JOSEPH FINDER

OMUL COMPANIEI

Omul Companiei

Joseph Finder

Volumul
Seria

Traducere: Patricia Surdu
Editura RAO, 2010

Joseph Finder
Company Man, 2005

Versiune ebook: [1.0]

www.raobooks.com
www.rao.ro

Joseph Finder
Company Man

© 2005 by Joseph Finder
© Editura RAO, 2006 pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
Omul companiei/ Joseph Finder; trad.: Patricia Scurtu. - Bucureşti: Editura RAO, 2010
ISBN 978-606-8251-54-7
I. Scurtu, Patricia (trad.)
821.111(73)-31=135.1

FreeROobooks

Pentru părinţii mei, Morris şi Natalie Finder
Şi în memoria socrilor mei, Michel şi Josephine Souda

Iată rolul ingrat al tatălui în cadrul unei familii:
el dă fiecăruia tot ce îi este de trebuinţă
şi este duşmanul tuturor.

August Strindberg, 1886

PARTEA ÎNTÂI
SISTEMUL DE SECURITATE

1

Biroul directorului general de la Stratton Corporation nu era câtuşi de puţin un birou în adevăratul sens al cuvântului. La prima vedere, ai fi zis că e un cubiculum, dar aici, la Stratton Corporation - unde *se fabricau* elegantele panouri îmbrăcate în plasă argintie, care serveau drept pereţi de jur împrejurul mesei de lucru din oţel periat Stratton Ergon a directorului general - „cubiculum” era un cuvânt de-a dreptul jignitor. Aici, nu lucrai într-un cubiculum situat în mijlocul unei mari săli compartimentate, ci desfăşurai multiple activităţi la „baza proprie” în cadrul unui „sistem open-plan”[1].

Nicholas Conover, directorul general al Stratton Corporation, se lăsă pe spate în scaunul său de piele Stratton Symbiosis, cel mai bun model din gamă, încercând să se concentreze la şuvoiul de cifre care se revărsa printre vorbele directorului financiar, Scott McNally, un individ mărunt, tocilar, complexat, care avea o manie ciudată pentru cifre. În felul lui obscur şi caustic, Scott era diabolic

1 Open-plan (despre camere sau clădiri): cu încăperi spaţioase, fără pereţi despărţitori. (n.tr.)

şi ager la minte. Era, de asemenea, unul dintre cei mai inteligenţi oameni pe care Nick îi întâlnise vreodată. Pe de altă parte însă, Nick nu detesta nimic mai mult pe lumea asta decât şedinţele în care se discuta bugetul.

— Te plictisesc, Nick?

— Mai întrebi?

Scott stătea în picioare, lângă uriaşul ecran cu plasmă, atingându-l din când în când cu indicatorul special, pentru a face să se deruleze în continuare cadrele din prezentarea în PowerPoint. Nu avea cu mult peste 1,50 în înălţime, fiind cu mai bine de 30 de centimetri mai scund decât Nick. Era predispus la ticuri nervoase, la ridicări anxioase din umeri, iar unghiile îi erau toate roase până la carne. În afară de asta, chelia îi avansa cu repeziciune, cu toate că nu împlinise încă patruzeci de ani, iar creştetul capului era mărginit de fire rebele de păr creţ. Avea foarte mulţi bani, dar, cu toate acestea, părea să poarte întotdeauna aceeaşi cămaşă albastră tip Oxford, cu colţurile gulerului prinse în nasturi, uzată pe linia gâtului, pe care o avea încă de pe vremea când era student la Wharton. În timp ce vorbea, ochii lui căprui, adânciţi în orbitele vineţii, priveau vioi înjur.

Continuând să turuie despre concedierile temporare şi despre costurile pe care aveau să le presupună acestea pe anul în curs, în comparaţie cu economiile pe care aveau să le asigure în anul imediat următor, Scott se juca cu mâna liberă prin ceea ce mai rămăsese din părul lui răzleţ.

Biroul lui Nick era menţinut într-o ordine perfectă de către minunata sa asistentă, Marjorie Dykstra. Singurele obiecte care se aflau pe birou erau computerul (cu tastatură şi mouse fără fir, fără talmeş-balmeşul acela enervant de cabluri, şi un monitor cu ecran plat), un camion-machetă roşu cu sigla Stratton pictată pe laterală şi fotografii înrămate ale copiilor săi. Arunca întruna priviri furişe la fotografii, sperând că Scott va crede că priveşte

pur şi simplu în gol, în timp ce se concentrează la interminabila lui prezentare.

„Şi care-i concluzia, omule? ar fi vrut el să întrebe. Până la urmă cei din Boston vor fi mulţumiţi sau nu?”

Dar Scott continua să bată câmpii despre reducerea cheltuielilor, despre costurile de restructurare a conducerii companiei, despre standardele de evaluare a performanţei, despre angajaţi văzuţi ca „agregate”, ca nişte coloane ale unui grafic dintr-o prezentare în PowerPoint.

— În prezent, vârsta medie a angajaţilor este de 47,789 ani, cu o eroare standard de 6,92, continuă Scott. El observă mina inexpresivă a lui Nick în timp ce atingea monitorul cu indicatorul de aluminiu, iar în colţul gurii îi înflori o jumătate de zâmbet: Dar, hei! Până la urmă, vârsta nu-i decât o cifră, nu?

— Şi care e vestea cea bună?

— A, e vorba doar de bani! Scott făcu o pauză. Glumeam!

Nick privi îndelung la mica expoziţie de rame argintii. După moartea Laurei, cu un an în urmă, singurele două lucruri de care îi mai păsase cu adevărat fuseseră slujba şi copiii. Julia avea zece ani, şi radia din poza de la şcoală cu zâmbetul ei de o mie de waţi, cu părul ei creţ, rebel, de culoarea castanei, cu scânteietorii ochi căprui, enormi şi limpezi, cu dinţii noi şi mari, puţin strâmbi - un zâmbet atât de orbitor şi lipsit de complexe, încât chipul copilei părea să nu încapă în poză. Lucas avea şaisprezece ani, avea părul închis la culoare, asemenea surioarei sale, şi era descurajant de chipeş; avea ochii de culoarea albăstrelei, ca ai mamei sale, şi o linie dreaptă a maxilarului. Un adevărat hoţ de inimi la vârsta adolescenţei. Lucas zâmbea la cameră - un zâmbet pe care Nick nu-l mai văzuse în realitate de când cu accidentul acela.

Era o singură poză cu toţi patru, pe veranda casei vechi, Laura fiind aşezată în mijlocul lor. Toţi erau lipiţi de femeie, cu mâinile pe umerii ei sau în jurul taliei - Laura era centrul

familiei. Acum, în locul acela nu era decât un gol imens. Ochii ei albaştri, veseli şi sclipitori, priveau direct la cameră, cu o expresie sinceră şi stăpânită, aparent amuzată de vreo glumă tainică. Şi, cum altfel, Barney, corcitura lor greoaie, supraponderală, de golden retriever şi labrador, stătea aşezat pe labele din spate, în faţa tuturor, afişând rânjetul său specific, de câine. Barney apărea în toate pozele de familie, chiar şi în cea de la Crăciunul trecut, din care Lucas privea încruntat şi ameninţător, asemenea lui Charles Manson[2].

— Todd Muldaur o să facă o criză de nervi în toată regula, decretă Nick, ridicând privirile pentru a le întâlni pe cele ale lui Scott.

Muldaur era asociat general al Fairfield Equity Partners, Boston, compania cu capital privat în posesia căreia se afla acum Stratton Corporation. Ca să spunem lucrurilor pe nume, Todd era şeful lui Nick.

— Cam aşa stau lucrurile, admise Scott.

Apoi întoarse brusc capul, iar o secundă mai târziu Nick auzi, la rândul lui, strigătele.

— Ce dracu'...? se întrebă Scott.

Undeva în apropiere se auzea o voce gravă, de bărbat, vorbind pe un ton ridicat. Şi o voce de femeie, care părea a fi a lui Marge.

— Domnule, nu aveţi *programare!* protesta Marge pe o voce ridicată, care trăda teamă. Urmă un răspuns pe voce joasă, dar cuvintele nu se auziră clar. Oricum, continuă Marge, el nu este aici, iar dacă nu plecaţi chiar în *clipa* aceasta, domnule, o să fiu nevoită să chem paza.

---

2 Celebru criminal în serie american, care, spre sfârşitul anilor 1960, a fondat şi a condus gruparea cunoscută ulterior sub numele Familia Manson, o comunitate care înfăptuia crime în numele liderului ei. Una dintre victimele acestei comunităţi a fost actriţa Sharon Tate, soţia, la vremea aceea, a regizorului Roman Polanski. (n.tr.)

O figură mătăhăloasă se izbi de unul dintre panourile argintii care încadrau staţia de lucru a lui Nick şi aproape că îl răsturnă. O namilă bărboasă de aproape 40 de ani, îmbrăcată cu o cămaşă de flanelă în carouri, descheiată la nasturi, peste un tricou negru, tip Harley-Davidson: piept lat, figură impozantă. Individul părea oarecum familiar. Vreun muncitor? Unul care fusese concediat de curând?

Imediat în spatele lui apăru Marge, agitându-şi braţele.

— *Nu aveţi voie* să intraţi aici! ţipă ea cu o voce stridentă. Ieşiţi imediat sau chem paza.

Vocea răsunătoare a matahalei bubui:

— Ei, ca să vezi, aici era! Şeful în persoană. Tăietorul de capete e la datorie!

Nick simţi că-l cuprinde o spaimă rece atunci când realiză că şedinţa de buget avea toate şansele să devină punctul cel mai agreabil de pe agenda sa de lucru din acea zi.

Individul, probabil vreun muncitor recent concediat, cu ocazia ultimului val de restructurări, îl privea fix, cu o căutătură sălbatică.

Lui Nick îi veniră în minte, într-o fracţiune de secundă, ştiri pe care le citise de-a lungul vremii despre angajaţi care se smintiseră - „muncitori nemulţumiţi”, aşa cum li se spunea întotdeauna - care, după ce fuseseră concediaţi, începuseră să vină la fostul loc de muncă şi să-i împuşte pe oameni.

— Tocmai mi-am amintit că întârzii la o teleconferinţă, murmură Scott McNally, strecurându-se pe lângă musafirul nepoftit. Pe mine vă rog să mă scuzaţi.

Nick se ridică încet de pe scaun, arătându-se în toată splendoarea înălţimii sale de peste 1,80 m. Însă nebunul cu barbă era considerabil mai mare.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? îl întrebă Nick politicos, calm, cam pe tonul cu care ai încerca să domoleşti un doberman turbat.

— Ce poţi face tu pentru mine? Asta-i al dracului de comic! Nu mai ai ce să faci pentru mine sau *mie,* ticălos nenorocit.

Marge, care continua să se învârtă prin spatele lui, agitându-şi braţele, anunţă:

— Nick, eu chem paza.

Nick ridică mâna pentru a o opri.

— Sunt sigur că nu e nevoie, zise el.

Marge îl privi chiorâş, lăsându-l astfel să înţeleagă că nu era deloc de acord cu el, însă dădu din cap aprobator şi se îndepărtă, mergând, precaut, cu spatele spre ieşire.

Bărbosul făcu un pas în faţă, umflându-şi pieptul masiv, însă Nick nu se clinti. Întregul tablou avea uşoare accente primitive: intrusul era un babuin care îşi dezvelea caninii ameninţător, ţipând şi păşind ţanţoş pentru a alunga un prădător. Duhnea a transpiraţie râncedă şi a fum de trabuc.

Nick rezistă tentaţiei puternice de a-l pune pe individ la podea, amintindu-şi că, în calitate de director general al companiei Stratton, nu prea se cădea să recurgă la astfel de metode. În afară de asta, dacă omul din faţa lui era unul dintre cei cinci mii de muncitori de la Stratton care fuseseră concediaţi în ultimii doi ani, acesta avea tot dreptul să fie mânios. Maniera de abordare potrivită într-o astfel de situaţie era să-l calmeze pe individ, să-l lase să respire, să dezumfle, încet-încet, balonul.

Nick arătă spre un scaun liber, însă bărbosul refuză să se aşeze.

— Care este numele dumitale? i se adresă Nick, înmuindu-şi puţin vocea.

— Bătrânul Devries n-ar fi întrebat niciodată aşa ceva, i-o întoarse bărbatul. El ştia numele tuturor.

Nick ridică din umeri. Da, cam aşa spunea mitul. Milton Devries, predecesorul lui Nick - o figură părintească, din popor - fusese director general la Stratton timp de aproape patru decenii. Bătrânul fusese iubit de toată lumea, însă în

nici un caz n-ar fi putut să reţină numele a zece mii de oameni.

— Nu mă descurc la fel de bine ca bătrânul cu numele oamenilor, admise Nick. Ajută-mă puţin, te rog.

— Louis Goss.

Nick întinse mâna pentru a saluta, însă Goss nu îi răspunse la gest. În loc de asta, Goss îndreptă spre el un arătător butucănos:

— Când te aşezi la computerul tău fandosit, de pe biroul ăla fiţos, şi hotărăşti să dai afară jumătate din oamenii de la fabrica de scaune, stai vreodată să *chibzuieşti* cine sunt oamenii ăştia?

— Mai mult decât crezi, răspunse Nick. Uite ce e, îmi pare rău că ţi-ai pierdut locul de muncă...

— Eu n-am venit aici pentru că mi-am pierdut locul de muncă... Vezi tu, eu sunt muncitor cu vechime... Am venit să-ţi spun că tu ai merita să ţi-l pierzi pe al tău. Chiar îţi închipui că, dacă vii să-ţi fâţâi fundul prin fabrică o dată pe lună, gata, ai aflat totul despre oamenii ăştia? E vorba despre nişte fiinţe umane, prietene. Patru sute cincizeci de bărbaţi şi femei care se trezesc la patru dimineaţa să vină la schimbul unu, ca să-şi poată hrăni familiile, să-şi plătească chiriile sau ipotecile şi să-şi îngrijească pruncii bolnavi sau părinţii care trag să moară. Înţelegi tu? Realizezi cumva că din cauza ta unii dintre oamenii ăştia o să-şi piardă *casele?*

Nick clipi scurt.

— Louis, ai venit aici doar să îmi ţii discursuri sau vrei să asculţi şi ce am eu de spus?

— Am venit să-ţi dau câteva sfaturi pe gratis, Nick.

— Eu ştiu că, de regulă, roadele sunt pe măsura investiţiei.

Bărbatul îl ignoră.

— Mai bine te-ai gândi serios dacă chiar vrei să mergi până la capăt cu disponibilizările astea. Pentru că, dacă nu renunţi până mâine-dimineaţă, producţia va intra în impas.

— Ce încerci să-mi spui cu asta?

— Mă susţin jumătate, poate chiar trei sferturi din muncitorii acestei fabrici. Şi vom fi mai mulţi, odată ce ne-am pornit. De mâine intrăm cu toţii în concediu medical de protest, Nick. Şi vom rămâne în concediu medical până ce prietenii mei îşi recapătă locurile de muncă. Goss zâmbea cu dinţii lui înnegriţi de tutun, savurând momentul: Dacă tu faci ceea ce trebuie, şi noi vom face la fel. Toată lumea e mulţumită.

Nick îl privi insistent pe Goss. Oare cât din toate astea era bravadă şi cât era adevăr? O grevă spontană putea să paralizeze întreaga activitate a companiei, cu atât mai mult dacă se extindea şi către celelalte uzine.

— Ce-ar fi să te gândeşti la toate astea când vei merge cu Mercedesul către casă, spre comunitatea ta străjuită de porţi de acces? continuă Goss. Întreabă-te dacă ai chef să tragi compania în jos, după tine.

„E un Chevrolet Suburban, nu un Mercedes”, şi-ar fi dorit Nick să-l lămurească, dar apoi fu izbit de expresia aceea, „comunitate străjuită de porţi de acces”. De unde ştia Goss unde locuia el? Nu apăruse nimic în ziare în legătură cu asta, cu toate că, desigur, gura lumii era slobodă... Era oare vorba despre o ameninţare voalată?

Goss zâmbi - un rânjet lipsit de veselie, maliţios îi apăru pe faţă când citi expresia de pe figura lui Nick.

— Da, chiar aşa. Ştiu unde locuieşti.

Nick simţi cum îl cuprinde furia, care i se aprinse în suflet ca un chibrit aruncat într-un rezervor de benzină. Sări ca un arc din scaunul lui, se aplecă înainte, ajungând cu faţa la câţiva centimetri de figura lui Goss:

— Ce dracu' încerci să spui acolo?

Avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a se abţine să-l apuce pe individ de gulerul cămăşii de flanelă şi să i-l răsucească strâns în jurul gâtului cel gras. De aproape, realiză că masivitatea lui Goss era flască, fără pic de muşchi.

Goss se feri şi păru să bată puţin în retragere, intimidat.

— Crezi că nu ştie toată lumea că stai într-o vilă al dracului de mare, într-un cartier străjuit de porţi de acces? îl întrebă Goss. Îţi închipui poate că oricine altcineva din compania asta îşi permite să aibă o asemenea casă?

Mânia lui Nick se domoli la fel de repede cum se aprinsese. Se simţi cuprins de un sentiment de uşurare asudată. Înţelesese el greşit. Ameninţarea lui Louis părea acum dintr-odată mult mai inofensivă. Nick se aplecă şi mai mult, împungându-l pe Goss în piept cu degetul, insistând asupra micuţei cratime albe dintre „Harley” şi „Davidson”.

— Hai să te întreb eu *pe tine* ceva, Louis. Îţi aminteşti de întrunirea pe care am convocat-o la fabrica de scaune acum doi ani? Când v-am comunicat că această companie e în rahat până în gât şi că e posibil să se facă disponibilizări, dar că eu voiam să le evit, în măsura în care acest lucru era posibil? În ziua aia nu mai erai în concediu medical, nu?

— Eram acolo, murmură Goss.

— Îţi aminteşti că v-am întrebat pe toţi dacă eraţi dispuşi să vă reduceţi numărul orelor de lucru, astfel încât toată lumea să-şi poată păstra locul de muncă? Îţi aminteşti ce aţi spus toţi atunci?

Goss tăcu, privind într-o parte, evitând să se uite în ochii lui Nick, care îl fixau.

— Toţi aţi refuzat, aşa ceva nu era posibil. O reducere a salariului nici nu intra în discuţie.

— Pentru tine e uşor să...

— ... Şi v-am mai întrebat dacă aţi fi dispuşi să revizuim planul de asigurări medicale, renunţând la beneficiile privind îngrijirea copiilor şi la abonamentele la sala de

sport. Şi acum, ia spune-mi tu mie câte persoane au ridicat mâna să spună „bine, de acord, renunţăm”? Îţi aminteşti ceva despre asta?

Goss scutură din cap uşor, plin de resentimente.

— Nici una. Nici măcar o blestemată de mână nu s-a ridicat atunci. Nimeni n-a fost dispus să renunţe la o blestemată de oră de lucru; nimeni n-a vrut să piardă vreun beneficiu, oricât de mic. Nick îşi auzea sângele zvâcnindu-i în urechi şi simţi că-l cuprinde un val de indignare: Tu crezi că am desfiinţat cinci mii de locuri de muncă, prietene? Ei bine, adevărul e că *am salvat* cinci mii de locuri de muncă. Pentru că indivizii ăia din Boston care deţin astăzi compania nu se joacă. Ei se uită în curtea celui mai mare concurent al nostru şi văd că tipii ăia nu mai îndoaie metale şi nu-şi mai fabrică mobilierul în Michigan. Acum, totul se fabrică în China, Louis. *De-asta* îşi permit ei să aibă preţuri mai mici decât ale noastre. Şi crezi cumva că băieţii ăia din Boston nu-mi amintesc acest lucru cu fiecare ocazie pe care o prind?

— Eu n-am de unde să ştiu toate astea, murmură Louis Goss, mutându-şi picioarele.

A fost tot ce a mai putut să zică.

— Aşadar, Louis, eşti invitatul meu. N-ai decât să intri în greva aia a ta. Şi aici va fi numit un nou director general, pe lângă care eu voi părea un veritabil „Domn Rogers”[3]. Iar acest nou director general va închide toate fabricile noastre în secunda în care va păşi în această clădire. Şi după aia vei dori poate să-ţi păstrezi locul de muncă, Louis? În cazul ăsta, îţi sugerez să înveţi dialectul mandarin[4].

---

3 Fred McFeely Rogers - pedagog american, pastor, compozitor şi gazdă a show-ului de televiziune Mr. Rogers'Neighborhood („Cartierul Domnului Rogers”). (n.tr.)

4 Dialectul mandarin - dialect al limbii chineze, vorbit în partea de nord a Chinei, inclusiv în zona capitalei Beijing. (n.tr.)

Louis tăcu preţ de câteva clipe, iar atunci când începu din nou să vorbească, vocea sa era slabă şi morocănoasă:

— Acum o să mă concediezi, nu-i aşa?

— Pe tine? răbufni Nick. Tu nu meriţi nici să primeşti pachetul compensatoriu. Acum întoarce-te la treaba ta şi ieşi dracului afară din... spaţiul meu de lucru!

La câteva secunde după ce Louis Goss se îndepărtă cu paşi grei, Marge îşi făcu din nou apariţia:

— Trebuie să te duci acasă, Nick, îl anunţă ea. Acum!

— Acasă?

— Au sunat de la poliţie. A apărut o problemă.

2

Odată urcat la volanul maşinii sale Chevrolet Suburban, Nick ieşi cu spatele din parcare prea repede, fără să se mai deranjeze să verifice dacă mai era cineva în spatele lui, şi făcu vreo câteva zigzaguri prin parcarea care înconjura clădirea sediului central. Chiar şi acum, în miezul zilei, aceasta era pe jumătate goală, aşa cum era, de altfel, de doi ani încoace, de când începuseră disponibilizările. Nick ştia că, în vremurile astea, angajaţii apelau din belşug la glume sinistre. Avantajul faptului că renunţai la jumătate din mâna de lucru era acela că puteai găsi oricând un loc de parcare.

Nervii lui erau întinşi la maximum. Hectare întregi de asfalt negru pustiu, mărginite de un câmp mare, negru, de iarbă dulce carbonizată - rămăşiţele unui foc controlat. Iarba dulce nu avea nevoie să fie cosită, însă la fiecare câţiva ani ea trebuia arsă până la rădăcină. Aerul mirosea ca un grătar încins.

Negru, peste negru şi, în plus, şi negrul şoselei... un peisaj dezolant. Nick se întrebă în sinea lui dacă faptul că trecea în fiecare zi cu maşina pe lângă vasta întindere de pământ pârjolit sau că privea în neştire răzoarele arse pe fereastra biroului său nu era cumva în măsură să pună un stigmat întunecat asupra psihicului cuiva.

„Trebuie să te duci acasă. Acum!”

Când ai copii, ei sunt primul lucru la care te gândeşti. Acest truism era valabil chiar şi pentru unul ca Nick, despre care nu s-ar fi putut spune că intra uşor în panică... Atunci când primeşti un telefon de la politie, imaginaţia ta o ia pur şi simplu razna.

Însă poliţiştii o asiguraseră pe Marjorie că ambii copii erau bine. Julia tocmai se întorcea de la şcoală, iar Lucas - ei bine, Lucas fusese astăzi la cursuri, iar acum îşi umplea timpul cu aceleaşi tâmpenii cu care şi-l ocupa de obicei după şcoală în ultima vreme, ceea ce era o cu totul altă poveste.

Dar asta nu era tot.

Da, avusese loc o altă spargere, spuseseră ei, dar de această dată chiar era nevoie ca el să treacă pe acasă. Ce dracu' ar fi putut să însemne asta?

Cam de un an încoace, Nick se obişnuise cu apelurile periodice primite de la firma de securitate sau de la poliţie. Alarma antifurt se declanşa ca din senin în miezul zilei. Era semnalată o spargere. Firma de securitate verifica dacă alarma era una justificată, apelându-l pe Nick acasă sau la birou şi solicitându-i un cod. Dacă nici unul dintre utilizatorii autorizaţi nu confirma că fusese vorba despre o alarmă falsă, compania urma să anunţe fără întârziere secţia de poliţie din Fenwick. Apoi vreo doi poliţişti urmau să treacă pe la adresa respectivă, să facă o verificare.

Inevitabil, toate acestea se petreceau când nu era nimeni acasă - angajaţii de la bucătărie îşi luau câte una dintre desele lor zile libere; copiii erau la şcoală; iar menajera,

Marta, era plecată fie la cumpărături, fie s-o ia pe Julia de la şcoală.

Niciodată nu dispărea nimic din casă. Intrusul forţa fie o fereastră, fie una dintre uşile franţuzeşti, intra şi lăsa un mesaj scurt.

Chiar aşa, un mesaj: câteva cuvinte pictate cu un spray portocaliu fluorescent, doar cu majuscule, desenate cu precizia unui arhitect sau a unui inginer mecanic. NU EXISTĂ ASCUNZĂTOARE.

Trei cuvinte, unul deasupra altuia.

Se îndoia oare cineva de faptul că aceasta era opera unui angajat disponibilizat, cu probleme mintale? Inscripţiile mutilau pereţii camerei de zi, ai sufrageriei pe care n-o folosiseră niciodată, precum şi pereţii proaspăt tencuiţi ai bucătăriei. La început, chestia asta îl speriase al dracului de tare.

Adevăratul mesaj, desigur, era acela că nici unul dintre ei nu se afla în siguranţă. Erau nişte victime uşor de încolţit.

Prima inscripţie apăruse pe uşa masivă din faţă, realizată din frasin sculptat, uşă asupra căreia Laura negociase săptămâni întregi cu arhitectul, şi pentru care plătiseră ridicola sumă de trei mii de dolari - în definitiv, o afurisită de *uşă,* pentru numele lui Dumnezeu! Nick îşi exprimase părerea atunci, însă nu ridicase nici o obiecţie, pentru că, din nu se ştie ce motiv, era evident că uşa aceea era importantă pentru Laura. El era perfect mulţumit de uşa din panel subţire cu care era dotată casa pe care tocmai o cumpăraseră. Nick nu dorea să schimbe nimic la casa aceea - decât poate să o reducă la jumătate din cât era. La Stratton circula o zicală foarte populară, pe care bătrânul Devries adora să o tot repete: Pe balena care împroaşcă apă o ajunge mai repede harponul. Uneori, se gândea să-şi comande la Frontgate[5] o plăcuţă din acelea de marcare a

5 Magazin american de accesorii şi decoraţiuni interioare (n.tr.)

proprietăţii, confecţionate dintr-un metal ce imita bronzul - genul pe care îl vezi pe stâlpii de piatră de la intrarea caselor opulente, care îţi atrag atenţia prin ostentaţia cu care sunt construite în mijlocul unui decor din care nu fac parte. Iar pe plăcuţa aceea ar fi scris cu litere de aramă, în relief: CASA BALENEI CARE ÎMPROAŞCĂ APĂ.

Însă pentru Laura uşa de la intrare era un element simbolic: acolo îi întâmpinai pe prieteni şi pe membrii familiei şi tot acolo îi ţineai pe musafirii nepoftiţi. Prin urmare, uşa aceea trebuia să fie şi frumoasă, şi solidă. „E uşa *de la intrare,* Nick, insistase ea. Primul lucru pe care îl văd oamenii. Este locul unde chiar nu se cade să te zgârceşti."

Poate, într-un fel sau altul, credea că o uşă groasă de 7 centimetri va fi mai sigură. Cumpărarea acestei case nefiresc de mari în cartierul rezidenţial Fenwicke - şi aceasta fusese tot ideea ei. Îşi dorea siguranţa pe care putea să i-o ofere o comunitate cu porţi de acces. Nu fusese nevoie decât de vreo două telefoane anonime de amenințare, de îndată ce fuseseră anunţate disponibilizările.

— Dacă tu eşti o potenţială ţintă, cu toţii devenim nişte ţinte posibile, spunea ea.

Iar din cuvintele ei răzbătea multă furie îndreptată spre el. Nu avea de gând să se certe cu ea. Avea o familie de protejat.

Acum, când Laura nu mai era, parcă nevroza ei îl contaminase cu totul, ca şi cum i-ar fi pătruns în oase. Uneori, simţea că familia lui, atât cât mai rămăsese din ea, era la fel de fragilă precum coaja unui ou.

De asemenea, Nick ştia că siguranţa pe care putea să le-o asigure cartierul acesta străjuit de porţi de acces nu era decât o iluzie. Totul era spectacol, o şaradă elaborată - ghereta sofisticată de la intrarea pe proprietate, paznicii, agenţii de pază privaţi, gardul înalt de fier forjat cu ornamente în formă de vârf de suliţă...

Chevroletul Suburban se opri cu un scârţâit de roţi în faţa porţii de fier cu design canelat din spatele gheretei de cărămidă, construite în aşa fel încât să semene cu un castel în miniatură. Pe o plăcuţă de bronz prinsă pe unul din stâlpi scria: CARTIERUL REZIDENŢIAL FENWICKE.

„E”-ul acela de la sfârşitul cuvântului Fenwick... Nick îl considerase întotdeauna pretenţios din cale-afară, dacă nu de-a dreptul agasant. În afară de asta, se săturase până peste cap de toată ironia situaţiei, de cartierul ăsta select, împrejmuit, blindat cu cele mai costisitoare echipamente de securitate existente pe piaţă - gardul de perimetru înalt, din fier forjat, dotat cu un cablu detector, din fibră optică, ascuns în interiorul şinei superioare, camerele de supraveghere cu circuit închis, extrem de sofisticate, alarmele cu senzor de mişcare pentru detectarea intruşilor - când, de fapt, orice dement putea să străbată pe brânci pădurea deasă din jur şi să sară gardul înăuntru nestingherit.

— O nouă spargere, domnule Conover, îi comunică Jorge, paznicul de zi.

Simpatic individ, n-aveai ce să-i reproşezi. Toţi paznicii demonstrau un comportament caracterizat prin profesionalism, toţi purtau uniforme scrobite.

Nick aprobă implacabil, cu o mişcare a capului, şi aşteptă să se deschidă poarta acţionată de un motor - ridicol de încet. Ţignalul ascuţit al dispozitivului electronic de avertizare era absolut enervant. În vremurile astea toate scoteau semnale de avertizare: camioanele care mergeau în marşarier, maşinile de spălat vase şi uscătoarele de rufe, cuptoarele cu microunde... Toate astea chiar puteau să te facă să-ţi pierzi minţile.

— Ştiţi, poliţia e acum acolo, îl informă Jorge. Trei echipaje de patrulare.

— Ai idee despre ce e vorba?

— Nu, domnule, nu ştiu. Îmi pare rău.

Nenorocitei ăleia de porţi îi lua o veşnicie până să se deschidă. Era de-a dreptul ridicol. Uneori, seara, se forma o coadă de maşini care aşteptau să intre pe proprietate. Trebuia să se ia nişte măsuri în această privinţă. Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-ar întâmpla dacă locuinţa lui ar lua foc? Oare maşinile de pompieri vor fi nevoite să stea aici până ce casa lui se va transforma în cenuşă?

Acceleră pe loc, enervat. Jorge ridică din umeri, dezvinovăţindu-se timid.

În secunda în care poarta se deschisese suficient pentru ca maşina să încapă, Nick porni ca din puşcă - acceleraţia Suburbanului său nu înceta să-l surprindă trecând peste dispozitivul cu dinţi ascuţiţi pentru spargerea cauciucurilor, menit să asigure circulaţia pe sens unic, traversând curtea largă, circulară, pavată cu cărămidă antică aranjată într-un model geometric de către meşteri pietrari tradiţionalişti italieni, aduşi tocmai din Sicilia, şi trecând pe lângă indicatorul care impunea limitarea vitezei LA 30 km/h, cu o viteză cel puţin de două ori mai mare.

Pavajul de cărămidă fu înlocuit de un drum acoperit cu macadam fin ca nisipul, fără indicatoare rutiere. Nick trecu în goană pe lângă ulmii şi brazii bătrâni şi pe lângă cutiile poştale de mărimea unei cuşti de câine. Nici una dintre case nu era însă construită la vedere. Ca să vezi cum arăta casa unui vecin, trebuia să fii invitat la el acasă. Şi, mai mult ca sigur, aici, în cartierul rezidenţial Fenwicke, nu se dădeau petreceri cu vecinii.

Când văzu maşinile echipajului de poliţie parcate la intrarea pe aleea casei sale, Nick simţi un nod rece şi dur formându-i-se în stomac, un mic ţurţure de spaimă.

Un poliţist în uniformă îl opri la vreo sută de metri de casă, cam pe la jumătatea aleii. Nick sări afară şi trânti portiera maşinii dintr-o singură mişcare.

Poliţistul era scund şi îndesat, cu o constituţie robustă, şi părea să transpire abundent, în ciuda vremii răcoroase. Pe

insigna sa scria MANZI. O staţie de emisie-recepţie atârnată la centură hârâia fără încetare.

— Dumneavoastră sunteţi domnul Conover?

Stătea chiar în calea lui Nick, blocându-i drumul.

Nick simţi că-l apucă nervii. E casa mea, aleea mea, alarma mea antifurt. Aşa că dă-te dracului la o parte din calea mea.

— Da, eu sunt, ce s-a întâmplat?

Nick încercă să-şi ascundă iritarea şi neliniştea din voce.

— Pot să vă pun câteva întrebări?

Razele de soare jucăuşe, făcându-şi loc printre ramurile mestecenilor înalţi care străjuiau aleea de asfalt, dansau pe chipul impenetrabil al poliţistului.

Nick ridică din umeri:

— Sigur... Ce s-a mai întâmplat de data asta? Alte inscripţii?

— La ce oră aţi plecat de acasă în dimineaţa asta, domnule?

— Pe la şapte şi jumătate, dar copiii pleacă de regulă pe la opt, opt şi un sfert cel târziu.

— Şi soţia dumneavoastră?

Nick îl privi insistent pe individ. Cei mai mulţi dintre poliţişti ar fi trebuit să ştie cel puţin cine era. Se întrebă în sinea lui dacă nu cumva individul ăsta încerca să-i joace o farsă.

— Îmi cresc singur copiii.

Urmă o pauză.

— Frumoasă casă!

— Mulţumesc. Nick simţi valul de resentiment, invidia care răzbătea din vocea bărbatului, precum mirosul clocit al unei mlaştini. Ce s-a întâmplat?

— Casa e frumoasă, domnule. Nou-nouţă, după câte se pare. Nici măcar nu a fost terminată, nu?

— Se mai face câte ceva, răspunse Nick nerăbdător.

— Înţeleg. Şi muncitorii... vin aici în fiecare zi?

— Aş vrea eu. Oricum, ieri şi azi n-au venit.

— La firma dumneavoastră de securitate figurează un număr de telefon de la serviciu, de la Stratton Corporation, spuse ofiţerul Manzi. Zicând acestea, el privea în jos, la un clipboard de aluminiu, cu ochii săi mici şi înfundaţi în orbite, precum stafidele într-o cremă de zahăr ars. Lucraţi acolo.

— Exact.

— Şi cu ce vă ocupaţi la Stratton?

Poliţistul bătu cu mâna în clipboard înainte să ridice privirile, întâlnindu-le pe cele ale lui Nick: individul ştia al dracului de bine cu ce se ocupa el.

— Sunt director general.

Manzi dădu din cap aprobator, ca şi cum totul căpăta sens dintr-odată:

— Înţeleg... În ultimele câteva luni aţi avut mai multe spargeri, nu-i aşa, domnule Conover?

— Vreo cinci sau şase până acum.

— Ce fel de sistem de securitate aveţi, domnule?

— Alarmă antifurt la uşi, la câteva dintre ferestre şi la ferestrele franţuzeşti. Un sistem obişnuit. Nimic foarte elaborat.

— La o casă ca asta, un asemenea sistem nu e cine ştie ce. Nu aveţi camere de supraveghere, nu?

— Păi doar locuim într-un cartier, ştiţi dumneavoastră... cu porţi de acces.

— Da, domnule, se vede. O adevărată binecuvântare - îi ţine la distanţă pe toţi ticniţii.

— Am înţeles ironia.

Pe chipul lui Nick aproape că înflori un zâmbet.

— S-ar părea că alarma antifurt nu se declanşează prea des, domnule, nu-i aşa?

— Domnule poliţist, ce rost au toate maşinile astea adunate astăzi aici, dacă e vorba doar de o verificare de rutină...?

— Vă deranjează dacă pun *eu* întrebările? îl întrerupse ofiţerul Manzi.

Individul părea să se bucure de autoritatea pe care i-o oferea meseria sa, încercând să-l intimideze pe şeful de la Stratton. „Lasă-l, îşi spuse Nick în sinea lui. Lasă-l să se distreze cât poate. Dar...”

Nick auzi o maşină apropiindu-se, se întoarse şi văzu Chryslerul albastru, model Town and Country, şi pe Marta în spatele volanului. Simţi că-l cuprinde acel mic val de plăcere care îl cuprindea întotdeauna când o vedea pe fiica lui. Aceeaşi plăcere o simţea altădată şi la vederea lui Lucas - asta înainte ca situaţia să devină atât de complicată. Minivanul trase lângă Nick, iar motorul fu oprit. O portieră se deschise şi se trânti, iar Julia strigă:

— Tu ce faci acasă, tati?

Alergă spre el. Purta un hanorac Stratton albastru-deschis, cu glugă, blugi şi tenişi negri. Purta cam acelaşi echipament în fiecare zi, cu un hanorac sau o bluză de trening. Pe vremea când frecventa Nick aceeaşi şcoală elementară, cu mai bine de treizeci de ani în urmă, nu aveai voie să porţi blugi, iar hanoracele nu erau considerate o îmbrăcăminte potrivită pentru şcoală. Însă dimineaţa el nu avea suficient timp să se contrazică cu Julia şi, în plus, avea tendinţa să se poarte cu mănuşi în ceea ce o privea, date fiind toate neplăcerile prin care fetiţa fusese nevoită să treacă de la moartea mamei ei.

Ea îl îmbrăţişă strâns în jurul taliei. Acum n-o mai ridica în braţe, pentru că, la aproape 1,50 în înălţime şi la cele peste 40 de kilograme ale ei, nu mai era chiar uşoară. În ultimul an se înălţase şi i se lungiseră picioarele, devenise aproape deşirată, cu toate că burtica ei era încă rotofeie, ca a unui copil. Începea să se dezvolte fizic, îi apăruseră şi nişte muguraşi pe post de sâni, cu care Nick nu se putea obişnui. Ei îi aminteau în mod constant de lipsurile lui, ca părinte:

cine dracu' avea să discute cu ea, să o ajute să treacă prin perioada critică a adolescenţei?

Îmbrăţişarea ţinu vreme de mai multe secunde la rând, până ce Nick îi dădu drumul fetei - un alt lucru care se schimbase după dispariţia Laurei. Aşa erau îmbrăţişările fiicei lui: pur şi simplu nu mai voia să-i dea drumul.

Acum se uita în sus, la el, cu priviri agere în frumoşii ei ochi căprui care te înmuiau definitiv.

— Ce-i cu toţi poliţiştii ăştia aici?

— Vor să vorbească puţin cu mine, scumpo. Nu e cine ştie ce. Unde ţi-e ghiozdanul?

— În maşină. Iar a intrat nebunul ăla în casă şi a scris chestii urâte?

Nick aprobă cu o mişcare a capului, mângâind părul şaten strălucitor al copilei.

— Tu ce cauţi acasă la ora asta? Nu ai oră de pian?

Fata îi aruncă o privire de dispreţ amuzat:

— Asta e abia la 4.

— Eu credeam că la 3.

— Doamna Guarini a schimbat ora, sunt *luni* de atunci. Nu mai ştii?

Bărbatul clătină din cap.

— Mă rog, aşa o fi, nu mai ţin minte. Uite, trebuie să vorbesc cu domnul poliţist aici de faţă. Marta, voi rămâneţi aici până ce ne spun poliţiştii că puteţi intra în casă, bine?

Marta Burrell era din Barbados, o femeie de treizeci şi opt de ani, cu pielea cafenie, înaltă şi zveltă ca un fotomodel, ce afişa un aer de indiferenţă sau poate chiar de aroganţă apăsătoare. Aceasta era expresia ei caracteristică. Blugii îi erau puţin cam strâmţi şi purta de regulă tocuri înalte. Protesta fără rezerve împotriva uniformei zilnice a Juliei. De fapt, îşi exprima nemulţumirea în legătură cu aproape orice din casă. Şi totuşi, le era extrem de devotată copiilor şi reuşea să-i convingă pe amândoi să facă lucruri în privinţa cărora Nick nu reuşea să-i înduplece. Marta fusese o

dădacă nemaipomenită pe vremea când copiii erau mici, era o bucătăreasă excelentă şi o menajeră impasibilă.

— Desigur, Nick, aprobă ea.

Se întinse după Julia, însă fetiţa o luă la fugă.

— Ce spuneaţi? îl întrebă Nick pe poliţist, reluând discuţia.

Manzi ridică privirile şi îl fixă pe Nick cu o căutătură inexpresivă ce friza impertinenţa. Avea însă o sclipire în ochi, părând că-şi reţine un zâmbet.

— Aveţi duşmani, domnule Conover?

— Doar vreo cinci mii de persoane, în oraş.

Sprâncenele poliţistului se ridicară a mirare.

— Nu înţeleg...

— Recent, am pus pe liber jumătate din mâna de lucru, după cum sunt, de altfel, convins că aţi aflat. Peste cinci mii de angajaţi.

— A, da, îşi aminti poliţistul. Nu sunteţi o persoană foarte populară prin părţile locului, nu-i aşa?

— Aşa s-ar zice.

Nu cu multă vreme în urmă, se gândi Nick, era o persoană foarte plăcută. Oameni pe care nu îi cunoştea în vremea liceului începuseră să se dea bine pe lângă el. Revista *Forbes* îi publicase chiar o scurtă biografie. La urma urmei, Nick era un tânăr din clasa muncitoare, fiul unui individ care îşi petrecuse întreaga viaţă îndoind metalul în fabrica de scaune - reporterii revistelor de afaceri se dădeau în vânt după astfel de poveşti. Poate că Nick nu avea să fie niciodată atât de iubit la companie ca Bătrânul Devries, dar, cel puţin pentru o vreme, el fusese popular, admirat, *plăcut.* Un erou local al orăşelului Fenwick, din Michigan, genul acela de individ pe care îl arăţi cu degetul la supermarket sau poate căruia, dacă ai curaj, i te prezinţi în raionul de alimente congelate.

Dar asta era înainte - înainte ca primele disponibilizări să fie anunţate, cu doi ani în urmă, şi după ce noii patroni ai

companiei Stratton îşi făcuseră cunoscute regulile la şedinţa trimestrială a comitetului de conducere din Fenwick. Nu exista altă soluţie. Corporaţia Stratton avea să se ducă pe apa sâmbetei dacă nu erau reduse costurile - şi asta cât mai repede. Acest lucru presupunea renunţarea la jumătate din mâna de lucru - cinci mii de angajaţi într-un oraş care avea, probabil, vreo patruzeci de mii de locuitori. Era cel mai dureros lucru pe care îl făcuse în viaţă, o soluţie la care nu-şi imaginase că va fi nevoit să recurgă vreodată. Şi mai avusese loc o serie de concedieri mai mici după ce fusese anunţat primul val, cu doi ani în urmă. Era ca un fel de picătură chinezească. În ziarul *Fenwick Free Press,* care obişnuia să publice ştiri exagerate despre compania Stratton, apăreau acum titluri cât pagina: ÎNCĂ TREI SUTE DE MUNCITORI DE LA STRATTON AU SABIA DEASUPRA CAPULUI. UN BOLNAV DE CANCER NU MAI PRIMEŞTE PACHETUL DE BENEFICII ASIGURAT DE COMPANIE. Editorialiştii locali îl numeau frecvent: „Tăietorul de capete”.

Nick Conover, băiatul de prin părţile locului care ajunsese cineva, devenise între timp cea mai dispreţuită persoană din oraş.

— Un om ca dumneavoastră ar trebui să aibă un sistem de securitate mai performant. Ştiţi, de regulă siguranţa este pe măsura investiţiei.

Nick tocmai se pregătea să-i dea replica atunci când o auzi pe fiica sa ţipând.

3

Alergă către locul de unde venise strigătul şi o găsi pe Julia lângă piscină. Ţipetele ei răzbăteau printre suspine neregulate. Îngenunchease pe bordura de piatră a bazinului, agitând apa cu mâinile, în timp ce spatele ei micuţ se ridica şi se cobora continuu. Marta stătea în picioare, alături, neajutorată şi de-a dreptul îngrozită, cu mâna la gură.

Apoi Nick văzu ce anume o făcuse pe Julia să ţipe şi i se întoarse stomacul pe dos.

O formă întunecată plutea în mijlocul apei de un roşu intens, oblică şi umflată, înconjurată de măruntaie albe, lucioase. Sângele era concentrat într-un nor de culoare închisă, în jurul carcasei; pe măsură ce se îndepărta de masa maronie, îmblănită, apa devenea din ce în ce mai deschisă la culoare, mai rozalie.

La prima vedere, nu realiză că leşul acela era al lui Barney, bătrâna lor corcitură de labrador şi golden retriever. Privi mai atent, luptându-se cu neîncrederea. Pe bordura de piatră, nu departe de locul unde îngenunchease Julia, jelindu-se, se afla un cuţit Henckels din oţel-carbon, din setul lor de bucătărie, mânjit cu sânge.

Multe lucruri începură dintr-odată să capete sens: numărul neobişnuit de mare al poliţiştilor prezenţi, interogatoriul acela şi chiar şi lipsa banalului lătrat de întâmpinare al lui Barney la sosirea lui Nick.

Vreo doi poliţişti erau ocupaţi cu fotografiatul. Vorbeau între ei, iar discuţia lor era întreruptă din când în când de semnalele scurte ale staţiilor radio. Păreau să poarte o conversaţie lejeră, ca şi când nu se petrecuse nimic ieşit din comun. Pentru ei, era un caz ca oricare altul. Nimeni nu dădea nici cea mai mică dovadă de compasiune sau de

îngrijorare. Nick simţi că îl cuprinde un val de furie. Însă principala lui grijă în momentul acesta era să o liniştească pe fiica sa.

Fugi la ea, se lăsă în genunchi şi îi puse o mână pe spate.

— Iubito, spuse el. Iubito...

Ea se întoarse, îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi scoase un geamăt prelung. Respiraţia ei, întretăiată de suspine adânci, era fierbinte şi umedă. O strânse tare în braţe, de parcă ar fi putut să facă micul trup să uite de şocul recent, de parcă ar fi putut să îndrepte lucrurile, să o ajute pe copilă să se simtă din nou în siguranţă.

— Of, iubita mea, îmi pare atât de rău...

Suspinele ei erau ca nişte spasme, sughiţuri. O strânse şi mai tare în braţe. Fluxul abundent al lacrimilor copilei se scurgea în scobitura gâtului lui. Simţi cum i se îmbibă cămaşa de apă.

*

Zece minute mai târziu, după ce Marta o dusese pe Julia înăuntru, Nick reluă discuţia cu Manzi. De data asta însă, nu mai făcu nici un efort pentru a-şi stăpâni furia:

— Ce dracu' aveţi de gând să faceţi în privinţa asta? tună el. Ce dracu' mai aşteptaţi? Spargerile astea au loc de nişte luni bune şi până acum n-aţi ridicat nici măcar un deget să rezolvaţi situaţia.

— Mă scuzaţi, domnule..., interveni Manzi binevoitor.

— N-aţi numit un poliţist care să se ocupe de caz, n-aţi făcut nici o investigaţie, nici măcar n-aţi parcurs listele cu angajaţii disponibilizaţi de la Stratton. Aţi avut la dispoziţie luni de zile să-l opriţi pe dementul ăsta nenorocit. Ce mai aşteptaţi? Chiar e nevoie ca nebunul ăsta să-mi omoare unul din copii înainte ca voi să luaţi toate ameninţările astea în serios?

Detaşarea lui Manzi era de-a dreptul agasantă. În plus, să fi detectat oare Nick o umbră de amuzament oarecum arogant? Era oare posibil?

— Ei bine, domnule, aşa cum am spus, poate luaţi în calcul varianta de a vă îmbunătăţi sistemul de securitate...

— Sistemul meu de securitate? Şi cu voi, băieţi, cum rămâne? Nu cumva în asta constă blestemata voastră de meserie?

— Aşa cum spuneaţi chiar dumneavoastră mai devreme, domnule - aţi dat afară cinci mii de angajaţi de la Stratton. Asta vă va crea un număr mult mai mare de duşmani decât cel împotriva căruia v-am putea proteja noi vreodată... Chiar ar trebui să luaţi în calcul optimizarea sistemului de securitate.

— Mda... Şi voi? Voi ce mai faceţi, în cazul ăsta? Cum îmi protejaţi *voi* familia?

— O să fiu sincer cu dumneavoastră, domnule. Cazurile de hărţuire sunt printre cele mai grele situaţii cu care ne confruntăm.

— Ceea ce înseamnă, pe scurt, că nu puteţi face nici o ispravă, aşa e?

Manzi ridică din umeri.

— Dumneavoastră aţi spus-o, nu eu.

4

După plecarea poliţiei, Nick încercă vreme îndelungată să-şi consoleze fiica. Telefonă să-i anuleze ora de pian, apoi se aşeză lângă ea şi vorbiră un timp, stând mai mult îmbrăţişaţi. Când copila păru mai liniştită, Nick o lăsă în

grija Martei şi se întoarse la birou, pentru o după-amiază neproductivă în cea mai mare parte.

Când ajunse din nou acasă, Julia dormea, iar Marta era în camera de zi, uitându-se la un film despre un bebeluş care vorbea cu vocea lui Bruce Willis.

— Unde este Julia? întrebă Nick.

— Doarme, îi răspunse Marta cu tristeţe în glas. Se simţea mai bine când s-a dus la culcare. Dar a plâns foarte mult, Nick.

Nick clătină din cap.

— Biata copilă. Cred că de data asta îi va fi cel mai greu. Barney era, până la urmă, câinele Laurei. Pentru Julia, Barney... Tăcu. Lucas e sus?

— A sunat de la un prieten şi a spus că lucrează la proiectul pentru ora de istorie.

— Da, cum să nu... Lucrează mai degrabă la o doză de heroină. Care prieten?

— Parcă Ziegler? Aăă... ştii, Nick? Nu mă simt prea confortabil când sunt singură în casă - vreau să spun, după cele întâmplate astăzi...

— E normal să fie aşa. Să încui ferestrele şi uşile, da?

— Aşa am făcut, dar dementul ăsta...

— Ştiu... O să chem pe cineva să instaleze cât mai curând un nou sistem, astfel încât să puteţi activa alarma şi când sunteţi înăuntru.

Directorul Departamentului de pază de la Stratton îi promisese lui Nick că va trece pe la el mai târziu, să vadă ce putea face. Doar nu putea să-l refuze pe şeful cel mare, nu? Avuseseră prea multă vreme un sistem de securitate rudimentar; era vremea să instaleze un echipament de ultimă generaţie, cu camere de supraveghere, senzori de mişcare şi tot tacâmul...

— Poţi merge la culcare, dacă vrei..., îi mai spuse el Martei.

— Vreau să rămân să văd filmul până la sfârşit.

— Nici o problemă.

Nick urcă la etaj şi traversă holul către camera Juliei. Apoi deschise uşor uşa şi îşi croi drum pe întuneric după reperele pe care şi le amintea. Razele lunii, strecurându-se printre golurile din draperii, făceau suficientă lumină pentru ca, odată ce ochii lui se obişnuiră cu întunericul, Nick să poată distinge trupul adormit al fiicei lui. Julia dormea sub - şi cu - tot felul de păturici preferate, fiecare având propriul nume, dar şi, prin rotaţie, cu o varietate de animăluţe de pluş din vasta ei menajerie. În seara asta, îl strângea la piept pe Ursuleţul Winnie, care îi fusese dăruit când avea doar câteva zile şi care acum era uzat, lipsit de luciu şi plin de pete.

Alegerea partenerului de somn indica însă cu destul de mare exactitate starea de spirit a copilei: dormea cu Elmo atunci când era pusă pe şotii; cu George Curiosul în zilele când era neascultătoare sau cu Eucalyptus, ursuleţul koala, atunci când simţea nevoia să aline pe cineva mai slab decât ea. Însă Ursuleţul Winnie lăsa întotdeauna să se înţeleagă că fetiţa se simţea mai vulnerabilă decât de obicei şi că avea nevoie de alinarea celui mai credincios prieten. Timp de câteva luni după moartea mamei ei, copila dormise cu Winnie în fiecare noapte. Recent, renunţase la ursuleţ în favoarea unui alt prieten de pluş, semn că începea să se simtă ceva mai puternică.

Şi totuşi, în seara aceasta, ursuleţul se afla din nou în patul ei.

Îi mângâie zulufii transpiraţi, trase în piept mirosul dulceag al şamponului pentru copii, amestecat cu mirosul uşor acru al transpiraţiei şi îi sărută fruntea umedă. Fata murmură în somn, dar nu se mişcă.

O uşă se deschise apoi se închise undeva în casă, după care se auzi imediat zgomotul surd al unui obiect căzut pe podea. Nick deveni deodată atent. După paşii grei, săltăreţi,

care călcau pe treptele mochetate, bărbatul ştiu că venise Lucas.

Nick străbătu o potecă prin câmpul minat plin cu cărţi şi jucării şi închise uşor uşa în spatele lui. Holul lung era cufundat în întuneric, însă o fâşie de lumină galbenă lucea prin crăpătura de sub uşa dormitorului lui Lucas.

Nick ciocăni la uşă, aşteptă, apoi ciocăni din nou.

— Da?

Gravitatea şi timbrul vocii fiului său îl făceau să tresară întotdeauna. Şi nuanţa posacă pe care o căpătase vocea lui în ultimul an. Nick deschise uşa şi îl găsi pe Lucas întins pe spate în pat, cu ghetele încă în picioare, şi cu căştile de la iPod în urechi.

— Unde ai fost? îl întrebă Nick.

Lucas îi aruncă o privire, după care găsi ceva mai interesant de privit, undeva la mijlocul distanţei dintre ei.

— Unde e Barney?

Nick facu o pauză.

— Te-am întrebat unde ai fost, Luke. Suntem în mijlocul săptămânii.

— La Ziggy.

— Nu m-ai întrebat dacă ai voie să te duci acolo.

— Nu erai prin zonă, ca să-ţi cer voie.

— Dacă vrei să te duci acasă la un prieten, trebuie mai întâi să lămureşti lucrul ăsta cu mine sau cu Marta.

Lucas ridică din umeri, admiţând tacit. Ochii îi erau roşii şi sticloşi, iar acum Nick era aproape sigur că fiul lui se drogase. Era o situaţie cu totul nouă şi alarmantă, însă Nick nu avusese încă o discuţie serioasă cu Lucas pe această temă. Amânase momentul, din simplul motiv că discuţia respectivă reprezenta un nou obstacol greu de depăşit, o clipă a adevărului care îi solicita o fermitate de care nu se simţea în stare. Avea atâtea pe cap la birou, apoi mai era şi Julia, care, sincer, era mult mai uşor de consolat şi, în plus,

mai era şi propria tristeţe care nu-i mai lăsa puterea de a fi un tată bun şi înţelegător.

În timp ce îl privea pe Lucas, auzi şuieratul metalic răsunător venind dinspre căştile tânărului. Se întrebă în sinea lui ce porcărie de muzică mai asculta Lucas de data asta. Simţi o boare de fum vechi în cameră, care părea a proveni de la ţigări obişnuite, însă nu era foarte sigur de asta.

Exista o discrepanţă absolut derutantă între felul în care arăta Lucas la exterior şi trăirile lui interioare. La suprafaţă, Lucas era un tânăr de 16 ani, matur pentru vârsta lui, un bărbat înalt şi chipeş. Drăgălăşenia lui aproape feminină căpătase trăsături ascuţite, masculine. Sprâncenele lui, deasupra ochilor albaştri cu gene lungi, erau întunecate şi dese. Lucas cel din interior însă avea cinci sau şase ani: irascibil, susceptibil, expert în descoperirea unor insulte în cele mai neaşteptate locuri, capabil să păstreze ranchiuna la nesfârşit.

— Nu fumezi, nu?

Lucas îi aruncă tatălui său o privire de dispreţ făţiş.

— Ai auzit vreodată de fumatul pasiv? Am stat în preajma unor persoane care fumau.

— Ziggy nu fumează.

Kenny Ziegler era un puşti blond, voinic, un înotător care era cel mai bun prieten al lui Lucas încă de pe când acesta făcea parte din echipa de înot. Dar de când se lăsase de înot, cu cinci sau şase luni în urmă, Lucas nu mai petrecea la fel de mult timp în compania lui Ziggy. Nick nu credea că Lucas îşi petrecuse într-adevăr după-amiaza şi seara acasă la Ziggy. Mai degrabă în altă parte: la vreun alt prieten, probabil.

Privirea lui Lucas nu avea nici o urmă de ezitare. Muzica din căşti continua să ţipe şi să şuiere.

— N-ai teme de făcut? insistă Nick.

— N-am nevoie să mă controlezi tu, Nick.

Nick. Asta era încă o noutate, să i se adreseze tatălui său pe numele mic. Unii dintre prietenii lui Lucas îşi chemaseră întotdeauna părinţii după numele de botez, însă Nick şi Laura insistaseră mereu asupra tradiţionalelor „mamă” şi „tată”. Lucas încerca să îl scoată din sărite. Îi spunea „Nick” de vreo lună încoace.

— Vrei, te rog, să îţi scoţi căştile din urechi când vorbesc cu tine?

— Te aud foarte bine, îi răspunse Lucas. Unde e Barney?

— Scoate-ţi căştile, Luke.

Lucas şi le smulse din urechi, trăgând de firele care atârnau, şi le lăsă să-i cadă pe piept. Sunetul metalic se auzea acum mai tare şi mai clar.

— S-a întâmplat ceva cu Barney. Ceva destul de neplăcut.

— Ce vrei să spui?

— L-am găsit... Cineva l-a ucis, Luke.

Lucas îşi luă avânt cu picioarele până când ajunse să stea aşezat pe marginea patului, părând că vrea să se repeadă la Nick.

— L-a *ucis?*

— L-am găsit în piscină astăzi... vreun dement...

Nick nu mai putu să continue, nu se simţea în stare să retrăiască scena aceea înfiorătoare.

— E vorba de acelaşi individ care ne tot sparge casa, nu-i aşa? Tipul cu inscripţiile cu spray.

— Aşa se pare.

— Toate astea se întâmplă din cauza *ta!* Ochii lui Lucas se măriră, sclipind din cauza lacrimilor. Toţi oamenii ăia pe care i-ai dat afară, faptul că te urăşte toată lumea din oraşul ăsta...

Nick nu ştiu ce să-i răspundă.

— Ca şi jumătate din copiii de la şcoală, ai căror părinţi au fost concediaţi de tine. E o situaţie al dracului de penibilă...

— Lucas, ascultă-mă...

Lucas îi aruncă o privire sălbatică, cu ochii ieşiţi din orbite şi dinţii încleştaţi, ca şi cum Nick era acela care îl omorâse pe Barney.

— Ieşi dracului odată din camera mea! izbucni el cu o voce bubuitoare.

Reacţia lui Nick îl surprinse până şi pe el însuşi. Dacă el i-ar fi vorbit pe tonul ăsta tatălui său, acesta l-ar fi bătut până l-ar fi lăsat lat. Însă în loc să turbeze de furie, Nick fu cuprins de o durere calmă, tolerantă - îl durea inima pentru băiat, pentru ceea ce fusese el nevoit să îndure.

— Lucas, rosti Nick, atât de încet încât vorbele lui păreau şoapte, să nu-mi mai vorbeşti niciodată pe tonul ăsta!

Acestea fiind zise, bărbatul se întoarse şi închise uşor uşa în spatele lui, dar n-o făcu cu toată inima.

Pe hol, chiar în faţa uşii iubitului ei frate mai mare, stătea Julia, cu lacrimile curgându-i şuvoaie pe obraji.

5

Nu la multă vreme după ce Nick reuşise în sfârşit s-o ducă din nou pe Julia la culcare - ridicând-o în braţe, strângând-o la piept, cuibărindu-se în pat, alături de ea - se auziră bătăi repezi în uşa de la intrare.

Eddie Rinaldi, directorul departamentului care asigura paza la Stratton, purta o jachetă fleece de culoarea bronzului, o pereche de blugi şi mirosea a bere şi ţigări. Nick se întrebă dacă Eddie tocmai venise din locul pe unde obişnuia să-şi facă veacul: cafeneaua Victor, aflată în incinta companiei.

— La naiba, omule! spuse Eddie. Chestia asta cu câinele e împuţită rău.

Eddie era un tip înalt, costeliv, uşor iritabil şi impulsiv. Părul lui şaten cârlionţat era înspicat cu fire argintii. Avea obrajii şi fruntea pline de cratere micuţe - urme lăsate de o acnee urâtă din timpul liceului. Ochii îi erau cenuşii, nările umflate şi avea o gură slab conturată.

Fuseseră colegi de echipă în liceu - Eddie era extremă dreaptă în aceeaşi echipă de hockey în care Nick, căpitanul, juca pe post de atacant central. Cu toate acestea, nu fuseseră niciodată foarte apropiaţi. Nick era vedeta - şi a liceului, şi a echipei, cel mai tare din campus, tipul arătos cu care toate fetele ar fi dorit să-şi dea întâlnire. Eddie, care nu era un jucător prost, era neserios din fire, pe jumătate nebun, iar cu o faţă plină de coşuri ca a lui nu s-ar fi putut spune că ieşea cu regina balului. Unii din echipă glumeau pe seama lui Eddie, spunând că fusese lăsat să se dea prea mult cu maşinuţele pe vremea când era copil. Nu era chiar aşa; Eddie era un nătărău care trecuse prin şcoală ca gâsca prin apă, însă avea o isteţime nativă. De asemenea, îl respecta pe Nick, aproape că îl venera, cu toate că adoraţia lui părea întotdeauna contaminată de o oarecare invidie. După liceu, când Nick plecase la Universitatea din Michigan, în East Lansing, Eddie intrase la Academia de poliţie din Fraser şi dăduse lovitura, obţinând o slujbă la departamentul de poliţie din Gran Rapids, unde, după aproape 20 de ani, intrase într-un impas. Aşa cum îi explicase lui Nick, fusese învinuit de maltratarea unui suspect - o acuzaţie de doi bani, dar asta era situaţia. Fusese trimis la munca de birou, retrogradat până ce ecourile respectivului caz aveau să se mai stingă - sau cel puţin aşa îl asigurase şeful secţiei. Eddie ştia însă că întreaga lui carieră era ca şi încheiată.

Nick, care la vremea respectivă era deja director general la Stratton, intrase din nou în scenă şi îi salvase pielea lui

Eddie, oferindu-i acestuia o slujbă pentru care, probabil, nu avea calificările necesare: director adjunct al Departamentului de pază, în sarcina sa intrând verificările de rutină, investigaţiile privind micile furtişaguri şi alte lucruri de genul ăsta. Întocmai cum îl asigurase Nick pe directorul serviciului de pază, care ocupa această funcţie de multă vreme - un sergent cu părul alb care se pensionase de la poliţia din Fenwick - Eddie se pusese pe treabă, fiindu-i profund recunoscător lui Nick şi abia aşteptând să-i întoarcă serviciul.

Doi ani mai târziu, când directorul serviciului de pază ieşise la pensie anticipat, Eddie promovase în poziţia de top. Uneori, Nick se gândea că era ca în vremurile de demult, cu echipa de hochei: Nick, vedeta, forţa de înaintare cum era numit, cu slap shot-ul[6] său de 160 km/h, câştigând face-off-ul[7] şi reuşind să strecoare o pasă printre nouă crose, ca şi cum ar fi trecut aţa prin urechea acului; iar Eddie rânjind sălbatic în timp ce făcea cascadorii periculoase, precum îmbrâncirea unui adversar, lovirea băieţilor în pântece, tăierea feţei oponentului cu crosa, traversarea încolo şi încoace a lateralei sale cu o dementă spasmodică, menită să-l înşele pe adversar.

— Îţi mulţumesc că ai trecut pe aici, îi spuse Nick.

— Mai întâi de toate, vreau să văd bucătăria.

Nick ridică din umeri şi îl conduse pe hol. Aprinse lumina şi îndepărtă una dintre foliile grele de plastic lipite cu bandă adezivă de tocul uşii, care serveau ca barieră împotriva prafului între bucătărie şi restul casei.

Nick păşi înăuntru, urmat de Eddie, care fluieră uşor la vederea dulapurilor cu faţade din sticlă şi a aragazului

6 În hochei, o lovitură la care jucătorul balansează crosa, lovind pucul rapid, cu forţă. (n.tr.)

7 Metoda de începere a meciului de hochei: arbitrul aruncă pucul între doi jucători adverşi, urmând ca unul din ei să-l câştige, altfel spus, să-l direcţioneze către un coleg de echipă. (n.tr.)

sofisticat marca Wolf. Puse jos mica geantă sport de nailon pe care o adusese cu el:

— Isuse, toate astea trebuie să coste o avere!

— E ridicol.

Răsuci butonul unuia dintre arzătoare. Acesta ţăcăni şi apoi se aprinse, o flacără albastră izbucnind cu un şuier puternic din duză.

— Omule, da' ştiu că ai presiune serioasă la gaze! Şi nici măcar nu găteşti.

— A trebuit să instalez o ţeavă nouă pentru asta. Am stricat peluza, după care a trebuit să semăn din nou gazon şi aşa mai departe...

— La dracu'! Câte chiuvete ai?

— Am impresia că ăsta se numeşte picurător, iar cel de acolo e pentru vase.

— Acolo vine maşina de spălat vase?

— Mda...

Fisher & Paykel, parcă era... O altă consecinţă a căutărilor migăloase ale Laurei, care-şi dorea cele mai bune aparate electrocasnice existente pe piaţă. „Are două sertare, îi spusese ea atunci, aşa că poţi s-o foloseşti şi pentru mai puţine vase.” În fine, aşa o fi fost.

Eddie trase de un mâner, desprinzând o placă de arţar dulce.

— Asta e un suport pentru cuţite?

— Tocător încorporat.

— Mişto. Să nu-mi spui că tu ai ales toate porcăriile astea.

— Laura a conceput întregul design şi tot ea a ales fiecare obiect electrocasnic în parte, paleta de culori, dulapurile... absolut tot.

— E greu să găteşti dacă nu ai un blat de bucătărie, să ştii.

— Urmează să vină şi blatul.

— Unde ţii băutura?

Nick atinse partea din faţă a unui dulap. Acesta se deschise cu un zgomot sec, descoperind o înşiruire de sticle de alcool.

— Interesantă şmecherie.

— Închizătoare magnetică. Tot ideea Laurei. Scotch?

— Sigur.

— Cu gheaţă, nu?

Nick sprijini un pahar de automatul de gheaţă de pe uşa frigiderului marca Sub-Zero şi privi cuburile rostogolindu-se cu clinchet în pahar. Apoi turnă o duşcă sănătoasă de Johnny Walker, îi oferi paharul lui Eddie şi o luă înainte spre ieşirea din bucătărie.

Eddie sorbi lung din pahar, apoi oftă satisfăcut.

— Hei, Johnny, băiatule... s-a întors tata acasă. Tu ce bei, prietene?

— Eu prefer să nu beau. Am luat un somnifer şi nu pot să-l combin cu alcool.

Ieşiră din bucătărie şi intrară pe coridorul întunecat din spate, luminat doar de licărul portocaliu al ledurilor de pe întrerupătoare. Nick aprinse veioza de pe masa din hol - încă unul dintre milioanele de mici detalii din casă care îi aminteau de Laura în fiecare zi. Luni la rând femeia căutase veioza perfectă de alabastru, până ce, într-o bună zi, însoţindu-l într-o călătorie de afaceri, o găsise într-un magazin de antichităţi din zona Upper East Side din Manhattan. Magazinul lucra doar cu cei din branşă, decoratori şi designeri de interior, însă Laura reuşise să-şi facă intrarea, câştigându-i pe cei de acolo de partea ei cu vorbe frumoase, după care remarcase veioza aceea. Baza era cioplită în alabastru extras în carierele din Volterra, Italia, îi explicase ea atunci, după ce Nick întrebase de ce costase atât de mult. În ochii lui Nick, nu era decât o piatră albă oarecare.

— O, nu lua pastile, omule! Ştii ce-ţi trebuie ţie ca să poţi dormi?

— Cred că pot să intuiesc.

Luminile din biroul lui se aprinseră automat în momentul în care intrară - spoturile minuscule din tavan, mici revărsări de lumină care inundau pereţii tencuiţi manual, uriaşul televizor Sony cu ecran plat, montat pe peretele din faţă, uşile franţuzeşti care dădeau spre peluza proaspăt semănată cu gazon.

— Exact, Nicky, băiatule. O păsărică. Uită-te la locul ăsta. Incredibil!

— Laura.

Eddie se afundă într-unul dintre scaunele Symbiosis din piele, extrem de moi, luă o înghiţitură de scotch, după care aşează paharul cu zgomot pe măsuţa cu blat de ardezie de alături. Nick se aşeză pe scaunul de lângă el.

— Deci am agăţat-o pe gagicuţa asta sâmbătă seara la cafeneaua Victor, mă înţelegi? Adică, trebuie să fi avut ceva bere la bord şi nu mai vedeam bine, pentru că atunci când m-am trezit, în dimineaţa următoare, tipa... mă rog, avea o personalitate ieşită din comun, dacă înţelegi ce vreau să zic... Ce să mai, ai fi zis că târfa căzuse din copacul urâţeniei şi, în cădere, se lovise de fiecare cracă.

Eddie râse sec, cu un horcăit.

— Dar cel puţin ai dormit bine în noaptea aia.

— Drept să-ţi spun, nu, eram beat-mort. Ideea e, Nick, că trebuie să ieşi în lume şi să începi să-ţi dai întâlniri. Ia-le iar urma puicuţelor. Fii însă cu ochii în patru: duhneşte pământul de slute.

— Încă n-am dispoziţia necesară pentru chestii din astea.

Eddie încercă să-şi înmoaie glasul, dar replica lui veni mai degrabă ca o insinuare aspră:

— A murit acum un an, Nicky. E multă vreme de atunci.

— Nu şi pentru doi oameni care au fost căsătoriţi şaptesprezece ani.

— Hei, eu nu spun să te *căsătoreşti* din nou. Sunt *ultima* persoană care ţi-ar da sfaturi în acest sens. Uită-te la mine:

eu nu cumpăr, închiriez. Schimbă-le periodic cu ultimul model care apare pe piaţă.

— Putem discuta acum despre sistemul meu de alarmă? E târziu şi am avut o zi lungă.

— Bine, bine. Tipul meu de la sisteme e un vrăjitor dat dracului. El mi-a instalat sistemul de alarmă de acasă.

Sprâncenele lui Nick se ridicară cu interes.

— Adică, l-am plătit din buzunarul meu, ce Dumnezeu! Dacă poate face rost de echipament, o să-l pun să-l instaleze chiar mâine.

— Cu camere şi tot tacâmul?

— La dracu'! Aici vorbim despre camere pe bază de IP în perimetru şi la toate punctele de intrare şi ieşire, camere în interior, la vedere şi ascunse.

— Ce-i aia IP?

— Internet-ceva. Adică poţi avea semnal prin internet. Poţi să-ţi monitorizezi casa de pe computerul de la birou - e o chestie dată dracului, ce mai!

— Înregistrările se fac pe bandă?

— Nu există bandă. Toate camerele înregistrează pe hard disk. Poate punem şi nişte senzori de mişcare, ca să economisim spaţiu pe hard. Putem filma de la distanţă, panoramic şi cu înclinare, în timp real, color, la şapte cadre şi jumătate pe secundă sau cam pe-acolo... Tehnologia este total diferită în ziua de azi.

— Şi asta o să-l ţină la distanţă pe cel care mă vânează?

— Păi hai să spunem că, odată ce va vedea aceste camere-robot rotindu-se spre el atunci când se apropie de casa ta, individul o să facă stânga-mprejur şi o s-o ia la sănătoasa - asta dacă nu cumva e nebun de-a binelea. Ca să nu mai spun că data viitoare când va încerca să pătrundă în casă, cel puţin o să facem rost de câteva fotografii de înaltă calitate cu figura lui. Că tot veni vorba, am văzut nişte camere adevărate în jurul gheretei de pază din capătul aleii. Şi s-ar părea că aveţi camere de jur

împrejurul gardului de delimitare a perimetrului, nu doar la intrare. Poate a dat norocul peste noi şi avem deja o poză a individului. O să vorbesc cu tipii de la pază mâine la prima oră.

— Nu crezi că poliţia s-a ocupat deja de aspectul ăsta?

Eddie scoase un sunet dispreţuitor:

— Ăia? N-o să ridice un deget pentru tine. O să facă o treabă de mântuială sau poate nici măcar atât.

Nick aprobă cu o mişcare a capului.

— Cred că ai dreptate.

— Eu *ştiu* că am dreptate. Cu toţii îţi detestă tupeul. Tu eşti Nick-Tăietorul-de-Capete. Cel care le-a concediat părinţii, fraţii, surorile şi nevestele. Pun pariu pe ce vrei că acum adoră să te vadă plătind nişte poliţe serioase.

Nick oftă zgomotos.

— Ce vrei să spui prin „dacă nu cumva e nebun de-a binelea”?

— Păi asta e problema cu hărţuitorii, amice. Nu sunt neapărat sănătoşi la cap. Un singur lucru poate să-ţi asigure liniştea, în caz că individul apare din nou pe aici.

Zicând acestea, Eddie desfăcu fermoarul genţii sport de nailon negru şi scoase de acolo o bocceluţă de muşama. O despachetă, scoţând la iveală un pistol semiautomat negru mat, pătrăţos şi compact, de-a dreptul hidos. Cadrul de plastic era zgâriat, iar partea glisantă era plină de crestături.

— Smith & Wesson Sigma, calibru 38, îl informă el pe Nick.

— Nu mă interesează aşa ceva, răspunse acesta.

— Dacă aş fi în locul tău, aş lua în calcul toate probabilităţile. Cineva care a fost în stare să facă aşa ceva câinelui tău, poate foarte bine să-i ia în vizor şi pe copiii tăi. Şi doar n-o să-mi spui acum că n-ai de gând să-ţi protejezi familia? Ăsta nu e Nick cel pe care îl cunosc *eu!*

6

Nick se strecură în camera de proiecţie - Laboratorul Viitorului, cum îl numeau ei - şi se aşeză pe un scaun din spatele sălii. Filmul încă mai rula pe ecranul curbat, de dimensiuni uriaşe - un ecran video cu antenă HG şi cu proiecţie din spate, care se întindea pe întregul perete curbat. Întunericul sălii era o adevărată binecuvântare pentru ochii săi împăienjeniţi de somn.

O muzică techno plină de zornăituri emana în sunet surround din zecile de difuzoare încorporate în pereţi, tavan şi podea.

Urmărind derularea acestei minunăţii, aveai ocazia să traversezi în pas legănat deşertul Kalahari, să te plimbi pe o străduţă îngustă din Praga, să zbori peste Marele Canion, suficient de aproape de pereţii abrupţi pentru a te zgâria de stâncile crestate. Treceai în viteză printre molecule de ADN şi pătrundeai într-un Oraş al Viitorului, unde ţi se deschideau în faţa ochilor peisaje caleidoscopice, futuriste, „într-o lume interconectată, mărturisea o voce plăcută de bariton, cunoaşterea stă la rang de cinste.” Filmul vorbea despre felul în care aveau să evolueze în viitor munca, viaţa şi tehnologia; era o experienţă complet abstractă, cerebrală şi de-a dreptul psihedelică. Nicăieri nu vedeai vreo urmă de mobilier.

Doar unii dintre clienţi aveau privilegiul de a li se prezenta Filmul. O parte dintre vizitatori, cu precădere cei din Silicon Valley, erau daţi pe spate, iar după ce se aprindeau luminile, ar fi fost în stare să sporovăiască ore în şir despre „armonia perfectă” dintre mobilierul de birou şi tehnologie, despre Locul de Muncă al Viitorului. Erau pregătiţi să semneze contractul chiar atunci şi acolo, fără să mai stea pe gânduri.

Alţii, dimpotrivă, găseau că prezentarea era enervantă şi plină de infatuare, nu pricepeau nimic din ce vedeau. Aşa se întâmpla, de pildă, cu publicul din această dimineaţă - o delegaţie de nouă directori de rang înalt de la Atlas McKenzie Group. Aceasta era una dintre cele mai mari companii de servicii financiare din lume: avea o grămadă de ramificaţii în tot ce ţinea de servicii bancare, carduri de credit şi asigurări, în peste o sută de ţări şi teritorii. Nick îi privea cum se foiesc pe scaune şi îi auzea cum şuşotesc între ei. Printre ei se număra vicepreşedintele Departamentului de Valori imobiliare, vicepreşedintele Departamentului de Management al proprietăţilor, precum şi subalterni de-ai acestora. Fuseseră aduşi de la Chicago cu avionul particular al Corporaţiei Stratton în ziua precedentă, iar o echipă de profesionişti de la Stratton le oferise un tur complet al companiei. Nick luase prânzul cu ei, îi condusese personal într-un tur al birourilor directoriale, le prezentase teoria lui standard privind nivelarea ierarhiei piramidale corporatiste şi felul în care mediul de lucru evolua de la o comunitate individuală la una bazată pe colaborare, şi aşa mai departe.

Atlas McKenzie construia o imensă clădire de birouri în Toronto: nouăzeci şi trei de mii de metri pătraţi, suprafaţă din care o treime urma să fie repartizată noului sediu corporatist al constructorului şi pe care acesta o dorea amenajată de la zero. Asta presupunea cel puţin zece mii de posturi de lucru, măcar cincizeci de milioane de dolari plătiţi în avans, ca să nu mai vorbim de contractul pe zece ani privind programul de întreţinere. Dacă reuşea să încheie afacerea, compania Stratton ar fi avut de câştigat enorm. Enorm era puţin spus. Incredibil de mult. Mai erau apoi şi toate birourile Atlas McKenzie din întreaga lume, care ar fi putut fi standardizate pe tipare Stratton - Nick nu putea nici măcar să estimeze suma la care s-ar fi ridicat toate acestea.

În fine, aşadar Filmul continua să ruleze. Cât despre delegaţia celor nouă, aceştia ar fi putut la fel de bine să urmărească un film de artă subtitrat, a cărui acţiune s-ar fi petrecut într-un sătuc din Bulgaria.

Măcar în ziua precedentă ei fuseseră impresionaţi peste măsură atunci când li se prezentase Locul de Muncă al Viitorului. Toţi vizitatorii erau impresionaţi, fără excepţie. Era o senzaţie pe care nu o puteai controla. Acesta consta într-o machetă de punct de lucru complet funcţională, de 2,5/3 m, care aducea mai degrabă a studio de ştiri al unui canal de specialitate decât a cubiculum din Dilbertland[8]. Vizitatorii primeau ecusoane de identificare ce aveau un cip încorporat, care comunica cu un senzor electronic, astfel încât, atunci când intrai în spaţiul respectiv, luminile de deasupra capului tău îşi schimbau culoarea din albastru în verde. În acest mod, colegii din celălalt capăt al biroului îşi puteau da seama dacă eşti sau nu la masa ta de lucru. De îndată ce te aşezai, un mesaj electronic era trimis instantaneu membrilor echipei tale - în cazul de faţă, pe laptopurile oferite vizitatorilor - anunţându-i că ai sosit. Uluitoare lucruri inventaseră inginerii de la Stratton, se minuna Nick adesea. În faţa mesei de lucru din Biroul Viitorului se afla un monitor curb de aproape doi metri lungime, cu o rezoluţie foarte bună, pe care apăreau o pagină de text, o fereastră pentru videoconferinţe şi nişte cadre PowerPoint. Clienţii vedeau acest monitor şi râvneau la el, tot la fel cum unii oameni tânjesc după maşinile Lamborghini.

Erau cu aproximativ zece minute în întârziere, astfel că Nick se văzu nevoit să aştepte încheierea discuţiilor.

---

8 În traducere: *Ţara lui Dilbert*. În aparenţă un banal operator pe computer, Dilbert este un popular personaj de benzi desenate, creat de Scott Adams. Desenele satirizează viaţa corporatistă tipică, în special pe cea din cadrul departamentelor dependente de munca pe calculator. (n.tr.)

Ecranul se întunecă şi treptat-treptat se aprinseră luminile în sală. În picioare, pe podiumul de aluminiu, era vicepreşedinta Departamentului de Cercetare a condiţiilor de lucru din cadrul companiei Stratton - o femeie foarte înaltă şi subţire, spre 40 de ani, cu un păr blond, lung şi drept, cu bretonul tăiat scurt, şi ochelari mari, cu ramă groasă: Victoria Zander - niciodată nu i se spunea Vicky sau Tori, ci doar Victoria. Era îmbrăcată în negru, de sus până jos. Înfăţişarea ei te ducea cu gândul la femeia extravagantă a anilor 1950, o tovarăşă de drum a lui Jack Kerouac[9].

Victoria vorbea cu o voce melodioasă de soprană.

— Sediul dumneavoastră corporatist, spunea ea, este unul dintre cele mai puternice instrumente de branding de care dispuneţi. Este ocazia de a le spune angajaţilor şi vizitatorilor companiei o poveste despre *dumneavoastră* - cine sunteţi şi ce reprezentaţi. Este *identitatea* dumneavoastră. Este ceea ce noi numim *sediul-care-spune-totul-despre-noi.*

În timp ce vorbea, ea nota în grabă expresii-cheie precum „loc de muncă elegant”, „spaţiu al emoţiilor” şi „Epoca Cunoaşterii” pe o tablă digitală încastrată în peretele din faţa ei, iar notiţele sale, transformate instantaneu în text computerizat, apăreau pe laptopurile aflate în faţa tipilor de la Atlas McKenzie.

— Modelul propus de noi, continua femeia, se numeşte *rulote în jurul focului de tabără.* Fiecare dintre noi îşi trăieşte viaţa în rulota proprie, la adăpost de privirile străinilor, dar ne întâlnim cu toţii la ora cinei.

Deşi auzise acest discurs de zeci de ori, Nick nu înţelegea în întregime flecărelile femeii, dar asta nu-l deranja; se

---

9 Scriitor american din anii 1950-1960, celebru pentru stilul spontan al operelor sale şi pentru temele surprinzător de imorale (jazz, promiscuitate, droguri, sărăcie, călătorii) pe care le trata într-o perioadă foarte conservatoare. (n.tr.)

gândea în sinea lui că nici ceilalţi nu înţelegeau mare lucru. Cu siguranţă era şi cazul acestor indivizi veniţi de la Chicago, care probabil se plictiseau de moarte în tăcere, dar nu şi-ar fi recunoscut în ruptul capului lipsa de rafinament. Micul discurs sinuos al Victoriei, asemănător unui seminar adresat iniţiaţilor, era intimidant şi probabil îi depăşea şi pe ei.

Capacitatea lor de înţelegere se limita la infrastructura modulară de cabluri, la componentele preasamblate şi la cablurile de date încastrate în podelele de acces. Asta era lumea în care trăiau ei. Nu simţeau nevoia să asculte discursuri despre identitate.

Nick aşteptă răbdător ca Victoria să îşi încheie prezentarea, timp în care deveni din ce în ce mai conştient de neastâmpărul vizitatorilor. Tot ce avea el de făcut era să meargă să-i salute rapid, să se asigure că toţi erau mulţumiţi şi se întreţină cu ei câteva clipe.

La drept vorbind, Nick nu se mai implicase în partea de vânzări de când devenise director general - cel puţin nu în adevăratul sens al cuvântului. De acest aspect se ocupau cei care îi aveau în grijă pe beneficiarii de la nivel naţional. Nick doar ajuta la încheierea înţelegerii, grăbea lucrurile atunci când era cazul, îi asigura pe clienţii cu adevărat importanţi că tipului „de sus” chiar îi pasă. Remarcabil cât de departe putea duce o scurtă întrevedere a clientului cu directorul general!

De regulă se pricepea la asemenea lucruri - o strângere de mână fermă, o bătaie pe spate şi răspunsul acela direct, fără ocolişuri inutile, pe care toată lumea, fără excepţie, îl găseşte atât de reconfortant. Şi totuşi, în dimineaţa aceasta avea un sentiment persistent de anxietate, o durere surdă de stomac. Poate că era doar o reacţie adversă la Ambien-ul pe care îl luase noaptea trecută, pilula aceea minusculă care îl ajutase să adoarmă. Sau poate că de vină erau cele trei ceşti de cafea care le înlocuiseră pe cele două

obişnuite. Ori totul se explica prin faptul că Stratton avea *într-adevăr* nevoie să încheie această afacere.

Odată ce Victoria îşi încheie prezentarea, luminile se aprinseră, iar cei doi şefi de la Atlas McKenzie se îndreptară direct către el. Unul din ei, vicepreşedintele Departamentului de Valori imobiliare, era un bărbat slab, la vreo cincizeci de ani, cu un ten de culoarea zerului, cu buze cărnoase, aproape feminine, gene lungi şi cu o expresie amabilă întipărită pe faţă. Nu vorbea prea mult. Colegul său, vicepreşedintele Departamentului de Management al proprietăţilor, era un bărbat scund şi gras, care parcă nu avea decât trunchi, cu o barbă deasă şi ţepoasă crescută după bărbieritul de dimineaţă, cu o frunte lată şi păr negru ca smoala, evident vopsit. Figura lui îi amintea lui Nick de Richard Nixon.

— Şi eu care credeam că voi nu faceţi aici decât scaune şi dulapuri pentru stocarea dosarelor, spuse Nixon, scoţând la iveală nişte dinţi albi strălucitori, cu o strungăreaţă proeminentă în centru.

— Nici vorbă, chicoti Nick.

Ştiau ei destul de bine despre ce era vorba. Cei de la Stratton le dădeau târcoale de luni bune, timp în care le prezentaseră detaliat propunerea de afaceri, în cadrul unei lungi serii de întâlniri la sediul clientului, întâlniri de care Nick fusese, din fericire, scutit.

— Dacă vreţi cumva să vă verificaţi căsuţele de e-mail, vocale sau orice altceva, continuă Nick, avem conexiune wireless pe hol.

Bărbatul cu tenul de culoarea zerului, al cărui nume era Hardwick, se apropie timid de Nick şi îi spuse cu o voce mieroasă:

— Sper că nu vă deranjează o întrebare destul de directă.

— Sigur că nu.

Bărbatul acesta cu trăsături delicate şi inexpresive era un ucigaş, un adevărat asasin corporatist; ar fi putut fi la fel de bine un loial supus al vechiului Politburo sovietic.

Hardwick deschise fermoarul unui portfolio Gucci din piele, de unde scoase o bucată decupată dintr-un ziar. Nick o recunoscu imediat: era un articol din Business Week, cu titlul „Oare Midas[10] şi-a pierdut darul?" Acolo era o fotografie a legendarului Willard Osgood, bătrânul cel scorţos care fondase Fairfield Equity Partners - bărbatul care cumpărase firma Stratton - cu ochelarii săi tip fund-de-borcan şi faţa de culoarea bronzului vechi. Articolul vorbea în special despre „pierderile de milioane de dolari înainte de impozitare suferite de către Stratton, odinioară compania cu cea mai rapidă creştere de pe segmentul mobilierului de birou din Statele Unite". De asemenea, articolul elogia „darul de Midas al lui Osgood în a alege companii de calitate şi de a le creşte constant valoarea pe termen lung", după care se întreba: „Ce s-a întâmplat? Oare Osgood va sta calm de-o parte privind cum una dintre investiţiile sale se duce de râpă? Puţin probabil, spun surse din interiorul companiei".

Hardwick îi ţinu timp de câteva secunde tăietura din ziar în faţa ochilor:

— Stratton are cumva probleme? întrebă el, fixându-l pe Nick cu o privire umedă.

— Categoric nu! răspunse Nick. A, mă întrebi dacă am avut câteva trimestre foarte proaste? La naiba, da! Dar la fel au păţit şi Steelcase, Herman Miller şi toţi ceilalţi competitori de pe acest segment. Am trecut printr-o perioadă de doi ani de concedieri, după cum ştii deja, iar costurile pe care le presupun compensaţiile sunt o adevărată povară. Dar dincolo de asta facem tot ceea ce

10 În mitologia greacă, Midas a fost regele Pessinusului, o cetate din Frigia. El era celebru pentru puterea sa de a transforma în aur tot ceea ce atingea. (n.tr.)

trebuie făcut pentru a ne menţine integritatea pe termen lung.

Glasul lui Hardwick devenise aproape imperceptibil:

— Înţeleg acest lucru. Dar Stratton nu mai este acea afacere de familie care era odată. Nu voi trageţi toate sforile. Sunt convins că Willard Osgood vă suflă în ceafă.

— În mare parte, Osgood şi oamenii săi ne lasă să ne vedem de treabă, spuse Nick. Se gândesc că ştim şi noi ce avem de făcut - tocmai de aceea ne-au şi cumpărat. Bărbatul îşi simţea gura uscată. Înţelegi, lor le-a plăcut întotdeauna să le lase companiilor lor suficientă libertate de mişcare.

Hardwick clipi ca o şopârlă.

— Nick, noi nu cumpărăm doar o grămadă de staţii de lucru de la voi. Cumpărăm, de fapt, un contract de servicii care ar urma să se deruleze pe o perioadă de zece ani. Tu o să mai exişti pe piaţă încă un an sau doi de acum înainte?

Nick puse o mână pe umărul osos al lui Hardwick.

— Stratton există pe piaţă de aproape 75 de ani, spuse el, şi pot să te asigur că o să existe pe piaţă multă vreme după ce noi doi nu vom mai fi.

Hardwick afişă un zâmbet palid.

— Eu nu mă refeream la Stratton. Întrebam dacă *tu* o să mai fi pe aici.

— Poţi conta pe asta! afirmă Nick şi îl strânse pe Hardwick uşor de umăr, pentru că, cu coada ochiului, îl văzuse pe Eddie Rinaldi sprijinindu-se de peretele de la intrarea în camera de proiecţie, cu braţele încrucişate. Scuză-mă o clipă, zise Nick.

Eddie trecea rareori pe acolo, iar atunci când o făcea, întotdeauna era vorba despre ceva important. Dincolo de asta, pe Nick nu-l deranja ideea unei pauze în acest ciudat schimb de replici. Se duse către Eddie:

— Ce s-a întâmplat?

— Am ceva pentru tine. Ceva la care ai face bine să arunci o privire.

— Nu mai poate să aştepte?

— Este vorba despre cel care îţi dă târcoale. Acum spune-mi tu dacă eşti dispus să aştepţi.

7

Eddie se aşează în faţa calculatorului lui Nick ca şi cum ar fi fost al lui şi apăsă pe tastatură cu două degete. Se pricepea surprinzător de bine pentru cineva care nu învăţase niciodată să lucreze cu tastatura.

Navigând pe reţeaua de intranet a companiei către zona de Protecţie Corporatistă, el spuse:

— Băieţii din ghereta de pază a micii tale tabere de concentrare au fost, bineînţeles, mai mult decât fericiţi să coopereze.

— Vorbeşti despre Proprietatea Fenwicke, bănuiesc.

Eddie mirosea a ţigări şi a Brut - apa de colonie pe care obişnuia să o folosească pe vremea liceului. Nick nici măcar nu ştia că se mai fabrică Brut.

— Aşaaa... Băieţii au un aranjament interesant aici... camere video digitale Sony de înaltă definiţie, cu o foarte bună rezoluţie, poziţionate la intrarea şi ieşirea de pe proprietate. Compensare iluminare din spate. Treizeci de cadre pe secundă. Poliţaii nici măcar n-au cerut să arunce o privire la imaginile stocate pe hard disk. Ştiai asta?

— Aşa cum ai zis şi tu.

— La dracu', n-au făcut nici cel mai mic efort, de dragul aparenţelor cel puţin. Aşa...

Pe monitor apăru o fotografie color a unui individ deşirat care purta ochelari. Eddie apăsă pe mouse de câteva ori, focalizând pe silueta respectivă şi mărind imaginea. Era un bărbat în jur de şaizeci de ani, cu o faţă brăzdată de riduri adânci, o gură mică, strânsă, cu păr cărunt tuns scurt, ochi măriţi în mod grotesc de lentilele unor ochelari cu ramă neagră groasă. Inima lui Nick începu să bată mai tare. După alte câteva clicuri, figura implacabilă a bărbatului ocupă o mare parte din monitor. Rezoluţia nu era proastă. Faţa bărbatului se vedea clar.

— Îl recunoşti? întrebă Eddie.

— Nu.

— Ei bine, el ştie cine eşti tu.

— Fără îndoială. Şi cum, a intrat aşa, pur şi simplu? Halal pază!

— De fapt, a sărit gardul din zona împădurită a proprietăţii. Camerele de acolo sunt declanşate de senzori de mişcare. În zona aia nu există alarme - ar fi prea multe alarme false din cauza animalelor, mă rog, drăcii de genul ăsta. Dar camere sunt cât cuprinde.

— Grozav! Cine e ăsta?

— Îl cheamă Andrew Stadler.

Nick ridică din umeri. Nu auzise niciodată acest nume.

— Am restrâns căutările la cercul bărbaţilor concediaţi cu vârsta între 50-60 de ani sau mai mult, căutându-i cu precădere pe aceia care au avut probleme în găsirea unui alt loc de muncă. Omule, am petrecut aproape toată dimineaţa uitându-mă la fotografiile tuturor ciudaţilor. Mă dor ochii. Hei, dar de-asta primesc un salariu atât de gras, corect?

Eddie apăsă de două ori pe mouse şi o altă fotografie apăru pe monitorul împărţit în două, lângă imaginea preluată de la camerele de supraveghere. Era acelaşi bărbat, dar ceva mai tânăr: aceiaşi ochelari cu ramă groasă, aceeaşi privire, aceeaşi gură. Sub fotografie apărea

numele ANDREW M. STADLER şi un număr de asigurări sociale, data naşterii, numărul de angajat de la Stratton, data angajării.

— Concediat? se interesă Nick.

— Da şi nu. A fost convocat la şedinţa în care urma să i se aducă la cunoştinţă concedierea temporară, iar el şi-a dat demisia. Ştii tu, a zis: „După tot ce am făcut pentru compania asta?”, apoi „Să vă ia dracu'!” şi aşa mai departe.

Nick clătină din cap.

— Nu l-am văzut niciodată pe individul ăsta.

— Ai petrecut aşa mult timp la atelierul de modelaj?

Atelierul de modelaj era locul în care o mică echipă de muncitori - îndoitori de metale, sudori, tâmplari - construiau prototipuri ale noilor produse Stratton, în serii limitate de unul, două sau trei, după schiţele de proiect întocmite de designeri. Nick crezuse întotdeauna că angajaţii atelierului de modelaj erau nişte oameni mai ciudaţi. Cu toţii lucraseră o vreme în atelierele de manufactură, îndoind metale, şi toţi îşi foloseau mâinile cu pricepere. De asemenea, aproape toţi erau singuratici şi perfecţionişti.

— Andrew Stadler, rosti Nick cu voce tare, ascultând rezonanţa numelui şi scanând în acelaşi timp datele din dosarul bărbatului. A lucrat în această companie vreme de 35-36 de ani.

— Mda. Şi-a început activitatea ca asamblor pe vechea linie de fişete verticale, apoi a devenit sudor. După aceea a fost încadrat ca specialist nivelul doi - lucra singur în fabrica de scaune, reparând rebuturile. A refuzat să lucreze la vreuna dintre liniile de construcţie, pe motiv că nu dorea să joace după cum îi cântau alţii. Intra permanent în conflicte cu supervizorul de pe etaj. În timp, cei din jurul lui au învăţat să-l lase în pace să-şi facă treaba cum ştie. Acum cinci ani, când a apărut un post vacant la atelierul de modelaj, el şi-a depus cererea de transfer, iar colegii lui au fost încântaţi să scape de el.

După alte câteva clicuri, Eddie a intrat pe pagina de evaluări ale angajatului Stadler. Nick se aplecă mai mult, ca să poată citi fontul micuţ.

— Şi ce scrie aici despre nu ştiu ce spitalizare?

Eddie se roti în scaunul lui Nick şi ridică privirile, uitându-se fix, cu o căutătură aproape sălbatică.

— E nebun de-a binelea, amice. E foarte inteligent şi dement în acelaşi timp. Individul a tot făcut act de prezenţă pe la camera de izolare a Spitalului Regional.

— Isuse! Pentru ce?

— Schizofrenie. La fiecare câţiva ani îşi întrerupe tratamentul.

Nick expiră îndelung.

— Aşa, Nick, acum vine partea cu adevărat înfricoşătoare. Am dat un telefon la secţia de poliţie din Fenwick. Cam cu vreo cincisprezece ani în urmă, Stadler a fost supus unui interogatoriu privind presupusa ucidere a unei întregi familii care locuia vizavi.

Nick simţi brusc un fior rece.

— Asta ce mai înseamnă?

— Familia vecină, Stroup, obişnuia să apeleze la acest individ pentru diverse reparaţii, muncă necalificată. Domnul Repară-Tot - individul e un geniu al mecanicii, poate repara orice. Probabil au intrat în vreun conflict, s-or fi uitat oamenii mai urât la el, cine ştie, cert e că într-o noapte a fost o scurgere de gaze în magazia lor, o scânteie de nu se ştie unde şi toată casa a sărit în aer.

— Dumnezeule!

— Nu s-a descoperit niciodată dacă toată treaba a fost un simplu accident sau dacă dementul ăsta a pus la cale totul. Poliţaii bănuiesc însă că el a făcut-o. Cu toate acestea, n-au putut dovedi acest lucru niciodată. Au fost nevoiţi să-l lase liber - nu aveau probe împotriva lui. Doar nişte suspiciuni foarte puternice. Nick, individul ăsta, Stadler, este al

dracului de periculos. Şi îţi mai spun ceva ce sigur nu vrei să auzi: nebunul are armă.

— Poftim?

— Pe numele lui a fost eliberat cu multă vreme în urmă un permis de portarmă - l-am găsit în vechile registre locale. Are vreo douăzeci de ani vechime. Şi nu există date privind vânzarea, ceea ce înseamnă că tipul încă mai are arma respectivă.

— Isuse! Fă rost de un ordin de restricţie.

Eddie scoase un sunet uşor de dezaprobare:

— Omule, fii serios, ordinele de restricţie temporare sunt nişte porcării. Hârtii fără valoare.

— Dar dacă încearcă să intre din nou pe proprietatea mea...

— Poţi cere să fie arestat pentru *încălcarea proprietăţii,* amice. Nu pentru hărţuire. O nimica toată! Crezi că un psihopat nenorocit o să se împiedice de atâta lucru? Unu' care ţi-a măcelărit câinele? Care aude voci şi poartă tichie de staniol?

— Dumnezeule, Eddie! Avem imaginea datată a acestui ţicnit care sare gardul chiar pe la ora la care câinele meu a fost omorât. Poliţiştii sunt în posesia unui cuţit care ar putea avea amprente pe el. Există suficiente informaţii pentru ca individul ăsta să fie acuzat de uciderea câinelui meu.

— Mda... şi cu toate astea, s-a rezolvat ceva până acum? Nu s-a rezolvat absolut nimic!

— Şi cum îi convingem să ia măsuri?

— Nu ştiu, prietene. Trebuie să-i strângem bine cu uşa. Dar o să fie prea ocupaţi ca să-şi acopere fundurile grase, aşa că nu te aştepta să-ţi sară prea repede în ajutor. Eu zic mai bine ca întâi de toate să-l băgăm în sperieţi pe nebunul ăsta. În momentul în care poliţia se va implica pe bune în afacere, nu ne mai atingem de Stadler. Dar până una-alta,

trebuie să ne asigurăm că tu şi familia ta sunteţi feriţi de neplăceri.

Nick reflectă o clipă la vorbele lui Eddie.

— De acord. Dar nu întreprinde nimic care să mă compromită pe mine în vreun fel. Adică nu fi prea brutal cu el. Nu-mi doresc decât ca dementul ăla să fie ţinut sub cheie undeva.

— N-am nimic împotrivă. O să dau eu de urma lui cumva. Dar până atunci, Freddie, omul meu, o să treacă pe la tine în după-amiaza asta, ca să instaleze noul sistem. O să-l fac să grăbească puţin lucrurile.

Nick aruncă o privire rapidă la ceas. Trebuia să plece la şedinţa lunară a Comitetului de Compensare.

— Perfect!

— Şi apropo, dacă nimic altceva nu ţine, aminteşte-ţi de micul meu împrumut.

Nick coborî vocea, conştient de faptul că Marjorie se afla la biroul ei, în cealaltă parte a încăperii, şi i-ar fi putut auzi.

— Nu am permis, Eddie.

Eddie scutură uşor din cap.

— Permis? Fii serios, omule. Ştii cât durează să treci prin tot procesul ăsta, până se completează toată hârţogăraia? Nu-ţi permiţi să aştepţi atât. Uite ce e, deţinerea unei arme fără licenţă este considerată contravenţie, corect? O să primeşti o amendă de o sută de dolari. Şi asta doar dacă eşti prins. Ceea ce nu se va întâmpla, pentru că nu vei fi nevoit s-o foloseşti. Nu merită oare să rişti atâta lucru, ca să-ţi protejezi familia de nebunul ăla? Ce înseamnă o sută de dolari?

— Bine. Acum pleacă. Trebuie să-mi verific e-mailul, după care am trei şedinţe una după alta.

Eddie se ridică în picioare.

— Prietene, da' ştiu că ai nişte echipamente foarte sofisticate aici. Mi-ar prinde bine nişte monitoare din astea la mine în departament.

— Nu depinde de mine, îl lămuri Nick. Eu nu sunt decât paravanul celorlalţi.

8

Scott McNally locuia într-o casă de dimensiuni rezonabile, dar altminteri perfect obişnuită, din zona Forest Hills a proprietăţii Fenwick, unde domiciliau mulţi dintre executivii companiei Stratton. Un contabil de succes şi-ar fi permis să locuiască acolo. Era o casă albă, reprezentativă pentru stilul arhitectonic colonial, cu obloane verzi, un garaj pentru două maşini, o cameră de recreere şi un subsol locuibil. Interiorul era amenajat în aceeaşi notă lipsită de personalitate. Toate - mobila de sufragerie, canapelele, scaunele şi covoarele - păreau să fi fost cumpărate la grămadă, de la acelaşi magazin de amenajări interioare cu preţuri accesibile. Fără îndoială, Eden, soţia-trofeu a lui Scott, nu împărtăşea interesul Laurei pentru design.

Nick şi Laura discutaseră odată despre casa lui Scott. Nick aprecia faptul că Scott, care strânsese o adevărată avere pe vremea când lucra la McKinsey, nu încerca să epateze, ca atâţia alţii care lucrau în domeniul serviciilor financiare. Pentru Scott, banii nu erau ceva ce trebuia cheltuit. Erau precum bonusurile acelea de loialitate de la companiile aeriene, pe care nu le foloseşti niciodată. Şi totuşi, Nick nu reuşise să identifice cu exactitate ce anume găsea ciudat la casa lui Scott, până ce Laura nu menţionase faptul că părea o locuinţă oarecum *temporară,* asemenea apartamentelor gata amenajate, pe care o companie le oferă pe termen scurt angajaţilor săi.

De îndată ce ajunseră la destinaţie, copiii fugiră care încotro - Julia în dormitorul uneia dintre gemenele de doisprezece ani ale lui Scott, iar Lucas către camera de recreere, unde avea să stea singur şi să se uite la televizor. Scott avea în grijă imensul grătar de inox, pe cărbuni, singurul lucru oarecum scump pe care părea să-l deţină. Purta un şorţ negru, pe care era imprimat un avertisment galben cu următoarele cuvinte: PERICOL! BĂRBAŢI CARE GĂTESC! Pe cap avea o şapcă de baseball asortată, cu acelaşi mesaj.

— Cum merge treaba? întrebă Nick, stând alături de el, în fum.

— Nu mă pot plânge, replică Scott. Cine ar sta să mă asculte?

— Crezi că grătarul ăla e suficient de mare?

— Are o suprafaţă utilă de 5 678 centimetri pătraţi. Suficient de mare pentru a găti 64 de burgeri dintr-un foc. Pentru că nu se ştie niciodată... Clătină din cap: Aia a fost ultima oară când am lăsat-o pe Eden să meargă la cumpărături la Home Depot.

— Şi Eden? Care mai e viaţa ei?

— Aşa cum o ştii. A devenit obsedată de condiţia fizică. Dacă ar fi după ea, acum ne-am înfrupta cu tofu texturizat, spirulină şi suc de orz verde. Ultima idee fixă este cursul avansat de Pilates pe care îl urmează. Eu nu prea-mi dau seama cum funcţionează chestia asta. Poţi avansa din ce în ce mai mult? Poţi să obţii o diplomă de studiu, să-ţi dai doctoratul în Pilates?

— Ce pot să zic, soţia ta arată grozav!

— În orice caz, nu-i spune că e o companie atrăgătoare. Preferă să fie considerată o companie cu obiceiuri alimentare sănătoase. Scott se asigură că toate butoanele grătarului erau date la maximum. Ştii, continuă el, întotdeauna mă simt oarecum jenat când vii tu în vizită. Este ca şi cum seniorul feudal îşi părăseşte castelul şi

pleacă să-i viziteze pe ţărani în bordeiele lor. Dacă stau să mă gândesc, acum ar trebui să frigem un mistreţ. Sau poate un cerb. Îl privi pe Nick: Ce ai prefera să bei? O cană de mied, stăpâne?

— O bere ar fi de ajuns.

Scott se întoarse şi începu să-l strige pe fiul său - un puşti voinic, de vreo nouă ani, care stătea de unul singur pe veranda din spatele casei, făcând nişte baloane imense cu ajutorul unui dispozitiv ciudat: o prăjină lungă, cu o fâşie de pânză care se bălăngănea la capătul ei.

— Spencer! Spencer, vrei să vii puţin până aici?

— Oofff! se văită Spencer.

— Acum! strigă Scott. Coborând puţin vocea, Scott spuse: Eden nu mai poate aştepta până se face suficient de mare ca să-l trimitem la studii, la Andover.

— Nu este şi cazul tău, înţeleg.

— De-abia dacă îi simt prezenţa puştiului ăstuia, admise el ridicând din umeri.

Dacă Nick nu l-ar fi cunoscut mai bine pe Scott, n-ar fi realizat că acesta glumeşte, apelând la bancurile lui obişnuite. Când fiul lui ajunse suficient de aproape, îi spuse:

— Spencer, poţi, te rog, să-i aduci domnului Conover una dintre sticlele acelea maro de bere? I se adresă apoi lui Nick: O să-ţi placă la nebunie berea asta. Este o bere călugărească belgiană, fabricată în nordul statului New York.

— Nişte Miller n-ai?

— Aaaa, Şampania Berii... Mie mi-ar plăcea să găsesc o bere a şampaniilor. Cred că Eden a cumpărat nişte Grolsch, dacă te tentează.

— Sigur că da.

— Spencer, caută sticlele acelea verzi, care au capace ciudate de metal, cu dopuri de cauciuc ataşate. Ştii despre ce vorbesc?

— Tată, nu-ţi face bine să mănânci carne friptă pe grătar. Spencer îşi încrucişă braţele: Ştii că frigerea la temperatură mare poate crea hidrocarburi policiclice aromatice, cunoscute pentru capacitatea lor de a provoca mutaţii genetice?

Nick îl privi pe puşti cu uimire. Cum dracu' o fi învăţat să pronunţe toate cuvintele alea?

— Ei, uite, aici greşeşti fiule, îl contrazise Scott. S-a crezut *la un moment dat* că hidrocarburile aromatice erau nesănătoase. Acum se ştie că sunt cel mai sănătos lucru. Până la urmă, ce vă învaţă pe voi acolo, la şcoală?

Spencer păru descumpănit, dar numai pentru o clipă:

— Dacă o să te îmbolnăveşti vreodată de cancer, să nu zici că nu te-am avertizat.

— Până atunci o fiu mort, fiule.

— Dar, tată...

— Bine, băiete, uite-ţi burgerul, spuse Scott vesel, ridicând una dintre bucăţile de carne crudă. Adu-ţi o chiflă şi nişte ketchup, ce zici? Aşa, în loc de cancer, o să te pricopseşti cu salmonela şi bacteria E. Coli. Poate chiar şi cu boala vacii nebune, dacă ai noroc.

Spencer păru să înţeleagă gluma tatălui său, dar cu toate acestea nu se lăsă:

— Eu credeam că bacteria E. Coli populează în mod normal intestinul uman, adăugă el.

— Nu te potoleşti, nu? Hai, du-te şi joacă-te pe stradă. Dar mai întâi adu-i berea aia domnului Conover.

Băiatul se îndepărtă fără prea mare tragere de inimă.

Scott chicoti uşor:

— Copiii din ziua de azi...

— Impresionant..., fu tot ce găsi Nick de cuviinţă să spună.

— Îmi pare rău că nu vrei să testezi berea asta belgiană, spuse Scott. Am descoperit-o la ferma aceea turistică din

Arizona, unde am fost luna trecută cu vechii mei amici de la colegiu, îţi aminteşti?

— Îmi amintesc că nu ai fost chiar entuziasmat de locul acela.

— Ai mirosit vreodată un cal de aproape? În orice caz, berea mi-a plăcut.

— Care va să zică, Spencer vă cam bagă în sperieţi?

— Aşa s-ar zice. Prima oară când am avut acest sentiment a fost atunci când el avea trei ani şi a început să compună poeme haiku folosind literele din supa-alfabet.

— Nu cred că apreciezi bunăvoinţa lui aşa cum se cuvine. Dacă i-aş fi cerut lui Luke să-mi aducă o bere, mi-ar fi scos ochii. La propriu.

— E o vârstă dificilă. Când o împlini Spencer şaisprezece ani, probabil o să ajungem să-l vedem o dată pe an, de Crăciun. Dar hai s-o recunoaştem, de regulă nu ne creează probleme, iar cu matematica stă la fel de bine ca şi tac-su. Bine, mai târziu, când s-o transforma într-un Jeff Dahmer[11], o să descoperim prin grădina din spate rămăşiţele câinilor şi a pisicilor disecate. Scott începu să râdă uşor, dar apoi se posomori brusc: O, la dracu', Nick, am uitat povestea cu câinele tău. Iartă-mă.

— Nu-ţi face probleme din cauza asta.

— Nu-mi vine să cred că am spus aşa ceva.

— Poate vrei să întorci burgerii aceia. Se ard.

— Da, ai dreptate. Bărbatul porni atacul cu o spatulă mare, din metal. Nick, poliţiştii au idee cine a făcut-o?

Nick ezită, apoi clătină din cap.

— Ei bănuiesc că e un fost angajat care a fost concediat. Dar atâta lucru puteam să le spun şi eu.

---

11 Celebru criminal în serie şi agresor sexual american (1960-1994). A ucis 17 băieţi şi bărbaţi, majoritatea de origine africană sau asiatică. Practicile sale includeau violul, tortura, tranşarea, necrofilia şi canibalismul. (n.tr.)

— Asta restrânge cercul suspecţilor la cinci mii şaizeci şi şapte de persoane. N-ai şi tu un sistem de securitate instalat?

— Evident, nu unul suficient de bun. Vreau să spun, doar trăim într-o comunitate străjuită de porţi de acces.

— Dumnezeule, şi nouă putea să ni se întâmple acelaşi lucru!

— Îţi mulţumesc pentru compasiunea de care dai dovadă.

— Nu, vreau să spun... Îmi pare rău, dar în calitatea mea de director financiar port aceeaşi răspundere ca şi tine pentru concedierile care s-au făcut şi... Dumnezeule, trebuie să fii al dracului de speriat!

— Bineînţeles că sunt! Dar mai mult decât orice, sunt turbat de furie.

— Poliţiştii n-au să facă mai nimic, nu?

— Fiecare dintre ei are câte un cunoscut pe care noi l-am dat afară. Dacă porneşte alarma la mine acasă, ei n-o să se obosească să se ridice de pe scaunele pe care stau atât de confortabil la Dunkin' Donuts.

Spencer traversă în goană peluza, cu o sticlă de bere într-o mână şi un pahar în cealaltă.

— Poftiţi, domnule Conover, spuse el, oferindu-i lui Nick berea şi paharul.

— Mulţumesc, Spencer.

Nick puse paharul jos şi se chinui să desfacă dopul complicat al sticlei de Grolsch. La drept vorbind, nu mai băuse o astfel de bere altundeva decât la bar, unde i se oferea gata turnată în pahar.

Spencer cuprinse cu braţele lui scurte şi dolofane talia tatălui său. La rândul lui, Scott întinse braţul liber şi îl strânse pe băiat, scoţând un mormăit uşor.

— Hei, puiule, spuse el. Faţa îi era roşie din cauza căldurii şi clipea lung şi des pentru că îi intra fumul în ochi.

— Hei, tată.

Nick zâmbi. Aşadar, Spencer putea să se poarte şi ca un copil, nu doar ca un campion la „Ştii şi câştigi”.

— La dracu'! exclamă Scott atunci când unul dintre burgeri alunecă printre gratii şi căzu în foc.

— Faci asta des?

— Este singurul meu hobby. Mă înţelegi, ideea mea de distracţie este să completez cererea de restituire a impozitelor cu cifre romane. Bărbatul îşi mai facu de lucru o vreme cu spatula de metal. Rahat! exclamă el din nou, atunci când un alt burger ajunse în flăcări. Îţi place bine pătruns?

9

Arhitectul care se ocupa de renovarea bucătăriei familiei Conover era un bărbat anost, dar amabil, pe nume Jeremiah Claflin. Purta ochelari negri rotunzi, în genul celor pe care îi purtau unii dintre arhitecţii celebri: tipul japonez, tipul elveţian - Nick le uitase numele, în caz că le ştiuse vreodată; părul alb al bărbatului contrasta în mod plăcut cu faţa sa rumenă şi cădea, ondulat, peste gulerul cămăşii. Laura avusese o întrevedere cu el şi cu alţi câţiva arhitecţi din Fenwick şi din împrejurimi, şi îi supusese unui adevărat interogatoriu, cu aceeaşi implicare cu care le intervievase pe candidatele la postul de dădacă, cu mulţi ani în urmă. Pentru ea era important ca arhitectul pe care îl angaja să aibă un portofoliu de proiecte interesante, dar, în acelaşi timp, omul nu trebuia să fie prea îndărătnic şi nici atât de fiţos încât să nu facă lucrurile exact aşa cum le dorea ea.

Nick se înţelegea relativ bine cu Claflin, la fel de bine cum se înţelegea cu aproape toată lumea. Dar realizase de

la un timp că arhitectul îl considera o persoană frustrantă. Fără îndoială, era încântat să lucreze în casa care îi aparţinea directorului general de la Stratton - asta îi dădea oarecum dreptul să se laude. Şi, cum Laura nu alegea decât electrocasnice şi mobilier de lux, ridicol de costisitoare, Claflin câştiga o grămadă de bani, fără să depună prea mult efort la proiectul de design. Pe de altă parte, Nick nu arăta prea mare interes faţă de micile detalii preţioase pentru care Laura dovedea atât de multă răbdare - şi mai mult ca sigur existau un milion de astfel de detalii. Deciziile păreau să nu se mai sfârşească. Nick îşi dorea ca blatul de bucătărie să aibă muchia rotunjită, semirotunjită sau dublă? Cât de mare trebuia să fie dulapul suspendat? Până la ce înălţime dorea să fie acoperit cu faianţă peretele din spatele blatului de bucătărie? Marginea chiuvetei să treacă peste marginea blatului sau invers? Şi la ce înălţime să fie aşezat blatul? Dumnezeule, Nick avea o companie de condus!

Claflin îi trimitea permanent prin fax tot felul de schiţe şi liste cu întrebări. Invariabil, Nick îi spunea arhitectului să facă tot ceea ce îi ceruse Laura. Lui nu-i păsa câtuşi de puţin cum avea să arate bucătăria. Ceea ce îşi dorea cu adevărat - ceea ce îl obseda, practic - era ca bucătăria să fie făcută exact aşa cum îşi dorise soţia sa. Renovarea fusese ultimul mare proiect al Laurei - aproape singurul lucru la care se gândea sau despre care vorbea în lunile de dinaintea accidentului. Nick bănuia că o parte din motivul pentru care soţia lui punea atât de mult suflet în acest proiect era faptul că copiii creşteau, iar responsabilităţile pe care le avea ca mamă nu-i mai ocupau tot timpul. După ce se născuse Lucas, ea renunţase la slujba ei de profesoară de istoria artei la Colegiul St. Thomas More. După ce copiii mai crescuseră, ea încercase să-şi reia activitatea profesorală, dar nu reuşise. Cariera ei fusese marcată de

obligaţiile de mamă. De-acum îi lipseau profesoratul şi angajamentul intelectual.

Laura era de departe jumătatea deşteaptă a cuplului lor. Nick intrase la Universitatea din Michigan pe baza unei burse sportive la specialitatea hochei, bursă care îi acoperise toată perioada studiilor. El se spetise să obţină calificative B şi C, pe câtă vreme Laura absolvise colegiul Swarthmore *summa cum laude.* Ai fi zis că undeva, în interiorul ei, se afla o fântână adâncă, plină cu energie creativă, care aştepta să fie descoperită. Dacă nu, izvorul avea să răbufnească, iar în astfel de momente preocupări precum renovarea locuinţei îi satisfăceau o nevoie interioară.

Însă lucrurile nu se opreau aici: Laura dorise să demoleze bucătăria cea veche, lipsită de personalitate, care părea să nu fi fost folosită vreodată, şi apoi s-o transforme într-un cămin primitor, o încăpere grozavă unde se putea reuni întreaga familie. Laura, care era o bucătăreasă foarte pricepută, ar fi pregătit cina, în timp ce copiii îşi făceau temele sau pierdeau vremea în jurul insulei de bucătărie. Întreaga familie putea să-şi petreacă timpul împreună într-un mod confortabil.

Cel mai neînsemnat lucru pe care Nick îl putea face în memoria Laurei era să se asigure că bucătăria aia blestemată era făcută aşa cum îşi dorise ea.

Căsnicia lor fusese departe de a fi perfectă - ce dracu', chiar în noaptea în care ea fusese ucisă se certaseră îngrozitor, iar el nu avea să uite niciodată acest lucru -, însă Nick învăţase în timp că îţi alegi singur războaiele pe care le duci. Uneori mai faci înţelegeri tacite, mai faci compromisuri. Laura, fiică de medic pediatru, care crescuse într-o casă dărăpănată, în stil victorian, construită undeva, pe un deal, îşi dorea să trăiască într-un anumit mod, mai bine decât trăise pe vremea când era copil. Tânjea după eleganţa şi stilul de care nu avusese parte crescând într-o

casă ce se aflase întotdeauna în dezordine şi paragină. Se abonase la *Architectural Digest* şi *Elle Décor* şi la alte câteva reviste care arătau cam la fel; decupa mai mereu fotografii şi desprindea postere pe care le punea apoi într-un dosar ce se îngroşa constant; pe acest dosar ar fi putut foarte bine să lipească o etichetă pe care să scrie CASA DE VIS. Pentru Nick însă, o casă cu mai mult de două dormitoare, o curte în spate şi o bucătărie unde nu mâneai niciodată era deja un lux greu de imaginat.

Când sosi acasă, cu douăzeci de minute întârziere, Claflin îl aştepta în bucătărie. În camera de zi, Nick le auzea pe Julia şi pe cea mai bună prietenă a ei, Emily, jucând un joc pe calculator denumit *The Sims,* în care îşi creaseră propriile personaje - nişte fiinţe umane cu aspect realist, dar care arătau înspăimântător - pe care le mânuiau după bunul lor plac. Dintr-un motiv oarecare, Julia şi Emily râdeau în hohote.

— O zi aglomerată? îl întrebă Claflin. Îşi păstrase un ton jovial, dar ochii lui trădau iritarea pentru că fusese lăsat să aştepte.

Nick se scuză în timp ce strânse mâna arhitectului, după care atenţia lui fu imediat distrasă de ceva. Sosiseră hiaturile. Se îndreptă către insulă şi realiză că până şi pentru ochiul lui neantrenat ceva nu era în regulă.

— Văd că au instalat un nou sistem de alarmă, remarcă Claflin. S-au mişcat repede.

Nick aprobă înclinând uşor din cap. Observase plăcuţele albe de pe perete încă de la intrare.

— Insula, spuse el. Nu aşa şi-a dorit-o Laura.

Soţia lui proiectase o insulă mare, în centrul bucătăriei, în jurul căreia se puteau strânge toţi cei din familie, aşezaţi pe taburete, în timp ce ea pregătea masa. Dar nu începea nici urmă de îndoială că nu te puteai aşeza în jurul chestiei ăsteia. Avea pereţi de granit negru care se înălţau cam

până la 60 de centimetri, fără dulapuri suspendate, fără loc pentru taburete.

Claflin afişă un zâmbet pe toată faţa.

— Nici unul dintre oaspeţii tăi din jurul mesei nu va vedea mizeria rămasă în bucătărie în urma gătitului, explică el. Cu toate acestea, insula este perfect funcţională pentru pregătirea mâncării. Deşteaptă chestie, nu crezi?

Nick ezită.

— Nu poţi sta aşezat în jurul ei, spuse el.

— Adevărat, admise Claflin, în timp ce zâmbetul i se stinse de pe faţă, dar dezordinea nu rămâne la vedere. Treaba asta cu bucătăria fără perete despărţitor - iată marea problemă a acestui tip de design spaţios, problemă despre care nu vorbeşte nimeni. Ai această bucătărie extraordinară, dotată cu cele mai bune aparate electrocasnice, şi această masă uriaşă unde musafirii tăi servesc cina - şi la ce ajung să privească cu toţii? La o grămadă de vase şi cratiţe murdare care zac în dezordine pe blatul de bucătărie şi pe insulă. Soluţia găsită rezolvă această problemă.

— Dar copiii nu pot sta în jurul insulei.

— Crede-mă, acesta este un dezavantaj minor pe lângă...

— Laura îşi dorea ca toată lumea să poată sta aşezată în jurul insulei de bucătărie. Îşi dorea să îi poată vedea pe copii petrecându-şi vremea aici, făcându-şi temele, citind, vorbind sau făcând orice altceva în timp ce ea pregătea cina.

— Nick, rosti Claflin rar, tu nu găteşti, aşa-i? Iar Laura e... ei bine, ea a...

— Laura şi-a dorit o bucătărie mare, deschisă, unde să-şi petreacă o mare parte a timpului, îl lămuri Nick. Asta şi-a dorit ea şi asta o să facem.

Claflin îl privi timp de câteva secunde.

— Nick, ţi-am trimis pe fax proiectul de design, iar tu ţi-ai pus semnătura pe el.

— Probabil că nici măcar nu m-am uitat pe el. Doar ţi-am spus că facem totul exact aşa cum şi-a dorit Laura.

— Insula asta a fost deja debitată. Nu o putem trimite *înapoi.* E a ta.

— Sincer, puţin îmi pasă, răbufni Nick. Îl chemi înapoi pe tipul cu materialele şi îl pui să remodeleze insula aşa cum a vrut Laura.

— Nick, designul acesta are o anumită logică, pe care...

— Tu fă aşa cum îţi spun eu. Vocea lui Nick devenise glacială. Ne-am înţeles?

10

Imediat după plecarea lui Claflin, Julia intră în bucătărie. Purta un hanorac cenuşiu, pe care era aplicată sigla în formă de arc a echipei Michigan Wolverines. Prietena ei se afla încă în camera de zi, în fata calculatorului, terorizându-i conştiincios pe cei din familia Sims, asemenea unui Hitler dotat cu arme de înaltă tehnologie.

— Tati, tu eşti preşedintele de la Stratton?

— Preşedinte şi director general, scumpa mea. Nu ştiai? Dă-mi o îmbrăţişare.

Fetiţa alergă către el, ca şi cum până atunci nu aşteptase decât să i se dea voie, şi îl cuprinse cu braţele. Nick se aplecă şi o sărută pe frunte, gândind în sinea lui: „Oare abia acum înţelege chestia asta?”

— Emily spune că tu ai concediat jumătate din oamenii din Fenwick.

Emily ridică ochii de pe monitorul calculatorului şi aruncă o privire furişă către Nick.

— Am fost nevoiţi să concediem o grămadă de oameni foarte buni, explică Nick. Ca să salvăm compania.

— Zice că l-ai dat afară pe unchiul ei.

A, aşadar asta era. Nick clătină din cap

— N-am ştiut. Îmi pare rău să aud asta, Emily.

Emily îi aruncă o privire imperioasă, condescendentă, aproape dispreţuitoare - remarcabilă la o copilă de doar zece ani.

— Unchiul John e şomer de aproape doi ani. Zice că a dat tot ce a avut companiei Stratton, iar tu i-ai distrus viaţa.

Nick ar fi vrut să răspundă: „Nu eu am fost de vină. Şi oricum, am desfăşurat un program extensiv de consiliere pentru plasarea personalului disponibilizat...” Însă dacă începi dezbateri cu copii de zece ani, poţi să te dai bătut de la bun început. Salvarea lui Nick veni de la claxonul unei maşini.

— În regulă, Em, ar fi bine să te pregăteşti de plecare. Doar nu vrei s-o faci pe mama ta să aştepte.

Mama lui Emily conducea un Lexus LX 470 auriu, nou-nouţ, lung cam cât jumătate de cvartal. Purta un tricou polo alb Fred Perry, pantaloni scurţi albi, o jachetă de fâş cu sigla Fenwick Country Club şi o pereche de tenişi albi ce păreau scumpi. Avea nişte picioare grozave, bronzate, păr scurt, roşcat-închis, coafat după cele mai înalte rigori ale modei şi un inel de logodnă cu un diamant uriaş, care îţi lua ochii. Soţul ei era un chirurg plastician despre care se zvonea că ar fi avut o aventură cu recepţionera de la cabinetul său particular, iar dacă până şi Nick, care era complet străin de cercul bârfelor, auzise acest zvon, probabil că era adevărat.

— Bună, Nick. Vocea ei răguşită din cauza fumatului era rece şi seacă.

— Bună, Jacqueline. Emily o să apară într-o secundă. A trebuit s-o smulg din faţa calculatorului.

Jacqueline zâmbi, mimând cu mare artă sociabilitatea. Nick o cunoştea suficient cât să îi dea bună ziua: menţinerea relaţiilor cu ceilalţi părinţi era treaba Laurei. Nu cu multă vreme în urmă, Jacqueline Renfro se lumina la faţă atunci când îl vedea apărând la spectacolele de la şcoală sau la serile dedicate părinţilor, ca şi când ar fi fost un bun prieten, regăsit după multă vreme. De la o vreme însă, oamenii nu mai simţeau nevoia să se dea bine pe lângă el.

— Ce mai face Jim? întrebă el.

— E, ştii tu, replică ea nepăsătoare. Când oamenii îşi pierd slujbele, nu-şi mai fac injecţii cu Botox atât de des.

— Emily spunea mai devreme că unchiul ei a fost dat afară de la Stratton. E vorba despre fratele tău sau al lui Jim?

Femeia tăcu câteva clipe, după care răspunse cu asprime:

— Al meu, dar Emily nu ar fi trebuit să aducă vorba despre asta. Sincer, e lipsită de maniere. O să am o discuţie cu ea.

— Nu, nu... N-a făcut decât să spună ce avea pe suflet. Unde lucra fratele tău?

— Eu nu..., îngăimă ea, după care strigă: Emily, ce îţi ia atât de mult? Se lăsă apoi o tăcere stânjenitoare, care dură câteva clipe, până ce fiica ei apăru din casă, zbătându-se sub greutatea unui rucsac de mărimea celor cărate de nativii Sherpa[12].

Julia nu ridică privirile de pe monitorul calculatorului nici măcar atunci când Nick se apropie de ea, întrebând-o:

— Unde e fratele tău?

— Nu ştiu.

— Ţi-ai terminat temele?

---

12 Grup etnic care locuieşte în zona muntoasă a Nepalului, pe crestele cele mai înalte ale Munţilor Himalaya. Localnicii sunt consideraţi alpinişti de elită şi experţi în ceea ce priveşte orientarea şi specificul zonei pe care o populează. (n.tr.)

Julia nu răspunse.

— Ai auzit ce te-am întrebat, da?

— Ce?

Care era oare explicaţia pentru atenţia asta selectivă? Dacă s-ar fi aflat în bucătărie şi ar fi şoptit cuvintele magice „Krispy Kreme”, Julia ar fi venit într-un suflet.

— Temele... Ne aşezăm la masă într-o jumătate de oră. Este seara liberă a Martei. Închide calculatorul.

— Dar sunt în mijlocul...

— Salvează şi închide. Hai, scumpo.

Se duse la baza scărilor şi îl strigă pe Lucas. Nici un răspuns. Însă casa era atât de inutil de mare, încât sunetele nu ajungeau prea departe. Nick urcă la etaj, trecu de biroul Laurei, a cărui uşă nu mai fusese deschisă de la moartea ei, şi se îndreptă către camera lui Lucas.

Ciocăni. Uşa, uşor întredeschisă, se mai deschise câţiva centimetri. O împinse, deschizând-o de tot, şi strigă:

— Luke?

Nici un răspuns. Lucas nu era acolo. Lampa de pe birou era aprinsă şi un manual era deschis. Se apropie, să vadă despre ce manual era vorba, şi, din neatenţie, se ciocni de birou. Monitorul plat al iMac-ului ieşi din stand-by, afişând o grămadă de fotografii pestriţe, în care predomina nuanţa pielii. Nick privi din nou şi văzu corpuri goale, surprinse în diverse poziţii sexuale. Se apropie mai mult, ca să poată privi mai atent.

Întregul ecran era asaltat de ferestre tip pop-up, în care apăreau femei uşoare cu sâni imenşi, în nuanţe ieftine de roz şi portocaliu. „Păsărici amatoare adevărate”, scria pe una dintre ferestre, iar cuvântul „adevărate” clipocea roşu, ca o firmă luminoasă.

Prima reacţie a lui Nick a fost una tipic bărbătească: privi imaginile mai îndeaproape, intrigat, şi avu un sentiment de excitare pe care nu-l mai simţise de luni de zile. Imediat după aceea totuşi, se simţi dezgustat de stridenţa

imaginilor - cine erau oare aceste fete dispuse să se expună astfel în faţa milioanelor de pasionaţi de internet? Deodată avu revelaţia că acesta era calculatorul lui Lucas, că fiul lui se uita la toate aceste lucruri. Dacă Laura ar fi descoperit aşa o grozăvie, şi-ar fi ieşit din minţi, l-ar fi sunat la birou şi i-ar fi cerut să vină de urgenţă acasă, să aibă o *discuţie serioasă* cu fiul său.

Pe de altă parte, Nick nu ştia ce să creadă, cum să reacţioneze. Era complet derutat. Puştiul avea şaisprezece ani - iar din punct de vedere fizic, era destul de dezvoltat pentru vârsta lui. Normal că era interesat de sex. Nick îşi aminti de vremea când el şi cu un amic, cam de aceeaşi vârstă, găsiseră în pădure o revistă *Playboy* veche, ferfeniţită, îmbibată cu apă. O uscaseră cu grijă, o studiaseră ca pe Manuscrisele de la Marea Moartă, iar în cele din urmă o ascunseseră în garajul casei lui Nick. Acum, privind în urmă, părea uimitor cât de diferită era ideea de obscenitate în vremurile acelea, cât de inocentă - cu toate că atunci nu părea deloc aşa. Fotografiile din *Playboy* erau atât de retuşate, încât Nick aproape avusese un şoc atunci când privise pentru prima oară de aproape nişte sfârcuri adevărate. Acest episod se petrecea la scurtă vreme după găsirea acelei reviste, în subsolul amenajat al primei sale iubite, Jody Catalfano. Jody, cea mai drăguţă fată din clasă, pusese ochii pe el de câteva luni bune, era pregătită cu mult înaintea lui. Sânii ei erau cu mult mai mici decât cei ai frumuseţilor voluptoase din *Playboy,* iar sfârcurile ei erau mai mari şi mai închise la culoare, având câteva firişoare de păr răzleţe pe aureole.

Dar chestiile astea de acum, ieftine şi sclipitoare, erau, într-un fel, mult prea *reale.* Erau mai ţipătoare, mai vulgare decât orice altceva din tumultuoasa adolescenţă a lui Nick. Mai mult decât atât, erau chiar aici, la doar câteva clicuri distanţă. Nu pe jumătate îngropate sub covorul de frunze moarte, în pădure; nu era nevoie de eforturi de conservare

sau de ascundere a lor într-o cutie goală de Pennzoil, într-un garaj. Într-o oarecare măsură, experienţa era aproape dezgustătoare. Şi dacă Julia trecuse din întâmplare pe aici şi văzuse totul?

Nick ridică receptorul telefonului de pe biroul lui Lucas şi apelă numărul de mobil al acestuia.

Lucas răspunse după ce telefonul sună de cinci ori şi bâjbâi îndelung până să pună aparatul la ureche.

— Da?

Pe fundal se auzea muzică tare şi voci răguşite.

— Luke, unde dracu' eşti?

Urmă o pauză.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat?! E ora cinei.

— Am mâncat deja.

— Luăm cina împreună, îţi aminteşti?

Acest obicei de a cina împreună era una dintre obsesiile recente ale lui Nick, mai ales după moartea Laurei. Simţea uneori că dacă el nu insista asupra acestui lucru, rămăşiţele acestei familii se puteau împrăştia ca acţionate de o forţă centrifugă.

Urmă o altă pauză.

— Luke, unde eşti?

— În regulă, spuse Luke şi închise telefonul.

După o oră, Lucas încă nu ajunsese acasă. Juliei îi era foame, aşa că amândoi se aşezară să ia cina în jurul mesei mici, rotunde, care fusese aşezată temporar într-un colţ al bucătăriei, la o oarecare distanţă de restul construcţiei. Marta aranjase masa pentru ei trei înainte să iasă în oraş în seara aceea. În cuptorul încălzit era un pui fript, înfăşurat în folie de aluminiu. Nick aduse puiul la masă, împreună cu nişte orez şi nişte broccoli, fără a uita ca mai întâi să aşeze suportul sub vas, ca să nu strice blatul mesei. Se aştepta la obiecţii în privinţa acelui broccoli, iar acestea nu se lăsară

aşteptate. Julia nu voia să mănânce decât orez şi o pulpă de pui, iar Nick era deja prea supărat pentru a mai purta o discuţie în contradictoriu.

— Îmi plăcea mai mult cel făcut de mama, comentă Julia. Acesta este prea uscat.

— A stat la cuptor câteva ore bune.

— Mama făcea cel mai bun pui prăjit.

— Aşa e, iubito, admise Nick. Mănâncă.

— Unde este Luke?

— E în drum spre casă.

„Iar drumul ăsta îi ia al naibii de mult”, se gândi Nick.

Julia privi îndelung piciorul de pui din farfuria ei, de parcă era un gândac imens. În cele din urmă, spuse:

— Nu-mi place aici.

Nick tăcu o vreme, neştiind ce să răspundă.

— Unde nu-ţi place?

— Aici, spuse ea din nou, fără să-l ajute prea mult.

— În casa asta?

— Nu avem nici un vecin.

— Avem, dar...

— Nu-l cunoaştem pe nici unul dintre ei. Ăştia nu sunt vecini. Sunt doar case şi pomi.

— Oamenii de aici sunt, într-adevăr, mai retraşi, recunoscu el. Dar mama a vrut să ne mutăm tocmai pentru că a crezut că aici vom fi mai în siguranţă decât eram în vechea noastră casă.

— Ei bine, nu suntem. Barney...

Se opri, cu ochii înotându-i în lacrimi, şi îşi sprijini bărbia în palme.

— Dar acum vom fi, datorită noului sistem de securitate.

— În casa noastră cea veche nu ni s-a întâmplat niciodată aşa ceva, ţinu ea să sublinieze.

Uşa de la intrare se deschise, declanşând un puternic semnal de alarmă, iar câteva secunde mai târziu Lucas păşi zgomotos în bucătărie şi îşi aruncă rucsacul pe podea. De la

o zi la alta părea mai înalt şi mai lat în spate. Purta un hanorac bleumarin Old Navy, pantaloni militărești largi, cu elasticul de la boxeri la vedere, iar pe cap, sub şapca de baseball aşezată cu cozorocul la spate, avea o chestie albă, ca o eşarfă.

— Ce e chestia aia din capul tău? îl întrebă Nick.

— Un durag. De ce?

— Chestie din aia de poartă rapperii?

Lucas clătină din cap şi îl privi afectat.

— Nu mi-e foame, spuse el. Mă duc sus.

— Stai cu noi, Luke, se rugă Julia. Haide...

— Am o grămadă de teme, pretextă Lucas, părăsind bucătăria fără să se mai întoarcă.

11

Nick îl urmă pe fiul lui la etaj.

— Noi doi trebuie să discutăm, anunţă el.

— Acum ce mai e? oftă el ostentativ. Ajungând în dreptul uşii deschise a camerei sale, întrebă: Ai fost aici?

— Stai jos, Luke.

Lucas observă monitorul computerului îndreptat către uşă. Din doi paşi ajunse lângă el şi îl întoarse cu spatele.

— Nu vreau ca tu să intri în camera mea.

— Stai jos.

Lucas se aşează pe o margine a patului şi se aplecă în faţă, cu coatele sprijinite de genunchi, proptindu-şi bărbia în palme - ipostază pe care Julia începuse s-o imite de curând. Ochii lui aveau o privire fixă, plină de rea-voinţă.

— Nu ai voie să intri pe site-uri porno, îi spuse Nick.

Lucas clipi. Ochii lui albaştri, furioşi, erau limpezi precum cristalul, inocenţi şi puri. Încerca să-şi lase câteva tuleie să crească sub bărbie, observă Nick. Pentru o clipă, Lucas păru nehotărât dacă să-şi asume sau nu faptele, altminteri atât de evidente. Apoi răbufni:

— Nu e nimic acolo despre care să nu fi aflat deja, Nick. Am şaisprezece ani.

— Încetează să-mi mai spui „Nick”!

— Bine, *tată,* spuse el posac. Zi mersi că nu intru pe site-urile snuff sau de tortură. Ar trebui să vezi porcăriile care sunt pe acolo.

— O singură dată să mai faci asta şi s-a zis cu accesul tău la internet! Ai înţeles?

— Nu poţi să-mi interzici accesul la net. Am nevoie de e-mail pentru şcoală. E obligatoriu.

— Atunci îţi restricţionez accesul şi te las să intri doar pe AOL[13].

— Nu poţi face asta! Trebuie să mă documentez pe internet.

— Sunt convins. Unde ai fost în după-amiaza asta?

— La un prieten.

— Suna ca şi cum te-ai fi aflat într-un bar sau ceva.

Lucas îl privi lung, ca şi cum nu avea de gând să onoreze asemenea acuzaţii nefondate cu un răspuns.

— Cu Ziggy cum rămâne?

— Ziggy e un tâmpit.

— Este cel mai bun prieten al tău.

— Uite ce e, tu nu-l cunoşti. Corect?

— Şi atunci cine sunt puştii ăştia cu care ieşi mai nou?

— Pur şi simplu nişte prieteni.

— Cum îi cheamă?

— Ce-ţi pasă?

---

13 Furnizor american de servicii de internet, deţinut de concernul Time Warner (n.tr.)

Nick îşi muşcă buza, gândindu-se un moment.

— Vreau să reiei întrevederile cu Underberg.

Timp de patru luni după moartea Laurei, Lucas mersese la un psiholog. În cele din urmă renunţase, pretinzând că Underberg „spunea numai tâmpenii”.

— Nu mă întorc acolo. Nici nu mă gândesc!

— Trebuie să discuţi cu cineva. Cu mine nu vrei să vorbeşti.

— Despre ce?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lucas, ai trecut printr-una dintre cele mai traumatizante experienţe prin care poate trece un copil. Normal că ţi-e greu. Crezi că pentru sora ta sau pentru mine e mai uşor?

— Scuteşte-mă, spuse Lucas ridicând vocea dintr-odată. Nici măcar nu pomeni de asta.

— Asta ce vrea să însemne?

Lucas îi aruncă o privire plină de compătimire.

— Am teme de făcut, spuse el, ridicându-se din pat şi îndreptându-se spre birou.

Nick îşi turnă un scotch cu gheaţă, se aşeză în camera de zi şi se uită la televizor o vreme. Însă nimic nu-i trezi interesul. Începu să simtă o ameţeală uşoară, plăcută. Pe la miezul nopţii, urcă în camera lui. Atât în încăperea lui Lucas, cât şi în cea a Juliei, luminile erau stinse. Butonul de la alarma nou instalată în dormitorul lui avea un led verde aprins şi afişa cuvântul PREGĂTIT, scris cu litere negre. „Pregătit pentru ce?” se gândi el. Cel care instalase sistemul de alarmă îl chemase şi îi făcuse instructajul de zece minute în după-amiaza aceea. Dacă o uşă era deschisă pe undeva, sistemul afişa un mesaj de genul: EROARE - UŞĂ SUFRAGERIE. Dacă sistemul detecta vreo mişcare la parterul casei, mesajul ar fi fost: EROARE - SENZOR DE MIŞCARE, CAMERA DE ZI şi tot aşa.

Se spălă pe dinţi, se dezbrăcă până la chiloţi şi se urcă în patul uriaş. Lângă pat, pe partea pe care dormea Laura, era aceeaşi stivă de cărţi care se afla acolo încă din noaptea accidentului. Marta le ştergea din când în când de praf, dar cunoştea suficient de bine situaţia încât să nu le dea deoparte. Era ca şi cum Laura ar fi fost plecată într-o călătorie de afaceri şi ar fi putut să se întoarcă în orice moment, anunţându-şi prezenţa printr-un clinchet de chei. Una dintre cărţi, remarca Nick cu durere întotdeauna, era un vechi catalog al cursurilor de la Colegiul St. Thomas More, în care figura şi cursul ei de istorie a artei. Uneori, noaptea, Laura îl răsfoia, cuprinsă de regrete.

Cearşafurile erau răcoroase şi moi. Când se rostogoli, Nick dădu peste un obiect care îl deranja: era una dintre jucăriile de pluş Beanie Baby ale Juliei. Zâmbi şi îl dădu la o parte. În ultima vreme, fetiţa începuse să lase câte un Beanie Baby în patul tatălui ei - altul în fiecare noapte. Era un mic joc al ei. Nick bănuia că acesta era felul ei de a dormi cu tati, prin delegat, pentru că de ceva timp nu i se mai permitea să doarmă în patul părinţilor.

Închise ochii, dar mintea lui gonea. Scotch-ul nu-l ajutase deloc. Un film ieftin, de proastă calitate, continua să se deruleze în mintea lui: poliţistul care îl întreba „Aveţi duşmani, domnule Conover?”, lacrimile fierbinţi şi mari ale Juliei îmbibându-i cămaşa, pe marginea piscinei...

Cincisprezece, douăzeci de minute mai târziu se dădu bătut, aprinse lumina la baie şi pescui un Ambien din sticluţa maro de plastic, pe care îl înghiţi fără apă.

Aprinse veioza de pe noptieră şi citi o vreme. Nick nu era un cititor pasionat, nu citea niciodată ficţiune. Îi plăceau doar biografiile, dar nu mai avea timp să citească. Nu-i plăcea câtuşi de puţin să citească acele cărţi despre managementul afacerilor, pe care mulţi din echipa lui de conducere le păstrau pe rafturi, la vedere.

După un timp, începu în sfârşit să simtă că îl ia somnul şi stinse lumina.

Nu avea idee cât timp trecuse până când fu trezit de un bipăit rapid. Echipa lui Eddie setase sistemul de alarmă în aşa fel încât să se declanşeze numai în dormitorul sau în biroul lui, şi nu foarte tare, atunci când el era acasă.

Se ridică în capul oaselor, complet buimac, cu inima bătându-i nebuneşte. Pentru o clipă, nu-şi dădu seama unde se află şi nici ce era acel bipăit ciudat şi persistent.

Când realiză de unde vine zgomotul, sări din pat şi privi chiorâş la ledul cel verde al alarmei.

Alarma afişa intermitent următorul mesaj: ALARMA*** PERIMETRU*** ALARMĂ.

Străduindu-se să păşească uşor, pentru a nu trezi copiii, Nick coborî la parterul casei să vadă despre ce era vorba.

12

Nick coborî desculţ la parter, prin casa cufundată în întuneric şi linişte. Aruncă o privire către unul dintre noile butoane de la baza scărilor. Şi acesta clipocea, afişând acelaşi mesaj: *** ALARMA*** PERIMETRU***.

Îşi simţea creierul greu. Făcea mari eforturi să gândească clar. Doar ritmul rapid al inimii, anxietatea alimentată de adrenalină îl făcea să înainteze.

Se opri un moment, reflectând încotro s-o apuce. Apoi, o lumină se aprinse *în interiorul* casei, ceea ce-l făcu să intre în panică de-a binelea. Se îndreptă cu paşi repezi către sursa de lumină - biroul lui să fi fost oare? - până îşi aminti că programul pe baza căruia funcţionau camerele fusese programat să detecteze schimbările în numărul de pixeli,

modificările de intensitate a luminii sau mişcarea. Camerele nu doar că începeau să înregistreze atunci când se modifica intensitatea luminii, dar, totodată, softul era conectat la un releu care făcea să se aprindă automat câteva becuri din interiorul casei, pentru a-i speria şi a-i pune pe fugă pe potenţialii intruşi, făcându-i să creadă că cineva din casă fusese trezit, chiar dacă în locuinţa respectivă nu se afla nimeni.

Încetini pasul, dar continuă să meargă, încercând să şi gândească în acelaşi timp. Softul care acţiona senzorul de mişcare funcţiona pe zone. Ceea ce însemna că oricine sau orice îl activase se afla acolo, pe peluza din apropierea biroului său. Tipul adus de Eddie programase sistemul în aşa fel încât firma de securitate să nu fie alertată decât dacă cineva chiar pătrundea în casă, pentru că, altminteri, chiar şi un animal mai mare care traversa peluza putea declanşa alarma de perimetru. Aşa, ar fi fost prea multe alarme false. Dar dacă ceva chiar traversa peluza, camerele porneau, iar luminile se aprindeau.

O căprioară. Probabil despre asta era vorba.

Cu toate acestea, trebuia să se asigure.

Continuă să traverseze camera de zi, apoi o luă pe hol, către biroul său. Luminile erau aprinse.

Încetini pasul, intrând în birou. Ceaţa din mintea sa începea să se limpezească. Bineînţeles, nu era nimeni acolo. Nu se auzea decât zumzăitul slab al calculatorului lui. Privi către uşile de sticlă şi încercă să pătrundă întunericul din spatele lor. Nimic înăuntru; nimic afară. O alarmă falsă.

Încăperea se cufundă în întuneric, lucru care îl facu să se înfioare, însă numai pentru o clipă, până când îşi aminti că luminile erau de asemenea programate să se stingă după două minute. Traversă biroul, apropiindu-se de panourile de sticlă ale uşilor franţuzeşti şi cercetând atent întinderea de dincolo de ele.

Nu observă nimic.

Afară nu se vedea nimic în afară de lumina apoasă a lunii, care scânteia deasupra copacilor şi tufişurilor.

Privi fugar înapoi, către cadranul iluminat al ceasului de pe birou. Era două şi zece minute. Copiii dormeau sus; Marta probabil că se întorsese din oraş, iar acum dormea în camera ei din aripa de dincolo de bucătărie. Nick se uită din nou pe geam, afară, cercetând împrejurimile.

După câteva secunde se întoarse, cu intenţia de a părăsi biroul.

Afară, peluza se lumină. Lumina puternică a reflectoarelor pătrunse înăuntru, luându-l prin surprindere pe Nick. Acesta se răsuci pe călcâie, privi afară şi văzu o siluetă apropiindu-se dinspre un rând de copaci.

Nick se apropie mai mult de geam şi privi pe furiş afară. Văzu un bărbat îmbrăcat într-un fel de trenci care fâlfâia în timp ce omul înainta. Bărbatul traversa peluza cu paşi rari, venind direct către Nick.

Nick merse la întrerupătorul alarmei şi dezactivă sistemul. Apoi, întinse mâna către clanţa uşilor franţuzeşti, se gândi o clipă, după care se duse la masa sa de lucru. Luă cheia din sertarul din mijloc, descuie sertarul de jos, îl trase şi luă de acolo pistolul.

Scoase arma din muşamaua în care era înfăşurată.

Sângele i se urcase la cap. Îl auzea pulsându-i în urechi.

Deşi îl asigurase că nu va fi nevoit să folosească vreodată obiectul acela, Eddie i-l lăsase încărcat. Acum, Nick apucă arma, trase culasa să bage primul glonţ pe ţeavă, aşa cum îl învăţase Eddie, după care lăsă glisorul să alunece în poziţia obişnuită.

Se întoarse încet, cu arma pregătită, atent să nu pună degetul pe trăgaci. Cu mâna stângă, apăsă pe clanţă şi deschise uşile. Păşi afară, simţind sub tălpile goale răceala peluzei proaspăt semănate.

— Rămâi acolo unde eşti! strigă el.

Bărbatul continuă să înainteze. Acum, Nick reuşea să-i distingă ochelarii negri, cu ramă groasă, privirea fixă, părul cărunt tuns perie, silueta adusă de spate. Bărbatul, pe nume Andrew Stadler, venea direct spre el, complet nepăsător.

Nick ridică arma, răstindu-se:

— Stai pe loc!

Pe sub trendul care flutura, Stadler purta nişte pantaloni albi şi o cămaşă albă. Mormăia ceva, ca pentru sine, în timp ce îl privea fix pe Nick, apropiindu-se tot mai mult.

„E nebun de-a binelea, amice...”

Individul continua să se apropie, cu aceeaşi privire fixă, prostească, întipărită pe chip, ca şi cum n-ar fi văzut arma, sau, dacă ar fi văzut-o, puţin i-ar fi păsat de ea.

Cuvintele lui Eddie îi stăruiau lui Nick în minte: „Un dement. Individul a tot făcut act de prezenţă pe la camera de izolare a Spitalului Regional”.

— Stai dracului pe loc şi nu mai face nici un pas! ţipă Nick.

Acum, bolboroselile bărbatului erau din ce în ce mai clare. Omul ridică mâna, îndreptând un deget în direcţia lui Nick, cu o expresie răuvoitoare, turbată.

— Niciodată la adăpost, articulă bărbatul aproape nedesluşit. Zâmbi, agitându-şi mâinile pe lângă corp, căutând buzunarele hainei. Zâmbetul lui era ca un tic nervos: apăru şi dispăru de mai multe ori la rând, fără nici o logică.

„Stadler a fost supus unui interogatoriu privind presupusa ucidere a unei întregi familii care locuia vizavi.”

— Încă un pas şi trag! urlă Nick, ridicând arma cu amândouă mâinile şi ţintind trupul nebunului.

— *N-o să fii niciodată în siguranţă,* mai spuse omul în alb, scotocind cu o mână prin buzunar şi repezindu-se către Nick, către uşa deschisă.

Nick apăsă pe trăgaci, după care totul păru să se petreacă într-o clipită. Se auzi un pocnet puternic, dar nici pe departe atât de răsunător pe cât se aşteptase Nick. Pistolul parcă prinse puteri în mâinile lui şi ţâşni înapoi, către el. O carcasă goală de glonţ zbură într-o parte. Nick simţi un miros greu şi înţepător de praf de puşcă.

Nebunul se împletici şi căzu în genunchi. O pată neregulată, închisă la culoare, apăru pe cămaşa lui albă - o pată de sânge. Glonţul pătrunsese în partea superioară a pieptului. Nick rămase în expectativă, cu pulsul accelerat peste măsură, cu ambele mâini încă încleştate pe armă, pe care o ţinu îndreptată spre bărbat, dorind să se asigure că acesta nu mai reprezenta un pericol.

Deodată, cu o agilitate ieşită din comun, nebunul ţâşni în picioare, scoţând un mârâit gutural şi urlând îndurerat, aproape jignit:

— Nu! *Niciodată... în siguranţă!* mai adăugă el, năpustindu-se spre Nick.

Bărbatul era acum la mai puţin de doi metri distanţă, iar Nick trase din nou, ţintind mai sus de această dată, cu o încrâncenare dată de teamă şi hotărâre. Acum reuşi să stăpânească mai bine arma; simţi un jet de pulbere înţepându-i faţa şi îl văzu pe bărbat rostogolindu-se în spate şi apoi în lateral, cu gura deschisă. Dar de această dată nu se întrerupse din cădere; ateriză pe o parte, cu picioarele întinse într-un unghi ciudat, scoţând un sunet gutural, animalic.

Nick îngheţă şi privi tăcut scena, timp de câteva secunde.

Urechile îi ţiuiau. Strângând arma cu ambele mâini, el păşi într-o parte, pentru a vedea mai bine chipul bărbatului. Gura nebunului era deschisă, iar un firicel de sânge i se prelingea peste buze şi peste bărbie. Ochelarii cei negri căzuseră pe undeva; acum, ochii, mult mai mici dincolo de efectul de mărire al lentilelor, priveau fix, drept înainte.

Bărbatul expira cu un horcăit, fără să mai spună nimic.

Nick rămase în picioare, năucit, sub efectul adrenalinei, şi mai înspăimântat acum decât fusese cu un minut în urmă. Îndreptă pistolul, aproape acuzator, către bărbat, şi se duse încet spre el. Împunse cu piciorul drept pieptul bărbatului, pentru a-l verifica.

Bărbatul se rostogoli pe spate, cu gura deschisă - o gură plină de plombe de argint, care sclipeau în lumină. Ochii priveau acum fix cerul nopţii, iar sângele continua să se prelingă. Ţiuitul ascuţit, cu rezonanţe metalice, al urechilor lui Nick începuse să scadă în intensitate şi totul era ciudat, înfiorător de tăcut. De foarte departe, lui Nick i se păru că aude un foşnet slab de frunze. Un câine lătră undeva în depărtare, apoi tăcu şi el.

Pieptul bărbatului nu se mişca: nu respira. Nick se aplecă asupra lui, în timp ce pistolul i se bălăbănea în mâna stângă, pe lângă corp. Cu arătătorul de la mâna dreaptă verifică gâtlejul bărbatului: nu îi simţi pulsul. Nici nu era de mirare, de altfel: privirea fixă a nebunului lăsa deja să se înţeleagă că acesta murise.

„E mort, se gândi Nick. Eu l-am omorât. Am omorât un om.”

Era cuprins de groază. „L-am ucis pe omul ăsta.” O altă voce din mintea sa începu să aducă argumente, defensivă şi speriată, ca a unui puşti.

„A trebuit. N-am avut încotro. La dracu', n-am avut de ales. Trebuia să-l opresc cumva.”

„Poate e doar inconştient”, se gândi Nick disperat. Pipăi din nou gâtlejul bărbatului, dar nici de această dată nu îi simţi pulsul. Apucă una din mâinile lui aspre, crăpate, apăsă pe interiorul încheieturii, dar nu simţi nimic.

Dădu drumul mâinii. Aceasta căzu la pământ, fără vlagă.

Înghionti din nou pieptul bărbatului cu degetele de la picioare, dar ştia deja adevărul.

Omul era mort.

Dementul, hărţuitorul ăsta, omul ăsta care i-ar fi mutilat copiii la fel cum îi măcelărise câinele, zăcea acum mort pe peluza proaspăt semănată, înconjurat de firicele delicate de iarbă care răsăriseră ici-colo din pământul negru şi umed.

„O, Isuse, reflectă Nick. Tocmai am ucis un om."

Se ridică în picioare, dar simţi că genunchii îi cedează. Se prăbuşi la pământ, simţind cum lacrimile îi inundă obrajii. Lacrimi de uşurare? De groază? Nu, categoric nu: lacrimi de tristeţe şi de disperare.

„O, Dumnezeule, te implor..., se gândi el. Ce mă fac eu acum?

Ce mă fac eu acum?"

Timp de un minut, poate chiar două, Nick rămase în genunchi, afundat în pământul reavăn. Era ca şi cum s-ar fi aflat în biserică - un loc unde nu mai mersese de ani buni - şi se ruga. Aşa se simţea acum. Se ruga acolo, pe peluza moale, proaspăt semănată şi umedă, cu spatele la trupul contorsionat. Vreme de câteva secunde se întrebă dacă nu cumva avea să-şi piardă cunoştinţa, să leşine acolo, pe pământ. Aşteptă să audă un sunet, un zgomot făcut de cineva din casă, trezit de focurile de armă şi venind în fugă să vadă ce s-a întâmplat. Copiii nu trebuie să vadă asta, nu trebuie lăsaţi să vadă.

Nici un sunet nu se auzi însă. Nu se trezise nimeni, nici măcar Marta. Adunându-şi puterile, se ridică, lăsă arma să-i cadă şi o luă înapoi, către birou, ca în transă. Luminile se aprinseră: acelaşi soft care activa senzorul de mişcare.

Abia putea să mai stea în picioare. Se prăbuşi pe scaun, cu braţele încrucişate pe birou şi îşi sprijini capul pe braţe. Mintea lui gonea, însă fără un rost anume; nu putea gândi limpede. În creierul lui era o învălmăşeală totală.

Era îngrozit.

„Ce mă fac eu acum?"

„Cine mă poate ajuta? Pe cine să sun?"

Ridică receptorul telefonului de pe birou şi apăsă tasta nouă.

Nouă-unu-unu. Poliţia.

„Nu, nu pot. Nu încă.” Nick puse receptorul înapoi în furcă.

„Trebuie să mă gândesc mai întâi. Ce le spun? Totul depinde de asta. Până la urmă, a fost doar autoapărare?”

Poliţiştii, care îl dispreţuiau atât de mult, vor căuta să-i atârne gâtul în şireang. După ce aveau să apară, urmau să-i pună tot felul de întrebări. Un singur răspuns greşit putea să-l arunce în închisoare pentru ani buni. Nick ştia că, aşa ameţit şi confuz cum era acum, putea fi o pradă uşoară pentru poliţişti.

Avea nevoie de ajutor.

Ridică din nou receptorul şi formă numărul de mobil al singurei persoane care putea şti ce era de făcut acum.

„Doamne, Dumnezeule!” se gândi Nick, în timp de telefonul începu să sune.

„Ajută-mă.”

Vocea lui Eddie era îngroşată de somn:

— Da?

— Eddie, sunt eu, Nick.

— Nick... Ce dracu', omule, e ora...

— Eddie, am nevoie să vii până la mine. Chiar acum. Nick înghiţi în sec. O adiere rece traversă camera dinspre uşile deschise, făcându-l să se înfioare.

— Acum? Nick, ţi-ai pierdut...

— Acum, Eddie. O, Dumnezeule. Chiar în clipa asta.

— Ce dracu' ai păţit?

— Hărţuitorul, îngăimă Nick.

Avea gura uscată, iar cuvintele i se opreau în gâtlej.

— E *acolo?*

Vreme de câteva secunde, Nick nu putu rosti nici un cuvânt. Eddie continuă:

— Isuse! Nick, ce s-a întâmplat? Dumnezeule, nu-mi spune că s-a legat de copii!

— Eu... eu trebuie să sun la poliţie, dar... trebuie să ştiu ce să le spun şi...

— Ce dracu' s-a întâmplat acolo, Nick? se răsti Eddie în receptor.

— L-am omorât, se auzi Nick spunând pe o voce joasă.

Făcu o pauză, gândindu-se cum să-şi justifice fapta, clipi de câteva ori, apoi tăcu cu desăvârşire. La urma urmei, ce mai era de spus? Eddie probabil înţelesese deja.

— Rahat! Nick...

— Când o să chem poliţia, ei o să mă...

— Nick, ascultă-mă, îl întrerupse Eddie. Să nu cumva să mai pui mâna pe telefon. Ajung acolo în zece minute.

Telefonul alunecă din mâna lui Nick, ca şi cum degetele lui ar fi fost unse cu grăsime. Simţi că-l năpădeşte un hohot de plâns.

„Te implor, Dumnezeule, se gândi Nick. Fă coşmarul ăsta să dispară.”

13

Stând într-un cotlon retras şi umbrit de pe veranda din faţă, Nick sorbea dintr-o cană cu ness, aşteptând. Dincolo de senzaţiile fizice pe care le încerca - răcoarea aerului nopţii, căldura emanată de cană în palmele sale, adierea vântului - nu simţea absolut nimic. Era complet amorţit. Era ca o păstaie, un trup golit pe dinăuntru, stând pe o verandă, noaptea, în timp ce adevăratul Nick Conover se afla undeva, deasupra lui, şi îl privea, nevenindu-i să creadă. Toate acestea nu se întâmplaseră, de fapt. Era un

coşmar despre care, chiar atunci când îl trăia în timp real, Nick îşi spunea că e doar un vis urât din care se trezise, oarecum la timp, dar nu înainte de a parcurge scenariul întortocheat, din ce în ce mai terifiant. În acelaşi timp, Nick înţelegea că nu era vorba de un vis. În orice clipă, maşina lui Eddie avea să intre pe alee, iar Nick, prin simplul fapt că povestea teribila întâmplare unei alte persoane, aşteptând sfaturile acesteia, avea să transforme coşmarul în realitate.

Ca un făcut, chiar în acel moment Pontiacul GTO al lui Eddie intră încet pe alee, cu farurile stinse. Eddie coborî, închise portiera fără zgomot şi veni în fugă către Nick. Purta nişte pantaloni de trening şi o jachetă Carhartt maronie.

— Nicky, spune-mi exact cum s-au petrecut lucrurile.

Chipul lui Eddie era brăzdat din cauza îngrijorării, aşa cum nu-l mai văzuse niciodată până atunci. Umerii îi erau lăsaţi. Respiraţia lui duhnea a băutură stătută; arăta ca şi cum abia se trezise din somn.

Nick îşi muşcă falca pe interior, privind în altă direcţie.

Eddie întoarse capul într-o parte.

— În regulă. Unde e?

— Bine, spuse Eddie. Bine.

Mâinile lui descriau gesturi ciudate, ferme, spintecând aerul.

— Bine.

Stătea în picioare, aplecat peste cadavrul contorsionat. Reflectoarele din spatele său desenau o umbră lungă, deşirată.

— Crezi că a auzit cineva?

Prima lui întrebare. Una bizară, găsi Nick. Mai firesc ar fi fost să întrebe „Ce s-a întâmplat?”

Nick clătină din cap. Vorbi cu o voce scăzută, sperând că Eddie va face la fel:

— Marta sau copiii s-ar fi trezit dacă auzeau ceva.

— Vecinii?

— Greu de spus. În mod normal, tipii de la pază vin până aici dacă cred că e vreo problemă.

— Nu s-a aprins nici o lumină în casele vecine?

— Uită-te şi tu. Cel mai apropiat vecin este la zeci de metri distanţă. Ne despart copaci şi tot felul de lucruri. Eu nu-i văd pe ei, ei nu mă văd pe mine.

Eddie aprobă cu o mişcare a capului.

— Acest Smith & Wesson e de calibru 38. Scoate un fel de pocnet puternic. Eddie se aplecă să-l cerceteze mai atent pe Stadler. A pătruns în casă?

— Nu.

Eddie înclină din nou din cap. Din expresia lui, Nick nu-şi dădea seama dacă asta era ceva de bine sau nu.

— Te-a văzut?

— Bineînţeles. Stăteam chiar acolo.

— L-ai avertizat să se oprească.

— Sigur. Eddie, ce dracu'...

— Ai procedat foarte bine. Vocea lui era joasă, liniştitoare: N-ai avut de ales.

— Continua să vină către mine. N-a vrut să se oprească.

— I-ar fi atacat pe copii dacă nu l-ai fi oprit.

— Ştiu.

Eddie expiră îndelung, cu un tremur uşor.

— La dracu', omule!

— Ce e?

— Rahat!

— A fost autoapărare, se justifică Nick.

Eddie se dădu mai aproape de cadavrul lui Stadler:

— Câte gloanţe?

— Cred că două.

Piept şi cap. Gură, mai precis.

Nick observă că sângerarea se oprise. În lumina reflectoarelor, firicelul de sânge părea negru. Pielea bărbatului era albă, ca de ceară, iar privirea era fixă.

— Probabil ai o prelată pe aici, cu toate lucrările astea.

— Prelată?

— De pânză. Sau mai bine o folie de plastic.

— O prelată?

— Un material impermeabil, Nick. Ştii tu, o folie mare de plastic gros. Sau nişte saci pentru moloz, dacă ai aşa ceva. Trebuie să ai pe aici.

— Pentru ce?

— Pentru ce dracu' crezi? Ai idee cât de greu este să cari un cadavru?

Nick simţi o crampă de spaimă în abdomen.

— Trebuie să chemăm poliţia, Eddie.

Eddie îl privi pe Nick nevenindu-i să creadă.

— Cred că glumeşti! Îţi închipui că ai de ales?

— Şi ce altceva propui să facem?

— Atunci de ce m-ai mai sunat, Nick?

— Eu... Desigur, Eddie avea dreptate. E grav, Eddie. Foarte grav.

— Tocmai te-ai folosit de pistolul meu. Să omori un om, înţelegi? Mă auzi? Pistolul meu. Chiar nu avem altă variantă.

14

Nick privi în gol, neştiind ce să spună. Se întoarse în birou, iar Eddie îl urmă îndeaproape. Nick se aşeză pe unul dintre scaunele de lângă perete şi îşi frecă ochii cu podurile palmelor.

— A fost autoapărare, repetă el.

— Posibil.

— Posibil? Cum adică, posibil? Individul ăsta era periculos.

— Era înarmat?

— Nu. Dar de unde dracu' puteam eu să ştiu asta?

— N-aveai de unde, admise Eddie. Poate ai văzut ceva lucind - un cuţit, o armă, ceva. N-aveai cum să fii sigur.

— L-am văzut ducându-şi mâna la buzunar. Tu mi-ai spus că tipul are pistol. Mi-am imaginat că îşi căuta arma.

Eddie încuviinţă cu o mişcare a capului, apoi se întoarse înverşunat către uşă şi păşi înapoi, în întunericul ca de cerneală. Se întoarse după vreun minut sau două, aducând câteva obiecte în mâinile făcute căuş. Le răsturnă pe măsuţă.

— Portofel şi breloc cu chei. Nu tu cuţit, nu tu armă, tipul nu avea nimic asupra lui.

— N-aveam de unde dracu' să ştiu asta! izbucni Nick. Spunea întruna „Nu eşti în siguranţă”...

— Nick, *sigur* că nu aveai de unde să ştii. Isuse, vreau să spun - aveai de-a face cu un psihopat nenorocit, nu aveai de ales, trebuia să te aperi. Dar nu despre asta este vorba.

— Adevărul este că tu mi-ai împrumutat arma ca să mă protejezi, îi aminti Nick. Temporar. Tu ziceai că asta constituie o simplă contravenţie.

Eddie îşi izbi una din palme cu pumnul celeilalte mâini.

— La dracu'! Tu chiar nu înţelegi cum stau lucrurile, nu? L-ai omorât pe individ afară, nu în casă.

— Încerca să intre în casă, crede-mă când îţi spun!

— *Eu* ştiu asta. Şi mai ştiu că îţi este permis să foloseşti forţa fizică pentru a pune capăt unei tentative de încălcare a proprietăţii. În gura lui Eddie, cuvintele acestea sunau nefiresc, şovăielnic, ca şi cum fuseseră memorate pe vremea când lucra în poliţie. Dar nu ai voie să apelezi la o forţă fizică letală. Aşa sună legea încălcării proprietăţii. Vezi, tu, Nick, legea spune că forţa fizică letală poate fi folosită doar în situaţia în care tu însuţi eşti expus unui pericol la fel de mare.

— Dar dacă ne gândim la cazierul individului...

— Eu nu zic că n-ai şanse să câştigi această bătălie. Dar ce dracu' îţi închipui că o să se aleagă de tine după aceea? Aud?

Nick luă ultima înghiţitură de cafea. Cofeina nu reuşi decât să anuleze efectul somniferului. Adrenalina şi spaima erau cele care îl ajutau să funcţioneze în continuare.

— Sunt directorul general al unei companii importante, Eddie. Sunt un membru respectat al comunităţii.

— Tu eşti Nick-Tăietorul-de-Capete! şuieră Eddie. Ce dracu' îţi închipui că o să se aleagă de tine? Şi de familia ta? Mai gândeşte-te. Crezi cumva că poliţiştii o să-ţi acorde vreun tratament preferenţial?

— Legea e lege.

— Rahat! Nu-mi vorbi tu mie de lege, Nick. Eu cunosc legea. Şi mai ştiu cum se poate modifica ea după bunul plac al poliţiştilor. Am trecut şi eu prin asta, bine?

— Nu toţi poliţiştii procedează la fel, spuse Nick

Eddie îl fulgeră cu o privire în care se citea o ostilitate abia disimulată.

— Hai să-ţi explic lucrurile în felul următor: Poliţia locală nu va avea de ales decât să te pună sub acuzare, corect?

— Tot ce se poate.

— E al dracului de sigur, îţi garantez. Şi când vei ajunge la proces - pentru că vei ajunge şi acolo, poţi fi convins - da, acolo poţi avea câştig de cauză. Nu-i exclus. Dar asta după zece luni de *coşmar.* Da, s-ar putea să ai noroc să dai peste un procuror rezonabil - dar până şi ei o să fie supuşi la tot felul de presiuni pentru a-l pune la zid pe Nick-Tăietorul-de-Capete. Va trebui să stai în faţa unui juriu format din douăsprezece persoane care îţi detestă tupeul fantastic. Omule, numai gândul că te vor băga după gratii... Vreau să spun, într-un oraş de mărimea asta fii sigur că nu va exista nici măcar un jurat care să nu ştie pe cineva - rudă sau prieten - concediat de tine. Am dreptate? Ai văzut doar cum a procedat juriul cu Martha Stewart pentru puţin trafic ilegal

de informaţii confidenţiale[14]. Tu ai omorât un bătrân, înţelegi tu? Un bătrân bolnav.

— Ideea de bază aici e că nu sunt vinovat.

Nick se simţea iarăşi rău, avea senzaţie de vomă. Privi în jur, căutând containerul metalic pentru gunoi, pentru orice eventualitate.

— Nu tu decizi care e ideea de bază, nu înţelegi?

— La dracu', omule! A fost autoapărare!

— Hei, nu te certa cu mine. Eu sunt de partea ta. Dar aici e vorba despre omucidere, Nick. Vei fi încadrat cel puţin la ucidere din culpă. Tu susţii că a fost autoapărare, dar nu ai martori, nu eşti rănit şi trebuie să justifici moartea unui om care nu era înarmat. Nu contează câţi bani cheltuieşti pe un avocat - vei fi judecat aici, în Fenwick. Şi cam ce-ţi închipui tu că o să păţească oare copiii tăi pe toată perioada acestui grotesc circ mediatic? Ai măcar cea mai vagă idee despre cum o să-i afecteze toate astea? Crezi că le este greu să facă faţă acestei situaţii cu decesul Laurei, cu disponibilizările şi aşa mai departe? Imaginează-ţi că vei fi judecat pentru crimă. Vei fi linşat, Nick. Chiar vrei să-ţi expui copiii unei astfel de experienţe?

Nick nu răspunse. Împietrise în scaunul pe care stătea, complet confuz.

— Probabil o să te trimită departe de aici, Nick. Cinci, zece ani, dacă ai noroc. Cu o asemenea sentinţă, nu vei mai fi alături de copiii tăi pe perioada copilăriei. Iar ei vor creşte cu stigmatul unui tată puşcăriaş. Nick, copiii ăştia nu au mamă. Nu te au decât pe tine. Chiar ai de gând să-ţi joci propriii copii la ruleta rusească, Nick?

Privirea lui Eddie era necruţătoare, furibundă.

---

14 Celebră femeie de afaceri şi gazdă a unui cunoscut show de televiziune american, pe teme culinare, care îi poartă numele, Martha Stewart a fost acuzată în 2004 de conspiraţie şi afirmaţii false într-o anchetă federală. A fost condamnată la cinci luni de închisoare, începând cu septembrie 2004. În martie anul următor a fost eliberată şi condamnată la arest la domiciliu, pentru încă cinci luni. (n.tr.)

În cele din urmă, Nick vorbi:
— Şi ce sugerezi?

PARTEA A DOUA
PE URMA PROBELOR

15

Pagerul lui Audrey Rhimes sună strident în semiîntuneric.

Femeia se trezi brusc, dintr-un vis binecuvântat care o trimisese înapoi în copilărie, într-o zi caldă de vară, pe un tobogan acvatic fără sfârşit, undeva în grădina din spate a părinţilor ei, care avea nişte pante vertiginoase. În mod normal, ora 6.30 dimineaţa nu era o oră prea matinală, însă schimbul ei se încheiase la miezul nopţii, după care urmase cearta obişnuită cu Leon, aşa că apucase să doarmă cel mult vreo patru ore.

Se simţea plăpândă, vulnerabilă, ca un pui abia ieşit din găoace.

Audrey era o femeie căreia îi plăcea rutina, programul fix, ritmicitatea. O trăsătură de personalitate care nu se potrivea câtuşi de puţin cu meseria ei de detectiv în cadrul Secţiei Cazuri penale de la Poliţia Fenwick. Apelurile de serviciu puteau veni la orice oră din zi şi din noapte. Deşi nu-şi mai amintea foarte bine de ce, aceasta era o meserie pe care şi-o dorise, o slujbă pentru care luptase. Nu doar că era singura membră afro-americană a Secţiei Cazuri penale, dar era singura femeie din echipă - şi tocmai asta era adevărata dificultate, aşa cum aflase mai târziu.

Leon gemu, se rostogoli şi îşi îngropă capul sub o pernă.

Ea coborî din pat pe nesimţite şi traversă în linişte dormitorul cufundat în întuneric, abia reuşind să evite o stivă de cutii goale de bere pe care Leon le lăsase acolo. De la telefonul din bucătărie apelă Dispeceratul.

Un cadavru descoperit într-un container de gunoi la numărul 500, pe bulevardul Hastings. În zona aceea păreau să se adune toate viciile oraşului: prostituţia, drogurile,

actele de violenţă, împuşcăturile. Un cadavru descoperit acolo putea avea legătură cu orice, inclusiv cu drogurile sau cu diverse bande, dar era foarte probabil ca el să nu însemne mare lucru. Oare gândind aşa dădea dovadă de insensibilitate? Prefera să nu-şi pună problema astfel. La început fusese şocată de reacţiile celor apropiaţi victimelor, chiar şi ale mamelor, care păreau aproape resemnate în faţa pierderii unui fiu. Ele îşi pierduseră fiii demult. Puţine dintre ele susţineau nevinovăţia copiilor lor. Ştiau ele mai bine.

Aflând cine avea să treacă s-o ia în dimineaţa asta, cine îi fusese desemnat ca partener în acest caz - nesuferitul de Roy Bugbee-Audrey îşi simţi întreg corpul crispându-se de necaz. De fapt, era mai mult decât atât, se văzu ea nevoită să recunoască în sinea ei. Era un sentiment mai puternic - unul deloc onorabil şi în nici un caz un impuls de generozitate.

În timp ce se îmbrăca - păstra o uniformă curată în dulapul din hol - îşi recită în gând unul dintre versetele ei preferate din Biblie, din Romani, 15: „Dumnezeul răbdării şi al mângâierii să vă dea vouă a gândi la fel unii pentru alţii, după Isus Hristos”. Iubea acest verset, chiar dacă realiza că nu îl înţelegea încă pe deplin. Ştia însă că el voia să spună că Dumnezeu ne învaţă mai întâi ce înseamnă adevărata răbdare şi adevărata consolare şi abia apoi aduce aceste sentimente în inimile noastre. Acest verset, pe care şi-l recitase de atâtea ori în minte, o ajutase să treacă peste răbufnirile recente ale lui Leon, peste problemele lui cu alcoolul, îi oferise liniştea aceea de care avea mare nevoie. Îşi propusese să recitească întreaga Biblie până la sfârşitul anului, dar programul ei dezorganizat făcea acest lucru imposibil.

Roy Bugbee era un coleg detectiv din Secţia Cazuri Penale care avea o aversiune inexplicabilă faţă de ea. N-o cunoştea cu adevărat, îi cunoştea doar aspectul exterior,

sexul şi culoarea pielii. Cuvintele lui o răneau - deşi niciodată la fel de adânc precum vorbele aruncate de Leon.

Îşi strânse echipamentul - pistolul Sig-Sauer şi cătuşele, cartonaşele cu drepturile arestaţilor, formularele de cerere pentru Biroul de Identificare, insigna, staţia de emisie-recepţie. În aşteptarea lui Roy, se aşeză în fotoliul preferat al lui Leon, un BarcaLounger uzat şi ruginit, şi deschise ediţia veche, legată în piele, din Biblia Regelui James, care îi aparţinuse cândva mamei ei. Dar abia dacă avu timp să se aşeze mai confortabil până ce maşina de oraş a detectivului Bugbee trase în faţa casei.

Bărbatul avea un aspect neîngrijit. Maşina - pe care avusese norocul s-o aibă la dispoziţie, pentru că ei nu îi fusese repartizată vreuna - era plină de doze de metal şi caserole de polistiren de la Quarter Pounder. În interior era un miros stătut de cartofi prăjiţi şi fum de ţigară.

Nu spuse nici „salut”, nici „bună dimineaţa”. Cu toate acestea, Audrey îl salută, hotărâtă să nu se coboare la nivelul lui. Se aşeză în mijlocul acelui haos, păstrând o tăcere deloc confortabilă, şi privi la pliculeţele de ketchup împrăştiate pe podeaua maşinii, pe lângă picioarele ei. Speră că nu rămăsese vreunul pe banchetă, sub costumul ei de culoarea prunelor. O pată ca aceea nu avea să mai iasă vreodată.

După câteva minute, el i se adresă, după ce se oprise la semafor şi aprinsese semnalizatorul pentru a lua curba.

— Ai cam pus-o, nu?

Părul blond al lui Bugbee era pieptănat lins pe spate, în stilul Pompadour. Sprâncenele lui erau atât de deschise la culoare, încât păreau invizibile.

— Poftim?

Bărbatul râse răguşit:

— Nu mă refeream la bărbată-tu. Dacă Owens nu era mort de beat când a sunat Dispeceratul, ai fi nimerit în echipă cu el. Dar ai avut noroc: te-ai pricopsit cu mine.

— Îhm, spuse ea, pe un ton care se dorea plăcut.

Când venise pentru prima dată la Cazuri penale, doar doi dintre bărbaţii de acolo intraseră în vorbă cu ea. Owens era unul din ei. Ceilalţi se purtau ca şi cum ea nici nu ar fi fost de faţă. Ea le dădea „bună dimineaţa”, iar ei nu-i răspundeau. Bineînţeles, nu exista o toaletă specială pentru femei - nici nu avea cum, într-o secţie cu o singură femeie - aşa că era nevoită să o folosească pe a bărbaţilor. Unul dintre băieţi urina mereu pe colacul de toaletă, cu intenţia clară de a o pune într-o situaţie jenantă. Colegii ei detectivi găseau că acest lucru era de-a dreptul amuzant. Auzise din întâmplare că era vorba despre Bugbee şi crezuse. Acesta îi jucase tot felul de farse, iar pe multe dintre ele prefera să nu şi le mai amintească. În cele din urmă, fusese nevoită să ia decizia de a folosi toaleta de la parter, de la Secţia de Arestări preventive.

— Un cadavru a fost găsit într-un container de pe Hastings, reluă Bugbee. Împachetat ca un burrito, în saci de gunoi.

— De cât timp se află acolo?

— Habar n-am. Ai face bine să nu mă calci pe nervi.

— O să fac tot posibilul. Cine l-a descoperit, vreunul dintre vagabonzi, care căuta ceva de mâncare prin gunoi?

— Tipul care venise să ridice gunoiul. Dacă o iei iar razna aşa cum ai făcut cu fetiţa aia de culoare, o să ţi se ia cazul, o să am eu grijă de asta.

Micuţa Tiffany Akins, în vârstă de şapte ani, murise în braţele ei cu câteva luni în urmă. Reuşiseră să-l aresteze pe tatăl ei, însă mama fetiţei şi iubitul mamei muriseră deja în urma rănilor provocate de glonţ, până la sosirea echipei de la Cazuri penale. Audrey nu se putea opri din plâns. Fetiţa aceea frumoasă, îmbrăcată în pijamale cu Sponge Bob, ar fi putut fi propriul ei copil - asta dacă ar fi putut să aibă copii. Nu înţelegea ce fel de tată s-ar lăsa orbit de furie şi de gelozie în asemenea hal încât să îi ucidă nu doar pe soţia

de care se despărţise şi pe prietenul acesteia, dar şi pe propria fiică.

Îşi recită din nou în sinea ei: „Dumnezeul răbdării şi al mângâierii să vă dea vouă la fel unii printre alţii...”

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă, Roy, promise Audrey.

16

Scena crimei era un loc de parcare micuţ, asfaltat, din spatele unui local mizerabil, denumit Lucky. O reţea galbenă de bandă reflectorizantă izola zona, îndepărtând o mulţime restrânsă de obişnuiţi ai locului. Era remarcabil, reflectă Audrey, şi chiar destul de trist faptul că acest vagabond necunoscut avea parte după moarte de acel fel de atenţie de care cu siguranţă nu avusese parte pe vremea când acest lucru chiar ar fi contat. Un om rătăcise pe străzi singur, nebăgat în seamă şi cuprins de disperare. Iar acum, după ce viaţa îi părăsise trupul, o mulţime de oameni se adunase să-i aducă omagiile de care nu se bucurase în timpul vieţii.

Şi totuşi, nu erau camere TV prin preajmă. Şi nici camioneta de la canalul de ştiri. Probabil nu venise nici măcar vreun reporter de la *Fenwick Free Press.* Nimeni nu era dispus să vină pe Hastings, la numărul 500, la şase dimineaţa, pentru a relata despre descoperirea cadavrului unui vagabond oarecare.

Roy Bugbee parcă maşina pe stradă, între două maşini de poliţie. Coborâră amândoi, fără să mai schimbe vreun cuvânt. Audrey observă dubiţa albă a celor de la Biroul de Identificare, ceea ce însemna că tehnicienii veniseră deja să cerceteze scena crimei. Medicul legist nu sosise încă.

Poliţistul în uniformă care anunţase dispeceratul se fâţâia de colo-colo, dându-şi importanţă, îndepărtându-i pe localnicii care veniseră să caşte gura şi savurând în mod evident cea mai grozavă experienţă pe care o trăise în săptămâna aceea. Sau poate chiar în luna aceea. Se apropie de Audrey şi de Bugbee ducând un clipboard în mână şi le ceru să semneze de prezenţă.

Atenţia lui Audrey fu distrasă de un fulger luminos, apoi de altul. Tehnicianul venit la scena crimei din partea Biroului de Identificare era Bert Koopmans. Îl plăcea pe Bert. Era un bărbat inteligent şi meticulos, având comportamentul obsesiv-compulsiv specific celor mai buni din branşa sa, fără a fi însă o persoană arogantă sau dificilă. Genul de poliţist care îi plăcea ei. Era obsedat de arme; avea o pagină web personală despre arme de foc şi tehnici de investigaţie criminalistică. Era un bărbat uscăţiv, trecut de cincizeci de ani, cu un început de chelie şi ochelari cu lentile fumurii. Făcea fotografii, schimbând în permanenţă aparatele - un Polaroid, o cameră digitală, un aparat foto cu peliculă de 35 mm şi o cameră video - asemenea unui paparazzo maniac.

Superiorul ei, sergentul Jack Noyce, şeful Secţiei Cazuri penale, vorbea la telefonul Nextel. Îi zări pe Audrey şi Bugbee trecând pe sub reţeaua galbenă şi ridică un deget cerându-le să aştepte. Noyce era un bărbat corpolent, cu faţa rotundă şi ochi melancolici, o fire agreabilă şi prietenoasă. El fusese cel care o convinsese să intre la Cazuri penale. Îi spusese că îşi dorea o femeie în echipă. Niciodată nu recunoscuse că era posibil să fi făcut o greşeală. El îi lua apărarea ori de câte ori se ivea ocazia, iar ea îi făcea favoarea de a nu se duce niciodată la el să se plângă de insultele meschine ale colegilor ei. Din când în când, la urechile lui ajungea câte un zvon, iar atunci o lua deoparte şi îi promitea că o să aibă o discuţie cu ei. Cu toate acestea, nu o făcea niciodată. Noyce prefera să evite

confruntările directe şi, la urma urmei, cine l-ar fi putut învinovăţi?

Bărbatul întrerupse convorbirea şi îi puse la curent:

— Bărbat alb necunoscut, în vârstă, probabil la vreo şaizeci de ani, răni de glonţ în cap şi piept. Un tip de la Serviciile de Salubrizare a zărit cadavrul după ce a încărcat containerul în partea din faţă a camionului de colectare. Mai era şi prima escală. Grozav mod de a-ţi începe ziua!

— Asta era înainte sau după ce a răsturnat gunoiul în colector, şefu'? întrebă Audrey.

— A observat cadavrul înainte. A lăsat conţinutul containerului intact şi a oprit o maşină de poliţie.

— Putea să fie mult mai rău, remarcă Bugbee. Putea să-l treacă prin compactor, nu? Chicoti, făcându-i cu ochiul şefului: În loc de burrito, aveam acum o quesadilla. Ai văzut vreodată un astfel de cadavru, Audrey? Ţi s-ar întoarce stomacul pe dos.

— Aici ai mare dreptate, Roy, băiatule, spuse Noyce, zâmbind forţat.

Audrey bănuise întotdeauna că şeful ei îi împărtăşea antipatia faţă de Roy Bugbee, însă era prea politicos pentru a recunoaşte acest lucru.

Bugbee îl bătu camaradereşte pe umăr pe Noyce atunci când acesta trecu pe lângă el.

— Îmi pare rău, spuse Noyce în şoaptă.

Audrey nu înţelese prea bine de ce anume îi părea rău şefului ei.

— Are un simţ al umorului inegalabil, spuse ea, mai mult intuind despre ce era vorba.

— Owens era beat mort, conform celor de la Dispecerat. Bugbee era următorul pe lista de apeluri. Eu nu v-aş fi pus în aceeaşi echipă, dar... Zicând acestea, Noyce ridică din umeri, iar vocea i se stinse.

Noyce făcu semn cu mâna cuiva. Audrey se întoarse să vadă despre cine era vorba. Curtis Decker, cel care ridica

cadavrele, tocmai cobora din vechea lui dubă neagră Ford Econoline. Decker, un omuleţ al cărui chip avea o paloare fantomatică, deţinea o firmă de servicii funerare în Fenwick şi, pe lângă asta, era şi specialistul în transport al oraşului. Transfera cadavrele de la locul faptei la morga Centrului Medical Boswell de douăzeci şi şapte de ani. Decker aprinse o ţigară şi se sprijini de propria dubă, discutând în voie cu asistentul său şi aşteptând să-i vină rândul.

Telefonul lui Noyce începu să scoată triluri. El răspunse, iar Audrey se scuză pe tăcute.

Bert Koopmans presăra meticulos praf de amprente pe buza turtită a containerului albastru-închis. Fără a întoarce capul, el spuse:

— 'Neaţa, Aud!

— Bună dimineaţa, Bert.

Apropiindu-se de container, Audrey simţi adierea unui miros greu, amestecată cu mireasma de costiţă ce venea dinspre uşa deschisă de la intrarea de serviciu a localului.

Asfaltul era plin de mucuri de ţigară. Aici fumau ajutoarele de ospătar şi cei care preparau gustările la minut. Mai erau pe acolo câteva cioburi sparte dintr-o sticlă maro de bere. Femeia ştia că nu erau şanse să se găsească vreo probă în acel loc - nici vreun cartuş, nici altceva - de vreme ce cadavrul fusese aruncat acolo.

— Văd că faci echipă cu Bugbee de data asta.

— Îhm.

— Dumnezeu îi pune la încercare pe cei drepţi.

Femeia zâmbi, iar privirile ei rătăciră către cadavrul din container, înfăşurat strâns în saci negri de gunoi. Chiar semăna cu un burrito pregătit pentru a fi luat. Pachetul zăcea în vârful unei grămezi mirositoare, alcătuite din căpăţâni slinoase de salată, coji de banane şi un sendviş uriaş, abandonat lângă o uriaşă cutie goală de untură vegetală Kaola Golden.

— Era chiar la suprafaţă, ca acum? se interesă ea.

— Nu, era îngropat sub o grămadă de gunoi.

— Presupun că nu ai găsit nimic - vreun cartuş sau altceva.

— N-am căutat atât de bine, sincer să fiu. Sunt vreo şase metri cubi de gunoi în containerul ăla. M-am gândit că e treaba poliţiştilor.

— Ai prelevat deja amprentele de pe saci?

— A... Uite că nu mi-a trecut prin minte, îi replică Koopmans ironic, vrând să spună, de fapt: „Normal, ce-ţi închipui?”

— Şi care e impresia ta, isteţule?

— În legătură cu ce?

— Bert, ai desfăcut pachetul ăla de colo?

— Cu asta am început.

— Şi? Ce crezi? Vreun jaf, ceva? Ai găsit vreun portofel sau ceva de genul ăsta?

Koopmans termină de aplicat pudra pe o porţiune şi îşi aşează cu grijă peria înapoi în trusă.

— Doar atât.

Şi îi arătă o pungă de plastic pentru sendvişuri.

— Cocaină solidă, spuse ea.

— Mai precis, o substanţă zgrunţuroasă, albicioasă, pusă într-o punguţă.

— Care arată precum cocaina solidă. Aşa, cam la vreo 80 de dolari.

El ridică din umeri.

— Un individ alb, în această parte a oraşului... Trebuie să fie vorba de trafic de droguri, reflectă Audrey.

— Dar dacă negocierea s-a terminat prost, cum de a rămas cocaina la el?

— Bună întrebare!

— Partenerul tău unde e?

Ea se întoarse şi îl văzu pe Bugbee fumând, râzând zgomotos cu unul dintre poliţiştii în uniformă.

— S-ar zice că munceşte din greu discutând cu martorii. Bert, o să testezi chestia asta, nu-i aşa?

— Conform procedurilor standard.

— Şi cât durează până primeşti rezultatele?

— Câteva săptămâni, dacă ţinem cont de volumul mare de muncă al Poliţiei din Michigan.

Doar laboratorul Poliţiei din Michigan se ocupa de testarea drogurilor.

— Se întâmplă cumva să ai la tine vreo trusă de testare din acelea de teren?

— Sigur, e pe undeva pe aici.

— Îmi dai şi mie o pereche de mănuşi? Pe ale mele le-am lăsat în maşină.

Koopmans căută într-un rucsac de nailon care se afla lângă el şi scoase o cutie de carton albastru, din care smulse o pereche de mănuşi din latex. Audrey şi le puse în mâini.

— Dă-mi, te rog, punguţa aceea.

Koopmans îi aruncă o privire întrebătoare, dar, cu toate acestea, îi întinse punguţa cu droguri. Era una dintre acelea refolosibile. Audrey o deschise, luă una dintre bucăţelele ambalate individual - erau vreo cinci sau şase, observă ea - şi îi îndepărtă ambalajul de plastic.

— Nu începe să faci treaba mea, o sfătui Koopmans. Are efecte dintre cele mai neplăcute. Curând o să începi să te zgâieşti la microscop şi să-i vorbeşti de rău pe detectivi.

Cu unul dintre arătătoare protejat de mănuşă, Audrey răzui marginea substanţei albicioase. Ciudat, se gândi ea. O formă prea rotunjită, prea perfectă. Doar una dintre feţe era crestată. Apoi atinse uşor arătătorul de vârful limbii.

— Ce dracu' faci acolo? o întrebă Koopmans, alarmat.

— Mă gândeam eu, spuse ea. Nu mi-a amorţit limba, aşa cum ar fi trebuit. Nu e cocaină. Sunt dropsuri de lămâie.

Koopmans zâmbi uşor.

— Mai vrei să aduc trusa de testare?

— Nu, e în regulă. Mă ajuţi să urc în containerul ăsta, Bert? Din toate zilele posibile, tocmai azi mi-am găsit să port pantofii cei buni.

17

Încă o dimineaţă obişnuită la birou. Sosirea în parcarea Stratton la ora şapte şi jumătate. Verificarea e-mailului, a căsuţei vocale. Returnarea câtorva apeluri, lăsarea unor mesaje vocale unor persoane care nu aveau să ajungă la birourile lor în mai puţin de o oră.

Ai omorât un om.

Încă o zi ca oricare alta. Afaceri ca de obicei.

În ziua anterioară, duminică, se gândise chiar să meargă la biserică, la spovedanie, lucru pe care nu-l mai făcuse de când era copil. Ştia că n-avea s-o facă niciodată, dar în mintea lui îşi repetase spovedania, îşi imaginase confesionalul acela întunecos, mirosul muced de cedru şi de vanilie şi zgomotele clare de paşi din jurul confesionalului. „Iartă-mă, Doamne, pentru că am păcătuit, zicea el. Au trecut treizeci şi trei de ani de la ultima confesiune. Am pe suflet trei păcate. Am luat numele Domnului în deşert; m-am uitat cu jind la alte femei; nu mai am răbdare cu propriii copii. Şi a, da! Am ucis un om.” Ce ar fi spus părintele Garrison despre asta? Şi ce ar fi avut de zis propriul lui tată?

Auzi vocea lui Marge care prelua apelurile matinale ca o adevărată profesionistă:

— Da, *a venit* la birou, dar mi-e teamă că în acest moment este într-o şedinţă...

Oare cât dormise în ultimele două zile? Avea o stare ciudată, se simţea slăbit ca după o noapte întreagă de nesomn, oscilând între calm şi disperare, şi, în ciuda cafelei pe care o băuse, se simţi brusc toropit de oboseală. Ar fi fost tentat să închidă uşa încăperii şi să-şi aşeze capul pe birou - numai că nu exista nici o uşă.

La drept vorbind, acesta nici măcar nu se putea numi birou. Cu siguranţă, nu aducea deloc cu felul în care îşi imagina el odinioară că ar trebui să arate un birou de director general. Asta nu însemna că se gândise vreodată prea mult să devină director general la Stratton sau la oricare altă companie. Copil fiind, în timp ce lua cina aşezat la vechea masă de bucătărie cu blat simplu a părinţilor lui, inhalând mirosul înţepător de ulei de maşină pe care îl emanau părul şi pielea tatălui lui, chiar şi după duşul de la ieşirea din tură, Nick îşi imagina că într-o bună zi va lucra alături de tatăl său în atelierul Stratton, îndoind metale la maşina specială. Degetele groase, noduroase ale părintelui, cu semilunile acelea de negreală de sub unghii, îl fascinau. Erau degetele unui bărbat care ştia să repare orice. Putea să deschidă un borcan ermetic de la o conservă al cărei capac ruginise, putea construi un fort din resturi de lemn, păstrate la adăpost în stejarul din micuţa lor curte din spate - un fort care stârnea invidia tuturor copiilor din vecini. Erau mâinile unui muncitor, un om care venea extenuat de la fabrică, dar după duş se apuca iar de muncă, pe lângă casă, cu un pahar de whisky în mână: ba repara o chiuvetă care picura, ba un picior de masă şubred, ba o lampă a cărei dulie făcuse scurtcircuit. Tatălui lui îi plăcea să repare lucruri care se stricaseră, îi plăcea să restabilească ordinea, făcând lucrurile să funcţioneze aşa cum trebuie. Dar mai mult decât orice, îi plăcea să fie lăsat în pace. Munca pe lângă casă era felul lui de a obţine ceea ce-şi dorea cu adevărat: o oază de linişte în jurul lui, în mijlocul căreia să fie el singur cu gândurile sale, fără a fi nevoit să discute cu

soţia sau cu fiul său. Nick Conover îşi dăduse seama de toate aceste mici ciudăţenii ale tatălui lui mult mai târziu, atunci când le recunoscuse în el însuşi.

Nu-şi imaginase niciodată că într-o bună zi avea să conducă firma despre care vorbea tatăl său - în rarele momente în care chiar vorbea - cu atâta respect şi nemulţumire. Abia dacă ştiau pe cineva care să nu fi lucrat la Stratton. Toţi copiii vecinilor, toţi adulţii pe care îi întâlniseră sau despre care discutaseră vreodată părinţii lui - toţi lucrau la Stratton. Tatăl lui se plângea întotdeauna de acel grăsan bătrân Arch Campbell, nesuferitul acela de director al fabricii, cu umerii lui aduşi, care teroriza întregul schimb de zi. Să te plângi de Stratton era ca şi cum te-ai fi plâns de vremea de afară: trebuia să accepţi ceea ce ţi se oferea. Stratton era acea familie mare, enervantă, extinsă, de care nu aveai cum să te descotoroseşti niciodată.

Când avea vreo paisprezece sau cincisprezece ani, în primii ani de liceu, clasa lui Nick făcuse vizita obligatorie la compania Stratton. Ca şi cum vreunul dintre copii trebuia să vadă îndeaproape compania al cărei nume apărea recurent în timpul conversaţiilor de la cină ale părinţilor; compania a cărei siglă era brodată cu roşu pe şepcile lor de baseball, pe uniformele echipei, sau apărea pe o firmă luminoasă deasupra arcadei de la intrarea pe stadionul liceului. Plimbarea prin fabrica de scaune, cavernoasă şi răsunătoare, asurzitor de zgomotoasă, ar fi putut avea farmecul ei dacă cei mai mulţi dintre copii n-ar fi trecut deja pe acolo la un moment dat, duşi de taţii lor. În schimb, clădirea sediului îi fascinase pe elevii indisciplinaţi şi îi intimidase în cele din urmă, făcându-i să păstreze o tăcere plină de veneraţie.

Punctul culminant al vizitei fusese acela când se înghesuiseră cu toţii în anticamera imensei încăperi unde se aflau birourile preşedintelui şi directorului general de la vremea aceea, Milton Devries. Aici era sanctuarul lăuntric,

inima fremătândă a companiei care - aşa cum realizaseră până şi ei, nişte copii la vremea aceea - le coordona vieţile. Era ca şi cum ar fi fost conduşi prin mormântul Regelui Tut: într-atât era totul de străin, de fascinant, de intimidant. Acolo, secretara aceea înspăimântătoare, cu figură de mastiff, a lui Devries, Mildred Birkerts, le ţinuse în silă un scurt discurs, învăţat pe dinafară - punctat pe alocuri de o căutătură dezgustată - despre rolul vital al directorului general în compania Stratton. Lungindu-şi gâtul, Nick aruncase o privire furişă la biroul lui Devries, o imensitate de mahon lustruit, pe care nu se afla decât un set de accesorii de birou din aur şi o stivă de hârtii, perfect aranjate. Devries nu era acolo. Asta ar fi fost prea mult. Văzuse nişte ferestre uriaşe şi o terasă privată, plină de plante.

După ani buni, atunci când Milton Devries murise, Nick - care devenise între timp vicepreşedintele preferat al bătrânului - fusese convocat de către văduva lui Milton, Dorothy, la vila ei întunecoasă de pe Michigan Avenue, unde fusese anunţat că el era noul director general. Compania Stratton aparţinea familiei ei, aşa că femeia avea puterea de a-l numi în funcţie.

Cu o mare strângere de inimă, Nick se mutase în biroul imens al bătrânului, cu ferestre din tavan până în podea, cu covoare orientale, cu enormul birou de mahon şi cu anticamera de unde asistenta *lui,* Marjorie Dykstra, veghea la intimitatea sa. Era ca şi cum ar fi trăit într-un mausoleu. Fără îndoială, până la acel moment, compania Stratton trecuse prin schimbări majore. Acum, toată lumea dorea să înghesuie cât mai mulţi angajaţi într-o singură clădire, iar Stratton adoptase, la rândul său, soluţia sistemului open-plan - denumirea aceea preţioasă pentru cubiculumuri şi pentru toate accesoriile care le mobilau. Nimănui nu-i plăcea cu adevărat „ferma de cuburi”, dar măcar designul propus de Stratton era elegant, modern şi prietenos, avea

unghiuri de 120 de grade, panouri nu foarte înalte, iar toate cablurile şi firele electrice ale calculatoarelor erau ascunse în podea şi panouri.

Într-o zi, un vizitator aruncase o privire prin biroul lui Nick şi atunci se produsese fisura. Tipul era şeful Departamentului de Achiziţii globale de la IBM - un individ cu un aspect neglijent, cu o limbă ascuţită, care studiase încăperea decorată cu mahon şi mormăise sec: „A, înţeleg - dumneavoastră aveţi parte de nişte birouri pretenţioase, în timp ce toţi *ceilalţi* se mulţumesc cu sistemul open-plan”.

În ziua următoare, Nick comandase o schimbare totală a etajului cu birourile conducerii, o trecere la sistemul open-plan, ignorând urletele de protest din partea întregii echipe manageriale. Membrii echipei susţineau că se spetiseră ani la rând pentru ca în cele din urmă să realizeze biroul acela mare, cu terasa privată, iar acum li se ofereau nişte *cubiculumuri?* Era o glumă, cu siguranţă. Nick nu putea face asta.

Dar o făcuse. Bineînţeles, toţi cei de la etajul cinci beneficiaseră de tot ce era mai bun: elegantul şi luxosul sistem Ambience Office, cu panourile îmbrăcate în plasă argintie, cu cadre de aluminiu periat, cu pereţi izolaţi fonic, cu scaunele Stratton Symbiosis din piele, vârf de gamă - frumuseţile acelea cu spătar în formă de harpă, ce înlocuiseră aproape complet modelul Aeron în birourile elegante din toată lumea; modele mult râvnite, recent adăugate în colecţia permanentă a Muzeului de Artă Modernă.

În cele din urmă, toţi se obişnuiseră cu noul aranjament. Reclamaţiile încetaseră. Le fusese mai uşor după ce revista *Fortune* publicase un articol de două pagini despre birourile executivilor de la Stratton, consemnând că reprezentanţii companiei vorbeau şi acţionau ca nişte adevăraţi experţi în domeniu. Şi le fusese chiar şi mai uşor după ce delegaţii întregi de studenţi ai şcolilor de design începuseră să vină

în vizită şi să caşte gura la birourile executivilor, minunându-se cât de inovatoare erau.

Ce-i drept, noile birouri erau nemaipomenite. Dacă trebuia să lucrezi într-un cubiculum, aceasta era cea mai grozavă „fermă de cuburi” pe care o puteai cumpăra. Aşa că acum, reflecta Nick adesea, la Stratton erau oameni care stăteau în cubiculumuri, gândindu-se la... cubiculumuri.

Fireşte, nimeni nu mai avea nici un pic de intimitate. Toată lumea ştia unde eşti, când pleci la masă sau la sală, cu cine te întâlneşti. Dacă ţipai la cineva prin telefon, toată lumea auzea.

Dar ideea era că, atunci când Steve Jobs de la Apple Computer venea la o întâlnire sau când ateriza Warren Buffett[15] din Omaha, ei puteau vedea că executivii de la Stratton nu erau nişte ipocriţi. Cu toţii mâncau din aceeaşi oală cu clienţii cărora li se adresau. O reclamă mai bună nici că existase vreodată.

Aşa că acum biroul lui Nick Conover era o „staţie de lucru” sau „bază proprie”. Noua amenajare era mai puţin grandioasă, mai pe placul lui. Nu făcuse un sacrificiu prea mare. Oricum, în cea mai mare parte a timpului îi plăcea mult mai mult.

Numai că azi nu era una dintre acele zile.

— Nick, te simţi bine?

Marjorie venise să se asigure că Nick avea agenda întâlnirii de la 8.30 cu echipa sa managerială. Femeia era îmbrăcată elegant, ca întotdeauna. Purta un costum de culoarea lavandei şi un şirag scurt de perle - un cadou pe care i-l cumpărase chiar el cu câţiva ani în urmă. În urma ei plutea o adiere uşoară de Shalimar.

— Eu? A, da, sunt bine, Marge. Mulţumesc.

15[15] Celebru investitor, om de afaceri şi filantrop american, clasat al doilea, după Bill Gates, în topul celor mai bogaţi oameni din lume, top alcătuit în 2009 de revista *Forbes.* (n.tr.)

Marjorie nu se mişcă. Rămase acolo, în picioare, privindu-l iscoditor:

— Nu s-ar zice. Ai dormit?

„Am avut câteva nopţi grele”, aproape că mărturisi el. Însă imediat i se păru că o aude pe Marjorie repetându-i cuvintele într-o sală de judecată: „A zis că a avut câteva nopţi grele, dar nu a intrat în detalii”.

— Of, Lucas mă scoate din minţi, zise el în cele din urmă.

Un zâmbet cunoscător. Femeia crescuse aproape singură doi băieţi şi o fată şi se considera, pe bună dreptate, expert în domeniu.

— Bietul băiat, e într-o situaţie delicată.

— Mda, se numeşte adolescentă.

— E vreo problemă despre care vrei să discutăm?

— Mi-ar plăcea, ceva mai încolo, spuse Nick, ştiind deja că acest lucru nu avea să se întâmple niciodată. O să aibă el grijă.

— Ai dreptate, urmează întâlnirea cu echipa managerială. Eşti pregătit, Nick?

— Sunt pregătit.

Era oare posibil să arate ca un ucigaş? Se vedea pe faţa lui? Era o idee stupidă, care nu avea nici o logică, dar în mintea lui complet năucită această idee devenise îngrijorătoare. În timpul şedinţei abia dacă rosti două vorbe - pentru că nu reuşea să se concentreze. Îşi aminti de vremurile în care familia sa făcea camping la Taos[16] şi în rulota lor intrase un şarpe. Laura şi copiii începuseră să ţipe, iar Laura îl implorase să aducă o lopată şi să omoare bestia. Dar el nu putuse. Nu se putuse hotărî să facă aşa ceva. Nu era un şarpe veninos - era o rasă inofensivă de prin partea locului. Însă Laura şi copiii insistau ca el să vină

16 Orăşel din regiunea cu acelaşi nume situată în partea central-nordică a statului american New Mexic. (n.tr.)

cu lopata. În cele din urmă, Nick se aplecase, ridicase şarpele care se răsucea şi se zvârcolea întruna şi îl aruncase ceva mai încolo, în deşert.

Nu putuse să omoare nici măcar un şarpe, realiză el.

Era o oarecare ironie în situaţia asta.

De îndată ce şedinţa se încheie, el ieşi din încăpere cu paşi mari, evitând discuţiile obişnuite de după.

Reîntors la biroul lui, Nick intră pe reţeaua de intranet Stratton şi verifică agenda online a lui Eddie Rinaldi, pentru a vedea care era programul acestuia. Nu mai vorbiseră de când Eddie plecase de la Nick de acasă, cu cadavrul în portbagajul maşinii sale. Sâmbătă şi duminică, de fiecare dată când suna telefonul, avea o uşoară tresărire, de teamă că ar putea fi Eddie. Dar Eddie nu-l sunase şi nici el nu-l sunase pe Eddie. Presupusese atunci că totul se desfăşurase conform planului, dar acum îşi dorea să fie sigur. Se gândi să îi trimită un e-mail lui Eddie, în care să-i spună că dorea să discute cu el, dar apoi decise să nu o facă. E-mailurile, mesajele instantanee, mesajele vocale - toate rămâneau înregistrate undeva. Toate constituiau probe.

18

Singurul motiv pentru care Audrey asista la autopsii era acela că nu avea de ales. Aceasta era politica departamentului. Cei de la Biroul de Medicină legală cereau ca măcar unul dintre detectivii care anchetau cazul să fie prezent. Audrey îşi spuse în sinea ei că nu vedea rostul, de vreme ce ştia că îl poate întreba orice pe medicul legist,

putea să-i ceară orice amănunt care nu se regăsea în raportul de autopsie.

În realitate, desigur, era absolut logic să fie un detectiv de faţă. Erau tot felul de lucruri pe care le aflai la o autopsie şi care nu apăreau în rândurile seci ale unui raport. Chiar şi aşa, autopsiile reprezentau acea parte a meseriei ei care îi displăcea cel mai tare. Disecţia cadavrelor îi întorcea stomacul pe dos. Îi era întotdeauna teamă că îi va veni să vomite, deşi n-o făcuse niciodată după prima autopsie la care asistase, iar atunci fusese vorba despre o femeie cu arsuri grave.

Dar nu acesta era lucrul care îi displăcea cel mai mult la autopsii, ci faptul că le găsea profund deprimante. În astfel de momente vedeai trupul uman lipsit de spirit, de suflet - o carapace de carne împărţită în grame şi litri. Pe de altă parte, pentru ea, cazurile de omucidere se explicau prin dorinţa celor implicaţi de a pune ordine în lucruri. Rezolvarea cazului nu vindeca întotdeauna rănile celor apropiaţi victimei - mai bine zis, de cele mai multe ori *nu* le vindeca -, dar acesta era felul ei de a readuce un fel de ordine morală într-o lume complet dată peste cap. Pe computerul ei de la birou lipise cu bandă adezivă un citat dintr-un anume Vernon Geberth - al cărui nume le era foarte familiar tuturor detectivilor de la Omucideri, pentru că el era autorul unui text clasic în domeniu: *Metode practice de investigaţie în cazurile de omucidere.* Citatul spunea aşa: „Nu uita: Noi lucrăm pentru Dumnezeu”. Audrey credea cu tărie acest lucru.

Simţea în adâncul fiinţei ei că, oricât ar fi fost de tulburată de munca ei - şi era, în cea mai mare parte a timpului - ea îndeplinea lucrarea lui Dumnezeu aici, pe Pământ. Ea căuta acea oaie rătăcită. Însă autopsiile îi cereau o detaşare pe care prefera să nu o aibă.

Audrey intră, aşadar, cu o strângere de inimă în încăperea îmbrăcată în faianţă albă, unde pluteau mirosuri

grele de apă oxigenată, formaldehidă şi dezinfectant, în timp ce partenerul ei rămase să dea telefoane şi să ia declaraţii. Se întrebă însă cât de tare se străduia Roy Bugbee să rezolve cazul unui „nenorocit de drogat”, cum îl numea el. Probabil nu prea tare, concluzionă ea.

Morga şi camera de autopsie erau amplasate la subsolul Centrului Medical Boswell, dincolo de o uşă pe care scria SALA DE CONFERINŢE PE TEME DE PATOLOGIE. Totul în acest loc îi dădea o stare de extremă nervozitate - începând cu targa aceea din oţel inoxidabil pe care era aşezat trupul gol al victimei, cu capul dispus cu câţiva centimetri mai sus decât picioarele, pentru a facilita drenajul fluidelor corporale, şi terminând cu fierăstrăul mic pentru oase, marca Stryker, aşezat pe raftul de oţel, cu dispozitivul pentru eliminarea reziduurilor din chiuveta de inox, şi cu tăviţa pentru organe, a cărui tub din plastic pentru drenaj, altădată transparent, era acum de un bej murdar.

Asistentul medicului legist, unul dintre cei trei detaşaţi la acest departament, era un tânăr doctor pe nume Jordan Metzler, surprinzător de chipeş şi perfect conştient de acest lucru. Avea un păr creţ, închis la culoare, nişte ochi căprui nemaipomeniţi, un nas ferm, buze pline şi un zâmbet orbitor. Toată lumea ştia că nu avea să zăbovească prea mult în postul ăsta şi nici în oraşul ăsta: i se oferise recent un post pe specialitatea medicină legală la spitalul Mass General, în Boston. În doar câteva luni de zile, avea să stea la o masă dintr-un restaurant luxos din Beacon Hill, încântând o frumoasă asistentă cu poveşti din acest oraş din Michigan unde se văzuse nevoit să-şi petreacă ultimii câţiva ani.

— Audrey e cu noi! o întâmpină el cu un strigăt. Care-i treaba, detective?

Ce era cu albii ăştia care se simţeau obligaţi să folosească argoul negrilor atunci când erau afro-americani prin preajmă? Li se părea oare că aşa erau mai interesanţi,

când, de fapt, erau ridicoli? Sau or fi avut impresia că acest lucru îi făcea pe oamenii de culoare să relaţioneze mai bine cu ei? Oare Metzler remarcase măcar că ea nu vorbea aşa?

Îi răspunse cu un zâmbet suav:

— Doctore Metzler...

O găsea atrăgătoare; Audrey îşi dădea seama de acest lucru după zâmbetul larg pe care îl afişa. Antenele ei încă mai funcţionau, chiar şi după opt ani de căsătorie cu Leon. Ca majoritatea femeilor, era expertă în intuirea gândurilor bărbaţilor - uneori era convinsă că îi cunoştea mai bine decât se cunoşteau ei înşişi. Cei opt ani de căsnicie cu Leon nu-i zdruncinaseră respectul de sine - nici măcar ultimii doi ani, care fuseseră de-a dreptul înfiorători. Ştia că bărbaţii fuseseră întotdeauna atraşi de ea, datorită aspectului ei fizic. Nu se considera o femeie frumoasă, nici pe departe, dar ştia că arată bine. Se îngrijea, făcea sport, nu ieşea niciodată din casă fără machiaj şi se pricepea foarte bine să aleagă rujul cel mai potrivit pentru culoarea tenului ei. Îi plăcea să creadă că religiozitatea ei profundă şi statornică o făcea să-şi păstreze aspectul atrăgător, dar, pe de altă parte, văzuse la biserică destule femei, la fel de credincioase, cu un aspect fizic pe care numai Dumnezeu l-ar fi putut aprecia.

— Ai găsit vreun glonţ? întrebă ea.

— Păi, sunt vreo două aici, după cum indică razele X. Nu există nici o rană de ieşire. Aduc imediat radiografiile. Deocamdată nu ai nici un act de identificare al ăstuia, nu?

Audrey evita să se uite la cadavru - la carnea aceea plină de zbârcituri şi la unghiile galbene-maronii de la degetele picioarelor - ceea ce însemna că era nevoită să-l privească pe Metzler; şi nu dorea să-i trimită semnale greşite. Nu unui obsedat sexual ca el.

— Poate avem noroc şi ne ajută Sistemul Automat de Identificare a Amprentelor, spuse ea.

Criminaliştii tocmai terminaseră de cules amprentele victimei; în acelaşi timp, adunaseră şi cea mai mică probă pe care o găsiseră pe cadavru, răzuind şi tăind unghii şi aşa mai departe. De vreme ce victima nu fusese identificată, ei aveau să verifice numaidecât amprentele cu ajutorul Sistemului Automat de Identificare a Amprentelor din Lansing, Michigan.

— Există vreo probă care să indice consumul curent de droguri? întrebă femeia.

— Adică urme de ace sau ceva de genul? Nu, nimic. Să vedem ce ne spun cei de la Laboratorul de Toxicologie despre analiza sângelui.

— Ţie ţi se pare că ar fi vreun vagabond?

Bărbatul îşi împinse maxilarul în afară şi se încruntă.

— Nu, dacă e să mă iau după hainele lui, care nu miros foarte urât. Sau după felul în care e îmbrăcat, după dantură sau igienă. Aş zice că nu. De fapt, tipul e destul de îngrijit. Adică, ar putea fi mai atent cu pieliţele de la unghii, dar pare a fi mai degrabă un caz domestic decât unul de competenţa poliţiei.

„Cazuri domestice” - aşa numeau medicii legişti autopsiile făcute asupra pacienţilor din spitale, ale căror trupuri erau întotdeauna curate şi bine frecate atunci când ajungeau aici.

— Vreun semn de violenţă?

— Nici unul vizibil.

— Gura pare oarecum teşită, spuse ea, silindu-se să privească. Dinţi sparţi şi aşa mai departe. E posibil să fi fost lovit, să zicem, cu patul pistolului?

Metzler păru amuzat de ipoteza emisă de ea.

— Posibil? Orice e *posibil.* Simţi probabil că păruse prea arogant, aşa că îşi înmuie puţin tonul: Dinţii sunt ciobiţi şi crăpaţi, nu împinşi înăuntru. Urmele sunt compatibile cu lovitura de glonţ. Iar buzele nu au suferit nici o traumă - nu sunt nici umflate, nici învineţite, aşa cum ar fi normal dacă

rana s-ar fi produs prin forţă brută. În plus, mai apare şi problema cu gaura de glonţ din cerul gurii.

— Înţeleg...

Audrey îl lăsă să se bucure de clipa lui de superioritate. Delicatul ego masculin simţea în permanenţă nevoia de a fi flatat. Pe Audrey n-o deranja; doar făcuse acest lucru tot timpul în viaţa ei de adult.

— Doctore, care crezi că e ora morţii? Noi am găsit cadavrul la şase...

— Spune-mi Jordan. Urmă un alt zâmbet larg. Şi-l perfecţiona în permanenţă. Nu se poate spune. În acest moment e complet instalat rigor mortis-ul.

— La scena crimei spuneai că nu apăruse încă rigor mortis-ul şi, de vreme ce acesta nu începe să se instaleze mai devreme de trei-patru ore de la momentul morţii, mă gândeam că...

— Nu, Audrey, sunt mulţi alţi factori implicaţi aici: constituţia fizică, mediul, cauza morţii, contează dacă omul ăsta alerga sau nu în acel moment... Nu prea afli mare lucru aşa...

— Cum rămâne cu temperatura corporală? îi aminti, atentă să nu pară prea sigură pe ea. Îşi dorea nişte răspunsuri de la medicul legist; nu avea nici un interes să-l pună într-o lumină proastă.

— Ce-i cu ea?

— Păi, la locul crimei, temperatura corpului nu era de 33 de grade? Asta înseamnă că scăzuse cu vreo patru grade, nu? Dacă temperatura corporală scade cu 1,5 până la două grade pe oră după moarte, eu aş spune că victima a fost ucisă cu trei sau patru ore înainte de descoperirea cadavrului. Ţi se pare corectă această estimare?

— Într-o lume perfectă, cu siguranţă. Doctorul Metzler zâmbi, dar de această dată avea expresia unui părinte care tocmai fusese întrebat de copilaşul său de cinci ani dacă

luna chiar era făcută din brânză proaspătă[17]. Aici nu avem de-a face cu o ştiinţă exactă. Există prea multe variabile, adăugă el.

— Înţeleg...

— Pari mai pricepută la medicina legală decât mulţi dintre poliţiştii care vin pe aici.

— E o parte importantă a meseriei mele, atâta tot.

— Dacă te interesează, aş fi dispus să te mai învăţ câte ceva, să te ajut. N-ar avea nici un rost să păstrez toate aceste informaţii în minte, dacă nu pot să i le împărtăşesc cuiva care chiar doreşte să înveţe.

Audrey încuviinţă uşor din cap şi zâmbi politicos. Asta e povara inteligenţei, ar fi vrut ea să zică.

— Mă întreb dacă eşti apreciată aşa cum se cuvine în echipa de la Cazuri penale.

Se prefăcu că aranjează tubulatura din inox perforat din jurul mesei de examinare, ce servea la spălarea fluidelor de pe corp în timpul autopsiei.

— Nu am simţit niciodată că n-aş fi apreciată, minţi ea.

Acum observă pentru prima dată plăcuţa de identificare ataşată la degetul cel mare al piciorului stâng al cadavrului. Pe ea scria „Cadavru neidentificat necunoscut nr. 6”. Dar ăsta nu era un... cum îi zicea, oare? „Neidentificat” însemna tot „necunoscut”, nu?

— Într-un fel, mă îndoiesc că frumuseţea te ajută în meseria pe care o ai.

— Eşti foarte amabil, doctore, răspunse ea, scotocind cu disperare prin minte după o întrebare, pentru a schimba subiectul.

Dar mintea ei refuza să lucreze.

---

17 În original, *...the moon was made ofgreen cheese*. Unul dintre cele mai populare proverbe din literatura engleză a secolelor XVI-XVII, care îşi are originile într-o lucrare a lui John Heywood, din 1546. În prezent, este o metaforă pentru credulitate, des întâlnită în cultura populară şi în folclorul pentru copii. (n.tr.)

— Nu sunt deloc amabil. Doar spun lucrurilor pe nume. Eşti o femeie frumoasă, Audrey. Frumuseţe *şi* inteligenţă - nu-i deloc o combinaţie rea!

— Hei, exact asta îmi spune şi bărbatu-meu, spuse ea ca în treacăt.

De fapt, Leon nu îi spusese niciodată aşa ceva, nici pe departe, dar voia ca legistul să înţeleagă mesajul, fără ca ea să fie nevoită să îl repete la nesfârşit. Iar asta fusese prima soluţie care îi venise în minte.

— Ţi-am văzut verigheta, Audrey, replică Metzler cu un zâmbet care părea cel puţin jucăuş.

Pentru numele lui Dumnezeu, bărbatul ăsta tranşa un cadavru!

Aici nu era chiar un bar pentru persoane singure.

— Eşti foarte amabil, spuse ea, continuând: Doctore, rănile de glonţ oferă vreun indiciu privind distanţa faţă de persoana care a tras?

Pus în încurcătură, Metzler zâmbi ca pentru sine în timp ce studia cadavrul de pe masa din faţa lui. Luă un bisturiu de inox de pe raftul metalic ataşat de masă şi, poate cu prea multă forţă, făcu o incizie mare, în formă de Y, de la umeri şi până jos, la osul pubian. Era evident că făcea tot posibilul să-şi accepte înfrângerea cu capul sus.

— Nu există arsuri, urme de praf de puşcă, reziduuri sau funingine, spuse medicul.

Vocea i se schimbase; acum se purta ca un adevărat profesionist.

— Aşadar, nu sunt răni de contact?

— Nici de contact, nici intermediare.

Zicând acestea, doctorul începu să incizeze pielea, iar apoi muşchiul şi ţesutul de dedesubt.

— Şi ce ne spune asta în legătură cu distanţa?

Doctorul tăcu preţ de câteva zeci de secunde, timp în care continuă să lucreze. Apoi răspunse:

— La drept vorbind, detective, nu ne spune nimic altceva decât că ţeava s-a aflat la peste nouăzeci de centimetri faţă de rană. Distanţa exactă n-o putem stabili fără a determina mai întâi calibrul glonţului şi tipul de muniţie folosit, şi fără a testa arma. Glonţul ar fi putut fi tras de la o distanţă cuprinsă între nouăzeci de centimetri şi treizeci de metri. Nu se ştie.

Odată ce desfăcu cutia toracică, Metzler poziţionă pe os lama crestată, rotunjită la vârf, a fierăstrăului şi apăsă pe buton, ca să-l pornească. Strigă, acoperind scâncetul mecanic strident al maşinăriei:

— Poate vrei să te dai câţiva paşi înapoi, detective. S-ar putea să fac puţină mizerie.

19

Oricât de tare şi-ar fi dorit acest lucru, Nick nu putea anula cu uşurinţă prânzul săptămânal cu Scott McNally, în timpul căruia obişnuiau să întoarcă pe toate părţile cifrele din rapoartele financiare. Şi cu atât mai puţin putea face acest lucru acum, când se apropia cu paşi repezi întrunirea trimestrială a consiliului de conducere. Se simţea febril, cuprins de o transpiraţie rece şi de o senzaţie de greaţă.

Simţea nevoia de a se ascunde de lume - ceea ce nu-i stătea deloc în fire. Exuberanţa lui caracteristică fusese înăbuşită. Simţea că-l cuprinde o durere cumplită de cap - şi nu mai avusese o migrenă de ani buni. Se simţea mahmur, iar stomacul îi fierbea. Acum, cafeaua îl deranja la stomac, dar avea nevoie de ea să rămână treaz şi permanent în alertă.

Un bucătar de la bufetul companiei pregătise prânzul pentru ei doi la măsuţa rotundă de lângă biroul lui Nick. Meniul era cel obişnuit: un sendviş cu vinete şi parmezan şi o salată pentru Scott, un sendviş cu ton şi o supă de roşii pentru Nick. Şerveţele de olandă împăturite, pahare de apă cu gheaţă alături de o carafă de sticlă şi cola dietetică pentru amândoi. De regulă, la ora prânzului, Nick mânca doar un sendviş la biroul lui - asta dacă nu cumva avea de lucru. Înainte de accident, Laura îi pregătea întotdeauna pachetul pentru prânz - un sendviş cu ton, o pungă de chipsuri de porumb, beţişoare de morcovi - pe care i-l punea apoi în servietă. Era un mic obicei de la începutul căsătoriei lor, când nu aveau bani, iar el se obişnuise aşa. Era unul dintre acele mici lucruri pe care Laurei îi plăcea să le facă pentru el, chiar şi pe vremea când preda la colegiu şi abia dacă avea timp dimineaţa să-i pregătească prânzul, înainte de a fugi la cursuri. Întotdeauna îi strecura un bileţel de amor în punga cu pachetul pentru prânz, bileţel care îl făcea mereu să zâmbească atunci când îl descoperea, asemenea premiului dintr-o cutie de Cracker Jack[18]. Existaseră cazuri când, în timp ce lua un prânz neprotocolar cu Scott sau cu altcineva din echipa de conducere, bileţelele Laurei ieşiseră la iveală, din întâmplare, spre jena şi mândria secretă a lui Nick. Păstrase fiecare bileţel de la ea, fără să-i spună. După moartea ei, fusese cât pe ce să le arunce, să le ardă, să le distrugă într-un fel sau altul, pentru că era mult prea chinuitor să le aibă prin preajmă. Dar nu reuşise să o facă, până la urmă. Astfel că în sertarul de jos al biroului lui de la serviciu se afla o grămăjoară ordonată de bileţele autoadezive galbene, prinse cu o bandă elastică, având pe ele frumosul scris al Laurei. Uneori fusese tentat

18 Marcă americană de snackuri constând în floricele de porumb şi alune învelite în caramel, apărută pe piaţă în 1893. După 1912, în fiecare pungă de Cracker Jack a fost inclus un premiu - de regulă o jucărie - de mică valoare. (n.tr.)

să le scoată din sertar şi să le răsfoiască, dar, în cele din urmă, nu reuşise. Era prea dureros.

— Pari epuizat, constată Scott, muşcând cu poftă din sendvişul lui. Te simţi rău?

Nick clătină din cap şi sorbi cu grijă din apa cu gheaţă. Răceala ei îl făcu să se înfioare:

— Mi-e bine.

— Ei bine, ceea ce am să-ţi spun ar trebui să te ajute, adăugă Scott. Ştiu ce părere ai tu despre cifre. S-ar putea să ai nevoie de o pernă.

Şi, zicând acestea, scoase câteva documente plastifiate şi îi împinse unul lui Nick, chiar lângă farfurie.

Nick aruncă o privire la materialul primit. Declaraţia de venit, situaţia fluxurilor de numerar, bilanţul contabil.

— Uită-te pe ele, îl îndemnă Scott. Dumnezeule, îmi place la nebunie cum prăjesc pâinea aici. Sau poate o pregătesc pe grill, nu-mi dau seama. Luă o înghiţitură de cola dietetică. Nu mănânci?

— Nu mi-e foame.

Nick parcurse rapoartele lipsit de interes, în timp ce Scott examină doza de cola, zicând:

— Am auzit că îndulcitorul artificial din chestia asta poate să le provoace cobailor tulburări de dispoziţie.

Nick mormăi uşor, fără să-l asculte.

— Ai văzut vreodată un şoarece deprimat? continuă Scott. Cum se agită într-o minge şi aşa mai departe? Sunt zile în care simte că nu are nici un rost să intre în labirint, ştiai? mai întrebă el, muşcând zdravăn din sendviş.

— Ce reprezintă Stratton Asia Ventures? se interesă Nick.

— Carevasăzică, citeşti şi notiţele din subsol. Bravo! Este o filială pe care am înfiinţat-o pentru a putea investi în operaţiunile Stratton din zona Asia-Pacific. Aveam nevoie de o filială locală pentru autorizare, dar şi pentru a profita de pe urma anumitor acorduri fiscale cu Statele Unite.

— Interesant. Legal?

— Eşti foarte atent la detalii, n-am ce zice! remarcă Scott. Bineînţeles că legal. Ingenios nu înseamnă neapărat ilicit, Nick.

Nick ridică privirea.

— Nu înţeleg, mărturisi el. Profitul nostru *a crescut?*

Scott aprobă cu o mişcare a capului, mestecând îmbucătura uriaşă, şi scoase nişte mormăieli neclare, lăsând să se înţeleagă că dorea să vorbească, dar nu putea. Apoi spuse, cu gura încă pe jumătate plină:

— Aşa s-ar părea.

— Păi, eu credeam... Dumnezeule, Scott! Mi-ai spus că suntem băgaţi în rahat!

Scott ridică din umeri şi zâmbi poznaş.

— Doar de-asta mă ai prin preajmă. Ştii că întotdeauna intru în joc. Îmi pun la bătaie strategia de maestru, ce zici?

— Strategia de maestru? Scott, ai jucat vreodată un sport de competiţie în viaţa ta?

Scott îşi lăsă capul într-o parte.

— Adică ce vrei să spui? Doar am fost pionul de bază la cercul de matematică al liceului Stuyvesant.

— Aşteaptă o secundă! Nick reveni la începutul broşurii şi începu să studieze cifrele cu mai multă atenţie: Bun, stai aşa. Vrei să-mi spui că afacerea noastră *internaţională* a crescut cu douăsprezece procente? De unde şi până unde?

— Citeşte cifrele. Cifrele nu mint. Scrie acolo clar, negru pe alb.

— Numai ce am vorbit săptămâna trecută cu George Colesandro, din Londra. S-a văicărit încontinuu. Vrei să-mi spui tu mie că el n-a citit cifrele cum trebuie? Păi individul ăla are un microprocesor pe post de creier!

Scott clătină din cap.

— Rapoartele financiare ale filialei Stratton Marea Britanie sunt exprimate în lire sterline, iar lira sterlină a câştigat mult teren în faţa dolarului, explică Scott, cu

rânjetul său de pisică Cheshire[19]. Trebuie să aplicăm cea mai recentă rată de schimb, corect?

— Carevasăzică, toate astea nu-s decât nişte scamatorii! Tâmpenii legate de rata de schimb valutar! Nervii lui Nick erau întinşi la maximum şi, într-un fel, îi făcea bine să se gândească la altceva în afară de noaptea de vineri. Totuşi, lucrurile cu care Scott părea să-şi ocupe timpul erau de domeniul incredibilului. Era oribil. N-am crescut deloc, izbucni Nick. Ba clin contră, am scăzut. Tu... tu aranjezi cifrele din condei!

— Conform GAAP, trebuie să aplicăm ratele de schimb corecte. Abrevierea GAAP venea de la Generally Accepted Accounting Princip[20]. Însă oricât de inofensiv şi convenţional ar fi sunat această denumire, ea avea putere legală.

— Uite ce e, Scott, tu nu aduni mere cu mere aici. Adică foloseşti o rată de schimb diferită faţă de cea pe care ai folosit-o trimestrul trecut. Nu faci decât să *pară* că am dus-o mai bine. Nick se frecă la ochi: Ai procedat la fel şi în cazul Asia-Pacific?

— Peste tot, fireşte.

Ochii lui Scott se îngustaseră, presimţind pericolul.

— Scott, la dracu', omule! Chestiile astea sunt *ilegale.* Nick trânti broşura pe masă. Ce încerci să-mi faci tu mie?

— *Ţie?* Asta n-are nici o legătură cu tine. Cu faţa congestionată, Scott privea în jos, la masă, în timp ce vorbea: Mai întâi de toate, nu-i nimic ilegal aici. Poţi spune, probabil, că am forţat puţin nota. Dar hai să-ţi spun eu ţie ceva. Dacă nu cosmetizez puţin cifrele astea, prietenii noştri din Boston o să te încolţească precum trupele

---

19 Personaj fictiv din *Alice în ţara minunilor*, celebru pentru rânjetul său. A intrat în cultura populară, simbolizând inteligenţa combinată cu viclenia şi răutatea. (n.tr.)

20 Principii Contabile General Accepatate

naziste. O să se înfiinţeze aici şi o să distrugă toată afacerea. Ascultă-mă când îţi spun: e o metodă perfect legală de a aranja cifrele.

— Nu faci decât să cosmetizezi o realitate hidoasă, Scott.

— Mă rog, poate îi dau puţin luciu. Ia gândeşte-te: atunci când aştepţi oaspeţi la cină, faci un pic de ordine în casă, nu? Iar înainte să-ţi vinzi maşina, o duci la spălătorie. Nici unul dintre membrii consiliului n-o să analizeze situaţia atât de amănunţit.

— Ce vrei să spui, de fapt, e că vom scăpa basma-curată, i-o întoarse Nick.

Scott ridică din nou din umeri.

— Ceea ce vreau să spun, Nick, este că toţi suntem expuşi aceluiaşi risc, mă înţelegi? Inclusiv voi doi. Măcar aşa reuşim să mai câştigăm timp.

— Nu! Nici vorbă! refuză Nick categoric, bătând darabana cu vârfurile degetelor pe coperta de plastic transparent. Le prezentăm situaţia exact aşa cum este. M-ai înţeles?

Un val de sânge inundă chipul lui Scott, ca şi când bărbatul ar fi fost copleşit de ruşine, de mânie sau poate de amândouă. Făcea sforţări vizibile să păstreze un ton calm, ca şi cum ar fi fost nevoie de un efort supraomenesc pentru a se abţine să nu ridice vocea la şeful său.

— La naiba! Şi eu care speram să găsesc o metodă de eludare a taxelor corporatiste, care să-mi poarte numele, adăugă el după o vreme.

Nick dădu din cap aprobator, afişând un zâmbet forţat. Se gândi la Hutch, fostul director financiar. Henry Hutchens era un contabil de excepţie, în pofida firii lui extrem de meticuloase. Nimeni nu cunoştea mai bine decât el păienjenişurile eternelor bilanţuri contabile. Din păcate, nu ştia mare lucru despre finanţele structurate, despre derivatele financiare sau despre toate acele instrumente financiare noi şi strălucitoare pe care trebuia să le foloseşti

în vremurile actuale pentru a te putea menţine pe linia de plutire.

Hutch n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. La drept vorbind, probabil că nici n-ar fi ştiut cum.

— Îmi spuneai că în seara asta luăm cina cu Todd Muldaur, îţi aminteşti?

— La ora opt, confirmă Nick.

Îi era groază de respectiva întâlnire. Todd sunase cu doar câteva zile în urmă, ca să-l anunţe că avea să treacă prin Fenwick - ca şi când s-ar fi întâmplat vreodată ca cineva „să treacă”, pur şi simplu, prin Fenwick - şi că dorea să ia cina împreună. Asta nu putea fi de bine.

— Ei bine, i-am spus că o să-i aduc înainte de cină rapoartele financiare actualizate.

— În regulă, dar hai să ne asigurăm mai întâi că păşim pe un teren solid, de acord?

— În contabilitate? Scott clătină din cap. Nu există aşa ceva. E ca în povestea aia cu savantul celebru care ţine o conferinţă de astronomie, iar după aceea o bătrână vine la el şi îi spune că, de fapt, el a înţeles totul pe dos, că lumea e, în realitate, un disc imens, plat, care stă pe spatele unei broaşte ţestoase uriaşe. Iar savantul o întreabă: „Dar ţestoasa aceea pe ce stă?” Şi bătrâna răspunde: „Eşti foarte isteţ, tinere, foarte isteţ, dar degeaba: sunt ţestoase de sus până jos!”

— Asta ar trebui să mă liniştească?

Scott ridică din umeri.

— Vreau să-i comunicăm lui Todd cifrele reale, necosmetizate, indiferent cât de gravă e situaţia!

— În regulă, acceptă Scott, privind în jos, pe masă. Tu eşti şeful!

20

Telefonul de pe biroul lui Audrey continuă să sune în timp ce ea se apropie de cubiculumul ei. Aruncă o privire la identificatorul apelantului şi se felicită în sinea ei că o făcuse, pentru că era un apel pe care nu dorea să-l primească.

Recunoscuse numărul de telefon. Femeia aceea o suna în fiecare săptămână, cu precizia unui ceasornic. Şi o făcea de multe săptămâni, atât de multe încât Audrey le pierduse numărul. O suna o dată pe săptămână, încă de când fiul acelei femei fusese găsit ucis.

Femeia, pe care o chema Ethel Dorsey, era o creştină cumsecade, o doamnă afro-americană care crescuse de una singură patru fii şi, firește, era mândră de acest lucru. Era convinsă că se descurcase foarte bine şi nici măcar nu avea habar că trei dintre băieţii ei făceau parte din lumea găştilor de cartier, a drogurilor şi a armelor ieftine. Atunci când fiul ei, Tyrone, fusese, găsit împuşcat mortal pe bulevardul Hastings, Audrey îşi dăduse seama numaidecât că moartea lui avea legătură cu drogurile. Şi, ca mai toate crimele de genul acesta, cazul rămăsese nerezolvat. Uneori, oamenii vorbeau. Alteori, nu. Audrey avea un dosar deschis, un act oficial mai puţin. Ethel Dorsey avea un fiu mai puţin. Dar aici apărea problema: Audrey pur şi simplu nu era în stare să-i spună sărmanei şi credincioasei Ethel Dorsey adevărul, acela că Tyrone al ei murise în urma unei afaceri cu droguri care se încheiase prost. Audrey îşi amintea ochii umezi ai lui Ethel, privirea ei directă, caldă, din timpul interogatoriilor. Femeia îi amintea lui Audrey de bunica ei.

— E un băiat bun, spunea ea întruna.

Audrey se simţea incapabilă să îi dea vestea că fiul ei nu doar că fusese ucis, dar, mai mult decât atât, fusese un traficant de droguri mărunt. Şi ce rost avea să-i mai spună acum acest lucru? De ce să-i spulbere femeii toate iluziile?

Aşa că Ethel Dorsey suna la sediul poliţiei o dată pe săptămână şi se interesa, pe un ton politicos şi fără a mai conteni cu scuzele, dacă înaintase ancheta în cazul lui Tyrone. Iar Audrey se vedea nevoită să-i spună adevărul: Nu, îmi pare rău, n-a mai apărut nimic. Dar nu ne dăm bătuţi. Încă lucrăm la caz.

Audrey nu mai putea suporta. Îşi dădea seama că probabil nu aveau să îl mai descopere vreodată pe ucigaşul lui Tyrone Dorsey şi, chiar dacă ar fi făcut-o, acest lucru nu avea să-i aducă liniştea lui Ethel Dorsey. Pentru că până şi un nenorocit de traficant de droguri era fiul cuiva. Fiecare suflet contează sau nu mai contează nimeni. Isus spusese odată povestea păstorului care îşi căuta oaia rătăcită, lăsându-şi turma de izbelişte. „Pentru asta m-am născut eu”, spusese Hristos.

Astăzi, Audrey nu se simţea în stare să ridice receptorul şi să vorbească cu femeia aceea. Se uită la o fotografie a lui Tyrone pe care o lipise pe peretele lateral al cubiculumului ei, alături de pozele tuturor victimelor la cazurile cărora lucrase sau încă mai lucra. Aşteptând ca telefonul să se oprească din sunat, observă o bucată de hârtie împăturită, care fusese pusă deasupra biblioraftului maro, ce stătea în mijlocul biroului. „BĂRBAT ALB NECUNOSCUT #03486”, scrisese ea ordonat, cu majuscule, pe eticheta respectivului dosar.

Bucata aceea albă de hârtie era împăturită puţin strâmb, sub forma unei felicitări improvizate. Pe faţă era imaginea alb-negru a unei biserici oarecare - o grafică ordinară, care aducea a poză descărcată de pe internet. Sub ea, erau scrise cuvintele „Isus Te Iubeşte”, în caractere gotice, editate pe computerul cuiva.

O deschise, imaginându-şi întru câtva ce va găsi acolo. În interior scria „Dar toţi ceilalţi crede că eşti o tâmpită”.

Mototoli hârtiuţa cu gluma nesărată a lui Roy Bugbee, cu greşelile lui de exprimare cu tot, şi o aruncă în coşul de metal. Privi, pentru a nu se ştie câta oară, la cartela lipită pe monitorul calculatorului, ale cărei margini începuseră să se decoloreze şi pe care aşternuse, ordonat şi cu convingere, următoarele cuvinte: „Nu uita: Noi lucrăm pentru Dumnezeu”. Se întrebă în sinea ei pentru cine îşi închipuia Roy Bugbee că lucrează.

După vreo oră sau mai bine, Bugbee îşi făcu apariţia, ca după o plimbare. Se aşezară într-o cameră de interogatoriu goală.

— Eşec total cu Sistemul Automat de Identificare a Amprentelor, anunţă el, aproape mândru. Nimic!

Aşadar, amprentele bătrânului nu se regăseau în arhiva din Lansing - nici în baza de date a cazurilor rezolvate, nici în cea a cazurilor încă nerezolvate. De fapt, asta nu era o surpriză. Amprentele victimei ar fi figurat în Sistemul Automat de Identificare a Amprentelor doar dacă omul ar fi fost arestat sub o acuzaţie sau alta.

— Conform spuselor lui Bert Koopmans, gloanţele trase erau de calibrul 38, cu tub de alamă, îl puse ea la curent pe Bugbee.

— Ce pot să spun, asta chiar ne e de mare ajutor, replică el, cu o figură inexpresivă. Restrânge lista la vreo mie de arme posibile.

— Ei, nici chiar aşa. Audrey îi ignoră sarcasmul, pornind de la presupunerea că Bugbee nu ştia despre ce vorbeşte. Cei de la Poliţia Statală din Grand Rapids vor arunca o privire la aceste date şi ne vor uşura mult munca, adăugă ea.

Laboratorul de Criminalistică din Grand Rapids al Poliţiei Statale Michigan se ocupa de investigaţiile privind armele

de foc în această parte a statului. Examinatorii lor erau buni, instruiţi în identificarea armelor şi a tipurilor de muniţie cu ajutorul a tot felul de instrumente, printre care se număra şi IBIS - Sistemul Integrat de Identificare Balistică - o bază de date aflată în grija Departamentului Alcool, Tutun şi Arme de Foc.

— N-ar trebui să dureze mai mult de şase luni, reflectă Bugbee.

— Sincer vorbind, mă gândeam că, atunci când te duci acolo, n-ai face rău să îi presezi să urgenteze lucrurile.

— Eu? râse Bugbee. Mi se pare mie că *tu* ar trebui să faci un drum până în Grand Rapids, Audrey. O femeie drăguţă ca tine n-are decât să-şi fluture puţin genele şi să le ceară celor de acolo să pună cazul în fruntea listei.

Ea trase aer în piept.

— O să mă duc până acolo, se învoi ea. Cum rămâne cu sursele noastre?

— Nici unul dintre ciripitorii ăia nenorociţi nu ştie absolut nimic despre un bătrân care ar fi încercat să cumpere cocaină la adăpostul pentru câini, zise el cu ciudă, ca şi când nu i-ar fi convenit deloc să împărtăşească informaţia.

Audrey nu-şi mai amintea - în caz că ştiuse vreodată - motivul pentru care acea parte a oraşului era denumită „adăpostul pentru câini”. Pur şi simplu aşa i se spunea.

— Dar cocaina din buzunarul individului nu era adevărată.

— Sigur, sigur, spuse Bugbee fluturând din mână a lehamite. Trucul ăsta e deja fumat. Un tip alb, victimă sigură, se duce la adăpostul pentru câini să cumpere prafuri, iar un şmecher îi vinde o făcătură din ceară de lumânare şi bicarbonat de sodiu.

— De fapt, erau nişte dropsuri de lămâie sfărâmate.

Aşa îi spusese Bert Koopmans.

— În fine, nici nu mai contează. Albul se ceartă cu şmecherul, care îşi spune: „La ce bun să mă complic atât?”

Şi se descotoroseşte de tip. Iar dacă tot are ocazia, îi ia portofelul şi o şterge. Simplu ca bună ziua!

— Şi lasă în urmă dropsurile de lămâie.

Bugbee ridică din umeri, renunţând să mai aducă argumente. Se lăsă pe spate în scaunul de oţel, până ce ajunse să se sprijine cu capul de perete.

— Şi apoi, în loc să lase cadavrul pe o alee, undeva, se apucă să îl învelească în saci de gunoi şi să-l pună într-un container, ceea ce nu-i deloc uşor.

— Poate au fost doi indivizi.

— ... care purtau mănuşi chirurgicale.

— Hm? Bugbee părea agasat.

— Cei de la laborator au descoperit urme de pudră de amidon de porumb pe sacii de gunoi, ceea ce indică folosirea unor mănuşi de latex.

Cu un deget leneş, Bugbee exploră o adâncitură din peretele de rigips.

— Probabil de la mănuşile celor de la laborator.

— N-aş crede că sunt atât de neglijenţi, spuse ea, gândind în sinea ei: „Pe bune, Roy, ai analizat cazul ăsta? Te gândeşti vreun pic la ce se petrece aici?” Se simţi cuprinsă de iritare, după care se calmă singură. Mă cam îndoiesc eu că există prea mulţi drogaţi care să aibă mănuşi chirurgicale la tot pasul, mai adăugă ea.

Bugbee expiră ostentativ.

— E cumva Noyce prin preajmă?

— Poftim?

— Spuneam că nu-l văd pe sergentul Noyce pe aici, aşa că, dacă încerci să dai bine, să ştii că nu ai spectatori, în regulă?

Audrey înghiţi în sec şi îşi auzi vocea interioară începându-şi predica: „Dumnezeul răbdării şi al mângâierii să vă dea vouă a gândi...” Întrerupse vocea aceea interioară, plină de înţelepciune, şi rosti pe un glas şi mai blând decât de obicei:

— Roy, nu mă aflu aici ca să te impresionez pe tine. Sunt aici ca să-mi fac meseria.

Bugbee se trase cu scaunul în faţă, se îndreptă de spate şi îi întoarse o privire somnoroasă.

Audrey îşi simţea inima bătând cu putere.

— Uite ce e, ştiu că nu mă placi dintr-un motiv sau altul, dar n-am de gând să-ţi cer iertare pentru că sunt aşa cum sunt. Mă tem că va trebui să mă accepţi ca atare şi să te împaci cu ideea. Eu nu te judec pe tine, iar tu n-ar trebui să mă judeci pe mine. Nu tu îmi semnezi statele de plată vinerea. Dacă nu mai vrei să te ocupi de cazul ăsta, vorbeşte cu Noyce. Altfel, hai să încercăm amândoi să ne comportăm ca nişte profesionişti, bine?

Bugbee păru să nu poată să se hotărască dacă era cazul să arunce cu masa după ea sau să iasă din încăpere trântind uşa cu putere. Câteva secunde se scurseră într-o tăcere desăvârşită. Apoi el spuse:

— Nu mă judeci, zici? Voi ăştia, adepţii lui Hristos, atâta ştiţi. Tot timpul contorizaţi micile abateri ale tuturor, ca nişte monitori de şcoală. Toate astea vin dintr-un sentiment de superioritate, aşa-i, Audrey? Ca şi când l-aţi avea pe Şeful cel Mare de partea voastră. Toate rugăciunile alea ale voastre sunt de fapt nişte linguşeli faţă de Şeful cel Mare din Cer. Pupături în fund în drum spre Rai, corect?

— Ajunge, Roy! spuse ea.

Se auzi o bătaie în uşă, după care aceasta fu dată de perete. Sergentul Noyce apăru în cadrul ei, îndreptându-şi umerii şi mutându-şi privirile de la unul la altul.

— Pot să vă întreb ceva? începu el. A verificat vreunul din voi baza de date a persoanelor dispărute?

— Am sunat eu la Asistenţa Familială de dimineaţă, răspunse Audrey, dar nu apăruse nimic legat de cazul nostru.

— Trebuie să mai insişti, să ştii, o sfătui Noyce. Uneori trece o zi sau două până ce sunt anunţate chestiile de genul ăsta.

— Aţi descoperit vreun fir? se interesă Bugbee.

— E o pistă - şi încă una acceptabilă, replică Noyce. Aş zice că merită un pic de atenţie.

21

Nick îl sună pe Eddie, nu îl contactă pe internet, încă încercând nişte senzaţii paranoice în legătură cu tipul de informaţii arhivate pe serverul corporatist.

La propunerea lui Eddie, se întâlniră la intrarea în aripa de sud-vest, în afara birourilor de la Pază. Eddie nu dorea să discute în interiorul clădirii. Oare ce putea însemna acest lucru, se întrebă Nick, dacă nici măcar şeful de la Pază nu considera că e sigur să discute acolo?

Păşiră de-a lungul aleii pavate care înconjura una dintre parcări. Aerul avea un uşor miros de balegă, de la toate fermele din jur, amestecat cu mirosul greu al ierbii arse.

— Care-i treaba? se interesă Eddie, aprinzând un Marlboro. Omule, pari tare îngrijorat.

— Cine, eu? răspunse Nick cu o grimasă. Ce motive de îngrijorare aş avea?

— Haide, fii serios. Totul este sub control.

Nick privi în jur, asigurându-se că nu era nimeni prin preajmă, pe o distanţă apreciabilă.

— Ce ai făcut... cu el?

— Nu vrei să ştii.

Nick rămase tăcut, ascultând zgomotul făcut de pantofii lui Eddie la contactul cu asfaltul.

— Ba vreau. Vreau să aflu.

— Nick, crede-mă, e mai bine aşa.

— Te-ai descotorosit de armă, o mai ai sau...?

Eddie clătină din cap.

— Cu cât ştii mai puţin, cu atât mai bine.

— Bine, uite ce e... M-am gândit mult la treaba asta şi cred... Trebuie să mă duc la poliţie. Pur şi simplu nu există altă soluţie. Ceea ce s-a întâmplat acolo poate fi rezolvat pe cale legală. O să fie mare tevatură, dar cu un avocat suficient de isteţ cred că o s-o scot la capăt.

Eddie chicoti sec, aproape imperceptibil.

— A, nu, nu cred, spuse el. Acum nu mai poţi drege busuiocul.

— Adică?

— Vineri noaptea voiai să dispară. L-am făcut să dispară. Eddie părea să facă eforturi pentru a păstra un ton civilizat. În acest moment, continuă el, avem o acoperire foarte bună, şi când spun asta mă refer la amândoi.

— O acoperire care disimulează o permanentă stare de panică...

— Nick, băiatule, uite care e treaba: eu nu mă bag în ciorba ta, dar nici tu nu te amesteca unde nu-ţi fierbe oala, mă înţelegi?

— Poftim?

— Eu nu-ţi spun ţie cum să conduci compania asta. Dar nu mă învăţa nici tu pe mine cum stau lucrurile cu crimele, poliţia şi alte porcării de genul ăsta. Asta e specialitatea mea.

— Eu nu-ţi spun ţie ce să faci, i-o întoarse Nick. Îţi spun doar ce am *eu* de gând să fac.

— Orice decizie pe care o iei mă implică şi pe mine, îl informă Eddie. Iar votul meu este negativ. Ceea ce înseamnă că n-ai să ridici nici măcar un deget în privinţa asta. Ceea ce a fost făcut nu mai poate fi desfăcut. Este prea târziu, al dracului de târziu ca să mai dai înapoi.

22

Parcară în faţa unei case modeste de pe strada West Sixteenth din Steepletown. Audrey avea un mare nod în stomac - aceeaşi senzaţie pe care o trăia ori de câte ori întâlnea pentru prima dată rudele unei persoane ucise. Cu greu putea suporta amestecul acela de jale nedisimulată, neîncredere şi durere enormă. Trebuia să te distanţezi de toate aceste lucruri ca să n-o iei razna. Noyce o avertizase mai demult. Cu toţii învăţăm să ne detaşăm. De fapt, ceea ce neavizaţilor li se pare a fi cinism sau duritate nu e decât atât: o carapace de protecţie. Cu timpul, deprinzi acest obicei.

Până acum, ea nu reuşise.

Munca de investigaţie, chiar şi toate chestiunile acelea de rutină pentru care superficialii asemenea lui Roy Bugbee nu au pic de răbdare, ei îi făceau plăcere. Însă nu şi astfel de lucruri. Nu suporta să simtă atât de aproape agonia unei alte fiinţe umane, fără a fi capabilă să facă totuşi ceva concret în această privinţă. O să-l găsesc pe asasinul tatălui tău, o să dau de urma puştilor care ţi-au ucis fiica, o să-l descopăr pe cel care ţi-a ciuruit tatăl în magazinul de la colţ - cam asta era tot ce putea promite, iar promisiunile ei erau de un oarecare ajutor, dar nu vindecau acele răni adânci.

Aşadar, poliţia primise un apel care raporta o persoană dispărută. Apelul fusese dat de o femeie al cărei tată nu se mai întorsese acasă de vineri noaptea. Descrierea fizică - vârstă, înălţime, greutate, îmbrăcăminte - se potrivea cu cea a victimei găsite în containerul de pe bulevardul Hastings. Audrey ştia că era vorba despre una şi aceeaşi persoană. Conform protocolului, cei de la Asistenţa Familială o sunaseră pe fiica bărbatului pentru a-i comunica în cel mai diplomat şi mai blând mod cu putinţă - doar se

pricepeau la astfel de lucruri - faptul că fusese descoperit un cadavru şi că exista o şansă, una infimă, ca victima să fie tatăl ei. Femeia fusese rugată cu amabilitate să se prezinte la morga poliţiei din cadrul Centrului Medical Boswell, ca să-i ajute să identifice cadavrul sau, eventual, să elimine posibilitatea ca victima să fie persoana dată dispărută.

Uşa de protecţie din aluminiu se închise cu zgomot în timp ce femeia venea spre ei, înainte chiar ca Audrey să coboare din maşina de serviciu. Era o femeie mică de statură, chiar minionă, iar de la distanţă părea o copilă. Era îmbrăcată cu un tricou alb, blugi decoloraţi, ce păreau pătaţi cu vopsea, şi o jachetă de blugi zdrenţuită. Părul ei şaten avea o coafură cu ţepi, pe care Audrey o asocia cu imaginea artiştilor punk. În timp ce mergea, mâinile i se bălăngăneau dintr-o parte în alta, ceea ce îi dădea oarecum aspectul unei păpuşi de cârpă neîngrijite.

— Trebuie să fiţi de la poliţie, spuse ea.

Ochii ei căprui erau mari şi umezi. De aproape, era destul de frumoasă şi părea şi mai delicată. Părea a avea între 25 şi 30 de ani.

Avea privirea aceea fixă, neîncrezătoare, pe care Audrey o văzuse de zeci de ori pe chipurile rudelor victimelor. Vocea femeii era mai gravă decât se aşteptase Audrey, având un timbru neaşteptat de cald.

— Mă numesc Audrey Rhimes. Îi întinse o mână şi o învălui cu o privire plină de compasiune. Acesta este partenerul meu, Roy Bugbee.

Roy, stând în dreptul portierei deschise de pe partea şoferului, nu veni să strângă mâna femeii, gândindu-se, probabil, că acest gest ar fi fost inutil. Flutură mâna într-un salut fugar şi zâmbi reţinut. „Mişcă-ţi fundul încoace”, îi spuse Audrey în gând. Bărbatul ăsta nu avea maniere şi era complet lipsit de compasiune. Nici măcar nu era în stare să se prefacă.

— Cassie Stadler.

Palma femeii era caldă şi umedă, iar fardul de ochi i se întinsese. Se urcă pe bancheta din spate a maşinii. Bugbee porni motorul.

În cazul de faţă, scopul era să o calmeze pe femeie, să-i atenueze neliniştea, dacă acest lucru era câtuşi de puţin posibil. Pentru numele lui Dumnezeu, doar o duceau la morga municipală pentru a identifica un cadavru care putea fi al tatălui ei! Probabil nimic nu i-ar fi putut domoli anxietatea în acele momente. Poate Cassie Stadler ştia la fel de sigur ca şi Audrey cum stăteau lucrurile. Însă Audrey continua să vorbească, întorcându-se din când în când pentru a întâlni privirile femeii, care stătea în centrul banchetei din spate, uitându-se fix, drept înainte.

— Povestiţi-mi despre tatăl dumneavoastră, o îndemnă Audrey. Are obiceiul să iasă la plimbare noaptea?

Spera ca folosirea prezentului să treacă neobservată, ca o încurajare mută.

— Nu, nu prea, răspunse Cassie Stadler, după care rămase tăcută.

— Îşi mai pierde simţul de orientare, din când în când?

Tânăra clipi.

— Cum? Mă scuzaţi... Dacă îşi pierde simţul de orientare? Da, presupun că da, uneori... Ştiţi... starea lui de sănătate...

Audrey aşteptă mai multe informaţii. Însă Bugbee, deloc atent la astfel de detalii, interveni brutal în discuţie, cu o voce răsunătoare:

— Din câte ştiţi, tatăl dumneavoastră mergea des în zona bulevardului Hastings?

În ochii întunecaţi ai frumoasei femei sclipiră, pe rând, o serie de stări sufleteşti, ca într-o derulare cadru cu cadru: confuzie, durere, iritare, tristeţe. Jenată, Audrey îşi abătu privirile în altă parte şi se întoarse în scaunul ei, uitându-se drept înainte.

— El e, nu-i aşa? reuşi fata să îngaime în cele din urmă. Tăticul meu...

Opriră tăcuţi în garajul spitalului. Audrey nu mai făcuse niciodată aşa ceva. Identificarea unui cadavru la morgă nu era deloc un lucru banal - slavă Domnului! - indiferent de ceea ce vedeai la televizor. De asemenea, la morgă nu existau nici sertare glisante; de altfel, acolo nu regăseai nimic din artificiile acelea gotice exagerate. Însă moartea era înfiorătoare, iar acest sentiment era imposibil de evitat.

Cadavrul zăcea pe o targă de oţel, fiind acoperit cu un cearşaf chirurgical verde. Încăperea era sterilizată, aerul condiţionat potrivit la o temperatură care îţi dădea fiori, iar de jur împrejur plutea mirosul de formol. Jordan Metzler, politicos atunci când păstra distanţa, trase învelitoarea verde la fel de imperturbabil ca şi când s-ar fi pregătit de culcare, scoţând la iveală capul şi gâtul victimei.

Sub coafura aceea cu ţepi, chipul perfect de păpuşă al lui Cassie Stadler se întunecă brusc şi nimeni nu mai trebui să adauge nimic.

23

Audrey găsi o încăpere goală la subsolul spitalului, unde puteau sta de vorbă toţi trei. Era un loc de recreere pentru angajaţi. Găseai acolo mai multe scaune tapiţate cu tot felul de materiale specifice, o canapea mică, un espressor care nu părea să fi fost folosit vreodată şi un televizor. Audrey şi Bugbee aşezară nişte scaune la grămadă. Câteva doze de sucuri acidulate desfăcute erau îngrămădite pe o măsuţă. Audrey găsi o cutie de şerveţele aproape goală. Umerii înguşti ai lui Cassie Stadler tresăreau scurt; fata

suspina în tăcere, din tot corpul. Bugbee, care învăţase în mod evident să păstreze distanţa, se aşeză nerăbdător pe scaun, cu un clipboard în poală. Audrey nu mai putu suporta şi o îmbrăţişă pe femeie, murmurând:

— Of, e foarte greu, ştiu ce simţi.

Cassie trase de câteva ori aer în piept, cu capul plecat. În cele din urmă, ridică privirile, zări cutia de şerveţele, scoase câteva şi îşi şterse nasul.

— Îmi pare rău, începu ea. N-am crezut...

— Nu ai de ce să-ţi ceri scuze, draga mea, o întrerupse Audrey. Ştiu cât de greu trebuie să-ţi fie...

Cassie scoase un pachet de ţigări şi îl scuturǎ, trăgând una afară.

— Vă deranjează dacă fumez?

Audrey clătină din cap şi îi aruncă o privire piezişă lui Bugbee. Fumatul nu era permis în acest loc, dar ea nu avea de gând să îi atragă atenţia bietei femei în asemenea clipe. Din fericire, nici Bugbee nu avu nimic de comentat în această privinţă.

Cassie scoase o brichetă ieftină din plastic şi îşi aprinse ţigara, după care expiră într-un norişor de fum.

— A fost împuşcat în... în gură?

O firmă de servicii funerare ar fi făcut o oarecare reconstrucţie a feţei, cu ajutorul unor farduri aplicate cu pricepere. Fireşte, chipul victimei ar fi avut aspectul acela artificial pe care îl au toate cadavrele de la pompe funebre, dar cel puţin fata ar fi fost ferită de o privelişte atât de brutală.

— Exact, răspunse Bugbee.

Nu oferi alte detalii, nu mai repetă încă o dată, nu menţionă faptul că Stadler fusese împuşcat şi în piept. Bugbee urma procedura standard, care presupunea dezvăluirea unui minim de informaţii posibil, în eventualitatea că un detaliu nedivulgat ar fi putut să-i

ajute, pe parcursul anchetei, să confirme identitatea asasinului.

— Dumnezeule! izbucni femeia. Pentru ce? Cine i-ar face aşa ceva tăticului meu?

Trase din nou din ţigară, apoi luă o cutie goală de Cola de pe măsuţă şi scutură scrumul în orificiul micuţ.

— Asta vrem să aflăm şi noi, spuse Audrey. „Tăticul”. Rostit de o femeie adultă, cuvântul acela avusese o rezonanţă care o străpunse pe Audrey drept în inimă. Se gândi la propriul tată, îşi aminti mirosul lui caracteristic de tutun amestecat cu sudoare şi ulei de păr. Adăugă: Avem nevoie de ajutorul tău. Ştiu că e un moment dureros şi că probabil nu vrei să vorbeşti despre asta, dar orice ne poţi spune ne va fi de ajutor.

— Domnişoară Stadler, o abordă Bugbee, tatăl dumitale consuma prafuri?

— Prafuri? Părea uimită. Ce fel de prafuri?

— Gen cocaină?

— Cocaină? Tata? Niciodată!

— Ai fi surprinsă să afli ce fel de oameni consumă droguri precum cocaina solidă, se grăbi Audrey să adauge. Oameni despre care n-ai crede vreodată că ar consuma aşa ceva, oameni din toate categoriile sociale. Persoane extrem de respectabile, chiar.

— Tata nici măcar n-a ştiut că există o astfel de lume. Era un om simplu.

— Dar e posibil să-ţi fi ascuns nişte lucruri, insistă Audrey.

— Desigur, este posibil, dar... Cocaină? Mi-aş fi dat seama, spuse Cassie cu convingere, scoţând fum pe nări asemenea unui balaur care scuipă foc. Trăiesc alături de el de aproape un an de zile, aş fi observat ceva.

— Sau poate că nu, replică Bugbee.

— Uitaţi cum stau lucrurile, eu nu consum droguri, dar cu siguranţă cunosc persoane care o fac. Vreau să spun, sunt

artist plastic, locuiesc la Chicago, acolo drogurile nu sunt ceva ieşit din comun, înţelegeţi? Tata nu prezenta asemenea simptome. El... O asemenea ipoteză este chiar absurdă.

— Eşti de prin partea locului? se interesă Audrey.

— M-am născut aici, dar părinţii mei au divorţat când eram copil şi m-am dus să locuiesc cu mama la Chicago. Mă întorc... Mă întorceam aici destul de des, în vizită la tata.

— Ce te-a determinat să rămâi aici?

— M-a sunat să-mi spună că tocmai demisionase de la Stratton şi mi-am făcut griji pentru el. Nu se simte bine, mama s-a stins acum vreo patru-cinci ani şi ştiam că el are nevoie de cineva care să aibă grijă de el. Mi-era teamă că nu va putea face faţă.

— Adineauri, când detectivul Bugbee te-a întrebat despre prafuri, ai avut o uşoară ezitare, îşi aminti Audrey. Tatăl tău urma vreun tratament?

Fata încuviinţă din cap şi-şi trecu palma peste ochi.

— Ia câteva medicamente, printre care şi Risperdal, un antipsihotic.

— Psihotic? tresări Bugbee. Suferea de psihoză?

Audrey clipi scurt. Individul ăsta reuşea întotdeauna să facă sau să spună numai tâmpenii.

Cassie se întoarse încet către Bugbee în timp ce îşi strivi ţigara pe capacul cutiei de cola, aruncând-o apoi înăuntru.

— Suferea de schizofrenie, rosti ea absent. A avut boala asta aproape tot timpul, de când mă ştiu eu. Apoi se întoarse către Audrey: Dar boala era sub control, mai mult sau mai puţin.

— A dispărut vreodată de acasă pentru mai mult timp? întrebă Audrey.

— Nu, nu chiar. Ieşea să se plimbe din când în când. Mă bucuram când ieşea din casă. Ultimul an a fost foarte dificil pentru el.

— Ce anume făcea la Stratton? se interesă Bugbee.

— Era constructor de modele.

— Adică?

— Lucra în atelierul de modelaj al companiei, construind prototipurile produselor noi - ultimele modele în materie de scaune, birouri sau mai ştiu eu ce.

— Şi-a dat demisia, nu a fost concediat? ceru lămuriri Bugbee.

— Erau pe punctul de a-l concedia, dar tata şi-a ieşit din fire şi şi-a dat demisia înainte ca ei să-şi ducă planul la îndeplinire.

— Când l-ai văzut ultima oară? întrebă Audrey.

— Vineri seara, la cină. Tocmai pregătisem cina pentru amândoi, iar după cină el se uită de regulă la televizor. M-am retras în camera pe care o folosesc ca studio şi m-am apucat să pictez.

— Eşti pictoriţă?

— Oarecum. Nu mă mai ocup de asta la fel de serios ca altădată, dar încă mai pictez. N-am avut niciodată o expoziţie sau ceva de genul ăsta. Mă întreţin predând cursuri de Kripalu Yoga.

— Aici?

— În Chicago. N-am mai lucrat de când am venit în Fenwick.

— L-ai văzut înainte să mergeţi la culcare? întrebă Audrey.

— Nu, mărturisi ea cu tristeţe. Am adormit pe canapeaua de acolo - mi se întâmplă destul de des, atunci când nu-mi iese o pictură şi vreau să mă gândesc mai bine la ea, uneori pur şi simplu adorm şi nu mă mai trezesc până dimineaţă. Aşa s-au petrecut lucrurile şi sâmbătă dimineaţă: m-am trezit, am luat micul dejun, iar dacă am văzut că se făcuse ora zece şi el încă nu coborâse, am început să-mi fac griji pentru el. Aşa că am urcat la el în cameră, dar el nu era acolo. Eu... Mă scuzaţi o clipă? Mi-e sete... Aş vrea...

— Ce să-ţi aducem, scumpo? întrebă Audrey.

— Orice... Mi-e foarte sete.

— Apă? Ceva acidulat?

— Ceva cu zahăr. Zâmbi ca pentru a-şi cere scuze, adăugând: Am nevoie de un strop de zahăr. Sprite, Seven-Up, orice. Numai să nu aibă cofeină. Mă scoate din minţi.

— Roy, se întoarse Audrey, e un automat pe hol. Ai putea...?

Sprâncenele lui Roy se ridicară a mirare, iar un zâmbet răutăcios îi înflori în colţul gurii. Părea că vrea să spună ceva neplăcut. Dar Audrey îşi dorea să rămână puţin singură cu femeia. Avea sentimentul că, rămasă doar cu ea, Cassie se va simţi mai în largul ei.

— Sigur, răspunse Roy după o pauză lungă. Cu plăcere.

Când uşa se închise în urma lui, Audrey îşi drese glasul, pregătindu-se să vorbească, dar Cassie i-o luă înainte:

— Nu prea vă are la inimă, nu-i aşa?

Dumnezeule mare! Atât de evident era?

— Detectivul Bugbee? întrebă Audrey, mimând surprinderea.

Cassie încuviinţă din cap.

— S-ar zice că face mari eforturi să-şi ascundă dispreţul pentru dumneavoastră.

— Detectivul Bugbee şi cu mine avem o foarte bună relaţie profesională.

— Mă mir că reuşiţi să-l suportaţi.

Audrey zâmbi.

— Aş prefera să discutăm despre tatăl tău.

— Desigur. Îmi cer scuze. Am... observat, fără să vreau. Plângea din nou, ştergându-se cu palma la ochi: Doamnă detectiv, eu... n-am nici cea mai vagă idee cine ar fi putut să-l omoare pe tata. Sau de ce. Dar am sentimentul că, dacă cineva ar putea să afle aceste lucruri, dumneavoastră sunteţi aceea.

Audrey simţi cum i se umplu ochii de lacrimi.

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă, o asigură ea. Asta e tot ce pot promite.

24

Terra era cel mai bun restaurant din Fenwick, locul unde mergeai să sărbătoreşti ocazii speciale precum zile de naştere, promovări sau vizita unui prieten vechi şi drag. Avea aerul uşor exclusivist al unui local scump, unde se presupunea că nu mergeai prea des. Eticheta cerea ca bărbaţii să poarte cravată. Restaurantul avea un *maître d'hôtel* şi un degustător de vinuri. Acesta din urmă purta un tastevin[21] mare, de argint, prins de o fundă legată în jurul gâtului, asemenea unei medalii olimpice. Ospătarii îţi măcinau piperul cu o râşniţă de dimensiuni impresionante. Feţele de masă erau din olandă albă, foarte bine apretată. Meniul era imens, legat în piele, şi trebuia ţinut cu amândouă mâinile. Până şi lista de vinuri - un registru separat, de asemenea legat în piele - avea douăzeci de pagini. Nick o adusese pe Laura aici de ziua ei, cu doar câteva săptămâni înainte de accident; era localul ei preferat. Soţia lui adora desertul casei - un tort cu ciocolată topită, din care, atunci când băgai linguriţa, începea să se prelingă ciocolata, asemenea lavei unui vulcan. Nick găsea că Terra era un restaurant sufocant şi care îţi dădea un sentiment de stânjeneală, dar mâncarea era întotdeauna delicioasă. Din când în când, Nick aducea aici clienţi importanţi.

---

21 Cupă pentru degustarea vinului. (n.tr.)

În seara aceasta lua cina cu cel mai important client: şeful lui, partenerul de conducere din partea Fairfield Equity Partners din Boston. Când îl întâlnise pentru prima dată, în prezenţa lui Willard Osgood, fondatorul Fairfield, Nick nu îl agrease în mod deosebit pe Todd Muldaur. Însă Osgood avea obiceiul de a lăsa companiile deţinute de firma sa în grija delegaţilor desemnaţi de el. Iar în cazul de faţă, Todd fusese cel ales.

Nu la multă vreme după ce Dorothy Devries îl numise pe Nick succesor al soţului ei în funcţia de director general la Stratton, femeia îl convocase din nou în vila ei veche şi întunecoasă pentru a-i comunica faptul că familia avea de plătit un impozit uriaş şi că, prin urmare, erau nevoiţi să vândă compania. Lui Nick îi revenea responsabilitatea de a găsi cel mai bun cumpărător. Nu duceau lipsă de ofertanţi interesaţi. Corporaţia Stratton nu avea datorii, beneficia de profituri constante, de o cotă de piaţă substanţială şi, nu în ultimul rând, de un nume celebru. Însă multe dintre firmele interesate de această achiziţie doreau să cumpere compania Stratton, s-o dichisească puţin, după care s-o scoată din nou pe piaţă, pentru a fi vândută rapid către alt beneficiar. S-o transforme într-o companie autonomă, poate chiar s-o vândă unor acţionari externi - dracu' ştia ce aveau de gând indivizii aceia puşi pe căpătuială! Apoi venise acel apel de la celebrul Willard Osgood, cunoscut pentru obiceiul lui de a cumpăra companii şi de a le păstra definitiv, lăsându-le să se autoadministreze. Willard Osgood, „bărbatul înzestrat cu darul lui Midas”, după cum îl numise revista *Fortune.* Fusese soluţia perfectă. Osgood chiar venise cu avionul la Fenwick - mai bine zis, venise cu avionul lui particular până la Grand Rapids, după care fusese adus la Fenwick într-un Chrysler Sedan vechi - şi sosise „în peţit” la văduva Devries şi la Nick. O cucerise complet pe Dorothy Devries şi câştigase şi simpatia lui Nick. În realitate, Willard Osgood era la fel de direct şi de

modest ca în toate interviurile sale. Era republican convins, conservator până în măduva oaselor, asemenea lui Dorothy. Îi mărturisise acesteia că prefera să păstreze pentru totdeauna proprietăţile cumpărate. Regula numărul unu, spusese el atunci, era să nu pierzi niciodată bani. Iar regula numărul doi era să nu uiţi niciodată regula numărul unu. Şi câştigase definitiv simpatia femeii atunci când îi spusese că e mai bine să cumperi o companie excepţională la un preţ onorabil, decât o companie onorabilă la un preţ excepţional.

Adjunctul pe care îl adusese cu el, Todd Muldaur, un individ cu părul ca paiul, fost fotbalist în echipa Universităţii Yale, care îşi făcuse stagiatura la celebra firmă de consultanţă în management McKinsey, nu vorbea foarte mult, dar avea ceva care lui Nick nu-i plăcea. Acesta nu agrea înfumurarea lui. Dar hei! Până la urmă, Osgood era cel care trăgea sforile, se gândise Nick atunci. Nu Muldaur.

Bineînţeles, acum Todd era cel care prezida întrunirile trimestriale ale consiliului de administraţie, cel care citea rapoartele financiare lunare şi punea toate întrebările, şi tot el cel care trebuia să-şi dea acordul atunci când erau de luat decizii importante. Odată încheiată acea primă întâlnire cu Willard Osgood, Nick nu-l mai văzuse niciodată pe bătrân.

Nick sosi cu câteva minute mai devreme. Scott McNally era deja la masă, sorbind dintr-o Cola dietetică. Îşi schimbase cămaşa aceea albastră, uzată, cu colţurile gulerului prinse în nasturi, cu una scrobită, cu dungi late, albastru cu alb, la care asortase o cravată roşie şi un costum bun, închis la culoare. Nick era şi el îmbrăcat cu cel mai bun costum al său, pe care i-l alesese Laura de la Brooks Brothers, în Grand Rapids.

— Muldaur a lăsat cumva să se înţeleagă de ce a venit aici? întrebă Nick în timp ce se aşeza.

Era ultimul loc în care şi-ar fi dorit să se afle acum - luând masa la un restaurant pretenţios, în condiţiile în care nu avea poftă de mâncare, şi socializând cu un idiot plin de sine, când singurul lucru pe care şi-l dorea acum era să fie acasă, în pat.

— N-am idee. N-a zis.

— Mi-a spus că vrea să ia contact cu realitatea înainte de şedinţa consiliului de administraţie.

— Trebuie să fie vorba tot despre situaţia financiară la zi, pe care i-am trimis-o de curând. Nici ei n-au cum să fie mulţumiţi de cifrele noastre.

— Şi totuşi, asta nu justifică drumul lui până aici.

Scott lăsă capul în jos, murmurând.

— Tocmai a intrat.

Nick ridică privirile şi îl văzu pe bărbatul înalt şi blond venind în direcţia lor. Şi el, şi Scott se ridicară în picioare.

Scott ocoli masa, se duse la Muldaur şi îi strânse mâna cu putere.

— Hei, prietene!

— Scotty! Amice!

Muldaur îi întinse lui Nick o mână vânjoasă şi îl salută cu una dintre acele strângeri de mână inutil de puternice, apucându-i degetele imediat sub articulaţii, în aşa fel încât Nick nu putu să-i răspundă la salut. Nu putea suferi acest obicei.

— Îmi pare bine să te văd, spuse Todd.

Todd Muldaur avea un maxilar mare, pătrat, un nas mic şi nişte ochi de peruzea, mai albaştri acum decât fuseseră ultima oară când îl văzuse Nick, într-o sală de conferinţe cu pereţi din sticlă, la birourile Fairfield de pe Federal Street, din Boston. Probabil erau lentile de contact colorate. Bărbatul avea chipul uscăţiv, tras, al unuia care consuma foarte multe proteine şi care mergea des la sală. Purta un costum gri-porumbel, care părea scump.

— Aşadar, acesta trebuie să fie unicul restaurant bun din oraş, nu?

— Le oferim tot ce e mai bun prietenilor noştri din Boston, spuse Nick cu amabilitate, în timp ce se aşezau.

Todd luă şervetul mare, alb, din olandă, îl despachetă şi şi-l puse în poală.

— Trebuie să fie cu adevărat bun, zise el cu sarcasm. Asociaţia Auto Americană i-a acordat acestui restaurant prestigiosul premiu Patru Diamante. Scrie asta la intrare.

Nick zâmbi, imaginându-şi că îi trage lui Todd un pumn în faţă. Observă un cuplu aşezat la câteva mese mai încolo şi îi recunoscu pe cei doi. Bărbatul fusese senior manager la Stratton până anul trecut, atunci când departamentul lui fusese închis, odată cu disponibilizările. Omul era trecut de cincizeci de ani, avea doi copii la facultate şi, în ciuda eforturilor depuse de agenţia de plasare a personalului pe care o angajase Stratton, bărbatul nu reuşise să-şi găsească alt loc de muncă.

Senzaţia aceea familiară de prăbuşire puse din nou stăpânire pe el. Nick se scuză şi se duse la masa vecină să-i salute pe cei doi.

Soţia bărbatului îl văzu prima. Ochii ei se măriră pentru o fracţiune de secundă. Se întoarse cu spatele, îi spuse ceva rapid soţului ei, apoi se ridică în picioare, dar nu pentru a-l saluta.

— Bill, spuse Nick.

Acum fu rândul bărbatului să se ridice în picioare fără să spună nimic. El şi soţia sa se întoarseră şi ieşiră din sala de mese. Timp de câteva secunde, Nick rămase acolo, cu faţa arzându-i de ruşine. Se întrebă de ce se supusese cu bună ştiinţă unui asemenea tratament. Doar i se întâmpla asta destul de des ca să ştie mai bine ce-l aşteaptă. Poate că, într-o măsură sau alta, simţea că merită un astfel de tratament.

Când reveni la masa sa, îi găsi pe Todd şi pe Scott adânciţi într-o conversaţie despre vremurile bune petrecute la McKinsey. Nick speră că nici unul din cei doi nu fusese martor la cele întâmplate. Todd era cel care insistase ca Stratton să-si înlocuiască vechiul director financiar, Henry „Hutch” Hutchens cu Scott McNally. Nick acceptase fără rezerve, dar uneori îl enerva faptul că relaţia dintre Scott şi Muldaur era atât de apropiată.

— Ce s-a mai întâmplat cu tipul ăla, Noian Bennis? întreba Scott. Îţi mai aduci aminte de el? Scott îi zâmbi lui Nick. Alt coleg de la McKinsey. N-ai văzut un cretin mai mare ca ăsta! Se întoarse din nou către Todd. Mai ţii minte hotelul Shedd Island? îi explică lui Nick: McKinsey obişnuia să închirieze un hotel elegant, pe o insulă superexclusivistă de dincolo de coasta Carolinei de Sud, pentru a-i duce acolo pe clienţii importanţi. Carevasăzică, tipul ăsta, Noian Bennis, era acolo, pe terenul de tenis, cu nişte băieţi de la Carbide şi jur pe ce am mai scump! - purta şosete negre şi mocasini. Nici de-al dracu' nu putea să joace! Nu făcea decât să încurce jocul. S-a vorbit despre asta luni în şir - o situaţie într-adevăr jenantă. Vreau să spun, tipul ăla era dus rău! Nu puteai să ieşi cu el în lume. Mai e la McKinsey?

— Se vede treaba că nu ţi-a trecut prin mână ultimul număr din *Forbes 400,* spuse Todd.

— Ce vrei să spui? întrebă Scott cu o expresie nedumerită întipărită pe chip.

— Noian Bennis este directorul general al ValueMetrics, companie care în prezent valorează patru miliarde de dolari. A cumpărat hotelul Shedd Island acum vreo doi ani, împreună cu vreo două sute de hectare de teren pe insula respectivă.

— Întotdeauna m-am gândit că tipul ăla o să ajungă departe, spuse Scott.

— Cum să nu adori meniul de aici? exclamă Todd. Piept de raţă cu sos de zmeură. Parcă ne-am întoarce în 1995. M-apucă nostalgia în localul ăsta.

Chelneriţa se apropie de masa lor.

— Pot să vă prezint specialităţile pe care vi le putem oferi în această seară? întrebă ea.

Femeia îi părea cunoscută lui Nick, cu toate că nu-şi putea da seama de unde. Ea aruncă o privire către el, după care se uită rapid în altă direcţie. Şi ea îl cunoştea. O, nu din nou!

— Avem biban de mare chilian, cu conopidă coaptă, pancetta şi suc de mandarine la preţul de 29 de dolari. De asemenea, vă putem oferi coaste de miel cu crustă de fistic, cu garnitură de piure din rădăcină de ţelină şi ciuperci de pădure. Iar specialitatea zilei este ton fript...

— Daţi-mi voie să ghicesc, o întrerupse Todd. Ton special pentru sushi, nu foarte pătruns.

— Întocmai! confirmă femeia.

— Oare unde am mai auzit asta?

— Îmi păreţi cunoscută, spuse Nick, compătimind-o pe femeie.

Privirea ei îl fixă scurt, după care se îndreptă în altă direcţie.

— Da, domnule Conover. Am lucrat la Stratton, la Departamentul Călătorii.

— Îmi pare rău să aud asta. Sunteţi bine acum?

Femeia ezită.

— Slujba de chelneriţă îmi aduce mai puţin de jumătate din venitul pe care îl obţineam la Stratton, domnule, răspunse ea cu reţinere.

— A fost o perioadă grea pentru toată lumea, spuse Nick.

— Vă mai las câteva minute să vă decideţi, domnilor, zise ea şi se îndepărtă repede.

— Credeţi că are de gând să scuipe în salatele noastre? întrebă Todd.

— Nu mai e nevoie să vă spun că avem o mare problemă aici, începu Todd.

— Aşa este, se grăbi Scott să confirme.

Nick încuviinţă cu o mişcare a capului, aşteptând.

— Dacă e vorba de un trimestru sau două în care treburile merg prost, mai putem da vina pe economia asta nenorocită, continuă Todd. Dar dacă situaţia se menţine, totul începe să semene cu o spirală a morţii. Şi nu ne putem permite aşa ceva.

— Îţi înţeleg îngrijorarea, spuse Nick, şi crede-mă, ţi-o împărtăşesc la rândul meu. Dar vreau să te asigur că situaţia este sub control. Mâine ne vine un client important - cu adevărat important - şi, după cum merg lucrurile, se pare că vom încheia contractul. E suficient să semnăm acest contract pentru ca lucrurile s-o ia din nou în direcţia bună.

— Hei, speranţa moare ultima! exclamă Todd. Cine ştie, poate veţi avea noroc. Dar hai să vă spun eu ceva: poate că, într-adevăr, corporaţiile se bazează pe continuitate, dar pieţele de capital se întemeiază pe conceptul de *distrugere creativă.* Dacă nu sunteţi dispuşi să faceţi schimbări, veţi fi atraşi pe toboganul acela mare care alunecă spre mediocritate. Ca director general, trebuie să depăşeşti această stare de inerţie organizaţională. Să desfunzi arterele corporatiste. Să dai frâu liber ideilor proaspete. Omule, până şi cele mai bune bărci trebuie să se legene. Asta e magia capitalismului. Iată ce spunea Joseph Schumpeter[22] cu mulţi ani în urmă.

— Ăsta nu juca odată la Boston Bruins? întrebă Nick impasibil.

— Eşti iute sau eşti mort, Nick, îl avertiză Todd.

---

22 Joseph Alois Schumpeter (1883-1950), economist austriac, care a avut o importantă contribuţie în economia mondială, fiind un pionier al teoriei dezvoltării economice. (n.tr.)

— Mă rog, nu ştiu eu cum e treaba cu „distrugerea creativă”, admise Nick, dar ştiu că, în esenţă, ne mişcăm destul de bine. Tocmai de aceea am vândut compania către Fairfield. Voi cei de acolo sunteţi investitori de valoare cu o perspectivă foarte bună - acesta este, de altfel, singurul motiv pentru care am reuşit s-o conving pe Dorothy Devries să vă vândă compania. Ţin minte ce ne-a spus Willard la un moment dat, lui Dorothy şi mie, în salonul casei ei de pe Michigan Avenue: „Vrem să fim partenerul vostru, cutia voastră de rezonanţă. Nu ne propunem să conducem afacerea - vrem ca voi să conduceţi această afacere. Poate vom fi nevoiţi să trecem prin unele încercări împreună, dar suntem cu toţii devotaţi acestei cauze pe termen lung”.

Todd zâmbi cu viclenie. Înţelesese unde bătea Nick invocând cuvintele şefului suprem ca pe Sfânta Scriptură.

— Mda, admise el, par a fi vorbele lui Willard. Dar trebuie să înţelegi ceva - în ultima vreme, bătrânul Willard petrece foarte multe ceasuri pescuind la muscă în Florida Keys. Omul adoră pescuitul la muscă - s-ar zice că în ultimul an s-a gândit mult mai mult la tarponi şi la peşti argintii decât la profituri şi pierderi.

— Se pensionează?

— Deocamdată nu, dar o va face curând. Foarte curând. Ceea ce înseamnă că va lăsa toată povara pe umerii noştri, sărmanii fraieri care trebuie să meargă la slujbă în fiecare zi şi să rezolve toate sarcinile ingrate, în timp ce el stă la prova bărcii sale Hell's Bay, aruncând undiţa. Lumea s-a schimbat, Nick. Pe vremuri, toţi marii investitori ne completau un cec de douăzeci de milioane de dolari, sau poate chiar de o sută de milioane de dolari, şi ne lăsau să ne facem treaba. După şase sau zece ani, ei îşi ridicau profiturile şi toată lumea era fericită. Nu mai e aşa. Acum se uită în permanenţă peste umărul nostru şi ne cheamă tot timpul la ordine. Nici nu vor să conceapă că vreuna dintre

investiţiile noastre importante s-ar duce de râpă. Vor să vadă rezultatele ieri.

— Ar trebui să intre pe site-ul vostru, sugeră Nick. Cei de la Fairfield Equity Partners chiar aveau pe site-ul propriu un filmuleţ animat - fabula lui Esop cu iepurele şi ţestoasa, făcută să arate ca o cărticică de poveşti. Era o chestie absolut răsuflată. Spune-le să ia aminte la povestea cu iepurele şi ţestoasa, adăugă Nick. Aminteşte-le că rezultatele adevărate apar pe termen lung.

— În vremurile noastre, ţestoasa ajunge în supă, prietene, spuse Todd.

Scott râse puţin cam tare.

— Nu-ţi face griji, îl linişti Nick, supa de ţestoasă nu e în meniul nostru.

Todd continuă, fără să zâmbească:

— Nouă ne plac companiile sănătoase, care sunt în plină dezvoltare. Nu credem că se mai întoarce mortul de la groapă.

— Noi nu suntem mortul care se duce la groapă, Todd, îi explică Nick cât se poate de calm. În momentul de faţă trecem prin nişte schimbări, dar suntem pe drumul cel bun.

— Nick, întrunirea trimestrială a consiliului de administraţie este peste câteva zile, iar eu vreau să mă asigur că pe biroul comisiei va ajunge un plan elaborat cu privire la remedierea situaţiei voastre actuale. Mă refer la consolidarea fabricii, la vinderea de proprietăţi imobiliare, chestii de genul ăsta. Distrugere creativă. Nu vreau ca cei din conducere să-şi piardă încrederea în tine.

— Insinuezi cumva ceea ce înţeleg eu că insinuezi?

Todd schiţă un zâmbet triumfător.

— La dracu', Nick! Nu! Nu mă înţelege greşit. Când am cumpărat compania Stratton nu am cumpărat doar nişte uzine demodate aflate la dracu' în praznic, în Michigan, cu echipamente de la 1954. Am cumpărat *o echipă.* Adică pe tine. Ne dorim să rămâi pe poziţii. Dar am vrea să începi să-

ţi schimbi felul de a gândi. Vrem de la tine un efort rapid şi ferm, în scopul găsirii unei modalităţi de a schimba tendinţele de regres ale firmei.

Scott încuviinţă din cap cu înţelepciune, muşcându-şi buza inferioară şi răsucindu-şi câteva şuviţe de păr după urechea dreaptă.

— Înţeleg ce vrei să spui şi cred că am nişte idei interesante.

— Asta vreau să aud! Adică, să fim serioşi, ce rost are să vă fabricaţi toate componentele în Statele Unite, când le puteţi cumpăra din China, la jumătate de preţ. Mă înţelegeţi?

— Drept să-ţi spun, Todd, interveni Nick, am analizat această soluţie şi am respins-o, pentru că...

Scott îl întrerupse brusc:

— Eu zic că merită s-o mai analizăm o dată.

Nick îi aruncă o privire sumbră.

— Ştiam că mă pot baza pe voi, băieţi. Ei, carevasăzică... cine vrea desert? Daţi-mi voie să ghicesc: desertul care a făcut furori în Manhattanul anilor 1998 a ajuns în sfârşit şi la Fenwick. Tort cu ciocolată topită?

După ce-şi luară rămas-bun de la Todd şi îl priviră demarând în Lincolnul Town Car închiriat, Nick se întoarse către Scott.

— Tu de partea cui eşti, până la urmă?

— Adică ce vrei să spui? Şefului trebuie să-i faci întotdeauna pe plac.

— Scott, şeful tău sunt eu, nu Todd Muldaur. Să nu uiţi asta.

Scott ezită, părând să delibereze în sinea lui dacă era sau nu cazul să îl contrazică pe Nick.

— Şi, până la urmă, zise el, cine spune că sunt mai multe tabere? Suntem toţi băgaţi în chestia asta, Nick.

— Întotdeauna sunt mai multe tabere, rosti Nick încet. Sunt cei din interior şi cei din afară. Tu eşti de partea mea?

— Bineînţeles, Nick. Dumnezeule! Normal că sunt de partea ta, ce credeai?

25

Leon se uita la televizor şi bea o bere. În ultima vreme, cam aşa îşi ocupa tot timpul, atunci când nu dormea. Audrey îl privi pe soţul ei, cum şedea într-o rână în mijlocul canapelei, îmbrăcat cu nişte pantaloni de pijama şi cu un tricou alb, care îi venea prea strâmt peste burta ce creştea mereu de la atâta bere. Cele cincisprezece, douăzeci de kilograme pe care le pusese pe el în ultimul an îl făceau să pară cu zece ani mai în vârstă. Altădată, Audrey ar fi spus cu mâna pe inimă că Leon era cel mai harnic om pe care îl întâlnise în viaţa ei, că nu pierduse nici o zi de lucru, asumându-şi întotdeauna orice risc, fără să se plângă vreodată. Acum, când i se luase dreptul de a munci, se simţea pierdut. În lipsă de altă preocupare, se retrăsese într-o viaţă de trândăveală; pentru el, nu exista cale de mijloc.

Se duse până la canapea şi îl sărută pe soţul ei. Nu se bărbierise şi nici nu făcuse baie. Nu-şi întoarse capul s-o sărute şi el, la rândul lui. Primi sărutul femeii, fără a-şi lua ochii de la ecranul televizorului. După o vreme, văzând că Audrey rămăsese acolo, în picioare, cu mâinile în şold, zâmbind, el îi spuse, cu vocea lui înăsprită de whisky şi ţigări:

— Hei, Piticule. Târziu mai ajungi acasă.

„Piticule” - folosea acest cuvânt de alint cam de pe la începutul relaţiei lor. El avea cu mult peste 1,80 m, ea abia dacă avea 1,50, iar atunci când se plimbau împreună chiar păreau caraghioşi.

— Te-am sunat şi ţi-am lăsat un mesaj, îi spuse ea. Probabil erai în conferinţă atunci.

Ştia că soţia lui voia de fapt să spună că dormea. Cam aşa aborda ea noul stil de viaţă al lui Leon. Gândul că el pierdea vremea uitându-se la televizor şi dormind toată ziua, când aveau de achitat o ipotecă, o scotea din minţi. Ştia că nu dădea întotdeauna dovadă de suficientă înţelegere pentru situaţia în care se afla el. Bietul om fusese concediat de la slujbă, iar pe o distanţă de câteva sute de kilometri în jur nu exista nici o companie care să dorească să angajeze un tehnician specializat în vopsirea cu pulbere electrostatică. Şi totuşi, jumătate din oamenii din oraş fuseseră disponibilizaţi şi mulţi dintre ei reuşiseră să-şi găsească de lucru la Home Depot sau la Food Town, unde puneau cumpărăturile oamenilor în sacoşe. Salariul era mizerabil, dar tot era mai bun decât nimic şi cu siguranţă era de preferat în locul lenevitului pe canapea cât e ziua de lungă.

El nu răspunse. Leon avea ochii adânciţi în orbite, un cap mare şi o constituţie puternică; odată, nu cu multă vreme în urmă, ar fi trecut drept un bărbat chipeş. Dar acum părea doborât, învins.

— Ai... primit mesajul meu, în legătură cu cina?

Mesaj care îi spunea, desigur, să pregătească cina. Nimic complicat. Un hamburger congelat pe care l-ar fi putut dezgheţa la microunde, o punguţă de frunze fragede de salată pe care le putea spăla şi pregăti pentru o salată. Orice. Dar nu se simţea nici un miros, nici o mâncare nu era în curs de pregătire, iar ea ştiu răspunsul înainte ca el să spună ceva.

— Eu am mâncat deja.

— A, în regulă.

Îi lăsase un mesaj pe la patru, de îndată ce realizase că o să lucreze până târziu, cu mult înainte ca el să ia cina. Îşi înăbuşi enervarea şi intră în bucătărie. Blatul îngust de bucătărie era ticsit cu farfurii murdare, pahare, căni de cafea, sticle de bere, în aşa fel încât nu i se mai vedea nici culoarea. Cum oare - se minună ea - era posibil ca un singur om să facă o asemenea mizerie într-o zi? De ce refuza cu obstinaţie să facă ordine în urma lui? Se aştepta oare ca ea să fie şi cap al familiei, şi nevastă, şi menajeră în acelaşi timp? În coşul de gunoi era aruncată o cutie marca Hungry Man şi o caserolă de plastic compartimentată, mânjită cu sos de roşii. Se aplecă şi o pipăi. Era caldă încă. Mâncase de curând. Nu cu multe ore în urmă. I se făcuse foame şi pregătise ceva doar pentru el, nu şi pentru ea, cu toate că-l rugase să facă acest lucru. Sau poate *tocmai pentru că* îl rugase.

Întorcându-se în sufragerie, rămase acolo, în picioare, aşteptând să fie observată. Însă el continua să urmărească meciul de baseball. Femeia îşi drese vocea, ostentativ. Nimic.

— Leon, iubitule, i se adresă în cele din urmă. Putem vorbi o secundă?

— Desigur.

— Poţi să te uiţi la mine?

În sfârşit, bărbatul opri sonorul televizorului şi se întoarse către ea.

— Iubitule, am crezut că pregăteşti cina pentru amândoi.

— Nu ştiam când te întorci.

— Dar am spus... Îşi muşcă buza. Nu avea de gând să ţipe la el. Nu avea de gând să înceapă ea cearta, nu şi de data asta. Îşi înmuie puţin glasul: Te-am rugat să pregăteşti tu cina pentru amândoi, da?

— M-am gândit că o să mănânci când ajungi acasă, Piticule. N-am vrut să-ţi pregătesc ceva şi să se răcească până vii.

Ea dădu uşor din cap. Făcu o pauză. Ştia deja prea bine cum avea să continue discuţia: înţelegerea noastră a fost ca tu să pregăteşti cina şi să faci ordine, doar ştii că nu le pot face eu pe toate. Iar el avea să întrebe: Cum de nu mai poţi face ce făceai până acum? Înainte aveai timp să le faci pe toate. Iar ea îi explica: Am nevoie de ajutor, Leon, asta e ideea. Ajung acasă epuizată. Şi el spunea de fiecare dată: Tu cum crezi că mă simt eu, zăcând aici ca un rahat? Măcar tu ai o slujbă.

Chestia asta cu complexul de vinovăţie funcţionase multă vreme. Dar apoi Leon începuse să întreacă măsura, susţinând că gătitul şi curăţenia erau treburi de muiere şi că nu i se părea normal ca dintr-odată să i se ceară să facă treaba unei femei. Oare toate astea nu se întâmplau cumva doar pentru că el nu aducea bani în casă? se întreba el. Când discuţia ajungea în acest punct, ei îi venea să strige: Treabă de femeie? Şi mă rog de ce e treabă de femeie? Nu eşti în stare măcar să strângi mizeria în urma ta? Şi cearta continua în aceeaşi notă, monotonă, năucitoare şi fără sens.

— Bine, spuse ea în cele din urmă.

Audrey lucra la şase cazuri: trei erau de actualitate, printre ele numărându-se şi o crimă. Practic, nu era posibil să se concentreze la mai multe cazuri o dată. Astă-seară era rândul lui Andrew Stadler. Puse biblioraftul alături, pe canapea, iar în timp ce Leon urmărea evoluţia celor de la Tigers şi continua să îşi bea minţile, ea începu să parcurgă dosarul. Îi plăcea să citească dosarele cazurilor înainte să meargă la culcare. Avea convingerea că subconştientul ei continua să lucreze, iscoditor, întorcând lucrurile pe toate

feţele cu ochiul său sfredelitor şi ajutând-o să vadă lucrurile mai limpede decât o făcea când era trează.

Nu reuşea să priceapă cum ajunsese cadavrul lui Andrew Stadler într-un container de gunoi, pe bulevardul Hastings, la numărul 500. Tot aşa, nu înţelegea rostul cocainei false. Diagnosticul de schizofrenie - se potrivea el oare cu toate datele problemei? Evident, trebuia să ia legătura cu şeful lui de la Stratton şi cu directorul de la Departamentul de Resurse Umane. Să vadă dacă existase vreo suspiciune de consum de droguri.

Fusese tentată să-l întrebe pe Leon despre Stratton, despre atelierul de modelaj, dacă ştia ceva despre el. Poate chiar îl întâlnise la un moment dat pe Stadler prin fabrică sau poate ştia pe cineva care îl cunoscuse. De fapt, fusese chiar pe punctul de a deschide subiectul. Dar se întorsese către el, îi văzuse privirea sticloasă, chipul acela de om învins şi renunţase. În perioada asta, chiar şi cea mai neînsemnată aluzie la problemele de serviciu era pentru el ca examinarea unui dinte stricat. Îi amintea că ea avea o slujbă pe care o făcea cu pasiune, iar el, nu.

Nu merită efortul, decise ea.

Când meciul se termină, Leon se duse la culcare, iar ea îl urmă. În timp ce se spăla pe dinţi şi pe faţă, Audrey se gândi dacă să-şi pună pe ea obişnuitul tricou lung sau o cămăşuţă de noapte. Nu mai făcuseră sex de peste şase luni, şi nu pentru că nu şi-ar fi dorit ea. El îşi pierduse interesul. Însă ea avea nevoie de sex, simţea nevoia acelei apropieri fizice. Altfel...

Când se urcă ea în pat, Leon sforăia deja.

Se strecură alături de el, stinse veioza de pe partea ei şi adormi curând.

O visă pe Tiffany Akins dându-şi ultima suflare în braţele ei. Fetiţa aceea îmbrăcată în pijamale cu Sponge Bob. Copilul care putea fi al ei. Care putea fi ea însăşi. Îl visă pe

tatăl ei şi momentul acela când Cassie Stadler îl numise pe propriul tată „tăticul”.

Apoi ochiul acela ca un sfredel din subconştientul ei atinse uşor o coardă acolo, sus, iar ochii ei se deschiseră. Femeia se ridică încet în capul oaselor.

Prea era curat totul. O *lipsă totală* a probelor.

Nu era vorba doar despre urmele de substanţă farmaceutică de pe sacii din plastic în care era împachetat cadavrul. Acestea indicau că victima fusese mutată de către cineva care purta mănuşi chirurgicale, cineva care avusese grijă să nu lase amprente. Chiar şi numai acest lucru dezvăluia o anumită precauţie, pe care nu o întâlneai prea des în cazurile de crimă legate de consumul de droguri. Dincolo de asta însă, pe cadavru nu fuseseră descoperite nici un fel de particule, fibre, nimic din toate acele indicii banale pe care le descopereai întotdeauna pe cadavrul unei persoane ucise. Până şi tălpile pantofilor victimei - locul unde găseai întotdeauna ceva ţărână - fuseseră perfect curăţate.

Audrey îşi mai aminti şi cât de curat fusese cadavrul la autopsie, îşi aminti cuvintele legistului: „Pare a fi mai degrabă un caz domestic decât unul de competenţa poliţiei”.

Ei bine, *asta* era. Aici era problema. Cadavrul fusese curăţat cu meticulozitate, verificat în amănunt de un expert. De către cineva care *ştia* ce anume avea să caute poliţia.

Cadavrul lui Andrew Stadler nu fusese aruncat de un traficant de droguri, în timpul unui atac de panică. Fusese aşezat cu grijă, metodic, într-un container de gunoi, de către cineva care ştia foarte bine ce face.

Trecu multă vreme până când Audrey reuşi să adoarmă din nou.

26

— Chestia asta are gust de rumeguş, comentă Julia.

Nick izbucni fără voie într-un râs zgomotos. Pe partea din faţă a cutiei era o fotografie cu doi copii care zâmbeau - o fetiţă asiatică şi un băiat blond, cu aspect nordic. Cu siguranţă, nu cerealele îi făceau să zâmbească.

— Este foarte sănătoasă şi îţi face bine, o asigură el pe fată.

— Cum se face că eu trebuie să mănânc mereu cereale sănătoase. Ceilalţi copii de la mine din clasă mănâncă orice vor ei la micul dejun.

— Mă cam îndoiesc.

— Paige mănâncă în fiecare dimineaţă Froot Loops, Cap'n Crunch sau Apple Jacks[23].

— Paige...

În mod normal, Nick era foarte spontan cu replicile parentale, le avea pregătite ca pe pilot automat. Dar în dimineaţa asta nu gândea foarte clar. Îşi făcea griji pentru că luase somnifere prea multe zile la rând. Probabil că dădeau dependenţă. Se întreba dacă Julia, Lucas sau Marta auziseră ceva cu două nopţi înainte.

— Paige nu se descurcă prea bine la şcoală, tocmai pentru că nu îşi începe ziua cu un mic dejun sănătos.

Uneori, nici măcar lui nu-i venea să creadă ce tâmpenii spunea cu voce tare, toată acea propagandă neruşinată. Când era copil, Nick mânca orice dorea la micul dejun - tot felul de prostii pline de zahăr precum Quisp and Quake sau Cocoa Puffs - şi se descurcase foarte bine la şcoală. La drept vorbind, nu ştia dacă astăzi toţi copiii erau forţaţi de către părinţii lor să mănânce sănătos la micul dejun sau

---

23 Varietăţi de cereale pentru copii, cu îndulcitori artificiali (n.tr.)

dacă Laura era singura care insista asupra acestui lucru. Însă oricum ar fi stat lucrurile, Nick respecta cu sfinţenie Legea Micului Dejun Sănătos, ca şi cum ar fi fost un articol din Constituţie.

— Paige este la cercul de matematică la care merg şi eu, contraatacă Julia.

— Bravo ei! Mie, unuia, nu-mi pasă nici dacă mănâncă tort de ciocolată la micul dejun.

Televizorul fusese amplasat pe o masă în acest colţ temporar al bucătăriei. Începuse emisiunea *Today,* dar acum se difuza o reclamă locală pentru Pajot Ford - o reclamă extrem de enervantă. John Pajot, proprietarul, era totodată şi cel care apărea în spoturile comerciale - ce dracu', doar dădea bani buni pe reclamele alea, putea să şi apară în ele, dacă voia - purtând întotdeauna echipament de vânătoare. Făcea tot felul de jocuri de cuvinte în care vorbea despre cruţarea „bişţarilor” şi despre „depozitarea”[24] economiilor.

— Unde e fratele tău? se interesă Nick.

Fetiţa ridică din umeri, aruncând priviri ucigătoare cerealelor din farfurie. Chiar semănau cu nişte chestii adunate din pădure, de pe jos.

— Probabil doarme.

— Bine, bine. Atunci mănâncă măcar nişte iaurt.

— Dar mie nu-mi place cel pe care îl avem. Nu are gust bun.

— Asta avem. E alegerea ta. Iaurt sau... rumeguş.

— Dar mie îmi place cel de căpşune.

— O să-i spun Martei să mai cumpere. Până una-alta, avem de vanilie. E foarte bun.

---

24 Jocuri de cuvinte intraductibile. În limba engleză aceleaşi cuvinte pot însemna şi „cerbi”, respectiv „aprovizionare a unei iesle”. (n.tr.)

Marta spăla rufele. Va trebui să-şi amintească să o roage să adauge iaurt de căpşune pe lista de cumpărături. Şi nişte cereale sănătoase care să nu aibă gust de rumeguş.

— Nu, nu e. Este iaurt organic. Vanilia lor are un gust ciudat.

— Ai de ales între iaurt de vanilie sau brânză topită. Hotărăşte-te.

Julia oftă, cu o frustrare fără margini.

— Brânză topită..., acceptă ea îmbufnată.

Începu grupajul de ştiri locale, iar crainicul - un individ cu faţa suptă, care părea uns cu toate alifiile, cu păr negru ca lustrul de pantofi, spunea ceva care includea cuvintele „găsit ucis cu brutalitate”.

— Unde e telecomanda? întrebă Nick.

Ori de câte ori se afla Julia prin preajmă, el oprea sonorul televizorului, dacă se difuzau ştiri despre crime, despre infracţiuni înspăimântătoare sau despre molestarea minorilor. Julia întinse mâna să o ia dintre cutia cu lapte organic, cu 1% grăsime, şi bolul cu zahăr, şi i-o dădu tatălui ei. Acesta o apucă repede, căută febril butonul minuscul pentru activarea sonorului - de ce dracu' nu făceau nenorocitul ăla de buton mai mare şi de o altă culoare? - dar tocmai când era pe punctul de a-l apăsa, văzu imaginea de pe ecran. Fotografia înfăţişa un chip îngrozitor de familiar, lângă care se puteau citi cuvintele „Andrew Stadler”. Nick îngheţă de spaimă şi rămase cu privirile pironite de ecranul televizorului, cu inima bătându-i nebuneşte.

Auzi cuvintele „container de gunoi din spatele restaurantului Lucky, de pe bulevardul Hastings”. Mai auzi: „Treizeci şi şase de ani la Compania Stratton, până când a fost disponibilizat, în luna martie a anului trecut”.

— Ce s-a întâmplat, tati? întrebă Julia.

Se mai adăugă ceva despre pregătirile de înmormântare.

— Hm? A, nimic, iubito. A murit unul dintre angajaţii noştri de la Stratton. Haide, mănâncă nişte brânză topită.

— Era bătrân? mai întrebă ea, ridicându-se de la masă.
— Mda, răspunse Nick. Era bătrân.

*

Când sosi el la firmă, Marge era deja la biroul ei, sorbindu-şi cafeaua dintr-o cană personalizată cu numele firmei Stratton şi citind un roman de Jane Austen. Femeia închise cartea rapid, cu un gest prin care îşi cerea scuze.

— O, bună dimineaţa, începu ea. Îmi pare rău, speram să termin cartea înainte de întrunirea de diseară a cercului meu de lectură.

— Stai liniştită, nu vreau să te întrerup.

Un exemplar din *Fenwick Free Press* fusese pus pe biroul lui, lângă tastatură. Un titlu de pe prima pagină anunţa: „Vechi angajat al companiei Stratton, victimă a unui posibil caz de crimă". Probabil Marjorie pusese ziarul acolo, împăturindu-l în aşa fel încât articolul despre Stadler să fie la vedere.

Nu catadicsise să se uite pe ziar în dimineaţa asta, înainte să plece de acasă. Avusese parte de prea multă agitaţie. Luke nu se trezise, aşa că Nick se dusese la el în cameră să îl trezească. De sub grămada încâlcită de pături şi cearşafuri, Luke îi spusese că de dimineaţă avea oră de studiu şi că avea de gând să doarmă până mai târziu. În loc să protesteze, Nick închisese pur şi simplu uşa de la dormitor.

Acum luă ziarul şi citi articolul cu atenţie. Inima îi bătea iar cu putere. Nu se dădeau prea multe detalii. „... cadavru descoperit într-un container de gunoi, în spatele unui restaurant de pe bulevardul Hastings." Nu se spunea că fusese împachetat în plastic. Nick se întrebă dacă, dintr-un motiv sau altul, Eddie îndepărtase sacii de gunoi. „S-ar părea că s-au tras mai multe gloanţe", adăuga articolul, fără însă a preciza în ce zonă a corpului fusese împuşcat

bărbatul. Cu siguranţă, poliţia nu dăduse publicităţii toate informaţiile de care dispunea în legătură cu cazul. Cu toate că articolul îi dădea suficiente motive de îngrijorare, Nick îl găsi ciudat de liniştitor. Detaliile articolului alcătuiau portretul convingător al unui bărbat fără slujbă, care fusese ucis într-un cartier rău famat al oraşului, după ce fusese, probabil, implicat într-o infracţiune de stradă. Articolul avea ataşată o fotografie a lui Stadler, făcută cu cel puţin douăzeci de ani în urmă: aceiaşi ochelari, aceeaşi gură strânsă. Era genul acela de articol care, odată citit, te făcea să clatini din cap cu amărăciune, meditând la felul în care pierderea unei slujbe îl făcuse pe un om deja tulburat mintal să alunece pe panta drogurilor, a infracţiunilor sau a altor necazuri, pentru ca, mai apoi, să treci mai departe, la pagina cu ştiri sportive.

Ochii lui Nick se umplură de lacrimi. „Ăsta e omul pe care l-am ucis eu”, se gândi. Un om care lăsase în urmă un copil - „o fiică, Cassie, în vârstă de douăzeci şi nouă de ani, stabilită în Chicago” - şi o fostă soţie, care murise cu patru ani mai devreme. Un om modest, cu un trai liniştit, care lucrase în uzinele Stratton toată viaţa sa de om adult.

Deveni deodată conştient de prezenţa lui Marge, care stătea acolo, privindu-l cu îngrijorare. Femeia îi spusese ceva.

— Scuză-mă, ce ziceai?

— Am spus: trist, nu-i aşa?

— Foarte trist, întări Nick.

— Înmormântarea e în după-amiaza aceasta. Aveţi o teleconferinţă cu Departamentul de Vânzări, dar poate fi reprogramată.

Nick încuviinţă uşor din cap, înţelegând ce voia să spună femeia. El participa de obicei la funeraliile tuturor angajaţilor Stratton, întocmai cum procedase şi bătrânul Devries pe vremea lui. Era o tradiţie împământenită, o

obligaţie protocolară a directorului general în acest oraş, în care toată suflarea se afla în grija unei singure companii.

Trebuia să participe la înmormântarea lui Andrew Stadler. Chiar nu avea de ales.

27

— Nu-mi eşti de nici un ajutor, spuse Audrey.

Bert Koopmans, specialistul în recoltarea probelor, se întoarse către chiuveta unde se spăla pe mâini. Felul în care îşi înclina capul şi o fixa îl făcea să semene cu o pasăre. Era înalt, aproape costeliv, cu nişte ochi mici, apropiaţi, ce păreau întotdeauna speriaţi.

— Nu intră în atribuţiile mele, spuse el sec, dar nu cu duşmănie. Care e problema?

Femeia ezită.

— Păi, chiar n-ai găsit nimic pe cadavru şi totul depinde de chestia asta.

— Despre ce cadavru vorbim acum?

— Stadler.

— Cine?

— Tipul din containerul de gunoi. De pe Hastings.

— Ăla care era făcut tortilla.

— Burrito, mai bine zis.

O urmă de zâmbet îi apăru în colţul gurii.

— Ţi-am dat toate datele pe care le aveam şi eu.

— Cadavrul ţi s-a părut cumva prea... curat?

— Curat? Te referi la igienă? Pentru că, ştii tu, unghiile individului erau murdare.

— Nu la asta mă refeream, Bert. Se gândi o clipă, după care adăugă: Murdăria de sub unghii - a fost recoltată pentru o analiză amănunţită, nu?

— Nu, am pierdut din vedere chestia asta, spuse Bert, fulgerând-o cu o privire. Uiţi cu cine vorbeşti? Ai impresia că ai de-a face cu unul dintre cazurile lui Wayne?

Nu toţi criminaliştii erau la fel de meticuloşi, la fel de obsesiv-compulsivi ca şi Koopmans. Bărbatul se duse la un fişet negru, deschise unul dintre sertare şi scoase de acolo un dosar. Apoi parcurse în grabă o foaie de hârtie:

— Păr pubian, păr de pe cap, unghiile de la mâna stângă, unghiile de la mâna dreaptă. Fibre de încălţăminte în stânga, fibre de încălţăminte în dreapta. Substanţă neidentificată sub unghiile de la mâna dreaptă, substanţă neidentificată sub unghiile de la mâna stângă. Să continui?

— Nu, mulţumesc. Ce-i cu substanţa neidentificată?

O privi din nou cu subînţeles.

— Dacă ştiam ce e cu ea, crezi că o mai numeam „neidentificată”?

— E vorba despre urme de piele, sânge, mizerie...?

— Îmi pui răbdarea la încercare, doamnă detectiv. Mă crezi sau nu, pielea şi sângele sunt substanţe pe care le-am mai văzut înainte.

— Şi murdărie ai mai văzut.

El ridică dintr-un umăr.

— Dar murdăria asta nu e ca oricare alta. Are... ceva aparte. Poate fi orice. Chiar mi-am notat aici că are o tentă verzuie.

— Vopsea verde? Presupunând, de pildă, că Stadler ar fi scrijelit cu unghiile zidul unei case...?

— Aş fi recunoscut vopseaua dacă de asta ar fi fost vorba. Îi înmânã foaia de observaţie: Uite, ce-ar fi să faci un drum până la Obiecte Personale şi să aduci porcăriile alea? O să ne uităm pe ele împreună.

Cel care avea în grijă Biroul de Obiecte personale era un individ pe nume Arthur nu-ştiu-cum - un alb molatic, cu o mustaţă model Hitler, îmbrăcat în salopetă; era genul care stătea cu ochii pe ceas, aşteptând sfârşitul programului. Audrey apăsă pe sonerie, iar el veni cu paşi rari la ghişeu. Ea îi înmână copia roz a bonului de la Obiecte Personale, explicându-i că dorea să vadă doar articolul cu numărul cincisprezece. Toate probele - părul de pe cap, părul pubian, cele două fiole cu sânge - erau păstrate într-un frigider mare. Arthur se întoarse după câteva minute, cu un aer cum nu se poate mai plictisit. În timp ce el îndeplinea ritualul obişnuit al scanării etichetei cu codul de bare de pe plicul de dimensiuni standard pe care era scris „Unghii tăiate la autopsie” şi apoi a codului de bare din tabelul de pe perete, pentru a înregistra numele şi codul ei de identificare, Audrey auzi vocea lui Roy Bugbee:

— Pare a fi vorba despre cazul Stadler.

Ea încuviinţă din cap, întrebând la rândul ei:

— Tu lucrezi la cazul Jamal Wilson?

Bugbee pretinse că n-o auzise. Când tipul de la ghişeu strecură plicul pe sub geam, Bugbee îl înşfăcă, înainte ca Audrey să ajungă la el.

— Unghii tăiate, ha?

— E vorba doar despre nişte probe pe care vreau să le verific din nou la Biroul de Identificare.

— De ce oare am sentimentul ăla ciudat că nu colaborăm aşa cum se cuvine la cazul ăsta, Audrey?

— Nici nu-ţi imaginezi cât de multe sunt aspectele la care ţi-aş fi grozav de recunoscătoare pentru un pic de ajutor, îi spuse Audrey cu o strângere de inimă.

— Sunt convins, răspunse Bugbee. Treci acum pe la Biroul de Identificare?

Koopmans, care păru surprins să-l vadă pe Roy Bugbee, puse două coli albe de hârtie pe masa din laboratorul lung

şi îngust, unde se verificau amprentele. Bărbatul desfăcu pliculeţele cu un bisturiu de unică folosinţă şi răsturnă conţinutul lor pe foile de hârtie.

— Aşa cum spuneam mai devreme, o murdărie verde, spuse Koopmans.

Şi el, şi Audrey purtau măşti chirurgicale, astfel încât răsuflarea lor să nu împrăştie probele. Bugbee nu îşi pusese mască.

Audrey privi cu atenţie de aproape.

— Nu ar fi mai bine dacă am folosi un microscop binocular?

— Nici o problemă. Dar am făcut deja asta şi nu e nimic altceva de văzut. Acestea fiind zise, el cernu grămăjoara micuţă cu un instrument de lemn, adăugând: Nisip, un fel de pulbere verde fină, fragmente din ceea ce par a fi, probabil, nişte ghemotoace de hârtie. Poţi să te duci cu probele astea şi la laboratorul naţional dacă vrei, dar cei de acolo o să-ţi spună exact ce ţi-am spus şi eu. Şi o să le ia şase săptămâni până să-ţi spună toate astea.

— La dracu'! exclamă Bugbee. N-ai nevoie de microscop pentru porcăriile astea.

— A, serios? spuse Koopmans, făcând un schimb rapid de priviri cu Audrey.

— E clar că nu ai peluză acasă, concluzionă Bugbee. Asta e gazon de hidroînsămânţare[25].

— Gazon de hidroînsămânţare..., repetă Koopmans.

— Care ce este, mai exact? vru să afle Audrey.

— Seminţe de gazon şi nu mai ştiu ce, bucăţele mici de ziar şi nişte rahaturi care se pulverizează. Ca să-ţi faci o peluză nouă. Eu, unul, urăsc drăcia asta - e plină de buruieni. Eu îi spun „hidrobălării”.

— Dar e verde, spuse Audrey, neîncrezătoare.

---

25 Hidroînsămânţare - procedeu de acoperire a unui teren cu gazon, care constă în aplicarea sub presiune a unui amestec alcătuit din frunze uscate, seminţe preîncolţite, substanţe fertilizante, coloranţi etc. (n.tr.)

— Aceea este pulberea de vopsea, interveni Koopmans. Iar ghemotoacele sunt de fapt frunze uscate. Se trase de bărbie cu degetul mare şi arătătorul.

— Ei bine, ai trecut pe acasă pe la Stadler, spuse Audrey. Eu, una, n-am văzut un astfel de gazon. Tu ai văzut aşa ceva?

— Nu, răspunse Bugbee plin de el. Avea o peluză de tot rahatul. Numai iarbă ordinară şi buruieni cu frunză lată. Bărbaţilor le sar în ochi lucrurile de genul ăsta.

— Da, dacă sunt obsedaţi de peluze, admise Koopmans. E posibil ca tipul ăsta al vostru să fi muncit pe undeva cu jumătate de normă la amenajarea grădinilor sau ceva de genul ăsta?

— Nu, răspunse Audrey. Abia dacă putea să-şi păstreze slujba de la Stratton. Nu, bănuiesc că a făcut rost de mizeria aia de sub unghii de pe unde a umblat. Poate chiar - de ce nu? - în noaptea în care a fost ucis.

28

Cimitirul Mount Pleasant nu era cel mai mare spaţiu funerar din parohia Fenwick şi nici cel mai bine întreţinut. Era amplasat în vârful unui povârniş înalt, deasupra unei autostrăzi aglomerate şi părea dezolant, prea dezolant chiar şi pentru un cimitir. Nick nu mai fusese niciodată acolo. Dar nu e mai puţin adevărat faptul că ura cimitirele şi le evita ori de câte ori acest lucru era posibil. Dacă trebuia să asiste la o ceremonie funerară, mergea la biserică sau la capelă, reuşind cumva să evite cimitirul. Moartea Laurei nu făcuse ca înmormântările să fie mai uşor de suportat, ba din contră.

De data asta însă întârziase. Pierduse slujba de la capelă, pentru că nu reuşise să reprogrameze o teleconferinţă importantă cu directorii generali de la Steelcase şi Herman Miller, pe tema eforturilor de a face lobby în faţa Congresului împotriva unui proiect de lege absolut aberant.

Îşi parcă Chevroletul Suburban lângă o bordură, aproape de locul unde o ceremonie era în plină desfăşurare. Văzu un grup mic de oameni îmbrăcaţi în negru - poate zece sau douăsprezece persoane în total: un pastor, o femeie de culoare, un cuplu în vârstă, cinci sau şase bărbaţi - probabil colegi de-ai lui Stadler, şi o tânără drăguţă, care era probabil fiica bărbatului. Era minionă şi avea nişte ochi mari şi un păr scurt, aparent tuns după moda punk. În ziar scria că avea douăzeci şi nouă de ani şi locuia la Chicago.

Nick se apropie de grupul acela de oameni. Îl auzi pe pastor, care stătea lângă sicriu, rostind următoarele cuvinte:

— Binecuvântează, Doamne, acest mormânt, pentru ca trupul fratelui nostru Andrew să se odihnească aici în pace, până ce Tu îl vei trezi întru gloria eternă; atunci îţi va vedea chipul şi va cunoaşte strălucirea Dumnezeului celui veşnic, care trăieşte şi stăpâneşte, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Zgomotul infernal al traficului îi acoperea când şi când cuvintele.

Câţiva dintre cei prezenţi la ceremonie se întoarseră să-l privească pe Nick. Cei de la Stratton îl recunoscură, iar privirile lor stăruiră mai mult asupra lui. Lui Nick i se păru că citeşte în ochii lor surprindere sau poate chiar o scânteie de indignare, dar nu era sigur. Frumoasa fiică a celui decedat părea uluită, asemenea unei căprioare surprinse de lumina farurilor. Lângă ea se afla femeia de culoare, care era, la rândul ei, destul de atrăgătoare. Aceasta îl privi cu nişte ochi sfredelitori şi cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

Nick se întrebă cine era. Nu erau prea multe persoane de culoare prin partea locului.

Nu era încă pregătit pentru priveliştea sicriului de mahon lustruit, aşezat deasupra dispozitivului aceluia de coborâre - aşa cum şi-l amintea Nick de la înmormântarea Laurei - ascuns în spatele faldurilor de catifea verde creponată. Tabloul care i se arătă în faţa ochilor îl izbi. Într-un fel, sicriul acela înalt, rotunjit, de mahon, îi oferi o privelişte şi mai brutală decât însuşi cadavrul lui Andrew Stadler, chircit pe peluza sa. Îi dădea o senzaţie mai *reală,* de iremediabil. Acest bărbat avea o familie - o fiică, cel puţin - şi prieteni. Probabil că fusese un schizofrenic periculos, care îşi întrerupsese tratamentul, dar fusese şi el tatăl cuiva. Al tinerei acesteia încântătoare, cu păr ţepos şi ten de porţelan. Lacrimile inundară ochii lui Nick. Se simţi copleşit de ruşine.

Femeia de culoare îl privi din nou. Oare cine era?

Oamenii de la Stratton se uitară din nou la el, desigur observându-i lacrimile şi fiind revoltaţi în sinea lor de această manifestare ipocrită. Nick-Tăietorul-de-Capete venise să plângă la căpătâiul unui om pe care îl concediase, se gândeau ei probabil. Când ceremonia se termină, iar sicriul fu coborât încet şi pe tăcute în mormânt, cei prezenţi începură să arunce bulgări de pământ şi flori pe sicriu. Unii dintre ei o îmbrăţişară pe fiică, strângându-i mâna şi murmurând condoleanţe. Când consideră că venise momentul potrivit, Nick se apropie de ea:

— Domnişoară Stadler, mă numesc Nick Conover. Sunt...

— Ştiu cine sunteţi, îi replică ea cu răceală.

Pe partea dreaptă a nasului, femeia avea un cerceluş minuscul - o scânteiere de lumină.

— Nu l-am cunoscut personal pe tatăl dumneavoastră, dar am dorit să vă transmit regretele mele sincere. A fost un angajat valoros.

— Atât de valoros încât l-aţi dat afară.

Femeia vorbea pe un ton calm, dar amărăciunea ei era evidentă.

— Perioada aceasta de concedieri a fost dificilă pentru noi toţi. Foarte mulţi oameni de excepţie şi-au pierdut locul de muncă.

Ea scoase un oftat, ca şi cum ar fi vrut să spună că discuţia pe acest subiect nu-şi mai avea rostul:

— Mda... Ei bine, lumea din jurul tatălui meu a început să se i prăbuşească după ce a fost dat afară.

În timp, Nick îşi construise o platoşă de oţel împotriva furiei celorlalţi, dat fiind că se întâlnea foarte des cu foşti angajaţi de la Stratton. Dar acum nu era tocmai pregătit pentru astfel de reproşuri, şi cu atât mai puţin într-un cimitir, din partea unei femei care îşi îngropa tatăl.

— A fost nevoit să treacă printr-o experienţă înfiorătoare.

Nick observă că femeia de culoare urmărea cu interes schimbul acesta de replici, cu toate că era suficient de departe încât să nu audă discuţia lor.

Fiica lui Stadler zâmbi cu amărăciune.

— Hai să lămurim un lucru, domnule Conover. În ceea ce mă priveşte, dumneavoastră sunteţi cel care l-a ucis pe tata.

29

Sora mai mare a lui Leon, LaTonya, era o femeie corpolentă, cu un fel de a fi foarte autoritar, neînduplecată în toate opiniile ei - şi poate că era firesc să fie aşa, pentru o femeie care creştea şase copii. Lui Audrey îi plăcea să fie în preajma ei. LaTonya era tot ce nu era ea: vulgară acolo unde Audrey era cuviincioasă, brutală în situaţiile în care

Audrey dădea dovadă de amabilitate, încăpăţânată în cazurile în care Audrey era docilă. Poate că lucrurile nu mergeau tocmai bine în relaţia cu Leon, dar asta nu afectase prietenia celor două femei. Legătura care se crease între ele era mai puternică. Şi oricum, se părea că LaTonya nu avea prea mult respect pentru fratele ei mai mic.

Destul de des, Audrey stătea cu cei trei copii mai mici ai familiei Saunders. De cele mai multe ori, îi făcea plăcere. Erau nişte copii buni - o fată de doisprezece ani şi doi băieţi, unul de nouă şi celălalt de unsprezece. Fără îndoială că i se urcaseră în cap, profitând de firea ei bună, şi reuşeau să scape nepedepsiţi pentru lucruri pe care mama lor, cu temperamentul ei de instructor militar, le-ar fi pedepsit fără drept de apel. Dar până la urmă, se gândea ea, de-asta existau mătuşile. De asemenea, remarcase că însăşi LaTonya profita de ea, cerându-i să rămână mult peste programul stabilit, şi asta pentru că LaTonya înţelesese ceea ce nimeni nu spunea cu voce tare, şi anume că acei copii erau singurii pe care Audrey avea să-i aibă vreodată.

În seara aceasta, LaTonya ajunsese acasă cu o oră mai târziu decât spusese iniţial. Participa la un seminar de training motivaţional la Days Inn, pe Winsted Avenue, învăţând cum să pună bazele unei afaceri de familie. Soţul ei, Paul, administra departamentul servicii de întreţinere al unei reprezentanţe GMC şi de regulă lucra până târziu, nu se întorcea acasă înainte de ora 8. Pe Audrey chiar n-o deranja acest lucru. Tocmai se întorsese dintr-o tură prelungită, care inclusese participarea la ceremonia funerară a lui Andrew Stadler, şi, la drept vorbind, prefera să stea câteva ore cu nepoţii ei decât acasă, cu Leon. Sau gândindu-se la sărmana Cassie Stadler. Uneori, mai era nevoie şi de câte o pauză.

LaTonya căra o uriaşă cutie de carton plină până la refuz cu sticle albe de plastic. Chipul ei în formă de lună era înrourat cu stropi de sudoare.

— Chestia asta de aici, anunţă ea în timp ce uşa-paravan se închise cu zgomot în urma ei, chestia asta o să ne scape de datorii.

— Ce ai acolo? întrebă Audrey.

La această oră, Camille începuse deja exerciţiile de pian în camera ei, iar cei doi băieţi se uitau la televizor.

— Hei, ce-i asta? Ce dracu' se petrece aici? zbieră LaTonya la băieţii ei, în timp ce dădu drumul cutiei pe masa din bucătărie. Oricât s-ar lăsa mătuşa Audrey dusă de nas, noi avem o regulă în ceea ce priveşte televizorul. Opriţi dracului nenorocitul ăla de aparat şi duceţi-vă la temele voastre. În clipa asta!

— Dar Audrey a spus că avem voie! protestă Thomas, fiul cel mic.

Însă Matthew, care avea suficientă experienţă încât să ştie că nu trebuia să se certe niciodată cu mama lui, o zbughi imediat sus.

— Nu dau doi bani pe ce v-a spus Audrey! Ştiţi care sunt regulile! tună ea. Apoi se întoarse către Audrey, înmuindu-şi puţin glasul: Sunt suplimente alimentare pentru slăbit. Într-un an sau doi, n-o să mai am *nevoie* de salariul lui Paul. Nu că ar avea cine ştie ce salariu!

— Suplimente pentru slăbit?

— Termogenice! adăugă LaTonya. Era limpede că abia învăţase cuvântul. Ard grăsimile. Îţi accelerează metabolismul. Blochează carbohidraţii. Şi sunt în întregime naturale.

— Soro, trebuie să ai mare grijă cu schemele astea de câştiguri din munca la domiciliu, o avertiză Audrey.

Ciudat lucru, când era în preajma LaTonyei, Audrey se surprindea vorbind în jargonul negrilor, iar ritmul frazelor ei

căpăta inflexiuni specifice. Era perfect conştientă de faptul că LaTonya o considera snoabă sau încrezută.

— Grijă? icni LaTonya. Aici vorbim despre industria *wellness.* În cinci ani de zile, asta o să fie o industrie în valoare de miliarde de dolari, iar eu pornesc acum de la primul nivel.

Femeia desfăcu o cutie nouă de biscuiţi Ritz şi îi oferi şi lui Audrey, dar aceasta clătină din cap. LaTonya rupse apoi hârtia cerată a unuia dintre pachete şi luă o mână de biscuiţi.

— LaTonya, pot să-ţi vorbesc o clipă?

— Îhm, replică LaTonya cu gura plină.

— E vorba despre felul în care li te adresezi copiilor tăi. Limbajul pe care îl foloseşti. Nu cred că nişte copii ar trebui să audă asemenea cuvinte, şi cu atât mai puţin de la unul din părinţi.

Ochii LaTonyei se măriră de indignare. Îşi puse mâinile în şold. Mestecă, înghiţi, apoi spuse:

— Audrey, scumpa mea, tu ştii că te iubesc, dar aici vorbim despre copiii mei, ai înţeles? Ai mei, nu ai tăi.

— Şi totuşi..., adăugă Audrey, regretând acum că adusese vorba despre asta şi vrând să-şi retragă cuvintele.

— Draga mea, zvăpăiaţii ăştia mici respectă autoritatea. Dacă ai avea copii, ai înţelege. LaTonya observă în acel moment expresia de adâncă mâhnire de pe chipul lui Audrey şi adăugă imediat: Îmi... îmi pare rău. N-am vrut să sune chiar aşa.

— Nu face nimic, capitulă Audrey cu o clătinare a capului. N-ar fi trebuit să mă bag.

LaTonya avea în mână una dintre sticlele acelea mari şi albe din plastic.

— Uite de *asta* ai nevoie tu! zise ea.

— *Eu* am nevoie?

— Pentru bărbatul ăla al tău, puturos şi bun de nimic. Frate-miu, adică. Măcar atâta lucru să facă şi el, că tot arde

gazul de pomană toată ziua: să ia nişte suplimente din astea termogenice. Douăzeci şi patru de dolari şi nouăzeci şi cinci de cenţi. E un preţ accesibil. Ştii ce? Îţi scad comisionul meu: şaisprezece dolari şi jumătate. Mai ieftin de atât nu se poate.

30

Audrey nu-l agrea prea tare pe directorul de la pază al Stratton Corporation - un fost poliţist pe nume Edward Rinaldi. De vină era, în primul rând, refuzul lui iniţial de a o întâlni, refuz care ei i se păruse destul de ciudat. La urma urmei, doar ancheta circumstanţele morţii unui angajat Stratton. Cât de încărcat putea fi programul lui? La telefon, după ce ea îi explicase ce doreşte, el îi spusese că era „prins”.

Apoi, mai era vorba şi despre reputaţia bărbatului, care era puţin dubioasă. Bineînţeles, Audrey îşi făcea întotdeauna temele cu conştiinciozitate, iar înainte să ajungă la sediul Stratton, dăduse câteva telefoane în stânga şi în dreapta, gândindu-se că directorul de la paza celei mai mari companii din oraş trebuia să fie cunoscut cel puţin printre poliţiştii în uniformă ai secţiei de poliţie. Astfel aflase că Rinaldi era din partea locului şi că fusese coleg de liceu cu Nicholas Conover, directorul general al Stratton. Mai aflase că făcuse armata în Grand Rapids. Relaţiile lui cu poliţia din Fenwick se rezumau la câteva cazuri de furtişaguri sau vandalism care aveau legătură cu Stratton.

— Individul ăla? N-ar fi făcut niciodată prea mulţi purici pe aici, îi spusese lui Audrey un veteran de la patrula de poliţie, pe nume Vogel. L-am fi dat afară în şuturi.

— Cum aşa?

— Prea făcea pe şmecherul. Se ghidează după propriile reguli, dacă înţelegi ce vreau să zic.

— Nu, nu prea.

— Nu vreau să răspândesc zvonuri. Mai întreabă oamenii de prin Grand Rapids.

— Am să fac şi asta. Dar aţi avut şi dumneavoastră de-a face cu el, nu?

— A, a făcut mare tărăboi pe aici în legătură cu un act de vandalism care avusese loc la domiciliul directorului general. Ca şi cum ar fi fost vina noastră şi nu a unui ţicnit de angajat concediat.

— Ce fel de tărăboi?

— Venise să ceară cazierul acelui angajat.

— Care?

Vogel păru surprins:

— Cum adică? Tipul vostru, normal. Nu? Individul ăla, Stadler... Doar de-asta m-ai sunat, nu-i aşa?

Brusc, personajul Edward Rinaldi devenea mai interesant.

Sunând la Grand Rapids, Audrey reuşi cu greu să găsească pe cineva dispus să discute cu ea despre Edward Rinaldi. Asta până ce un locotenent de acolo, pe nume Pettigrew, îi mărturisise că lui Rinaldi nu-i ducea nimeni dorul.

— Ca să spunem aşa, îi zisese locotenentul în mare secret, o ducea destul de bine pe aici.

— Adică?

— Adică veniturile lui nu se limitau neapărat la salariu.

— Vorbim cumva despre mită, domnule locotenent?

— Se prea poate, dar nu asta vreau să spun. Mă referam la faptul că nu toate drogurile confiscate în urma raziilor ajungeau la biroul de sechestru.

— Consuma droguri?

Locotenentul chicotise:

— Din câte ştiu eu, nu. Părea mult mai interesat de teancurile de bani de la ciorap. Dar a fost dat afară fără o anchetă oficială, aşa că ăsta nu e decât un zvon.

Fusese însă suficient pentru ca Audrey să devină circumspectă în privinţa acestui individ.

Lucrul care o deranja cel mai tare la Rinaldi era comportamentul lui - evazivitatea lui, privirile acelea alunecoase, rânjetele fugare şi care nu-şi aveau rostul, intensitatea privirii lui. Omul ăsta avea ceva vulgar şi viclean în acelaşi timp.

— Unde este partenerul dumneavoastră? întrebă el după ce discutaseră câteva minute. Dumneavoastră, poliţiştii, nu lucraţi întotdeauna în echipă?

— De cele mai multe ori.

„El şi cu Bugbee s-ar fi înţeles de minune”, se gândi ea. Erau croiţi din acelaşi material.

— Dumneavoastră sunteţi detectivul Rhimes? Ca în LeAnn Rimes?

— Se scrie altfel, îl lămuri ea. Domnule Rinaldi, Andrew Stadler a vandalizat casa directorului general de la firma dumneavoastră? întrebă ea, trecând direct la subiect.

Rinaldi privi în altă direcţie, parcă prea rapid, cercetând preocupat tavanul, ca şi când şi-ar fi răscolit mintea încercând să-şi amintească, şi se încruntă.

— N-am idee, doamnă detectiv.

— Aţi dorit la un moment dat să-i aflaţi cazierul, domnule Rinaldi. Trebuie să fi avut dumneavoastră vreo suspiciune.

De această dată, el o privi direct în ochi.

— Îmi place să-mi fac treaba până la capăt. Cercetez toate posibilităţile. Aşa cum, de altfel, sunt convins că procedaţi şi dumneavoastră.

— Îmi pare rău, nu prea înţeleg. Până la urmă, l-aţi suspectat pe domnul Stadler sau nu?

— Uite ce e, doamnă detectiv: casa şefului meu este vandalizată într-un mod complet bolnav şi pervers. Primul

lucru pe care trebuie să-l fac este să cercetez dosarele celor care au fost concediaţi, nu? Oricine a adus ameninţări în timpul interviurilor de redistribuire a personalului. După toate astea, aflu că unul dintre cei disponibilizaţi are probleme de sănătate mentală. Iau hotărârea să cercetez cazul mai îndeaproape. Are sens ce vă spun?

— Absolut. Şi ce aţi descoperit cercetând cazul mai îndeaproape?

— Ce am descoperit?

— Exact. A adus vreo ameninţare în timpul procedurilor de redistribuire?

— Nu m-ar surprinde. Ştiţi, oamenii fac chestia asta. Se pierd cu firea în astfel de situaţii.

— Nu şi dacă e să-i dăm crezare şefului lui de la atelierul de modelaj, cel care a condus interviul respectiv, împreună cu cineva de la Resurse Umane. Dumnealui a spus că Stadler şi-a dat demisia, fără a da însă semne de violenţă.

Rinaldi râse zgomotos.

— Încercaţi să-mi întindeţi o capcană sau ceva. Ştiţi ce, doamnă detectiv? Lăsaţi-o baltă! Vă spun eu că individul ăsta era un client fidel al spitalului de nebuni.

— Era diagnosticat cu schizofrenie, corect?

— Concret, ce doriţi de la mine? Vreţi să ştiţi dacă individul ăsta, Stadler, a fost dementul care a intrat în casa şefului meu şi i-a ucis câinele? N-am nici cea mai vagă idee!

— Aţi vorbit cu el?

Rinaldi flutură din mână a lehamite.

— Nu.

— I-aţi cerut poliţiei să-l ancheteze?

— Pentru ce? Să-l bag pe bietul om în belele? Ce rost avea?

— Tocmai aţi afirmat că nu v-ar surprinde ca el să fi proferat ameninţări în timpul interviurilor de redistribuire a personalului.

Rinaldi se roti în scaunul lui modern şi privi către monitorul computerului, mijind ochii.

— Cine mai e şeful Departamentului Cazuri penale? Noyce, cumva?

— Exact, sergentul Noyce.

— Salutaţi-l din partea mea. Simpatic om. Şi bun poliţist.

— Aşa am să fac.

Oare acesta era felul lui de a ameninţa că va trage nişte sfori? Dacă asta intenţiona, strategia nu avea să funcţioneze, se gândi ea. Sergentul Noyce abia dacă auzise de el. Îl întrebase pe şeful ei despre Rinaldi. Continuă impasibilă:

— Revenind acum la întrebarea mea, domnule Rinaldi - n-aţi discutat niciodată cu Stadler, nu l-aţi indicat niciodată ca potenţial suspect în incidentul din casa domnului Conover?

Rinaldi clătină din nou din cap şi se încruntă gânditor.

— N-aveam nici un motiv să cred că el era suspectul, spuse el, apelând la raţiune.

— Aşadar situaţia a rămas nerezolvată? Mă refer la cele întâmplate la domiciliul domnului Conover...

— Asta dumneavoastră să-mi spuneţi. Poliţia din Fenwick nu pare prea optimistă în ceea ce priveşte rezolvarea acestui caz.

— L-aţi întâlnit vreodată pe Andrew Stadler sau aţi discutat cu el?

— Nu.

— Dar domnul Conover? Dumnealui l-a întâlnit sau a discutat vreodată cu el?

— Mă îndoiesc. De regulă, directorul general al unei companii atât de mari nu îşi întâlneşte cea mai mare parte a angajaţilor, decât cel mult la dezbaterile în grup.

— Atunci a fost foarte amabil din partea dumnealui să participe la funeraliile domnului Stadler.

— A fost acolo? Mă rog, ăsta pare a fi Nick.

— Cum adică?

— E foarte atent cu angajaţii săi. Probabil merge la toate înmormântările angajaţilor Stratton. Într-un oraş ca ăsta, mă înţelegeţi, e o personalitate publică. Face parte din meseria lui.

— Înţeleg. Se gândi o clipă, apoi zise: Dar trebuie să-i fi prezentat măcar o listă de nume domnului Conover, nume ale unor angajaţi disponibilizaţi, să vedeţi dacă vreunul îi sună cunoscut.

— De regulă, nu-l deranjez atât de mult, doamnă detectiv. Nu dacă nu am o pistă clară. Îl las să-şi facă treaba, iar eu mi-o fac pe a mea. Nu... Aş vrea să vă pot fi de folos. Omul ăla a lucrat la Stratton vreo treizeci şi cinci de ani. Nu pot suporta să văd că un angajat loial sfârşeşte astfel.

31

— Hei! exclamă Scott, făcându-şi apariţia din spatele panoului care despărţea biroul lui Nick de cel al lui Marge. Cauţi ceva interesant de citit? Registrele contabile pentru comisie sunt gata.

Nick ridică privirile de pe monitorul calculatorului său, unde era prins într-un schimb arţăgos de e-mailuri cu avocatul companiei, Stephanie Alstrom. Motivul era un conflict sâcâitor şi interminabil cu Agenţia de Protecţie a Mediului, cu privire la emisiile anumitor compuşi organici volatili dintr-un adeziv folosit la fabricarea unuia dintre modelele de scaune Stratton, model care fusese, oricum, scos din producţie.

— Fictive sau reale? întrebă el.

— Reale, din păcate. Îmi pare rău că ţi le dau aşa, în ultimul moment, dar a trebuit să refac toate calculele, după cum mi-ai cerut.

— Îmi pare rău că am fost atât de nerezonabil, spuse Nick cu sarcasm. Dar eu sunt cel tras la răspundere.

— Muldaur şi Eilers sosesc la Grand Fenwick în după-amiaza aceasta, îl anunţă Scott. Le-am spus că le duc registrele contabile înainte de cina din seara asta, ca să poată arunca o privire peste ele. Îi cunoşti pe tipii ăştia - o să te asalteze cu întrebări din secunda în care te văd. Important e să fii pregătit să le faci faţă.

Consiliul director lua întotdeauna cina în oraş în seara de dinaintea întrunirii trimestriale a comisiei. Dorothy Devries, fiica fondatorului şi unicul membru al familiei Devries din consiliul de administraţie, îi găzduia, de regulă, la Fenwick Country Club, care îi aparţinea, mai mult sau mai puţin. Cina era întotdeauna rigidă şi jenantă, iar în timpul ei nu se discutau niciodată afaceri în mod deschis.

— A, Scott, o să fiu nevoit să ratez întâlnirea din seara asta.

Nick se ridică în picioare, simţindu-se ca şi cum ar fi fost biciuit; cât despre durerea de cap, aceasta atinsese punctul culminant.

— Vrei să... Glumeşti!

— În seara asta este serbarea clasei a patra - pun în scenă *Vrăjitorul din Oz,* iar Julia are un rol important. Chiar nu pot să lipsesc.

— Nick, te implor, spune-mi că glumeşti! *Serbarea clasei a patra?*

— Am ratat şi serbarea de anul trecut, şi expoziţia artistică, şi cam toate întrunirile cu părinţii. Nu pot lipsi şi de data asta.

— Nu poţi ruga pe cineva să ţi-o înregistreze?

— Să o înregistreze? Ce fel de tată eşti?

— Veşnic absent şi mândru de asta. Copiii mei mă respectă mai mult pentru că păstrez distanţa şi sunt mereu indisponibil.

— Acum, poate. Aşteaptă până ajung la psiholog. Oricum, ştii şi tu la fel de bine ca şi mine că nu se întâmplă nimic la cinele astea.

— Se numeşte „taifas”. Un cuvânt de origine neogreacă, ce vrea să însemne că-ţi păstrezi postul.

— O să mă dea afară pentru că nu iau cina cu ei? Dacă ajung să facă asta, Scott, băiatule, înseamnă că oricum căutau un pretext.

Scott clătină din cap.

— Bine, cedă el, privind în podea. Tu eşti şeful. Dar dacă mă întrebi pe mine...

— Îţi mulţumesc, Scott. Dar nu te întreb pe tine.

32

Audrey se aşeză la biroul ei, privind absentă la mica galerie de fotografii. Apoi formă numărul laboratorului de Criminalistică al Poliţiei Statului Michigan, din Grand Rapids.

Cu o zi înainte, condusese aproape două ore până în Grand Rapids pentru a preda gloanţele, puse într-un pliculeţ maroniu de hârtie, special pentru probe. I le înmânase unui tehnician de la laborator, care abia dacă era suficient de matur pentru a se bărbieri. Soldatul Halverson fusese foarte amabil, fără a depăşi însă limitele profesionale. O întrebase dacă găsiseră cumva vreun cartuş, în caz că ea pierduse din vedere acest lucru. Îi răspunsese că nu recuperaseră nici unul şi se surprinsese aproape cerându-şi scuze pentru asta. Întrebase cât avea să dureze analiza, iar el îi spusese

că volumul de muncă era uriaş, că se confruntau cu o lipsă acută de personal, că erau în urmă cu vreo trei sau chiar patru luni. Din fericire, sergentul Noyce îl cunoştea pe unul dintre „jandarmii de pe rampă”, aşa cum li se spunea agenţilor de poliţie de pe autostrada Michigan, iar când Audrey amintise de acest lucru - subtil, cu cea mai mare delicateţe - soldatul Halverson îi promisese că o să încerce să se apuce imediat de treabă.

La telefon, Halverson părea şi mai tânăr. Nu-şi amintea numele ei, dar când Audrey îi citi numărul de înregistrare al dosarului, dat de laborator, el îl extrase din computer.

— Da, doamnă detectiv, spuse el, presupunând că asta îi era funcţia. Hmmm, să vedem ce avem aici... Da. Sunt gloanţe de calibrul 38, cu tub de alamă, aşa cum aţi spus şi dumneavoastră. Ţeava pare a avea şase ghinturi orientate spre stânga. Dumnezeule mare, chiar nu aţi găsit nici un cartuş?

— Cadavrul a fost aruncat într-un tomberon. Prin urmare, aşa cum am spus deja, din păcate nu am găsit nici o cămaşă de glonţ.

— Ideea e că, dacă aveaţi aşa ceva, am fi putut afla mult mai multe detalii, îi explică el.

Vorbea de parcă ea ar fi avut la dispoziţie acele cartuşe şi avea nevoie doar de puţină putere de convingere ca să le predea.

— De regulă, pe învelişul glonţului se întipăresc mai bine urmele decât pe glonţ, continuă el să îi explice.

— N-am avut noi norocul ăsta, îi răspunse ea.

Aşteptă răbdătoare ca el să treacă în revistă toate măsurătorile şi detaliile examenului microscopic.

— Aşadar... ăăă, pe baza diametrului suprafeţei de contact şi al canelurii, baza de date GRC a izolat vreo douăzeci de modele diferite cărora ar fi putut să le aparţină arma în discuţie.

GRC, îşi aminti ea, era baza de date a caracteristicilor generale de ghintuire, bază de date editată anual de FBI pe un CD.

— Douăzeci..., spuse Audrey, dezamăgită. Asta nu prea ne ajută să restrângem cercul suspecţilor.

— Vorbim în special de arme din mărcile Colt şi Davis Industries. Foarte multe arme de stradă se încadrează în această categorie. Prin urmare, aş spune că trebuie să căutaţi un Colt de calibrul 38, un Davis de calibrul 38 sau un Smith & Wesson.

— Nu există nici o posibilitate de a restrânge aria şi mai mult? Cum rămâne cu tipul de muniţie?

— Da, doamnă, e vorba despre gloanţe explozive cu tub de alamă. Există oarecare indicii că ar fi marca Remington Golden Sabers, dar nu sunt sigur. E discutabil.

— Am înţeles.

— Şi mai e ceva... În fine, poate că nu ar trebui să aduc vorba despre asta.

— Ce anume?

— Nu, mă gândeam... E doar o observaţie personală. Diametrul suprafeţei de contact este cuprins între 6,4 mm şi 13,71 mm. Spaţiul dintre ghinturi este de 3,14 până la 3,25 mm. Aşadar, destul de strâns. Asta îmi spune că arma din care a fost tras glonţul este una cât de cât de calitate, nu cine ştie ce chestie ieftină, vândută la orice colţ de stradă. Prin urmare, aş spune că este vorba despre un Smith & Wesson, acesta fiind un producător destul de bun.

— Despre câte modele posibile de Smith & Wesson vorbim în acest caz?

— Ei bine, Smith & Wesson nu mai fabrică arme de calibrul 38. Singura astfel de armă pe care a fabricat-o vreodată a fost Baby Sigma.

— Baby Sigma? Aşa se numeşte arma?

— Nu. Adică, ştiţi dumneavoastră, fabricantul are o linie de produse denumită Sigma, iar timp de câţiva ani - de pe

la mijlocul până spre sfârşitul anilor 1990 - produsul cel mai ieftin din gama Sigma era un pistol de buzunar de calibru 38, pe care oamenii îl numeau uneori Baby Sigma.

Audrey îşi notă: „S&W Sigma, calibrul 38”.

— Bun, în regulă, spuse ea. Aşadar, căutăm un Smith & Wesson Sigma, de calibru 38.

— Nu, doamnă. N-am spus asta. Nu trebuie să trecem cu vederea nici una dintre armele suspecte.

— Nu încape îndoială, domnule Halverson.

Audrey ştia că oamenii din branşa lui erau foarte atenţi la informaţiile pe care le furnizau, conştienţi fiind de faptul că afirmaţiile lor trebuiau să aibă acoperire în sala de judecată - totul trebuia să fie foarte bine documentat, nu era loc de supoziţii.

— Când credeţi că veţi afla mai multe? mai vru să ştie Audrey.

— De îndată ce cazul va fi investigat de specialistul nostru de la laboratorul de identificare balistică.

Audrey nu dori să întrebe când avea să se întâmple acest lucru.

— În fine, dacă puteţi face ceva, orice, pentru a urgenta lucrurile, vă vom rămâne recunoscători.

33

Sala de festivităţi, nou-nouţă, a Şcolii Elementare din Fenwick era mai elegantă decât multe săli de spectacol de la colegiu: scaune tapiţate cu pluş şi dispuse în amfiteatru, o acustică de excepţie, sistem de sunet şi lumini profesional. Se numea Sala de Spectacole Devries, fiind un

cadou de la Dorothy Stratton Devries, în memoria regretatului ei soţ.

Pe vremea când Nick urma cursurile Şcolii Elementare din Fenwick, nici măcar nu exista o sală de festivităţi. Adunările şcolare aveau loc în sala de sport, unde toţi copiii erau aşezaţi pe banchete de lemn din care săreau aşchiile. Acum ai fi zis că elevii de la clasa a patra îşi făceau serbarea anuală într-un teatru de pe Broadway.

Privind în jur, Nick se bucură că venise. Toţi părinţii erau prezenţi, ba chiar şi bunicii. Veniseră până şi acei părinţi care participau foarte rar la evenimentele şcolare, aşa cum era Jim, tatăl lui Emily Renfro, care era chirurg plastician. Jacqueline Renfro era preşedinta comitetului de părinţi sau cam aşa ceva, însă soţul ei era de obicei prea ocupat cu liftingurile faciale sau cu regulatul recepţionerei pentru a-şi face apariţia la astfel de evenimente. Câţiva părinţi aveau camere video minuscule, fiind pregătiţi să înregistreze piesa pe un suport digital compact, pentru ca, ulterior, nimeni să nu se mai obosească vreodată să o revadă.

Întârziase ca de obicei. În perioada asta s-ar fi zis că întârzie oriunde se ducea. Marta o adusese pe Julia cu o oră în urmă, ca atât ea, cât şi restul colegilor ei să aibă răgazul necesar pentru a îmbrăca ţinutele lucrate de mână, la care munciseră cu toţii luni la rând, în timpul orelor de educaţie plastică. Julia era foarte încântată, pentru că în seara asta o interpreta pe Vrăjitoarea cea Rea din Vest[26]. Aceasta fusese opţiunea ei - rolul pentru care dăduse o probă şi pentru care, mai apoi, pledase cu insistenţă. Rolul lui Dorothy - pe care şi-l doreau toate celelalte fetiţe - nu era pe placul ei. Mica ştrengăriţă a lui Nick nu vădea nici un interes pentru partitura unui personaj slab, care purta o perucă cu codiţe împletite şi o rochiţă din pânză cadrilată. Ştia că rolul

---

26 Personaj din celebra poveste pentru copii Vrăjitorul din Oz, scrisă de Frank L. Baum. (n.tr.)

vrăjitoarei era rolul-cheie al piesei, iar lui Nick îi plăcea acest lucru la fiica lui.

Julia nu se aştepta ca el să fie acolo. Nick îi spusese deja de câteva ori că avea o cină de afaceri la care trebuia să meargă şi de la care nu putea lipsi. Fetiţa fusese dezamăgită, dar se împăcase cu ideea. Prin urmare, avea să fie cu atât mai încântată când îl va vedea pe tatăl său acolo. Nu încăpea nici o îndoială însă că, în realitate, Nick considera că prezenţa lui acolo, pe întreaga durată a serbării, era una dintre acele dezagreabile obligaţii de părinte, din aceeaşi categorie cu schimbarea unui scutec murdar, cu mersul la „Regele-Leu pe gheaţă” (sau la *orice altceva* pe gheaţă, de fapt) sau cu supliciul urmăririi programelor *Teletubbies* sau *The Wiggles,* fără libertatea de a spune cât de înfiorătoare i se păreau.

Sectoarele din spate ale sălii de festivităţi fuseseră izolate cu ajutorul unor funii şi nu păreau să existe locuri libere în rândurile din faţă. Privi cercetător prin sală, văzu câteva locuri libere ici-colo, o mare de priviri care se întoarseră în lături, câteva figuri neprietenoase. Poate că devenise puţin paranoic. Sentimentul de vinovăţie îi ardea pe chip la fel de vizibil ca o literă stacojie. Era convins că oamenii ştiau ce făcuse, doar uitându-se la el.

Dar, fireşte, nu acesta era motivul. Oamenii ăştia îl dispreţuiau din alte motive - pentru că el era Nick-Tăietorul-de-Capete, pentru că el era eroul local care întorsese armele împotriva lor. Îi văzu pe cei doi Renfro, le surprinse privirile de gheaţă, înainte ca ei să apuce să se uite în altă direcţie. În cele din urmă, descoperi o figură binevoitoare - un amic din perioada liceului, al cărui fiu era în aceeaşi clasă cu Julia.

— Salut, Bobby, spuse el, aşezându-se pe scaunul pe care Bob Casey îl eliberase, mutându-şi haina.

Casey, un tip chel, roşu la faţă, cu o enormă „burtă de bere”, era un agent de bursă care încercase de mai multe

ori să apeleze la Nick în interes de afaceri. Era un înfumurat care devenise celebru încă din perioada liceului pentru abilitatea lui de a memora dialoguri întregi din *Monty Python, National Lampoon* sau *Airplane*[27].

— Ia uite-l! exclamă Casey din toată inima. O seară importantă, nu-i aşa?

— Aşa este! Ce mai face Gracie?

— Binişor, binişor...

Urmă o tăcere lungă, stânjenitoare. Apoi, Bob Casey îl întrebă:

— Ai mai văzut o sală ca asta? Noi n-am avut niciodată parte de aşa ceva.

— Noi am avut norocul să folosim sala de sport.

— Lux! exclamă Casey, pe vocea din *Monty Python.* Lux! Mergeam câte cincizeci de kilometri până la şcoală în fiecare dimineaţă, prin viscol, la deal, dus-întors. Şi ne plăcea al dracului de tare!

Nick zâmbi - amuzat, dar incapabil să râdă din toată inima.

Casey observă reacţia reţinută a lui Nick şi spuse:

— Carevasăzică, ai avut un an greu, aşa-i?

— Nu la fel de greu ca al multora dintre oamenii de aici.

— Haide, Nick, doar ţi-ai pierdut soţia.

— Da, mă rog.

— În ce stadiu se mai află casa?

— Aproape gata.

— E aproape gata de vreun an de zile, nu-i aşa? glumi el. Copiii sunt bine? Julia pare să se descurce.

— E nemaipomenită.

— Am auzit că Luke face cu greu faţă situaţiei.

Nick se întrebă cât anume ştia Bob despre problemele lui Luke - probabil mai mult decât ştia Nick însuşi.

— Ei, ştii şi tu cum e. Doar are şaisprezece ani, nu?

---

27 Cunoscute filme de comedie americane (n.tr.)

— Dificilă vârstă. Plus că şi-a pierdut unul din părinţi şi aşa mai departe.

Spectacolul era cam aşa cum te-ai fi aşteptat să fie o piesă de teatru pusă în scenă de nişte copii de clasa a patra - un decor al Oraşului de Smarald pe care îl pictaseră ei înşişi, cu mărul vorbitor confecţionat din carton ondulat, pictat. Profesoara de muzică interpreta neglijent un cântec la pianul digital Yamaha. Julia, în rolul vrăjitoarei, se pierduse cu totul şi îşi tot uita replicile. Aproape că îi auzeai pe părinţii din public gândindu-le cu voce tare în locul ei - „Maci!" şi „Te prind eu, frumoaso!"

Când piesa se termină, Jacqueline Renfro se înfiinţă lângă Nick, părând că făcuse mari eforturi pentru a-l găsi şi a-i spune, clătinând din cap:

— Sărmana Julia! Probabil că nu-i este prea uşor...

Nick se încruntă.

— Ce să-i faci, un singur părinte... Şi nici măcar tu nu petreci prea mult timp cu ea.

— Sunt alături de ea cât de mult pot, replică el.

Dat fiind că îşi spusese punctul de vedere, Jacqueline ridică din umeri şi plecă mai departe. Dar Jim, soţul ei, rămase în urmă. Purta un sacou maroniu de tweed şi o cămaşă albastră cu nasturi la colţurile gulerului, care îi dădeau un aspect de student la Princeton. Arătă cu degetul spre Nick şi îi făcu acestuia cu ochiul.

— Nu-mi imaginez cum m-aş descurca fără Jackie, spuse el pe un ton de confidenţă. Nu ştiu cum te descurci tu. Cu toate astea, Julia este un copil minunat. Ai mare noroc!

— Mulţumesc.

Jim Renfro afişa un zâmbet prea exagerat.

— Bine, problema cu familia e că, atunci când încep să fie prea mulţi pe capul tău, nu prea ai cum să strângi rândurile. Zicând acestea, Jim îi făcu din nou cu ochiul, vioi şi plin de sine: Am dreptate?

Lui Nick îi trecură prin minte mai multe replici posibile - prea multe chiar. Nici una dintre ele nu era însă complet inofensivă. Se simţea ciudat, ca şi cum era pe punctul de a exploda.

Chiar în acel moment, Julia apăru în fugă, încă purtând pălăria aceea neagră din hârtie pe cap şi fardul verde pe faţă.

— Ai venit! exclamă ea.

El o cuprinse cu braţele.

— Nu puteam să ratez aşa o reprezentaţie!

— Cum m-am descurcat? îl întrebă ea.

Vocea ei nu trăda nici un strop de îngrijorare, nu avea conştiinţa faptului că dăduse greş. Nu-şi mai încăpea în piele de mândrie. Nick o adora pe micuţa asta.

— Ai fost grozavă! o lăudă el.

34

În maşină, în drum spre casă, mobilul lui Nick începu să sune - o melodie ciudată, sintetizată, de fanfară simfonică, pe care nu se obosise niciodată să o schimbe.

Nick aruncă o privire la afişajul telefonului şi văzu că apelantul era Eddie Rinaldi. Ridică telefonul din lăcaşul lui, pentru că, orice ar fi avut Eddie de spus, Julia nu trebuia să audă pe difuzor. Fetiţa stătea pe bancheta din spate a Suburbanului, analizând pe întuneric broşura cu programul piesei *Vrăjitorul din Oz.* Încă mai avea pe faţă fardul acela verde cu oxid de zinc, iar Nick prevăzu deja o bătălie în toată regula înainte de culcare, când avea să o pună să-l cureţe.

— Salut, Eddie, spuse el.

— Ai răspuns şi tu, în sfârşit! Ai avut telefonul închis?

— Am fost la serbarea Juliei.

— În regulă. Eddie, care nu avea copii, nici planuri de a avea vreodată, şi nici cel mai mic interes în ceea ce-i privea, nu-i punea niciodată întrebări lui Nick despre copiii acestuia, dincolo de minimul necesar. Mă gândeam să trec pe la tine, adăugă el.

— Nu mai poate să aştepte?

Răspunsul lui Eddie veni după o scurtă pauză:

— Nu cred. Ar trebui să vorbim. Probabil n-o să ne ia mai mult de cinci minute.

— Vreo problemă?

Nick se simţi deodată ca pus pe jar.

— Nu, nu. Nici o problemă. Doar că ar trebui să discutăm puţin.

*

Eddie se tolăni pe fotoliul din biroul lui Nick, întinzându-şi picioarele larg în lături, ca şi cum ar fi fost în propria casă.

— Un detectiv de la Criminalistică a venit să vorbească azi cu mine, anunţă el cu nonşalanţă.

Nick se simţi cuprins deodată de fiori reci. Se aplecă înainte, în scaunul lui de la birou. Iată-i aici, la doar câţiva metri de locul unde se petrecuse totul.

— Cum dracu'...? întrebă el.

Eddie ridică din umeri: nu erau cine ştie ce motive de îngrijorare.

— Procedura standard. Tâmpenii de rutină.

— *Rutină?*

— Nu face decât să verifice toate posibilităţile. Trebuie s-o facă, altfel ar fi acuzată de neglijenţă.

— E femeie.

Nick se concentră asupra acestei anomalii, evitând chestiunea esenţială: *un detectiv de la Criminalistică preluase deja cazul?*

— O negresă.

Eddie ar fi putut pune problema într-o manieră mult mai grosolană. Rasismul lui nu mai era demult un secret pentru nimeni. Dar poate că, de-a lungul anilor, învăţase şi el că acest lucru nu era tolerabil din punct de vedere social, nici măcar în preajma unor cunoştinţe vechi. Sau, pur şi simplu, poate că nu dorea să-l mai supere pe Nick în momentele astea.

— Nu ştiam că poliţia din Fenwick are astfel de angajaţi.

— Nici eu nu ştiam.

Urmă o tăcere lungă, în răstimpul căreia Nick putu să audă ticăitul ceasului - un ceas de argint, pe care erau gravate cuvintele Cetăţeanul de onoare al anului în Fenwick. Titlul îi fusese acordat cu trei ani în urmă. Pe vremea când totul mergea ca pe roate.

— Ce dorea?

— Tu ce crezi? Să pună întrebări despre Stadler.

— Ce e cu Stadler?

— Ştii tu, chestii banale. Dacă a lansat ameninţări şi aşa mai departe.

Eddie era evaziv, iar lui Nick nu-i plăcea acest lucru. Ceva nu era tocmai în regulă.

— De ce a venit la tine? întrebă el.

— Hei, omule, eu sunt directorul de la Pază, mai ţii minte?

— Nu. Trebuie să existe un alt motiv, mai precis, pentru care a venit să vorbească cu tine. Ce eviţi să-mi spui, Eddie?

— Să evit? Nu evit nimic, prietene. Adică, ea ştia că i-am întrebat pe unii de la poliţie despre Stadler.

Aşadar, asta era. Făcându-şi cercetările de rutină asupra lui Stadler, Eddie dăduse de gândit poliţiei.

— La dracu'!

— Nick, fii serios! N-am vorbit niciodată cu omul ăla.

— Nu, spuse Nick, cuprinzându-şi bărbia cu palma. Suni la poliţie, punând întrebări despre un angajat concediat care i-a măcelărit câinele şefului tău, iar după câteva zile individul respectiv e găsit mort. Chestia asta nu arată prea bine.

Eddie clătină din cap, rotindu-şi ochii în semn de dispreţ.

— Despre ce vorbim noi aici? Despre Mafie sau ceva de genul ăsta? Fii serios! Omul ăla o ia razna, face tot felul de lucruri dezgustătoare - e doar o chestiune de timp până ajunge să calce pe nervi pe cine nu trebuie!

— Mda...

— La adăpostul pentru câini? Adică... ce Dumnezeu! Uite ce este, ei nu au nimic care să-l lege pe Stadler de mine. Sau de tine.

— Şi atunci ce întrebări ţi-a pus femeia aia?

— A, dorea să ştie dacă ai vorbit vreodată cu Stadler, dacă ai avut vreo legătură cu el. I-am spus că, probabil, nici nu ştiai cine este. Ceea ce e, în mare parte, adevărat.

Nick trase treptat aer în piept, încercând să se liniştească. Îşi ţinu respiraţia.

— Şi dacă aş fi ştiut? Care-i ideea aici? Că l-am urmărit pe individ, că l-am *ucis?*

Nick sesiză tonul îndurerat al propriei voci; ar fi zis că începea într-adevăr să se creadă nevinovat.

— Neah, nu face decât să caute nişte fisuri. În orice caz, nu-ţi face griji: am pus-o cu botul pe labe. Crede-mă, a plecat convinsă că acuză pe cine nu trebuie.

— De unde ştii?

— Îţi spun eu, ce naiba? Hai să judecăm lucrurile la rece, Nick: directorul general de la Stratton să-şi ucidă un fost angajat? Nu prea cred. Şi nimeni altcineva n-o să creadă chestia asta, nici măcar o secundă!

Nick făcu o pauză îndelungată, apoi spuse:

— Sper!

— Am vrut doar să te pun în gardă. În caz că vine să discute cu tine.

Nick simţi un nod în piept.

— A spus că vine?

— Nu, dar nu-i exclus. Nu m-ar surprinde deloc.

— Nici n-am auzit vreodată de numele ăsta, spuse Nick. Corect? Asta i-ai spus şi tu?

— Exact. I-am spus că eşti o persoană foarte ocupată şi că eu îmi fac treaba fără să te implic pe tine.

— Corect!

— Aşadar, te-ai gândit că poate vreun angajat disponibilizat a luat-o razna şi ţi-a ucis câinele; dar ai chemat poliţia, considerând că se vor ocupa ei de asta; nu ai nici cea mai vagă idee cine ar fi putut fi.

— Aşa.

— Un individ e găsit mort, poate că e acelaşi, poate că nu, tu n-ai de unde să ştii. Cam asta e.

Nick încuviinţă cu o mişcare a capului, recapitulând răspunsurile în minte, întorcându-le pe toate feţele şi cumpănind punctele lor slabe.

— Chiar nu mă leagă nimic de toată treaba asta, nu? întrebă el după câteva momente.

Urmă o tăcere lungă. Apoi, Eddie îi răspunse cu un soi de indignare abia reţinută:

— Mi-am făcut treaba cum se cuvine, Nick. Ai înţeles?

— Nu mă îndoiesc de asta. Nu-ţi cer decât să gândeşti ca un poliţist. Ca un poliţist de la Criminalistică.

— Exact aşa şi gândesc, omule. Ca un poliţist.

— Şi cum rămâne cu... cadavrul? Nici o amprentă, nimic? Fibre, ADN, altceva?

— Nick, ţi-am mai spus, nu vorbim despre asta.

— Acum vorbim. Vreau să ştiu.

— Cadavrul era curat, Nick, îl linişti Eddie. Bine? Curat ca lacrima. L-am curăţat cât de bine am putut eu în timpul pe care l-am avut la dispoziţie.

— Şi arma?

— Ce-i cu ea?

— Ce ai făcut cu ea? Nu mai e la tine, nu?

— Doar nu sunt tâmpit! Ce naiba, omule!

— Şi atunci unde e?

Eddie pufni, scoţând o exclamaţie de exasperare:

— Pe fundul râului, dacă chiar vrei să ştii.

Oraşul Fenwick, asemenea multor altor localităţi din Michigan, era construit pe malul uneia dintre multele ape care se varsă în Lacul Michigan.

— Şi tuburile gloanţelor?

— Şi.

— Şi dacă ies la suprafaţă?

— Tu îţi dai seama cât de puţin probabilă e chestia asta?

— Să presupunem.

— Chiar dacă găsesc arma, nu au cum să facă legătura cu mine.

— De ce nu? Doar e arma ta.

— E o nenorocită de armă abandonată, Nick.

— O ce?

— O armă abandonată. Am cules-o de la scena unei crime, de undeva din Grand Rapids. Era a unui traficant de cocaină - dracu' ştie de unde o avea şi ăla! Ideea e că nu apare nicăieri în evidenţe. Nu au fost completate acte, nu există autorizaţie de cumpărare, nimic. Fără urme.

Nick auzise că unii poliţişti ridicau armele pe care le găseau la scenele crimelor şi le păstrau; ştia însă că ei nu aveau voie să facă asta, iar faptul că Eddie recunoştea acest lucru cu seninătate îl speria de-a dreptul. Dacă fusese în stare de aşa ceva, ce altceva mai făcuse oare?

— Eşti tu sigur? îl întrebă în cele din urmă.

— Al naibii de sigur!

— Şi cum rămâne cu camerele de securitate?

Eddie dădu uşor din cap.

— Hei, doar sunt un adevărat profesionist, nu? Am avut eu grijă şi de asta.

— Cum?

— De ce vrei să ştii?

— Pur şi simplu trebuie să ştiu. Propriile mele camere de securitate m-au înregistrat în timp ce îl omoram pe ăla.

Eddie închise ochii şi clătină din cap, agasat.

— Am reformatat hardul videorecorderului digital. Noaptea aceea a dispărut din arhivă. Nici n-a existat. Sistemul a început să înregistreze a doua zi - are logică, nu? De vreme ce abia îl instalaserăm în ziua precedentă.

— Nici o urmă?

— Nimic. Hei, nu-ţi mai face griji. Cucoana vine să discute cu tine, tu cooperezi, îi spui tot ceea ce ştii, adică absolut nimic... Nu?

Eddie chicoti sec.

— Da. Eu ştiu că a vorbit cu tine?

Eddie ridică din umeri.

— Aici, las la alegerea ta. Sau hai să zicem că nu. N-am apucat să-ţi spun. Doar n-are legătură cu tine, aşa-i?

— Aşa-i.

Eddie se ridică în picioare.

— Omule, n-ai de ce să-ţi faci griji. Mai bine bagă nişte somn. Arăţi ca dracu'!

— Mersi. Nick se ridică şi el să-l conducă; apoi îşi aminti brusc ceva şi zise: Eddie, în noaptea aceea... Mi-ai spus că arma e a ta şi că toate indiciile ar duce la tine. De aceea n-am avut de ales.

Privirea lui Eddie era complet inexpresivă.

— Aşa...

— Acum îmi spui că arma nu e înregistrată în arhive. Că nu are nici o legătură cu tine. Nu cred că înţeleg...

Urmă o tăcere lungă.

— Nu-mi permit să-mi asum riscuri, Nick, răspunse Eddie în cele din urmă. Nu las niciodată lucrurile la întâmplare.

Nick îl conduse pe Eddie afară din biroul său şi auzi zgomot de paşi pe pardoseala mochetată. Văzu un picior înveşmântat în blugi şi un adidas dispărând pe scări în sus.

Lucas.

Abia acum se întorsese acasă? Era oare posibil să fi auzit din întâmplare conversaţia lor? Nu, ar fi trebuit să stea în picioare în faţa uşii de la birou, trăgând cu urechea. Lucas nu făcea aşa ceva, principalul motiv fiind acela că nu-l interesa câtuşi de puţin cu ce se ocupa tatăl său.

Şi totuşi, se gândi Nick, cu un uşor fior de nelinişte.

35

Mergând cu maşina spre serviciu în dimineaţa următoare, Nick era într-o dispoziţie foarte proastă. Vestea că un detectiv de la Criminalistică îşi vâra nasul în treburile companiei îl făcuse să petreacă o noapte albă, foarte agitată. Se zvârcolise încontinuu în patul acela mare, coborâse din pat de mai multe ori, iar amintirile acelei nopţi îl chinuiseră în mod obsesiv.

Cele-întâmplate-în-seara-aceea - aşa vedea el lucrurile, mai nou. Memoria lui păstrase nişte imagini caleidoscopice, de-acum deja atenuate: căutătura răutăcioasă a lui Stadler, focul de armă, trupul întins pe pământ, chipul lui Eddie în timp ce căra cadavrul împachetat în saci negri de gunoi.

Renunţase la pastile şi se simţea la fel; dacă le-ar fi luat în continuare, se gândise el, nu ar mai fi trecut mult şi ar fi

ajuns la clinica Betty Ford[28]. Încercase să se gândească la treburile de la serviciu, la orice altceva în afară de noaptea aceea. Dar alternativa era întrunirea consiliului de administraţie ce urma să aibă loc de dimineaţă. Şedinţele consiliului de administraţie îi creau întotdeauna o stare de nervozitate, dar de data asta ştia în mod clar că avea să aibă parte de tot felul de mizerii.

În drum spre companie, se opri la un semafor lângă un Mercedes argintiu strălucitor, Clasa S. Se întoarse să-l admire şi observă că la volanul maşinii respective se afla Ken Coleman, vicepreşedintele Departamentului de Vânzări al companiei Stratton. Nick coborî geamul din dreptul pasagerului din dreapta şi apăsă pe claxon până ce îi atrase atenţia lui Coleman. Atunci când bărbatul - un tip la 41 de ani, cu mai bine de 30 de kilograme peste greutatea normală şi cu o meşă nu foarte inspirată - coborî la rândul lui fereastra, chipul i se lumină:

— Hei, Nick! Arăţi foarte dichisit.

— Am o şedinţă cu consiliul de administraţie. Maşină nouă, Kenny?

Râjnetul lui Coleman se lăţi şi mai mult.

— Ieri am cumpărat-o. Îţi place?

— Ajunge pe la vreo sută de miare, nu?

Coleman, care întotdeauna deborda de energie, dădu rapid din cap, sus-jos, sus-jos, ca o păpuşă mişcătoare.

— Trece. Are dotări complete. Adică are pachet sport AMG, şi - fii atent aici - volan cu încălzire!

La Stratton, experţii în vânzări câştigau mai mult decât Nick. Dar el nu se simţea jignit din cauza asta. La urma urmei, cineva trebuia să facă şi meseria asta nenorocită, care ajungea să-ţi distrugă sufletul.

Semaforul trecu pe verde, dar Nick nu se mişcă din loc.

— Cu banii jos sau în leasing? întrebă el.

---

28 Cunoscută clinică de dezalcoolizare şi dezintoxicare din Statele Unite, fondată în 1982 de Elisabeth Ann Bloomer Ford, soţia fostului preşedinte american Gerald R. Ford. (n.tr.)

— Ei, în leasing. Eu întotdeauna iau în leasing, ştii?

— Foarte bine. Pentru că se întoarce înapoi la reprezentanţă.

Coleman ridică surprins capul, cu o mişcare aproape comică, asemenea unui terier.

— Poftim?

În spatele lui, cineva claxonă. Nick ignoră acest lucru.

— Am disponibilizat cinci mii de angajaţi, Ken. Jumătate din companie. Ca să reducem cheltuielile, să salvăm firma. Aproape că am ras tot oraşul ăsta. Aşa că nu vreau ca un membru din echipa mea de management să se fâţâie prin oraş într-un afurisit de Mercedes de o sută de mii de dolari! M-ai înţeles?

Coleman se holba la el, nevenindu-i să creadă.

Nick continuă:

— Duci chestia asta înapoi la reprezentanţă astăzi, până la sfârşitul programului şi le spui celor de acolo că vrei un nenorocit de Subaru sau orice altceva. Dar să nu te mai văd a doua oară în spatele volanului ăluia cu încălzire! Clar?

Nick ambală motorul şi o luă din loc.

Cei cinci membri ai consiliului director de la Stratton Corporation împreună cu oaspeţii lor erau adunaţi în anticamera sălii de consiliu. Cafeaua era servită din termosuri; mai mult decât atât, nu era amestecul acela obişnuit care li se servea de obicei angajaţilor la bufetul companiei. Era făcută din boabe de cafea Sulawesi Peaberry, proaspăt măcinate la Town Grounds, cea mai bună cafenea din Fenwick. La prima întrunire a consiliului de administraţie de după preluare, Todd Muldaur se plânsese în legătură cu cafeaua şi se amuzase pe seama automatului Bunn-O-Matic. Nick se gândise atunci că Todd se purta ridicol, dar, cu toate acestea, solicitase schimbarea. Pe lângă cafea, mai erau pregătite sticluţe de Evian ţinute la rece, felii de pepene galben, zmeură şi

căpşune şi tot felul de produse de patiserie sofisticate, aduse de la o patiserie celebră din Ann Arbor.

Când sosi Nick, Todd Muldaur - îmbrăcat într-un alt costum din colecţia lui scumpă - tocmai spunea poanta unui banc pe care îl povestise pe larg lui Scott, lui Davis Eilers - celălalt tip de la Fairfield Partners - şi încă unui individ pe care Nick nu-l mai văzuse până atunci.

— I-am spus că cea mai bună metodă de a vizita oraşul Fenwick este prin oglinda retrovizoare, spunea Todd în acel moment.

Eilers şi celălalt individ râseră răguşit. Scott, care îl văzuse pe Nick apropiindu-se, afişă doar un zâmbet politicos.

Davis Eilers era celălalt partener din afacere - un individ cu o experienţă operaţională de invidiat. Şi el petrecuse ceva timp la McKinsey, asemenea lui Todd şi lui Scott, doar că jucase fotbal în echipa Dartmouth, nu la Yale. Mai târziu, condusese câteva companii - era un fel de director general de închiriat.

Todd se întoarse şi îl văzu pe Nick.

— Iată-l! exclamă el, după care adăugă vesel, făcându-i cu ochiul: Grozavă cafea! Îmi pare rău că nu ne-am văzut aseară. Meseria de tată îţi ocupă ceva timp, nu-i aşa?

Nick strânse mâna lui Todd, apoi pe cea a lui Scott şi la sfârşit pe cea a lui Eilers.

— Mda, n-am putut să scap. A fost serbarea fiicei mele şi dat fiind...

— Hei, ţi-ai stabilit priorităţile, îl întrerupse Todd într-un exces de sinceritate. Ai tot respectul meu pentru chestia asta!

Lui Nick îi venea să arunce ceaşca aceea fierbinte de Sulawesi Peaberry direct în nasul individului; în loc de asta, se mulţumi să privească direct în ochii aceia prea albaştri şi să zâmbească recunoscător.

— Nick, vreau să-l cunoşti pe noul membru al consiliului de administraţie, Dan Finegold.

Un bărbat înalt, chipeş, cu constituţie atletică. O claie de păr şaten, care începea să încărunţească. Până la urmă, care era treaba cu Fairfield Equity Partners? Firma aia era ca o afurisită de frăţie.

Strângerea de mână a lui Finegold avea forţa unui concasor.

— Nu-mi spune că şi tu ai fost în echipa de fotbal a universităţii Yale, i se adresă Nick cordial, gândindu-se în sinea lui: „Noul membru al consiliului de administraţie? Oare aveau de gând să-mi spună şi mie? Mi-o trântesc aşa, pur şi simplu?”

— În echipa de baseball, de fapt, spuse Todd, bătându-i pe spate pe ambii bărbaţi şi aducându-i mai aproape unul de celălalt. Dan era un aruncător legendar, mai adăugă el.

— Legendar, pe dracu'! exclamă Finegold.

— Hei, vorbesc serios, chiar erai! insistă Todd, după care îl privi pe Nick, adăugând: Dan are în spate o experienţă de douăzeci de ani în domeniul consumabilelor de birou, cu toate cicatricele de rigoare. Sunt sigur că ai auzit de OfficeSource. Ăla a fost copilaşul lui. Când Willard a preluat afacerea, a pus mâna şi pe Dan, aducându-l la Fairfield.

— Îţi place în Boston? îl întrebă Nick.

Nu reuşise să găsească altceva de zis şi nici nu putea spune ce-i trecea realmente prin minte în acele momente - întrebări precum: de ce ai venit, cine te-a adus în consiliul director şi ce se petrece de fapt aici? Cei de la Fairfield aveau dreptul să numească pe oricine doreau în consiliul de administraţie, dar nu era tocmai în regulă ca ei să apară pur şi simplu la întâlnire cu un nou membru după ei.

Până atunci nu mai făcuseră asta. Nu era un precedent prea bun. Sau poate că tocmai asta era ideea.

— E un oraş nemaipomenit! Mai ales pentru un gurmand ca mine. Sunt o mulţime de restaurante care organizează evenimente în vremurile astea.

— Dan este asociat la o fabrică de bere din nordul statului New York, spuse Todd. Acolo se fabrică cea mai

bună bere belgiană din afara graniţelor Belgiei. Bere mănăstirească, nu-i aşa?

— Chiar aşa.

— Bun venit în consiliul de administraţie, îi ură Nick. Sunt convins că experienţa din domeniul berii belgiene o să-ţi fie de folos.

Lui Nick îi suna oarecum cunoscut conceptul de bere belgiană şi acela de bere mănăstirească, dar nu prea ştia unde anume auzise de ele.

Todd îl apucă pe Nick de cot în timp ce se îndreptară către sala de consiliu şi îi spuse pe o voce şoptită:

— Păcat de afacerea aia cu Atlas McKenzie!

— Ce?

— Mi-a spus Scott aseară.

— Despre ce vorbeşti?

Todd îi aruncă o privire rapidă, ciudată:

— Afacerea, spuse în şoaptă. Cum a căzut.

— *Ce face?*

Despre ce dracu' vorbea omul ăsta? Contractul cu Atlas McKenzie mai trebuia doar să fie semnat. Nu avea nici un sens!

— Nu-ţi face griji, n-o să se aducă vorba despre asta la şedinţa de azi. Dar totuşi... *Mare* păcat, nu? Apoi Todd exclamă, ridicând vocea: Doamnă Devries!

Todd se întoarse şi se îndreptă cu paşi mari către Dorothy Devries, care tocmai intrase în sala de consiliu. Todd prinse mâna mică a femeii între palmele lui mari şi aşteptă ca ea să întoarcă obrazul spre el înainte de a i-l săruta.

Dorothy purta un compleu grena cu pantaloni, à la Nancy Reagan, cu garnitură albă la rever. Părul ei alb arăta ca un nor cumulus perfect, având o uşoară tentă de vopsea albăstruie, care scotea în evidentă albastrul de oţel al ochilor ei. Fairfield Partners îi lăsase lui Dorothy Stratton Devries o mică parte din companie şi un loc în consiliul de

administraţie. Aceasta fusese o condiţie a ei, asupra căreia Willard Osgood nu avusese nimic de obiectat. Dădea bine ca Stratton să păstreze o legătură cu familia fondatorului. Asta lăsa să se înţeleagă că Fairfield avea respect pentru vechile cutume. Fireşte, Dorothy nu avea nici o putere. Prezenţa ei acolo era, în mare parte, doar o faţadă. Fairfield deţinea nouăzeci la sută din acţiunile Stratton, îşi exercita controlul asupra consiliului director şi mânuia toate sforile. Dorothy, femeie isteaţă, înţelesese acest lucru, dar înţelesese de asemenea că - cel puţin dincolo de uşile sălii de consiliu - încă mai deţinea o autoritate morală.

Tatăl ei, Harold Stratton, fusese mecanic la Căile Ferate Wabash, ucenic de tinichigiu, iar la un moment dat muncise la întreţinerea turlelor de biserică. Lucrase apoi ca mecanic la Steelcase, în Grand Rapids, înainte să pună bazele companiei proprii, cu bani de la socrul său bogat. Marea lui inovaţie fusese să dezvolte un sistem de glisare mai bun pentru fişetele metalice - o şină pe rulmenţi pentru sertarele cu dosare suspendate. Unicul lui fiu murise în copilărie, iar Dorothy rămăsese singurul copil; dar în vremurile acelea, femeile nu conduceau companii, aşa că, în cele din urmă, Harold Stratton lăsase compania pe mâna soţului lui Dorothy, Milton Devries. Femeia îşi petrecuse anii de maturitate în vila ei mare, întunecoasă din East Fenwick, ca un matriarh al oraşului - o autoritate socială de temut, aşa cum numai o regină a unei societăţi provinciale ar putea fi. Făcea parte din toate consiliile de administraţie din oraş, fiind preşedinta celor mai multe dintre ele. Chiar dacă îl plăcea pe Nick şi îl numise director general, ea continua să îl privească de sus, considerând că el face parte dintr-o clasă socială inferioară. La urma urmei, tatăl lui Nick lucrase în atelierul de fabricaţie. Nu conta că pe ea însăşi o despărţea o singură generaţie de neplăcerea de a avea degetele mânjite cu vaselină.

Nick, şocat de dezvăluirea accidentală a lui Todd, îl văzu pe Scott aşezat la locul lui obişnuit, la masa ovală din lemn de mahon din sala de consiliu. În timp ce se apropia de el, punându-i o mână pe umăr, Nick îl auzi pe Todd zicând:

— Dorothy, ţi-l prezint pe Dan Finegold.

— Hei, şopti Nick, aflat acum în picioare în spatele scaunului lui Scott, care-i treaba cu Atlas McKenzie?

Scott întoarse capul, privindu-l cu ochii măriţi.

— Da, am primit apelul pe mobilul meu, la cina de aseară. S-a întâmplat ca Todd să fie de faţă, înţelegi... Vocea i se stinse. Nick rămase tăcut. Scott reluă: Au ales să încheie afacerea cu Steelcase - ştii tu, parteneriatul acela dintre Steelcase şi Gale & Wentworth...

— Te-au sunat *pe tine?*

— Presupun că Hardwick avea numărul meu memorat pe tastele de apeluri rapide. Ştii tu, cu toate negocierile alea dinspre final...

— Când mai primeşti veşti proaste, eu sunt primul care află, m-ai înţeles?

Nick văzu chipul palid al lui Scott îmbujorându-se instantaneu.

— Eu..., bineînţeles, Nick... Numai că Todd era acolo, mă înţelegi, şi...

— Vorbim mai târziu, îl întrerupse Nick, strângându-l de umăr pe Scott - puţin cam tare pentru a fi un simplu gest amical.

O auzi pe Dorothy Devries râzând delicat din cealaltă parte a încăperii, iar el îşi ocupă locul obişnuit, în capul mesei.

Sala de şedinţe a companiei Stratton era locul cel mai conservator din întregul sediu - masa imensă de mahon, în jurul căreia erau locuri pentru cincisprezece persoane, cu toate că de la preluare nu existaseră cincisprezece membri în consiliul director: scaunele Stratton Symbiosis, din piele neagră, cele mai bune din gamă; monitoarele slim din

dreptul fiecărui scaun, care puteau fi ridicate şi coborâte cu o simplă atingere de buton. Arăta ca o sală de consiliu din orice mare corporaţie din lume.

Nick îşi drese vocea, privi în jur, la membrii consiliului, şi realiză că nu se mai afla printre prieteni.

— Aşadar, ce-ar fi să începem cu raportul directorului financiar? propuse el.

36

Ceva din felul în care Scott îşi expuse acea prezentare deprimantă - vocea lui seacă, monotonă, prevestitoare a unui rău iremediabil, comentând slide-urile PowerPoint proiectate pe micile monitoare cu plasmă - era aproape sfidător, i se păru lui Nick. Ca şi când ar fi ştiut al naibii de bine că zvârle leşuri la hiene.

Bineînţeles, nimeni nu mai avea nevoie de această expunere elaborată, de vreme ce toţi primiseră prezentările grafice în mapele acelea negre cu foi volante, expediate cu o zi în urmă prin FedEx sau chiar livrate la hotel. Acesta era însă un ritual al comisiei, era necesar să se intre în detalii; dincolo de asta, nu puteai porni de la presupunerea că toată lumea parcursese materialele de la cap la coadă.

Pe de altă parte, Nick era convins că Todd Muldaur citise rapoartele cu mare atenţie, din clipa în care acestea îi parveniseră în Boston, întocmai cum unii înşfacă pagina sportivă şi devorează tabelele cu scorurile de la baseball. Probabil Todd nu aşteptase nici măcar cât să printeze fişierul. Cu siguranţă parcursese documentele Adobe PDF şi Excel de îndată ce Scott i le trimisese prin e-mail.

Asta pentru că întrebările lui păreau îngrozitor de studiate. De fapt, nici măcar nu erau întrebări. Erau atacuri frontale.

— Nu pot să cred ce văd aici, spuse el.

Privi în jur, la ceilalţi membri ai consiliului - Dorothy, Davis Eilers, Dan Finegold şi la cei doi „invitaţi”, care erau prezenţi întotdeauna în prima jumătate a şedinţei consiliului director: Scott şi avocata companiei Stratton, care se afla aici în calitatea ei de secretară a comisiei administrative. Stephanie Alstrom era o femeie minionă, cu o figură gravă, cu păr încărunţit înainte de vreme, cu o gură mică, înconjurată de riduri, ce numai rareori zâmbea. Stephanie avea ceva searbăd, lipsit de viaţă. Scott o descrisese odată folosind expresia „o stafidă de nelinişti”, iar cuvintele acelea rămăseseră întipărite în mintea lui Nick.

— Avem în faţă o catastrofă inevitabilă, continuă Todd.

— Todd, nu încape îndoială că aceste cifre par dezastruoase, încercă Nick să intervină.

— *Par* dezastruoase? contraatacă Todd. Chiar *sunt* dezastruoase.

— Vreau să spun că a fost un trimestru foarte greu - la naiba, chiar un an foarte greu - pentru întregul sector, explică Nick. Mobilierul de birou este un segment sensibil din punct de vedere economic - şi ştim cu toţii asta. Companiile încetează să mai facă achiziţii practic peste noapte atunci când economia îşi încetineşte ritmul.

Todd îl privea fix, iar asta îl derută pe Nick pentru o clipă. Dar îşi reveni şi reluă:

— Adică, uită-te şi tu: noile echipamente pentru birou sunt în cădere liberă, demarările noilor afaceri şi expansiunile s-au oprit aproape complet, continuă Nick. În ultimii câţiva ani, a existat o supraproducţie importantă pe sectorul de mobilier pentru birou, iar acest lucru, combinat cu cererea slabă generalizată, a exercitat o presiune serioasă asupra preţurilor şi a marjelor de profit.

— Ştii ceva, Nick, reluă Todd, când aud cuvântul „sector”, mă apucă greaţa.

Nick zâmbi involuntar.

— Asta este realitatea, spuse el, încrucişându-şi braţele, moment în care simţi ceva foşnind într-unul din buzunarele de la piept ale costumului.

— Dacă îmi dai voie să-l citez pe Willard Osgood, continuă Todd, „explicaţiile nu ţin loc de scuze”. Întotdeauna există o explicaţie pentru orice.

— Ăă... Ca să procedăm corect faţă de Nick, interveni Scott, trebuie să spun că acum vede aceste cifre pentru prima dată.

— *Ce face?* izbucni Todd. Astăzi? Vrei să spui că *eu* am văzut aceste cifre înaintea directorului general? Se întoarse către Nick: Ai ceva mai important de făcut? Cum ar fi... *recitalul de balet* al fiicei tale sau ceva de genul ăsta?

Nick îi aruncă lui Scott o privire furioasă. „Da, e prima oară când văd cifrele *reale,* se gândi el. Nu pe cele inventate, cu care doreai tu să-i prosteşti.” Nick era extrem de tentat să dea totul pe faţă, dar cine ştie unde ar fi putut duce aceste dezvăluiri? Nervos, căută în buzunarul de la piept al costumului şi găsi acolo o bucăţică de hârtie, pe care o scoase afară. Era un post-it galben, cu scrisul Laurei: „Te iubesc, dragule. Eşti cel mai bun”. Urma o inimioară şi trei X-uri. Lacrimile îi inundară ochii instantaneu. Îmbrăca acest costum atât de rar, încât probabil că nu îl dusese la curăţat după ce îl purtase ultima oară, înainte de moartea Laurei. Strecură cu grijă bileţelul înapoi în buzunar.

— Haide, Todd, ce Dumnezeu? interveni Davis Eilers. Toţi cei de aici suntem taţi. Observând-o pe Dorothy, adăugă: Sau mame. O ignoră pe Stephanie Alstrom, care nu avea copii, nu era măritată şi care păru că se face mică în scaunul ei, în timp ce continua să bată la tastatura laptopului.

„Calm, îşi spuse Nick în sinea lui, clipind pentru a-şi goni lacrimile. Fii calm.” Camera se învârtea încet în jurul lui.

— Scott se referă la ultimele cifre, Todd, dar, crede-mă, ele nu sunt o surpriză pentru mine. Consider însă încurajator faptul că marjele noastre de profit sunt încă pozitive.

— Nu sunt o surpriză? întrebă Todd. Nu sunt o *surpriză?* Hai să-ţi spun eu ceva, atunci: nu dau doi bani pe felul în care se prezintă restul sectorului. N-am cumpărat compania Stratton pentru că era o companie ca oricare alta, pentru că era mediocră. Am cumpărat-o pentru că era deasupra celorlalte. Am cumpărat-o din acelaşi motiv pentru care folosim scaunele şi panourile Stratton şi alte lucruri de genul ăsta în birourile noastre din Boston, în loc să fi cumpărat orice altceva. Pentru că eraţi cei mai buni din domeniul ăsta. Nu „destul de buni”. Aşa cum îi place lui Willard să spună, „«Destul de bun» *nu* este suficient de bun”.

— Încă suntem cei mai buni, spuse Nick. Nu uita că noi am făcut disponibilizările acelea devreme - la insistenţele tale, trebuie să-ţi amintesc. Toţi ceilalţi au aşteptat. Noi am depăşit punctul sensibil.

— Perfect, dar vânzările tot nu sunt pe măsura normelor.

— Ca să fim sinceri, sublinie Scott, planul stabilit de Nick nu a luat în consideraţie ipoteza că economia va scădea şi mai mult.

— Scott, spuse Todd pe o voce extrem de scăzută. Nick este director general. Ar fi trebuit să anticipeze devierile economice. Uite care e treaba, Nick. Întotdeauna ne-a plăcut să le lăsăm directorilor noştri generali foarte multă libertate de acţiune. Todd îl fixă pe Nick cu privirea lui albastră. Şi până la urmă ce-am rezolvat cu asta? Dă-i omului un deget şi-ţi va lua toată mâna. Nu aşa spunea zicala? Nu vrem să-ti conducem afacerea, vrem ca *tu* să ţi-o conduci, continuă Todd. Dar nu şi dacă vrei s-o bagi în

mormânt. La urma urmei, tu lucrezi pentru noi. Ceea ce înseamnă că treaba ta este să protejezi capitalul investitorilor noştri.

— Iar metoda de a vă proteja capitalul, interveni Nick, străduindu-se din răsputeri să păstreze un ton civilizat, presupune să investim în afacere acum, pe timp de criză. Acum este momentul să investim în tehnologie nouă. În felul acesta, atunci când economia se va redresa, îi batem la fund pe toţi. Se uită la Dorothy: Scuze!

Femeia nu răspunse, ochii ei albaştri, ca de gheaţă, privind fix, într-un punct aflat undeva la jumătatea distanţei dintre ei.

Todd, răsfoind documentele din mapa de prezentare, ridică privirile.

— Asta explică de ce am cheltuit treizeci de milioane de dolari în ultimii trei ani, bani justificaţi ca şi cheltuieli de dezvoltare pentru un *scaun* nou?

— E o nimica toată, îl asigură Nick. Din banii respectivi s-au plătit costurile de design, reutilare, douăzeci şi şase de patente, două echipe de design. Şi, la drept vorbind, suma este mai mică decât cea cheltuită de Steelcase pentru scaunul Leap - care s-a dovedit a fi o investiţie grozavă - sau decât cea cheltuită de Herman Miller pentru dezvoltarea modelului Aeron. Nu trebuie să uităm că aspecte precum designul şi dezvoltarea produsului constituie o valoare intrinsecă la Stratton. Todd rămase fără replică timp de o clipă. „1-0 pentru apărare.” Înainte ca el să apuce să spună ceva, Nick reluă: Acum, dacă doriţi să continuăm această discuţie, as dori să trecem la sesiunea executivă.

Moţiunea fu susţinută şi aprobată prin vot vocal. Acesta era momentul în care, în mod normal, Scott, ca oaspete invitat, dar care nu făcea parte din consiliul de administraţie, se ridica să plece. Nick îi întâlni privirea, însă expresia lui Scott era opacă, indescifrabilă. Nu îşi strânse lucrurile şi nu se ridică.

— Nick, ascultă, o să-l rugăm pe Scott să rămână alături de noi, spuse Todd.

— Serios? fu tot ce reuşi să spună Nick. Asta nu... nu e conform protocolului.

De această dată, Davis Eilers, care abia dacă spusese două vorbe până atunci, luă cuvântul:

— Nick, am decis de comun acord că e vremea ca Scott să se alăture oficial consiliului de conducere. Considerăm că Scott a dobândit un rol destul de important în echipa de management şi am dori participarea lui oficială în cadrul comisiei. Suntem de părere că el poate adăuga foarte multă valoare echipei noastre.

Nick, înmărmurit, înghiţi cu greu în timp îşi scotoci mintea în căutarea unei replici. Încercă să îi surprindă din nou privirea lui Scott, dar acesta evita să îl privească în ochi. Dădu din cap afirmativ şi se gândi în sinea lui: chestia cu Dan Finegold era ea însăşi revoltătoare; dar acum, Scott era numit în consiliul de administraţie fără ca el să fi fost anunţat în prealabil, ca să nu mai spunem că nimeni nu pretinsese măcar să îi ceară părerea? Ar fi dorit să le atragă atenţia asupra acestui lucru, să le spună tot ce avea pe suflet; în loc de asta, el spuse doar atât:

— Mda, cu siguranţă poate adăuga valoare.

— Îţi mulţumim pentru înţelegere, spuse Eilers.

— A, Nick, o să facem nişte schimbări pentru a merge înainte, îl anunţă Todd.

„Schimbări faţă de ce? se gândi Nick în sinea lui. De mersul înapoi?”

— A, da? îngăimă el.

— Suntem de părere că această comisie ar trebui să se întrunească lunar, şi nu trimestrial.

Nick încuviinţă printr-o mişcare a capului.

— Asta înseamnă că o să veniţi des în Fenwick, spuse el.

— Ei bine, putem să organizăm întâlnirile alternativ, în Boston şi în Fenwick, propuse Todd. Şi vom dori să vedem

rapoartele financiare săptămânal şi nu lunar, ca până acum.

— Sunt sigur că acest lucru poate fi aranjat, spuse Nick rar. Dacă şi Scott este de acord...

Scott, care examina cu foarte mare atenţie mapa din dreptul lui, nu ridică privirile.

— Nick, interveni din nou Davis Eilers, ne-am mai gândit în felul următor: dacă şi când vei mai dori să concediezi vreunul dintre subordonaţii tăi direcţi - adică pe oricare dintre directorii executivi - va trebui să ceri acordul consiliului de conducere.

— Păi nu aşa scrie în contractul meu.

Începuse să simtă furnicături pe faţă.

— Nu, ce-i drept, dar este un amendament pe care l-am susţine cu toţii. E, dacă vrei, un mod de a ne asigura că ne punem de acord în privinţa personalului. Ştii cum se spune: singura constantă este schimbarea.

— Voi mă angajaţi pe mine să-mi fac treaba aşa cum ştiu eu cel mai bine, spuse Nick. Să am suficientă libertate, aşa cum susţineţi voi întotdeauna. Şi tocmai mi-aţi spus că vreţi ca eu să conduc compania, că nu vreţi s-o conduceţi voi înşivă.

— Exact, confirmă Eilers.

— Numai că nu vrem să avem surprize, interveni Todd. Ştii tu, trebuie să menţinem lucrurile pe un făgaş lin, fără hopuri. Între timp, Todd adoptase un ton rezonabil, nu mai era agresiv. Era sigur de victorie. Avem de condus o companie de aproape două miliarde de dolari, continuă el. E o responsabilitate enormă pentru oricine, chiar şi pentru cineva care se concentrează exclusiv asupra acestui job. Ştii, e ca în fotbal: degeaba eşti tu mijlocaş, pentru că n-o să ai niciodată o echipă câştigătoare fără arbitri de tuşă, fundaşi şi atacanţi. Ori antrenori. Gândeşte-te că noi suntem antrenorii tăi, da?

Nick afişă un zâmbet timid, forţat.

— Antrenori. Corect...

O oră şi jumătate mai târziu, când şedinţa consiliului director luă sfârşit, Nick fu primul care ieşi din sala de consiliu. Simţea nevoia să plece dracului odată de acolo, înainte să-şi iasă din minţi. Asta n-ar fi fost bine. „N-am de gând să renunţ, îşi spuse el. O să-i fac să mă dea ei afară dacă vor.” Renunţi şi nu te alegi cu nimic. Eşti concediat fără motiv, iar răsplata este pe măsură. Cinci milioane de dolari. Aşa scria în contractul pe care îl negociase în momentul în care vânduse celor de la Fairfield, pe vremea când ideea de a fi concediat părea de domeniul fantasticului. Pe atunci era o vedetă; nimeni n-ar fi dorit să se descotorosească de el vreodată.

Ieşind, văzu două persoane aşezate chiar la intrarea în sala de consiliu - un bărbat blond, cu aspect de bătăuş, într-un costum oribil, şi o femeie de culoare, atrăgătoare şi elegantă.

Femeia despre care îi povestise Rinaldi.

Detectivul de la Criminalistică.

Femeia pe care o văzuse la înmormântarea lui Stadler.

— Domnule Conover, îl strigă ea. Putem discuta cu dumneavoastră câteva minute?

PARTEA A TREIA
SENTIMENTUL DE VINOVĂŢIE

37

Nick îi conduse într-una din sălile de conferinţe. Nici nu s-ar fi pus problema unei discuţii în biroul lui, dat fiind că oricine ar fi putut trage cu urechea, inclusiv Marjorie.

Nick preluă iniţiativa. Se aşeză în capul mesei. În momentul în care cei doi detectivi de la Criminalistică se aşezară, începu să vorbească. Adoptă un ton calm, autoritar, energic, dar, în acelaşi timp, cordial. Era directorul general al unei companii importante, cu un milion de probleme, iar poliţiştii ăştia doi se aflau aici fără o întrevedere stabilită în prealabil şi fără măcar să fi avut bunăvoinţa de a-şi anunţa vizita printr-un telefon. Cu toate acestea, nu dorea să subestimeze importanţa muncii lor. Cei doi anchetau moartea unui angajat Stratton. Voia ca ei să simtă că lua acest lucru în serios. Era o situaţie extrem de delicată.

Nick era cum nu se poate mai speriat. Nu-i plăcea deloc faptul că detectivii apăruseră din senin la locul lui de muncă. Prezenţa lor aici în aceste condiţii avea ceva agresiv, aproape acuzator. Prin tonul şi atitudinea lui, el dorea să îi avertizeze că nu aprecia deloc acest lucru, dar, în acelaşi timp, dorea să le comunice respectul lui faţă de misiunea pe care o aveau.

— Domnilor detectivi, începu el. Pot să vă ofer vreo cinci minute. M-aţi prins în cea mai aglomerată zi cu putinţă.

— Vă mulţumim că ne-aţi primit, spuse femeia de culoare.

Bărbatul cel blond clipi de câteva ori, asemenea unui varan de Komodo în timp ce admiră o capră apetisantă, însă nu zise nimic.

Nick presimţea că o să aibă mult de furcă cu el. Femeia de culoare se scuza întruna, era, în mod evident, uşor de dus de nas. Pe de altă parte însă, în ceea ce-l privea pe bărbatul cel blond - Busbee? Bugbee? - trebuia să fie cu ochii în patru.

— Era bine să fi sunat la mine la birou şi să fi stabilit o întrevedere. Aş fi încântat să discut cu dumneavoastră mai pe larg într-o altă zi.

— N-ar trebui să dureze foarte mult, îl asigură blondul.

— Spuneţi-mi cu ce vă pot fi de folos, spuse Nick.

— Domnule Conover, după cum ştiţi, un angajat al companiei Stratton a fost găsit mort săptămâna trecută, spuse femeia.

Era destul de drăguţă, iar întreaga ei fiinţă emana un sentiment de mulţumire sufletească.

— Da, confirmă Nick. Andrew Stadler. O adevărată tragedie.

— Îl cunoşteaţi pe domnul Stadler? continuă ea. Nick clătină din cap.

— Nu, din păcate. Avem cinci mii de angajaţi. Acum doi ani, înainte să fim nevoiţi să facem concedieri masive, aveam nu mai puţin de zece mii. Mi-ar fi practic imposibil să ajung să cunosc pe toată lumea. Cu toate că mi-aş fi dorit să o pot face. Zicând acestea, Nick afişă un zâmbet nostalgic.

— Şi totuşi, aţi mers la înmormântarea lui, sublinie ea.

— Desigur.

— Mergeţi întotdeauna la funeraliile angajaţilor Stratton? se interesă detectivul cel blond.

— Nu întotdeauna. Dar de câte ori este posibil. Nu mă simt întotdeauna bine-venit - nu mai este cazul. Dar mă gândesc că pot face măcar atâta lucru.

— Nu l-aţi întâlnit niciodată pe domnul Stadler, aşa este? îl întrebă femeia de culoare.

— Aşa este.

— Dar cunoşteaţi... situaţia lui, nu? continuă ea.

— Situaţia lui?

— Problemele sale personale.

— Am auzit mai târziu că fusese spitalizat, dar mulţi oameni au boli mentale şi, cu toate acestea, nu sunt violenţi.

— A, da? interveni femeia rapid. De unde aţi aflat că fusese spitalizat? I-aţi văzut dosarul de la personal?

— N-am citit oare despre asta în ziar?

— Nu s-a scris nimic despre asta în ziar, spuse bărbatul cel blond.

— Trebuie să se fi scris, insistă Nick. Ceva, ceva tot a apărut în ziar, nu? Scria acolo despre un „trecut cu tulburări emoţionale” sau cam aşa ceva. Nu?

— Dar nu era menţionată şi spitalizarea, spuse blondul cu convingere.

— Atunci, trebuie să-mi fi spus cineva.

— Poate directorul dumneavoastră de la pază, Edward Rinaldi?

— Tot ce se poate. Dar nu îmi amintesc.

— Înţeleg, spuse femeia, notându-şi ceva.

— Domnule Conover, s-a întâmplat cumva ca Edward Rinaldi să vă aducă la cunoştinţă opinia lui conform căreia Andrew Stadler era cel care v-a ucis câinele? întrebă poliţistul cel blond.

Nick miji ochii, ca şi cum încerca să-şi amintească. Îşi aminti că îl întrebase pe Eddie despre asta:

„— I-am spus că, probabil, nici nu ştiai cine este. Ceea ce e, în mare parte, adevărat.

— Nici măcar n-am auzit vreodată de numele ăsta, spusese Nick atunci. Corect? Asta i-ai spus şi tu?

— Exact. I-am spus că eşti o persoană foarte ocupată şi că eu îmi fac treaba fără să te implic pe tine.”

— Eddie n-a menţionat nici un nume, răspunse Nick în cele din urmă.

— Nu? întrebă femeia, părând surprinsă.

Nick dădu din cap afirmativ.

— Sincer să fiu, am avut un an foarte greu. Sunt directorul general al unei companii care a fost pusă în situaţia de a renunţa la jumătate din angajaţii săi. E multă furie acumulată în oraşul ăsta. Şi nu e greu de înţeles de ce.

— Nu vă bucuraţi de prea multă popularitate pe aici, zise ea.

— Asta e puţin spus. Am primit scrisori pline de înverşunare de la angajaţii concediaţi, scrisori de-a dreptul sfâşietoare.

— Ceva ameninţări? se interesă femeia.

— Se prea poate, dar eu nu ştiu de ele.

— Cum e posibil să nu fi aflat de ele? interveni poliţistul.

— Nu sunt primul care deschide corespondenţa venită pe numele meu. Dacă primesc o scrisoare de ameninţare, aceasta ajunge direct la Pază, eu nu apuc s-o văd.

— Şi nu vreţi să aflaţi? întrebă bărbatul. Eu, unul, aş vrea să aflu.

— Eu, nu. Nu, dacă nu există un motiv întemeiat ca să aflu. Cu cât ştiu mai puţin, cu atât mai bine.

— Serios? întrebă blondul.

— Serios. N-aş vrea să devin paranoic. Nu văd rostul.

— V-a spus cumva domnul Rinaldi de ce cercetează trecutul domnului Stadler? insistă femeia.

— Nu. Nici nu ştiam că o face.

— Nu v-a spus mai târziu că investighează cazul Stadler? stărui ea.

— Nu. Nu mi-a spus niciodată nimic despre Stadler. Adică, nu aveam idee - nu *am* idee - ce anume cercetează Eddie. El îşi face treaba lui, iar eu mi-o fac pe a mea.

— Domnul Rinaldi nu v-a pomenit niciodată de numele lui Stadler? întrebă femeia.

— Nu-mi amintesc, nu.

— Nu mai înţeleg nimic, spuse ea. Credeam că tocmai aţi spus că domnul Rinaldi ar fi putut menţiona spitalizarea lui Andrew Stadler. Ceea ce, într-un fel sau altul, ar însemna că a menţionat şi numele lui Stadler, nu-i aşa?

Nick simţi un firicel subţire de sudoare coborându-i încet pe lobul urechii.

— După ce am primit vestea morţii lui Stadler, e posibil ca Eddie să-i fi pomenit numele în treacăt. Însă chiar nu-mi amintesc.

— Hmmm, făcu femeia.

Câteva secunde se scurseră în tăcere.

Nick ignoră firicelul acela de sudoare, nedorind să atragă atenţia în încercarea de a-l şterge.

— Domnule Conover, interveni blondul, casa dumneavoastră a fost spartă de câteva ori anul trecut, nu? De când au început concedierile...?

— De mai multe ori, da.

— De aceeaşi persoană?

— Greu de spus. Dar aş spune că da, de aceeaşi persoană.

— Graffiti sau chestii de genul ăsta?

— Inscripţii cu spray de graffiti în interiorul casei, pe pereţi.

— Ce fel de graffiti? se interesă femeia.

— ”Nu există ascunzătoare”.

— Asta a scris?

— Exact.

— Aţi primit vreo ameninţare cu moartea?

— Nu. Încă de când au început disponibilizările, acum doi ani, am primit ocazional telefoane de ameninţare, însă nici un mesaj nu era atât de clar.

— Păi câinele familiei dumneavoastră a fost ucis, spuse detectivul cel blond. Asta e un fel de ameninţare cu moartea, nu credeţi?

Nick se gândi o clipă.

— E posibil. Însă oricare ar fi fost explicaţia, fapta în sine a fost bolnavă, de-a dreptul imorală.

Nick se temu că mersese prea departe: nu cumva tocmai îşi trădase furia? Pe de altă parte, cum ar fi fost normal să reacţioneze? Observă că femeia îşi nota ceva în carneţelul ei.

— Poliţia din Fenwick are cumva idee cine a făcut asta? întrebă detectivul cel blond.

— Nici cea mai vagă idee.

— Domnul Rinaldi vă asigură cumva şi paza personală, în afara obligaţiilor de serviciu? îl întrebă detectivul de culoare.

— Neoficial, da, admise Nick. Uneori. După ultimul incident, l-am rugat să instaleze un nou sistem de alarmă.

— Aşadar, trebuie să fi discutat incidentul cu el, concluzionă femeia.

Nick ezită, puţin cam mult. Oare ce le spusese Eddie, mai exact? Le spusese că venise la el acasă după ce Barney fusese măcelărit? Îşi dorea să fi discutat mai mult cu Eddie, să fi aflat tot ce le povestise. La dracu'!

— Puţin. I-am cerut sfatul, bineînţeles.

Nick aşteptă următoarea întrebare, inevitabilă - cel puţin aşa considera el: Eddie Rinaldi trecuse pe la el pe acasă după ce Barney fusese descoperit în piscină? Şi care era răspunsul câştigător?

În loc de asta însă, femeia de culoare îl întrebă:

— Domnule Conover, cu câtă vreme în urmă v-aţi mutat în cartierul Fenwicke?

— Cam acum un an.

— După ce au fost anunţate toate disponibilizările? continuă ea.

— La vreun an după.

— De ce?

Nick făcu o pauză.

— La insistenţele soţiei mele.

— Şi care a fost motivul acestor insistente?

— Era îngrijorată.

— În legătură cu...?

— Cu faptul că familia noastră ar putea fi ameninţată.

— Pe ce se bazau îngrijorările ei?

— Pe instinct, în cea mai mare parte. Ştia că erau câţiva care ar fi dorit să ne facă rău.

— Carevasăzică, v-au ajuns la urechi nişte ameninţări, conchise femeia. Dar tocmai aţi spus că nu ştiaţi de aşa ceva - n-aţi *vrut* să ştiţi de ele.

Nick puse mâinile pe masă, una peste alta. Se simţea din ce în ce mai agitat, ca un animal încolţit, şi ştia că singura modalitate de reacţie era să pară în acelaşi timp rezonabil şi franc.

— Dacă am auzit nişte ameninţări clare? Nu. Dacă am auzit că *existau* nişte ameninţări - că erau câteva cazuri izolate de persoane care ar fi putut să ne facă rău mie şi familiei mele? Sigur. Oamenii vorbesc. Zvonurile circulă. Nu aveam de gând să aştept să aflu dacă aceste zvonuri aveau sau nu o bază reală. Şi pot să vă spun al dracului de sigur că soţia mea nu avea de gând să stea cu mâinile în sân, aşteptând.

Cei doi detectivi părură să se mulţumească acum cu răspunsul lui.

— Domnule Conover, înainte să vă mutaţi în casa cea nouă, aţi mai avut spargeri?

— Nu, până să ne mutăm în cartierul Fenwicke.

Detectivul cel blond zâmbi.

— Mi se pare mie că aşa-zisa... *comunitate cu porţi de acces...* nu vă asigură cine ştie ce protecţie, nu?

Rostise cu o oarecare aroganţă cuvintele „comunitate cu porţi de acces”, fără a face vreun efort să ascundă o uşoară notă de satisfacţie.

— Durează mai mult să intri şi să ieşi, atâta tot, admise Nick.

Blondul chicoti, clătinând din cap.

— Da' pun pariu că, altminteri, costă foarte mult!

— Aici aţi nimerit-o!

— Dar vă puteţi permite.

Nick ridică din umeri.

— N-a fost ideea mea să ne mutăm acolo, ci a soţiei mele.

— Soţia dumneavoastră, interveni femeia. A... s-a stins anul trecut, nu-i aşa?

— Aşa este.

— N-au existat suspiciuni în ceea ce priveşte moartea ei, nu?

Urmă o pauză.

— Nu, n-au existat, rosti Nick rar. A murit într-un accident de maşină.

— Dumneavoastră eraţi la volan? întrebă ea.

— Ea conducea.

— Nimic... Consumase cineva alcool?

— Celălalt şofer, da, spuse Nick. Conducea un camion cu remorcă. Băuse.

— Dar nu şi dumneavoastră.

— Nu, spuse el. Eu, nu.

Nick îşi ţuguie buzele, apoi privi la ceasul de la mână.

— Mă tem că...

Individul cel blond se ridică în picioare.

— Vă mulţumim pentru timpul acordat. Dar femeia de culoare rămase pe scaun.

— Aş mai avea câteva întrebări, dacă sunteţi de acord...

— N-am putea continua altădată? întrebă Nick.

— Doar... doar un minut vă mai reţinem, dacă nu vă supăraţi. Nu vrem să rămână vreo chestiune nelămurită. Deţineţi vreo armă, domnule Conover?

— Armă?

Nick clătină din cap. Speră că nu se îmbujorase la faţă.

— Nici un fel de armă?

— Nu. Îmi pare rău.

— Mulţumesc. Şi săptămâna trecută, în noaptea de marţi, unde aţi fost?

— Acasă. N-am mai fost plecat din oraş de vreo zece zile.

— La ce oră v-aţi dus la culcare, vă amintiţi?

— Marţea trecută?

— Acum o săptămână. Nick se gândi o clipă.

— Am ieşit la cină miercuri seara. Marţi am fost acasă.

— Vă amintiţi la ce oră v-aţi dus la culcare?

— Nu po... Mă rog, de regulă adorm pe la unsprezece, unsprezece şi jumătate.

— Deci aţi spune că pe la unsprezece şi jumătate eraţi în pat?

— Cam aşa.

Era isteaţă, realiză Nick. Mai isteaţă chiar, înţelegea el acum, decât individul cel blond, la care totul ţinea de postură şi atitudine.

— Aţi dormit toată noaptea?

— Sigur că da.

„Dumnezeule! se gândi Nick. Oare ce voia să insinueze?”

— Bun, perfect, spuse ea, ridicându-se în picioare. De atât aveam nevoie. Vă suntem recunoscători pentru timpul acordat.

Nick se ridică la rândul lui şi le strânse mâinile.

— Oricând, spuse el. O singură rugăminte am: data viitoare anunţaţi-mă când veniţi.

— Aşa vom face, promise femeia. Se opri, părând să ezite: Îmi pare rău că vă reţinem, domnule Conover. Însă, vedeţi dumneavoastră, victimele noastre nu sunt simple victime - sunt, mai întâi de toate, fiinţe umane. Oricare ar fi problemele lor, oricare ar fi necazurile prin care trec, un om a murit. Cineva care a contat pentru altcineva. Toţi suntem iubiţi de către cineva.

— Mi-ar plăcea să cred asta, spuse Nick.

38

Imediat după ce îi conduse pe cei doi poliţişti la lift, Nick se întoarse în sala de consiliu, sperând să îl mai prindă acolo pe Todd Muldaur. Dar încăperea era goală. Todd şi ceilalţi plecaseră. O luă înapoi către zona unde era biroul lui - la dracu': *cubiculumul* lui - alegând o rută ocolitoare, ce trecea pe lângă biroul lui Scott.

— Bună ziua, Gloria, o salută el pe secretara lui Scott - o femeie micuţă, extrem de competentă, cu o faţă lată şi păr blond, tuns cu breton. Scott e înăuntru?

— Bună ziua, domnule Conover. Scott e chiar...

— Hei, Nick, îl întâmpină Scott, făcându-şi apariţia din spatele panoului. Omule, da' ştiu că am avut o cursă cu obstacole serioase azi, aşa-i?

— Mie îmi spui! zise Nick pe un ton binevoitor.

Trecu mai departe, către biroul lui Scott, şi se opri în dreptul măsuţei rotunde unde îşi ţinea Scott conferinţele.

— Cele petrecute astăzi schimbă complet perspectiva asupra situaţiei, spuse Scott. Începu să ridice grămezile de hârtii de pe măsuţă, aşezându-le pe o servantă de lângă biroul său. Şi? Ce părere ai de tipul ăla nou, Finegold? se interesă el.

— Pare destul de simpatic, comentă Nick circumspect, rămânând în picioare lângă masă şi aşteptând ca Scott să termine cu adunatul hârtiilor.

— Ascultă-mă pe mine, tipul se scaldă în bani. Vreau să spun că e complet blindat. Ştii că i-a angajat pe băieţii ăia de la N'Sync să cânte la petrecerea de bar mitzvah a fiicăsii, acum vreo doi ani, când trupa era încă în vogă?

— E doar o piesă de rezervă pentru situaţii de urgenţă, spuse Nick.

— O ce?

— O piesă de rezervă pentru situaţii de urgenţă. Ştii tu, când unitatea de disc cedează, o schimbi cu una de rezervă şi eşti gata de treabă. Bagi în priză şi îi dai drumul. Gata s-o iei din loc.

— Dan? A, nu! Sunt sigur că ei nu încearcă decât să consolideze echipa. Nu aşa se spune în sport? E un tip de toată isprava, să ştii. Hai să-ţi zic o poveste nostimă. Când era la...

— Chiar trebuia să aflu despre Atlas McKenzie de la *Todd?* îl întrerupse Nick cu brutalitate. Ce dracu' s-a întâmplat cu afacerea aia?

Chipul lui Scott se îmbujoră; bărbatul începu să analizeze suprafaţa mesei.

— Ţi-am mai spus: am primit apelul de la Hardwick în timp ce mă duceam la cină, spuse el. Am încercat să te sun pe mobil, dar bănuiesc că era închis.

— Nu mi-ai lăsat mesaj.

— Păi, e... nu era genul de mesaj pe care să vrei să-l laşi într-o căsuţă vocală, înţelegi tu...

— Şi nu-mi trimiţi şi mie un e-mail? Nu mă suni în dimineaţa asta, înainte de şedinţă? Mă laşi să aflu toate astea de la nenorocitul ăla de Todd Muldaur?

Scott ridică mâinile, cu palmele în afară, într-un gest de apărare.

— N-am avut ocazia...

— Cum n-ai avut nici ocazia să-mi spui că vor să te numească în consiliu? fumegă Nick.

Scott privea cu insistenţă blatul alb al mesei, ca şi cum descoperise ceva alarmant acolo.

— N-am avut..., începu el cu o voce şovăielnică.

— Să nu care cumva să-mi spui că nu ştiai dinainte treaba asta. De ce dracu' nu mi-ai spus şi mie? N-ai putut să mă găseşti pe mobil, aşa e?

— Nu... nu era responsabilitatea mea, Nick, spuse Scott. Bărbatul ridică în sfârşit privirile. Chipul i se îmbujorase, iar

ochii îi erau umezi. Vocea lui era supusă, însă expresia din priviri era una sălbatică.

— Nu era responsabilitatea ta? Ce dracu' tot îndrugi acolo? Ştiai că au să te numească în consiliu, dar nu era responsabilitatea ta să mă anunţi şi pe mine? Le-ai păstrat micul secret, ca să mă pui într-o situaţie jenantă în faţa întregului consiliu?

— Haide, Nick, calmează-te, spuse Scott. Nu înţelegi? Era o situaţie delicată. Adică, privind lucrurile retrospectiv - sigur, poate că trebuia să fi spus ceva. Dar Todd a vrut ca eu să ţin treaba asta pentru mine. Apropo, Nick, ar trebui să discuţi toate astea cu Todd.

Nick se ridică în picioare.

— Mda, spuse el. S-ar putea să fac şi asta.

„Nu vă jucaţi cu mine”, gândi el în sinea lui; şi mai-mai că ar fi rostit cuvintele cu voce tare, dar ceva îl opri în ultima clipă.

Când se întoarse la biroul lui, Marge îl opri, arătându-i un plic.

— Tocmai a sosit plicul ăsta de la Resurse Umane, îl anunţă ea. Cecul pe care l-ai solicitat.

— Mulţumesc, spuse el, luând plicul din mâna femeii şi trecând mai departe.

— Nick, îl strigă ea din nou. El se opri şi se întoarse.

— Cecul acela... pentru Cassie Stadler?

— Da...?

— Sunt o grămadă de bani. Este compensaţia pentru concedierea tatălui ei, nu-i aşa? Pe care a pierdut-o în momentul în care şi-a dat demisia?

Nick confirmă cu o mişcare a capului.

— Compania nu e obligată să plătească aceşti bani, nu?

— Nu, nu este.

— Dar aşa este corect. E... E drăguţ, Nick.

Femeia avea lacrimi în ochi.

Nick făcu din nou un gest afirmativ din cap şi se întoarse la biroul lui. Ridică imediat receptorul telefonului şi formă numărul de mobil al lui Todd Muldaur. Telefonul sună de trei ori, de patru, şi chiar atunci când Nick se pregătea să închidă, se auzi în receptor vocea lui Todd:

— Aici, Todd.

Suna asemenea unui mesaj de întâmpinare înregistrat, aşa că Nick aşteptă o secundă înainte să-i răspundă:

— Todd, aici Nick Conover.

— A, Nick, iată-te în sfârşit! Ai luat-o din loc înainte să am ocazia să-mi iau la revedere, amice.

— Todd, încerci cumva să mă obligi să-mi dau demisia?

O pauză.

— Ce te face să spui asta?

— Haide, omule. Tot ce s-a întâmplat acolo, la şedinţa de consiliu... Îl aduci pe Finegold, rezerva ta de urgenţă, îl numeşti pe Scott în consiliu, fără să mă anunţi şi pe mine în prealabil... Întrunirile lunare, rapoartele săptămânale... Schimbi regulile jocului după cum îţi convine... Mă privezi de libertatea de a-mi schimba echipa după cum cred eu de cuviinţă... Îţi închipui cumva că ai de-a face cu un idiot?

— Nick, nu e nevoie să te forţăm să-ţi dai demisia, spuse Todd, a cărui voce căpătase rezonanţe de oţel. Dacă am fi vrut să scăpăm de tine, am fi scăpat până acum.

— Nu fără să-mi plătiţi o zi de muncă al dracului de costisitoare!

— O greşeală de calcul a celor de la Fairfield Partners, băiete.

— Cinci milioane de dolari se numesc greşeală de calcul la voi acolo?

— Nick, am vorbit foarte serios mai devreme. Vrem să aducem mai multă valoare la masa de discuţii. Să întărim echipa.

— Dacă nu aveţi încredere în felul în care administrez eu compania, n-aveţi decât să mi-o spuneţi verde în faţă!

Todd zise ceva, însă semnalul începu să se piardă.

— ... în cale, spunea ei.

— Poţi să repeţi? îi ceru Nick. N-am înţeles ce-ai spus.

— Am spus că avem încredere în tine, Nick. Doar că nu vrem să ne stai în cale.

— În cale?

— Trebuie să ne asigurăm că răspunzi aşteptărilor noastre, Nick. Asta e tot. Vrem să ne asigurăm că eşti în echipa noastră.

— A, chiar sunt în echipa voastră, îi răspunse Nick, voit ambiguu şi insinuant.

Nu ştia exact ce ar fi vrut să spună cu asta, dar spera măcar că vorbele lui sunau uşor ameninţător.

— Excelent! spuse Todd. Vocea lui se frânse din nou, când semnalul începu iar să se piardă. Nick mai desluşi un fragment: ...să aud asta.

— Mai spune o dată, îi ceru Nick.

— Dumnezeule! Oameni buni, aveţi măcar un releu de telefonie mobilă aici, în oraşul ăsta de la capătul pământului? Pe cuvântul meu, recepţia e de tot rahatul. În fine, mai bine închid. Nu te mai aud.

Apoi, convorbirea se întrerupse.

Multă vreme Nick privi fix cecul acela Stratton, lung şi albastru, pe care îl ceruse de la contabilitate pentru Cassie Stadler: nu era nimic altceva decât o mită, pur şi simplu. Andrew Stadler demisionase înainte să fie disponibilizat; din punct de vedere legal, nu avea dreptul la nici o plată compensatorie. Dar una era ce spunea legea, şi alta ce putea decide tribunalul - în cazul în care Cassie Stadler ar fi decis să depună plângere. Era mai bine să preîntâmpine orice fel de problemă, hotărâse el. Să dea dovadă de generozitate. Să-i arate fetei că angajatorul tatălui ei avea numai intenţii bune; că firma Stratton era dispusă să facă mult peste ceea ce era obligată să facă din punct de vedere legal.

La asta se rezuma totul, îşi spuse el. Să fie femeia mulţumită. Nimeni nu-şi dorea un proces. Şi îşi aminti ce spusese femeia aceea de culoare chiar înainte de plecare. „Toţi suntem iubiţi de către cineva”, zisese ea. Şi avea dreptate. Aşa nebun, aşa bolnav cu capul cum era Andrew Stadler, avusese o copilă care îl iubea.

Apăsă pe butonul sistemului de intercomunicaţie, zicând:

— Marg, aş vrea, te rog, s-o suni pe Cassie Stadler din partea mea.

— Cred că locuieşte în casa tatălui ei, se auzi glasul lui Marge în difuzorul aparatului.

— Exact. Spune-i că vreau să trec pe acolo. Am ceva pentru ea.

39

Sergentul Jack Noyce o trase pe Audrey în biroul lui cu pereţi de sticlă, care nu era cu mult mai mare decât cubiculumul ei. Cu toate acestea, bărbatul şi-l echipase cu un sistem de sunet aparent foarte scump, cu un DVD-player vârf de gamă şi difuzoare. Noyce adora acest echipament audio şi iubea foarte mult muzica. Uneori, Audrey îl vedea cu căştile la urechi, delectându-se cu muzica, sau ascultând boxele, cu uşa biroului închisă.

În calitatea lui de şef al Departamentului Cazuri penale, Noyce avea tot felul de responsabilităţi administrative şi mai mult de o duzină de poliţişti în subordine, aşa că îşi petrecea cea mai mare parte a zilei de lucru în şedinţe. Muzica - Keith Jarrett, Bill Evans, Art Tatum, Charlie Mingus, Thelonious Monk, toţi marii maeştri ai pianului din jazz - părea a fi singura lui evadare.

O melodie se auzea în surdină de la combina lui Noyce - o interpretare minunată şi emoţionantă a baladei *You Go to My Head,* executată la pian.

— Tommy Flanagan? întrebă Audrey.

Noyce dădu din cap afirmativ.

— Închizi ochii şi parcă eşti chiar acolo, în Village Vanguard[29].

— E minunat.

— Audrey, n-ai zis nimic despre Bugbee. Dincolo de ochelarii cu rame groase, ochii lui trişti trădau îngrijorare.

— E în regulă, îl linişti ea.

— Mi-ai spune dacă n-ar fi, da?

Femeia râse.

— Doar dacă n-aş mai putea suporta.

— S-ar părea că glumele proaste au încetat.

— S-o fi săturat şi el de ele.

— Sau poate că a învăţat să te respecte.

— Îi acorzi prea multă încredere, zău aşa! zise ea râzând.

— Şi tocmai tu spui asta, care ar trebui să crezi în posibilitatea mântuirii. Audrey, uite ce voiam... V-aţi dus la Stratton?

— Acum nu-mi spune că te pune la curent cu fiecare pas pe care îl facem!

— Nu. Am primit un telefon de la directorul de la Pază al companiei Stratton.

— Rinaldi.

— Exact. Aţi vorbit cu el, după care v-aţi dus amândoi acolo să discutări cu Nicholas Conover.

— Şi el de ce a sunat?

— Spune că v-aţi dus acolo pe neanunţate şi că l-aţi aşteptat pe Conover la ieşirea dintr-o şedinţă a consiliului de administraţie. E adevărat?

---

29 Celebru club de jazz, situat în cartierul Greenwich Village din New York. (n.tr.)

Femeia simţi un impuls de apărare.

— A fost decizia mea. Am vrut să evit răspunsurile pregătite din vreme şi orice eventuală coordonare.

— Nu înţeleg.

Noyce îşi scoase ochelarii şi începu să cureţe lentilele cu o bucăţică de material.

— Deja discutasem cu Rinaldi şi simţeam că ceva nu e tocmai în regulă. O senzaţie pe care nu pot s-o explic.

— Nici nu e nevoie. E vorba de instinct.

— Exact.

— Care în 90% din cazuri dă greş. Dar, hei! Zâmbi. Te mulţumeşti cu ce ţi se oferă.

— Nu am vrut ca Rinaldi să vorbească cu şeful lui şi să pună povestea la punct împreună.

— Aşa că l-aţi încolţit pe directorul general la ieşirea din sala de consiliu?

Noyce râse încetişor.

— Am crezut doar că, dacă stabilim din timp o întâlnire cu el, o să-şi sune directorul de la pază să-l întrebe ce se petrece.

— Tot nu înţeleg. Vrei să spui cumva că tu crezi că directorul general al Stratton e câtuşi de puţin implicat în acest caz?

Femeia clătină din cap.

— Nu, sigur că nu. Dar ar putea exista o oarecare legătură. Cu vreo două zile înaintea morţii lui Stadler, a existat un incident la domiciliul lui Nicolas Conover. Cineva i-a măcelărit câinele şi l-a aruncat în piscină.

Noyce tresări.

— Dumnezeule! Stadler a fost?

— Nu ştim. Dar acesta a fost doar cel mai recent dintr-o lungă serie de incidente petrecute la reşedinţa Conover de când familia s-a mutat acolo, în urmă cu aproximativ un an. Până acum n-au fost decât inscripţii cu graffiti - nu s-a furat nimic, nu a existat nici un incident violent. Dar de fiecare

dată a fost anunţată secţia noastră de poliţie şi nu s-a făcut nimic. Nu s-au ridicat nici măcar amprentele de pe cuţitul folosit pentru uciderea câinelui. Din câte am auzit, nu a existat prea multă motivaţie pentru a se face ceva, dat fiind felul în care oamenii îl percep pe Conover.

— Mda, mă rog... Dar nu e corect.

— Prin urmare, chiar înainte de moartea lui Stadler, Rinaldi a luat legătura cu secţia noastră de poliţie, să se intereseze de acest Andrew Stadler şi să afle dacă avea cazier.

— Şi are?

— Cu multă vreme în urmă, Stadler a fost anchetat în legătură cu moartea unei familii vecine, dar nu s-a ajuns la nici un rezultat.

— Ce anume a trezit interesul lui Rinaldi faţă de Andrew Stadler?

— Rinaldi a spus că a parcurs lista persoanelor disponibilizate de la Stratton - şi vorbim aici de o listă lungă, de vreo cinci mii de oameni - ca să vadă cine ar fi putut da semne de violenţă.

— Stadler a dat astfel de semne?

— Rinaldi a fost destul de evaziv în această privinţă. Când am discutat cu supervizorul lui Stadler, de la atelierul de modelaj unde lucrase, omul acela a spus că Stadler nu era deloc un tip violent. Asta în ciuda faptului că şi-a dat demisia într-un acces de furie, ceea ce înseamnă că a pierdut pachetul compensatoriu. Dar Rinaldi a aflat că Stadler avea antecedentele unei boli psihice.

— Aşa a ajuns să-l suspecteze pe Stadler că era cel care îi cauzase neplăceri lui Conover.

— El neagă acest lucru, dar eu am sentimentul că aşa este.

— Crezi, aşadar, că Rinaldi sau Conover ar fi în vreun fel implicaţi în uciderea lui Stadler?

— Nu ştiu. Dar mă cam intrigă acest Rinaldi.

— A, ştiu eu cum stă treaba cu Rinaldi.

— A spus că sunteţi prieteni.

Noyce chicoti.

— Ca să vezi! Aşa a zis?

— Nu s-ar spune că a respectat prea mult regulile pe vremea când lucra la secţia de poliţie din Grand Rapids. A fost dat afară pe baza suspiciunii că ar fi tăinuit nişte bani în urma unei razii pentru droguri.

— De unde ştii?

Noyce păru surprins dintr-odată.

— Am sunat la Grand Rapids şi am întrebat în stânga şi în dreapta, până ce am găsit pe cineva care să-l cunoască.

Noyce se încruntă şi clătină din cap.

— Aş fi preferat să nu suni la Grand Rapids.

— De ce?

— Oamenii vorbesc. Zvonurile se răspândesc precum focul nesupravegheat. Ele ar putea ajunge înapoi la Rinaldi şi n-aş vrea să ştie că ne-am interesat de el. Aşa am avea mai multe şanse să-l prindem cu minciuna.

— Am înţeles, are logică.

— Şi zici că-l bănuieşti pe Rinaldi pentru uciderea lui Stadler?

— N-am spus asta. Rinaldi este un fost poliţist, iar un individ ca ăsta cunoaşte tot felul de oameni, înţelegi?

— Oameni care ar fi putut ataca un fost angajat nebun?

Noyce îşi puse din nou ochelarii şi ridică din sprânceană.

— Cam exagerată presupunerea mea, nu?

— Puţin.

— Dar nu mai puţin probabilă decât o crimă aparent legată de lumea drogurilor, dar a cărei victimă nu corespunde profilului unui consumator, nu prezintă urme de droguri în sânge şi are cocaină falsă în buzunar. O înscenare, cu alte cuvinte.

— Aici cam ai dreptate.

— De asemenea, nu există nici un fel de amprente pe folia de plastic în care a fost împachetat cadavrul. S-au găsit în schimb urme de pudră de talc, indicând faptul că au fost folosite mănuşi chirurgicale pentru mutarea cadavrului. Totul este foarte ciudat. Aş dori să obţin accesul la arhiva apelurilor de pe telefonul lui Rinaldi.

Noyce oftă prelung.

— O, Doamne! O să avem mari necazuri cu Stratton.

— Atunci ce-ar fi să intrăm în arhiva telefoanelor personale ale lui Rinaldi? Fix, mobil, în fine...

— Asta ar fi mai simplu.

— Ai putea să-mi dai acordul scris pentru chestia asta?

Noyce îşi muşcă buza.

— Sigur. Am s-o fac. Ai instincte bune, aş vrea să mă bazez pe ele. Dar ascultă la mine, Audrey. Corporaţia Stratton are o grămadă de duşmani aici în oraş.

— Mie îmi spui?!

— De-asta vreau să procedăm cât se poate de corect. Nu vreau să lăsăm impresia că ne legăm de ei din senin sau că încercăm să-i punem într-o lumină proastă; că ne plecăm în faţa presiunilor publice sau că dăm satisfacţie cuiva. Nimic de genul ăsta. Vreau să jucăm corect şi, mai mult decât atât, vreau să păstrăm şi *aparenţele* unei abordări corecte. În regulă?

— Sigur că da.

— Atâta vreme cât suntem pe aceeaşi lungime de undă.

40

Locuinţa lui Cassie Stadler se afla pe West Sixteen Street, în acea parte a oraşului cunoscută şi acum sub denumirea

de Steepletown[30], datorită bisericilor care se aflau în zona respectivă. Era o zonă pe care Nick o cunoştea bine; crescuse acolo, într-o căsuţă maro, construită pe două planuri, cu o mică peluză cu tufe şi un gard din plasă de sârmă, a cărui menire era să-i ţină pe vecini la distanţă. Pe vremea copilăriei lui Nick, Steepletown era un cartier muncitoresc - cei mai mulţi dintre bărbaţii care locuiau acolo erau muncitori în uzinele Stratton. De asemenea, locuitorii cartierului erau în majoritate catolici polonezi, cu toate că membrii familiei Conover nu erau nici polonezi, şi nici nu făceau parte din Ordinul Inima Sacră. Era un loc unde oamenii îşi ţineau economiile la saltea.

Conducând pe aceste străzi, Nick fu copleşit de o nostalgie ciudată, melancolică. Totul părea - şi chiar mirosea - atât de familiar: amfiteatrul American Legion, aleea de bowling, sala de biliard; casele cu două etaje, cu pereţi de aluminiu, prăvălia lui Corky, cu băuturi alcoolice îmbuteliate... Până şi maşinile erau tot mari şi tot de provenienţă americană. Aici era altfel decât în restul oraşului, care devenise extrem de pretenţios şi sofisticat, unde oamenii îmbrăţişaseră meniurile vegetariene şi cafeaua cu lapte, unde existau tot felul de galerii, maşini de teren şi BMW-uri, unde totul îţi dădea acel sentiment de stânjeneală şi nepotrivire, ca atunci când vezi o fetiţă care se joacă de-a femeia adultă, încălţându-se cu pantofii cu toc ai mamei ei. Chiar înainte de a parca maşina lângă bordura din faţa casei, Nick auzi melodia ce tocmai începea la radio: *She's always a woman,* interpretată de Billy Joel. Una dintre preferatele Laurei. Învăţase singură s-o interpreteze la pian - şi nu cânta rău deloc. O cânta chiar la duş - *Oh, she takes care of herself...* - prost, fals, cu o voce subţire, şovăitoare. La auzul melodiei, Nick simţi un nod urcându-i în gât. Opri radioul, nemaiputând suporta, şi

30 Oraşul turlelor (n.tr.)

rămase acolo, în maşină, timp câteva minute, înainte de a reuşi să coboare.

Apăsă pe sonerie: şase sunete melodioase, ca de clopoţei. Uşa se deschise şi o siluetă micuţă se desprinse din întunericul din spatele uşii de protecţie, acoperite de praf.

„Ce dracu' fac eu aici? se gândi el. Isuse, asta e o adevărată nebunie. Asta e fiica bărbatului pe care l-am ucis."

„Toţi suntem iubiţi de către cineva", spusese poliţista aceea.

În fata lui se afla acel cineva.

— Domnule Conover, rosti fata.

Purta un tricou negru şi blugi uzaţi. Era subţirică, chiar mai micuţă decât şi-o amintea de la înmormântare, iar expresia de pe chipul ei era fermă, prudentă.

— Pot să intru o clipă?

Avea ochii înroşiţi de plâns, cu cearcăne mari pe dedesubt.

— De ce?

— Am ceva pentru dumneavoastră.

Femeia îl mai privi o vreme, apoi ridică din umeri.

— Bine.

O minimă dovadă de politeţe, nimic mai mult. Împinse uşa de protecţie, pentru a o deschide.

Nick pătrunse într-un hol micuţ, întunecos, unde mirosea a mucegai şi a covoare umede. Pe o măsuţă zăceau mai multe grămezi de scrisori. Ici-colo mai descopereai câteva încercări timide de a da acelui loc un aspect mai intim: un tablou cu o ramă aurie, bogat ornamentată, reprezentând un peisaj marin nu prea izbutit - părea a fi o reproducere; o vază cu flori uscate; o lampă cu un abajur cu franjuri; o broderie cu o ramă neagră, foarte sobră, realizată probabil cu acul, pe care erau scrise următoarele cuvinte, deasupra imaginii cusute a unei case ce arăta mult mai bine decât

cea în care se găsea tabloul: Lasă-mă să trăiesc în casa de la marginea drumului şi să fiu un prieten al omului. Ai fi zis că nimic nu fusese mişcat din loc sau măcar şters de praf de un deceniu. Nick observă în treacăt o bucătărie micuţă şi un frigider mare, vechi, cu colţurile rotunjite.

Femeia se dădu înapoi câţiva paşi, stând într-un con de lumină reflectat de un lampadar.

— Despre ce este vorba? se interesă ea.

Nick scoase plicul din buzunarul jachetei şi i-l înmână. Ea îl luă, îl privi nedumerită pe Nick, apoi examină plicul ca şi când nu mai văzuse niciodată vreunul. După aceea, scoase din plic cecul acela de un albastru şters. Văzând suma scrisă pe el, ea nu păru surprinsă şi nici nu schiţă vreo altă reacţie.

— Nu înţeleg.

— Măcar atât să putem face, spuse Nick.

— Pentru ce sunt banii?

— Este pachetul compensatoriu pe care ar fi trebuit să-l primească tatăl dumitale.

Ea începu să înţeleagă.

— Tatăl meu şi-a dat demisia.

— Era un om cu probleme.

Chipul ei fu luminat fugar de un zâmbet ce lăsă să se întrevadă nişte dinţi albi, strălucitori. Într-un alt context, zâmbetul acela ar fi fost sexy. Acum, părea doar tulburător.

— Foarte interesant, spuse ea.

Vocea femeii era lină şi gravă, dar plăcută auzului. Gura ei avea ceva aparte, felul în care se ridica la capete chiar şi atunci când nu zâmbea, dându-i un fel de expresie plină de înţelegere.

— Hmm?

— Chestia asta, spuse ea.

— Cecul? Mă tem că nu înţeleg.

— Nu. Dumneata. Ceea ce faci acum.

— Oh?

— E ca şi cum aţi plăti o despăgubire.

— Despăgubire? Nu. Tatăl dumitale ar fi trebuit să fie sfătuit mai bine la interviul de redistribuire. N-ar fi trebuit să-l lăsăm să plece fără pachetul compensatoriu de care au beneficiat toţi ceilalţi, indiferent că şi-a dat sau nu demisia. Era furios, şi pe bună dreptate. Dar era un angajat vechi, care merita un tratament mai bun.

— Sunt o grămadă de bani.

— Omul ăsta a muncit la Stratton treizeci şi şase de ani. Sunt banii care i se cuvin. Poate nu neapărat din punct de vedere legal, dar cu siguranţă din punct de vedere moral.

— Ăştia sunt bani vinovaţi. *Schuldgeld* s-ar spune în germană, nu? Colţurile gurii ei se ridicară acum complet, într-un zâmbet înşelător. Sau, mai degrabă, un rânjet forţat. Cuvântul „vină”[31] are aceleaşi rădăcini ca şi cuvântul nemţesc care denumeşte banii, *Geld,* mai spuse ea.

— Asta n-am de unde să ştiu. Nick simţi un nod în stomac. Adăugă: Pur şi simplu nu mi s-a părut corect să te lăsăm baltă.

— Dumnezeule, nu ştiu cum poţi suporta să faci ceea ce faci acum.

„Are tot dreptul să dea în mine, se gândi Nick în sinea lui. Las-o. Las-o să-şi ţină discursul, să-şi verse tot năduful anticorporatist. Să calce în picioare compania şi pe mine. Asta o va face să se simtă mai bine. Poate tocmai de-asta ai şi venit aici: din nişte porniri masochiste.”

— A, am înţeles..., spuse el. „Nick-Tăietorul-de-Capete” şi aşa mai departe...

— Adică bănuiesc că nu poate fi prea uşor... Să fiţi dispreţuit de aproape toată lumea din oraş...

— Face parte din meseria mea, admise el.

— Trebuie să fie plăcut să ai o asemenea meserie.

— Uneori da, alteori nu.

---

31 În engleză, guilt (n.tr.)

— Pun pariu că viaţa era mult mai uşoară acum vreo câţiva ani, când toată lumea te iubea. Probabil simţeaţi că eraţi pe val, că totul mergea strună. Apoi, dintr-odată, aţi devenit personajul negativ.

— Nu e un concurs de popularitate.

„Ce dracu' se petrece aici?”

Un surâs misterios.

— Un bărbat ca dumneata vrea să fie plăcut. *Simte nevoia* să fie plăcut.

— Ar cam trebui să plec.

— Te fac să te simţi stânjenit, realiză ea. Nu eşti genul introspectiv. Urmă o pauză: De fapt, de ce ai venit aici? Nu ai încredere în serviciul de curierat?

Nick clătină din cap, indecis.

— N-aş putea să îţi spun exact de ce mă aflu aici. Poate pentru că te compătimesc sincer. Mi-am pierdut soţia anul trecut. Ştiu cât poate fi de greu.

Când ridică privirile spre el, în profunzimile ochilor ei căprui se citea un fel de durere.

— Ai copii?

— Doi. O fată şi un băiat.

— Ce vârstă au?

— Julia are zece ani. Lucas are şaisprezece.

— Dumnezeule, să-ţi pierzi mama la vârsta asta... Bănuiesc că fiecare îşi primeşte porţia de suferinţă la praznicul vieţii. Ba mai rămâne şi în plus, nu-i aşa?

Glasul ei suna de parcă îşi pierduse dintr-odată toată înverşunarea şi emfaza.

— Trebuie să plec. Îmi cer scuze dacă te-am deranjat, apărând aşa...

Brusc, femeia se prăbuşi la podea, căzând în şezut pe mocheta ce trecea dintr-o parte în alta a camerei şi înclinându-se într-o parte. Picioarele i se îndoiră sub ea. Se sprijini într-un braţ.

— Isuse! exclamă ea.

— Te simţi bine? o întrebă Nick apropiindu-se şi aplecându-se deasupra ei.

Femeia îşi duse cealaltă mână la frunte. Avea ochii închişi. Pielea ei translucidă căpătase acum o culoare cadaverică.

— Dumnezeule, îmi pare rău. Am simţit că mi se scurge sângele din cap şi...

— Ce să îţi aduc?

Ea clătină din cap.

— Trebuie doar să stau puţin jos. Fără să mă mai gândesc la nimic.

— Îţi aduc un pahar de apă sau ceva?

Nick îngenunche alături de ea. Femeia arăta de parcă nu mai avea mult până să se prăvălească şi să leşine. Poate ceva de mâncare? sugeră el.

Clătină iar din cap.

— Mă simt bine.

— Nu prea cred. Rămâi aici, îţi aduc eu ceva.

— Nu plec nicăieri, spuse ea, cu privirile rătăcite. Lasă, nu îţi mai face griji. Sunt bine.

Nick se ridică în picioare şi se duse la bucătărie. În chiuvetă erau îngrămădite mai multe vase murdare, iar pe blatul de alături era un vraf de ambalaje de mâncare chinezească. Privi în jur, găsi plita electrică şi un ceainic odihnindu-se pe unul dintre ochiuri. Îl ridică şi simţi că e gol. Îl umplu în chiuvetă, împingând într-o parte câteva dintre farfuriile stivuite, pentru a face loc ceainicului. Îi trebuiră câteva secunde să înţeleagă ce buton îi corespundea fiecărui ochi. Apoi trecu ceva vreme până ce arzătorul se încinse suficient de tare.

— Îţi place restaurantul Sichuan Garden? strigă el.

Nici un răspuns.

— Te simţi bine? întrebă el din nou.

— Sinceră să fiu, e destul de prost, răspunse ea după o altă pauză, cu o voce slabă. Sunt vreo două sau poate trei

restaurante chinezeşti în tot oraşul, unul mai prost ca altul. Urmă o nouă pauză. În Chicago, numai pe *strada* mea sunt mai multe.

— Cu toate astea, s-ar părea că îi faci ceva vânzare.

— Pot să ajung pe jos până acolo. N-am prea mai avut chef de gătit de când cu...

Era în picioare, în dreptul uşii bucătăriei. Intră cu paşi rari şi nesiguri. Se prăbuşi pe unul dintre scaunele cromate cu spătar din vinil roşu, lângă masa cu blat roşu şi model tip gheaţă spartă, cu o garnitură cromată de jur împrejurul muchiei.

Ceainicul scotea un huruit sec. Nick deschise frigiderul, pe uşa căruia scria „Frigidaire” cu caracterele acelea de metal, vechi, turtite, în relief, care îi aminteau lui Nick de frigiderul din casa unde copilărise. Era aproape gol: un litru de lapte degresat, o sticlă desfăcută de Chardonnay australian, cu dopul înăuntru, un carton de ouă, pe jumătate gol.

Găsi o coajă de parmezan şi o legătură de ceapă verde, care mai putea fi recuperată.

— Ai o râzătoare pe aici?

— Vorbeşti serios?

41

Nick puse omleta pe masă, în faţa ei, împreună cu o furculiţă, un şerveţel de hârtie şi o cană cu ceai. Cana - observă el cu întârziere - avea desenat pe o parte vechiul logo Stratton din anii 1970. Femeia începu să mănânce, înghiţind cu poftă.

— Când ai mâncat ultima oară pe ziua de azi? o întrebă Nick.

— Chiar acum, răspunse ea. Am uitat să mănânc.

— Ai uitat?

— Am avut altele pe cap. Hei, chestia asta nu e rea deloc.

— Mulţumesc.

— Nu te-aş fi văzut în rolul de bucătar.

— Cam la asta se limitează talentul meu într-ale gătitului.

— Deja mă simt mult mai bine. Mulţumesc. Am crezut că leşin.

— Cu plăcere. Am văzut nişte salam pe acolo, dar m-am gândit că poate eşti vegetariană sau ceva de genul...

— Vegetarienii nu mănâncă ouă, îl informă ea. Mmmm... Ştiţi, există nişte soiuri de viermi plaţi care ajung să se autodigere dacă nu găsesc nici un fel de hrană.

— În cazul ăsta, îmi pare bine că am ajuns la timp.

— Directorul general de la Stratton face o omletă excelentă. Stai numai să afle ziarele de chestia asta!

— Şi cum ai ajuns la Chicago?

— E o poveste lungă. Am crescut acolo. Dar mama s-a săturat la un moment dat de toanele tatălui meu - eu aveam nouă sau zece ani pe atunci. Asta era înainte ca el să fie diagnosticat cu schizofrenie. Mama s-a mutat apoi în Oraşul Vânturilor[32] şi m-a lăsat aici, cu tata. După vreo doi ani, m-am dus să locuiesc cu ea şi cu noul ei soţ. Dar hei, aici sunt la mine acasă şi nu sunt o gazdă prea bună.

Acestea fiind zise, ea se ridică de pe scaun, se duse la unul dintre dulapurile de jos şi deschise uşa. Înăuntru erau mai multe sticle prăfuite - vermut, Bailey's Irish Cream şi alte asemenea băuturi.

— Ia să vedem dacă ghicesc - pari a fi genul care bea scotch.

---

32 Chicago; oraşul este denumit astfel din cauza vânturilor puternice care bat pe tot parcursul anului, (n.tr.)

— Trebuie să ajung acasă, la copii.

— A, spuse ea. Am înţeles. Desigur.

Însă expresia aceea de copil pribeag şi nevoiaş de pe chipul ei îl făcu să se răzgândească. Îi spusese Martei că întârzie cam o oră; n-ar fi fost o problemă dacă mai întârzia încă o oră.

— Dar poate că un scotch micuţ mi-ar prinde bine.

Femeia păru să se lumineze la faţă. Se aplecă şi scoase o sticlă de Jameson's:

— Whisky irlandez, nu scoţian, da?

— Nu mă deranjează.

Ea scoase un pahar de whisky din sticlă şlefuită, din acelaşi dulap.

— O, Doamne! exclamă ea, suflând un nor de praf de pe el. Îl ţinu în chiuvetă, sub robinetul deschis. Cu cuburi, aş spune eu.

— Hmm?

— Cuburi de gheaţă. Îţi place whisky-ul cu gheaţă.

Se duse la frigiderul cel vechi, deschise uşa congelatorului şi scoase de acolo modelul acela de tăviţă pentru gheaţă pe care Nick nu-l mai văzuse de mulţi ani de zile - din aluminiu, cu un mâner pe care îl ridici ca să spargi gheaţa în cuburi. Ea trase de acel mâner, făcând un zgomot specific, de gheaţă spartă, care suna ca în copilăria lui Nick. Asta îi amintea de tatăl lui, căruia îi plăcea scotch-ul cu gheaţă - în fiecare seară şi totdeauna în exces.

Ea puse câteva cuburi cu margini zimţate în pahar, apoi turnă câteva picături de whisky şi veni să-i dea paharul, îl privi drept în ochi - pentru prima dată. Avea nişte ochi mari, cenuşii-verzui şi limpezi, iar Nick simţi un fior în vintre. Imediat însă se simţi cuprins de un val de ruşine. „Isuse!” îşi zise în sinea lui.

— Mulţumesc, rosti el cu voce tare.

Pe pahar erau gravate cuvintele FAMOUS GROUSE[33]. Era genul acela de obiect pe care îl primeşti la un magazin de băuturi alcoolice, ambalat împreună cu sticla, într-un pachet promoţional.

— Şi dumneata?

— Eu nu pot să sufăr whisky-ul.

Ceainicul începu să şuiere strident. Ea îl trase de pe ochiul plitei, găsi o cutie cu pliculeţe de ceai într-un sertar şi îşi turnă o ceaşcă de ceai de plante.

— Şi cum e acasă?

Băutura avea o tărie plăcută, iar Nick îi resimţi efectul fără întârziere. Nu-şi amintea când mâncase el însuşi ultima oară.

— Ciudat, îi răspunse ea, aşezându-se la masă. Îmi revin în minte tot felul de lucruri. Unele bune, altele mai puţin bune. Ridică ochii spre el. Nu mă aştept să înţelegi.

— Pune-mă la încercare.

— Aveţi idee ce înseamnă să ai un părinte cu probleme psihice grave? Ideea e că, copil fiind, nu înţelegi prea bine ce se întâmplă.

— Aşa este. Cum ai reuşit să faci faţă?

Cassie închise ochii şi simţi că dintr-odată era într-un alt loc.

— Aşadar, tu eşti fiica lui iubită, iar el te îmbrăţişează aşa cum n-o poate face nimeni altcineva, îşi lipeşte fruntea de a ta şi te simţi atât de ferită de orice pericol, atât de iubită, atât de împăcată cu lumea din jurul tău... Iar apoi, într-o bună zi, el e complet schimbat - numai că, după cum vede el lucrurile, *tu* eşti cea care s-a schimbat.

— Din cauza bolii.

— Se uită la tine, iar tu eşti complet străină pentru el. Acum nu mai eşti fiica lui iubită. Poate că semeni cu ea, dar

---

33 Marcă de whisky scoţian, produsă pentru prima oară în 1897 (n.tr.)

el nu se lasă prostit aşa uşor, ştie că ai fost înlocuită cu altcineva sau cu altceva. Se uită la tine şi vede un robot. Iar tu îl strigi: „Tati!” Ai trei, patru, cinci ani şi deschizi braţele larg, aşteptând îmbrăţişarea aceea atât de specială. Iar el te întreabă: „Tu cine eşti? Cine eşti tu, de fapt*?”* Şi apoi îţi spune: „Pleacă! Pleacă! Pleacă!”

Mimica ei era stranie. Nick începea să înţeleagă coşmarul pe care îl trăise. Femeia îşi continuă povestirea:

— Ajungi să-ţi dai seama că este *îngrozit* când te vede. Iar senzaţia asta este diferită faţă de tot ce ai trăit până atunci. Pentru că nu e ca atunci când nu eşti cuminte, iar mami şi tati se înfurie şi încep să ţipe la tine. Orice copil cunoaşte senzaţia. Poate că sunt furioşi. Dar ştii că ei încă te iubesc şi încă sunt conştienţi de faptul că *exişti.* Nu te privesc ca pe o creatură ciudată. Nu sunt speriaţi de tine. Când un părinte are schizofrenie, lucrurile stau cu totul altfel. Boala pune stăpânire pe el şi, dintr-odată, tu nu mai exişti pentru omul acela. Nu mai eşti fiica lui. Ci doar o impostoare. Un intrus. Un... străin. Cineva care nu are ce căuta acolo.

Femeia zâmbi plină de tristeţe.

— Era bolnav.

— Era bolnav, repetă Cassie. Dar un copil nu înţelege asta. Un copil *nu are cum* să înţeleagă. Chiar dacă mi-ar fi explicat cineva, probabil că tot nu aş fi înţeles.

Femeia îşi trase nasul, iar ochii i se umplură de lacrimi. Se încruntă, se întoarse într-o parte şi se şterse la nas cu marginea tricoului, expunându-şi pântecul plat, cu un buric minuscul, uşor ieşit în afară. Nick încercă să nu se uite în direcţia aceea.

— Nu ţi-a explicat nimeni niciodată ce se petrece?

— Când aveam vreo treisprezece ani, am înţeles în sfârşit. Mama nu dorea să se implice, iar metoda ei de a nu se implica presupunea că nu vorbeam deloc despre asta. Ceea ce e tot o nebunie, dacă stai să te gândeşti.

— Nici nu-mi pot imagina prin ce calvar ai fost nevoită să treci.

Şi chiar nu reuşea să-şi imagineze - nici coşmarul prin care trecuse ea şi nici amintirile pe care moartea tatălui ei o făcea să le retrăiască. Îşi dorea cu disperare să facă ceva pentru ea.

— Nu, nu îţi poţi imagina. Dar te tulbură foarte tare. Adică pe mine m-a tulburat.

Îşi împinse bărbia în piept, îşi trecu degetele prin părul ţepos, iar când ridică privirile, obrajii îi erau umezi.

— Nu ai nevoie de aşa ceva, spuse ea cu o voce împovărată de lacrimi. Cred că ar fi mai bine să pleci.

— Cassie, murmură el.

Fără să vrea, îi rostise numele în şoaptă, iar şoapta aceea sunase mai familiar decât intenţionase el.

O vreme, ea respiră în reprize repezi şi scurte. Când vorbi din nou, vocea ei era tensionată:

— Trebuie să fii alături de copiii tăi, îl sfătui ea. Nimic nu e mai important decât familia, bine?

— Nu prea se mai poate numi familie, de la o vreme încoace.

— Nu spune asta! izbucni Cassie. Ridică privirile către el, cu o expresie sălbatică în ochi. Să *nu îndrăzneşti* să mai vorbeşti aşa, *niciodată!*

Ceva se aprinsese în interiorul ei, ca o întreagă cutie de chibrituri, care apoi se stinse, aproape la fel de rapid. Dar cine ar fi putut s-o condamne pe această femeie, la atât de puţin timp după ce îşi înmormântase părintele? Şi, imediat, Nick îşi aminti de ce.

— Îmi pare rău, spuse el. Copiilor nu le-a fost uşor, iar eu nu prea-mi fac datoria cum se cuvine.

— Cum a murit? Vocea femeii se înmuiase: Mama lor...

El luă o nouă înghiţitură. O scenă rapidă se derulă în mintea lui - un film cu o imagine tremurândă, prost montat. Revăzu cu ochii minţii cioburile de sticlă împrăştiate prin

părul Laurei. Parbrizul fisurat, care căpătase aspectul unei pânze de păianjen.

— Nu-mi place să vorbesc despre asta.

— O, iartă-mă.

— Nu ai de ce să te scuzi. E o întrebare firească.

— Nu, tu... Plângi.

Nick realiză că aşa era şi îşi întoarse faţa, jenat, înjurând băutura; ea se ridică de pe scaunul pe care stătea şi veni la el. Îi puse o mână micuţă, caldă, pe obraz, şi veni mai aproape de el, lipindu-şi buzele de ale lui.

Luat prin surprindere, el se dădu înapoi; dar ea se apropie şi mai mult şi îi strivi buzele cu buzele ei, mai tare, apăsându-l pe piept cu cealaltă mână.

El întoarse capul.

— Cassie, trebuie să plec.

Femeia zâmbi stingherită.

— Du-te, îl îndemnă ea. Te aşteaptă copiii.

— De fapt, e vorba despre dădaca lor. Nu îi place deloc când ajung acasă mai târziu decât am promis.

— Fiica ta... Cum ziceai că o cheamă?

— Julia.

— Julia... Drăguţ nume... Du-te acasă la Julia şi Luke. Au nevoie de tine. Întoarce-te în comunitatea ta împrejmuită.

— De unde ştii?

— Gura lumii e slobodă. E perfect.

— Ce anume?

— Faptul că tu locuieşti într-o comunitate cu porţi de acces.

— Sincer să fiu, nu sunt genul care să trăiască într-o astfel de comunitate.

— O, ba eu cred că eşti, spuse ea. Mai mult decât îţi dai seama.

42

Camille, fiica de doisprezece ani a LaTonyei exersa la pian în camera alăturată, iar asta o împiedica pe Audrey să se concentreze cum se cuvine la ceea ce îi spunea cumnata ei. LaTonya vorbea pe o voce scăzută, lucru care nu îi era deloc caracteristic, în timp ce scotea din cuptor o tavă cu cartofi dulci.

— Îţi spun eu, îi mărturisea LaTonya, dacă Paul nu avea un venit constant, nu ştiu cum ne-am fi descurcat cu trei copii în casă.

Audrey, care observase vrafurile de cutii cu suplimente termogenice de ardere a grăsimilor ce umpleau până la refuz bucătăria, întrebă:

— Şi cu vitaminele cum rămâne?

— La dracu'! ţipă LaTonya, aruncând tava pe uşa deschisă a cuptorului. Mănuşile astea nenorocite au o gaură în ele. La ce dracu' le-oi mai ţine aici?

Thomas, care avea nouă ani, veni într-un suflet din sufragerie, acolo unde el şi Matthew, fratele lui de unsprezece ani, chipurile aşezau masa - deşi mai mult zdrăngăneau vasele şi chicoteau.

— Eşti bine, mami?

— Sunt bine, îl asigură LaTonya, ridicând din nou tava şi punând-o pe aragaz. Du-te înapoi şi termină de aşezat masa. Şi spune-i lui Matthew să se ducă la tata şi la unchiul Leon, să le spună să-şi mişte fundurile alea leneşe şi să vină la masă. Apoi se întoarse spre Audrey, cu o privire profund dezgustată: Şi de data asta sunt cu un pas înaintea curentului.

— Cum aşa?

— Suplimentele astea termogenice. Fenwick este o comunitate retrogradă, temătoare, declară ea cu o voce gravă. Oamenii ăştia *nu vor* să încerce lucruri noi.

— Aşa că acum ai rămas cu toate sticlele astea pe cap.

— Dacă ei îşi închipuie că o să le dau banii pe ele, se înşală amarnic! O să te rog pe tine să citeşti partea aceea scrisă cu litere mai mici pe contractul meu, pentru că nu cred că o să-i las să scape aşa uşor.

— Sigur, acceptă Audrey fără entuziasm. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se implice în a o ajuta pe LaTonya să iasă dintr-o altă încurcătură în care intrase singură. Ştii, nu banii sunt problema cea mai gravă, mai spuse Audrey. Adică nu-i uşor, dar ne putem descurca.

— Mai greu e faptul că nu aveţi copii, puse LaTonya degetul pe rană.

— Exact. Nu mai reuşesc s-o scot la capăt cu Leon.

— Ce dracu' face omul ăsta toată ziua? o chestionă LaTonya, punând o mână în şold şi începând s-o scuture pe cealaltă, pentru a-şi mai răcori arsura.

— Se uită la televizor şi bea, răspunse Audrey.

— Ei, vezi? Ştiam că aşa o să se întâmple. L-am răsfăţat prea tare în copilărie. A fost alintatul familiei: i se dădea tot ce dorea. Şi eu, şi mama am stat mereu după fundul lui, iar acum tu eşti cea care trage ponoasele. Tu auzi ce aud eu?

— Eu nu aud nimic.

— Păi tocmai. Şi ţipă, mai-mai să-i spargă urechile: Camille, mai ai încă douăzeci de minute de exersat, nu ai terminat încă!

Din camera alăturată răzbătu un protest slab, abia auzit.

— Şi nu primeşti de mâncare până ce n-ai terminat, aşa că *mişcă!* Privi mânioasă către Audrey: Sincer, nu înţeleg ce se petrece cu ea. Nu mă mai ascultă deloc.

La cină mâncară ruladă cu carne, macaroane cu brânză, varză şi cartofi dulci - toate mâncăruri grele şi grase, dar

delicioase. Leon se aşează lângă sora lui la unul din capetele mesei, soţul LaTonyei ocupă celălalt capăt, iar cei doi băieţi fără astâmpăr se aşezară pe una dintre laterale, faţă în faţă cu Audrey şi cu scaunul gol al lui Camille.

Din camera de zi se auzea sunetul pianului, răzleţ şi ursuz. Brahms, realiză Audrey. O bucată frumoasă. Un vals, poate? Nepoata ei se tot chinuia cu el.

Thomas începu să zbiere tot râzând din nu se ştie ce motive, iar Matthew se răsti la el:

— Să te ia dracu'!

LaTonya explodă:

— Să nu care cumva să mai foloseşti un asemenea limbaj în casa mea, m-ai auzit?

Cei doi băieţi amuţiră instantaneu. Matthew, cu expresie de căţeluş bătut, îi răspunse:

— Da, mamă.

— Aşa, se declară mulţumită LaTonya.

Audrey întâlni privirea celui mic şi îi aruncă o căutătură uşor dojenitoare, dar care, spera ea, nu era mai puţin încărcată de dragostea ei de mătuşă iubitoare.

Între timp, Leon se îndopa cu poftă.

— Aş vrea să pot lua cina la voi în fiecare seară, LaTonya, spuse el.

Sora lui afişă un zâmbet larg, pe care apoi şi-l reprimă brusc.

— Tu ce motive ai să nu-ţi găseşti de lucru?

— Şi ce să fac? se apără el, lăsându-şi furculiţa să-i scape, într-un gest teatral. Să mânuiesc o pompă de pulverizare electrostatică la magazinul din colţ, poate?

— Să faci ceva, orice, îi dădu replica LaTonya.

— Să fac ceva? nu se lăsă Leon. Cum ar fi? Cam ce crezi tu că poate face un individ cu aptitudinile mele într-un oraş ca ăsta?

— Aptitudinile tale, îl luă peste picior LaTonya.

— Crezi că e uşor să fii concediat? continuă Leon, ridicând vocea. Ai măcar cea mai vagă idee despre chestia asta? Cum crezi că mă simt eu?

— Hai să-ţi spun cum mă simt *eu* atunci când te văd cum pierzi vremea toată ziua, fără să faci nimic, zise LaTonya, după care, ridicând capul, strigă: Camille! Ce faci acolo?

Se auzi din nou un plânset înăbuşit.

— Noi suntem cu toţii la masă, îi strigă LaTonya. Avem toate şansele să terminăm cina fără tine, în ritmul în care exersezi.

Camille îi răspunse tot printr-un ţipăt:

— Nu mai suport!

— Poţi să ţipi cât vrei, tună LaTonya. N-o să rezolvi nimic. Nu mă sperii tu pe mine, să fie clar!

— Lasă-mă să discut cu ea, propuse Audrey. Şi, zicând acestea, se scuză de la masă şi merse în camera alăturată.

Camille plângea în faţa pianului, cu capul sprijinit pe coate, deasupra clapelor. Audrey se aşează pe banchetă, lângă ea. O mângâie pe păr, insistând mai mult asupra cârlionţilor rebeli de pe ceafă.

— Ce s-a întâmplat, scumpo?

— Nu mai suport! se plânse Camille. Se ridică în capul oaselor. Chipul ei era brăzdat de lacrimi. Fetiţa părea sincer supărată. Nu era prefăcătorie. Nu înţeleg partitura asta, adăugă ea. E un chin.

Audrey aruncă o privire pe partitura incriminată. Valsul lui Brahms în La minor.

— Ce anume nu înţelegi, iubito?

Camille atinse foaia cu un deget durduliu, ud de lacrimi, îndoind-o uşor, abia vizibil.

— E vorba despre tremolo[34], nu-i aşa?

— Cred că da.

---

34 Termen din domeniul muzicii, denumind fie repetarea rapidă a unei note muzicale, fie succesiunea rapidă a două sau mai multe note. (n.tr.)

Audrey o împinse pe Camille ceva mai încolo pe banchetă şi interpretă ea însăşi câteva măsuri.

— Asta e?

— Da, dar eu nu pot cânta aşa.

— Încearcă aşa. Audrey abordă tremolo-ul într-un ritm mai lent. Coboară cu o octavă, o sfătui ea.

Camille puse degetele pe claviatură şi încercă.

— Aşa, spuse Audrey, cântând din nou.

Camille o imită. Destul de bine chiar.

— Asta e, iubito! Ai înţeles cum trebuie făcut. Mai încearcă o dată.

Camille cântă din nou bucata respectivă, de data aceasta corect.

— Acum reia melodia, cu câteva măsuri mai devreme. Până aici. Să vedem cum sună.

Camille interpretă primele două rânduri de pe pagina a doua.

— Măi, da' ştiu că prinzi foarte repede! se minună Audrey. Nici măcar nu mai ai nevoie de mine.

Camille zâmbi cu sfială.

— Când ai recitalul?

— Săptămâna viitoare.

— Şi ce altceva mai interpretezi?

— Micul Preludiu.

— Beethoven?

Camille aprobă cu o mişcare a capului.

— Pot să vin şi eu?

Camille zâmbi din nou, de data aceasta din toată inima.

— Crezi că ai timp?

— O să-mi fac timp, iubito. Aş vrea tare mult să vin. Acum, grăbeşte-te şi termină. Mă simt singură la masă fără tine.

Paul ridică privirile în momentul în care Audrey intră în sufragerie. Era un bărbat cu un stern proeminent şi cu

obrajii supţi - trăsături datorate unei gene recesive. Altminteri însă, era un om tare bun la suflet. Camille revenise la partitura de Brahms, în forţă şi plină de entuziasm.

— Nu ştiu cu ce ai ameninţat-o, dar se pare că a funcţionat, constată el.

— Probabil a scos cătuşele, spuse LaTonya.

— Sau poate pistolul, mormăi Leon.

Părea să se fi calmat între timp şi se retrăsese în carapacea lui veche, devenind la fel de monosilabic ca întotdeauna.

— Nu, răspunse Audrey aşezându-se. Avea nevoie doar de un pic de ajutor ca să priceapă ceva.

— Eu vreau îngheţată cu fructe la desert, anunţă băiatul cel mic.

— Asta eu hotărăsc, i-o tăie LaTonya. În momentul ăsta, situaţia e cam albastră în ceea ce te priveşte.

— Cum adică?

— Ai lăsat în farfurie mai mult de jumătate din porţia de ruladă cu carne. Şi ia spune, Audrey, la ce mai lucrezi zilele astea?

— Nu sunt lucruri pe care să le discutăm la masă, spuse Audrey.

— Nu mă refeream la detaliile sângeroase.

— Mă tem că toată povestea e plină de detalii sângeroase.

— Lucrează la cazul ăla de crimă... Muncitorul de la Stratton care a fost ucis pe bulevardul Hastings, explică Leon.

Audrey fu uimită să afle că soţul ei ştia la ce caz lucrează.

— N-ar trebui să ştie toată lumea cu ce mă ocup eu, îl apostrofă ea.

— Aici suntem în familie, interveni LaTonya.

— Aşa este, dar totuşi..., insistă Audrey.

— Nimeni n-o să spună nimic, draga mea soră cu nasul pe sus, o asigură LaTonya. Crezi că noi cunoaştem pe cineva? Tipul ăsta s-a întrecut cu gluma, nu-i aşa? S-a apucat să consume droguri şi alte otrăvuri de genul ăsta?

Zicând acestea, LaTonya aruncă o privire plină de avertismente către cei doi băieţi ai ei.

— L-am cunoscut pe omul ăla, spuse Leon.

— Pe cine? Pe Andrew Stadler?

Leon aprobă din cap.

— Sigur. Era un tip foarte retras, dar am discutat cu el de vreo două ori în camera de repaus. Leon întinse mâna după vasul cu macaroane şi brânză şi îşi puse în farfurie o grămadă mare - a treia porţie. N-aţi văzut un om mai cumsecade, adăugă el.

— O persoană cu tulburări psihice, spuse Audrey.

— Tulburări psihice? se miră Leon. Nu ştiu. Blând ca un mieluşel, îţi zic eu.

— Serios? întrebă Audrey.

— Blând ca un mieluşel, repetă Leon.

— Am terminat, anunţă Camille, intrând în sufragerie şi aşezându-se lângă Audrey.

Întâlni mâna lui Audrey pe sub masă şi i-o strânse uşor, complice. Inima lui Audrey tresăltă pentru o clipă.

— Da' ştiu că ţi-a luat ceva! spuse LaTonya. Sper că ţi-ai învăţat lecţia.

— Ai cântat grozav! o încurajă Audrey.

43

Nick sosi puţin mai devreme ca de obicei, luă o ceaşcă cu cafea din hol şi îşi verifică e-mailul. Ca întotdeauna, căsuţa

de e-mail era plină până la refuz de oferte de Viagra, soluţii pentru mărirea penisului şi ipoteci cu dobândă mică, titlurile principale având o ortografie greşită, dar foarte inventivă. Presupusele soţii şi copii ai nu ştiu căror şefi de stat africani decedaţi îi solicitau urgent ajutorul, care consta în transferarea unor milioane de dolari din ţară.

Se gândi la femeia asta, Cassie Stadler. Nu era doar extrem de atrăgătoare, dar era diferită de orice femeie întâlnită de el până atunci. Iar ea - care, desigur, nu avea nici cea mai vagă idee cu privire la fapta lui - era, evident, la fel de atrasă de el pe cât era şi el de ea.

Nici un mesaj de la Atlas McKenzie - afacerea de milioane care eşuase inexplicabil. Dar asta nu era o surpriză pentru Nick. Trebuia să aibă o discuţie cu ei, să dea cărţile pe faţă, să afle care fusese motivul pentru care se reorientaseră şi să vadă dacă exista vreo şansă să-i ademenească din nou.

Marjorie nu venise încă, aşa că Nick formă singur numerele. Era şapte şi zece dimineaţa; indivizii de la Atlas McKenzie erau de regulă în birourile lor la ora aceea. Erau la zece cifre distanţă. Nu era cine ştie ce efort să apese cele zece butoane pe tastatura telefonului. Oare de câte calorii era nevoie pentru asta? Nick îşi imagină un fragment minuscul din cerealele acelea cu gust de rumeguş pe care Julia refuza să le mănânce: exact atâtea calorii. Oare de ce nu-şi dădea el singur telefoanele?

Femeii de la celălalt capăt al firului îi părea tare rău. Domnul Hardwick era încă în şedinţă. Nick şi-l imagină pe Hardwick făcând tot felul de gesturi disperate, menite să comunice secretarei un mesaj fără echivoc: „Nu sunt aici”.

Iată şi motivul! De-asta nu era bine să-şi dea singur telefoanele: ca să evite umilinţa din partea secretarelor puse să mintă; zâmbetul acela ascuns în spatele vocii ce acompania atât de banala formulă „Îmi pare rău”. Plăcerea aceea a micilor angajaţi de a duce de nas un director general. Motivul de distracţie al întregii familii. Se întrebă

dacă nu cumva chelneriţa de la Terra scuipase în salata lui de rucola. Femeia se luminase un pic la faţă când venise cu comanda, nu?

Nick simţi un reflux acid urcându-i pe esofag în timp ce privea intens panourile îmbrăcate în plasă argintie din faţa lui. Existau lucruri în faţa cărora banii şi poziţia socială reuşeau să te protejeze. Existau însă şi altele în faţa cărora banii şi poziţia socială nu aveau nici o putere. Cu vreo doi ani în urmă, când trebuise să-şi reînnoiască permisul de conducere, nu mai fusese nevoit să aştepte la coadă la poliţia rutieră, aşa cum făcea altădată. Directorul general al unei companii mari nu făcea cozile pe la poliţia rutieră. Un angajat mai tânăr de la biroul de avocatură al companiei stătuse atunci la coadă, iar treaba se rezolvase. Nick nu-şi mai amintea când stătuse ultima dată la coadă pentru un taxi la aeroport. Senior executivii aveau maşini cu şofer la dispoziţie. Nu trebuia decât să te uiţi după individul care ţinea în mână un carton pe care scria CONOVER. Mai mult decât atât, executivii marilor corporaţii nu-şi cărau singuri bagajele. Exista cineva care să aibă grijă şi de asta, chiar şi atunci când Nick călătorea cu transportul aerian public. Dar când vremea era proastă, era proastă şi pentru el. Când maşina lui rămânea blocată în trafic, nu conta la cât se ridica valoarea estimată a companiei; traficul era trafic. Situaţiile de genul acesta ştergeau diferenţele de clasă. Ele îţi aminteau că trăiai în aceeaşi lume cu toţi ceilalţi şi aveai să sfârşeşti la fel ca ei. Poate îţi închipui uneori că eşti stăpânul universului, dar în cele din urmă realizezi că domneşti peste o mână de ţărână, tiran al unui terariu. Să ai un copil care te urăşte - şi ăsta era un lucru menit să te readucă la realitate. La fel era şi boala.

Si tot la fel era şi moartea.

Apoi încercă să-l contacteze pe MacFarland - acesta era numele sosiei lui Nixon. Dar asistenta lui îşi ceru scuze: MacFarland era plecat într-o călătorie. „Am să-l anunţ că aţi

sunat, fără îndoială”, îl asigurase asistenta lui MacFarland, cu artificialitatea senină a unei angajate de la biroul unui director de casting. Nu ne sunaţi dumneavoastră, vă sunăm noi.

Douăzeci de minute mai târziu îi ajunse la urechi freamătul acela înăbuşit al începutului unei zile de lucru şi simţi mirosul greu de vanilie al parfumului Shalimar: Marjorie sosise la birou.

Nick se ridică de pe scaun, se întinse şi ocoli peretele despărţitor.

— Cum merge romanul? încercă să-şi amintească titlul: *Manchester Abbey* parcă se numea?

Femeia zâmbi.

— Am citit *Northanger Abbey* acum câteva săptămâni. Săptămâna asta citim *Mansfield Park.*

— Am înţeles, spuse Nick.

— Cred că *Northanger Abbey* a fost primul roman al lui Jane Austen, dar el nu a fost descoperit decât după moartea autoarei, îl informă Marjorie, apăsând pe butonul de deschidere al computerului. Adăugă abia auzit: Uimitor ce lucruri ies la iveală după moartea cuiva.

Nick avu deodată senzaţia că cineva îl atinsese pe ceafă cu un cub de gheaţă. Zâmbetul i se stinse.

— Cu romanul *Persuasiune* s-a întâmplat la fel, continuă ea. Şi cu *Billy Bud,* pe care l-am citit la cerc anul trecut. Nu ştiam că te interesează aşa mult lucrurile astea, Nick. Ar trebui să vii la clubul nostru de lectură.

— În cazul ăsta, anunţaţi-mă când aveţi de gând să lecturaţi Manualul Proprietarului de Chevrolet Suburban - asta numesc eu carte! propuse el. Fii atentă: aştept un telefon de la tipii de la Atlas McKenzie. Hardwick sau MacFarland. Anunţă-mă când îi ai pe fir. Oriunde aş fi, preiau apelul.

Nick petrecu următoarele câteva ore în sălile de conferinţă: avu două întruniri consecutive, care-l făcură să

amorţească în scaun. Mai întâi cu echipa de management al reţelei de furnizori, ai cărei şapte membri ajunseseră la o concluzie importantă, şi anume aceea că Stratton trebuia să-şi diversifice reţeaua de furnizori de vopsea metalizată. Oamenii debordau de entuziasm în timp ce treceau în revistă argumentele pe baza cărora luaseră decizia. Ai fi zis că tocmai descoperiseră penicilina. A urmat apoi echipa responsabilă cu protecţia muncii, în care întotdeauna existaseră mai mulţi avocaţi decât ingineri, fiind mai preocupaţi de litigii decât de membrele rupte. Nimeni nu veni să-i aducă vreun anunţ important. Nici un mesaj de la Marjorie.

Reîntorcându-se la biroul lui, îi aruncă lui Marjorie o privire întrebătoare.

— Cei de la Atlas McKenzie... Trebuiau să revină cu un telefon în dimineaţa asta? îl întrebă ea.

Nick oftă.

— Încep să cred că vor să-mi dea papucii. I-am sunat azi la prima oră şi mi s-a spus că Hardwick e în şedinţă, că MacFarland e plecat şi că o să-mi întoarcă ei apelul.

Mai mult decât atât, ar fi trebuit să-i întoarcă şi apelul din ziua precedentă. După toate aparenţele, oamenii aveau alte priorităţi.

— Şi crezi că încearcă să te evite.

— E posibil.

— Vrei să-ţi fac legătura cu ei?

Marjorie părea veselă şi pusă pe glume. Expresia ei prevestea lucruri bune.

— Da.

— Hai să fac o încercare.

Nick mai făcu câţiva paşi spre biroul lui, timp în care Marjorie dădu vreo două telefoane. Nu reuşi să audă chiar tot.

— Exact, spunea ea. De la United Airlines vă sun. Am găsit bagajul pierdut, iar dânsul ne-a dat un număr de mobil

la care să-l sunăm. James MacFarland, da. Părea extrem de îngrijorat. Dar se pare că angajatul nostru a notat greşit.

După un minut, tonul intercomului îi indică lui Nick că avea un apel pe linia 1.

— Jim MacFarland? întrebă Nick când ridică receptorul.

La celălalt capăt auzi un „da” reţinut.

— Aici Nick Conover.

— Nick! Salut!

Tonul lui era prietenos, dar trăda un uşor disconfort.

Nick ar fi dorit să-şi verse tot năduful: „Îţi dai seama câţi bani şi câte ore de muncă am irosit cu designul prototipurilor voastre nenorocite? Iar voi nici măcar nu vă obosiţi să-mi returnaţi apelurile?” În loc de asta, încercă să pară degajat:

— N-am vrut decât să iau legătura cu baza, spuse el. Ca să ştiu cum stăm.

— Mda..., spuse MacFarland. Da, chiar am vrut să-ţi dau un telefon şi să te pun la curent. În legătură cu noile strategii...

— Ia să vedem.

Urmă o respiraţie adâncă.

— Vezi, tu, Nick... Chestia e că... În fine, nu ne-am dat seama că Stratton e scoasă la licitaţie. Pentru că asta chiar schimbă un pic perspectiva pe la noi, pe aici.

— La licitaţie? Ce vrea să însemne asta?

Nick făcu eforturi să păstreze o voce calmă. La începutul carierei sale, Nick îşi imagina că statutul de şef îţi dădea libertatea de a nu-i pupa în fund pe alţii. O concepţie destul de simpatică, oricum. Cu timpul însă, se dovedise că întotdeauna se găsea câte unul care îţi întindea fundul la pupat. Comandantul suprem al lumii libere trebuia să se dea bine pe lângă ţăranii din Iowa. *E tare bine să fii şef* - parcă aşa se spunea, nu? Dar fiecare şef avea şeful lui. Fiecare stătea pe spatele celui de sub el. Fiecare pupa fundul celui de deasupra lui.

Cel puţin aşa simţea Nick uneori. Ca acum, de pildă.

— Hardwick este întotdeauna extrem de preocupat de stabilitate când vine vorba despre investiţia de resurse şi despre susţinere, spunea MacFarland. Nu ne-am dat seama că lucrurile curgeau în direcţia asta. Adică, nu e ca şi cum aţi avea un afiş mare pe uşa de la intrare, pe care să scrie „De vânzare”, nu?

Nick era de-a dreptul consternat.

— Stratton nu e de vânzare, spuse el simplu.

La capătul celălalt al firului se lăsă liniştea pentru o clipă.

— Mda...

Cuvântul nu avea inflexiunile unei încuviinţări.

— Uite ce e, Nick, continuă MacFarland. N-ai auzit de la mine. Suntem clienţii aceleiaşi firme de avocatură din Hong Kong la care apelează şi Fairfield Partners. Şi, ştii tu... gura lumii...

— Astea-s aiureli!

— Asta e... Ce-a fost a fost!

— Fii serios. Doar eu sunt directorul general aici. Dacă Stratton era scoasă la licitaţie, aş fi ştiut şi eu, nu crezi?

— Tu ai spus-o!

Lucrul înfiorător era însă că vocea lui MacFarland suna amabil, compătimitor, precum cea a unui medic oncolog care-i aduce pacientului preferat vestea unui diagnostic sumbru.

44

Marjorie băgă capul pe după panou la zece şi jumătate: - Nu uita: iei prânzul la şi jumătate cu Roderick Douglass, tipul de la Camera de Comerţ, îl anunţă ea. O să vrea să te

tapeze din nou de bani. Apoi, imediat după asta, ai întâlnirea cu directorii de la Dezvoltare. Nick se întoarse cu scaunul şi privi pe fereastră.

— Da, mulţumesc, spuse el distrat.

Era o zi frumoasă. Cerul era albastru şi părea puţin mai adânc din cauza culorii geamului. Adia vântul - suficient de tare încât să tulbure frunzele copacilor. Un avion cu reacţie îşi croia calea pe cer, cei doi nori de condens din urma lui transformându-se rapid într-un fel de puf murdar.

Era, de asemenea, a şaptea zi consecutivă de când Andrew Stadler nu mai era în viaţă.

Nick se cutremură, ca şi cum o adiere de aer rece reuşise să-şi facă loc prin membrana de sticlă cu care era izolată clădirea. Chipul fragil, ca de păpuşă de porţelan, al lui Cassie Stadler îi stăruia acum în minte. „Ce ţi-am făcut eu ţie?” Îşi aminti expresia aceea de infinită durere din privirea ei şi se trezi formând numărul ei de telefon, înainte ca măcar să conştientizeze luarea acelei decizii.

— Alo?

Vocea lui Cassie, adâncă şi somnoroasă.

— Aici Nick Conover, spuse el. Sper că nu te-am sunat prea devreme.

— Pe mine? Nu... E... Cât e ceasul?

— Te-am trezit din somn. Iartă-mă. E zece şi jumătate. Culcă-te la loc.

— Nu, se grăbi ea să răspundă. Îmi pare bine că ai sunat. Ştii, apropo de ziua de ieri...

— Cassie, am sunat doar să mă asigur că eşti bine. Când am plecat aseară, nu arătai grozav.

— Mulţumesc.

— Ştii ce vreau să spun.

— Eu... Mi-a fost de ajutor discuţia cu tine. De mare ajutor.

— Mă bucur.

— Ai vrea să treci pe aici, să iei prânzul?

— Azi, adică?

— O, Dumnezeule! E chiar ridicol ce se întâmplă. Nu-mi vine să cred că am spus asta. Eşti ditamai directorul general, probabil ai mesele de prânz programate pentru fiecare zi până la şaizeci şi cinci de ani.

— Nu, deloc, spuse el. Da fapt, întâlnirea de astăzi tocmai s-a anulat. Ceea ce înseamnă un sendviş la birou. Aşa că da, mi-ar plăcea să ies din birou, de ce nu?

— Serios? Hei, e grozav atunci! A, încă ceva...

— Nu mai ai nimic prin frigider.

— Trist, dar adevărat. Ce fel de gazdă sunt eu?

— Iau eu ceva pe drum. Ne vedem la prânz.

După ce puse receptorul jos, se duse la biroul asistentei sale.

— Marge, o rugă el, ai putea să-mi anulezi întâlnirile de la prânz?

— Pe amândouă?

— Da.

Marjorie zâmbi.

— Ai de gând să tragi chiulul? E o zi minunată.

— Să trag chiulul? Ţi se pare că-mi stă în fire?

— Speranţa moare ultima...

— Mda, spuse el. Doar că am de făcut nişte comisioane.

45

Casa de pe West Sixteenth, din Steepletown, era chiar mai mică acum decât îşi amintea el. O casă de păpuşi, o miniatură aproape.

Un etaj. Pereţi laterali albi, un material care putea fi aluminiu sau vinii - trebuia să baţi în ei ca să ştii sigur.

Obloane negre care nu erau suficient de mari pentru a pretinde măcar denumirea de obloane.

Nick, care avea în braţe câteva pungi de hârtie de la supermarketul Family Fare, unde făcuse o escală pe drumul încoace, sună la uşă şi auzi zgomotul acela de clopoţei.

Trecu aproape o jumătate de minut până ce Cassie veni la uşă. Era îmbrăcată cu o bluză neagră tricotată şi pantaloni negri strâmţi. Chipul ei era palid, trist, perfect. Îşi dăduse cu un ruj portocaliu lucios, care părea puţin ciudat, dar care ei îi venea bine. De asemenea, arăta mai bine, mai odihnită decât ieri.

— Hei, chiar ai venit.

Cassie deschise uşa şi îl conduse pe lângă vaza cu flori uscate şi broderia înrămată, către micuţa cameră de zi. Din boxele micuţe ale unui CD-player portabil se auzea melodia *One Is the Loneliest Number.* Nu era vechea versiune, cântată de formaţia Three Dog Night, ci un cover modern - o femeie cu o voce care te ducea cu gândul la ţigările cu aromă de cuişoare. Cassie opri aparatul.

Nick descărcă pungile cu târguielile făcute: pâine, ouă, suc, lapte, apă îmbuteliată, fructe, vreo două sticle de ceai rece.

— Aruncă tot ce nu-ţi place, spuse el. Apoi desfăcu ambalajul a două sendvişuri, aşezându-le ceremonios pe farfurii de carton: Curcan sau friptură de vită?

Ea aruncă o privire şovăielnică la friptura de vită.

— E prea crudă, spuse ea. Mie îmi place carnea arsă până devine crocantă.

— Atunci ăsta e al meu, hotărî Nick. Tu ia curcanul.

Mâncară împreună în tăcere. El împachetă ambalajele cu marca Boar's Head până ce acestea deveniră nişte pătrate perfect drepte - asta pentru a-şi găsi ceva de lucru. Ea băuse o mare parte din sticla ei de ceai, iar acum se juca neatentă cu capacul. Situaţia era puţin stânjenitoare, iar Nick se întrebă de ce îl invitase ea de fapt. Încercă să

găsească ceva de zis, dar înainte să îi vină ceva în minte, ea spuse:

— Hei, nu ştii niciodată ce poţi afla de la capacul unei sticle. Uite ce scrie aici: „Fapt real: Ultima literă adăugată în alfabetul limbii engleze a fost litera J”.

Nick încercă să se gândească la un răspuns, dar înainte ca el să poată zice ceva, ea continuă:

— La ora asta tu n-ar trebui cumva să conduci o companie care figurează în clasamentul Fortune 500?

— Nu suntem o companie publică. În orice caz, aveam programată o întâlnire anostă, pe care am anulat-o.

— Acum mă simt vinovată.

— N-ai de ce. Am fost bucuros să găsesc o scuză pentru a evita întâlnirea.

— Ştii, chiar m-ai surprins ieri.

— De ce?

— Atitudinea ta... N-a fost tocmai în spiritul unuia căruia i se spune „Nick-Tăietorul-de-Capete”. Presupun că oamenii nu sunt niciodată aşa cum te aştepţi. Ştii cum se spune, apele liniştite...

— ... se umplu de alge?

— Cam aşa ceva. Ştii cum se întâmplă: vezi o persoană care pare foarte disperată şi tot ce ai de făcut este să-i întinzi o mână şi s-o ajuţi.

— Tu nu pari atât de disperată.

— Eu vorbeam despre tine.

Nick se îmbujoră.

— Poftim?

Femeia se ridică şi puse ceainicul pe foc. Rămânând în picioare lângă aragaz, ea spuse:

— Amândoi am pierdut pe cineva drag. E aşa cum spune Rilke: când pierdem ceva, acel ceva gravitează în jurul nostru. „Descrie în jurul nostru o curbă neîntreruptă.”

— Aha! Când eram copil aveam o trusă de spirografie.

— Cred că mi te-am imaginat ca fiind un veritabil om al companiei. Până când te-am cunoscut. Dar ştii ce cred acum? Privirea ei era calmă, dar directă: Cred că eşti de fapt un veritabil om de familie.

El îşi drese vocea.

— Mda, mă rog, poate-i spui asta şi fiului meu. Lui Lucas.

— Este o vârstă ingrată pentru un băiat să-şi piardă mama, spuse Cassie abia şoptit.

Scoase un ceainic dintr-un dulap şi apoi nişte căni.

— Spui asta de parcă ar exista şi o vârstă mai potrivită pentru aşa ceva.

— Probabil că puştiul îşi doreşte foarte tare să îi fii aproape.

— Eu, unul, nu cred că aşa vede el lucrurile, spuse Nick cu o oarecare amărăciune.

Cassie îşi schimbă direcţia privirii.

— Spui asta pentru că este izolat şi furios şi îşi varsă nervii pe tine. Am dreptate? Pentru că tu eşti la adăpost. Dar o să treceţi şi peste asta. Doar vă iubiţi unul pe celălalt. Sunteţi o familie.

— Am fost.

— Ai idee cât de norocoşi sunt copiii tăi?

— Mda, în fine...

Femeia se întoarse pentru a-l privi în ochi.

— Pun pariu că şi a fi director general seamănă, într-un fel, cu a fi cap de familie.

— Da, confirmă Nick vehement. Poate al uneia dintre familiile alea de eschimoşi. Ştii tu, genul care o părăseşte pe bunica pe banchiza plutitoare atunci când nu mai e în stare să facă rost de untură de balenă.

— Sunt convinsă că ţi-a fost tare greu cu disponibilizările alea.

— Nu mai greu decât celor care au fost disponibilizări.

— Tata a avut o grămadă de probleme, dar eu cred că faptul că a avut o slujbă l-a ajutat să se menţină pe linia de

plutire. Apoi, când a aflat că nu mai e nevoie de el, a fost distrus.

Nick se simţi ca şi cum ar fi avut chingi de metal în jurul pieptului, iar acestea s-ar fi strâns treptat. Dădu din cap aprobator.

— Am fost furioasă pe Stratton, recunoscu Cassie. Furioasă pe tine, ca să-ţi spun drept. Poate pentru că sunt încă o copilă iau lucrurile astea prea personal. Dar nu este exclus ca toată situaţia asta să fi avut un efect negativ asupra lui. Când cineva are tulburări de gândire... nu poţi să ştii.

— Cassie, începu Nick.

Însă orice ar fi vrut să spună, cuvintele i se opriră pe buze.

— Dar asta era înainte să te cunosc. Tu n-ai vrut să faci asta. Cei din Boston ţi-au forţat mâna. Pentru că, până la urmă, Stratton este o afacere.

— Aşa este.

— Dar pentru tine nu e niciodată o simplă afacere, nu? Vezi tu? Tocmai am înţeles ceva. A fi angajat la Stratton în ultimii doi ani trebuie să fi fost la fel cu a fi fiica unui schizofrenic. Astăzi eşti un membru prea iubit al familiei, mâine eşti un simplu agregat, un centru de cost, ceva care trebuie tăiat de la rădăcină.

Femeia se aplecă deasupra blatului mesei, cu braţele încrucişate.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău, spuse Nick. Mai rău decât îţi pot spune.

„Şi am mai multe motive să-mi pară rău decât îţi pot spune.”

— Tatăl meu... Vocea lui Cassie era înceată, şovăielnică. El nu... Nu voia să fie aşa cum era. Boala pur şi simplu punea stăpânire pe el. El şi-ar fi dorit să fie un tată bun, aşa ca tine. Voia...

Respiraţia lui Cassie începu să devină neregulată, iar Nick realiză că femeia plângea. Faţa îi era roşie, plecată, şi îşi acoperise ochii cu palma. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji.

Nick se ridică în picioare brusc, hârşâind picioarele scaunului de podeaua acoperită cu linoleum, şi o înconjură cu braţele.

— O, Cassie, spuse el cu o voce blândă. Îmi pare rău...

Femeia era micuţă, fragilă ca o pasăre, iar umerii îi erau înguşti şi osoşi. Scotea nişte sunete ca nişte sughiţuri. Mirosea a ceva foarte aromat şi New Age - paciuli să fi fost oare? Nick constată cu ruşine că începea să se excite.

— Îmi pare rău, spuse el din nou.

— Nu mai spune asta. Cassie ridică privirile spre el şi zâmbi stins, printre lacrimi. Chestia asta nu are nici o legătură cu tine, îl asigură ea.

Nick îşi aminti de ziua aceea în care încercase să repare o dulie de lampă, crezând că circuitul este întrerupt. Braţul îi fusese străbătut atunci de o senzaţie stranie, o furnicătură, care îi făcuse părul să se zbârlească; îi trebuise o secundă ca să realizeze că senzaţia aceea era cauzată de curentul electric care se transmitea prin şurubelniţă. O senzaţie asemănătoare avea şi acum - sentimentul de vinovăţie îi traversa trupul ca un flux electric. Nu ştia cum să reacţioneze.

Dar Cassie îi spuse:

— Cred că eşti un om cumsecade, Nicholas Conover.

— Nu mă cunoşti, o avertiză el.

— Te cunosc mai bine decât crezi, îl contrazise ea, iar el simţi braţele ei apăsându-l pe spate, forţându-l să se apropie mai mult de ea.

Apoi, femeia păru să se ridice în vârfurile picioarelor, apropiindu-şi faţa de a lui, lipindu-şi buzele de ale lui.

Clipa aceea în care ar fi putut să o respingă, să dea înapoi, sosi şi trecu. Răspunsul lui Nick veni aproape din

reflex. De această dată, o sărută şi el, simţind cum lacrimile ei îi udă chipul, iar mâinile lui coborâră dinspre umerii ei în jos.

— Mmm, murmură ea.

Pe foc, ceainicul începu să fluiere.

Multă vreme după aceea, femeia rămase întinsă deasupra lui, în umezeala propriei lor transpiraţii, cu buzele lipite de pieptul bărbatului. El îi putea simţi bătăile inimii, rapizi ca ale unei păsări, încetinind treptat. O mângâie pe păr, îşi frecă nasul de gâtul ei de porţelan, mirosindu-i părul - un miros de balsam sau cam aşa ceva. Îi simţi sânii presaţi de abdomenul lui.

— Nu ştiu ce să spun, începu Nick.

— Atunci nu spune nimic.

Zâmbind, femeia se ridică pe coate până ce ajunse într-o poziţie perpendiculară deasupra lui. Îşi trecu uşor unghiile peste pieptul lui Nick, încurcându-se în părul de acolo.

Nick îşi schimbă poziţia pe stofa aspră a canapelei din camera de zi. Se ridică într-o mişcare de balans, o cuprinse cu braţele şi se aplecă în faţă, până ce femeia ajunse, şi ea, în capul oaselor.

— Puternic băiat, remarcă ea.

Sânii ei erau mici şi rotunzi, cu sfârcurile rozalii şi încă excitate, ca vârfurile unor degeţele ridicate. Talia îi era micuţă. Femeia se întinse dincolo de el, către masa de lângă canapea, iar sânii ei şterseră, în trecere, obrazul lui. El le dădu un sărut fugar. Ea luă un pachet de Marlboro şi o brichetă Bic, scoase o ţigară din pachet, după care i-l flutură prin faţă, oferindu-i şi lui una.

— Nu, mulţumesc, refuză Nick.

Femeia ridică din umeri, îşi aprinse ţigara, trase adânc în plămâni, după care suflă un firicel subţire de fum.

— „Lasă-mă să trăiesc în casa de la marginea drumului şi să fiu un prieten al omului”, cită Nick.

— Mda...

— Goblen cusut de bunica?

— L-a cumpărat mama, dintr-un magazin de vechituri. I-a plăcut citatul.

— Cât timp a trecut de când ai plecat din locul ăsta?

— Tocmai am împlinit douăzeci şi nouă de ani. Am plecat când aveam vreo doisprezece. Aşadar, a trecut multă vreme. Dar m-am întors de câteva ori să-l vizitez pe tata.

— Carevasăzică, ai terminat şcoala în Chicago.

— Încerci să recompui romanul vieţii lui Cassie Stadler? Succes!

— Mă întrebam şi eu...

— Mama s-a recăsătorit când eu aveam unsprezece ani. Cu un dentist. Avea şi el doi copii, cam de vârsta mea - puţin mai mari. Să spunem că nu eram tocmai o familie închegată. Domnul doctor Reese nu prea mă înghiţea. Ca, de altfel, nici odraslele lui, Bret şi Justin. În cele din urmă, m-au expediat la Lake Forest Academy - în principiu ca să nu le mai stau în cale.

— Trebuie să-ţi fi fost tare greu.

Ea trase lung din ţigară şi reţinu fumul timp de câteva secunde. Apoi, exhalându-l, spuse:

— Da şi nu. Într-un fel, mi-au făcut o favoare. La drept vorbind, am dus-o foarte bine la academie. Am fost un copil precoce. Am obţinut o bursă de merit, am absolvit ca şefă de promoţie... Ar fi trebuit să mă vezi la şaptesprezece ani. Un cetăţean cu adevărat promiţător. Nu instabila psihic pe care o ai acum în faţa ochilor.

— Mie nu mi se pare că ai fi instabilă psihic.

— Pentru că nu vorbesc în dodii şi nu port ochelari de doi bani? Privi cruciş: Chestiile astea nu dau greş niciodată.

— Vorbeşti de parcă totul ar fi o mare glumă.

— Probabil chiar aşa şi este: o glumă de proporţii cosmice, care pe noi ne cam depăşeşte. O glumă a providenţei. Iar noi n-avem ce face decât să zâmbim, să

dăm din cap aprobator şi să încercăm să lăsăm impresia că am înţeles poanta.

— Poţi ajunge destul de departe în viaţă procedând astfel, admise Nick. Aruncă o privire furişă la ceasul de la mână şi văzu că era deja trecut de ora două. Realiză cu un soc că trebuia să se întoarcă la birou.

Ea băgă de seamă:

— A venit timpul să pleci...

— Cassie, eu...

— Du-te, Nick. Ai o companie de condus.

46

Doctorul Aaron Landis, directorul clinic al Secţiei pentru Boli mentale din cadrul Spitalului Districtual, părea să aibă întipărit pe chip un rânjet sarcastic. Totuşi, Audrey realiză că ceva nu era tocmai în regulă cu chipul bărbatului: gura lui era puţin strâmbă - o deformare congenitală, care îi conferea acel aspect. Părul cărunt al bărbatului aducea cu un burete de sârmă pentru vase. Omul avea o bărbie teşită, pe care încerca s-o ascundă - fără prea mare succes - sub o barbă înspicată, tunsă îngrijit. La început, Audrey simţi o uşoară milă pentru medicul psihiatru, din cauza aspectului lui lipsit de farmec, însă compasiunea ei se stinse brusc.

Biroul medicului era mic şi răvăşit, plin până la refuz cu cărţi şi hârtii, astfel încât cu greu găsiră puţin loc ca să se aşeze. Singurele ornamente din încăpere erau o fotografie a unei soţii urâte şi a unui fiu şi mai urât şi o serie de scanări colorate ale unui creier uman, mov cu porţiuni evidenţiate cu galben-portocaliu, pe o hârtie cerată, prinse cu piuneze de-a lungul unui perete.

— Nu sunt sigur că înţeleg întrebarea dumneavoastră, doamnă detectiv, spuse bărbatul.

Formularea ei fusese clară ca lumina zilei.

— Vă întrebam dacă Andrew Stadler avea manifestări violente.

— Îmi cereţi să încalc regula confidenţialităţii medic-pacient...

— Pacientul dumneavoastră a murit, îi aminti ea cu blândeţe.

— Dar politica privind confidenţialitatea dosarului său medical se menţine şi după moartea pacientului, doamnă detectiv. La fel se întâmplă şi în cazul confidenţialităţii medic-pacient. Ştiţi şi dumneavoastră acest lucru - sau, cel puţin, aşa ar trebui. Curtea Supremă a instituit acest privilegiu cu un deceniu în urmă. Mai mult decât atât, această prevedere face parte din Jurământul lui Hipocrat, pe care l-am depus atunci când am devenit doctor.

— Doctore, domnul Stadler a fost ucis. Vreau să îl găsesc pe cel sau cei care au făcut asta.

— Un efort pe care, cu siguranţă, nu pot decât să îl aprob. Dar nu văd de ce m-ar privi pe mine.

— Vedeţi dumneavoastră, există câteva aspecte nelămurite cu privire la moartea domnului Stadler. Ele ar putea să ne ajute în stabilirea cu exactitate a faptelor. Sunt convinsă că vreţi să ne ajutaţi în munca noastră.

— Aş fi fericit să vă ajut cu tot ceea ce îmi stă în putinţă. Atâta vreme cât nu îmi cereţi să încalc drepturile domnului Stadler.

— Vă mulţumesc, domnule doctor. În acest caz, voi reformula întrebarea. Vorbim la modul general. Majoritatea persoanelor schizofrenice manifestă porniri violente?

Psihiatrul privi o clipă în sus, ca şi cum ar fi cerut părerea providenţei. Expiră cu zgomot. Apoi, o fixă pe Audrey cu o privire îndurerată.

— Doamnă detectiv, acesta este unul dintre miturile cele mai periculoase legate de schizofrenie.

— Atunci, domnule doctor, poate mă lămuriţi dumneavoastră cum stau lucrurile.

— Schizofrenia este o maladie psihotică cronică recurentă, care debutează, de regulă, în prima parte a vieţii adulte şi durează până la moarte. Nu ştim dacă este o boală individuală sau un sindrom. Eu, unul, prefer să o numesc tulburare din spectrul schizofren, cu toate că sunt în minoritate din acest punct de vedere. Acum, simptomele definitorii ale schizofreniei sunt tulburările de gândire, absenţa logicii, deformarea realităţii şi halucinaţiile.

— Şi paranoia?

— De cele mai multe ori, da. Şi o dizabilitate psihosocială. Aşa că, hai să vă întreb eu ceva, doamnă detectiv. În meseria dumneavoastră, vă confruntaţi cu foarte multă violentă, sunt convins...

— Da, aşa este.

— În cele mai multe din cazuri, ea este cauzată de persoane suferinde de schizofrenie?

— Nu.

— Aşa mă gândeam şi eu. Cele mai multe dintre crimele violente nu sunt comise de persoane care suferă de schizofrenie, iar majoritatea schizofrenicilor nu comit crime violente.

— Dar e o...

— Lăsaţi-mă să termin, vă rog. Majoritatea covârşitoare a pacienţilor cu schizofrenie nu a dat niciodată semne de violenţă. Sunt de o sută de ori mai multe şanse ca ei să se sinucidă decât să ucidă pe altcineva.

— Spuneţi, aşadar, că Andrew Stadler nu era un om violent?

— Doamnă detectiv, admir perseverenţa dumneavoastră, dar nici abordarea indirectă nu va da rezultate. Refuz să discut particularităţile acestui caz. Dar o să vă spun care

este adevărata legătură între schizofrenie şi violenţă: schizofrenia sporeşte probabilitatea ca pacientul să devină *victima* unei crime.

— Întocmai. Domnul Stadler a fost victima unei crime înfiorătoare. Tocmai de aceea trebuie să aflu dacă e posibil să-şi fi provocat singur moartea ucigând un animal de companie.

— Nici dacă aş şti acest lucru, nu v-aş spune.

— Vă întreb dacă pacientul dumneavoastră era în stare de un asemenea act.

— Nici asta nu vă voi spune.

— Vreţi să spuneţi că schizofrenicii nu sunt niciodată violenţi?

După o pauză lungă, doctorul adăugă:

— Evident, există şi excepţii.

— Era Andrew Stadler una dintre aceste excepţii?

— Vă rog, doamnă detectiv... Nu sunt dispus să discut despre particularităţile dosarului medical al domnului Stadler. Nu ştiu dacă aş putea fi mai clar de atât.

Audrey oftă exasperată:

— Atunci am să vă adresez o întrebare pur ipotetică, bine?

— Pur ipotetică, repetă doctorul Landis.

— Hai să luăm o... situaţie *ipotetică,* în care un individ intră în mod repetat prin efracţie în casa unei anumite familii, pentru a lăsa mesaje de ameninţare, inscripţionate cu graffiti. El poate face acest lucru, cu ingeniozitate şi fără a lăsa urme, în ciuda măsurilor de protecţie asigurate de comunitatea împrejmuită în care locuieşte familia despre care vorbeam. Mai mult decât atât, individul măcelăreşte chiar animalul de companie al familiei în cauză. Ce fel de persoană ar putea face asta, după părerea dumneavoastră?

— Ce fel de persoană *ipotetică?* Landis încercă să zâmbească, dar zâmbetul lui se transformă într-un rictus neplăcut. Cineva, aş spune eu, care este extrem de

inteligent, care are o activitate cerebrală intensă, e capabil de un raţionament organizat şi de un comportament subordonat unui scop prestabilit, dar cu toate acestea are tulburări generalizate de control al impulsurilor, schimbări pronunţate de dispoziţie şi este extrem de sensibil la respingerea celorlalţi. Comportamentul lui ar putea fi asociat, să spunem, cu o mare teamă de abandon, derivată din dificultăţile resimţite în copilărie de a stabili conexiunile fireşti cu persoanele importante din viaţa sa. Ar putea avea o perspectivă în alb/negru asupra celorlalţi - poate idealiza persoane pe care, dintr-odată, să le dispreţuiască.

— Şi apoi?

— Şi apoi ar putea cădea pradă unor furii bruşte şi imprevizibile, unor scurte episoade psihotice, cu impulsuri suicidale.

— Şi ce anume ar putea declanşa acest comportament?

— Expunerea la un stres intens. Pierderea cuiva sau a ceva important pentru el.

— Sau poate pierderea unui loc de muncă?

— Cu siguranţă.

— Un schizofrenic poate manifesta tiparul de comportament pe care tocmai l-aţi descris?

Doctorul Landis făcu o pauză lungă.

— Tot ce se poate. Nu e exclus, spuse el în cele din urmă, după care afişă un zâmbet înfiorător: Dar ce legătură au toate acestea cu Andrew Stadler?

47

— Grover Herrick, transmise Marjorie prin intercom în dimineaţa următoare.

Grover Herrick era directorul de achiziţii al U.S. General Services Adminstration, care se ocupa cu achiziţiile pentru agenţiile federale. Tot el era omul de legătură pentru un contract uriaş negociat de Stratton cu Departamentul de Siguranţă Naţională. Acest departament cuprindea în prezent Paza de Coastă, Vama, Serviciul de Imigrări şi Naturalizare şi Administraţia Siguranţei Transporturilor - mii de birouri, o sută optzeci de mii de angajaţi şi o infuzie substanţială de fonduri federale. Contractul era al doilea ca mărime după afacerea Atlas McKenzie şi era pe tapet cam de tot atâta vreme.

Un director de achiziţii de la GSA nu putea fi ţinut în aşteptare. Asta era una dintre reguli. O altă regulă era aceea că ori de câte ori Grover Herrick dorea să discute cu directorul general, Grover Herrick discuta cu directorul general. De mai multe ori în decursul ultimului an, Nick îşi îndeplinise obligaţiile de director general al Stratton mimând interesul în timp ce Grover îi vorbea despre iahtul pe care avea de gând să îl cumpere de îndată ce ieşea la pensie, sau pretinzând că e interesat de diferenţa dintre un ketch[35] şi o iolă[36]. Dacă Herrick ar fi dorit să vorbească despre hemoroizi, Nick trebuia să se documenteze şi în această privinţă.

De data asta însă, discuţia începu direct, fără nici un fel de introducere:

— Nick, spuse bărbatul de la GSA. Trebuie să-ţi spun: s-ar părea că, până la urmă, vom încheia contractul cu Haworth.

Nick se simţi ca izbit în plex. Aproape că se încovoie sub povara unei asemenea veşti. Nu mai putu să zică decât atât:

— Glumeşti...

---

35 Navă mică cu vele, cu doi arbori inegali (n.tr.)

36 Ambarcaţie sportivă, de mici dimensiuni, cu o velă prinsă de un catarg, condusă de o singură persoană (n.tr.)

— Cred că mă cunoşti deja destul de bine ca să ştii când glumesc şi când nu. Urmă o pauză scurtă, după care Grover reluă: Îţi aminteşti? Ţi-am povestit la un moment dat că odată mi-a scăpat din mână curcanul pregătit pentru Ziua Recunoştinţei, în faţa tuturor musafirilor, şi că soţia mea a avut totuşi prezenţa de spirit necesară să spună: „Nu contează! Aduceţi pasărea cealaltă!” *Aia* era o glumă.

— Cu *Haworth?*

— La urma urmei, ce dracu' îţi imaginai tu că o să se întâmple? Ia zi! Vocea lui Herrick clocotea de indignare. Aveai de gând să ne faci să încheiem afacerea, să muţi compania la Shenzhen şi apoi ce ar fi urmat? Ne puneai să echipăm birourile Departamentului Siguranţei Naţionale cu birouri fabricate în *China?*

— Ce tot...? Nick rămase fără suflu.

— Când aveai de gând să ne spui şi nouă? Îmi vin în minte câţiva senatori care s-ar distra de minune pe tema asta, dar, lăsând politica la o parte, o astfel de tactică încalcă în totalitate principiile de achiziţii ale GSA. Nu e posibil! Nu-mi spune că ai uitat de articolul 41 USC IO[37]. Voi, ăştia, ar trebui să vă tatuaţi pe frunte Legea americană a achiziţiilor publice!

— Stai o clipă... Cine ţi-a spus că Stratton îşi schimbă statutul, devenind o companie de tip *offshore?*

— Ce mai contează? Nu iese fum fără foc. Nouă ne-a plăcut Stratton. O companie americană extraordinară. Pot să înţeleg tentaţia de a vinde acţiunile, a încasa banii şi a încărca totul pe un vapor cu destinaţia China. Cu toate acestea, eu tot consider că e o greşeală. Părerea mea personală...

— Ceea ce spui tu nu are nici o logică. Nu plecăm nicăieri. Puţin îmi pasă de zvonurile pe care le-ai auzit tu!

---

37 Articol din Legea americană a achiziţiilor publice, care specifică faptul că, pentru folosul public, se achiziţionează numai materiale/articole etc. de provenienţă americană. (n.tr.)

Herrick nu îl luă în seamă şi continuă atacul:

— Care era schema jocului? Să umflaţi artificial veniturile firmei cu un avans substanţial de la GSA, să săltaţi preţul de achiziţie, imaginându-vă, poate, că chinezii ăia neduşi la biserică n-o să vă înţeleagă jocul. Viziune strategică, zici? Cred că de-aia faceţi voi atâţia bani!

— Nu, Grover! Toate astea sunt nişte aberaţii!

— Ţi-am mai spus: chiar ne-a plăcut de voi. Ne-a plăcut şi Haworth, dar, una peste alta, graficele voastre de preţ arătau mai bine. Numai că nu ne-am dat seama că preţurile voastre mici se datorau mâinii de lucru ieftine din China.

— Ascultă-mă, Grover...

Nick încercă să-l întrerupă, fără nici un rezultat însă.

— Iar chestia care mă roade teribil este că mi-am irosit *al dracului* de mult timp cu voi! Mă cam bate gândul să vă cer despăgubiri pentru asta!

— Grover, nu!

— Călătorie sprâncenată, Nick! mai adăugă directorul de la GSA înainte de a întrerupe convorbirea.

Nick înjură cu voce tare. Ar fi vrut să arunce telefonul până în capătul celălalt al încăperii - al unei încăperi oarecare - însă sistemul Ambience nu prea se preta la asemenea ieşiri teatrale, de şef frustrat!

Marjorie îşi făcu apariţia.

— Se petrece ceva despre care ar trebui să ştiu şi eu?

— Cam asta e şi întrebarea mea, Marge, mărturisi Nick, făcând eforturi serioase pentru a-şi recăpăta calmul.

Traversă palierul cu birourile executivilor, îndreptându-se către biroul lui Scott, şi alese o rută ocolitoare pentru a o evita pe Gloria, secretara acestuia. Apropiindu-se, îl auzi pe Scott vorbind la telefon.

— Mda, sigur, spunea Scott. O să încercăm, Todd, prietene... De ce nu?

Nick înaintă, până ce ajunse în raza vizuală a lui Scott.

De data aceasta, Scott îl observă şi păru să tresară o clipă. Dar îşi reveni de îndată: făcu ochii mari, zâmbi şi ridică bărbia în semn de salut.

— Chiar aşa, spuse el, ridicând vocea. Pare o călătorie pe cinste! Acum trebuie să închid. Puse telefonul în furcă, iar apoi i se adresă lui Nick: Hei, nobilul meu domn, bun venit în cartierul umililor supuşi!

— Ce mai face Todd? se interesă Nick.

— A, încearcă să organizeze o partidă de golf în Hilton Head[38].

— Nu ştiam că joci golf.

— Nici nu joc... Râse încurcat: Mă rog, mai joc, dar foarte prost... Tocmai de-asta le şi place să mă aibă prin preajmă. În comparaţie cu mine, ei par adevăraţi Tiger Woods.

— ”Ei” fiind Todd şi ceilalţi băieţi de la Fairfield?

— Todd, soţia lui, Eden şi încă un cuplu. În fine...

— Am avut parte de o discuţie foarte interesantă cu MacFarland, de la Atlas McKenzie.

— Serios? Scott avea o expresie prudentă.

— Mda... Uite aşa află omul ceva nou în fiecare zi. Ştii de ce au hotărât să nu încheie afacerea cu noi?

— Preţul trebuie să fie de vină, că doar ce altceva? De calitate nici nu se pune problema, mai mult ca sigur. Dar până la urmă te alegi cu ce plăteşti.

— MacFarland pare să creadă că am scos firma la licitaţie. Acum ia spune-mi tu mie: ce-l face să creadă asta?

Scott schiţă un gest de nedumerire, aşteptând.

— Atlas McKenzie apelează la aceeaşi firmă de avocatură ca şi Fairfield. Aşa au auzit zvonul.

— Asta e nebunie curată!

— Chestia amuzantă este că tocmai am auzit o poveste similară de la reprezentantul GSA.

---

38 Destinaţie turistică foarte populară, situată pe insula cu acelaşi nume din Carolina de Sud, Statele Unite ale Americii. (n.tr.)

— GSA? întrebă Scott, înghiţind în sec.

— Ştii tu, afacerea cu Departamentul Siguranţei Naţionale? Şi asta a căzut.

— La dracu'!

— Şi ştii de ce? Ei au nevoie de produse fabricate în America. Dar le-a ajuns la urechi un zvon cum că noi vom deveni companie *offshore* şi ne vom fabrica produsele în China. Nu e cea mai aberantă idee pe care ai auzit-o până acum?

Sesizând ironia amară din discursul lui Nick, Scott se îndreptă de spate în scaunul lui şi spuse solemn:

— Dacă Todd şi oamenii lui puneau la cale o astfel de strategie, nu crezi că mi-ar fi spus şi mie, măcar în treacăt?

— Ba da, chiar aşa mă gândeam şi eu. Au făcut-o?

— Evident, nu. Altminteri ţi-aş fi spus imediat.

— Oare?

— Bineînţeles! Isuse! Nick, nu-mi vine să cred că oamenii pleacă urechea la astfel de zvonuri stupide. Adică, să fim serioşi! Situaţia de faţă nu e cu nimic diferită de zvonurile alea imbecile cu capul de pui prăjit descoperit în cutia de Chicken McNuggets, cu pisicile-bonsai[39] sau de vocile care spun că, de fapt, omul n-a ajuns niciodată pe Lună!

— Scott...

---

39 Celebră farsă care a circulat pe internet începând cu anul 2001, când câţiva studenţi de la celebra universitate MIT din Statele Unite au construit un site ca parodie la arta japoneză a bonsaiului, demonstrând folosirea aceloraşi practici pentru crearea unor aşa-numite „pisici-bonsai”. Creatorii site-ului propuneau ca, imediat după naştere, pisoii să fie puşi într-un borcan, asemenea unor plante decorative. Pe măsură ce creştea pisoiul, căpăta forma borcanului. Pentru ca animalul să poată respira, farsorii recomandau o gaură într-una din laturile vasului. Ideea a iscat controverse şi reacţii vehemente din partea organizaţiilor de protecţie a animalelor. Curioşii erau sfătuiţi să cumpere echipamentul necesar prin intermediul website-ului, lucru care a dus, în cele din urmă, la demascarea escrocheriei. (n.tr.)

— Uite, o să dau nişte telefoane şi o să cercetez lucrurile îndeaproape, bine? Dar sunt convins că nimic din toate astea nu e adevărat!

— Sper să ai dreptate, spuse Nick. Sper, într-adevăr, să ai dreptate!

48

Eddie nu se ridică în picioare atunci când Nick intră în biroul lui, în după-amiaza aceea. Îl salută doar batjocoritor, lăsându-se pe spate în scaunul Symbiosis şi punând picioarele pe birou. Pe panoul de plasă argintie din spatele lui era lipit un poster pe care scria: „MEDIOCRITATE. Îţi consumă mult mai puţin timp şi cei mai mulţi nu vor observa diferenţa până ce nu va fi prea târziu.” Deasupra sloganului era o fotografie a Turnului din Pisa. Era una dintre parodiile acelea „inteligente” pe care le regăseşti adesea în birourile corporatiste; însă Nick se întreba câteodată cât de ironic îşi propunea Eddie să fie în realitate.

— Am fost promovat? îl întrebă Eddie. Adică... Să cobori tu aici, în loc să mă chemi pe mine sus...

Nick îşi trase un scaun mic, cu roţi.

— Se numeşte „management prin deplasare la locul de muncă”. MBWA[40].

— O denumire cam pompoasă pentru MSF - Managementul Statului în Fund.

---

40 „Management By Walking Around" - tehnică populară de management, care presupune interacţiunea directă între managerii de top şi angajaţii de la toate nivelurile unei companii. (n.tr.)

Nick se forţă să zâmbească şi îi comunică cele spuse de MacFarland şi Grover Herrick, sărind peste detaliile nesemnificative.

— Să fiu al dracu'! exclamă Eddie. Astea sunt abureli, nu? Ai vorbit cu Scott McNally despre toate astea?

— El zice că nu e nimic adevărat. Dar nu mă îndoiesc că ştie mai multe decât îmi spune mie.

Eddie dădu din cap aprobator.

— Dacă tu zbori de aici, zbor şi eu, nu?

— Cine a zis ceva de zburat? Voiam doar să afli şi tu ce pune la cale Scott, atât şi nimic mai mult.

Un rânjet se lăţi treptat pe chipul lui Eddie.

— Dacă vrei o mână de ajutor, o să-i verific pe nemernicii ăştia prin toate metodele posibile. Le-arăt eu lor cu cine au de-a face!

— Un pic de monitorizare a e-mailurilor este suficientă, Eddie.

— O să-l pun pe unul dintre specialiştii IT să descarce arhiva de e-mail de pe server, bine? Tu fă-mi rost doar de nişte cuvinte-cheie.

— Pare a fi un bun punct de plecare.

— A, sigur. Arhiva convorbirilor telefonice şi alte chestii de genul ăsta. Floare la ureche! Dar, hei! Ştiu că ai un talent fantastic să calci în tot felul de rahaturi... Pielea lui Eddie se strânse ca o ţesătură de chingi în jurul ochilor bărbatului, atunci când acesta zâmbi: Norocul tău că ai un prieten dispus oricând să-ţi cureţe pantofii!

— Anunţă-mă dacă descoperi ceva.

— Pentru asta există prietenii, nu?

Nick îi ocoli privirea.

— Şi nu spune o vorbă nimănui.

— Ţinem legătura, amice.

Nick ezită o clipă, după care se împinse cu scaunul aproape de biroul lui Eddie.

— Eddie, le-ai spus cumva poliţiştilor că ai venit la mine acasă după ce am găsit câinele mort?

O vreme, Eddie îl privi iscoditor. Apoi răspunse:

— Nu m-au întrebat. Eu nu ofer informaţii pe tavă, din proprie iniţiativă. Asta e regula numărul unu pentru un poliţist, în ceea ce priveşte ancheta.

Nick încuviinţă din cap.

— Nici pe mine nu m-au întrebat. Nu încă. Dar dacă vine vorba de asta, vreau să mă asigur că poveştile noastre se leagă, bine? Te-am rugat să treci pe la mine şi tu ai venit. Era normal să te sun pe tine. Doar eşti directorul meu de la pază.

— Era normal, repetă Eddie. Are logică. Dar trebuie să te linişteşti, amice. Îţi faci prea multe griji.

49

Când se întoarse la etajul cu birourile directorilor, Nick fu oprit de Marjorie, care îi înmână o bucăţică de hârtie, cu o expresie de îngrijorare pe chip.

— Cred că trebuie să returnezi acest apel fără întârziere, îi spuse ea.

„Director J. Sundquist”, notase Marjorie pe bileţel, cu scrisul ei clar, elegant. Şi urma un număr de telefon.

Jerome Sundquist. Cu douăzeci de ani în urmă, fusese profesorul de matematică din liceu al lui Nick. Nick şi-l amintea ca fiind un bărbat sprinten - fost jucător de tenis profesionist care trecea dintr-un capăt în altul al clasei cu mersul lui săltat şi care se descurca destul de bine în încercarea lui de a-i convinge pe elevi că matematica era o materie distractivă. Pentru studenţii lui era Domnul

Sundquist, nu „Jerome” sau „Jerry” şi, cu toate că altminteri era un tip destul de nonşalant, nu pretindea să fie prieten cu cei din bănci. Nick zâmbi involuntar aducându-şi aminte de băncile acelea, cu micul coş pentru cărţi de sub scaune şi o cotieră susţinută de o bucată continuă de tub de oţel, care pleca de la spătarul scaunului şi ajungea până la picioarele dispuse cruciş. Erau fabricate, şi atunci ca şi acum, chiar în oraş, la fabrica de scaune Stratton, situată la câţiva kilometri în josul străzii. Nick nu văzuse cifrele de vânzări în ultima vreme, dar erau solicitate cam o sută cincizeci de bucăţi, la un preţ unitar de vreo patruzeci de dolari. În linii mari, designul era la fel şi astăzi.

Nici Jerome Sundquist nu se schimbase prea mult. Acum era directorul şcolii, nu mai era un tânăr profesor, şi îşi permitea să fie ceva mai sentenţios decât odinioară; dar pentru un director de liceu, această trăsătură făcea parte - mai mult sau mai puţin - din fişa postului.

— Nick, îmi pare bine că ai sunat, spuse Jerome Sundquist de la celălalt capăt al firului, pe un ton care era, în aceeaşi măsură, cordial şi distant.

Liceul regional Fenwick era un complex impunător, construit din cărămidă şi sticlă, cu un traseu lung, oval, şi cu genul acela de amenajare a spaţiilor verzi pe care îl întâlneşti la centrele comerciale şi în parcurile din jurul clădirilor de birouri - nimic ieşit din comun, dar cineva tot trebuia să le întreţină. Nick îşi aminti senzaţia pe care o avusese la întoarcerea acasă după primul semestru petrecut la Universitatea din Michigan: cât de *mic* i se păruse atunci totul. Cam aceeaşi senzaţie ar fi trebuit s-o încerce şi acum, când îşi vizita vechiul liceu, dar... nici vorbă de aşa ceva. Locul acela era *mai mare* acum - o mulţime de anexe, structuri noi, noi faţade de cărămidă care le acopereau pe cele vechi - şi, într-un fel, mai somptuos decât era odinioară. Mare parte din aceste schimbări aveau o legătură directă cu felul în care evoluase

Stratton de-a lungul ultimelor două decenii, companie a cărei valoare estimată depăşise două miliarde de dolari cu trei ani în urmă. Pe de altă parte, cu cât ajungi mai sus, cu atât căzătura e mai zdravănă. Dacă Stratton intra în colaps, o mulţime de lucruri aveau să se prăbuşească împreună cu ea.

Păşi dincolo de pragul uşilor duble de sticlă şi trase aer în piept. Indiferent cât se schimbase locul ăsta, *mirosul* era la fel. Acelaşi dezinfectant cu aromă de grepfrut era folosit şi astăzi; poate că atunci, în anii 1970, comandaseră o cantitate foarte mare, din care mai aveau încă şi astăzi. O aromă slabă de supă de mazăre arsă plutea uşor dinspre cantină, la fel de imposibil de îndepărtat precum mirosul de pipi de pisică. Era genul acela de amănunt pe care nu-l sesizezi decât atunci când ai stat departe de el o vreme. Ca în prima zi când te întorci la şcoală, după vacanţa de vară, şi realizezi că aerul are un miros greu de cosmetice pentru păr, de mic dejunuri la care s-au mâncat ouă, de gumă de mestecat cu aromă de scorţişoară, de anti-perspirant şi pârţuri - mirosul viitorului Fenwick.

Dar locul acela se schimbase spectaculos. Altădată toată lumea venea la şcoală cu autobuzul; acum copiii fie erau aduşi cu furgoneta sau cu maşini tip 4X4, fie veneau la şcoală conducând ei înşişi. Vechiul liceu regional Fenwick nu avea copii de culoare - poate cel mult unul sau doi pe serie; acum, liderii sociali ai şcolii păreau a fi copiii negri care arătau ca nişte rapperi, sau copiii albi care încercau să-i copieze. Se construise o aripă nouă, frumoasă, care părea a fi anexa unei şcoli private. În zilele de demult, acolo era o zonă de fumat, unde îşi făceau veacul puştii cu plete şi tricouri cu Black Sabbath, pufăind din ţigări şi făcând glume răutăcioase pe seama sportivilor asemenea lui Nick. Acum fumatul era interzis, iar în locul fanilor Black Sabbath apăruseră puştii cu look gotic şi cercei în nas.

Nick nu petrecuse prea multă vreme în biroul directorului pe vremea când era elev, dar draperiile şi mocheta de culoare bej păreau noi, iar fotografiile înfăţişând campioni la tenis de toate naţiile surprinşi pe teren - surorile Williams, Sania Merza, Martina Hingis, Boris Becker - trădau, inconfundabil, personalitatea lui Jerome Sundquist.

Sundquist se ridică de pe scaun, ocoli biroul şi strânse grav mâna lui Nick. Se aşezară amândoi pe două fotolii de culoare cafenie. Directorul privi în treacăt spre dosarul cu coperţi din carton manila, pe care îl lăsase pe birou. Dar ştia deja ce conţinea el.

— Îmi place foarte mult ce ai făcut din locul ăsta, începu Nick.

— Te referi la biroul meu sau la şcoală, în general?

— La ambele.

Sundquist zâmbi.

— Ai fi surprins să afli în câte familii există câte două generaţii care au trecut prin şcoala noastră - lucru, de altfel, destul de plăcut. Plus că, evident, oraşul ăsta a avut foarte mult noroc, din multe puncte de vedere. Când părinţii o duc bine, şi şcolile o duc bine. Cu toţii sperăm că situaţia actuală nu va fi de durată. Presupun că ai o grămadă de probleme pe cap în momentul de faţă.

Nick ridică din umeri.

— Ai fost un elev destul de bun, din câte îmi amintesc, schimbă Sundquist cursul discuţiei.

— Nu ieşit din comun.

Sundquist înclină din cap, cu o expresie amuzată.

— Mă rog, poate „indiferent” ar fi un cuvânt mai potrivit. Pare-mi-se că n-am reuşit să te conving sub nici o formă de importanţa coordonatelor polare. Interesul tău pentru trigonometrie avea o natură ceva mai practică. Tot ce doreai tu să afli era unghiul din care puteai lovi pucul pentru a-l trimite printre picioarele portarului.

— Îmi amintesc că ai încercat să mă păcăleşti cu chestia asta la vremea respectivă. În orice caz, intenţia trebuie apreciată.

— Dar la examene te descurcai întotdeauna. Şi, Dumnezeule! Erai un puşti foarte popular. Băiatul cu ochii albaştri al liceului. Ai dus şcoala în semifinalele naţionale de două ori, nu-i aşa?

— În semifinale în primul an. În anul următor, chiar în finale.

— Ei, uite, aici n-am reuşit să menţinem ştacheta. Caldicott ne-a zvântat în bătaie în ultimii patru ani.

— Poate că aveţi nevoie de un antrenor nou.

— Mallon ar trebui să fie destul de bun. În orice caz, e plătit mai bine decât mine. Nu ştii niciodată când trebuie să dai vina pe antrenor şi când pe jucători. Sundquist se întrerupse brusc: Ştiu cât de ocupat eşti, aşa că o să trec la subiect.

— Luke are probleme de la o vreme încoace, spuse Nick, într-o tentativă de autoapărare. Îmi dau seama de asta. Sunt dispus să fac tot ce-mi stă în putinţă.

— Nu am nici o îndoială, spuse Sundquist, nu foarte convins. Ei bine, aşa cum ţi-am spus deja, Lucas a fost suspendat temporar. Pe trei zile. A fost prins fumând şi asta e consecinţa faptei sale.

Aşadar, Lucas urma să aibă la dispoziţie şi mai mult timp de dedicat ţigărilor. Asta chiar avea să îndrepte lucrurile!

— Mi-aduc aminte că altădată exista o zonă pentru fumat.

— Nu mai există. Fumatul este interzis în întreg campusul. Avem reguli foarte stricte în această privinţă. Toţi copiii cunosc regulamentul.

Treaba cu *campusul* era nouă. Pe vremea când Nick era elev, liceul avea doar *incintă. Campus* exista doar la colegiu.

— Evident, nu vreau ca Lucas să fumeze, adăugă Nick.

Era o simplă constatare.

— La a doua abatere, Lucas va fi dat afară din şcoală. Exmatriculat.

— E un copil bun. Doar că i-a fost foarte greu în ultima vreme.

Sundquist îl privi scrutător.

— Cât de bine îţi cunoşti fiul?

— Ce vrei să spui? Doar e copilul meu...

— Nick, n-aş vrea să exagerez situaţia, dar nici nu vreau să o minimalizez. E destul de grav ce se întâmplă. Am petrecut ceva timp în dimineaţa asta discutând cu consilierul nostru pentru situaţii de criză. Noi nu credem că fumatul ar fi singura problemă, înţelegi ce vreau să spun? Trebuie să ştii că avem dreptul să-i căutăm în vestiar şi e posibil să recurgem la unele percheziţii neanunţate, cu ajutorul poliţiei.

— Al poliţiei?

— Iar dacă se găsesc droguri, vom lăsa poliţia să acţioneze. Aşa se fac lucrurile în ziua de azi. Vreau să te avertizez în legătură cu această posibilitate. Lucas e un copil cu probleme. Consilierul nostru este foarte îngrijorat în privinţa lui. Lucas nu e ca tine, mă înţelegi?

— Nu toată lumea trebuie să fie preocupată de sport...

— Nu asta am vrut să spun, spuse Sundquist, fără însă a dezvolta ideea. Aruncă din nou o privire către dosarul din carton manila de pe biroul său, adăugând: În afară de asta, notele lui sunt sub orice critică. Altădată, era un elev de excepţie. Cu notele pe care le tot ia în ultima vreme, n-o să poată păstra această direcţie. Înţelegi ce înseamnă asta?

— Da, spuse Nick. Chiar înţeleg. Are nevoie de ajutor.

— Are nevoie de ajutor, aprobă Sundquist, cu buzele strânse. Pe care nu-l primeşte.

Nick se simţi ca şi cum urma să primească un calificativ, ca părinte, iar acel calificativ nu era mai mare de F[41].

— Jerry, eu pur şi simplu nu văd cum suspendarea lui Lucas sau - Doamne fereşte! - exmatricularea sa ar fi calea potrivită de urmat. Cum îl *ajută* pe el chestia asta? vru să ştie Nick.

Apoi se întrebă în sinea lui de câte ori fuseseră rostite acele cuvinte în biroul în care se afla el acum.

— Regulile astea există pentru un motiv, replică Sundquist cu diplomaţie, lăsându-se uşor pe spate în scaunul lui. În liceul ăsta învaţă aproape o mie cinci sute de elevi, iar în tot ceea ce facem, noi trebuie să urmărim interesul tuturor.

Nick respiră adânc.

— A fost o perioadă extrem de dificilă pentru el, cu tot ce s-a întâmplat în ultima vreme. Înţeleg că e un copil cu probleme. Crede-mă, şi pe mine mă preocupă foarte tare chestiunea aceasta. Dar eu cred că şi-a ales un anturaj nepotrivit, atâta tot.

— E o modalitate de a privi lucrurile. Privirea lui Sundquist îl fixă ferm. Fireşte, nu e singura.

— Ce vrei să spui? întrebă Nick sec.

— Ai putea spune că el însuşi este anturajul nepotrivit.

— Luke!

— Ce e?

Băiatul răspunsese la mobil încă de la primul ţârâit. Înţelegerea era că, în cazul în care pierdea un apel de la tatăl lui, avea să i se confişte telefonul.

— Unde eşti?

— Acasă. De ce?

— Ce dracu' s-a întâmplat la şcoală?

---

41 În sistemul american de evaluare didactică, calificativele sunt de la A (cel mai bun) la F (cel mai slab). (n.tr.)

— Ce vrei să spui?

— Ce vreau eu să spun? Ai la dispoziţie trei încercări. Domnul Sundquist m-a chemat la el în birou.

— Şi ce ţi-a spus?

— Nu te juca acum cu mine, Luke. Nick se străduia să-şi păstreze calmul: discuţiile cu Lucas erau ca încercarea de a stinge focul cu gaz lichefiat. Reluă: Ai fost surprins în timp ce fumai. Acum, lăsând la o parte părerea *mea* despre fumat, ştii şi tu regulile privind fumatul la şcoală. Tocmai te-ai ales cu trei zile de suspendare.

— Şi ce-i cu asta? Oricum, totul e o abureală.

— Ţie ţi se pare o abureală să fii suspendat?

— Mda... Vocea lui ezită uşor: Pentru că şcoala este o mare abureală.

Un mesaj instant de la Marge apăru pe monitorul lui Nick:

> Comisia pentru plăţile compensatorii se întruneşte chiar acum, ai uitat?

— Luke, chestia asta mă enervează la culme! continuă el la telefon. Noi doi o să avem o discuţie cât se poate de serioasă pe tema asta, puţin mai târziu.

„Aşa..., se gândi Nick în sinea lui. Cu asta l-am pus la punct.”

— Şi, Luke...?

Dar Lucas închisese.

50

De-abia se întorsese Audrey în camera de gardă, că Bugbee o şi găsi. Se apropie de biroul ei, ţinând o cană de

cafea în mână, un vraf de hârtii în cealaltă şi părând că ceva îl mulţumea din cale-afară.

— Nu-mi spune, începu el. Psihiatrul a ciripit tot despre pacientul dus cu pluta.

Acum, Audrey înţelese de unde i se trăgea expresia aceea plină de sine. Jubila, da, dar mai era şi altceva. Era expresia aceea gen „ţi-am spus eu!”, pe care o remarcase la LaTonya, ori de câte ori băieţii ei dădeau de bucluc făcând ceva ce ea le spusese să nu facă.

— Mi-a oferit nişte informaţii folositoare despre schizofrenie şi violenţă, ocoli ea răspunsul.

— Lucruri pe care le-ai fi putut citi în orice manual, zic eu. Dar nu a acceptat să vorbească despre Stadler, nu-i aşa? A invocat regula confidenţialităţii medic-pacient. Corect?

— Trebuie să existe o metodă prin care să obţinem accesul la dosarul medical al lui Stadler.

N-ar fi putut să găsească o modalitate mai directă pentru a-i confirma lui Bugbee faptul că avusese dreptate.

— Ce ar face Isus în situaţia asta, Audrey? Ar face rost de un mandat de percheziţie.

Audrey nu luă în seamă ironia lui.

— Nu ne-ajută cu nimic. Tot ce putem face cu un mandat de percheziţie este să aflăm data internării în spital şi alte chestii de genul ăsta. Dosarul medical este în continuare protejat. Poate dacă depunem o cerere privind accesul la informaţii confidenţiale...

— Câţi ani ai la dispoziţie?

— Ai şi tu dreptate...

— Apropo de mandate de percheziţie, începu Bugbee fluturând vraful de hârtii pe care îl ţinea în mâna stângă. Când aveai de gând să-mi spui şi mie că ai solicitat accesul la înregistrările telefonice ale directorului însărcinat cu paza la Stratton?

— Au sosit deja?

— Nu asta era ideea... De ce le-ai cerut?

Probabil că Bugbee le luase din fax sau le văzuse în cutia ei de corespondenţă.

— Dă-mi să văd, ceru ea.

— De ce te interesează atât de tare arhiva telefonică a lui Edward Rinaldi?

În loc de răspuns, Audrey se uită la el îndelung, cu o privire de gheaţă - genul acela de privire la care LaTonya se pricepea atât de bine.

— Încerci cumva să le ascunzi de mine, Roy? îl întrebă ea.

Bugbee îi înmână imediat documentele.

„Dumnezeule, se gândi ea, o să trebuiască să iau lecţii de tenacitate de la LaTonya.” Simţi un fior de triumf şi se întrebă dacă acesta era un sentiment onorabil. Presupuse că nu, dar, cu toate acestea, încercă o plăcere vinovată faţă de victoria dobândită.

— Îţi mulţumesc, Roy. Acum, ca să-ţi răspund la întrebare: le-am cerut pentru că eram curioasă să aflu dacă Rinaldi i-a dat vreun telefon lui Andrew Stadler.

— De unde şi până unde?

— Pai, ia gândeşte-te: Rinaldi a sunat la noi la arhivă, sperând să afle dacă Stadler avea cazier, nu? Stadler este *singurul* fost angajat Stratton despre care a solicitat informaţii. Asta îmi spune că avea suspiciuni cu privire la Stadler - că probabil îl suspecta pe Stadler ca fiind infractorul care tot intra prin efracţie în locuinţa lui Nicholas Conover.

— Mda... şi poate că avea dreptate. N-au mai existat spargeri la reşedinţa lui Conover de când cu uciderea lui Stadler.

— N-a mai fost reclamată nici o spargere, admise ea. Dar, pe de altă parte, n-a trecut decât o săptămână de atunci.

— Aşadar, poate că Stadler era spărgătorul. Poate Rinaldi dăduse de un fir.

— Poate că da sau poate că nu. Oricum ar sta lucrurile, nu m-ar surprinde să aflu că directorul de la pază l-a sunat pe Stadler şi l-a avertizat să stea departe de casa lui Conover. Ştii tu, ceva de genul „Ştim că tu ai fost, iar dacă nu încetezi, o să regreţi”.

Arhiva telefonică generată de calculator şi transmisă prin fax de operatorul de telefonie mobilă al lui Rinaldi era densă şi consistentă - era vorba, poate, de zece sau chiar douăzeci de pagini. Audrey aruncă o privire rapidă peste ele şi constată că cea mai mare parte a informaţiilor solicitate de ea era acolo, însă nu toate. Datele şi orele tuturor apelurilor iniţiate şi primite de Rinaldi păreau a figura pe foile acelea. Dar numai unora dintre numerele de telefon stocate le erau asociate şi nume. Altora, nu.

— Presupun că te-ai uitat deja pe astea, spuse Audrey.

— Da, în treacăt. S-ar zice că omul ăla are o viaţă socială destul de activă. O mulţime de nume de femei figurează acolo...

— Ai dat cumva şi peste numele lui Andrew Stadler?

Bugbee clătină din cap.

— Te-ai uitat cu atenţie la datele stocate pentru ziua şi noaptea când a avut loc crima?

Bugbee îi aruncă privirea aceea lipsită de orice expresie.

— Nu toate numerele de telefon au un nume asociat.

— Am observat şi eu asta. Nu pare să existe o logică anume pentru acest fenomen.

— Mă gândesc că, atunci când un număr este trecut la secret, numele abonatului nu apare automat.

— Mda, are logică, admise ea. Ezită, tentată să fie la fel de zgârcită cu laudele, precum era şi Bugbee întotdeauna. Dar nu se spunea oare undeva în Proverbe că un cuvânt rostit la vremea potrivită era precum merele de aur în panere de argint? Cred că ai dreptate, rosti ea în cele din urmă. Foarte bună observaţie!

Bugbee ridică din umeri - gest care însă nu vădea modestie, ci indiferenţă; era modul lui de a-i spune că gândirea inteligentă era o a doua natură pentru el.

— Asta presupune al dracului de multă muncă de verificare, concluzionă el.

— O să poţi să te ocupi tu de asta?

Bugbee pufni:

— Da, de parcă aş avea şi timp!

— Ei bine, cineva trebuie să o facă şi pe asta!

Urmă o clipă de tăcere: nici unul din ei nu cedă.

— Ai mai aflat ceva despre gazonul ăla de hidroînsămânţare?

Bugbee afişă un surâs leneş şi scoase din buzunarul pantalonilor un formular roz, mototolit, de cerere pentru laborator.

— E Penn Mulch.

— Penn Mulch? Ce-i aia?

— Este o formulă patentată, scoasă pe piaţă de către Lebanon Seaboard Corporation - un fabricant de fertilizatori şi produse de întreţinere a peluzelor, cu sediul în Pennsylvania. Bugbee citea nişte notiţe care îi fuseseră puse la dispoziţie de către altcineva - probabil de un specialist de la laborator. Trăsătura lor distinctivă, continuă el, constă în granulele mici, cu formă regulată, de 1,2 cm lungime pe 0,3 cm lăţime. Arată cam ca rahatul de hamster. Granule de celuloză, făcute din ziare reciclate, supuse procedeului de liofilizare[42], o concentraţie de 1:3:1 de substanţă fertilizantă, polimer superabsorbant sub formă de cristale şi vopsea verde.

— Şi sămânţă de gazon.

---

42 Procedeu de conservare a unor produse biologice, alimente, medicamente etc., care constă în evaporarea apei în vid şi la o temperatură foarte scăzută, (n.tr.)

— Asta nu e un ingredient pentru Penn Mulch. Compania producătoare amestecă seminţele de iarbă, mulciul[43] şi un clei pe bază de răşină, iar din acest amestec rezultă un fel de pastă, care este ulterior împrăştiată pe sol. E cam ca o supă de mazăre, dar mai subţire. Sămânţa de iarbă, în cazul de fată, este o mixtură de iarbă albastră de Kentucky şi iarbă roşie, la care se adaugă o cantitate mică de iarbă perenă lolium, din soiurile Saturn şi Buccaneer.

— Bine lucrat, spuse Audrey. Dar mie toate chestiile astea nu-mi spun prea multe. Vorbim despre o formulă obişnuită pentru gazonul de hidroînsămânţare?

— Sămânţa de iarbă variază foarte mult. Sunt vreo nouă sute de sortimente diferite din care poţi să alegi. Unele dintre ele sunt nişte porcării ieftine.

— Să înţeleg că nu toate companiile producătoare de gazon folosesc aceeaşi mixtură.

— Nu. Mizeriile alea pe care le vezi pe marginea autostrăzii - n-ai vrea să foloseşti aşa ceva pe peluza de acasă. Cu cât ai un mulci mai bun, cu atât obţii rezultate mai bune.

— Şi mulciul Penn...

— Scump. E mult mai bun decât mizeria folosită de obicei - mulci din rumeguş sau hârtie de ziar, care se vinde la saci de 25 de kilograme. Asta e o chestie costisitoare. Mă îndoiesc că e foarte comună. Ceva ce se foloseşte, eventual, pe peluza unui bogătan - un bogătan care se pricepe la treburi de genul ăsta, vreau să spun.

— Aşadar, trebuie să aflăm care sunt producătorii de gazon din zonă care folosesc Penn Mulch.

— Asta presupune o grămadă de telefoane...

— Câţi producători de gazon sunt aici, în Fenwick? Poate doi sau trei...

---

43 Strat de materie organică (paie, frunze, resturi vegetale, rumeguş etc.), aplicat pe suprafaţa solului pentru a păstra umiditatea prin scăderea evaporării şi pentru a împiedica creşterea buruienilor. (n.tr.)

— Nu asta voiam să spun, preciză Bugbee. Carevasăzică, găseşti o companie care uneori foloseşte Penn Mulch în amestecul pentru hidroînsămânţare. Şi apoi?

— Apoi afli pe peluza cui s-a folosit acest sortiment. Dacă tot spui că e atât de scump, nu pot fi prea mulţi care să-şi permită aşa ceva...

— Şi ce-ai rezolvat? Mortul nostru a traversat peluza cuiva care folosise Penn Mulch. Şi? Ce-i cu asta?

— Eu, una, nu cred că la adăpostul pentru câini există prea multe peluze de fiţe, Roy, concluzionă Audrey. Tu ce spui?

51

Conducând pe drumul de întoarcere dinspre liceu către Stratton, Nick se surprinse gândindu-se la Cassie Stadler.

Dincolo de faptul că era extraordinar de frumoasă - Nick avusese parte de multe femei frumoase de-a lungul anilor, cu precădere în perioada liceului, atunci când Laura propusese ca relaţia lor „să ia o pauză”, iar ei doi „să întâlnească alte persoane” -, femeia era şi foarte deşteaptă, atât de deşteaptă încât îi dădea fiori; era din cale-afară de perspicace. Părea să îl înţeleagă în totalitate, aproape că vedea prin el. Îl cunoştea mai bine decât se cunoştea el însuşi.

În plus, nu putea nega atracţia fizică dintre ei: Nick făcuse sex pentru prima oară după mai bine de un an şi se simţea din nou ca o fiinţă sexuală. Era o senzaţie pe care aproape că o uitase. Acum, pompa fusese amorsată. Se simţea excitat. Se gândi la după-amiaza precedentă şi intră în erecţie.

Apoi îşi aminti cine era ea, cum ajunsese să o cunoască, iar cheful îi pieri brusc. Sentimentul vinovăţiei puse din nou stăpânire pe el, mai puternic ca niciodată.

O voce din mintea lui îl mustra: „Glumeşti? Te culci cu fiica bărbatului pe care l-ai ucis? Ce se petrece cu tine?”

Nici el nu înţelegea ce face. Dacă se lăsa în voia sentimentelor şi se ataşa de ea... Ei bine, şi dacă, într-un fel sau altul, femeia avea să afle la un moment dat? Era oare el în stare să facă faţă unui asemenea exerciţiu nebunesc de echilibristică??

„Ce dracu' fac eu aici?”

Şi totuşi, îşi dorea din tot sufletul să o revadă. Asta era partea cea mai nebunească dintre toate.

Acum era deja după-amiază târziu şi nu era nevoit să se întoarcă la birou. Opri maşina la marginea drumului şi scotoci în buzunarul sacoului, de unde scoase o bucăţică de hârtie. Pe ea mâzgălise în grabă numărul de telefon al lui Cassie Stadler. Din impuls - fără a mai ţine cont de vocea aceea dojenitoare care îi stăruia în minte - o sună pe Cassie de pe telefonul mobil.

— Bună, spuse el de îndată ce femeia ridică receptorul. Vocea lui, era abia şoptită. Sunt eu, Nick.

O pauză.

— Nick, rosti ea, după care se opri.

— Voiam doar să...

Vocea i se stinse. Voia doar... să ce? Să dea timpul înapoi? Să repare ce făcuse în Noaptea Aceea? Să facă totul *mai bine?* Iar dacă nimic din toate astea nu era posibil, atunci...? Voia doar să-i vorbească. Acesta era adevărul.

— Am sunat..., reluă el cu acelaşi glas şovăitor.

— Ştiu, spuse ea repede.

— Eşti bine?

— Tu eşti?

— Aş vrea să te văd, mărturisi el.

— Nick, spuse ea. Ar fi mai bine să stai departe de mine. Sunt o adevărată pacoste. Vorbesc serios, să ştii...

Nick aproape că zâmbi. Cassie nu cunoştea semnificaţia acelui cuvânt. „Crezi că tu eşti o pacoste? Să mă fi văzut pe mine cu un Smith & Wesson în mână.” Simţi o salivă acidă inundându-i gâtlejul.

— Nu cred, o contrazise Nick.

— N-ai impresia că ai făcut suficient?

Nick se simţi ca străbătut de un şoc electric. Dacă nu făcuse suficient? Era o modalitate de a privi lucrurile.

— Poftim?

— Nu că nu aş aprecia. Din contră. Îţi mulţumesc pentru *tot* ce ai făcut. Dar lucrurile trebuie să rămână aşa cum sunt. Ai o companie de condus. O familie de păstrat. Eu nu am ce să caut în decorul ăsta...

— Tocmai plec de la o întâlnire, spuse el. Ajung la tine în vreo cinci minute.

— Hei, îl întâmpină Cassie deschizând uşa-paravan, plină de praf.

Purta nişte blugi cu buzunare aplicate şi un tricou alb, asortate cu pete de vopsea. Apoi zâmbi - un zâmbet care îi scoase în evidenţă ridurile din jurul ochilor. Arăta mai bine, părea mai optimistă.

— Nu credeam că mai treci pe aici, adăugă ea.

— De ce?

— Ei, ştii tu, remuşcarea cumpărătorului... Probabil cunoşti sentimentul... Regretul lucrului făcut pe negândite. Veşnica problemă a bărbaţilor...

— Poate că eu nu sunt un bărbat oarecare.

— Încep să înţeleg asta... Mi-ai adus ceva azi?

Nick ridică din umeri.

— Îmi pare rău. A, am o sticlă de lichid pentru parbriz în portbagaj...

— Lasă, spuse Cassie. Chestia aia îmi dă întotdeauna o stare de mahmureală.

— S-ar putea să am pe undeva şi un bidon de lubrifiant.

— A, asta sună cu adevărat promiţător. Mă gândesc serios la ideea de a-l angaja pe directorul general al Stratton pentru livrarea alimentelor personale.

— Asta ar fi un motiv de mândrie pentru mine. Nick Conover cumpără un sendviş cu curcan de te lingi pe degete!

— Dar ar trebui cumva să iau ca pe un afront personal faptul că mi-ai cumpărat iaurt dietetic? Îl conduse pe Nick înăuntru, propunându-i: Hai să-ţi fac nişte ceai din cel adus de tine.

Cassie dispăru în bucătărie pentru o clipă. Se auzea muzică de pe un CD - o femeie care cânta ceva de genul „Sunt curajoasă, dar fac pe mine de frică”.

Când se întoarse Cassie, Nick îi spuse:

— Arăţi bine.

— Încep să-mi vin din nou în fire, admise ea. M-ai prins într-o pasă foarte proastă zilele trecute. Sunt convinsă că ştii senzaţia.

— Ei, acum arăţi mult mai bine.

— Iar tu arăţi ca dracu', spuse ea sec şi fără menajamente.

— Ce pot să spun? A fost o zi lungă...

Se întinse pe canapeaua maro, din stofă aspră, cu fir auriu ţesut în tapiţerie, aducând cu stilul anilor 1950.

— Zi lungă sau poveste lungă?

— Crede-mă, nu vrei să auzi un om în toată firea jelindu-se în legătură cu necazurile de la atelier.

— Crede-mă, mi-ar prinde bine să-mi mut gândurile de la preocupările mele zilnice.

Nick se lăsă pe spate în fotoliul verde, demodat. După câteva clipe, începu să-i povestească despre zvonul care circula prin companie, omiţând intenţionat unele detalii. Nu

menţionă numele lui Scott şi nu deschise subiectul lipsei lui de loialitate. În momentul de faţă, acesta era un subiect mult prea dureros.

Cassie îşi duse genunchii la piept, îi înconjură cu braţele, strângându-se asemenea unei mingi yoga, şi ascultă explicaţiile lui Nick cu mare atenţie.

— Şi, ca şi cum toate astea n-ar fi fost suficiente, am primit un telefon de la Lucas de la liceu, mai spuse el, după care se opri; nu era obişnuit să vorbească astfel despre viaţa lui.

Nu mai făcuse asta după moartea Laurei. Cumva, nu se ştie cum, pierduse această deprindere.

— Spune-mi, îl îndemnă ea.

Iar Nick îşi continuă povestirea, spunându-i şi cum îl sunase pe Lucas acasă, cum îl înfruntase şi cum fiul lui îi închisese telefonul în nas. Când, în cele din urmă, aruncă o privire la ceas, realiză că vorbise fără întrerupere mai bine de cinci minute.

— N-am înţeles niciodată chestia asta, mărturisi Cassie.

— Ce anume?

— Puştiul este suspendat pe trei zile... Adică? Nu mai e obligat să meargă la şcoală timp de trei zile? Stă acasă?

— Exact.

— Ca să dea de alte belele? Asta ar trebui să fie o pedeapsă pentru el? Vreau să spun următorul lucru: un jucător de baseball este suspendat cinci meciuri pentru că se ia la ceartă cu arbitrul. Asta da, este o pedeapsă. Dar să-i spui unui copil că nu are voie să meargă la şcoală - la şcoala pe care o urăşte - timp de trei zile?

— Poate că e vorba, mai degrabă, de umilirea publică.

— Pentru un adolescent? E ca şi cum i-ai acorda o medalie de onoare!

Nick ridică din umeri.

— În cazul meu, nu aşa s-ar fi pus problema.

— Nu, probabil că tu erai Domnul Perfect.

— Nici vorbă! Intram şi eu în tot felul de belele. Numai că aveam mai multă grijă. Nu-mi doream să fiu dat afară din echipa de hochei. Auzi, unde-i ceaiul ăla? îşi aminti el.

— Cu plita mea, durează o veşnicie până e gata. E electrică, iar reţeaua este insuficient alimentată. Tata nu accepta gazul în casă. Una dintre multele lui ciudăţenii. Dar nu discutăm despre asta acum. Îşi întinse gâtul, ascultând: Sunt sigură că acum e gata.

— Nu de alta, dar toată vorbăria asta îţi face sete, spuse Nick.

Cassie se întoarse în încăpere cu două căni aburinde.

— English Breakfast, spuse ea. Deşi am văzut că mi-ai cumpărat şi o cutie cu un amestec de Kava Kava[44] şi muşeţel, de la Blue Moon. Dar bănuiesc că nu asta bea Nick Conover de obicei.

— Poate că nu.

— Oare de ce am eu senzaţia că ai văzut în mine un fel de ţicnită New Age? Ridică din umeri. Poate pentru că asta şi sunt. Cum aş putea s-o neg? Tu produci scaune, iar eu predau Asana-Yoga. Chiar aşa, dacă stai să te gândeşti, amândoi lucrăm în domeniul statului în fund, nu?

— Carevasăzică, n-ai de gând să-mi povesteşti despre aura mea...

— Poţi să elimini o fată de la Carnegie Mellon[45] - şi, crede-mă, chiar au făcut-o. Un surâs fugar îi înflori pe buze. Dar nu poţi scoate Carnegie Mellon din sângele unei fete. Nu m-am băgat niciodată în chestii din astea cu chakre şi alte rahaturi. Semăn foarte mult cu tatăl meu, în multe privinţe. Am o ditamai vână empirică în mine.

— Şi eu care credeam că eşti ca trasă prin inel...

---

44 Plantă cultivată din vechime în zona Pacificului de Vest, din care se prepară un ceai cu proprietăţi calmante şi relaxante. (n.tr.)

45 Universitate privată din Pittsburgh, Pennsylvania, fondată în 1900 de Andrew Carnegie. (n.tr.)

— Mulţumesc. Sorbi cu grijă din cana ei de ceai. Aşadar, ai probleme... O să le faci faţă, eşti genul ăsta de persoană. Când viaţa îţi oferă lămâi, n-ai decât să-ţi faci o limonadă!

— Nu ştiu de ce, dar mă aşteptam la ceva mai în spiritul Zen...

— Văd că nu te-ai atins de English Breakfast. Până la urmă, ce fel de ceai îţi place?

— Orice fel. Numai cafea să fie!

Cassie găsi o sticlă de bourbon Four Roses pe o măsuţă scundă de lângă canapea şi i-o întinse:

— Pune o gură din ăsta în ceai. O să îndepărteze gustul de plante.

El îşi turnă puţin în cană. Fără îndoială, gustul era mai bun acum.

Cassie îl privea cu ochi de pisică.

— Aşadar, ai venit aici pentru mine sau pentru tine?

— Pentru amândoi.

Femeia dădu din cap aprobator, amuzată.

— Tu eşti asistentul meu social?

— Hai, fii serioasă, protestă Nick. Nu eşti chiar un caz caritabil...

— Mă simt bine.

— Păi, vreau să ştii că, în caz că vreodată nu te vei simţi bine, sunt alături de tine, gata să te ajut.

— Asta începe să sune a rămas-bun.

— Nu. Nici vorbă!

— Perfect. Cassie se ridică şi trase de şnurul storurilor veneţiene, coborându-le şi cufundând camera în întuneric. Cu asta m-am liniştit, mai spuse ea.

El se apropie de ea din spate, îşi strecură mâinile pe sub bluza ei tricotată şi simţi căldura mătăsoasă a pântecului ei.

— Ce-ar fi să mergem sus? sugeră el.

— Nu mergem sus, replică ea numaidecât.

— Nu mergem, zici... Cum vrei...

Încet-încet, Nick începu să urce cu mâinile pe trupul ei, până ce îi găsi sânii. Se jucă uşor cu sfârcurile femeii, în timp ce o sărută şi o mângâie cu limba pe ceafa.

— Aşa..., aprobă ea cu o voce guturală.

Încă aşezată cu spatele la el, Cassie duse mâinile către fundul lui şi îl ciupi tare, de fiecare fesă.

De data asta, el o pătrunse pe la spate.

— Isuse, exclamă Nick, iar Cassie ridică privirile către el, cercetându-l cu ochi strălucitori.

Bărbatului îi trebuiră câteva minute bune să-şi recapete răsuflarea.

— Oau, spuse el admirativ. Îţi mulţumesc.

— Plăcerea e de partea mea.

— A mea, aş spune mai degrabă.

Ea luă o înghiţitură de ceai şi se ghemui lângă el pe canapea, începu apoi să cânte împreună cu CD-ul - care probabil fusese setat pe modul repetat - ceva despre „cel mai bun prieten şi mai mult decât atât”.

— Ai o voce frumoasă.

— Am cântat în corul bisericii. Mama era o adevărată fanatică în ceea ce priveşte biserica, de multe ori mă târa acolo. A fost singurul lucru care m-a ajutat să depăşesc momentele grele. Carevasăzică, şefu', să ştii că nu poţi abandona lupta. Vocea lui Cassie căpătase nişte inflexiuni ciudate, vehemente. Trebuie să joci din toată inima, să dai tot ce poţi! *Fiecare lucru* contează!

— Aşa am făcut întotdeauna când am jucat hochei. Am dat tot ce-am avut - altfel nu se poate.

— Întotdeauna ai ţinut capul sus în timp ce patinai?

Nick zâmbi. Fără îndoială, Cassie înţelegea şi regulile hocheiului.

— O, da! E suficient să cobori privirile o singură secundă, şi eşti terminat. Jocul e foarte rapid.

— La Stratton ai ţinut mereu capul sus?

— Nu suficient, admise el.

— Presupun că oamenii te subestimează uneori, fiindcă simt că îţi doreşti să fii plăcut de ceilalţi. Dar intuiţia îmi spune că oamenii care întind coarda prea mult în ceea ce te priveşte ajung să regrete în cele din urmă.

— Tot ce se poate.

Amintirile începuseră să se rotească în vârtej în mintea lui Nick - amintiri negre, pe care nu dorea să le mai analizeze acum.

— Pun pariu că deja ai şocat o mulţime de oameni. Dorothy Devries, de pildă. A devenit mai distantă faţă de tine în ultimii câţiva ani. Am dreptate?

Nick clipi. Nu conştientizase acest lucru până acum, dar, da, era adevărat.

— Da, spuse el în cele din urmă. De unde ştii?

Cassie îi ocoli privirea.

— Nu mă înţelege greşit. Dar când văduva Bătrânului Devries numeşte un succesor pentru soţul ei, întoarce mai întâi lucrurile pe toate feţele. Singurul lucru pe care *nu* are de gând să-l facă este să aducă pe cineva care să-l dea în vileag pe adoratul ei Milton. O mână de nădejde la cârma companiei, desigur. Genul acela de persoană de încredere despre care ai putea spune: „Hei, fireşte că nu se compară cu Milton Devries, dar cine o poate face?” Sigur, ar fi putut ademeni vreun şmecher de la concurenţă - pun pariu că asta e metoda obişnuită. Dar ea nu asta urmărea. Tu trebuia să fii versiunea în miniatură a lui Milton. Dar după aceea ţi-ai făcut intrarea în scenă şi ai început să dai ordine. Nu mai erai protejatul lui Milton. Şi chiar dacă ea a avut de profitat - financiar vorbind - de pe urma acţiunilor tale, spectacolul dat de Nick Conover trebuie să fi deranjat-o până şi pe ea.

Nick clătină din cap.

— Nu mă crezi, nu-i aşa?

— Necazul e că te cred, spuse Nick rar. Nu m-am gândit niciodată până acum la cele spuse de tine şi cu siguranţă ele nu sunt de natură să-mi gâdile orgoliul; dar, ascultându-te acum, mă gândesc. Mda, probabil de aici a pornit totul: bătrâna nu se aştepta ca lucrurile să ia o asemenea turnură. La drept vorbind, nici eu nu mă aşteptam. Mi-am luat locul în primire, am făcut câteva angajări decisive şi am lăsat oamenii să-şi facă treaba. Jocul ar fi putut decurge altfel. Nu sunt atât de deştept, dar îmi cunosc lipsurile. Probabil lucrul la care mă pricep cel mai bine este să îmi aduc în echipă oameni inteligenţi.

— Iar atâta vreme cât ei îţi sunt loiali, o să te descurci cât se poate de bine. Dar dacă ei nu sunt genul de oameni care să pună familia pe primul plan, s-ar putea să ai necazuri.

— Familia pe primul plan?

— Mă refeream la familia Stratton.

— Tu chiar ai raze X în loc de ochi, spuse Nick surprins. Vezi prin oameni.

Nick tresări brusc. Oare cât de mult vedea ea *într-adevăr?* Îi vedea sângele de pe mâini? Înghiţi cu dificultate. Nu era momentul să se piardă cu firea.

— Ştii ce se spune.

— Cine spune?

— Oamenii... Anaïs Nin, dacă nu mă înşel... „Nu vedem lucrurile aşa cum sunt ele, vedem lucrurile aşa cum suntem noi.”

— Nu sunt sigur că înţeleg cum vine asta...

— Iar oamenii cel mai greu de citit, uneori, sunt chiar oamenii pe care îi iubim. Aşa cum este fiul tău.

— Care e un mister total pentru mine în perioada asta.

— La ce oră ziceai că ajung copiii acasă?

— În mai puţin de o oră.

— Mi-ar plăcea să îi cunosc, spuse ea.

— Ăăă... Nu ştiu dacă e o idee bună..., ezită Nick.

Cassie se ridică în picioare şi îşi trecu degetele prin păr:

— Isuse, ce tot spun eu aici, e o idee *înfiorătoare!* spuse ea. Schimbarea fusese bruscă, neaşteptată. Unde mi-e capul? Eu nu fac parte din viaţa ta. Eu nu am nici un *sens* în viaţa ta. Uite, până şi mie mi-ar fi ruşine cu mine. Cassie trase de blugii pătaţi de vopsea. Hai mai bine să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. La urma urmei, noi vom avea întotdeauna Steepletown-ul! Rămas bun, Nick. Să ai o viaţă frumoasă!

— Cassie, protestă Nick. Nu asta am vrut să spun.

Cassie nu mai zise nimic. Când Nick se întoarse să o privească, ochii ei erau nişte izvoare de amărăciune. Se simţi cuprins de un val de vinovăţie şi dorinţă.

— Vrei să vii la noi la cină? o întrebă el.

52

Cassie avea o expresie preocupată în timp ce automobilul Chevy Suburban îşi aştepta rândul, în faţa porţii de acces în cartierul rezidenţial Fenwicke. Nick îşi înăbuşi impulsul de a bate darabana cu degetele pe volanul maşinii.

— Bună seara, Jorge, salută Nick, atunci când trecu pe lângă ghereta firmei de pază.

Cassie se aplecă puţin, ca să-l poată vedea.

— Bună, Jorge, eu sunt Cassie.

Apoi îi zâmbi şi îi făcu din mână.

— Seara bună, răspunse Jorge, cu mai multă însufleţire decât de obicei.

În regulă, se gândi Nick. O bilă albă pentru caracterul omenos al fetei. Îi observase pe bărbaţii în uniformă. Iar atâta vreme cât acesta nu era începutul unui marş de

solidaritate cu clasa muncitoare, probabil că era un semn bun.

Se întreba cum urmau să reacţioneze copiii, când aveau să constate că el aduce o femeie acasă. De fapt, e puţin spus că se întreba; era de-a dreptul stresat de situaţie, trebuia s-o recunoască. Cassie era prima femeie cu care avea o relaţie de orice fel de la moartea Laurei, iar Nick nu avea nici cea mai vagă idee privind eventuala reacţie a copiilor. Reacţia lui Lucas putea s-o prevadă încă de pe acum, fără teama că ar greşi prea mult: băiatul avea să îi întâmpine cu ostilitate. La drept vorbind, ostilitatea era atitudinea lui firească. Dar Julia? Ei, asta da întrebare! Pe de-o parte era teoria aceea freudiană conform căreia fata doreşte ca tatăl să-i aparţină în exclusivitate, iar pe de alta era sentimentul acela puternic de loialitate oarbă faţă de mama ei: cum îndrăznea tati să se întâlnească cu altcineva în afară de mami?

Putea să iasă urât. Dar cel mai greu avea să-i fie lui Cassie, împotriva căreia avea să se dezlănţuie atacul. Îi păru rău pentru ea, pentru experienţa pe care urma s-o aibă. Conducând pe aleea ce ducea spre casă, începu să regrete invitaţia făcută pe negândite. Ar fi trebuit să le-o prezinte copiilor treptat.

Când se apropiau de casă, Cassie fluieră încetişor.

— Drăguţ, aprecie ea. Trebuie să recunosc, n-aş fi crezut că acesta este stilul tău.

— Poate că nici nu este, admise Nick, dar se simţi imediat jenat pentru că spusese acest lucru. Era ca şi cum ar fi dat vina pe Laura.

Cassie privi chiorâş la containerul galben care fusese amplasat sub un panou de baschet.

— Construiţi ceva?

— Veşnic.

— *Portoncini dei morti,* murmură ea.

— Acum eşti în America, spuse Nick în glumă. Ar cam fi timpul să înveţi să vorbeşti engleza.

— Să înţeleg că n-ai fost niciodată în Gubbio.

— Dacă nu cumva se fabrică pe acolo role de direcţie, probabil că n-am fost niciodată.

— Este în Umbria. Un loc absolut uluitor. Am petrecut un an întreg acolo - pictând, cântând la colţ de stradă, chestii de genul ăsta... Un loc fascinant, dar care, în acelaşi timp, îţi dă fiori. Treci prin centrul vechi al oraşului, iar la un moment dat observi că foarte multe case au nişte zone care par, în mod ciudat, suprazidite. Se pare că odinioară exista acest obicei, ca un jurământ sacru: suprazideau uşa pe unde era scos mortul din casă. Construcţiile respective se numesc *fiortoncini dei morti.* Uşile morţilor. Uşi-fantomă.

— Probabil că asta i-a ţinut ocupaţi pe mulţi dintre zidarii de prin partea locului, spuse Nick.

„E uşa de la intrare, Nick. Este acel loc unde chiar nu se cade să te zgârceşti.” Uşile morţilor.

— Aceasta a fost casa Laurei, nu? întrebă Cassie.

Nu aşa ar fi pus Nick problema, însă era mai mult sau mai puţin adevărat. Fusese casa Laurei.

— Într-un fel, răspunse el.

Marta era la uşă când intrară ei.

— Ţi-am spus că o să avem musafiri, spuse Nick. Ei bine, ea e musafirul.

Marta nu strânse mâna lui Cassie, observă el, ci doar îi spuse „Îmi pare bine de cunoştinţă”, pe un ton deloc cordial. Avea aceeaşi mină pe care o afişa în general când discuta cu agenţii de vânzări prin telefon.

— Unde este Julia? o întrebă Nick pe Marta.

— Se uită la televizor în camera de recreere. Emily abia a plecat.

— Şi Luke?

— E în camera lui. La calculator, probabil. Zicea că nu poate rămâne la cină.

— A, serios? Ei bine, de data asta o să rămână la cină, decretă Nick glacial.

Dumnezeule! Toată încurcătura aia cu suspendarea... Urma ca ei doi să aibă o discuţie foarte serioasă. Ceea ce, probabil, echivala cu o ceartă de toată frumuseţea!

Dar nu în seara asta.

Nick o conduse pe Cassie în camera de recreere, unde Julia era absorbită cu totul de serialul *Slime Time Live,* difuzat pe Nickelodeon.

— Bună, iubito, o salută Nick. Vreau să ţi-o prezint pe prietena mea, Cassie.

— Bună, răspunse Julia, după care se întoarse din nou la serialul ei. Nu fusese lipsită de politeţe, dar nici tocmai prietenoasă. Poate un pic distantă.

— Cassie o să ia cina cu noi.

Julia se întoarse din nou.

— În regulă, spuse ea prudentă. După care i se adresă lui Cassie: De regulă, nu avem musafiri la cină.

După aceea, se întoarse iar către ecranul pâlpâitor. Cineva tocmai era împroşcat cu o substanţă verde.

— Nu-ţi face griji, o linişti Cassie. Eu ciugulesc ca o vrăbiuţă.

Julia dădu aprobator din cap.

— De două ori şi jumătate greutatea corpului meu în râme, adăugă Cassie.

Julia chicoti.

— Eşti amatoare de baseball? o întrebă Cassie.

— Mda, probabil, răspunse Julia. Te referi la jerseul meu?

— Eu *ador* echipa Tigers, spuse Cassie.

Julia ridică din umeri indiferentă:

— Fetele de la şcoală îmi tot spun „băieţoiul” pentru că îl port tot timpul.

— Ei, sunt invidioase pe jerseul tău, interveni Nick.

Dar Julia nu-l asculta.

— Ai fost vreodată la Comerica Park[46]? se interesă Cassie.

Julia clătină din cap.

— O, e nemaipomenit. Ţi-ar plăcea cu siguranţă. Trebuie să mergem acolo odată.

— Pe bune? întrebă neîncrezătoare Julia.

— Neapărat! Şi, ascultă la mine: şi mie mi se spunea „băieţoi” când eram mică, mărturisi Cassie. Şi asta doar pentru că nu-mi plăceau păpuşile Barbie.

— Vorbeşti serios? Eu *urăsc* păpuşile Barbie.

— Îţi cam dau flori, încuviinţă Cassie. Nu m-au pasionat niciodată păpuşile.

— Nici pe mine.

— Dar pun pariu că ai animale de pluş care să-ţi ţină companie, nu?

— Pluşuri Beanie Baby în principal.

— Faci colecţie?

— Într-un fel... Julia o studia acum pe Cassie cu interes. Îi explică: Sunt foarte valoroase, să ştii. Dar numai dacă nu le foloseşti şi aşa mai departe.

— Cu alte cuvinte, să nu le scoţi eticheta şi să le pui pe raft?

Julia dădu din cap aprobator, de data asta cu mai multă însufleţire.

— Eu, una, nu înţeleg cum vine asta, mărturisi Cassie. Doar rostul pluşurilor Beanie Baby este să te joci cu ele, nu? Ai multe sau numai câteva?

— Nu ştiu... Presupun că sunt multe. Vrei să-mi vezi colecţia?

— Pe bune? Aş fi încântată.

— Nu acum, interveni Nick. Mai târziu. Acum e ora mesei şi avem musafiri.

---

46 Teren de baseball în aer liber, situat în centrul oraşului Detroit, Michigan. Este terenul echipei Detroit Tigers, echipă ce face parte din liga Americană de baseball. (n.tr.)

— Bine, acceptă Julia. Apoi începu să strige cât o ţineau puterile: Luke, cina! Avem musafiri.

Când Nick se întoarse cu Cassie în holul principal, aceasta îi spuse:

— E adorabilă, nu ţi se pare?

— E o adevărată gangsteriţă, asta e! spuse Nick. Dacă preferi combinaţia de lapte şi miere, o să ţi-l prezint pe Lucas Conover.

O conduse la etaj şi făcu un gest, pentru a-i indica coridorul. Nici nu mai era nevoie să precizeze care era camera lui Lucas. Din spatele uşii închise vibra muzica thrash într-o avalanşă de zgomote, în toiul căreia cineva striga din toţi bojocii, încercând să acopere başii care tunau. Era ceva cu „afară din mintea mea", „ţărână din ţărână", „numai durere, fără nici o răsplată". Şi multe zbierete neinteligibile între.

— După cum îţi poţi da şi tu seama, este un mare fan al lui Lawrence Welk, spuse Nick ironic.

Hotărî să nu bată la uşă. Să o lase pe Marta să-l aducă jos. Oricum, Lucas era mai puţin ostil în relaţia cu ea.

— Cum de ştii atâtea lucruri despre pluşurile Beanie Baby? întrebă Nick.

— Cunoştinţele mele în domeniu se limitează la ceea ce am citit în *Newsweek.* Crezi că s-a prins cineva?

— Pe Julia sigur ai făcut-o să creadă că eşti un adevărat expert în materie.

— Hei, scopul scuză mijloacele, nu? Dar am o vagă bănuială că fiul tău nu e pasionat de pluşuri Beanie Baby.

— Fiul ăsta al meu e un caz mai aparte, spuse Nick, fără a mai stărui asupra subiectului. Mă duc să mă schimb, ne vedem jos în câteva minute.

Când se întoarse, le găsi pe Cassie şi Julia angajate într-o conversaţie în camera de recreere.

— ... Şi era sânge peste tot, spunea Julia cu o voce şoptită şi serioasă.

— O, nu, tresări Cassie, trăgând aer în piept.

— Şi era Barney.

Ochii Juliei erau umezi.

— Dumnezeule!...

— Şi tati a spus că o să ne protejeze. A spus că o să facă orice trebuie făcut.

Nick îşi drese glasul: nu era genul de conversaţie pe care şi-ar fi dorit să o încurajeze.

— Hei, fetelor! strigă el. E ora cinei.

— Tocmai am auzit ce a păţit Barney, îl puse la curent Cassie, ridicând privirile. Cred că a fost oribil.

— A fost foarte neplăcut, admise Nick. Pentru noi toţi. Zicând acestea, el încercă să pară ceva mai ferm, pentru a-i da de înţeles lui Cassie că nu dorea ca această conversaţie să mai continue.

Din fericire, Marta îşi făcu tocmai atunci apariţia din bucătărie pentru a anunţa că cina era gata.

— În regulă, spuse Nick. Haideţi, fetelor. Marta, vrei, te rog, să urci până sus şi să-l rogi pe Sid Vicious[47] să ni se alăture?

După ce Marta plecă sus, Julia se interesă:

— Cine e Sid Vicious?

— Îi ştii *tu* pe cei de la Sex Pistols? i se adresă Cassie lui Nick, zâmbind.

— Mi se pare că am văzut o parte dintr-un film despre ei înainte să ies, explică Nick. Şi să ştii că nu sunt complet rupt de realitate, indiferent de părerea fiului meu.

— Dar cine este Sid Vicious? insistă Julia.

Paşii grei ai lui Lucas răsunară puternic, ca şi cum o ladă cu bile de bowling fusese răsturnată din capătul scărilor. Ajungând jos, el se uită în jur, luând act de prezenţa lui Cassie cu o privire fixă, dar lipsită de orice fel de ezitare.

---

47 Cântăreţ britanic, cunoscut mai ales ca basist al formaţiei punk rock Sex Pistols (n.tr.)

— Luke, ţi-o prezint pe prietena mea Cassie Stadler, începu Nick.

— Cassie *Stadler?*

Felul în care Lucas rostise numele femeii făcu ca lui Nick să-i îngheţe sângele în vine.

— Exact, spuse el încet. Ea o să ia cina cu noi.

— Trebuie să ies în oraş, anunţă Lucas.

— Ba trebuie să stai aici.

— Am un proiect pe care trebuie să-l fac cu nişte colegi de clasă.

Nick îşi înfrână pornirea de a-şi da ochii peste cap. Un experiment ştiinţific, desigur, al cărui scop era studierea efectelor plantei *Cannabis sativa* asupra psihofiziologiei adolescentului american de şaisprezece ani.

— Nu se negociază, răspunse el ferm. Ia loc.

— Îmi place muzica pe care o asculţi, îi spuse Cassie.

Lucas o privi, gata-gata să izbucnească:

— Da? Tonul vocii sale completă propoziţia: *Şi ce-i cu asta?*

— Dacă asta se poate numi muzică, interveni Nick, din dorinţa de a o proteja pe Cassie. Ridică din umeri, ca pentru a se scuza. Iar când nu ascultă genul ăsta de muzică, trece la chestiile gen gangsta rap.

— Chestii gen gangsta rap..., imitaţia lui Cassie fusese ireproşabilă, iar efectele fură devastatoare.

Lucas râse mai întâi zgomotos şi apoi pe înfundate.

— Ar fi mai bine dacă ar asculta The Mamas and the Papas? întrebă ea. Doar ca să-ţi facă ţie pe plac?

„Hei, nu-i corect”, şi-ar fi dorit Nick să spună.

— Nici măcar *eu* nu ascultam formaţia asta, protestă el.

Însă Cassie nu era atentă la el. Acum se concentra asupra lui Lucas:

— Am şi eu o curiozitate. De cât timp îţi place Slasher?

— De câteva luni încoace, răspunse Lucas, surprins.

— Sunt puţini cei de vârsta ta care să fi auzit măcar de Slasher. Pun pariu însă că tu ai toate albumele lor.

— Am descărcat de pe internet nişte chestii pe care nu le-au lansat încă şi mai am şi nişte demo-uri care au circulat la negru.

— Slasher vrea să fie o trupă rock, interveni din nou Nick, care se simţea exclus. Spuneţi-mi măcar dacă sunt pe aproape.

— Lui tata i se spune aşa[48], ştiai? anunţă Lucas, încântat.

— Am auzit. În fine, Slasher e o formaţie bună, dar John Horrigan ăla e un nemernic, ascultă-mă pe mine, adăugă Cassie, făcând un pas către Lucas.

Ochii lui Lucas se măriră de uimire.

— Îl *cunoşti?* La dracu'! Nu se poate!

Un Lucas cu totul nou începea să iasă din carapace.

Cassie încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Ai auzit că a căzut de pe scenă în Saratoga, în timpul turneului Sudden Death? Ei bine, după experienţa aceea a avut nişte probleme cu gâtul şi spatele. Nimic nu l-a ajutat. La vremea aceea, eu predam un curs de yoga în Chicago, unde locuieşte el. Într-o bună zi, el vine şi se înscrie la cursul meu şi se pare că pentru prima oară găseşte un remediu eficient pentru durerile lui. Apoi, îmi solicită nişte şedinţe suplimentare. Iar apoi...

Femeia se duse mai aproape de Lucas şi îi puse o mână pe braţ, în timp ce îi şopti restul întâmplării.

Lucas chicoti, îmbujorându-se.

— Nu-mi vine să cred! exclamă el. Horrigan e cel mai tare. Şi, ia zi... Tânărul aruncă o privire rapidă către Nick, apoi către Julia, pentru ca, în cele din urmă, să coboare vocea: Cum a fost?

— Un egoist, spuse Cassie. Mai întâi m-am gândit că tehnica lui e proastă. Dar apoi am realizat că de vină era

---

48 În original, Nick the Slasher - Nick-Tăietorul-de-Capete. (n.tr.)

doar egoismul lui. În cele din urmă, am încetat să-i mai returnez apelurile. Şi totuşi... ca şi chitarist e grozav.

— Horrigan e cel mai tare!

— Cum adică „egoist”? vru Julia să afle, intuind cu instinctul infailibil al unui copil de zece ani subiectele care nu îl privesc.

— Vorbeam despre cine se pricepe cel mai bine la solouri de chitară, o lămuri Cassie.

Trupul lui Lucas începu să se cutremure într-un râs tăcut.

Julia începu şi ea să râdă, fără un motiv anume. Apoi Nick izbucni şi el în râs, deşi oricât s-ar fi străduit n-ar fi putut explica de ce. Doar că nu-şi mai amintea când îl văzuse ultima oară pe Lucas râzând.

Marta aduse la masă un platou cu cotlete de porc, garnisite cu un fel de topping de chili şi coriandru.

— Mai este în bucătărie, dacă mai vrea cineva, anunţă ea, pe un ton uşor arţăgos. Sau poate puţin indispus.

— Totul miroase delicios, Marta, o complimentă Nick.

— Aveţi şi salată, mai spuse ea, arătând către două boluri de ceramică acoperite. De asemenea, şi orez, şi sos ratatouille.

— E grozav, Marta, spuse Cassie. Cred că o să ne descurcăm.

— Desert n-am făcut, dar este îngheţată, adăugă Marta posac. Şi nişte fructe. Banane.

— Ştiu să fac o nebunie de banane flambate, se oferi Cassie. Ceva amatori?

— Ce mai aştepţi? spuse Lucas cu un rânjet satisfăcut.

O dantură albă desăvârşită, ochi albaştri limpezi, un ten aproape impecabil. Un copil frumos. Nick se simţi cuprins de un val de mândrie paternă. *Suspendat pe trei zile.* Trebuia neapărat să aibă discuţia aceea *serioasă* cu el. Dar nu acum. Responsabilitatea asta atârna ca o sabie deasupra capului lui Nick.

— Nu ne trebuie decât banane, nişte unt, zahăr brun şi rom.

— Avem de toate, spuse Nick.

— A, şi foc. Pentru flacăra gloriei. Zicând acestea, Cassie se întoarse către Lucas: Puştiule, ai o brichetă?

53

După ce o conduse pe Cassie acasă, Nick se întoarse şi îl găsi pe Lucas în camera lui, întins pe spate în pat, cu căştile în urechi. Nick îi facu semn să şi le scoată. Spre surprinderea lui, Lucas facu întocmai, fără să protesteze, şi tot el deschise discuţia:

— E o tipă grozavă.

— Perfect. Îmi pare bine că îţi place.

Nick se aşează pe singurul scaun din încăpere care nu era îngropat sub cărţi, hârtii şi haine aruncate la întâmplare. Trase aer în piept şi se aşează comod. Atmosfera de ostilitate obişnuită părea să se fi destrămat - sau poate doar se mai relaxase puţin. Asta era bine. Avea să fie mai uşor aşa.

— Uite ce e, amice, noi doi trebuie să discutăm.

Lucas îl privi, clipind, fără să spună nimic.

— Aşa cum ţi-am spus deja, domnul Sundquist m-a convocat la o discuţie astăzi.

— Aşa, şi?

— Sper că înţelegi că suspendarea e o chestiune serioasă.

— E o vacanţă de trei zile.

— Chiar mă temeam că ai să spui asta. Nu, Luke. Chestia asta o să figureze în dosarul tău. Când vei aplica la colegiu, o să conteze.

— Şi ce-ţi pasă?

— Haide, fii serios! Normal că-mi pasă.

— Nici măcar n-ai idee ce studiez eu la şcoală... Sau mă înşel?

— Nu ştiam că studiezi ceva, se trezi Nick vorbind, fără să gândească.

— Ce să spun, ăsta da ajutor, tată! Îţi petreci mai tot timpul la serviciu, iar acum încerci să-mi spui că te interesează cum mă descurc eu la şcoală?

Uimitor cum reuşea Lucas să-şi transforme privirile acelea - altminteri pure şi inocente - într-un fascicul albastru, rece, intens, plin de ură.

— Ei bine, da, mă îngrijorează ce se întâmplă cu tine!

— Ce se întâmplă cu mine..., îngână Lucas batjocoritor.

— Toate astea au legătură cu mama, nu-i aşa?

Nick regretă aceste cuvinte de îndată ce le rosti. Fusese mult prea direct. Dar cum altfel ar fi putut să spună ce avea de spus?

— Poftim? întrebă Lucas, nevenindu-i să creadă.

— Uite ce e, imediat după moartea mamei te-ai schimbat complet. Ştii şi tu asta, la fel de bine ca şi mine.

— Ce să spun, Nick, eşti foarte profund. Venind din partea ta, e chiar grozav!

— Asta ce-ar vrea să însemne?

— Păi, uită-te la tine! Tu te-ai grăbit să te întorci la serviciu, fără nici un fel de problemă.

— Am o slujbă, Luke!

— Şi îţi vezi mai departe de viaţă, nu, Nick?

— Niciodată să nu-mi vorbeşti tu mie aşa! spuse Nick.

— Ieşi dracului afară din camera mea! N-am nevoie de porcăriile astea din partea ta!

— Nu plec până nu asculţi tot ce am de spus! se răsti Nick.

— Foarte bine, atunci, spuse Lucas, ridicându-se din pat şi ieşind din cameră. Stai acolo şi trăncăneşte cât vrei.

Nick îşi urmă fiul pe hol.

— Vino înapoi aici, îi porunci el.

— N-am nevoie de toate rahaturile astea.

— Am spus să vii înapoi aici! N-am terminat de vorbit.

— Hei, ţi-ai spus punctul de vedere, am înţeles. Îmi pare rău că sunt o dezamăgire atât de mare pentru tine.

Lucas coborî scările în goană, sărind peste două trepte deodată.

Nick fugi după el.

— Tu să nu-mi întorci mie spatele când vorbesc cu tine! strigă el.

Nick îl prinse din urmă pe Lucas exact atunci când acesta ajunse la uşa de la intrare şi îi puse mâna pe umăr.

Lucas se răsuci şi îl plesni pe Nick peste mână:

— Ia mâinile alea de pe mine! urlă el, învârtind mânerul sferic de metal şi deschizând uşa larg.

— Vino imediat aici, strigă Nick în urma lui, stând în cadrul uşii. Nu se mai poate aşa!

Dar Lucas continuă să fugă pe aleea cu dale de piatră, în întuneric.

— Sunt sătul de casa asta afurisită şi mi-e silă de tine! se auzi vocea fiului lui, însoţită de ecou.

— Unde crezi că pleci? îi strigă Nick. Întoarce-te imediat aici!

Se gândi să fugă după fiul său, dar, la urma urmei, ce rost ar fi avut? Nick se simţea copleşit de un sentiment de inutilitate şi disperare. Rămase acolo, în pragul uşii, până ce sunetul paşilor lui Lucas se stinse complet.

Când se întoarse, Julia era la baza scărilor. Plângea.

Nick se duse la ea, o strânse tare la piept şi îi spuse:

— O să fie bine, iubito. Cu toţii o să fim bine. Acum mergi la culcare.

Ceva mai târziu, la duş, Nick se blestemă singur pentru maniera complet greşită în care gestionase întreaga situaţie, pentru cât de neîndemânatic fusese, cât de obtuz din punct de vedere emoţional. Cu siguranţă, existau metode de a comunica firesc cu Lucas, chiar dacă lui îi erau străine. Era ca o ţară necunoscută, a cărei limbă nu seamănă deloc cu a ta, unde indicatoarele stradale sunt imposibil de descifrat, unde te simţi singur şi pierdut. În timp ce stropii de apă îi înţepau gâtul şi spatele, Nick privi şirul de şampoane şi balsamuri de pe poliţa îmbrăcată în faianţă: erau ale Laurei, absolut toate. Nu se obosise să le ia de acolo. De fapt, nu se putuse hotărî să o facă.

Se săpuni şi îi intră săpun în ochi. Simţi o senzaţie de usturime, astfel că, atunci când usturimea se înteţi, iar ochii începură să îi lăcrimeze, Nick nu reuşi să-şi dea seama dacă de vină era săpunul sau dacă plângea de-a binelea.

Îmbrăcă un tricou, pantalonii de la pijama şi se băgă în pat exact în momentul în care auzi uşa de la intrare deschizându-se şi tonul de avertizare pornind. Luke se întorsese acasă.

Nick stinse veioza de lângă pat. Ca întotdeauna, dormea pe partea lui de pat, care îi aparţinuse întotdeauna. Se întrebă când anume - în caz că acest lucru avea să se întâmple vreodată - o să înceapă să doarmă pe mijlocul patului.

Uşa dormitorului se deschise, iar pentru o fracţiune de secundă Nick crezu că ar putea fi Lucas, venind să-şi ceară scuze. Evident însă, nu era el.

Julia stătea acolo, în uşă, în timp ce lumina din hol îi proiecta în interiorul camerei silueta deşirată şi părul cârlionţat.

— Nu pot să dorm, se plânse ea.

— Vino încoace.

Fetiţa alergă la Nick şi se înghesui în pat.

— Tati, spuse ea abia şoptit, pot să dorm în patul tău? Doar în seara asta...

Nick îi netezi buclele de pe frunte şi îi văzu chipul brăzdat de lacrimi.

— Sigur, iubito. Dar numai în seara asta.

54

Aşa cum era de aşteptat, Leon dormi până târziu, astfel încât lui Audrey nu i-a fost deloc greu să se trezească cu mult înaintea lui sâmbătă de dimineaţă. Femeia se bucură din plin de liniştea dimineţii, de singurătate, de faptul că putea fi doar ea cu gândurile ei. Îşi facu o cană de cafea cu aromă de alune - care lui Leon nu-i plăcea deloc; dar avea să facă şi nişte cafea obişnuită după ce soţul ei avea să se trezească - şi începu să citească ziarele de dimineaţă.

Înainte, weekendurile erau mica lor oază de intimitate - înainte ca el să-şi piardă slujba şi înainte ca ea să înceapă să lucreze peste program, pentru a putea sta departe de casă cât mai mult timp posibil. Dormeau până târziu sâmbătă dimineaţa, se cuibăreau unul lângă altul şi făceau dragoste. Pregăteau împreună gustarea de dimineaţă - un mic dejun întârziat - citeau împreună ziarele, iar uneori chiar făceau dragoste încă o dată. Trăgeau un pui de somn împreună. Apoi ieşeau în oraş şi se bucurau de weekend, mergând la cumpărături sau la plimbare. Duminica, el dormea până când ea se întorcea de la biserică, iar apoi poate ieşeau la un alt mic dejun întârziat, sau pregăteau ceva acasă şi făceau din nou dragoste.

Dar zilele acelea erau la fel de îndepărtate ca Mesopotamia antică. Aproape că uitase cum era pe atunci, într-atât de mult se pierduseră ele în mrejele trecutului.

În această dimineaţă de sâmbătă, după ce-şi bău cafeaua, Audrey se gândi să-şi scoată dosarele de serviciu şi să se apuce de lucru. Dar o licărire a Mesopotamiei antice i se aprinse în minte.

Cineva trebuia să spargă gheaţa, îşi spuse ea. Amândoi erau împietriţi. Nici unul nu dorea să facă primul pas şi să încerce să schimbe lucrurile.

În mintea ei, întoarse problema pe toate feţele, aşa cum proceda de cele mai multe ori când trebuia să ia decizii mai mult sau mai puţin importante. „De câte ori ai de gând să încerci? se întrebă ea. De câte ori trebuie să dai cu capul în zid, înainte să înţelegi că e mai bine să te opreşti?” Cealaltă voce - mai înţeleaptă, mai generoasă - spunea: „Dar el este cel care are probleme. El este cel rănit. Tu trebuie să preiei controlul.”

În dimineaţa aceasta - poate că de vină era frumuseţea calmă a dimineţii, savoarea cafelei sau poate pur şi simplu sosise clipa - Audrey hotărî să preia controlul.

Traversă în linişte dormitorul cufundat în întuneric, atentă să nu-l trezească. Deschise sertarul de jos al toaletei şi scoase de acolo neglijeul de mătase de culoarea caisei, pe care îl comandase din catalogul Victoria's Secret şi pe care nu-l purtase niciodată.

Închise uşa dormitorului şi traversă holul îndreptându-se către camera de baie, unde făcu un duş fierbinte, masându-se cu buretele de lufa. Îşi aplică o loţiune pe tot corpul - pielea ei avea tendinţa să se usuce altfel - apoi se fardă, lucru pe care nu-l făcea decât atunci când pleca de acasă. Îşi dădu cu parfum în toate locurile secrete - Opium, singurul parfum pentru care o complimentase vreodată Leon.

Îmbrăcată doar cu neglijeul cel nou şi simţindu-se un pic stingherită la început, femeia intră în bucătărie şi pregăti gustarea de dimineaţă: frigănele, bacon, chiar şi câteva biluţe de cantalup. Micul dejun preferat al lui Leon: îi plăceau frigănelele chiar mai mult decât ouăle Benedict. O cană cu cafea proaspătă, din cea care îi plăcea lui. O cană pentru frişcă, din porţelan alb, în formă de văcuţă, umplută cu frişcă degresată.

Apoi aranjă totul cu mare grijă pe o măsuţă pentru pat - îi luă ceva timp să o găsească pe raftul de sus din cămara micuţă, după care trebui să şteargă praful pus pe ea - şi merse în dormitor să îl trezească pe Leon.

De vreme ce soţul ei fusese într-o dispoziţie proastă în cea mai mare parte a anului trecut, Audrey fu plăcut surprinsă de zâmbetul care îi lumină chipul lui Leon la vederea ei şi a micului dejun pe care ea îl aşezase pe pat.

— Hei, Piticule, o salută el cu o voce somnoroasă. Ce-i cu toate astea?

— Gustarea de dimineaţă, iubitule.

— Frigănele... Nu e ziua mea, nu?

Ea se sui în pat şi îl sărută.

— Mi se făcuse poftă, atâta tot.

El luă o înghiţitură de cafea şi scoase un murmur satisfăcut.

— Trebuie să mă duc să fac pipi.

Măsuţa cu micul dejun se clătină periculos în timp ce Leon încercă să se dea jos din pat.

Audrey auzi sunetul făcut de urina lui care împroşca zgomotos vasul de toaletă, apoi apa trasă, după care îl auzi spălându-se pe dinţi - lucru pe care de regulă nu-l făcea înainte de micul dejun. Semn bun. Deşi se apropia de dimensiunile surorii lui, Leon rămăsese totuşi un bărbat foarte sexy.

Leon se sui înapoi în pat, iar ea mută măsuţa în aşa fel încât el să se poată băga în aşternut fără să o răstoarne.

Spre surprinderea lui Audrey, o sărută din nou. Ea îşi schimbă poziţia, apropiindu-se de el, punându-i o mână pe partea de sus a braţului, pregătită. Dar el se retrase şi luă o altă înghiţitură de cafea.

— Ai uitat siropul, o atenţionă el.

Ea făcu un semn către sosiera din porţelan alb.

Leon o ţinu înclinată deasupra mormanului de frigănele, stropindu-le din belşug, după care luă cuţitul şi furculiţa şi tăie o bucată pe înălţime. Audrey chiar i-o pudră cu zahăr, aşa cum îi plăcea lui.

— Mmm-mmm... Le-ai încălzit...

Audrey zâmbi, încântată. Oare de câte ori auzise zicala că drumul către inima unui bărbat trece prin stomac? Poate că doar de asta era nevoie pentru a sparge sloiul acela de gheaţă care se instalase în căsnicia lor.

După ce înfulecase jumătate din grămada de frigănele şi nu mai rămăseseră decât două fâşii de bacon, Leon se întoarse către ea.

— Tu de ce nu mănânci?

— Am mâncat la bucătărie.

El dădu din cap, devoră o altă felie de bacon şi mai luă o înghiţitură de cafea.

— Credeam că lucrezi azi.

— Îmi iau o zi liberă.

— Cum aşa?

— Păi, m-am gândit să petrecem ceva timp împreună.

El îşi îndreptă din nou atenţia către grămada de frigănele.

— Aha...

— Poate ai chef să ieşim la o plimbare mai târziu? propuse ea.

După o clipă, el spuse:

— Credeam că avem nevoie de bani...

— Ei, n-o să ajungem la azilul săracilor pentru o singură zi liberă... Am putea ieşi cu maşina undeva în afara oraşului.

Urmă un alt moment de tăcere, după care Leon spuse cu gura plină de cantalup:

— Atâta vreme cât nu încerci să mă convingi să mă angajez ca paznic de noapte...

Vorbele lui o deranjară pe Audrey, dar ea nu lăsă să se vadă acest lucru:

— Nu e nevoie să vorbim despre asta acum, iubitule.

— În regulă.

Telefonul ei mobil începu să sune. Femeia ezită, neştiind dacă să răspundă sau nu. Apelul acela nu doar că le întrerupea şirul conversaţiei, dar, în acelaşi timp, era un nedorit memento al faptului că ea avea o slujbă iar el nu. Audrey ştia că nu putea fi vorba de un apel personal. Telefonul sună din nou.

— Rezolv repede, spuse ea, întinzându-se după telefonul mobil care se afla pe noptieră.

Leon îi aruncă o privire de avertisment.

Era Roy Bugbee. Un telefon de la Bugbee într-o dimineaţă de sâmbătă era ceva neobişnuit. Tonul lui nu era unul amabil, dar nici obraznic ca de obicei.

— Înregistrările telefonice, îşi argumentă el apelul.

— Stai o secundă. Audrey ieşi din dormitor, pentru a nu-l face pe Leon martor la conversaţia lor. E vorba despre înregistrările telefonului mobil al lui Rinaldi? ceru ea lămuriri suplimentare.

— Unul dintre numere figura de foarte multe ori pe desfăşurător, fără ca apelantul să fie identificat, aşa că l-am căutat în registrele Bresser.

Bugbee se referea la unul dintre registrele acelea în care căutai datele abonaţilor pornind de la numărul de telefon. Era impresionată de iniţiativa lui Bugbee şi uşurată pentru că el acceptase în sfârşit să-şi ia treaba în serios. Poate că până la urmă nu era un caz lipsit de orice speranţă.

Bugbee făcuse o pauză, aşteptând ca ea să spună ceva - sau poate pur şi simplu pentru a accentua efectul dramatic - aşa că Audrey îi spuse:

— Grozavă idee!

— Da... Şi ai la dispoziţie trei încercări ca să ghiceşti cine l-a sunat pe Rinaldi la ora 2.07, în dimineaţa zilei în care Stadler a fost ucis.

— Stadler, îşi dădu ea cu presupusul.

— Nu, spuse Bugbee. Nicholas Conover.

— La ora două dimineaţa? Te referi la aceeaşi dimineaţă când a fost descoperit cadavrul lui Stadler, înţeleg...

— Aha...

— Dar... dar Conover mi-a spus că a dormit toată noaptea.

— Aha... S-ar părea că nu. Ce zici de asta?

— Nu, admise Audrey, simţind o uşoară furnicătură de încântare. Presupun că nu. Urmă o altă pauză stingheritoare. Asta e tot? mai întrebă ea.

— „Asta e *tot"?* o luă Bugbee peste picior. Ai tu ceva mai bun pentru o sâmbătă dimineaţa?

— Nu, adică... Ai făcut o treabă bună, îl complimentă ea. Bravo!

Femeia închise telefonul şi se întoarse în dormitor, dar Leon nu mai era în pat. Stătea pe scaun, îmbrăcat, legându-şi şireturile de la pantofii sport.

— Ce faci? îl întrebă ea.

Leon se ridică în picioare şi, ieşind din dormitor, trecu pe lângă pat şi împinse brutal măsuţa cu resturile micului dejun, răsturnând-o pe podea. Biluţele de cantalup se rostogoliră pe covor, frigănelele căzură într-o grămadă ordonată, iar siropul de arţar făcu o baltă pe lâna gri. Cafeaua răsturnată se îmbibă în covor, ca, de altfel, şi frişca degresată. Audrey nu se putu împiedica să nu scoată un ţipăt de uimire.

Îl urmă afară din cameră, strigând în urma lui:

— Leon, iubitule, îmi pare rău... N-am...

N-am *ce?* Doar apelul era unul important, nu?

— Şi zici că rezolvi repede, nu? mormăi Leon înciudat, tropăind pe hol. Sigur că da. Tu ai treburi de care să te ocupi şi te ocupi de ele, indiferent ce am face noi doi. Ţi-ai stabilit deja clar priorităţile, nu?

Audrey se simţi copleşită de un sentiment de tristeţe, aproape deprimant.

— Nu, Leon, nu e corect, spuse ea. Nu se poate să fi vorbit mai mult de un minut. Îmi pare rău...

Dar el trânti uşa-paravan în urma lui şi plecă.

Audrey rămăsese singură în casă acum şi se simţea singură şi puţin îngrijorată. Nu avea nici cea mai vagă idee încotro plecase Leon ca un vârtej. Tot ce ştia era că plecase cu maşina.

Îl sună din nou pe Bugbee pe mobil.

Nu părea fericit să o audă, dar, pe de altă parte, asta nu era nimic nou.

— Spuneai că Nicholas Conover l-a sunat pe Rinaldi la ora 2.07 miercuri dimineaţa. A fost singurul telefon dat în noaptea aceea?

— În dimineaţa aceea, o corectă Bugbee.

Se auzea zgomotul traficului pe fundal. Probabil Bugbee era în maşină acum.

— Au mai existat alte apeluri în noaptea sau dimineaţa aceea între Conover şi Rinaldi?

— Nu.

— Asta înseamnă că nu Rinaldi l-a sunat primul pe Conover, că l-a trezit sau ceva de genul ăsta. Cu alte cuvinte, Conover nu îi întorcea un apel anterior.

— Exact. Hai să spunem aşa: Rinaldi nu l-a sunat pe Conover nici de pe telefonul de acasă, nici de pe mobil. E posibil să-l fi sunat de la un telefon public, dar ca să ştii

sigur, va trebui să faci rost de înregistrările telefonului lui Conover.

— Da. Cred că ar trebui să discutăm din nou cu domnii aceştia doi.

— Eu aşa zic. Stai aşa, că nu te mai aud. Trecură câteva secunde, o jumătate de minut, după care legătura se restabili: Da, să-i strângem puţin cu uşa pe amândoi. Cred că i-am prins cu o neconcordanţă.

— Aş vrea să discut cu ei mâine.

— Mâine e duminică. Nu te duci la biserică sau ceva?

— Mâine după-amiază.

— Eu mă duc la golf.

— Ei bine, eu o să văd dacă pot discuta cu Conover mâine după-amiază.

— Duminica?

— Mă gândesc că nu poate fi prea ocupat la birou dacă e duminică.

— Dar e o zi rezervată familiei.

— Şi Stadler avea o familie. Problema e, Roy, că eu sunt de părere că ar trebui să discutăm cu aceşti doi domni simultan. Şi va trebui să-i anunţăm în ultimul minut că urmează să le facem o vizită. N-aş vrea ca unul din ei să apuce să-l sune pe celălalt ca să-şi pună poveştile la punct.

— Corect. Dar, aşa cum spuneam, mâine mă duc la golf.

— Nu contează ora, insistă ea. Spune-mi când e cel mai bine pentru tine. De regulă, ies de la biserică pe la unsprezece.

— Isuse! Mă rog, în cazul ăsta, aş prefera să mă ocup de Conover. Vreau să-l pun la punct pe nenorocitul ăsta. Tu poţi discuta cu Rinaldi.

— În ceea ce îl priveşte pe Rinaldi, eu zic că s-ar putea să comunice mai bine cu un detectiv bărbat.

— Mă doare în cot de ce-i convine sau nu-i convine lui!

— Aici nu-i vorba de convenit, explică Audrey. Ci de metoda care va da rezultatele cele mai bune, ajutându-ne

să aflăm informaţiile care ne interesează, în cel mai eficient mod cu putinţă.

Bugbee ridică vocea cu câţiva decibeli:

— Dacă vrei să obţii informaţii de la Nicholas Conover, trebuie să-l iei tare. Şi la asta eu mă pricep foarte bine. E stilul meu. Nu al tău. Tu eşti uşor de dus de nas, iar el îşi dă seama de asta.

— A, nu sunt aşa uşor de dus de nas cum îţi imaginezi tu, Roy, îl contrazise Audrey.

55

Cassie îşi găsise deja un loc într-un separeu până când sosi Nick la Town Grounds, cea mai luxoasă cafenea din Fenwick. Mania naţională pentru cafeaua bună cuprinsese chiar şi Fenwick-ul - genul de loc devotat unui anumit tip de cafea (în caz că exista aşa ceva). Dar până în prezent, Starbucks păstrase distanţa. Rezultatul era acest local micuţ, oarecum în stilul neo-hippy, care lucra cu propriul brand de cafea, se descurca foarte bine pe partea de vânzări „la pachet” şi servea cafea în prese micuţe, de sticlă.

Cassie savura o ceaşcă de ceai de plante - un pliculeţ boţit de Cranberry Apple Zinger, marca Celestial Seasonings, se odihnea lângă ceainic. Părea obosită, posomorâtă. Pungile acelea de sub ochi reveniseră.

— Am întârziat? întrebă Nick.

Femeia clătină grăbit din cap.

— Nu, de ce?

— Pari furioasă.

— Evident, nu mă cunoşti destul de bine încă, spuse ea. O să înveţi să-ţi dai seama când sunt furioasă. Acum nu sunt furioasă. Sunt obosită.

— Sper că cina de aseară n-a fost atât de proastă, nu?

— Ai nişte copii minunaţi.

— Chiar te-ai descurcat de minune cu ei. Cred că Juliei i-a plăcut foarte mult să mai aibă o femeie prin preajmă.

— E un mediu preponderent masculin, ce-i drept, cu voi, cei doi bărbaţi Conover, care emanaţi atâta testosteron în jurul vostru.

— Vezi tu, problema e că Julia e la o vârstă mai delicată... Chiar nu ştiu cine o să discute cu ea despre menstruaţie, tampoane şi tot felul de chestiuni feminine. Cu siguranţă, nu-şi doreşte să audă toate astea de la mine. Nu că m-aş pricepe câtuşi de puţin...

— Poate dădaca ei? Marta, parcă...

— Tot ce se poate. Dar nu e ca şi cum ar discuta cu o mamă. Ar mai fi şi sora Laurei, mătuşa Abby, dar n-am mai prea văzut-o la faţă de când cu moartea Laurei. Cât despre Luke, el îşi petrece majoritatea timpului urându-mă. Ce pot să spun? Suntem o familie mare şi fericită.

Nick îi povesti lui Cassie despre scandalul din seara precedentă, când Lucas plecase de acasă valvârtej.

— Vorbeşti despre el ca şi când ar fi oaia cea neagră.

— Uneori cred că asta şi este.

— După moartea Laurei...

Nick aprobă cu o mişcare a capului.

— Cum s-a întâmplat?

Nick clătină din cap.

— Nu vreau să discut acest subiect. Te superi?

— Hei, în regulă... Ce mă priveşte pe mine?

Nick o privi.

— Haide, nu te supăra... E un subiect prea delicat pentru o dimineaţă de duminică, înţelegi? Trase aer în piept: Mergeam cu maşina la un concurs de înot. Am intrat pe o

porţiune de drum acoperită de gheaţă, iar maşina a derapat. Zicând acestea, Nick privea în gol, la blatul mesei. Şi, mă rog, înţelegi tu...

— Tu erai la volan, spuse Cassie abia şoptit.

— De fapt, Laura conducea...

— Aşadar, nu te simţi răspunzător pentru ce s-a întâmplat?

— O, ba da. Absolut...

— Dar ştii că n-are nici o logică...

— Cine vorbeşte de logică acum?

— Al cui concurs de înot?

— Al lui Luke. Acum putem schimba subiectul, te rog?

— Aşadar, el te învinovăţeşte pe tine, dar, în acelaşi timp, simte că o parte din vină îi revine lui, nu?

— Întocmai. E extrem de complicat...

— În adâncul lui, e un copil bun. Are foarte multă personalitate, ca majoritatea băieţilor de vârsta lui. Dur pe dinafară, dar foarte sensibil pe dinăuntru...

— Cum se face că eu nu apuc să văd partea lui sensibilă?

— Pentru că tu eşti tatăl lui şi nu reprezinţi o ameninţare pentru el.

— Ei, atunci poate discuţi tu cu el despre dezavantajele fumatului.

— Da, vezi să nu, spuse ea chicotind. Luă un pachet de Marlboro din buzunarul jachetei de blugi şi îl scutură până ce scoase o ţigară. Nu cred că sunt persoana cea mai indicată pentru asta. Aş fi cam ca Sid Vicious ăla al tău ţinând predici despre cum să spui „nu” drogurilor.

Acestea fiind spuse, Cassie scoase bricheta Bic din plastic portocaliu şi aprinse ţigara, trăgând farfurioara de sub ceaşca de ceai, pentru a o folosi ca scrumieră.

— Credeam că cei care fac yoga nu fumează, spuse Nick.

Ea îi aruncă o privire usturătoare.

— Yoga nu ţine de respiraţie?

— Fii serios..., spuse ea.

— Scuze.

— Pot să te întreb ceva? zise ea deodată.

— Desigur.

— Julia mi-a povestit despre câinele vostru. Nick simţi un nod în stomac, dar nu spuse nimic. Dumnezeule! continuă ea. E incredibil. Cum te-ai simţit când s-a întâmplat chestia asta?

— Cum m-am simţit? Nick nu ştia ce să răspundă. Cum s-ar fi simţit oricine altcineva în situaţia asta? Clătină din cap şi ezită puţin, înainte de a spune: Mi-era îngrozitor de teamă pentru copiii mei, asta mai mult decât orice altceva. Eram cuprins de groază la gândul că ei vor urma la rând.

— Dar trebuie să fi fost şi furios totodată. Vreau să spun... Dumnezeule! Să facă cineva asta familiei tale! Înclină capul într-o parte, studiindu-l intens pe Nick. Cred că aş fi gata să-l ucid!

Oare de ce îi punea Cassie astfel de întrebări?

Se simţi cuprins de un val de transpiraţie rece.

— Nu, răspunse el în cele din urmă, nu era atât furie, cât instinct protector. Asta am simţit atunci, mai mult decât orice.

Ea încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Desigur. Aşa este. Reacţia oricărui tată. Trebuie să protejeze copiii.

— Exact. Am instalat un nou sistem de alarmă, le-am spus copiilor să fie extrem de precauţi... Din păcate, nu poţi face prea multe.

Telefonul lui mobil începu să sune.

Se scuză şi răspunse:

— Nick Conover.

— Domnule Conover, aici detectivul Rhimes...

Nick făcu o pauză de câteva secunde.

— A, da... Bună ziua...

Se întrebă dacă Cassie putea auzi vocea detectivului.

Cassie continuă să fumeze, în timp ce studia leneş un avertisment scris cu litere de mână pe o tăbliţă, cu cretă roz: ACEASTA ESTE O ZONĂ UNDE NU SE FUMEAZĂ.

— Îmi pare extrem de rău să vă deranjez duminica, dar dacă puteţi să-mi acordaţi puţin timp, aş dori să trec pe la dumneavoastră să stăm un pic de vorbă.

— Da, desigur... Ce s-a întâmplat?

— Sunt câteva detalii care îmi sunt neclare şi m-am gândit că mi le-aţi putea lămuri dumneavoastră. Ştiu că duminica e ziua dedicată familiei, dar dacă nu vă deranjează...

— Sigur, acceptă Nick. Pe la ce oră aţi dori să treceţi?

— Peste o jumătate de oră este bine?

Nick ezită puţin:

— Cred că e în regulă... Terminând convorbirea el se scuză: Cassie, ştii, îmi pare rău, dar...

— Familia are nevoie de tine, completă ea.

El aprobă din cap.

— Mi-e teamă că da. Mă revanşez fată de tine cu altă ocazie.

Ea îi puse o mână pe braţ.

— Hei, nu-ţi face griji. Familia este întotdeauna pe primul loc. De îndată ce se despărţi de ea, Nick formă numărul de mobil al lui Eddie.

56

Urcând pe aleea ce ducea la poarta de fier elegantă, cu plăcuţa aceea de metal pe care scria CARTIERUL REZIDENŢIAL FENWICKE, Audrey era foarte conştientă de faptul că intra în altă lume. Se schimbase de hainele de

biserică şi îmbrăcase ceva mai lejer, iar acum simţea că nu e îmbrăcată aşa cum ar fi cerut eticheta locului în care ajunsese. Cât despre maşina ei Honda Accord, aceasta nu se potrivea nicicum cu decorul. Paznicul din ghereta de la poartă o cântări din priviri dispreţuitor atunci când o legitimă şi puse mâna pe telefon pentru a-l suna pe Conover. Audrey se îndoia că atitudinea paznicului ar fi avut vreo legătură cu culoarea pielii ei. Mai degrabă cu culoarea ruginei de pe aripa din faţă-stânga.

Observă toate camerele de filmat. Una dintre ele, instalată pe gheretă, o filma pe ea. O alta era poziţionată în aşa fel încât să surprindă plăcuţa de înmatriculare din spate. Lângă fereastra gheretei mai era şi un cititor de carduri cu senzor: probabil cei care locuiau aici trebuiau să fluture cardul prin faţa senzorului pentru a putea intra. Toată această desfăşurare de forţe de pază era de-a dreptul impresionantă. Dar oare cum o fi fost să trăieşti astfel? se întrebă ea.

Într-un loc precum Fenwick, unde infracţiunile se petreceau în marea lor majoritate în partea rău-famată a oraşului, de ce şi-ar fi dorit cineva să trăiască astfel? Apoi îşi aminti ce-i spusese Conover despre îngrijorarea soţiei sale cum că familia îi putea fi ameninţată de angajaţii disponibilizaţi de la Stratton.

Urcând pe aleea ce ducea spre casă, ea trase aer în piept.

Aceasta era o vilă de lux, nu exista vreun alt cuvânt care s-o poată descrie. Casa era imensă, construită din piatră şi cărămidă, era cu adevărat frumoasă. Audrey nu mai văzuse o astfel de casă în realitate, poate doar în filme. Era situată în mijlocul unui câmp imens, verde, cu peluză, cu copaci şi flori unicat pretutindeni. Urcând pe aleea cu dale de piatră către casă, Audrey aruncă din nou o privire către peluză şi observă că firele de iarbă erau micuţe, firave şi rare.

Ajungând mai aproape, constată că gazonul fusese semănat recent.

Gazon.

Se prefăcu că se împiedică de una din dalele de pavaj şi căzu în genunchi, blocându-şi căderea cu o mână. Când se ridică din nou în picioare strecură o bucată sănătoasă de pământ în poşetă, exact în momentul în care uşa din faţă se deschise, iar în pragul ei apăru Nicholas Conover.

— Sunteţi bine? o întrebă el coborând treptele din faţa casei şi venind către ea.

— Sunt cam neîndemânatică. Soţul meu mă întreabă întotdeauna: „E greu să stai în două picioare?”

— Ei bine, nu sunteţi prima care se împiedică pe dalele astea. Trebuie să facem ceva cu aleea asta.

Era îmbrăcat cu nişte blugi deschişi la culoare, un tricou polo bleumarin şi pantofi sport de culoare albă. Audrey nu observase până acum cât de înalt şi cochet era, şi nici cât părea de puternic. Arăta ca un atlet sau un fost atlet. Îşi aminti că citise undeva cum că fusese o vedetă a echipei de hochei pe vremea liceului.

— Îmi pare rău că vă deranjez acasă într-o zi de duminică.

— Nu vă faceţi probleme, o linişti el. Îmi este totuna. Programul meu din timpul săptămânii este foarte aglomerat. În afară de asta, vreau să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să vă ajut. Munca dumneavoastră este importantă.

— Apreciez bunăvoinţa dumneavoastră. Aveţi o casă foarte frumoasă.

— Mulţumesc. Intraţi. Pot să vă ofer nişte cafea?

— Nu, mulţumesc.

— Atunci poate nişte limonadă? Fiica mea face cea mai bună limonadă.

— Serios?

— Direct din sticla de concentrat de fructe congelat. Chiar aşa.

— Sună tentant, dar am să vă refuz de data asta. Înainte să urce treptele de la intrare, Audrey se întoarse, zicând: Asta trebuie să fie într-adevăr cea mai frumoasă peluză pe care am văzut-o vreodată.

— Ei bine, asta îi place unui bărbat să audă.

— O, da... Bărbaţii şi peluzele lor... Serios vorbind însă, arată ca gazonul de pe terenul de golf.

— Iar eu nici măcar nu joc golf. Cel mai mare defect al meu ca director general al unei mari companii.

— Este... Sper că nu vă supăraţi că vă întreb, pentru că soţul meu, Leon, se plânge întruna de starea jalnică a peluzei noastre... Aţi întins rulouri de gazon?

— Nu, doar seminţe.

— Seminţe obişnuite de iarbă sau... cum se numeşte chestia aia... care se pulverizează?

— Gazon de hidroînsămânţare. Exact, din acela este.

— Ei bine, va trebui să-i spun lui Leon acest lucru. El le spune chestiilor ăstora „hidrobălării”, pentru că, spune el, sunt prea multe buruieni în iarbă. Mie însă mi se pare perfect ce văd aici.

— Soţul ăsta al dumneavoastră pare a fi un tip tare glumeţ.

— O, da. Este, spuse Audrey. Ce-i al lui e-al lui.

Uşa de la intrare arăta ca adusă de la Versailles - lemn bogat sculptat, de culoarea mierii. Când Conover deschise uşa, se auzi un sunet strident, dar nu foarte tare: un sistem de alarmă. O conduse printr-un hol imens, cu tavane înalte, care îţi lua respiraţia. „Aşadar, aşa trăiesc oamenii cu bani, se gândi ea. Oare cum o fi să-ţi permiţi o casă ca asta?” Încercă să nu rămână cu gura căscată, dar nu era deloc uşor.

Auzi pe cineva cântând la pian şi se gândi imediat la Camille.

— E cineva din familie? se interesă ea.

— Fiica mea, răspunse el. Credeţi-mă, chestia asta cu exersatul nu se întâmplă des. E ca o eclipsă totală de soare.

Trecură pe lângă camera unde o fetiţă exersa la pian - o copilă înaltă şi slabă, cu părul închis la culoare, cam de vârsta lui Camille, îmbrăcată cu un tricou de baseball. Interpreta primul preludiu din *Clavecinul bine temperat* al lui Bach - una dintre piesele preferate ale lui Audrey. O cânta sacadat, mecanic, evident neînţelegând deocamdată cât de armonios trebuia să curgă piesa. Audrey surprinse cu coada ochiului, într-o fracţiune de secundă, un pian cu coada scurtă, un Steinway. Îşi aminti câte economii făcuseră LaTonya şi Paul pentru a cumpăra pianina aceea veche şi uzată, care era mai mereu dezacordată. „Oare cum o fi să ai un Steinway?” se gândi ea.

Pe moment, fu tentată să rămână pe loc şi să asculte, dar Conover continua să înainteze, aşa că se ţinu după el. Când intrară într-un salon elegant, cu covoare persane şi scaune mari, aparent foarte confortabile, Audrey remarcă:

— Ei, lor niciodată nu le place să exerseze.

— Mie-mi spuneţi? replică bărbatul, afundându-se într-unul dintre scaune. Ar cam trebui să le punem..., începu el, după care se întrerupse şi începu din nou: La vârsta asta, se contrazic cu tine pentru orice fleac. Aveţi copii?

Audrey se aşeză pe scaunul de lângă el, nu pe cel din faţa lui, preferând să evite confruntarea prin limbajul trupului.

— Nu, mi-e teamă că n-am fost binecuvântaţi cu copii, spuse ea.

Oare ce-o fi vrut să spună? Că ar cam trebui să le punem pistolul la tâmplă? Interesantă era nu atât figura de stil în sine, cât reacţia lui de a se controla.

Interesant...

Privirile îi fură atrase întâmplător de un colaj de fotografii de familie în rame de argint, aşezate pe o masă joasă între

ei doi, şi simţi invidia înfigându-şi colţii. Îi văzu acolo pe Conover şi pe soţia lui decedată, alături de un fiu şi o fiică. Conover împreună cu cei doi copii ai săi şi cu câinele familiei. O familie foarte frumoasă.

Casa asta, copiii ăştia... Audrey se simţea copleşită de invidie, lucru care o făcu să-i fie ruşine de ea însăşi.

„Pizma şi mânia împuţinează zilele”, spunea Eclesiasticul. Altundeva se spunea că invidia este putreziciunea oaselor - în Proverbe să fi fost oare? Cine e în stare să stea neplecat în faţa invidiei? Chiar aşa, cine? „Iată, aceştia sunt păcătoşi şi sunt îndestulaţi. Veşnic sunt bogaţi.” Cuvintele acestea erau din Psalmi, Audrey era aproape sigură în această privinţă. „Într-adevăr pe drumuri viclene i-ai pus pe ei şi i-ai doborât când se înălţau.”

Toată casa ei ar fi putut să încapă în două dintre camerele astea.

Ea n-o să aibă niciodată copii.

Se afla lângă bărbatul pe umerii căruia stătea responsabilitatea concedierii lui Leon.

Îşi scoase carneţelul de însemnări şi spuse:

— Aşadar, am vrut să clarific câteva nelămuriri cu care am rămas la ultima noastră conversaţie.

— Desigur... Conover se făcu comod în scaunul lui, cu braţele încrucişate, întinzând picioarele. Cu ce pot să vă ajut? se oferi el.

— Dacă ne-am putea întoarce puţin cu zece zile în urmă, la seara de marţea trecută...

Conover păru nedumerit.

— ... Noaptea în care a fost ucis Andrew Stadler...

Bărbatul aprobă printr-o mişcare a capului.

— Am înţeles. Aşa e...

Ea îşi consultă blocnotesul, ca şi când ar fi avut în faţă notiţele de la ultima lor discuţie. Deja le transcrisese şi le pusese într-un dosar, într-una dintre cutiile cu cazul Stadler.

— Am discutat despre locul în care vă aflaţi în noaptea aceea, îi aminti ea, atunci când amintirile dumneavoastră erau ceva mai proaspete. Mi-aţi spus că eraţi acasă şi că aţi adormit pe la unsprezece, unsprezece şi jumătate. Mi-aţi spus că aţi dormit toată noaptea.

— Aşa...

— Nu vă amintiţi să vă fi trezit în noaptea aceea...

El ridică din sprâncene.

— Presupun că e posibil să mă fi trezit să merg la toaletă...

— Dar n-aţi dat nici un telefon...

— Când anume?

— În timpul nopţii. După ce v-aţi dus la culcare.

— Nu-mi amintesc să fi făcut-o, spuse el zâmbind şi aplecându-se în faţă. Dacă dau telefoane în somn, înseamnă că am probleme şi mai mari decât ştiu eu.

Ea îi întoarse zâmbetul.

— Domnule Conover, la ora 2.07 în noaptea respectivă i-aţi dat un telefon directorului de la pază, Edward Rinaldi. Vă amintiţi acest lucru?

Conover nu păru să reacţioneze. Ai fi zis că studiază modelul covorului oriental.

— Adică după miezul nopţii, miercuri spre dimineaţă?

— Exact.

— Atunci probabil că am încurcat zilele.

— Mă scuzaţi?

— Mi-amintesc că într-una dintre acele nopţi s-a declanşat alarma. Am setat-o în aşa fel încât să scoată un sunet de avertizare în dormitorul meu, să nu trezească toată casa.

— S-a declanşat alarma..., repetă Audrey. Acest amănunt se putea verifica, desigur.

— Ceva a declanşat-o, iar eu am coborât să văd despre ce era vorba. Nu era nimic, din câte am reuşit eu să văd,

dar am fost puţin nelinişstit. Sunt convins că puteţi înţelege acest lucru, după tot ceea ce se întâmplase.

Ea încuviinţă din cap, îşi presă buzele una de alta şi mâzgăli ceva pe carnet. Nu întâlni privirile bărbatului.

— Eddie, directorul de la paza Stratton, tocmai îl rugase pe unul dintre oamenii lui să instaleze sistemul ăsta nou de alarmă, foarte complex, şi nu eram sigur dacă era vorba doar de o alarmă falsă sau dacă era cazul să mă îngrijorez.

— N-aţi sunat la firma de securitate?

— Primul meu gând a fost să-l sun pe Eddie - l-am rugat să vină la mine acasă şi să verifice.

Ea ridică privirile.

— Nu puteaţi verifica dumneavoastră?

— A, am verificat. Dar doream să mă asigur că nu era nici o problemă cu sistemul. Nu voiam să chem poliţia pentru ceva ce s-ar fi dovedit o alarmă falsă. Doream ca Eddie să verifice mai întâi.

— La ora două dimineaţa?

— N-a fost prea fericit. Conover rânji din nou. Dar dată fiind experienţa anterioară, am fost amândoi de acord că mai bine să prevenim orice problemă decât să ne pară rău după aceea.

— Şi totuşi, mie mi-aţi spus că aţi dormit toată noaptea.

— Evident, am încurcat zilele. Îmi cer scuze. Atitudinea bărbatului nu părea câtuşi de puţin defensivă, ci mai degrabă destul de relaxată, indiferentă. Hai să vă mai spun ceva. Am tot luat nişte pastile care să mă ajute să dorm, iar unul dintre efecte este acela că nopţile mele sunt puţin cam tulburi.

— Amnezie?

— Nu, nimic de genul ăsta. Nu cred că Ambien cauzează amnezie, aşa cum o fac alte somnifere, precum Halcion sau mai ştiu eu ce. Doar că atunci când adorm sunt complet ameţit.

— Înţeleg...

Conover tocmai îşi schimbase povestea considerabil, dar într-o manieră cât se poate de credibilă. Sau poate că era ea prea bănuitoare? Era posibil ca el chiar să fi încurcat zilele. Oamenii păţeau asta tot timpul. Dacă noaptea aceea n-ar fi fost neobişnuită sau demnă de remarcat pentru el - cu alte cuvinte, dacă n-ar fi asistat la uciderea lui Andrew Stadler în respectiva noapte sau dacă n-ar fi conştientizat-o, înainte sau după ce faptul fusese consumat - atunci el n-ar fi avut nici un motiv plauzibil ca să ţină minte ceea ce făcuse. Sau nu făcuse.

— Şi până la urmă domnul Rinaldi chiar a venit până aici?

Conover aprobă din cap.

— Cam cu o jumătate de oră mai târziu. A traversat curtea de la un capăt la altul, n-a găsit nimic. A verificat sistemul. S-a gândit că poate vreun animal mai mare a declanşat alarma - o căprioară sau ceva...

— Nu un intrus.

— El n-a reuşit să vadă vreunul. Adică, e posibil să fi fost cineva acolo, dând târcoale pe proprietatea mea, lângă casă. Dar eu n-am văzut pe nimeni când m-am trezit, şi nici Eddie nu a văzut nimic când a ajuns aici.

— Spuneţi că aţi luat Ambien ca să adormiţi în noaptea aceea?

— Exact.

— Aşadar, probabil că eraţi destul de ameţit când s-a declanşat alarma.

— Cred şi eu...

— Prin urmare, ar fi putut fi cineva sau cineva pe aici, pe care să nu-l fi observat. Cu toată buimăceala dumneavoastră...

— Tot ce se poate.

— S-a mai trezit cineva din casă atunci?

— Nu. Copiii dormeau, iar Marta - dădaca şi menajera noastră - nu s-a trezit nici ea. Aşa cum am mai spus, alarma

era setată în aşa fel încât să sune doar în dormitorul meu, şi nu foarte tare. Iar casa este destul de bine izolată fonic.

— Domnule Conover, spuneaţi că directorul de la pază „tocmai” instalase noul sistem de alarmă. Când anume s-a întâmplat asta?

— Cu două săptămâni în urmă. Nici măcar atât.

— După incidentul cu câinele?

— Exact. Dacă l-aş fi putut pune pe Eddie să-mi facă un şanţ cu apă şi un pod basculant, aş fi făcut-o şi pe-asta. Nu vreau ca vreunul dintre copiii mei să fie în pericol vreodată.

— Bineînţeles. Audrey îşi aminti că observase camerele de supraveghere din jurul casei atunci când sosise. Dacă aţi fi avut instalat un astfel de sistem mai devreme, probabil că aţi fi putut preveni intrările prin efracţie.

— E posibil, admise Conover.

— Dar locuiţi într-o comunitate împrejmuită. Când intri aici, eşti copleşit de toate aceste măsuri de siguranţă - paznic, control de acces, camere la intrare şi de jur împrejurul gardului de perimetru...

— Toate acestea sunt foarte bune pentru a nu permite accesul vehiculelor neautorizate. Problema este că nu avem nimic care să oprească pe cineva să sară gardul care nu e vizibil din ghereta paznicului şi să intre astfel. Camerele o să-l surprindă pe individ, dar nu există senzori de mişcare de jur împrejurul gardului - nici o alarmă care să se declanşeze...

— Acesta este un neajuns grav al sistemului de securitate.

— Mie-mi spuneţi? De aceea a dorit Eddie să consolideze sistemul de alarmă de acasă.

Dar acum un alt gând încolţi în mintea lui Audrey, iar ea agăţă de el ca de o ultimă speranţă.

Sistemul de siguranţă.

Camerele.

Nimic care să oprească pe cineva să sară gardul.

Dacă Stadler sărise gardul ce înconjura cartierul Fenwicke, mersese pe jos către casa lui Conover în miez de noapte şi traversase peluza, declanşând senzorii de mişcare nou-nouţi, oare acest lucru n-ar fi fost surprins de camerele video ale lui Conover?

Iar dacă aşa stăteau lucrurile, n-ar fi existat şi o înregistrare pe undeva? Probabil nu pe casetă video. Nimeni nu mai folosea aşa ceva. Dar trebuie să fi fost arhivate pe un hard drive ce se afla undeva în casă, nu? Chiar era nerăbdătoare să afle. Nu ştia prea multe despre modul de funcţionare al acestor sisteme foarte moderne.

Trebuia să analizeze lucrurile îndeaproape.

— Ştiţi, m-am răzgândit în legătură cu cafeaua aceea, spuse ea.

57

Audrey ajunse acasă abia cu puţin după ora şapte, simţind un nod în stomac în timp ce întorcea cheia în broasca de la uşa din faţă. Îi spusese lui Leon că va ajunge acasă la cină, deşi nu precizase la ce oră se va întâmpla acest lucru. Era suficient pentru a-l scoate din sărite.

Dar el nu era acasă.

De mai multe seri la rând venea acasă foarte târziu, aproape de ora zece. Oare ce făcea? Ieşea să se îmbete? Şi totuşi, în ultima vreme nu părea băut când se întorcea acasă. Audrey nu simţea miros de băutură în respiraţia lui.

Avea o altă bănuială, cu toate că îi făcea rău numai când se gândea la acest lucru. Asta ar fi justificat faptul că Leon nu mai era interesat să facă sex cu ea.

Primea astfel de atenţii din altă parte. Leon, se temea ea, avea o aventură, iar în ultima vreme el o sfida cu neruşinare, fără măcar să încerce să se ascundă.

Leon stătea acasă toată ziua, în timp ce ea era la serviciu. Această situaţie îi oferea suficiente prilejuri de a o înşela fără ca ea să afle. Dar ieşirile lui în oraş, sosirea acasă la ora nouă-zece seara, fără măcar o scuză oarecare - ăsta era de-a dreptul un afront personal. Era strigător la cer!

Cum era de aşteptat, la câteva minute după ora zece, Audrey auzi clinchetul de chei în broască, iar Leon intră în casă şi merse direct la bucătărie, unde îşi puse apă într-un pahar. Fără să rostească nici măcar un cuvânt de salut.

— Leon, îl strigă ea.

Dar el nu răspunse.

Iar ea ştiu. Nu trebuia să fii detectiv pentru aşa ceva. Era atât de evident. Înţelese şi simţi acest lucru ca pe o izbitură puternică în plex.

Nick se aşează pe un scaun în biroul lui, încercând să răsfoiască nişte hârtii. Îl sunase pe Eddie, acasă şi pe mobil, dar fără nici un răspuns. La cea de-a patra încercare, Eddie răspunse cu un „Ce este?” enervat.

— Eddie, tipa tocmai a plecat, îl informă Nick.

— Cine? Spioana-vedetă a Fenwick-ului? Femeia asta nu are puteri supranaturale, Nick. Nu face decât să te pună pe jar. Au încercat să-şi facă jocul lor mizerabil şi cu mine astăzi - la mine a venit ălălalt, Bugbee. Mi-a pus o mulţime de întrebări idioate, dar mi-am dat seama că nu ne au cu nimic la mână.

— M-a întrebat despre telefonul pe care ţi l-am dat în noaptea aceea.

— Şi ce i-ai spus?

— Păi, am... Ştii, îi spusesem iniţial că am dormit toată noaptea...

— *La dracu'!*

— Nu, ascultă-mă. Asta am spus la început, dar apoi, când mi-a spus că ştie că te-am sunat pe mobil, i-am spus că eu trebuie să fi încurcat zilele. I-am spus că s-a declanşat alarma în seara aceea, aşa că te-am sunat să vii să o verifici. Nick aşteptă răspunsul lui Eddie cu o teamă crescândă. Dumnezeule, Eddie, să nu-mi zici că i-ai spus altceva celuilalt detectiv! Adică, m-am gândit că declanşarea alarmei poate fi verificată...

— Nu, ai făcut foarte bine. I-am spus şi eu cam acelaşi lucru când am văzut despre ce e vorba. Dar, omule, am făcut pe mine de frică, gândindu-mă că o să începi s-o dai cotită, să inventezi mai ştiu eu ce... Bravo!

— Trebuie să ne coordonăm ceva mai atent, Eddie. Să fim siguri că nu spunem poveşti diferite.

— Aşa e.

— Şi încă ceva. A fost încântată de sistemul de alarmă.

— Are gusturi bune. Eddie coborî vocea: Ca şi superciudata asta care e goală în patul meu. Şi care tocmai îmi admira paloşul. Motiv pentru care trebuie să te las acum.

— În special camerele. *Camerele,* Eddie.

— Serios?

— Eşti *absolut sigur* că nu poate să recupereze fragmentul de bandă pe care l-ai şters?

— Nu e bandă, e înregistrare digitală, izbucni Eddie. În orice caz, ţi-am zis, nu ai motive de îngrijorare. Ce a fost, a fost. De ce dracu' mai purtăm conversaţia asta acum? Am pierdut zece minute să preîncălzesc cuptorul. Acum trebuie să bag franzela înăuntru înainte să se răcească. Înţelegi ce vreau să spun?

— Hardul este perfect curat, da? Nu se poate recupera nimic?

La celălalt capăt al firului se auzi un oftat exasperat.

— Încetează cu văicărelile astea de fetişcană, bine?

Nick se simţi cuprins de un val de furie, pe care simţi că e mai bine să şi-l ţină în frâu.

— Sper din toată inima că ştii ce faci, spuse el cu răceală.

— Nick, iar faci asta. Iar îţi bagi nasul în treburile mele. A, apropo. Ştii cercetările alea de m-ai rugat să le fac în ceea ce-l priveşte pe Scott McNally?

— Aşa...

— Ţi-aduci aminte că luna trecută a fost plecat timp de o săptămână?

— Da. La nu ştiu ce fermă agroturistică în Arizona. Grapevine Canyon, parcă? Spunea că a fost cam ca în *City Slickers*[49]*,* numai că n-a râs nimeni.

— *City Slickers,* spune el? Mai degrabă *Tigru şi dragon*[50]*.* O fi el şmecher, dar zgârcit cum e, nu putea să rateze reducerile de călătorie pentru corporaţii, nu? Aşa că nerodul ăsta solicită discountul pentru angajaţii Stratton şi îşi cumpără biletul pentru Hong Kong. Am primit chitanţele de la fetele de la Departamentul de Călătorii. Nu ţi se pare al dracului de incredibil?

— Hong Kong?

Eddie dădu din cap.

— Hong Kong şi apoi Shenzhen. Ăsta din urmă e o zonă industrială imensă de lângă Hong Kong, cu o grămadă de fabrici, pe continent.

— Ştiu ce e Shenzhen.

— Chestia asta îţi spune ceva?

— Îmi spune că Scott mă minte cu neruşinare, concluzionă Nick. „Şi îmi mai spune că toate zvonurile alea

---

49 Comedie din 1991 cu Billy Crystal, în care trei prieteni care trec prin criza vârstei de mijloc decid să ia o pauză şi să petreacă mai mult timp în mijlocul naturii. Ei pleacă împreună în sud-vestul Americii, hotărâţi devină cowboy adevăraţi, şi trec prin multe peripeţii. (n.tr.)

50 Film din 2000, în regia lui Ang Lee, considerat o capodoperă a filmului de arte marţiale. (n.tr.)

sunt adevărate. Nu iese fum fără foc, cum bine zicea şi tipul de la GSA.”

— Mi se pare mie că belelele se ţin scai de tine, peste tot, spuse Eddie. Belele în toată regula.

58

Audrey fu surprinsă să îl găsească pe Bugbee la birou atât de devreme, stând în cubiculumul lui şi vorbind la telefon. Se apropie şi îl auzi discutând cu o firmă producătoare de gazon, interesându-se despre procedeul de hidroînsămânţare. „Ca să vezi! se gândi ea. Chiar e pus pe treabă în cazul ăsta.”

Bugbee era îmbrăcat cu sacoul lui sport obişnuit, de un verde pal cu model ecosez, o cămaşă albastru-deschis şi o cravată roşie. Una peste alta, nu era un bărbat urât, în ciuda faptului că se îmbrăca precum un comerciant de maşini uzate. El o văzu stând acolo, dar continuă să vorbească la telefon, fără să dea semne că ar fi fost conştient de prezenţa ei. Ea ridică un deget. După un timp, o salută scurt din cap.

Audrey aşteptă până ce el închise telefonul, apoi îi arătă fără cuvinte sticluţa din plastic transparent pentru cremă de ochi.

El se uită la mostra de pământ şi întrebă bănuitor:

— Ce ai acolo?

— Am luat-o ieri, de pe peluza lui Conover. Făcu o pauză, apoi adăugă: Peluza lui a fost hidroînsămânţată recent.

Bugbee o privi cu ochi mari, înţelegând în sfârşit despre ce era vorba.

— Nu se acceptă, spuse el. E o probă obţinută ilegal.

— Ştiu. Dar merită să aruncăm o privire. Mie mi se pare că seamănă foarte bine cu substanţa găsită sub unghiile lui Stadler.

— Cât a trecut? Vreo două săptămâni de când a fost comisă crima. Probabil probele s-au deteriorat foarte mult de atunci. Ghemotoacele de mulci trebuie să se descompună.

— Au fost două săptămâni fără ploaie. Singura apă care le-a udat probabil că a fost cea din sistemul de irigare. Şi mai interesant e faptul că am reuşit să arunc o privire la sistemul lui de siguranţă, în timp ce el plecase să îmi pregătească o cafea. Acestea fiind zise, Audrey îi înmână partenerului ei un bileţel pe care mâzgălise nişte notiţe, adăugând: E destul de şmecher. Şaisprezece camere. Iată numele companiei de monitorizare la care apelează. Tot acolo sunt scrise mărcile şi modelele de echipament, inclusiv cele ale videorecorderului digital.

— Vrei să iau legătura cu unul dintre experţii de la Departamentul Tehnic, conchise Bugbee, iar Audrey realiză că era prima dată când nu o contrazicea.

— Cred că ar trebui să trecem pe acolo şi să aruncăm o privire pe recorder. Iar dacă tot suntem acolo, să căutăm sânge şi amprente, în interiorul şi în afara casei.

Bugbee dădu din cap aprobator.

— Crezi că totul s-a petrecut undeva în interiorul sau în preajma casei lui Conover, iar camerele de supraveghere au înregistrat.

— Nu putem ignora această posibilitate.

— Ar fi idioţi dacă le-ar scăpa din vedere un asemenea detaliu.

— Am întâlnit amândoi foarte multă idioţenie. Oamenii mai uită. Plus că nu mai e cum era odată, când puteai să scoţi caseta video din aparat şi să te descotoroseşti de ea. Trebuie să fie mult mai dificil să ştergi o înregistrare a unei

camere de supraveghere digitale. Trebuie să te pricepi la ceea ce faci.

— Eddie Rinaldi ştie foarte bine ce face.

— Se poate.

— Bineînţeles că ştie, spuse Bugbee. Sau poate te gândeşti că s-a ocupat Conover de asta?

— Cred că Eddie a făcut-o. Acum, că îl considera suspect, remarcă Audrey, nu-l mai numea Rinaldi, ci pur şi simplu Eddie. Cred că Conover l-a văzut sau l-a auzit pe Stadler în afara casei. Poate alarma s-a declanşat sau poate nu...

— Firma de securitate ar trebui, probabil, să aibă o înregistrare.

— Mă rog, oricum ar fi, Conover l-a sunat pe Eddie şi i-a spus că tipul ăsta încerca să pătrundă în casă. Eddie a venit, l-a înfruntat pe Stadler şi l-a ucis.

— Şi s-a descotorosit de cadavru.

— Este un fost poliţist. Este suficient de inteligent sau experimentat ca să se asigure că nu lasă urme pe cadavru...

— Cu excepţia mizeriei de sub unghii.

— E trecut de miezul nopţii, ora două dimineaţa, e târziu, întuneric şi amândoi au intrat în panică. Au scăpat din vedere unele detalii. Subtilităţi...

— Unul din ei transportă cadavrul pe bulevardul Hastings.

— Eddie, presupun.

Bugbee se gândi o clipă.

— Cei de la ghereta de pază a cartierului rezidenţial Fenwicke trebuie să aibă înregistrări cu plecările şi orele la care au avut loc acestea. Putem vedea dacă Conover a plecat cu maşina la puţin timp de la venirea lui Eddie. Sau dacă a fost doar Eddie.

— Şi asta la ce te-ar ajuta?

— Dacă victima a fost împuşcată în interiorul sau în afara casei lui Conover, ei ar fi trebuit să transporte cadavrul la containerul de pe Hastings. Pentru asta, ar fi trebuit să

folosească o maşină. Dacă şi Conover, şi Rinaldi au părăsit cartierul Fenwicke puţin după ora două, atunci oricare din ei putea transporta cadavrul. Dar dacă doar Eddie a plecat, atunci el este cel care a dus cadavrul.

— Exact. Trecură câteva clipe de tăcere. Sunt camere peste tot în jurul proprietăţii, spuse Audrey apoi.

Bugbee zâmbi.

— Dacă aşa stau lucrurile, i-am prins!

— Nu asta am vrut să spun. Dacă putem obţine înregistrările de supraveghere, putem afla cu siguranţă când anume a intrat şi a ieşit Eddie de pe proprietate.

— Sau Eddie şi Conover.

— Mă rog. Dar şi mai important, putem vedea dacă a venit *Stadler.* Dacă Andrew Stadler a pătruns pe proprietate. Atunci am şti concret pe unde a umblat Stadler.

Bugbee dădu din cap.

— Mda... Urmă o altă pauză, după care Bugbee conchise: Ceea ce înseamnă că Eddie are o armă de calibru 38 neautorizată.

— De ce neautorizată?

— Pentru că am răsfoit dosarele cu certificate de inspecţie tehnică de la biroul şerifului local. Are autorizaţii pentru un Ruger, un Glock, o puşcă de vânătoare şi pentru vreo două pistoale automate. Dar nu şi pentru un 38. Deci dacă are vreunul, nu are acte pentru el.

— Am insistat pe lângă cei de la laboratorul criminalistic, spuse Audrey. Vreau să văd dacă pot folosi baza lor de date pentru a afla dacă nu cumva gloanţele pe care le-am găsit în cadavrul lui Stadler se potrivesc cu vreun alt caz la care nu a fost descoperită arma.

Bugbee păru impresionat, dar se mulţumi să dea din cap aprobator.

— Oricum ar fi, vom avea nevoie de un mandat de percheziţie, ca să vedem ce arme are Rinaldi.

— N-o să fie greu să obţinem unul.

— În regulă... Dacă găsim un 38 şi gloanţele se potrivesc... Lui Audrey începea să-i placă acest schimb de replici alert, deschis, chiar dacă Bugbee era în continuare irascibil şi precaut.

— Visezi! Nu poate fi atât de stupid!

— Speranţa moare ultima. Ce a spus despre apelul acela?

— A fost destul de abil. A spus că da, a primit un telefon de la Conover în noaptea aceea; că se declanşase alarma acasă la Conover, iar el a fost solicitat să verifice sistemul. A spus că situaţia l-a cam scos din sărite, dar că s-a dus totuşi să verifice. Ştii tu... Faci pe dracu' în patru ca să fie şeful mulţumit. Nu era cine ştie ce. Conover a făcut vreo gafă?

— Nu. A... Mă rog, mi s-a părut că, într-un fel, şi-a elaborat povestea.

— A elaborat-o?

— Nu şi-a schimbat versiunea imediat. I-am amintit că îmi spusese anterior că a dormit toată noaptea, iar apoi l-am întrebat despre apelul pe care l-a dat la ora două dimineaţa şi şi-a asumat imediat greşeala. A spus că probabil a încurcat zilele.

— Se mai întâmplă. Îl crezi?

— Nu ştiu ce să zic...

— Părea că făcuse repetiţii pentru asta?

— E greu de spus... Ori spunea adevărul, ori îşi făcuse temele foarte conştiincios.

— De regulă, poţi să-ţi dai seama.

— De regulă, da. Dar eu n-am reuşit.

— Poate că ştie să mintă foarte bine.

— Sau poate că spune adevărul. Aşa cum văd eu lucrurile, el spune un adevăr *parţial.* L-a sunat pe Eddie, Eddie a venit - iar aici se încheie partea adevărată. Eddie ţi-a spus să fi găsit ceva când s-a uitat prin curtea lui Conover?

— Mda... A spus că a găsit praful de pe tobă.

— Măcar până aici s-au potrivit, spuse Audrey.

— Poate prea bine.

— Nu ştiu ce înseamnă asta. Potrivit înseamnă potrivit. Ştii ceva? Eu zic că ar trebui să ne mişcăm repede. Pistolul, înregistrarea - astea sunt lucruri de care s-ar putea descotorosi, dacă n-au făcut-o deja. Să arunce pistolul, să şteargă înregistrarea, în fine... Acum, dacă am discutat cu fiecare în parte, în acelaşi timp, amândoi o să devină bănuitori. Dacă au de gând să distrugă vreo dovadă, acum o vor face.

Bugbee dădu din cap aprobator.

— Vorbeşte cu Noyce, solicită mandatele acelea pentru orice eventualitate. Eu o să dau câteva telefoane. Poţi să-ţi contramandezi orice altă activitate din programul de azi?

— Cu cea mai mare plăcere.

— A, am sunat-o pe puştoaica Stadler pentru continuarea discuţiei.

— Şi?

— N-are nici cea mai vagă idee despre ce făcea taică-său în noaptea în care a fost ucis. Zice că nu i-a spus nimic despre Conover.

— Şi crezi că spune adevărul?

— N-am nici un motiv să cred altceva. Instinctul meu îmi spune că da, e sinceră.

Audrey încuviinţă:

— Da, şi eu cred la fel.

Câteva minute mai târziu, Bugbee intră în cubiculumul lui Audrey, afişând un zâmbet viclean.

— Ce-ai spune dacă ai afla că Nicholas Conover a apelat la o companie denumită Elite Professional Lawn Care? Cu şaisprezece zile în urmă, această firmă a hidroînsămânţat terenul din jurul casei directorului general al Stratton Corporation. Tipul îşi amintea bine - arhitectul, un individ pe nume Claflin, chiar a specificat: Penn Mulch.

A spus că urmau să instaleze o nouă conductă de gaz sau ceva de genul, să rupă iarba veche, iar clientul lui a decis să amenajeze o peluză cu totul nouă, care s-o înlocuiască pe cea veche şi urâtă. Tipul de la firma de amenajări cu gazon a spus că a semăna o chestie atât de scumpă pe un şantier în construcţie reprezintă bani aruncaţi pe fereastră, dar că nu are de gând să se contrazică cu nimeni. Cu atât mai puţin cu un client care plăteşte banul gros, dacă înţelegi...

59

Scott McNally obişnuia să vină la birou cam la aceeaşi oră ca Nick, mai precis pe la şapte jumătate. În mod normal, ei şi ceilalţi colegi sosiţi devreme se aşezau la birourile lor şi lucrau sau se ocupau de e-mailuri, nu prea socializau, ci profitau de minutele de linişte pentru a putea rezolva diverse treburi fără a fi întrerupţi.

Dar în dimineaţa aceasta, Nick făcu o plimbare până în cealaltă parte a etajului şi se apropie în linişte de cubiculumul lui Scott. Simţea un impuls de furie ori de câte ori se gândea la felul în care Scott îl minţise că pleacă la ferma aceea turistică din Arizona, când, de fapt, el făcuse o călătorie secretă în China. Asta se lega de ceea ce aflase de la tipii de la Atlas McKenzie şi de la Siguranţa Naţională - zvonurile acelea nenorocite cum că Stratton negocia pe tăcute „mutarea companiei în China” - indiferent ce însemna acest lucru, mai exact.

Era timpul să zgâlţâie puţin colivia lui Scott, să afle ce învârtea el.

— Ai ceva idei interesante pentru o vacanţă? îl întrebă Nick fără nici o introducere.

Scott ridică privirile, tresărind.

— Eu? Fii serios, ideea mea de vacanţă grozavă este o convenţie Star Trek. Văzând expresia de pe chipul lui Nick, Scott începu să râdă nervos: Mă rog, lui Eden îi place să meargă la Parrot Cay, în insulele Turks şi Caicos.

— Sincer să fiu, mă referream la vreun loc de prin Orientul îndepărtat. Cum ar fi Shenzhen, poate? Unde îţi place să stai când vizitezi Shenzhen-ul, Scott?

Lui Scott i se urcă sângele în obraji. Coborî privirile pe birou - fusese aproape ca un reflex, remarcă Nick - şi spuse:

— Aş merge oriunde e nevoie, ca să mănânc o porţie bună de porc mu shu.

— De ce, Scott?

Scott nu răspunse imediat.

— Amândoi ştim cât a insistat Muldaur să ne mutăm departamentul de fabricaţie în Asia, spuse Nick. Chestia asta o faci pentru el? Verifici fabricile chinezeşti fără ştirea mea?

Scott ridică privirile de pe birou, cu o mină aparent îndurerată.

— Uite ce e, Nick. În momentul ăsta, Stratton e ca un căţeluş cu diaree, înţelegi tu? E drăguţ pentru cei care vor să se uite la el, dar nimeni nu e dispus să se apropie prea mult. Nu-i fac nici unuia dintre noi vreun bine dacă nu analizez aceste posibilităţi.

— Posibilităţi?

— Înţeleg că pentru tine este un lucru supărător. Nu te pot învinovăţi pentru asta. Dar, într-o bună zi, când te vei uita la cifre şi mă vei întreba: „Scott, care sunt opţiunile noastre în acest caz?”, va trebui să fiu în stare să-ţi spun care vor fi acestea.

— Lasă-mă să înţeleg, spuse Nick. Ai făcut un fel de călătorie de tatonare în China, ca să analizezi fabricile, apoi *m-ai minţit* pe mine în legătură cu ce s-a întâmplat de fapt?

Scott închise ochii şi încuviinţă tacit, presându-şi buzele una de alta.

— Îmi pare rău, rosti el cu o voce foarte înceată. N-a fost ideea mea. Todd a insistat. A simţit că ăsta era un punct extrem de sensibil pentru tine - că vei face tot ce-ţi stă în putinţă să blochezi orice fel de deschidere către China.

— Despre ce fel de „deschideri” vorbim aici? Vreau precizări.

— Nick, chiar nu-mi place deloc să fiu prins la mijloc aşa.

— Eu te-am întrebat ceva.

— Ştiu. Şi chiar nu e de competenţa mea să-ţi spun mai multe decât ţi-am spus deja. Deci hai să lăsăm lucrurile aşa cum sunt, bine?

Nick îl privi cu ochii mari. Scott nici măcar nu mai mima respectul faţă de el. Nick simţea cum valul de furie creşte în el cu fiecare secundă. Era singurul lux pe care şi-l permitea, ca să nu se aplece şi să-l apuce pe Scott de gâtul acela sfrijit, să-l ridice şi să-l arunce în panourile de plasă argintie.

Se întoarse să plece, fără a mai spune vreun cuvânt.

— A! Nick?...

Nick se întoarse şi îl privi fără nici o expresie.

— Nan Hai se numeşte.

— Ce?

— Locul unde poţi sta când vizitezi Shenzhen-ul. Hotelul Nan Hai. Privelişti superbe, un restaurant nemaipomenit - cred că îţi va plăcea.

O voce izbucni gutural din intercomul lui Scott:

— Scott? Sunt Marjorie.

— A, bună, Marjorie. Îl cauţi pe Nick? E lângă mine.

— Nick, începu Marge. Am un telefon pentru tine.

Nick ridică receptorul telefonului lui Scott pentru a vorbi cu Marge în particular.

— E vreo problemă?

— Te caută cineva de la poliţie.

— Iar alarma antifurt...

— Nu, e... e altceva. Nimic urgent, copiii tăi sunt în regulă, dar pare important.

Scott aruncă priviri curioase în urma lui Nick, atunci când acesta plecă în fugă.

60

— Aici Nick Conover.

Audrey rămase uimită să constate că Nicholas Conover îi răspunsese atât de repede. Se aştepta la întârzierea obişnuită, la jocul acela al şirului de apeluri fără succes, pe care bărbaţii influenţi adoră să îl joace adesea.

— Domnule Conover, aici detectiv Rhimes. Îmi pare rău că vă deranjez din nou.

O clipă de tăcere.

— Nici un deranj, răspunse Nick. Cu ce vă pot fi de folos?

— Ei bine, mă întrebam dacă am putea arunca o privire prin locuinţa dumneavoastră.

— Să aruncaţi o privire...?

— Ne gândeam că ne-ar ajuta foarte mult să stabilim pe unde a umblat Andrew Stadler în noaptea aceea. În dimineaţa aceea. Audrey spera că trecerea de la „eu” la „noi” fusese destul de subtilă. Continuă: Dacă într-adevăr Andrew Stadler a fost cel care a trecut pe la domiciliul dumneavoastră în noaptea respectivă, probabil că toate noile măsuri de securitate l-au pus pe fugă. Camerele, luminile şi ce-o mai fi văzut pe acolo...

— E posibil.

Vocea lui Conover suna ceva mai puţin amabil acum.

— Prin urmare, dacă reuşim să ne convingem că el chiar a trecut pe la dumneavoastră pe acasă - că a fost chiar el şi nu o căprioară, de pildă - asta ne-ar ajuta foarte mult în stabilirea traseului lui din ultimele ore de viaţă. Ar îngusta aria cercetărilor din ancheta noastră.

Îl auzi pe Conover trăgând aer în piept.

— Când spuneţi că „aruncaţi o privire”, la ce vă referiţi, mai exact?

— O percheziţie.

— Nu sunt sigur că înţeleg ce înseamnă asta.

Se simţea oare o uşoară modificare în inflexiunea vocii lui? Cu siguranţă, ceva se schimbase. Glasul lui nu mai emitea aceleaşi vibraţii prieteneşti. Căpătase inflexiuni neutre.

— Venim împreună cu tehnicienii noştri de la laborator, să culegem probe, să facem fotografii, chestii de genul ăsta...

Ştiau amândoi la ce se referea ea. Oricum ar fi întors-o, oricum ar fi înflorit lucrurile, până la urmă era vorba tot de o cercetare a scenei crimei, iar Conover înţelegea cu siguranţă acest lucru. Ceea ce se petrecea acum era un fel de dans bizar. Un spectacol, aproape.

— Vreţi să spuneţi că îmi cercetaţi curtea?

— Ei bine, da. Şi incinta, totodată.

— Casa mea.

— Exact.

— Dar... Dar n-a intrat nimeni la mine în casă.

Audrey era pregătită pentru un asemenea argument:

— Păi, vedeţi dumneavoastră, dacă Andrew Stadler chiar este acea persoană care a pătruns în mod repetat în locuinţa dumneavoastră în ultimul an, am putea găsi probe care să susţină acest lucru în interiorul casei. Greşesc dacă spun că nimeni de la poliţia Fenwick n-a luat vreodată amprente după incidentele anterioare?

— Nu greşiţi, aşa e.

Ea clătină din cap şi închise ochii.

— Cu cât comentăm mai puţin acest lucru, cu atât mai bine.

— Şi când doriţi să faceţi cercetările? Într-una din zile, săptămâna asta?

— De fapt, luând în consideraţie felul în care evoluează lucrurile în ancheta noastră, spuse ea, am vrea să ne ocupăm de acest lucru chiar astăzi.

Urmă o altă pauză, de data asta ceva mai lungă.

— Ştiţi ce? spuse Conover în cele din urmă. Am să revin eu cu un telefon imediat. Care este numărul la care vă pot găsi cel mai repede?

Audrey se întrebă ce avea el de gând să facă în acest răstimp. Să consulte un avocat? Să ia legătura cu directorul de la Pază? Oricum ar fi stat lucrurile, fie că el îi acorda sau nu permisiunea, ea tot avea să-i cerceteze locuinţa.

Dacă el refuza acest lucru, dacă ea trebuia să facă rost de un mandat de percheziţie, putea obţine unul în vreo oră. Vorbise deja cu unul dintre procurori, pe care chiar îl trezise din somn în dimineaţa asta - de aceea nu lăsase o impresie tocmai favorabilă. După ce mintea procurorului se limpezise, acesta conchisese că erau suficiente temeiuri pentru emiterea unui mandat. Un judecător de la curtea districtuală avea să-l semneze fără probleme.

Dar Audrey nu dorea să apeleze la un mandat de percheziţie. Nu dorea să joace de pe poziţii de forţă. Nu încă. Asta era următorul pas; iar dacă şi când era nevoie să treacă mai departe, putea să o facă. Era mai bine să ia lucrurile încet. Să menţină pretextul - perfect *acceptat* şi de partea adversă, era sigură de asta - că Nicholas Conover era cooperant doar datorită faptului că era un bun cetăţean, că dorea să se facă dreptate, că dorea ca ancheta să se termine cu bine. Pentru că în clipa în care el avea să

treacă la opoziţie şi represalii, ea avea să-l încolţească din toate direcţiile.

Dacă el avea să refuze, patru unităţi de patrulare urmau să plece spre locuinţa lui în câteva minute, pentru a asigura incinta şi curtea, precum şi zona înconjurătoare, astfel ca nimeni să nu scoată nimic de pe proprietate. Apoi urma să ajungă ea, în cel mult o oră, cu un mandat de percheziţie şi o echipă de experţi de la laboratorul de criminalistică.

Deocamdată nu dorea să meargă pe calea asta. Dar trebuia să aibă permanent în vedere procedurile legale. Procurorul deliberase că ea *putea* obţine un mandat dacă dorea acest lucru. În schimb, Audrey dorea să conducă ceea ce ei numeau „o percheziţie consimţită”. Asta presupunea că Nicholas Conover trebuia să semneze un formular standard, prin care să-şi dea acordul pentru a fi percheziţionat.

Era puţin complicat totuşi. În cazul în care Conover semna acel acord, iar semnătura era dată în prezenţa unor martori, se stabilea că el îşi dăduse consimţământul conştient, informat şi liber exprimat pentru efectuarea unei percheziţii. Pe de altă parte, Audrey ştia că existaseră cazuri când un suspect cu un avocat abil reuşise să anuleze rezultatele percheziţiei la proces, pe motiv că fusese constrâns să semneze, că nu înţelesese în totalitate termenii acordului sau sub alte pretexte asemănătoare. Audrey era hotărâtă să nu comită o astfel de gafă. Astfel încât avea să asculte sfatul procurorului: Fă-l pe Conover să semneze acordul, datează-l, fă rost de doi martori şi eşti acoperită. Iar dacă refuză, noi îţi aducem mandatul.

După o jumătate de oră, Conover reveni cu un telefon, părând din nou sigur pe el:

— În regulă, doamnă detectiv, nu am absolut nici o obiecţie la cererea dumneavoastră.

— Vă mulţumesc, domnule Conover. Acum, am să vă rog să semnaţi o declaraţie de consimţământ, care ne va

permite să vă cercetăm proprietatea. Ştiţi dumneavoastră, să stabilim toate detaliile...

— Nici o problemă.

— Doriţi să fiţi de faţă la percheziţie? Depinde numai de dumneavoastră, desigur, dar ştiu cât de ocupat sunteţi...

— Eu as zice că e o idee bună, nu credeţi?

— Şi eu zic că e o idee bună.

— Uitaţi cum stau lucrurile, doamnă detectiv. Unu la mână: nu mă deranjează faptul că îmi cercetaţi proprietatea, puteţi căuta absolut tot ce doriţi. Dar chiar nu-mi doresc să văd o grămadă de poliţişti mişunând prin preajma casei mele, mă înţelegeţi? O să veniţi cu o mulţime de maşini de patrulare, cu girofaruri aprinse, sirene şi aşa mai departe?

Audrey chicoti:

— N-o să fie chiar atât de grav.

— Puteţi să faceţi treaba asta cu maşini din acelea - cum le numiţi dumneavoastră... - fără însemne de poliţie?

— În mare parte, da. O să avem cu noi o furgonetă de la laboratorul de recoltare a probelor, dar vom încerca să fim cât mai discreţi.

— În măsura în care o percheziţie a poliţiei poate fi discretă, nu? Discretă ca o cărămidă în cap.

Râseră amândoi - un râs politicos şi stânjenit.

— Şi încă ceva, adăugă Conover: Trăim într-un oraş mic şi ştim amândoi că lumea vorbeşte... Sper din tot sufletul că veţi păstra discreţia.

— Discreţia?

— Să ţinem lucrurile departe de văzul lumii. Chiar nu-mi permit ca oamenii să audă că poliţia a discutat cu mine şi că mi-a percheziţionat casa, în legătură cu o crimă oribilă. Ştiţi dumneavoastră, vreau doar să mă asigur că numele meu nu e implicat în toată nebunia asta...

— Numele dumneavoastră nu e implicat..., repetă ea, gândindu-se în sinea ei: „Ce vrei să spui, mai exact?”

— Înţelegeţi şi dumneavoastră, sunt directorul general al unei mari corporaţii, într-un oraş unde nu sunt iubit de toată lumea, nu? Ultimul lucru pe care mi l-aş dori ar fi să apară tot felul de zvonuri... Ca oamenii să inventeze tot felul de lucruri privind anchetarea lui Nick Conover. Am dreptate?

— Aşa e.

Audrey simţi din nou nişte furnicături, ca şi cum i s-ar fi făcut pielea găină pe tot corpul.

— Adică... Hei, ştim amândoi că nu sunt un suspect. Dar apar zvonuri şi alte chestii...

— Exact.

— Ştiţi cum se spune: Minciuna face înconjurul lumii înainte ca adevărul să apuce să-şi tragă nădragii...

— Îmi place cum sună, spuse Audrey.

Asta era un alt lucru care o făcea să se simtă nelalocul ei: când o persoană nevinovată era anchetată într-un caz de crimă, aproape fără excepţie se plângea prietenilor, protesta, se revolta... Un om nevinovat care se trezeşte deodată în lumina reflectoarelor îşi doreşte sprijinul prietenilor săi, aşa că povesteşte fără încetare oricui vrea să-l asculte despre neplăcerile pe care i le creează poliţia care îl suspectează.

Nick Conover nu dorea ca oamenii să afle faptul că poliţia se interesa de el.

Asta nu era reacţia unui om inocent.

PARTEA A PATRA
SCENA CRIMEI

61

În zorii acelei dimineţi, după ce detectivul Rhimes trecuse pe la el pe acasă pentru o discuţie, Nick se trezise leoarcă de transpiraţie.

Tricoul în care dormise era ud în jurul gâtului. Până şi perna era fleaşcă, puful şi fulgii uzi emanând acel miros de coteţ de păsări. Pulsul o luase razna, aşa cum se întâmpla de obicei în timpul unei certe extrem de violente.

Tocmai se trezise dintr-un vis care păruse mult prea verosimil. Unul dintre visele acelea ca nişte filme, ce păreau însufleţite şi aveau imagini clare, fluente, nu ca visele lui obişnuite, alcătuite din fragmente şi imagini în succesiune rapidă. Acest vis avea un plan de acţiune, o poveste îngrozitoare, implacabilă, în care se simţea prins fără putinţă de scăpare.

Toată lumea *aflase.*

Toată lumea ştia ce făcuse el în Noaptea Aceea. Ştia despre Stadler. Nu mai era nici un secret, oriunde mergea - pe holurile de la Stratton, în fabrică, la supermarket, la şcolile unde învăţau copiii... Toată lumea ştia că el omorâse un om, dar el continua să insiste, să pretindă - absolut fără nici o logică, nici el nu ştia de ce - că e nevinovat. Era ca un ritual mimat între el şi restul lumii: ei ştiau, iar el ştia că ei ştiu, dar cu toate acestea continua să-şi susţină nevinovăţia.

Până aici toate bune şi frumoase, dar apoi visul trecuse brusc într-un registru gotic, ca într-unul dintre filmele acelea înfricoşătoare despre adolescenţi şi criminali maniaci sau ca într-o poveste de Edgar Allan Poe pe care o citise în liceu, despre o inimă care îşi spune toate secretele.

Într-o zi se întorsese acasă şi-şi găsise locuinţa forfotind de poliţişti. Nu casa în care locuia acum împreună cu copiii lui, nu vila Laurei din cartierul rezidenţial Fenwicke, ci casa aceea întunecoasă din Steepletown, acoperită cu draniţă, construită pe două planuri, în care crescuse. Casa era mult mai mare însă. Multe holuri şi camere goale, suficient spaţiu pentru ca poliţia să se împrăştie şi să cerceteze, iar el nu avea puterea să-i oprească.

Hei, încercă el să strige, deşi nu putea să vorbească, voi nu vă conformaţi regulilor. Eu pretind că sunt nevinovat şi la fel şi voi. Aţi uitat? Aşa se procedează.

Detectivul Audrey Rhimes era la faţa locului, împreună cu alţi câţiva anchetatori fără chip. Se răspândiseră cu toţii prin casa aceea ciudat de mare, căutând indicii. Cineva le vânduse un pont. Îl auzise pe unul dintre poliţişti spunând că pontul era de la Laura. Şi ea era acolo, îşi făcea siesta de după-amiază, dar el o trezi urlând la ea, iar ea păru rănită. Apoi se auzi un strigăt, iar el se duse să vadă ce se întâmplase.

Era în pivniţă. Nu pivniţa casei din cartierul Fenwicke, cu podeaua ei din lemn masiv şi cu tot felul de instalaţii - cazanul cu ţevi de fum Weil-McLain, boilerul şi toate celelalte, ascunse frumos în spatele unor uşi pliante cu grilaj de lemn. Nu. Era pivniţa din casa copilăriei lui, întunecoasă, umedă şi igrasioasă, cu podea de beton.

Cineva descoperise o băltoacă de fluide corporale.

Nu sânge, ci altceva. Mirosea urât. O pată în descompunere, care se prelinsese cumva prin peretele pivniţei.

Unul dintre poliţişti chemă alţi câţiva bărbaţi, sparseră împreună zidurile de beton şi aşa-l găsiră: cadavrul chircit, descompus, al lui Andrew Stadler. Iar Nick îl văzu şi în clipa aceea un şoc electric îi străbătu tot corpul. Îl descoperiseră; iar acum jocul acela al prefăcătoriilor se încheiase, pentru că ei găsiseră dovada: un cadavru zidit în pivniţa lui,

descompus, putrezit, din care se prelingeau fluide revelatoare. Cadavrul acela, atât de atent şi ingenios ascuns, îşi trădase sălaşul, putrezind, descompunându-se, intrând în putrefacţie, răspândind lichidul negru al morţii.

La mai bine de zece ore după ce se trezise într-o baltă de transpiraţie, Nick opri maşina pe aleea din faţa casei şi văzu un convoi de maşini ale poliţiei, automobile de patrulare plus sedanuri şi furgonete fără însemnele poliţiei. Era ca şi cum nici nu se trezise din vis. Se zisese cu discreţia. N-ar fi putut fi mai ostentativi nici dacă veneau cu sirenele pornite. Din fericire, vecinii nu puteau vedea maşinile de pe şosea, dar probabil că poliţia crease o agitaţie în toată regula atunci când ajunsese în faţa porţii.

Era puţin înainte de ora cinci. O văzu pe doamna detectiv Rhimes stând pe verandă şi aşteptându-l. Purta un costum tip business, de culoarea piersicii.

Nick opri motorul Suburbanului şi rămase pentru o clipă în maşină, în tăcere. Odată ce avea să coboare din maşină, nimic nu avea să mai fie la fel - era convins de asta. Era un moment de răscruce. Motorul ticăia pe măsură ce se răcea, iar soarele după-amiezii târzii era de culoarea lutului ars, copacii răspândeau umbre lungi şi norii începeau să se adune.

Observă activitatea intensă desfăşurată pe covorul verde de gazon din acea zonă a casei unde se afla biroul său. Doi indivizi, un bărbat şi o femeie - tehnicieni ai laboratorului de criminalistică? - înaintau încet, precum oile, cu capul în jos, căutând atent ceva. Femeia era mică şi îndesată, cu fundul mare, şi purta o cămaşă de blugi şi pantaloni albastru-închis, din acelaşi material, ce păreau nou-nouţi. Celălalt individ era un tip înalt şi stângaci, cu ochelari cu lentile groase şi o cameră agăţată de gât.

Totul era cât se poate de real de această dată. Nu era doar un coşmar. Se întrebă cum de ştiuseră să caute exact în zona din apropierea biroului său.

Încercă să-şi încetinească ritmul inimii. „Inspiră, expiră, gândeşte-te la lucruri pozitive...”

Se gândi la prima dată când el şi Laura merseseră în Maui, cu şaptesprezece ani în urmă, înainte să apară copiii - o epocă foarte îndepărtată din viaţa lui. Semicercul acela perfect de plajă cu nisip alb, fin, din golfuleţul acela ferit, apa aceea absurd de albastră şi limpede precum cristalul şi cocotierii cu frunzişul lor foşnitor. O vreme când se simţise mai mult decât relaxat; simţise atunci o profundă linişte lăuntrică, degetele Laurei înlănţuite cu ale sale, soarele hawaiian dogorind şi încălzindu-l până în măduva oaselor.

Detectivul Rhimes îşi lungi gâtul şi îl văzu stând în maşină. Probabil se gândea dacă să vină până la Suburban sau să-l aştepte acolo unde se afla.

Căutau cartuşe de glonţ. Asta îi spunea lui intuiţia.

Dar Eddie le găsise pe toate, nu? Nick fusese ca o epavă în noaptea aceea, extrem de ameţit şi de străin de tot ce se întâmpla în jurul lui. Eddie îl întrebase câte focuri trăsese, iar Nick răspunsese că două. Aşa fusese, nu? Totul fusese atât de învăluit în ceaţă... Nu era exclus să fi fost trei. Dar Nick menţionase două, iar Eddie găsise două cartuşe în iarbă, aproape de uşile franţuzeşti.

Să mai fi existat oare şi o a treia împuşcătură?

Oare Eddie se oprise din căutări după ce găsise cel de-al doilea cartuş şi lăsase unul acolo, pe peluză, care aştepta să fie găsit de bărbatul acela stângaci şi de femeia scundă şi îndesată - experţi în descoperirea cartuşelor?

Peluza nu fusese tunsă, fireşte, pentru că iarba era prea proaspătă. Tipul acela limbut de la firma de amenajări cu gazon îi spusese să aştepte cel puţin trei săptămâni înainte de a pune grădinarul să tundă iarba.

Aşa că o bucăţică de metal, care altfel ar fi putut ajunge între lamele maşinii de tuns iarba a lui Hugo, putea foarte bine să zacă acum acolo, lucind în soarele după-amiezii târzii şi aşteptând ca femeia cu fundul mare să se aplece şi să o ridice cu mâna ei înmănuşată.

Nick trase din nou aer în piept, facu tot posibilul să se calmeze şi coborî din Suburban.

*

— Îmi pare extrem de rău că vă deranjăm aşa, îi spuse detectivul Rhimes. Femeia părea că regretă sincer. Adăugă: Sunteţi foarte amabil că ne lăsaţi să aruncăm o privire pe aici. Ne este de foarte mare ajutor în ancheta noastră.

— E-n regulă, spuse Nick.

Ciudat era, se gândi el, că femeia continua să se prefacă. Ştiau amândoi că e considerat suspect. Auzi croncănitul zgomotos al unei ciori care se învârtea deasupra capetelor lor.

— Ştiu că sunteţi un om foarte ocupat.

— Şi dumneavoastră sunteţi ocupată. Cu toţii suntem ocupaţi. Vreau doar să fac tot ce pot pentru a vă fi de ajutor.

Gura i se uscă şi se înecă rostind ultimele cuvinte. Se întrebă dacă ea remarcase acest amănunt. Apoi înghiţi în sec şi se întrebă dacă femeia observase şi de această dată.

— Vă mulţumesc foarte mult, spuse ea.

— Unde este fermecătorul dumneavoastră partener?

— E ocupat cu alte probleme, răspunse ea.

Nick observă că bărbatul acela greoi traversa peluza venind spre ei, ţinând ceva în lături.

Nick fu cuprins de o senzaţie de leşin.

Individul avea în mână un forceps mare, iar pe măsură ce se apropia de ei, Nick desluşi ceva mic şi maro prins la capătul forcepsului. Când bărbatul îi arătă acel obiect

detectivului Rhimes, fără să rostească vreun cuvânt, Nick văzu că era un muc de ţigară.

Detectivul Rhimes încuviinţă tacit atunci când bărbatul puse mucul de ţigară într-un plic de hârtie destinat recoltării de probe, după care se întoarse din nou către Nick. Continuă să vorbească, de parcă nici nu fuseseră întrerupţi.

Stadler fuma în noaptea aceea? Sau mucul fusese scăpat acolo de vreunul dintre angajaţii firmei de construcţii, care luase o pauză de ţigară în curte, ştiind că nu li se permitea să fumeze înăuntru? Nu cu multă vreme în urmă găsise şi el câteva mucuri de Marlboro aruncate prin curte, chiar înainte de hidroînsămânţare. Le adunase iritat şi-şi propusese atunci să-i comunice firmei de construcţii că angajaţii ei îşi aruncă ţigările la întâmplare pe peluza lui. Dar asta se întâmpla pe vremea când îşi permitea luxul de a se enerva din lucruri mărunte.

— Sper că nu vă deranjează că am început un pic mai devreme, spuse detectivul Rhimes. Menajera a refuzat să lase echipa înăuntru până la sosirea dumneavoastră, iar eu am vrut să-i respect dorinţa întocmai.

Nick dădu din cap aprobator.

— Sunteţi amabilă...

Observă că femeia articula cuvintele prea clar, dicţia ei era mai mult decât corectă, aproape exagerată. Comportamentul ei avea ceva formal şi antipatic, care contrasta frapant cu timiditatea şi reţinerea ei, cu licărul acela de incertitudine şi umbra de drăgălăşenie. Nick se mândrea cu capacitatea lui de a citi oamenii destul de bine, dar pe femeia asta nu prea reuşea s-o citească. Nu ştia ce să creadă despre ea. Cu o zi înainte încercase să-i câştige simpatia, dar ştia că nu avusese nici un succes.

— O să avem nevoie de un set de amprente de la dumneavoastră, îl anunţă ea.

— Desigur. Nici o problemă...

— De asemenea, va trebui să recoltăm amprentele tuturor celor care locuiesc în această casă - menajera, copiii...

— Copiii mei? Este neapărat necesar?

— Este vorba de ceea ce noi numim „amprente de eliminare”.

— Copiii o să se sperie teribil.

— A, s-ar putea chiar să le placă, îl contrazise ea cu un zâmbet suav. Pentru copii, chestia asta pare adesea ceva ieşit din comun.

Nick ridică din umeri. Intrară cu toţii în casă, iar tonul de avertizare al sistemului de alarmă sună încet. Casa era altfel acum: tăcută, tensionată, ca şi când se pregătea sufleteşte pentru ceea ce avea să urmeze. Nick auzi sunetul unor paşi care se apropiau în fugă.

Julia.

— Tati, începu fiica lui, cu chipul brăzdat de îngrijorare. Ce se întâmplă?

62

Nick se aşează împreună cu copiii în camera de recreere - copiii pe canapeaua din faţa televizorului uriaş, iar Nick pe scaunul cel mare, fără braţe, pe care Lucas îl revendica tot timpul. Pentru Nick, posesorul de drept al scaunului, acesta era asemenea scaunului lui Archie Bunker[51]. Scaunul capului de familie. Nu-şi mai amintea când se uitaseră ultima oară la televizor împreună, dar pe vremea când o

51 Personaj fictiv din popularul sitcom american *All in the Family*, care a rulat între anii 1971-1983. (n.tr.)

făceau, Lucas punea întotdeauna stăpânire pe scaunul lui Archie Bunker, spre exasperarea mută a lui Nick.

Pe o măsuţă de lângă televizor, Nick observă micuţul altar pe care Julia şi Lucas îl construiseră în memoria lui Barney: mai multe fotografii cu câinele lor iubit, zgarda şi medalionul cu numele acestuia. Jucăriile lui preferate, printre care şi un mieluşel murdar de pluş - animăluţul *lui* preferat - cu care dormea şi pe care îl căra peste tot în gura lui plină de bale. Tot acolo mai era şi o scrisoare pe care Julia i-o scrisese cu markere de diverse culori şi care începea astfel: „Barney - ne este TARE dor de tine!!!” Julia îi explicase că altarul fusese ideea lui Cassie.

Lucas stătea aşezat pe canapea, într-o pereche de blugi largi, imenşi, cu picioarele larg deschise. Betelia elastică a boxerilor era la vedere. Purta un tricou negru, pe faţa căruia era scris cu litere albe cuvântul AMERIKAN. Nick nu avea idee la ce anume se referea acel cuvânt. Şireturile ghetelor Timberland nu erau legate. Avea din nou cârpa aceea pe cap. „Propriul meu *gangsta* - local, din clasa medie-superioară, locatar al unei comunităţi exclusiviste”, se gândi Nick.

Lucas spuse, privind în gol:

— Ai de gând să ne spui şi nouă ce-i cu toţi gaborii ăştia pe aici?

— Cu poliţiştii, adică.

Lucas privea pe bovindou, studiindu-i pe poliţiştii de pe peluză.

— Poliţia e acum la noi din cauza acelui individ despre care noi credem că a tot venit pe aici şi a lăsat mesaje în casa noastră, spuse Nick.

— „Nu există ascunzătoare”, recită Julia.

— Exact. Toate mesajele acelea. Era un bărbat care avea nişte probleme la cap.

Fetiţa îl întrebă cu o voce şoptită:

— El l-a ucis pe Barney?

— Nu suntem siguri, dar aşa credem.

— Tatăl lui Cassie, precizează Lucas. Andrew Stadler.

— Exact.

Tatăl lui Cassie.

— Ăluia îi filau lămpile al dracului de tare, comentă Lucas.

— Controlează-ţi limbajul când te afli în preajma surorii tale!

— Am mai auzit expresia asta, tati, sări Julia.

— Nici nu mă îndoiam de asta. Doar că nu vreau ca vreunul din voi să folosească un asemenea limbaj.

Lucas rânji superior şi clătină din cap cu un dispreţ amuzat.

— Aşadar, omul ăsta, Andrew Stadler, a murit acum vreo două săptămâni, reluă Nick. Iar poliţia crede că el ar fi încercat să vină la noi acasă în noaptea în care a fost ucis, mai înainte de a ajunge acolo unde îşi dorea să ajungă.

— Ei cred că tu ai făcut-o, spuse Lucas cu un zâmbet triumfător.

Stomacul lui Nick se făcu nod. Poate că el chiar *auzise* în noaptea aceea, când venise Eddie. Sau doar reuşise să pună lucrurile cap la cap?

— Hei! strigă Julia scandalizată.

— De fapt, Luke, poliţia se află acum aici pentru a stabili traseul lui din noaptea respectivă.

— Atunci cum se face că strâng probe? I-am văzut de la fereastra mea. Au scormonit pământul de pe peluză, după care au luat mostre şi le-au pus într-o chestie mică, gen container, iar acum traversează peluza de la un capăt la altul de parcă ar căuta ceva anume.

Nick dădu din cap aprobator, inspirând şi expirând. Oare ce însemna acest lucru? Găsiseră urme de pământ pe cadavrul lui Stadler? Îşi aminti că Eddie curăţase bine pantofii acestuia.

Era posibil ca ei să fi descoperit pământ pe cadavrul lui Stadler, iar ăsta să fi fost indiciul care îi adusese aici? Puteau ei să stabilească astfel de conexiuni? Asta era partea cea mai proastă: Nick nu avea habar de capacităţile reale ale poliţiei, nu ştia cât de avansată sau cât de depăşită era medicina legală prin părţile locului.

— Luke, îi explică el calm, ei caută ceva care le-ar putea spune cu certitudine dacă individul a trecut sau nu pe aici în noaptea aceea.

De fapt, Nick ştia că bătea apa în piuă. Copiii lui erau prea isteţi. Văzuseră prea multe emisiuni şi filme. Ştiau cum stă treaba cu poliţia, crimele şi suspecţii.

— Şi de ce-i interesează pe ei chestia asta? vru să afle Julia.

— E simplu, replică el. Trebuie să stabilească exact ce a făcut el în seara aceea, să vadă dacă a fost aici, şi nu în altă parte, pentru ca astfel să-şi dea seama unde s-a dus după aceea, când a fost ucis.

— Şi asta n-ar trebui să se vadă pe camere? întrebă Lucas.

— E posibil, spuse Nick. Nu-mi amintesc când anume a fost instalat noul sistem de alarmă şi când a fost ucis tipul ăla.

— Eu îmi amintesc, spuse Lucas repede. Camerele au fost instalate în ziua de dinainte ca Stadler să fie ucis.

De unde dracu' ştia el asta? Cum de-şi *amintea* aşa ceva?

— Ei bine, dacă într-adevăr aşa este, atunci da, ei ar putea găsi ceva pe camerele acelea. N-am idee. În orice caz, poliţia vrea să vă ia amprentele până pleacă.

— Super! exclamă Lucas.

— Cum adică? Doar nu-şi închipuie că *noi* l-am ucis pe omul ăla, nu? întrebă Julia cu o mină îngrijorată.

Nick râse, străduindu-se să pară convingător:

— Nu-ţi face griji. Când vor verifica amprentele din interiorul şi din afara casei, să găsească amprentele noastre - ale tale, ale mele, ale Martei...

— Probabil şi pe ale lui Emily, spuse Julia.

— Exact.

— Şi probabil şi pe ale tipului ăluia, Digga, nu, Luke?

Luke îşi dădu ochii peste cap şi privi în altă direcţie.

— Cine-i Digga ăsta? întrebă Nick.

Lucas ignoră întrebarea, continuând să clatine din cap.

— E un tip care poartă durag, la fel ca Luke, şi dă muzica foarte tare când nu eşti tu aici şi miroase întotdeauna a fum. Pute!

— Când vine el aici? deveni Nick interesat.

— A fost o dată sau de două ori, interveni Lucas. Isuse! Asta e chiar ţăcăneală! E un prieten de-al meu, bine? Am şi eu voie să am prieteni sau sunt aici ca într-un fel de închisoare, unde nu ţi se permite să primeşti vizitatori? Acum eşti mulţumită, Julia? Guraliva dracului!

— Hei! strigă Nick.

Julia, care nu era deloc obişnuită ca fratele mai mare să ţipe la ea, ieşi în goană din încăpere, plângând.

— Ăă... Domnule Conover?

Detectivul Rhimes se oprise ezitând în pragul uşii camerei de recreere.

— Da?

— Putem discuta o clipă?

63

— Am găsit ceva pe peluza dumneavoastră, începu femeia.

— Da?

Îl condusese până în hol, suficient de departe pentru ca cei doi copii să nu audă discuţia lor.

— O bucată de metal deformată.

Nick ridică din umeri, de parcă ar fi vrut să spună „Şi? Asta ar trebui să însemne ceva anume?”

— Ar putea fi un fragment de glonţ, poate chiar o bucată de cămaşă de glonţ.

— De la o armă?

Respiraţia i se opri. Încercă să păstreze o mină nonşalantă, dar interesată, expresia firească a cuiva pus într-o asemenea situaţie. Cineva nevinovat, care şi-ar fi dorit ca poliţia să-l descopere pe ucigaş.

— E greu de spus. Nu sunt expert în materie.

— Pot să arunc o privire? întrebă el, dar regretă imediat acest lucru.

Nu trebuia să trădeze prea mult interes. Trebuia să ţină situaţia în frâu.

Femeia clătină din cap.

— L-au luat cei de la laborator. Eu voiam doar să ştiu... Poate întrebarea o să vi se pară stupidă... Dar parcă spuneaţi că nu aveţi armă, nu?

— Nu am, aşa este.

— Prin urmare, e clar că nu aţi folosit niciodată o armă pe proprietatea dumneavoastră. Dar, din câte ştiţi, s-a întâmplat ca vreo persoană pe care o cunoaşteţi să fi tras cu arma în curtea dumneavoastră?

Râsul lui vru să pară indiferent, dar sună fals:

— Aici nu sunt permise exerciţiile de tragere la ţintă, spuse el.

— Aşadar, din câte ştiţi, nimeni n-a tras vreodată cu arma în afara casei dumneavoastră.

— Nu. Din câte ştiu eu, nu.

— Niciodată.

— Niciodată.

Un firicel rece de sudoare îşi făcu loc prin spatele uneia din urechi şi-i coborî pe gât, unde fu absorbit de gulerul cămăşii.

Femeia dădu din nou din cap, rar, comentând:

— Interesant...

— Şi cei de la laborator... Sunt siguri că e de la o armă sau ceva de genul ăsta?

— Păi, ce să vă spun, nu cred că *eu,* una, aş şti diferenţa dintre un capac de sticlă şi un... un cartuş Remington Golden Saber de calibru 38, recunoscu ea. Nick tresări fără să vrea, dar speră că femeia nu observase. Pe de altă parte, continuă ea, băieţii de la laboratorul de criminalistică sunt extrem de pricepuţi în ceea ce fac, iar eu trebuie să ţin cont de părerea lor în această privinţă. Ei mi-au spus că bucata aceea de metal arată într-adevăr ca un fragment dintr-un proiectil.

— Ciudat, zise Nick.

Încercă să pară mirat într-un fel neutru, dezinteresat, fără a lăsa să se ghicească sentimentele lui reale din acele clipe. În realitate, era îngrozit, tremura şi i se făcuse greaţă.

Eddie îl asigurase că strânsese tot, toate cartuşele, şi că verificase şi alte eventuale urme care s-ar fi putut găsi pe peluză. Pe de altă parte, ar fi putut trece uşor cu vederea o bucăţică de plumb sau alamă sau orice o fi fost - o bucăţică de metal care ricoşase şi se înfipsese în pământ. Aşa ceva era uşor de omis.

La urma urmei, Nick remarcase mirosul de băutură din respiraţia lui Eddie în noaptea aceea. Probabil că nu apucase să doarmă suficient ca să-şi revină din beţie până când îl sunase Nick. Nu era în deplinătatea facultăţilor sale fireşti. Poate că nu fusese atât de minuţios.

Detectivul Rhimes părea pe punctul de a mai adăuga ceva, când Nick observă pe cineva trecând pe lângă ei şi ducând un obiect metalic dreptunghiular, negru, sigilat într-o pungă de plastic transparentă. Femeia aceea scundă şi

îndesată, tipa aceea cu fundul mare şi blugi noi care colecta probe pentru laborator, avea în mână ceea ce Nick recunoscu imediat a fi videorecorderul digital, care stătea agăţat de camerele de securitate. Probabil că îl luaseră din debaraua unde fusese pus sistemul de alarmă.

— Hei, ce este aceea? strigă Nick.

Femeia, pe al cărei ecuson prins de cămaşa de blugi scria Trento, se opri şi se uită la detectivul Rhimes.

Aceasta spuse:

— Este unitatea de înregistrare din sistemul dumneavoastră de securitate.

— Bine, dar am nevoie de chestia aia, spuse Nick.

— Înţeleg. O să facem tot posibilul să o aducem înapoi cât mai repede.

Nick clătină din cap, aparent frustrat. Spera - se ruga chiar - ca fiorul acela de spaimă care-i traversa întreg corpul să nu fie sesizat.

Eddie ştersese totul din memorie - aşa spusese. Reformatase sistemul. Nimic din ce se petrecuse în noaptea aceea nu rămăsese stocat acolo.

Nick nu putea decât să-şi închipuie cum ar fi arătat imaginile surprinse de cameră. Mersul împleticit al unui bărbat îmbrăcat cu un pardesiu prea larg, ce-i flutura pe lângă corp; silueta aceea brusc reflectată de luminile exterioare; mâinile care se bălăbăneau; felul în care bărbatul se prăbuşise la pământ, inert. Sau poate că vreuna dintre camere surprinsese actul în sine, pe Nick ţinând pistolul în mână, chipul lui desfigurat de spaimă şi furie, şi degetele care apăsau pe trăgaci? Arma care intrase în recul, norul de fum... Crima în sine.

Dar toate aceste lucruri pieriseră definitiv.

Eddie garantase acest lucru. Acel Eddie, a cărui respiraţie duhnea a alcool. Care era întotdeauna infatuat, dar niciodată atent şi meticulos - cu siguranţă nu pe ringul de hochei. Care întotdeauna acţionase grăbit şi impulsiv.

Care ar fi putut să omită ceva.

Să facă ceva greşit. Să nu reformateze sistemul cum trebuie.

Nu era exclus să fi dat totul peste cap.

— De asemenea, domnule Conover, vom avea nevoie de cheile ambelor maşini ale dumneavoastră, dacă nu vă deranjează.

— Ale maşinilor mele?

— Ale Chevroletului Suburban pe care îl conduceţi dumneavoastră şi ale furgonetei. Am vrea să căutăm amprente şi aşa mai departe...

— Cum aşa?

— În eventualitatea că Stadler a încercat să pătrundă într-una din maşini, să fure vreuna din ele, în fine...

Nick încuviinţă tacit, extenuat şi depăşit de evenimente. Băgă mâna în buzunarul de la pantaloni, după breloc. În timp ce făcea acest lucru, observă activitatea intensă ce se desfăşura în biroul lui, la capătul holului.

— O să trebuiască să-mi verific e-mailul, spuse el.

Detectivul Rhimes înclină urechea spre el:

— Mă scuzaţi?

— Biroul meu. Trebuie să intru acolo. Am de lucru.

— Îmi pare rău, domnule Conover, dar s-ar putea să dureze un timp...

— De cât timp vorbim, mai exact?

— E greu de spus. Cei de la laborator au nişte metode de lucru de-a dreptul misterioase. Femeia zâmbi, iar chipul i se lumină, devenind realmente încântător. A, exclamă ea, aş mai avea o întrebare, dacă nu vă supăraţi...?

— Sigur...

— Este vorba despre directorul dumneavoastră de la pază - domnul Rinaldi...?

— Ce-i cu el?

— A, spuse ea râzând uşor, presupun că aici e ca în povestea aia cu „cine îi păzeşte pe păzitori”, dar sunt

sigură că aţi făcut ceva verificări în ceea ce-l priveşte, înainte de a-l angaja ca director de pază la compania dumneavoastră?

— Desigur, confirmă Nick.

Ei, uite exact asta nu făcuse! Eddie era un prieten vechi. Sau poate un camarad. Orice ar fi însemnat asta.

— Şi ce ştiţi despre cariera lui în poliţie? îl întrebă femeia.

Intrarea în biroul lui era barată cu o panglică galbenă de plastic, pe care scria: „Scena crimei - Nu depăşiţi”.

„Scena crimei”, se gândi Nick.

Nici nu ştiţi.

Înăuntru erau doi experţi de la laborator. Purtau mănuşi de cauciuc. Unul pulveriza uşile, tocurile uşilor, carcasele întrerupătoarelor, biroul, cadrul de lemn şi geamurile ferestrelor franţuzeşti cu o pudră portocalie fluorescentă, pentru evidenţierea amprentelor. Celălalt aspira covorul cu un aspirator ciudat, portabil - un fel de butoiaş negru, cu un furtun lung şi drept.

Nick îi privi o clipă, îşi drese glasul pentru a le atrage atenţia şi spuse:

— Nu e nevoie să faceţi asta. Avem menajeră.

O glumă jalnică - de-a dreptul patetică. Probabil jignitoare. Ei nu aveau menajere.

Omul cu aspiratorul îi aruncă o privire tăioasă.

Nick se făcu însă că nu observă. Căutau amprente, dar nu aveau cum să găsească ceva incriminator. Stadler nu pătrunsese în casă în noaptea când fusese ucis. Se prăbuşise la pământ, la cel puţin şase metri distanţă de uşile franţuzeşti.

Dar nu asta îl deranja pe Nick.

Ceea ce îl deranja pe el era că nu înţelegea motivul pentru care cei ce recoltau probele păreau a fi interesaţi cu precădere de biroul lui. Mai erau o grămadă de alte camere în casă, unde Stadler ar fi putut foarte bine să intre. De ce biroul?

Oare *ştiau* ceva?

— Domnule Conover, aveţi o cheie de la sertarul acesta?

O voce de bariton, sigură pe sine. Unul dintre criminalişti arăta spre sertarul încuiat unde ţinuse arma pe care i-o dăduse Eddie.

Simţi că îi paralizează tot corpul.

— Cheia e în sertarul din mijloc, sus, rosti el încet. Înaltă securitate veritabilă...

Îi veni în minte cutia de cartuşe din sertar, de lângă armă. O cutie de carton, verde cu auriu, pe care erau scrise cu litere albe cuvintele REMINGTON şi GOLDEN SABER.

Eddie le luase de acolo, nu?

Atunci când luase şi pistolul?

Nick nu-şi mai amintea. Noaptea aceea era învăluită într-un nor gros de ceaţă.

„Te rog, Doamne, o, Doamne, te implor, fă să nu mai fie acolo gloanţele, fă să fi dispărut."

Aşteptă. Îşi ţinu respiraţia până ce bărbatul deschise sertarul mare din mijloc al biroului, găsi cheia fără probleme şi înghenunche să descuie sertarul de jos.

Partea din spate a gulerului cămăşii lui Nick era bine umezită de-acum. De fapt, era udă de-a dreptul.

„Viaţa mea se află acum în mâinile acestui tip anonim. El are puterea să mă bage în puşcărie pe viaţă."

În Michigan nu se aplică pedeapsa capitală, se trezi el gândindu-se. Nu mai reflectase până acum la asta, nu avusese niciodată motiv să o facă. Era exclusă pedeapsa capitală.

Dar nu şi închisoarea pe viaţă.

Aceasta era alternativa.

Sertarul se deschise, iar bărbatul se aplecă deasupra lui.

Se scurse o secundă, două, trei...

Aspiratorul fu oprit.

Nick simţi că-i vine să vomite. Rămase acolo, de cealaltă parte a panglicii galbene care delimita „scena crimei",

asemenea unui trecător ocazional - a unui turist - şi aşteptă.

Criminalistul se ridică în picioare. Nu avea nimic în mâini.

Poate că sertarul era gol.

„Şi dacă vreun glonţ rătăcit se rostogolise până în spatele sertarului...?”

Nu, dacă ar fi găsit ceva acolo, criminalistul şi-ar fi luat camera foto şi ar fi făcut o poză.

Sertarul trebuia să fie gol.

Nick se simţi cuprins de un sentiment de uşurare. Temporar, poate. Momentan.

Rămase în continuare acolo, privindu-l pe tehnicianul de la laborator - de această dată, pe cel care aspirase - scoţând o sticluţă de plastic cu pistol şi începând să pulverizeze pe o porţiune din pereţii tencuiţi manual, din jurul întrerupătorului.

„Întrerupător decorativ”, se gândi Nick. Laura înlocuise toate întrerupătoarele din casă cu unele ornamentale, care, insista ea, erau mult mai elegante. Nick nu avusese nimic de comentat în privinţa întrerupătoarelor decorative. Niciodată nu se gândise prea mult la întrerupătoare.

Individul începu să pulverizeze praf de amprente pe partea de jos a uşilor franţuzeşti, iar apoi pe covor.

Îi auzi pe cei doi criminalişti şuşotind, iar cel cu sticla de plastic zise ceva de genul: „Îmi lipseşte Luminolul”.

Celălalt spuse ceva pe o voce abia şoptită, ceva legat de o examinare la lumina zilei, iar apoi primul zise: „Dar, Doamne iartă-mă! Porcăria asta de LCV[52] face o grămadă de mizerie!”

Nick nu ştia despre ce vorbeau cei doi. Se simţea de-a dreptul stupid stând acolo, în pragul propriului birou, căscând gura şi trăgând cu urechea.

---

52 LCV (Leuco Crystal Violet) este o substanţă reactivă folosită pentru evidenţierea urmelor de sânge. (n.tr.)

Primul dintre ei spuse:

— Pata o să se dezintegreze.

Al doilea răspunse ceva legat de o „potrivire ADN”.

Nick înghiţi cu greutate. „Pata” se referea, cel mai probabil, la sânge. Oamenii ăştia căutau urme de sânge pe mânerele uşilor, pe uşă, pe covor. Pete de sânge care nu erau vizibile cu ochiul liber, care probabil fuseseră şterse, dar nu suficient de bine.

„Ei bine, măcar aici sunt acoperit”, se gândi Nick. Stadler nu intrase în casă.

Dar creierul lui refuza să coopereze. Un nou gând îi apăru în minte şi îi făcu nivelul de adrenalină să crească brusc, iar el începu din nou să transpire abundent.

Stadler sângerase - şi încă destul de mult.

Balta aceea neagră de sânge.

Nick se dusese la el şi lovise cadavrul cu piciorul - cu piciorul gol. Poate chiar stătuse în balta de sânge, cine ştie? Nu-şi mai amintea.

Apoi intrase înapoi în casă.

Pe covor. Ca să-l sune pe Eddie.

El nu observase pete de sânge pe covor. Nici Eddie. Dar oare de cât era nevoie? Un indiciu infim, adus în birou pe tălpile goale ale propriilor picioare, din băltoaca de lângă cadavrul lui Stadler. Probabil nişte stropi, imposibil de văzut cu ochiul liber, care mânjiseră covorul ce se întindea din perete în perete, şi care fuseseră absorbiţi de ţesătura de lână, aşteptând să-şi anunţe prezenţa, la momentul potrivit.

Bărbatul care nu dădea cu pulverizator pe covor se întoarse să se uite la biroul lui Nick şi îl observă pe Nick stând în continuare acolo.

Nick spuse repede ceva, pentru ca ei să nu-şi închipuie că el îi urmărea cu o fascinaţie plină de groază, aşa cum de altfel se şi întâmpla:

— Chestia aia o să iasă din covor?

Criminalistul care nu dădea cu spray pe covor ridică din umeri.

— Şi cum rămâne cu tot praful ăla? continuă Nick, cu o indignare prefăcută. Cum dracu' o să curăţ eu chestia aia?

Individul cu sticla de pulverizator se întoarse, clipi de câteva ori şi afişă un rânjet leneş şi răuvoitor:

— Doar aveţi menajeră, nu? spuse el.

64

— Eddie.

Nick, sunând de la telefonul din biroul lui, era de-a dreptul îngrozit.

— Ce e?

Vocea lui Eddie părea iritată.

— Au fost aici astăzi.

— Ştiu. Şi la mine. Sunt aiureli, omule. Ăştia încearcă să bage frica în tine.

— Atunci află că au reuşit. Au descoperit ceva. O pauză.

— Ha?

— Au găsit un fragment de metal. Ei zic că ar putea fi o bucată dintr-un cartuş.

— *Ce face?* Au recuperat un cartuş?

— Nu, o bucată dintr-unul.

— Nu înţeleg.

Aroganţa şi încrederea în sine a lui Eddie se evaporaseră.

— Am recuperat ambele cartuşe şi nu-mi aduc aminte de nici un fel de fragmentare. Spuneai că ai tras două focuri de armă, nu?

— Cred că da.

— *Crezi?* Mai nou, *crezi?*

— O luasem razna de spaimă, Eddie. Totul era în ceaţă.

— Mie mi-ai spus că ai tras două focuri, aşa că după ce am găsit cele două cartuşe, am încetat căutările. Altfel mi-aş fi petrecut toată noaptea pe peluza aia nenorocită, fâţâindu-mă de colo-colo cu lanterna în mână.

— Crezi că e posibil într-adevăr să fi găsit o bucată de glonţ? întrebă Nick cu un tremur în glas.

— De unde dracu' vrei să ştiu eu? izbucni Eddie. La dracu'! Îţi spun eu, trebuie să fac nişte săpături în ceea ce o priveşte pe doamna detectiv. Să vedem ce secrete are ea de ascuns.

— Mie mi se pare că e o femeie cu frica lui Dumnezeu, Eddie.

— Grozav! Poate găsesc ceva care să merite într-adevăr efortul.

Şi, zicând acestea, închise telefonul.

— Am găsit un mare rahat, asta am găsit! conchise Bugbee.

— Mandatul de percheziţie e de vină, începu Audrey.

— Nu aveam cum să-l extind mai mult de-atât. Am trecut acolo nu numai pistoale de calibru 38, ci arme de foc de orice fel. Mai mult decât de obicei. Nu s-au găsit sânge sau fibre nicăieri în maşina lui Rinaldi.

— Nici nu ne aşteptam să fi luat cadavrul cu el acasă.

— Evident că nu.

— Vreun 38?

Bugbee clătină din cap.

— Dar aici vine partea ciudată. Tipul are vreo două suporturi pentru arme, din acelea montate pe perete, înţelegi? Le-am găsit într-un dulap, în spatele unor haine, prinse în perete. Fiecare din ele poate ţine trei arme, dar două arme lipsesc.

— Lipsesc sau nu există? Poate că nu are decât patru.

Bugbee zâmbi, ridicând un deget.

— Păi tocmai asta e. Sunt două arme într-un suport, două în celălalt, şi se poate deduce după urmele de praf că mai erau două. Au fost scoase de acolo.

Audrey dădu din cap aprobator.

— Două.

— Eu zic că una din ele este arma crimei.

— Şi cealaltă?

— E doar o presupunere. Dar poate că există un motiv pentru care el a dorit ca noi să n-o găsim nici pe aceea. Două arme neînregistrate.

Audrey se întorsese pentru a merge în cubiculumul ei, când un gând îi încolţi în minte:

— Nu cumva l-ai avertizat că urmează să faci o percheziţie?

— Fii serioasă!

— Atunci de unde ştia că te duci la el? De unde ştia că trebuie să ascundă armele?

— Acum te-ai prins.

— Conover ştia că urmează să-i percheziţionăm locuinţa, spuse Audrey. Sunt sigură că el l-a anunţat pe Rinaldi, iar Rinaldi şi-a dat seama că era doar o chestiune de timp până să ajungem şi la el.

Bugbee reflectă câteva secunde:

— Poate că asta este explicaţia, încuviinţă el.

Un e-mail apăru pe neaşteptate pe monitorul lui Audrey. Era de la Kevin Lenehan, de la Biroul Judiciar, care îi cerea să treacă pe la el.

Toţi criminaliştii de la Biroul Judiciar făceau cercetări la scenele crimelor, dar unii dintre ei aveau anumite specializări. Dacă doreai să recoltezi o amprentă de pe partea lipicioasă a unei bucăţi de bandă izolantă, mergeai la Koopmans. Dacă te interesa restaurarea unei serii de fabricaţie, te duceai la Brian. Iar dacă doreai în regim de urgenţă o probă de prezentat la tribunal, o hartă aeriană

sau un plan al scenei crimei, apelai la Koopmans, la Julie sau la Brigid.

Kevin Lenehan era tehnicianul căruia i se încredinţa cel mai adesea - sau care era împovărat cel mai adesea cu - sarcina de a recupera informaţii dintr-un computer sau treburi legate de capturi video. Ceea ce însemna că, în timp ce colegii lui erau aglomeraţi cu toate apelurile date de pe stradă, el trebuia să-şi irosească o grămadă de timp studiind imaginile neclare, întunecoase, ale unor jafuri, surprinse de camerele de supraveghere din magazine; sau analizând atent filmul redat de camerele din interiorul maşinilor de politie, camere care se declanşau automat în clipa în care vreunul dintre ofiţerii de poliţie aprindea girofarul sau pornea sirena.

Era un bărbat uscăţiv, la aproape 30 de ani, avea un barbişon abia mijit şi păr lung şi gras, care era fie şaten-deschis, fie blond-închis. Dar era greu de precizat, pentru că Audrey nu-l văzuse niciodată cu părul proaspăt spălat.

Cutia dreptunghiulară de metal negru care adăpostea videorecorderul digital al sistemului de alarmă de la vila lui Conover se afla pe masa lui de lucru, fiind conectată la monitorul computerului.

— Hei, Audrey, o salută el. Am auzit de mica ta cacealma.

— Cacealma? întrebă ea cu o privire nevinovată.

— Chestia cu fragmentul de glonţ. Mi-a spus Brigid. N-am ştiut niciodată că ai asemenea şmecherii în tine.

Femeia zâmbi cu modestie:

— Scopul scuză mijloacele. Cum merge treaba?

— Nu prea mi-e clar ce doreşti de la mine, spuse Kevin. Cercetezi o crimă, nu? Dar aici nu e nimic de genul ăsta.

„Ar fi fost prea uşor”, se gândi Audrey.

— Şi? Ce-ai văzut acolo?

— Vreo trei săptămâni în care luna se mişcă în spatele norilor. Lumini care se aprind şi se sting. Vreo două

căprioare. Maşini care intră şi ies de pe alee. Tatăl, copiii, în fine... Trebuie să caut ceva anume?

— O crimă ar fi bine-venită, spuse ea.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc.

— În cazul în care camerele înregistrau aşa ceva, imaginile ar fi acolo, nu?

Arătă spre cutie.

— Exact. Fiorosul ăsta de aici este un drive Maxtor de 120 GB, conectat la şaisprezece camere, setate pentru a înregistra cu viteza de 7,5 cadre pe secundă.

— E posibil să lipsească oare ceva?

— Cum adică să lipsească?

— Nu ştiu... Poate şters sau ceva de genul?

— Nu, din câte îmi dau eu seama.

— Trei săptămâni nu înseamnă prea mult timp pentru un disc de capacitatea asta?

Lenehan o privi altfel de data asta, cu mai mult respect.

— Ba da. La drept vorbind, este. Dacă bijuteria asta s-ar afla într-un magazin deschis non-stop, sistemul ar intra într-un nou ciclu de înregistrare după numai trei zile. Dar în cazul nostru este vorba despre o casă particulară, iar aparatul funcţionează pe bază de senzor de mişcare, aşa că înregistrările nu consumă prea mult spaţiu.

— Cu alte cuvinte, camera porneşte numai dacă o mişcare declanşează senzorul şi pune camerele în funcţiune?

— Cam aşa ceva. Totul funcţionează pe bază de software. Nu pe bază de senzori de mişcare externi. Softul testează în permanenţă cadrul şi de fiecare dată când se schimbă un anumit număr de pixeli, declanşează procesul de înregistrare.

— Când discul se umple, începe un nou ciclu de înregistrare pe acelaşi suport?

— Exact. Primele imagini filmate vor fi şi primele şterse.

— E posibil ca sistemul să fi şters astfel partea care mă interesează pe mine?

— Pe tine te interesează primele ore ale dimineţii din data de şaisprezece, iar înregistrarea respectivă există în sistem.

— Mă interesează absolut orice detaliu începând din seara zilei de cincisprezece până la - să zicem - ora cinci din dimineaţa zilei de şaisprezece. Dar alarma s-a declanşat la ora două dimineaţa, aşa că cel mai mult mă interesează această oră. Mă rog, ora 2.07, ca să fiu mai exactă. Un interval de unsprezece minute.

Kevin se roti cu scaunul lui de metal, pentru a se uita la monitor.

— Îmi pare rău. Lipseşte de aici. Înregistrarea începe miercuri, pe data de şaisprezece. La ora 3.18 dimineaţa.

— Vrei să spui marţi, pe cincisprezece, nu? Atunci a fost instalat sistemul. La un moment dat în după-amiaza de cincisprezece.

— Hei, aşa o fi, dar înregistrarea începe în ziua de miercuri, şaisprezece. La ora 3.18 dimineaţa. Cam la o oră după intervalul care te interesează pe tine.

— La dracu! Nu pricep.

El se întoarse din nou spre ea:

— Aici n-am cum să te ajut.

— Eşti sigur că intervalul acela de unsprezece minute nu putea fi şters, pur şi simplu?

Kevin făcu o pauză.

— Nu e nici un indiciu în această privinţă. Doar că a început la...

— E posibil să fi şters cineva intenţionat materialul, prin suprapunerea unuia nou?

— Manual? Sigur că da. Doar că, bineînţeles, trebuie să fie cineva care cunoaşte sistemul şi ştie ce face.

„Eddie Rinaldi”, se gândi ea.

— Şi atunci putea să înregistreze peste partea care mă interesează pe mine?

— Exact. Prima dată este ştearsă informaţia cea mai veche.

— Te pricepi să o recuperezi?

— Adică să o readuc pe drive? Poate cineva se pricepe şi la asta. Pe mine mă cam depăşeşte... Poate cineva de la Laboratorul de Criminalistică al Statului?

— Asta ar dura pe puţin şase luni.

— Pe puţin. Şi cine ştie dacă reuşesc în cele din urmă. Nici nu ştiu dacă se poate.

— Kevin, crezi că ar merita să mai arunci o privire pe chestia asta?

— Pentru ce?

— Să vezi dacă mai poţi descoperi ceva. Poate găseşti nişte urme. Orice ar putea să ne dovedească faptul că memoria a fost ştearsă, refolosită sau ceva de genul ăsta...

Kevin clătină capul dintr-o parte în alta.

— Asta mi-ar lua prea mult timp.

— Dar tu te pricepi. Şi te mişti repede.

— ... şi am rămas mult în urmă cu restul treburilor. Am o grămadă de capturi video de verificat pentru sergentul Noyce şi detectivul Johnson.

— Cazurile acelea de jafuri în serie.

— Mda... Plus că Noyce vrea să mă uit la o înregistrare de vreo două zile de la o tâlhărie din magazin, ca să-i caut un individ care purta o geacă Raiders neagră şi încălţăminte sport Nike.

— Sună distractiv.

— Da, o să văd dublu de la atâta distracţie... Şi vrea să termin...

— Ieri. Da, ştiu şi eu cum e Jack.

— Cu alte cuvinte, dacă vrei să discuţi cu Noyce şi să-l faci să-şi schimbe priorităţile, iar cazul tău să fie primul la

rând, eşti invitata mea. Dar eu, unul, trebuie să fac ce mi se spune, mă înţelegi...

65

În dimineaţa următoare, Nick se trezi îngropat în hârţoage complicate, care solicitau mult timp, dar care pentru el erau de fapt o binecuvântare. O asemenea muncă îl împiedica să se gândească la toate cele ce se petreceau şi nu-i permitea să facă o obsesie pentru ceea ce descoperiseră poliţiştii la el acasă. Iar fragmentul acela de cartuş îi stricase tot somnul în noaptea trecută. Se întorsese pe toate părţile, oscilând între o spaimă grozavă şi o nelinişte continuă, pulsantă.

Avea de parcurs o grămadă de hârtii sosite de la biroul de avocatură al corporaţiei, în care era prezentată în linii generale situaţia privind un proces de autenticitate pe care doreau să-l intenteze împotriva unuia dintre principalii concurenţi ai lui Stratton, Knoll. Angajaţii lui Stephanie Alstrom insistau asupra faptului că cei de la Knoll copiaseră cu neruşinare un design Stratton brevetat al unui suport ergonomie pentru tastatură.

Stratton depunea zeci de astfel de reclamaţii în fiecare an; probabil la fel făcea şi Knoll. Asta îi ţinea ocupaţi pe avocaţii corporatişti. Departamentul juridic saliva la perspectiva unui litigiu. De cele mai multe ori, Nick prefera arbitrajul. Astfel, cheltuielile mărunte erau ţinute sub control şi chiar dacă Stratton urma să aibă câştig de cauză, cel mai probabil Knoll descoperise deja vreo stratagemă prin care să evite prevederile legale. Dacă îi târâi pe cei de la Knoll într-un proces public, toate informaţiile

confidenţiale erau compromise, iar secretele tale erau puse pe tavă, la discreţia oricărui concurent dispus să profite de ele. Apoi, aveau să apară citaţii din toate părţile; Stratton avea să fie nevoită să pună la dispoziţia justiţiei tot felul de documente de design confidenţiale. Se putea lipsi de asta! Plus că, potrivit experienţei lui Nick, suma rămasă din despăgubirile acordate, după scăderea cheltuielilor legale, rareori se ridica la prea mult. Mâzgăli cuvântul ARBITRAJ pe prima filă.

După o oră petrecută la „baza proprie", studiind astfel de mizerii, Nick simţi că umerii deja începeau să-l doară. Ce-i drept, „baza proprie" nu părea prea îmbietoare în perioada asta. Privirile i se opriră pe una dintre fotografiile de familie. Laura, copiii, Barney... „Doi fuseseră doborâţi, mai erau trei", se gândi el. Blestemul familiei Conover.

Îşi aminti de ceva ce citise undeva: Poate că lumea asta este iadul altei planete. Probabil se desprindeau o groază de concluzii din teoria asta. El transformase lumea altcuiva într-un infern, iar acum cineva făcea din lumea lui un infern. Managementul lanţului de furnizori pentru suferinţele umane.

Un mesaj instant de la Marjorie îi apăru pe monitor, cu toate că secretara lui se afla la mai puţin de trei metri distanţă, de cealaltă parte a panoului. Femeia nu dorea să-i întrerupă concentrarea - ştia cât de fragilă era uneori.

Prânzul obişnuit astăzi, nu?

A, aşa e, îşi aminti Nick: azi lua obişnuitul prânz săptămânal cu Scott. Iar ăsta era cam ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă acum.

Ar fi dorit să-l înfrunte pe Scott, să-i spună să plece dracului de acolo şi să se întoarcă acasă la McKinsey. Dar nu putea face asta; nu încă. Nu înainte să înţeleagă absolut tot ce se petrecea în firmă. În plus de-asta, adevărul era că

nu mai avea puterea de a-l concedia pe Scott când dorea. Iar acum ar fi vrut din tot sufletul să o poată face.

Tastă:

Bine, mulţumesc.

Observă că avea un e-mail de la Cassie în căsuţa de intrări; ştia că e de la Cassie, pentru că aşa scria la subiect.

El nu-i dăduse adresa lui de e-mail şi nici nu primise vreun e-mail de la ea până atunci, aşa că ezită înainte să apese pe mouse.

De la: ChakraGrrl@hotmail.com
Către: Nconover@Strattoninc.com
Subiect: De la Cassie

Nick, pe unde umblă agentul meu personal de livrări? Eşti liber astăzi la prânz? Ajungi pe la mine între 12.30 şi 13? Fac eu cinste cu sendvişurile.

C.

Nick simţi că se înviorează dintr-odată şi apăsă pe butonul de răspuns:

Voi fi acolo.

— Marge, o chemă el prin intercom, a apărut o schimbare de planuri. Anunţă-l pe Scott că n-o să pot lua prânzul cu el astăzi, da?

— Bine. Vrei să-i comunic vreun motiv anume?

Nick se gândi o clipă:

— Nu.

În drum spre lift, trecu pe lângă Scott, care tocmai ieşea din toaleta bărbaţilor.

— Am primit mesajul tău, îi spuse acesta. E totul în regulă?

— Da, totul e în regulă. Numai că am simţit dintr-odată că nu mai am astâmpăr.

— Ai face orice să eviţi o discuţie despre cifre, conchise Scott cu un rânjet satisfăcut.

— Aici m-ai prins! răspunse Nick întorcându-i rânjetul, în timp ce se îndrepta cu paşi repezi către uşa liftului.

Vreo două femei de la Departamentul Plăţi se urcară în lift la etajul inferior şi îi zâmbiră timid. Una dintre ele îl salută:

— Bună ziua, domnule Conover!

— Bună, Wanda. Bună, Barb, le răspunse el.

Amândouă părură surprinse şi încântate de faptul că el le ştia numele. Însă Nick îşi făcuse un principiu din a-i cunoaşte pe cât mai mulţi dintre angajaţii Stratton după nume; ştia cât de mult însemna acest lucru pentru moralul fiecăruia. „Plus că sunt din ce în ce mai puţini oameni pe-aici, se gândi el cu sarcasm. Acum e mai simplu.”

Când liftul se opri la etajul trei, Eddie urcă zicând:

— Ca să vezi, e chiar lupul cel mare!

Un comentariu cu totul lipsit de respect, cu atât mai mult cu cât erau de faţă şi alţi angajaţi.

— Eddie, îl salută Nick.

— Aveam o presimţire că ieşi la... hm... „masa de prânz”, spuse Eddie.

Felul în care rostise acele cuvinte, adăugându-le ghilimele, era de natură să-l neliniştească pe Nick. „Oare ştie unde merg? Cum ar putea?” Chiar atunci, Nick îşi aminti că îi ceruse lui Eddie să înceapă să ţină sub supraveghere căsuţa de e-mail a lui Scott. Se întrebă dacă Eddie profitase de acest pretext ca să supravegheze şi căsuţa lui. Dacă aşa ar fi stat lucrurile, era scandalos. Dar, pe de altă parte, cum dracu' ar fi putut să-l împiedice pe Eddie să o facă? Doar el era nenorocitul de director de la pază.

Nick îi aruncă o privire ca de gheaţă, care însă le scăpă lui Wanda şi lui Barb de la Departamentul Plăţi.

— Te conduc până la maşină, propuse Eddie.

Ducea cu el o umbrelă.

Nick confirmă printr-o mişcare a capului.

Trecură împreună, în tăcere, prin holul principal, pe lângă cascada pe care un expert feng shui insistase s-o amplaseze acolo pentru a remedia acea „senzaţie de blocaj energetic” resimţită la intrarea în sediul companiei. Nick considerase că totul era o mare tâmpenie, dar, în ciuda acestui fapt, acceptase schimbarea decorului, tot aşa cum, în copilărie, evita întotdeauna să calce pe fisurile de pe caldarâm, de teamă ca ulterior să nu-i rupă spatele mamei lui. La urma urmei, cascada arăta bine acolo, la intrare, iar acest lucru era cel mai important.

Nick văzu prin uşile mari de sticlă că afară ploua, ceea ce explica prezenţa umbrelei lui Eddie. Dar oare Eddie îşi făcuse planuri să iasă la prânz sau pusese la cale acea întâlnire „întâmplătoare” din lift? Nick se întrebă care era adevărul, dar nu spuse nimic. Se gândi, de asemenea, să-l întrebe pe Eddie despre ceea ce-i spusese detectivul Rhimes - respectiv că, atunci când Eddie părăsise secţia de poliţie din Grand Rapids, deasupra lui plana „un nor de suspiciune”. Nick nu ştia de ce i se spusese asta. Oare femeia încerca să creeze discordie între ei doi? Dacă asta era intenţia ei, găsise metoda cea mai potrivită să o facă. Dacă Eddie îl minţise în legătură cu motivele plecării lui din poliţie, oare ce alte minciuni îi mai spusese?

Urma să-l întrebe pe Eddie despre toate acestea. Dar nu încă.

Ieşind din clădire, Eddie deschise umbrela mare de golf şi o ţinu deasupra capului lui Nick. Când se îndepărtară suficient de mult de clădire, Eddie spuse:

— *Foxy Brown*[53] ar face bine să-şi păzească fundul.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Haide, omule, fii serios. *Cleopatra Jones*[54]*. Sheba baby2.*

— Eddie, mă grăbesc. M-am distrat de minune jucându-mă de-a asocierile libere cu tine.

Eddie îl apucă de umăr pe Nick.

— Detectiva aia a ta de culoare, omule. Aia care încearcă să te perpelească la foc mic. Ploaia răpăia puternic pe umbrelă. Negresa aia care are pata pe tine pentru că te-a pus dracu' *să-l dai pe bărbat-su afară,* rosti Eddie ameninţător, accentuând cuvintele.

— Glumeşti!

— Crezi că aş glumi cu aşa ceva? Cu ceva care ar trebui s-o zboare definitiv din cazul ăsta?

— Cine este soţul ei?

— Un nimeni, omule, unul care a lucrat în fabrică pulverizând vopsea sau mai ştiu eu ce. Ideea e că Stratton l-a concediat, iar acum nevastă-sa îţi vrea capul pe tavă. Eddie clătină din cap: Iar eu zic că nu-i corect deloc.

— N-ar trebui să ne ancheteze tocmai ea, spuse Nick. E scandalos!

— Asta zic şi eu. Căţeaua asta trebuie descalificată.

— Şi cum facem asta?

— Las' pe mine! Zâmbetul lui era aproape dezgustător. Până una-alta, continuă el, am câteva informaţii interesante despre prietenul tău, Scott.

Nick îl privi întrebător.

— Mi-ai cerut să trag cu ochiul prin corespondenţa lui electronică şi alte porcării...

---

53 Film din anul 1974, în care se aduce în discuţie tema exploatării persoanelor de culoare. (n.tr.)

54 Un alt film despre exploatarea persoanelor de culoare, în care personajul principal este un agent special însărcinat cu eliminarea drogurilor, atât în Statele Unite, cât şi în afara graniţelor. (n.tr.)

— Şi ce-ai găsit?

— Ştii ce-a făcut Scott cam în fiecare weekend din ultimele două luni?

— Hamburgeri la grătar, spuse Nick. Chiar am fost pe la el sâmbăta trecută.

— Nu vorbesc de sâmbăta trecută, ci aproape de fiecare al doilea weekend. A zburat la Boston. Crezi că se duce în vizită la mătuşa lui bolnavă, Gertrude? Obţine discountul corporatist prin intermediul departamentului de călătorii, adăugă Nick.

Eddie încuviinţă printr-o mişcare a capului.

— Probabil se gândeşte că tu nu te uiţi pe cheltuielile de călătorii - că nu e treaba ta să o faci.

— Eu chiar am o companie de condus. Sau de băgat în mormânt, cum ar spune unii.

— Unde mai pui că apar şi o grămadă de apeluri între el şi individul ăla, Todd Muldaur, de la Fairfield Equity Partners. Mă cam îndoiesc că toate sunt flecăreli între prieteni, nu?

— Ai idee despre ce vorbesc?

— Nu, aici e vorba doar despre lista apelurilor. Poşta vocală o mai deschid eu, dar prietenul nostru Scotty este foarte conştiincios: şterge toate mesajele vocale imediat după ce le ascultă. El şi Todd îşi trimit e-mailuri unul altuia, dar la capitolul ăsta vorbim despre mesaje obişnuite, care nu prezintă un interes aparte... Ştii tu, rapoarte lunare sau prostii de genul... Scotty ştie, probabil, că e-mailurile nu prezintă siguranţă. Poate tocmai de aceea, când are ceva de spus şi nu vrea să se afle, foloseşte un limbaj codificat.

— *Codificat?*

— Exact. Băieţii mei au interceptat vreo douăzeci de documente criptate care au circulat între Scotty şi Todd.

Nick nu-şi putea imagina nici un motiv plauzibil pentru care Scott să trimită sau să primească mesaje criptate. Pe

de altă parte, el nu-şi putea explica nici faptul că Scott făcuse o excursie secretă în China.

— Despre ce e vorba în ele?

— Nu ştiu încă. Aşa cum ţi-am spus, sunt codificate. Dar băieţii mei se pricep de minune la treburi de-astea. O să reuşească să le deschidă. Iar eu o să te anunţ imediat ce o vor face.

— În regulă.

Ajunseră în dreptul Suburbanului lui Nick, iar acesta apăsă pe telecomandă pentru a debloca încuietorile.

— Perfect atunci. Să-ti tihnească - Eddie îşi drese vocea - masa de prânz.

— Insinuezi ceva, Eddie?

— Pleci fără umbrelă sau impermeabil? se interesă Eddie. Parcă aveai o privelişte nemaipomenită de pe fereastra biroului tău. Cu siguranţă ai văzut că plouă.

— Am fost prea ocupat cu lucrul.

— Ei bine, eu zic că ţi-ar prinde bine ceva de protecţie, spuse Eddie făcându-i cu ochiul. Mai ales acolo unde te duci tu.

Şi plecă.

66

Până ce Nick sosi acasă la Cassie, ploaia se transformase într-o aversă în toată regula. Parcă maşina pe aleea din faţa casei, se repezi către uşa de la intrare, sună şi aşteptă acolo, în timp ce ploaia îl udă până la piele. Nici un răspuns. Sună din nou.

Nici de data asta nu veni nimeni să-i deschidă. Sună pentru a treia oară, privindu-şi ceasul. Era 12.40. Ajunsese

la timp, cu alte cuvinte. Ea îl chemase între 12.30 şi 13. Bineînţeles, intervalul era destul de ambiguu. Poate se aştepta ca el să precizeze o oră anume.

Ud până la piele şi tremurând în ploaia cea rece, Nick ciocăni la uşă, iar apoi sună încă o dată. Va trebui să-şi schimbe hainele la birou, unde avea o ţinută de rezervă. Nu era o privelişte tocmai grozavă să-l vezi pe directorul general al Stratton fâţâindu-se prin sediul companiei ca un şoarece murat.

În cele din urmă, Nick răsuci mânerul uşii şi fu surprins să constate că aceasta se deschise. Intră înăuntru şi strigă:

— Cassie?

Nici un răspuns.

Se îndreptă spre bucătărie:

— Cassie? Sunt eu, Nick. Eşti acolo?

Nimic.

Intră în sufragerie, dar femeia nu era nici acolo. În adâncul minţii lui, începu să se îngrijoreze. Cassie părea destul de fragilă, tatăl ei tocmai murise şi cine putea şti de ce era în stare.

— Cassie, strigă el şi mai tare.

Nu era jos. Storurile erau trase în sufragerie. Nick ridică una dintre şipcile storului şi privi pe fereastră, dar femeia nu era nici afară.

Plin de nelinişte, Nick urcă la etaj, continuând să o strige pe nume. Aici era şi mai întuneric, şi mai deprimant decât la parter. Nici nu-i de mirare că ea nu dorea ca el să urce aici. Câte două uşi de fiecare parte a unui hol scurt şi două la fiecare capăt. Nici una dintre ele nu era închisă. Nick începu cu camera din capătul îndepărtat al holului. Era un dormitor, al cărui mobilier sărăcăcios se limita la un pat mare de mijloc şi o măsuţă de toaletă. Patul era făcut. Încăperea avea aspectul şi mirosul unei camere nelocuite, ca şi când nimeni nu mai stătuse acolo de foarte multă vreme. Presupuse că aceasta fusese camera lui Andrew

Stadler. Se retrase şi intră apoi în camera din celălalt capăt al holului, unde patul răvăşit, o pereche de blugi întoarsă pe dos şi aruncată la întâmplare pe podea, împreună cu mirosul de paciuli şi ţigări îi indicară lui Nick faptul că se afla în camera lui Cassie.

— Cassie, strigă el din nou, îndreptându-se spre altă încăpere. Aceasta mirosea puternic a vopsea, iar Nick ştiu chiar înainte să intre că acolo era camera pe care Cassie o folosea ca studio. Cum era de aşteptat, văzu o pânză pe jumătate terminată, aşezată pe un şevalet - un tablou ciudat, reprezentând o femeie de jur împrejurul căreia erau trasate tuşe în nuanţe aprinse de galben şi portocaliu. Alte câteva tablouri erau sprijinite de perete; toate păreau a fi variaţiuni ale aceleiaşi imagini bizare a unei femei cu părul negru, goală, cu gura schimonosită într-un strigăt. Aducea oarecum cu pictura aceea celebră a lui Edvard Munch, *Ţipătul.* În fiecare dintre tablouri, femeia era înconjurată de tuşe concentrice de galben şi portocaliu, ca un apus de soare, sau poate chiar un foc. Erau, ce-i drept, nişte lucrări tulburătoare, iar autoarea lor era destul de pricepută, în ciuda faptului că nu ştia prea multe despre artă, se gândi Nick.

Ei bine, Cassie nu era nici aici, ceea ce însemna fie că într-adevăr se întâmplase ceva rău, fie că apăruse ceva neprevăzut în cele două ore scurse de când el trimisese acel e-mail. Poate femeia se răzgândise sau poate fusese nevoită să plece şi îi trimisese un e-mail să-l anunţe, iar acel e-mail nu mai ajunsese. Astfel de lucruri se mai întâmplau.

Încercă şi ultima uşă, dar aceasta era o sală de baie. Profită de ocazie să se uşureze - avea mare nevoie - apoi luă un prosop de baie şi începu să-şi tamponeze cămaşa şi pantalonii. Puse prosopul înapoi pe suport, iar înainte să iasă aruncă o privire curioasă în dulăpiorul de medicamente

cu oglindă pe uşă, dispreţuindu-se pe el însuşi pentru că-şi vâra nasul unde nu-i fierbea oala.

În afară de cosmeticele şi produsele feminine obişnuite, găsi vreo două sticluţe maro de plastic pentru medicamente, pe eticheta cărora scria Zyprexa şi litiu. Ştia că litiul era folosit în tratamentul persoanelor maniaco-depresive, dar nu ştia la ce foloseşte celălalt. Văzu apoi numele lui Andrew Stadler tipărit pe etichete.

„Medicamentele tatălui ei”, se gândi Nick. Încă nu le aruncase.

— Nu sunt toate ale lui, să ştii.

Vocea lui Cassie îl făcu să tresară puternic. Se îmbujoră instantaneu.

— Litiul acela este al meu, spuse ea. Nu pot să-l sufăr. Mă face să mă îngraş şi îmi produce acnee. E ca şi cum aş fi din nou adolescentă.

Femeia îi flutură prin faţa ochilor un pachet de ţigări încă nedesfăcut, iar el înţelese imediat unde fusese.

— Cassie... Isuse, îmi pare rău! Nick nici măcar nu încercă să pretindă că venise să caute un Advil sau altceva. Mă simt ca un rahat. N-am avut intenţia să-mi vâr nasul unde nu trebuie. Adică... chiar asta făceam, dar n-ar fi trebuit...

— Oare se poate spune că eşti prea curios când încerci să afli lucruri evidente? Pentru că e clar ca lumina zilei. Adică, să fim serioşi, când întâlneşti o persoană care a absolvit liceul ca şefă de promoţie, care a obţinut punctajul maxim la toate testele de aptitudini pentru admiterea la colegiu, a fost admisă la toate colegiile la care a aplicat, iar acum practic nu face decât să frece menta, ei bine, nu ai cum să nu-ţi pui nişte întrebări. Cum se face că nu câştigă salarii de şase cifre la Corning sau nu lucrează la căi de transducţie a semnalelor intracelulare la Colegiul de Medicină Albert Einstein?

— Ascultă-mă, Cassie...

Cassie îşi duse arătătorul la tâmplă şi descrise un cerc imaginar - gestul care voia să însemne „nebunie”.

— Nu poţi decât să tragi concluzia că fetei îi cam filează o lampă.

— Nu vorbi aşa.

— Ai fi mai mulţumit dacă mi-aş pune pe mine un halat alb şi aş începe să vorbesc despre nivelurile de catecolamină din eminenţa mediană a hipotalamusului? Dacă mi-aş pune cunoştinţele ştiinţifice în funcţiune? Ţi s-ar părea mai puţin ofensiv? Pentru că, în orice caz, nu va fi mai instructiv.

— Eu nu te consider nebună.

— Eşti nebun atunci când te comporţi ca un nebun, spuse Cassie cu accentul sudist al lui Forrest Gump.

— Haide, Cassie...

— Să mergem jos.

După ce se aşezară amândoi pe canapeaua maro, de stofă aspră, din sufragerie, Cassie continuă să-şi spună păsul:

— Am câştigat o bursă integrală la Carnegie Mellon. Am vrut să merg la MIT, însă tatăl meu vitreg nu era dispus să cheltuiască nici măcar un ban găurit cu mine; oricum, chiar presupunând că aş fi avut parte de ajutor financiar, tot ar fi fost foarte greu. Primul an a fost dur. Nu atât la cursuri, cât cu colegii. Casa ce găzduia comunitatea de fete din care făceam şi eu parte a ars până la temelii şi jumătate din fete au murit atunci. Asta m-a marcat îngrozitor. M-am întors aici şi multă vreme n-am mai vrut nici măcar să ies din camera mea. Nu m-am mai întors niciodată la colegiu.

— Ai fost traumatizată.

— În acelaşi timp, am devenit dependentă de cocaină şi valium. Evident, îmi administram singură medicamentele. A durat câţiva ani până să înţeleg că sufeream de o „tulburare bipolară”. Am fost internată timp de şase luni, cu

depresie. Dar tratamentul pe care l-am urmat a dat rezultate.

— Presupun că şi compuşii ăştia chimici te pot ajuta să duci o viaţă mai bună.

— Mda... Până la momentul respectiv, fireşte, rătăcisem Calea.

— Calea? Vorbeşti de vreo chestie religioasă?

— Calea, Nick. Calea... Tu te-ai dus la Universitatea din Michigan, ai studiat afacerile, ai obţinut o slujbă la „Vaticanul" mobilierului de birou şi, în mare, te-ai aranjat - bineînţeles, atâta vreme cât continuai să munceşti din greu, îţi vedeai de treaba ta şi nu-i călcai pe prea mulţi pe coadă.

— Am înţeles. Pe câtă vreme tu...

— Eu am rătăcit Calea. Mi-am pierdut drumul. Poate că am trecut printr-o pădure şi o rafală puternică de vânt a împrăştiat frunzele peste cărarea pe care mergeam şi atunci am luat-o în direcţia greşită. Sau poate că păsările au ciugulit nenorocitele alea de firmituri de pâine de pe potecă. Nu spun că nu mi-am descoperit un scop în viaţă. Ci doar că, probabil, scopul este ca prin viaţa mea să le ofer tuturor celor interesaţi o fabulă plină de învăţăminte.

— Eu nu cred că lumea este atât de neiertătoare, spuse Nick.

— Oamenii ca tine nu cred niciodată asta, conchise Cassie.

— Niciodată nu e prea târziu.

Cassie se apropie de el şi se cuibări la pieptul lui.

— Nu-i aşa că-i drăguţ să-ţi închipui asta? murmură ea.

67

Noyce o chemă pe Audrey în biroul lui şi îi ceru să ia loc.

— Am primit un telefon de la directorul de pază de la Stratton, o informă el.

— Probabil nu era prea fericit.

— Era turbat de furie, Audrey. Atât în ceea ce îl priveşte pe el, cât şi în ceea ce îl priveşte pe Conover.

— Nu pot vorbi în numele lui Roy, dar eu, una, ştiu că echipa mea a fost cum nu se poate mai delicată. N-am lăsat totul distrus în urma noastră.

— Am o bănuială că Bugbee n-a fost la fel de atent.

— Nu m-ar surprinde. La mine a fost vorba de o percheziţie consimţită. Roy a avut mandat.

— Plus că Roy e Roy. Ascultă. Noyce se aplecă înainte, puse coatele pe o bucată liberă de birou, sprijinindu-şi bărbia în palme, şi continuă: Rinaldi m-a pus pe gânduri cu o chestie şi cred că ar cam trebui să-l luăm în serios.

— Ne ameninţă că ne dă în judecată, spuse Audrey, jumătate în glumă, jumătate în serios.

— Ştie treaba cu Leon.

— Treaba cu Leon...

— Sincer să fiu, mă surprinde că i-a luat atât de mult. Însă e cât se poate de limpede că a făcut câteva săpături în ceea ce te priveşte şi aşa se face că numele lui Leon a ieşit la iveală.

— Tu ştiai că Leon a fost concediat de la Stratton. Nu ţi-am ascuns niciodată acest lucru.

— Bineînţeles că nu. Dar, ce-i drept, n-am cântărit lucrurile aşa cum s-ar fi cuvenit. Sincer să fiu, nu mi-a trecut prin minte că ar trebui să o fac.

— Toată lumea din oraşul ăsta are pe cineva în familie care să fi fost concediat de la Stratton.

— Cam aşa ceva...

— Începi să îi îndepărtezi de cazul ăsta pe toţi cei care au o legătură cât de mică cu Stratton şi uite-aşa nu trece mult timp până realizezi că nu mai are cine să se ocupe de caz. Mă refer la experţii de la laborator şi la criminalişti...

— Asta e un aspect la care trebuie să fim extrem de atenţi întotdeauna.

— Jack, mi-a fost repartizat acest caz printr-o pură întâmplare. Numele meu a ieşit la sorţi. Nu l-am cerut eu, în mod special.

— Ştiu.

— Iar când am început să lucrez la el, nu exista încă nici o legătură cu Stratton.

— Fără îndoială, dar...

— Dă-mi voie să termin. Situaţia în care se află Leon nu are nimic de-a face cu acest caz. Eu nu fac decât să urmăresc nişte piste. N-am pornit la o vânătoare de vrăjitoare. Ştii şi tu asta.

— *Eu* ştiu, Aud. Bineînţeles că ştiu asta. Dar dacă şi când se va ajunge la un proces, nu vreau ca lucrurile s-o ia razna. Dacă mă voi adresa procurorului, el o să-mi spună, fără doar şi poate, că nu vrea ca tu să fii implicată - totul trebuie să fie curat ca lacrima. Şi aşa este. Orice procuror va fi îngrijorat de faptul că totul poate părea o răzbunare din partea ta.

Audrey se îndreptă de spate în scaunul incomod şi îl privi în ochi pe şeful ei.

— Ai de gând să-mi iei cazul?

Bărbatul oftă.

— Nu-ţi iau cazul. Nu despre asta este vorba. Vreau să spun... Bine, poate că aşa ar trebui. Tipul însărcinat cu siguranţa companiei Stratton cere cu insistenţă acest lucru. Dar adevărul e că eşti unul dintre cei mai buni oameni ai noştri.

— Nu e adevărat, iar tu ştii foarte bine. Coeficientul meu de evaluare în ceea ce priveşte cazurile rezolvate este al dracului de mediocru.

El râse.

— Modestia ta e de-a dreptul reconfortantă. Măcar de-ar avea toată lumea de pe-aici aşa ceva. Nu, coeficientul tău ar putea fi mai mare, dar asta numai pentru că încă mai ai de învăţat. Ai tendinţa să foloseşti un microscop, când de fapt ai nevoie de un binoclu.

— Cum adică?

— Uneori pierzi vremea analizând îndeaproape probe care nu te duc nicăieri. Alegi drumuri care se înfundă, mergi pe nişte piste greşite şi aşa mai departe. Cred că lucrurile astea se remediază în timp, după ce mai acumulezi ceva experienţă. Cu cât vei rezolva mai multe cazuri, cu atât ţi se vor dezvolta mai mult instinctele. În timp, înveţi care piste merită urmate şi care nu.

Ea dădu din cap aprobator.

— Ştii doar că eu sunt cel mai mare fan al tău.

— Ştiu, spuse ea, simţindu-se copleşită de un val de afecţiune faţă de acest bărbat - aproape dragoste. Poate chiar era dragoste.

— Eu am insistat să aplici pentru acest post şi tot eu te-am susţinut să mergi mai departe. Ştii câte obstacole ai avut de depăşit.

Pe chipul femeii apăru un zâmbet fâstâcit. Îşi aminti prin câte interviuri trecuse. Tocmai când credea că scăpase, se mai găsea cineva care să vrea să discute cu ea. Noyce o ghidase tot timpul.

— Era o competiţie, îşi aminti ea.

— Erai femeie. Asta era de fapt explicaţia. Dar ascultă-mă pe mine: sunt mulţi care aşteaptă să faci un pas greşit.

— Eu nu văd lucrurile astfel.

— Ba eu aşa le văd şi crede-mă că ştiu ce spun. Sunt multe persoane în jur care aşteaptă ca tu să te împiedici şi

să cazi în nas. Iar eu nu-mi doresc să se întâmple una ca asta.

— Nici eu.

— Să revenim o clipă la problema cu Leon. Indiferent dacă tu o consideri sau nu o problemă. Toţi suntem susceptibili de a ne lăsa ghidaţi de impulsuri inconştiente. Instincte protectoare. Eu te cunosc şi ştiu că ai multă iubire în suflet şi că urăşti să vezi prin ce trece soţul tău. Nu suporţi să-l vezi rănit în vreun fel. Audrey vru să protesteze, dar Noyce o întrerupse: Ascultă-mă până la capăt. Acum vorbesc eu, bine?

— Bine.

— Ai în faţă o pădure de fapte, de probe şi indicii. Trebuie să găseşti o cale prin pădurea asta. Chestia aia cu hidroînsămânţarea... Aia a fost o muncă de investigaţie al naibii de bună!

— Mulţumesc.

— Dar nu ştim - nu-i aşa? - ce presupune treaba asta. Dacă a intrat Stadler pe proprietatea lui Nicholas Conover? Fără îndoială. Nimeni nu contestă acest lucru. S-a târât pe mâini şi pe genunchi şi i-a pătruns murdăria aceea sub unghii? Da, de ce nu? Dar asta face oare din Conover un criminal?

— E o piesă din puzzle.

— Da, dar puzzle-ul nostru este unul dintre acelea simple, cu douăzeci de piese, pentru copii? Sau este unul dintre puzzle-urile acelea imposibile, cu câte o mie de piese, care îi plac nevesti-mii? Aici e dilema. O simplă presupunere şi câteva seminţe de gazon nu sunt suficiente.

— Cadavrul era prea curat, insistă ea. Cele mai multe dintre probe au fost îndepărtate de cineva care ştia foarte bine ce face.

— E posibil.

— Rinaldi a fost în trecut detectiv la Omucideri.

— Nu e nevoie să fii poliţist ca să ştii câte ceva despre probe.

— L-am prins pe Conover cu minciuna, continuă ea. A spus că a dormit până dimineaţă în noaptea în care Stadler a fost ucis. Dar la ora două dimineaţa l-a sunat pe Rinaldi. Apelul dat de el apare pe desfăşurătorul de la compania de telefonie.

— Poveştile lor sunt diferite?

— Ei bine, când l-am întrebat pe Conover despre asta, a spus că e posibil să fi încurcat zilele, că poate era vorba despre noaptea aceea când i s-a declanşat alarma şi l-a chemat pe Rinaldi să o verifice, de vreme ce angajaţii lui o instalaseră.

— Vezi? Nu-i exclus să fi încurcat ziua.

— Ideea de bază aici, insistă Audrey cu exasperare, este că ei ştiau că Stadler îl hărţuia pe Conover. Stadler a măcelărit câinele familiei. Apoi, dintr-odată, Stadler e găsit mort. Pur şi simplu nu are cum să fie o coincidentă.

— Pari foarte sigură pe tine.

— Aşa-mi spune instinctul.

— Instinctul, Aud? Nu mă înţelege greşit, dar instinctul tău nu e format pe deplin deocamdată.

Ea încuviinţă din nou, sperând că nu i se vedea iritarea pe chip.

— Fragmentele acelea de glonţ, spuse Noyce. De la casa lui Conover. Care-i treaba cu ele?

Audrey ezită un moment.

— N-am găsit nici un fragment de glonţ.

— Lui Conover i-aţi spus altceva. Aţi spus că aţi descoperit o bucată de metal. Care ar fi fost, chipurile, un fragment dintr-un proiectil.

„Probabil Rinaldi îi spusese chestia asta, se gândi Audrey. Altminteri, de unde ar fi putut să afle?”

— N-am spus asta.

— Nu, dar aşa i-ai dat de înţeles, este?

— Da, mărturisi ea.

— Ai pus la cale o mică mascaradă, în faţa lui Conover, nu-i aşa? conchise bărbatul cu tristeţe. O cacealma gândită pentru a-l determina pe Conover să cedeze şi să mărturisească. Am dreptate?

Ea încuviinţă cu o mişcare a capului, în timp ce obrajii îi ardeau de ruşine.

— N-aş crede că sunt primul detectiv de la Omucideri care pune la cale o cacealma.

— Nici nu eşti. Nici pe departe. Am avut şi eu partea mea din toate astea, crede-mă. Dar acum avem de-a face cu directorul general de la Stratton Corporation. Ceea ce înseamnă că ne aflăm oricând sub lupă. Tot ceea ce faci, tot ceea ce *facem* va fi întors şi studiat pe toate părţile.

— Înţeleg. Dar, ştii, dacă mica mea cacealma îl aduce mai aproape de o confesiune, o să merite efortul!

Noyce oftă.

— Audrey... În regulă, cocaina găsită asupra lui Stadler era într-adevăr praf de dropsuri cu aromă de lămâie. Dacă individul a fost tâlhărit sau totul a fost doar o înscenare, asta nu mai ştim. Dar până la urmă e vorba despre un schizofrenic care rătăceşte prin adăpostul pentru câini în miez de noapte. Aşadar, nici nu-i de mirare că a fost împuşcat, corect?

— Nici una dintre sursele noastre nu ştia nimic despre asta.

— Acolo se petrec tot felul de lucruri, iar sursele noastre nu află decât o foarte mică parte.

— Dar, şefu'...

— Uite ce e: nu vreau să fiu pilotul de pe bancheta din spate în acest caz, dar înainte să-ţi dai silinţa să-i pui la colţ pe directorul general şi pe directorul de pază al unei corporaţii importante, pentru conspiraţie la uciderea unui dement - să nu uităm, e vorba despre doi bărbaţi care au foarte mult de pierdut - trebuie să te asiguri că nu te laşi

influenţată de senzaţionalul acestei poveşti. Sigur, teoria ta e categoric mult mai interesantă decât o crimă motivată de droguri. Dar în cazul de faţă nu trebuie să ne ghidăm după potenţialul de divertisment al poveştii. Toate acuzaţiile trebuie să fie susţinute printr-o muncă tenace de investigaţie. Corect?

— Corect.

— Pentru liniştea ta. Şi a noastră.

— Am înţeles.

— Nu te pot ajuta dacă nu mă ţii la curent cu absolut tot ce se întâmplă, bine? De acum încolo, vreau să ţinem legătura. Ajută-mă să te ajut. Nu vreau să te arzi cu chestia asta.

68

Eddie locuia într-un mic complex condominiu care se numea Pebble Creek. Fusese construit cu vreo şase ani în urmă şi era alcătuit din patru clădiri cu cinci etaje - lemn băiţuit, cărămidă roşie, ferestre mari - situate în mijlocul unui scuar mare cu iarbă şi pietriş. Fiecare condominiu avea propriul balcon cu spalier alb, unde locatarii ţineau lucruri precum scaune pliante sau plante în ghiveci. Era un aspect pe care Nick îl auzise descris ca „neoprerie”. Nu era nici un pârâu[55] cât vedeai cu ochii, dar de jur împrejurul spaţiului de parcare erau grămezi de pietricele. Existau multe parcuri de birouri încântătoare care arătau astfel - dentistul pediatru al familiei Conover avea cabinetul într-un

55 Numele complexului, Pebble Creek, s-ar traduce, textual, ca Pârâu cu prundiş. (n.tr.)

astfel de parc - şi tocmai de aceea unii puteau considera că Pebble Creek e un complex cu un aspect cam prea formal şi sobru pentru o locuinţă. Eddie nu era însă unul dintre ei.

— Nicăieri nu-i ca acasă! exclamă Eddie venind în întâmpinarea lui Nick. Purta jeanşi negri şi o bluză gri tricotată, deja plină de scame de la prea multe rostogoliri în uscătorul de rufe. Bine ai venit în cuibuşorul de nebunii al lui Edward J. Rinaldi! îi ură el.

Nick nu-l vizitase niciodată pe Eddie la el acasă, dar nu era surprins de priveliştea pe care o avea în faţa ochilor. Foarte multă sticlă, foarte mult crom. Mochetă albastră-cenuşie. Articole de mobilier şi un bar din lemn negru lăcuit, oglinzi mari pe peretele din spatele barului. Cele mai mari obiecte din încăpere erau două boxe Magnapan înalte, plate, de culoare argintie, amplasate de o parte şi de alta a unei canapele negre, precum două paravane japoneze. Toate obiectele din casă erau mai mult sau mai puţin asortate cu restul. În dormitor, Eddie se mândrea cu un imens pat cu apă, care, spunea el, fusese folosit atât de intens, încât trebuise să-i înlocuiască tapiţeria de trei ori până acum.

— Şi ce-ai mai aflat? întrebă Eddie într-o doară în timp ce îl conduse pe Nick în acea zonă a sufrageriei pe care o numea, fără îndoială, „centrul de divertisment”. Deşi nu era exclus ca el să aibă o denumire mai colorată pentru ea.

— Păi am aflat, de pildă, că litera „J” a fost ultima adăugată în alfabet, glumi Nick.

— Pe bune? Şi cum s-au descurcat fără ea atâta timp? Masturbare. Jheri Curl[56]. Spermă. Isus. Suspensor pentru boaşe.[57] Toată esenţa civilizaţiei stă în litera asta. Eddie deschise vitrina cu băuturi şi răsuci dopul unei sticle de

---

56 Coafură foarte populară printre afro-americani până la începutul anilor 1990. (n.tr.)

57 În engleză, toate aceste cuvinte încep cu litera „j". (n.tr.)

scotch. Ca să nu mai vorbim de J&B. Sau Jameson's, îşi continuă el pledoaria. Ce-ţi ofer?

— Eu sunt OK, spuse Nick.

— Da..., începu Eddie aşezându-se pe un scaun tapiţat cu piele falsă de căprioară, argintiu-cenuşie, şi întinzând picioarele pe măsuţa de sticlă, lângă vreo două cărţi intitulate *Beyer despre viteză* [58] şi *Joacă poker precum profesionişti.* Cred s-ar putea să fii într-adevăr OK.

— Ce te face să spui asta?

Nick se aşează pe canapeaua învecinată, tapiţată cu aceeaşi piele falsă de căprioară.

— Nicky, prietene, am ceva pentru tine. M-am gândit că nu te deranjează să treci pe la mine să arunci o privire pe două e-mailuri pe care amicul nostru Scotty le-a şters cu vreo două săptămâni în urmă. Presupun că el îşi închipuie că dacă şterge ceva, acel ceva dispare în ceaţă, pur şi simplu. Nu realizează că toate e-mailurile sunt arhivate pe server. Care va să zică... Cine e Martin Lai?

— Martin Lai... E managerul nostru pe regiunea Asia Pacific. E din Hong Kong. Se ocupă de contabilitate. E realmente cel mai banal, cel mai insipid individ pe care ai putea să-l întâlneşti vreodată. Eter uman.

— Ei bine, ia vezi asta.

Eddie îi întinse lui Nick câteva foi de hârtie.

Către: SMcNally@Strattoninc.com
De la: MLai@Strattoninc.com
Scott,

Ai putea, te rog, să-mi confirmi că suma de zece milioane de dolari care a fost virată de Stratton Asia Ventures LLC în dimineaţa asta către un cont numerotat, fără nume ataşat, a fost expediată la dorinţa ta? Codul SWIFT indică faptul că fondurile au fost virate către Banca Seng Fung din Macao. Această decizie a

---

58 În original, Beyer on Speed. Carte scrisă de Andrew Beyer, descriind strategii eficiente de pariere în cursele de cai. (n.tr.)

dus la epuizarea completă a activelor fondului. Aştept răspuns în cel mai scurt timp.

Mulţumesc, Martin Lai

Administrator delegat, Departamentul Contabilitate Stratton Inc., Hong Kong

Urma răspunsul prompt al lui Scott:

Către: MLai@Strattoninc.com

De la: SMcNally@Strattoninc.com

Totul este în regulă - e doar o parte din procedura uzuală de repatriere a fondurilor, pentru a evita plata impozitelor. Îţi mulţumesc pentru grija de care dai dovadă, dar totul este în ordine.

Scott

Ridicând privirile din hârtii, Nick întrebă:

— Zece milioane de dolari? Pentru ce?

— N-am idee, dar se pare că amicul nostru Scotty e puţin cam nechibzuit. Joacă repede şi dezordonat, nu?

— Aşa s-ar zice, nu?

— Nu ca tine.

— Cum?

— Tu nu acţionezi deloc nesăbuit, nu-i aşa?

— Ce vrea să însemne asta?

— Ceea ce faci tu, omule, este cu mult mai necugetat decât orice-ar avea de gând Scott, izbucni Eddie. Ai face bine să-ţi revizuieşti comportamentul înainte să fie prea târziu, frăţioare, sau, dacă nu, ajungem amândoi la mititica. Şi nu prea cred că, în asemenea condiţii, sunt dispus să-mi pun pielea-n saramură pentru tine.

— Despre ce dracu' vorbeşti acolo?

Privirea insistentă a lui Eddie îl fixă necruţător:

— Poţi să-mi spui şi mie ce dracu' îţi închipui că faci trăgându-ţi-o cu odrasla lui Stadler?

Nick rămase fără replică timp de câteva clipe.

— Nu cumva mă *spionezi,* Eddie? De-aia ştiai tu unde mă duceam în ziua aceea, când cu ploaia, nu? Nu e treaba ta să-mi monitorizezi e-mailurile şi nici liniile telefonice...

— Soarta ne-a adus pe amândoi pe acelaşi drum, Nick. Trebuie să cotim împreună la stânga sau la dreapta. Tu trebuie să respecţi limita de viteză, să fii atent la toate indicatoarele rutiere. Iar aici, vezi tu, nu e nici un indicator de CONVERGENŢĂ. Semnul spune NU INTRA. Tu auzi ce-ţi spun eu aici? Pentru că este extrem de important să faci întocmai. Eddie îi căută intenţionat privirile: Tu îţi dai seama cât de nesăbuit eşti?

— Asta chiar nu te priveşte pe tine, Eddie!

Eddie se întinse, îşi ridică braţele şi îşi puse palmele după ceafă. În dreptul axilelor, pete de sudoare întunecau culoarea cenuşie a tricoului.

— Vezi, tu, aici greşeşti, prietene. Mă priveşte - şi încă foarte tare. Pentru că, dacă situaţia asta continuă, am putea să ajungem amândoi să ne facem plăcuţe de înmatriculare pentru groapa cu rahat. Şi pot să-ţi promit de pe-acum că asta n-are să se întâmple!

— Îţi interzic să te amesteci în acest subiect. Las-o în pace!

— Eu aş vrea s-o laşi tu în pace. Dacă mi-ai spune că primeşti limbi în fund de la detaşamentul local de cercetaşe minore, puţin mi-ar păsa! Spune-mi că îţi faci în pivniţa casei un laborator de metamfetamină - mă doare undeva! Dar aici suntem implicaţi amândoi. Dacă o laşi pe muieruşca asta să intre în viaţa ta - oricare ar fi motivele tale ciudate şi perverse - ne pui în pericol pe amândoi. Tu ce dracu' îţi închipui că urmăreşte ea?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti...

— Să-ţi dau ştirile de ultimă oră, spuse Eddie pe o voce şoptită. Tu i-ai făcut felul lu' ta-su.

Lui Nick i se scurse sângele din obraji. Bâjbâi, căutându-şi cuvintele, dar nu reuşi să rostească vreunul.

— Tu chiar nu pricepi, nu? Poliţiştii cred că e posibil ca tu să fi fost implicat. Să presupunem că poliţiştii discută cu ea, poate o pun la curent cu bănuielile lor, poate lasă să le scape informaţia aşa ca, din întâmplare, să vadă dacă ea ştie ceva. Înţelegi? Prin urmare, fătuca asta se gândeşte să se apropie mai mult de tine - nu ştiu, zic şi eu - că poate află ceva. Ceva ce ar ajuta la prinderea ta. Cine dracu' poate şti? Poate că pe ea n-o interesează de fapt să intre în pantalonii tăi. Poate că vrea să pătrundă în *mintea* ta.

— Astea sunt aberaţii. Nu cred aşa ceva! izbucni Nick.

Dar stomacul i se strânsese într-un ghem ca de piatră.

Întâlnirea lor de la Town Grounds.

Dumnezeule! Să facă cineva asta familiei tale! Cred că aş fi gata să-l ucid!

— Ba să faci bine să crezi! insistă Eddie. Măcar ia în calcul şi afurisita asta de posibilitate! Eddie îşi dădu paharul pe gât şi expiră cu un damf pătrunzător de alcool. Ţi-ai putea păzi singur fundul!

— N-am de gând să stau aici şi să te ascult, spuse Nick cu obrajii arzând. Acestea fiind zise, el se ridică şi se îndreptă spre uşă. Se opri însă la jumătatea drumului şi se întoarse pentru a-i arunca lui Eddie: Ştii, Eddie, nu sunt sigur că tu eşti cel mai în măsură să le dai altora lecţii despre nesocotinţă.

Eddie îl fixa sfidător, cu un rânjet hâd pe chip.

Nick continuă:

— Nu cred că ai discutat vreodată cinstit cu mine despre motivele pentru care ai părăsit secţia de poliţie din Grand Rapids.

Ochii lui Eddie se îngustară, devenind nişte fante.

— Ţi-am povestit deja despre acuzaţiile alea de doi bani!

— Nu mi-ai spus că ai fost pus pe liber pentru furtişaguri.

— Of, Isuse! Mi se pare mie sau asta ţi-a spus Cleopatra Jones. Tu pe cine ai de gând să crezi: pe ea sau pe mine?

Buzele lui Nick se făcură pungă.

— Nu ştiu, Eddie. Mă tem că încep să o cred pe ea.

— Mda..., spuse Eddie acru. Carevasăzică aşa...

— N-ai negat adevărul celor spuse de ea.

— Mă întrebi dacă am ales calea cea mai simplă? Bineînţeles. Dar asta a fost tot. Nu poţi crede tot ce-ţi trece pe la urechi. Gura lumii e spurcată rău!

69

Telefonul de pe biroul lui Audrey începu să sune, iar ea verifică identificatorul de apeluri, ca să se asigure că nu era din nou doamna Dorsey. Numărul avea însă prefixul 616 - prefixul localităţii Grand Rapids - aşa că ridică receptorul.

La celălalt capăt al firului era o femeie de la Laboratorul de criminalistică al statului Michigan, care se prezentă ca fiind Susan Calloway, expert IBIS. Femeia vorbea încet, dar autoritar, cu o voce seacă, lipsită de căldură sau personalitate. Îi comunică numărul cazului în legătură cu care sunase - cazul Stadler - şi spuse:

— Motivul pentru care vă sun, doamnă detectiv, este acela că, dacă nu mă înşel, ne-aţi rugat să verificăm dacă putem găsi o potrivire între glonţul din cazul dumneavoastră şi altele din baza noastră de date, da?

— Aşa este.

— Ei bine, s-ar părea că am identificat o pistă promiţătoare în baza IBIS.

Audrey ştia câte ceva despre Sistemul Integrat de Identificare Balistică. Ştia, de pildă, că e o bază de date computerizată, cu imagini digitale arhivate ale unor gloanţe şi cartuşe folosite, care asigura legătura între secţiile de poliţie şi laboratoarele FBI de pe întreg cuprinsul ţării. Era

ca un fel de AFIS - reţeaua de identificare a amprentelor -, numai că aici „amprentele” erau fotografii de gloanţe şi cartuşe.

— O pistă promiţătoare? repetă Audrey.

Totuşi, aceasta era o expresie pe care n-o mai auzise înainte.

— Mă refeream la o posibilă potrivire, explică femeia, vocea ei neutră trădând de această dată o uşoară iritare. Personal, găsesc că seamănă foarte mult cu un glonţ recuperat dintr-un caz petrecut cu cinci-şase ani în urmă în Grand Rapids. Şase ani, mai precis. Nu a fost descoperită arma cu care s-a tras.

— Ce fel de caz?

— Un dosar cu clasificarea 0900-01.

În ierarhia instituită de statul Michigan cu privire la tipurile de infracţiuni, acesta era codul pentru omucidere. Prin urmare, arma folosită pentru uciderea lui Stadler fusese folosită cu şase ani mai devreme într-un alt caz de omucidere, în Grand Rapids. Informaţia putea fi una importantă - sau putea să nu însemne absolut nimic. Pe piaţa neagră, se vindeau şi se cumpărau arme în permanenţă.

— Serios? Ce date avem despre cazul respectiv?

— Din păcate, nu prea multe, doamnă detectiv. Tot ce ştiu este numărul alocat cazului, iar asta nu vă va ajuta prea mult. Dar am sunat deja la cei care s-au ocupat de caz şi i-am rugat să-mi aducă glonţul în cauză, ca să pot face comparaţia.

— Vă mulţumesc.

— Cât despre întrebarea pe care urmează probabil să mi-o adresaţi - respectiv, cât durează până obţineţi un răspuns? - vă pot spune că mă voi ocupa de asta de îndată ce îmi parvine glonţul de la secţia de poliţie din Grand Rapids.

— Nu aveam de gând să întreb, spuse Audrey, gândind în sinea ei: dar asta doar pentru că ştiu că vă deranjează astfel de întrebări. Dacă nu aveai nimic de împărţit cu aceşti experţi în arme de foc, era de preferat să fii numai lapte şi miere în relaţia cu ei. Adăugă cu voce tare: Dar vă rămân recunoscătoare pentru informaţia primită.

„Interesant, reflectă ea. Foarte interesant.”

Traversă camera de gardă, îndreptându-se către Biroul Judiciar, unde îl găsi pe Kevin Lenehan prăbuşit deasupra biroului său, cu braţele încrucişate, în timp ce pe ecranul televizorului se derula o înregistrare cu nişte imagini întunecoase, neclare, iar nişte numere se succedau în goană în partea de sus a ecranului.

Audrey îi puse mâna pe umăr, iar el tresări puternic, trezindu-se.

— Hei, îl avertiză ea, doar nu vrei să-l ratezi pe tipul ăla cu încălţăminte Nike şi geacă Raiders.

— Nu se mai poate trăi aşa! se plânse el.

— Eşti prea bun pentru genul ăsta de treburi, îl consolă Audrey.

— Poate îi spui şi şefei mele chestia asta.

— Unde e?

— În concediu de maternitate. Momentan, sunt pe mâna lui Noyce. Parcă voi eraţi prieteni la cataramă, nu?

— Ei, nici chiar aşa. Kevin, ascultă-mă. Poţi să mai arunci o privire peste înregistrarea mea? Vreau să spun, neoficial, confidenţial, fără să ştie nimeni altcineva?

— Când? În timpul meu liber inexistent?

— Îţi rămân datoare.

— Nu te supăra, dar genul ăsta de stimulente nu mă prea impresionează.

— Atunci ce-ar fi s-o faci dintr-un impuls de generozitate?

— Nu prea ştiu ce-i aia, spuse el.

— Kevin!

Bărbatul clipi scurt.

— Hai să presupunem, absolut ipotetic, că aş avea o pauză de cafea de zece minute, pe care am hotărât să o petrec alergând după cai verzi pe pereţi, dintr-o obsesie pur personală. În cazul ăsta, ce ar trebui să caut?

70

— Tocmai am sunat la Fairfield, îi comunică Marge prin intercom, dar asistenta lui Todd mi-a spus că el nu vine la birou astăzi, aşa că i-am lăsat un mesaj.

— Poţi să încerci să-l contactezi pe mobil? Ai numărul, da?

— Bineînţeles.

Normal că-l avea. Nu pierdea niciodată vreun număr de telefon, nu rătăcea niciodată vreo adresă, putea găsi orice nume în fişierul ei în câteva secunde, fără să greşească. Dumnezeule, era o adevărată comoară!

Exista o anume etichetă în ceea ce privea convorbirile telefonice, pe care Marge o respecta întocmai. Dacă suna la biroul lui Todd, iar el se afla acolo, îi transfera apelul lui Nick înainte ca Todd să ridice receptorul. Aşa funcţionau lucrurile. Nick urâse întotdeauna politica aceea dezastruoasă pentru convorbirile telefonice, în care asistenta cuiva o suna pe Marge, apoi i se făcea legătura cu Nick, după care asistenta respectivă îl anunţa pe Nick „Vă fac legătura cu domnul Smith”, iar Nick spunea „Bine, mulţumesc”, moment în care i se transfera apelul domnului Smith - ca şi cum respectivul domn era mult prea ocupat, fie şi numai pentru a aştepta câteva secunde pe fir. Era umilitor. Nick concepuse o metodă proprie pentru a evita astfel de situaţii. O instruise pe Marge să-i spună asistentei

„Vă rog faceţi legătura cu domnul Smith, iar eu transfer apelul către domnul Conover”. De obicei, metoda funcţiona. Aşa că, atunci când Marge iniţia apelurile, lui Nick nu-i plăcea să joace rolul domnului Smith.

Todd răspundea el însuşi la telefonul mobil - normal, doar nu aşa proceda toată lumea? – aşa că Nick formă chiar el numărul.

Todd răspunse fără întârziere.

— Todd, aici Nick Conover.

— A, salut, omule!

Nici un sunet de fundal. Nick se întrebă dacă nu cumva Todd chiar se afla la birou până la urmă.

— Todd, pe aici se petrec nişte lucruri tare ciudate, drept pentru care noi doi trebuie să avem o discuţie.

— Hei, doar pentru asta mă aflu eu aici.

Ca şi când el era vreun psihiatru sau ceva...

— Două contracte importante s-au dus pe apa sâmbetei, pentru că fiecare din cei doi potenţiali parteneri a aflat, independent unul de celălalt, că ar urma să ne mutăm întreg atelierul de fabricaţie în China.

— Serios?

— E vreun sâmbure de adevăr în toată povestea asta?

— Eu nu pot fi tras la răspundere pentru nişte bârfe, Nick.

— Bineînţeles că nu. Dar eu îţi cer să-mi spui acum, fără menajamente - ca de la bărbat la bărbat - dacă zvonul este adevărat. „Ca de la bărbat la canalie, se gândi el. Ca de la bărbat la ratat.” Adăugă: Spune-mi dacă aveţi în vedere această posibilitate.

— Ei bine, tu ştii care este părerea mea în această privinţă, iar eu ţi-am mai spus şi cu altă ocazie. Cred că ne erodăm marjele de profit continuând să exploatăm aceste fabrici vechi din Michigan, ca şi când am fi rămas pe la 1959. Lumea s-a schimbat. Acum facem parte dintr-o economie globală.

— Aşa este, spuse Nick. Am mai avut această discuţie, iar eu am precizat foarte clar atunci că în ziua în care Stratton va înceta să-şi fabrice propria marfă, Stratton va înceta să mai existe. N-am de gând să fiu eu ăla care închide fabricile locale.

— Am reţinut, spuse Todd ursuz.

— Deja am concediat jumătate din angajaţii companiei, aşa cum mi-aţi cerut voi. A fost cel mai dureros lucru pe care l-am făcut eu vreodată. Dar să transform Stratton-ul în nu ştiu ce companie virtuală, într-un birouaş de desfacere al unor produse fabricate, fără excepţie, la douăsprezece mii de kilometri distanţă - asta n-are să se întâmple cât încă mai sunt eu aici.

— Am înţeles, spuse Todd din nou. De fapt, de ce m-ai sunat?

— O să repet întrebarea, pentru că nu cred că am auzit răspunsul tău. Există vreun sâmbure de adevăr în aceste zvonuri potrivit cărora voi negociaţi mutarea fabricii în afara graniţelor, Todd?

— Nu, răspunse el repede.

— Nu au existat nici măcar nişte discuţii preliminare?

— Nu.

Nick nu mai ştia ce să zică. Todd fie spunea adevărul, fie minţea; iar dacă era dispus să mintă cu atâta neruşinare, ei bine, Nick tot n-ar fi putut face nimic în această privinţă. Se gândi să aducă vorba despre schimbul acela de e-mailuri dintre Todd şi Scott, de documentele codificate - dar, pe de altă parte, nu ar fi dorit ca Todd să afle că îl pusese pe directorul de la pază să supravegheze lucrurile îndeaproape. Nu dorea să-şi taie craca de sub picioare anulând singura posibilitate pe care o avea de a afla ce se petrece cu adevărat.

— Atunci poate îmi explici şi mie de ce l-ai trimis pe Scott în China în nu ştiu ce misiune secretă, fără măcar să-mi spuneţi şi mie ce aveţi de gând?

Urmară câteva secunde de tăcere.

— Acum aud asta pentru prima dată, spuse Todd în cele din urmă. Întreabă-l pe el despre ce e vorba.

— Scott a spus că s-a dus în China să exploreze opţiunile. Nu tu l-ai pus să facă asta? Pentru că dacă tu l-ai pus, vreau să înţelegi o chestie. Nu aşa se rezolvă lucrurile pe aici, Todd.

— Nu eu sunt şeful lui, Nick.

— Exact. Nu vreau să-mi fie subminată autoritatea.

— Nici eu nu-mi doresc asta.

— Slujba asta e destul de grea şi fără să fiu nevoit să-mi fac griji că directorul meu financiar face călătorii secrete în Orient cu Cathay Pacific.

Todd chicoti politicos.

— E o funcţie grea, care te solicită extrem de mult. Timbrul vocii lui se schimbă dintr-odată, ca şi cum tocmai se gândise la ceva. Adăugă: Ştii, înţeleg că familia ta a trecut printr-o perioadă dificilă, cu moartea soţiei tale şi aşa mai departe. Dacă vrei să petreci mai mult timp alături de ei, noi suntem gata să te susţinem. Dacă vrei să-ţi iei un concediu prelungit, o mică pauză... s-ar putea să-ţi priască. Probabil ţi-ar prinde tare bine o vacanţă. Ţi-ar face bine.

— Mă simt bine, Todd, îl asigură Nick. „Nu scapi tu aşa uşor de mine, Todd” Faptul că vin la birou în fiecare zi - asta mă ţine în priză.

— Îmi pare bine să aud asta, spuse Todd. Chiar îmi pare bine.

71

Bugbee înfuleca Cheetos dintr-o punguţă mică luată de la automat. Degetele lui - despre care Audrey remarcase că erau de regulă imaculate, cu unghiile tăiate îngrijit - erau acum pătate cu portocaliu.

— Are logică, conchise el cu gura plină de Cheetos. Rinaldi a făcut rost de unul în Grand Rapids, pe vremea când lucra acolo.

— Sau aici. Armele astea circulă.

— Posibil. Aşadar, unde l-a aruncat?

— Există un milion de posibilităţi şi nici una nu-i de lepădat. Lui Audrey îi era foame, iar el nu-i oferea nici un pufulete.

Mizerabilul!

— Tipii de la salubrizare au căutat în container, dar nu era nimic acolo.

— Probabil sunt sute de containere în oraş, punctă Audrey. Plus groapa de gunoi. Plus gurile de canalizare, lacul, iazurile şi râurile. N-o să găsim niciodată pistolul ăla.

— Trist, dar adevărat, spuse Bugbee. Mototoli punga goală, apoi aruncă ghemotocul către coşul metalic de gunoi de lângă perete, însă punga se desfăcu în aer şi ateriză pe podea. La dracu'! înjură el.

— Ai reuşit să iei legătura cu firma de securitate?

El dădu din cap afirmativ.

— Fenwick Alarm este un simplu birou în centru. N-am idee cu ce dracu' se ocupă - instalează sisteme de alarmă, dar nu s-au ocupat ei în cazul nostru. Nici monitorizarea n-o fac ei, ci o firmă numită Central Michigan Monitoring, cu sediul în Lansing. Ei ţin întreaga evidenţă electronică.

— Şi?

— Nimic. Se confirmă ceea ce ştim deja. În respectiva dimineaţă de miercuri, una dintre alarmele de perimetru de la reşedinţa Conover a fost declanşată. Alerta a durat unsprezece minute. Mare chestie! Ai făcut rost de hard drive - ăla ar trebui să ne arate ce au înregistrat camerele, nu?

Audrey îi explică ce aflase în legătură cu sistemul de înregistrare digitală.

— L-am rugat pe Lenehan să mai arunce o privire pe el. Dar Noyce îi dă tot felul de alte sarcini şi asta ne ţine pe loc.

— Oare de ce nu mă surprinde?

— Apropo de camere, unul din noi ar trebui să verifice, pentru orice eventualitate, înregistrările de la paza Cartierului Fenwicke, din noaptea respectivă.

Bugbee clătină din cap.

— Am rezolvat deja. Folosesc o staţie centrală comandată din centrul oraşului. Nimic special - Stadler sare peste un gard de perimetru, atâta tot.

— Păcat!

— Eu zic să-l aducem la secţie. De fapt, pe ambii ticăloşi.

— Cam riscant. S-ar putea să fie prea devreme. Poate ar fi mai bine să aşteptăm până facem rost de mai multe dovezi. Cel puţin asta ar spune Noyce.

— Dă-l dracu' pe Noyce! E cazul nostru, nu al lui. Ai observat că în ultima vreme ne tot suflă în ceafă?

— Oarecum.

— Probabil a mirosit că e o bubă mare care stă să se spargă.

Audrey nu ştia cât de multe putea să dezvăluie.

— Cred că mai degrabă vrea să se asigure că nu facem vreo gafă, spuse ea.

— Vreo gafă? Ce-şi închipuie? Că suntem nişte novici?

Audrey ridică din umeri.

— E un caz important.

— Nu, zău?! făcu Bugbee, cu un rânjet strâmb.

Audrey răspunse cu un zâmbet trist şi se întoarse să plece către cubiculumul ei.

— Ştii? Chestia aia cu cartuşul sau fragmentul de glonţ sau ce-o fi fost... spuse Bugbee.

Audrey se întoarse din nou spre el.

— Ce cartuş?

— Cacealmaua aia?

— Aşa...?

— N-a fost rea deloc, aprecie el.

72

Nick era mai mult decât epuizat. Toate mizeriile astea care se ţineau lanţ, cu Todd şi cu Scott, toate aberaţiile pe care nu le înţelegea îl secau de puteri. Unde mai pui că venise şi Eddie cu acuzaţiile lui legate de Cassie: „Ai face bine să-ţi revizuieşti comportamentul înainte să fie prea târziu”. Şi: „Tu ce dracu' îţi închipui că urmăreşte ea?” Oare vorbele lui Eddie aveau o bază reală?

Era oare posibil, începuse el să se întrebe, ca, la un anumit nivel al subconştientului său, el *să vrea* să iasă totul la iveală?

Şi cel mai grav dintre toate - un lucru atât de îngrozitor încât nici nu putea suporta să se gândească la el - era fragmentul acela de cartuş pe care poliţia îl descoperise pe gazonul lui.

Întotdeauna se mândrise cu capacitatea lui de a rezista în faţa unor presiuni care i-ar fi doborât pe cei mai mulţi. Poate de la antrenamentele de hochei i se trăgea - acolo învăţai să descoperi locul acela tihnit din adâncul fiinţei tale şi să te retragi acolo ori de câte ori lucrurile o luau razna. El

nu se panica niciodată. Laura, pe de altă parte, fiind o fire extrem de sensibilă, nu-l înţelesese niciodată. Trăia cu impresia că lui nu-i pasă, că nu pricepe. Iar el ridica din umeri şi-i răspundea calm: Ce rost are să intri în panică? Nu ajută la nimic.

Dar, de când cu crima, totul se schimbase. Carapacea lui dură se fisurase sau devenise friabilă. Ori poate că tensiunea acumulată în ultimele săptămâni nu se risipea; grijile se strângeau în spatele lui până ce muşchii începeau să tremure şi să se contracte. În orice secundă avea să se prăbuşească.

Dar nu avea voie. Nu încă.

Pentru că, orice ar fi avut de gând Todd şi Scott, toate aceste manevre - călătoriile secrete, telefoanele şi documentul acela codificat - aprinseseră în el o scânteie care trosnea şi scăpăra.

„Dacă vrei să-ţi iei un concediu prelungit, o mică pauză... s-ar putea să-ţi priască."

De parcă Todd ar fi dat doi bani pe bunăstarea lui emoţională.

Todd dorea ca el să ia o pauză. Nu să demisioneze. Asta era interesant. Dacă Todd şi colegii lui de la Fairfield ar fi vrut să se descotorosească de el, l-ar fi pus pe liber cu mult timp în urmă. Aşadar, de ce n-o făcuseră? Oare suma aceea astronomică, cei cinci milioane de dolari pe care ei ar fi trebuit să-i plătească dacă-l concediau fără motiv - oare asta îi împiedicase? Cu toate miliardele pe care le administra Fairfield?

Apăsă pe câteva taste şi îi apăru pe monitor documentul cu datele întregului personal corporatist. Dădu clic pe numele MARTIN LAI. O fotografie fu afişată instantaneu pe monitor - un individ cu faţa rotofeie şi o expresie flegmatică. Alături de fotografie apăreau numele subordonaţilor lui direcţi, adresa lui de e-mail şi numărul de telefon.

Aruncă o privire la ceasul de la mână. Diferenţa de fus orar pentru Hong Kong era de treisprezece ore. Aici era ora nouă şi jumătate dimineaţa, prin urmare acolo era zece şi jumătate seara. Nick ridică receptorul şi formă numărul de telefon de acasă al lui Martin Lai. La celălalt capăt, telefonul sună îndelung, după care se auzi un mesaj înregistrat în limba chineză, urmat de câteva cuvinte rostite mecanic, într-o engleză cu accent puternic.

— Martin, începu Nick, aici Nick Conover. Trebuie să iau legătura cu tine în cel mai scurt timp posibil.

Şi-i lăsă şirul obişnuit de numere de telefon.

Apoi o chemă pe Marge prin intercom şi o rugă să facă rost de numărul de mobil al lui Martin Lai, dat fiind că acesta nu era disponibil pe reţeaua de intranet a companiei. Un minut mai târziu, pe monitorul lui apăru un număr cu multe cifre.

Nick apelă numărul respectiv. Auzi din nou o voce înregistrată, iar el lăsă acelaşi mesaj. Verifică agenda de întâlniri a lui Martin Lai, programul lui de lucru afişat online; omul nu părea să fie plecat în vreo deplasare sau altceva care să-l ţină departe de Biroul Stratton din Hong Kong.

Cuvintele lui Todd îi stăruiau în minte: „Dacă vrei să-ţi iei un concediu prelungit, o mică pauză... s-ar putea să-ţi priască.”

Ce dracu' urmăreau, mai exact, Todd Muldaur şi Fairfield Equity Partners? Şi oare cine putea şti ce se petrece?

Răspunsul îi veni în minte atât de natural, încât se întrebă cum de nu se gândise mai devreme la asta. Un „văr” prin alianţă al familiei Fairfield, el trebuia să ştie.

Deschise sertarul din mijloc al biroului şi găsi acolo o carte de vizită îndoită la colţuri, pe care scria Kendall Restaurant Group, iar dedesubt, Ronnie Kendall, Director General.

Ronnie Kendall era un întreprinzător şmecher, un bărbat mic de statură, cu mintea ageră şi un accent texan greu de înţeles. Pusese bazele grupului de restaurante Kendall, pornind de la un local micuţ, cu specific mexican, construit în Dallas, pe care îl transformase ulterior într-un lanţ prosper, iar în cele din urmă într-o companie de restaurante în toată regula. În mare, era vorba despre un lanţ de restaurante cu specific mexican, populare în zona de sud-vest. Însă compania lui Kendall deţinea, în plus, un lanţ producător de tort cu brânză, un lanţ producător de pui la grătar - care nu o ducea foarte bine -, un lanţ jalnic de localuri cu specific japonez, unde bucătari costumaţi în samurai feliau şi perpeleau mâncarea chiar la masa ta, plus un lanţ de localuri tip bar şi grill, celebru pentru costiţele fragede de porc la grătar şi uriaşele cocteiluri margarita cu gheaţă. Cu zece ani în urmă, el îi vânduse afacerile lui Willard Osgood.

Nick îl cunoscuse la o conferinţă de afaceri în Tokyo şi se înţeleseseră bine din prima clipă. Ronnie Kendall se dovedise a fi un mare fan al jocului de hochei şi, în mod surprinzător, urmărise evoluţia lui Nick în domeniu pe vremea când acesta era la Universitatea din Michigan. Nick îi mărturisise că mâncase la restaurantul japonez care făcea parte din grupul Kendall şi că nu îi plăcuse foarte mult, iar Kendall îi dăduse imediat replica: „Glumeşti? De fiecare dată când pun piciorul acolo, fac diaree. Nu mănânc niciodată acolo, dar oamenii adoră localul ăla. Ca să vezi!”

Nick fu pus să aştepte de mai multe ori pe fir până ca Ronnie Kendall să răspundă în cele din urmă. Părea la fel de exuberant ca întotdeauna, turuind fără încetare. Nick făcu greşeala să-l întrebe cum mergeau afacerile, pretext pentru ca Ronnie să se lanseze într-un monolog nebun, povestindu-i că lanţul de pui la grătar era în plină expansiune în Georgia şi Carolina de Sud. După aceea, nu

se ştie cum, schimbă subiectul, începând să peroreze pe tema obsesiei unora pentru dieta săracă în carbohidraţi.

— Prietene, nu pot să-ţi spun cât de mult mă bucur că a trecut moda asta, mă înţelegi? Să ne bage în pământ şi mai multe nu! Tortul cu brânză fără carbohidraţi nu a avut succes niciodată, cât despre cocteilurile Margarita dietetice... ce să-ţi mai spun?! Iar apoi, tocmai când semnaserăm contractul cu o vedetă care urma să ne facă reclamă - aici, Ronnie menţionă numele unui jucător de fotbal celebru - şi chiar înregistraserăm câteva spoturi publicitare de cincisprezece şi de treizeci de secunde, ne trezim din senin că ăsta e acuzat de viol!

— Ronnie, reuşi Nick să intervină în cele din urmă, cât de bine îl cunoşti pe Todd Muldaur?

Ronnie chicoti pe înfundate.

— Îl urăsc pe ticălosul ăla făţarnic, iar el mă iubeşte cam tot atât de mult. Dar nu-i ies în cale şi nici el mie. El şi amicii lui cu MBA au încercat să-şi bage nasul în afacerile mele, iar lucrurile au luat o turnură atât de proastă, încât am pus mâna pe telefon, l-am sunat pe Willard şi i-am spus: pune-le zgardă la pudelii ăia ai tăi, că altminteri eu am plecat. Ies din afacere. Sunt prea bătrân şi prea bogat, n-am nevoie de mizeriile astea. Probabil că Willard l-a trimis pe Todd la coteţ, pentru că după aceea a început să bată în retragere. Bine, oricum avea o grămadă pe cap, după ce a căzut afacerea aia cu cipuri.

— Afacerea cu cipuri?

— Nu aşa se numesc chestiile alea? Microcipuri sau mai ştiu eu cum? Semiconductori, ştii?

— Aşa...

— Ai citit *Wall Street Journal,* nu? Despre balonul de săpun din industria semiconductoarelor... Cum tipii ăia cu capital privat au investit excesiv în cipuri, iar apoi balonul de săpun a explodat? Ronnie chicoti din nou pe înfundate: E demenţial, să-i vezi pe toţi cum cad cu fundu-n baltă!

— Stai aşa, Ronnie. Spui că Fairfield Equity Partners a făcut investiţii masive în microcipuri?

— Nu toată compania, doar fondurile administrate de prietenul nostru Todd. El a pariat masiv pe afacerea cu cipuri. Şi-a pus toţi banii la bătaie, înţelegi?

Nick nu se amuză împreună cu Ronnie.

— Credeam că există o anumită limită până la care poţi investi pe un anumit sector.

— Todd e un individ arogant, ştii şi tu foarte bine, nu? Îl miroşi de la o poştă. S-a gândit că, atunci când preţurile acţiunilor din afacerea cu semiconductori aveau să înceapă să scadă, el va alege câteva companii la un preţ derizoriu şi va scoate un profit gras. Ei bine, s-a ales cu ce merită. Acum, prin fondurile lui bate vântul. Willard Osgood e probabil turbat de furie. Dacă fondurile lui Todd intră în colaps, corabia-mamă va începe să se scufunde.

— Vorbeşti serios?

— Presupun că Todd Muldaur se dă bine pe lângă tine în perioada asta. Ştiu că Stratton trece printr-o perioadă nefastă, dar cel puţin sunteţi solvabili. În comparaţie cu alte investiţii de-ale sale, voi sunteţi acum o vacă numai bună de muls. Poate să vă scoată acţiunile la bursă, să facă bani buni. Bine, dacă ne gândim cât durează chestia asta, s-ar putea să fie prea târziu pentru el.

— I-ar trebui cel puţin un an.

— Cel puţin. De ce, e vorba să vă scindeze compania şi să creeze companii derivate?

— Nu. Nimic de genul ăsta.

— Ei bine, Fairfield are nevoie de ceea ce se cheamă o politică de obţinere de lichidităţi. Şi asta cât mai repede.

— Ceea ce înseamnă că au nevoie de bani lichizi.

— Exact.

— Mda... Păi, din câte-mi dau eu seama, sigur pun la cale ceva, spuse Nick. Trag tare să reducă cheltuielile.

— Lasă asta. Ştii vorba mea dintotdeauna: când îţi ia foc casa, nu-i momentul să ieşi la o vânzare de vechituri.

— Poftim?

— Vreau să spun că Todd e băgat atât de adânc în rahat, încât probabil că acum e disperat să scoată un ban grămadă - eventual să vândă Strattonul printr-un contract de mântuială, doar ca să-şi salveze pielea. Dacă aş fi în locul tău, i-aş urmări toate mişcările îndeaproape.

În clipa în care Nick puse receptorul jos, sosi un alt apel, de data asta de la Eddie.

— Mica sală de conferinţe de pe etajul tău, spuse Eddie fără nici un fel de introducere. În clipa asta.

73

De când dăduseră cărţile pe faţă, atunci, în apartamentul lui Eddie, relaţia lor şi aşa glacială suferise o răcire şi mai puternică. Eddie nu mai glumea atât de mult. Îi ocolea privirile lui Nick. Adesea părea agitat.

Dar când intră în camera de conferinţe, arăta de parcă ar fi avut un secret pe care abia aştepta să-l divulge. Trecuse ceva timp de când Nick îl văzuse ultima oară aşa.

Eddie închise uşa sălii de conferinţe şi începu:

— Ştii bucata aia de cartuş?

Nick rămase fără glas. Nu reuşi să articuleze nici un sunet.

— E o mare abureală, adăugă Eddie.

— *Poftim?*

— Sticleţii n-au găsit nici un fragment de cartuş pe gazonul tău.

— Eşti sigur?

— Absolut.

— Atunci despre ce a fost vorba?

— Abureli. O tactică de presiune. N-au găsit nici un fel de bucată de metal.

— Adică *au minţit?*

— În locul tău nu mi-aş lua-o în cap, Nick.

— Eşti sigur? De unde ştii?

— Ţi-am mai spus: am sursele mele. E o cacealma, prietene. Chiar nu recunoşti un fals când îl ai în faţa ochilor?

Nick ridică din umeri.

— Nu ştiu ce să zic...

— Hai, omule, fii serios! Mai ţii minte când am jucat cu Hillsdale în finală, în ultimul an de liceu, iar tu ai făcut farsa aia dementială cu lovitura cu dosul palmei la linia albastră, înainte să trimiţi pucul ca pe o rachetă în spatele lui Mallory, şi ai dus meciul în prelungiri?

— Da, mi-aduc aminte, admise Nick. Dar la fel de bine îmi aduc aminte că noi am pierdut atunci.

74

Nick puse servieta jos, în holul de la intrare. Pardoseala cu aspect antichizat, pretinsă a fi din pin portocaliu - podelele din stejar care fuseseră iniţial acolo nu se ridicaseră la standardele Laurei - lucea în lumina de culoarea chihlimbarului, răspândită de spoturile din arcadele de deasupra. În subconştientul său, Nick aştepta să audă zgomotul unghiilor lui Barney pe pardoseala din lemn, clinchetul zgărzii lui, iar absenţa acelor sunete vesele îl întristă.

Era aproape ora opt. Şedinţa comisiei însărcinate cu stabilirea strategiilor de marketing durase cu aproape două ore mai mult decât fusese prevăzut. Nick sunase acasă în timpul unei pauze şi îi spusese Martei să pregătească cina pentru copii. Marta îl anunţase că Julia era acasă la prietena ei, Jessica, şi că, prin urmare, la cină nu era decât Lucas.

Auzi voci de la etaj. Oare venise vreun prieten la Lucas? Nick urcă scările, iar murmurul acela de voci deveni din ce în ce mai clar, până ce Nick reuşi să desluşească întreaga conversaţie.

Era vocea lui Cassie, realiză el cu uimire. Cassie şi Lucas. Oare ce căuta ea aici? Scara era solid construită, nu se auzeau scârţâieli ca în casa cea veche sau casa în care crescuse Nick. Aşadar, ei nu-l auziseră urcând. Simţi nişte furnicături atunci când se opri pe palier, ascultând. De data aceasta, uşa de la camera lui Lucas era deschisă.

— Ar fi trebuit să ne dea tema asta la ora de fizică, se plângea Lucas. Şi, până la urmă, de unde ştie un poet cum o să se sfârşească lumea?

— Ţie chiar ţi se pare că poezia asta vorbeşte despre cum se va sfârşi lumea?

Vocea răguşită a lui Cassie.

Nick se simţi uşurat. Cassie îl ajuta pe Lucas la teme, atâta tot.

— Foc sau gheaţă. Aşa se va sfârşi lumea. Asta spune şi poetul.

— Dorinţă şi ură, spuse Cassie. Inima omului poate fi o materie topită, dar apoi se poate căli în gheaţă. Nu te gândi la spaţiul exterior. Gândeşte-te la spaţiul interior. Nu te gândi la lume *ca întreg.* Gândeşte-te la lumea *ta.* Frost poate fi un poet incredibil de sumbru, dar este, de asemenea, un poet al intimităţii. Carevasăzică, ce transmite el aici?

— În esenţă, e vorba despre linia subţire dintre iubire şi ură.

— Dar dragostea şi dorinţa nu sunt totuna, nu? Există iubirea de familie, dar pe aceea n-o numim dorinţă. Pentru că dorinţa e legată de o absenţă, corect? Să doreşti un lucru înseamnă să vrei acel lucru şi întotdeauna vrei un lucru pe care nu îl ai.

— Presupun...

— Gândeşte-te la Silas, din ultima poezie pe care o ai de studiat. El trage să moară şi atunci se întoarce acasă.

— Numai că aceea nu e casa lui.

— Acolo, Warren spune: „Acasă este locul unde, când trebuie să te duci, ei trebuie să te primească înăuntru”. Este unul dintre cele mai celebre versuri scrise vreodată de Frost. Asta este dragoste sau dorinţă? Cum se sfârşeşte lumea *lui?*

Nick, devenind dintr-odată conştient de postura în care se afla, se îndepărtă câţiva paşi, traversând holul către dormitorul său. Glasul lui Cassie se pierdu într-un murmur melodios. Întrebase ceva, iar Lucas, cu timbrul lui de bariton adolescent, ridică vocea iritat:

— Unii zic ceva, alţii zic altceva... Să se hotărască odată!

Nick se opri din nou, ascultând.

Cassie râse:

— Ce-ţi spune *ritmul?* Versurile poeziei au, de regulă, patru măsuri, nu? Nu însă şi ultimele versuri, referitoare la ură: „Este tot măreaţă”. Două silabe accentuate. „Şi-ar fi îndeajuns.” Clar şi simplu. Ca şi când totul s-ar restrânge într-un singur punct. Despre gheaţa urii, cât de puternică este ea, nu?

— Jos pălăria pentru amicul meu Bobby Frost, conchise Lucas. Are ritmul în el, fără îndoială. Dar el începe cu focul.

— Multe lucruri încep cu focul, Luke. Întrebarea esenţială este cum se sfârşesc.

Nick reflectă în sinea lui dacă să li se alăture sau nu. Altădată nu ar fi ezitat nici o clipă, dar Lucas nu mai era acelaşi acum. Ceea ce se petrecea acolo era un lucru bun,

dar probabil situaţia era destul de şubredă. Fiul lui nu mai voia să-l lase să-l ajute la teme, iar acum că Lucas era deja în clasa a unsprezecea, Nick nu i-ar mai fi fost oricum de prea mare ajutor. Dar cumva, nu se ştie cum, Cassie descoperise o cale de a discuta cu el şi se pricepea la toate chestiile alea. Avea un talent înnăscut. Şefă de promoţie, ce mai!

În cele din urmă, Nick trecu prin faţa dormitorului lui Lucas, dându-le astfel de înţeles că sosise acasă, şi se îndreptă către camera lui. Se dezbrăcă, se spălă pe dinţi, făcu un duş rapid. Când ieşi din nou, Lucas era singur în camera lui, în faţa calculatorului, lucrând.

— Hei, Luke, îl salută el.

Lucas ridică scurt privirea de pe monitor, cu expresia aceea obişnuită de iritare.

Nick ar fi vrut să-i spună ceva de genul: „Ţi-a fost Cassie de ajutor? Îmi pare bine că îţi vezi de treabă”. Dar îşi reţinu acest impuls.

Cel mai probabil, Lucas nu ar fi apreciat un astfel de comentariu, interpretându-l ca deranjant.

— Unde e Cassie? se mulţumi Nick să întrebe până la urmă.

Lucas ridică din umeri.

— Jos, presupun.

Nick coborî la parter să o caute pe Cassie, dar aceasta nu era nici în camera de recreere, nici în bucătărie - în nici unul din locurile obişnuite. O strigă, dar nu primi nici un răspuns.

„Ei bine, are tot dreptul să-şi vâre nasul pe aici, se gândi Nick. După ce m-a surprins cotrobăind prin dulăpiorul ei de medicamente.”

Dar ea n-ar fi făcut una ca asta, nu?

Traversă bucătăria îndreptându-se spre holul din spate, aprinse veioza de alabastru şi îşi continuă drumul spre biroul lui.

Puţin probabil ca ea să se fi aflat acolo.

Uşa biroului lui era deschisă - aproape întotdeauna era aşa -, iar luminile erau aprinse. Cassie era aşezată la masa lui de lucru.

Inima începu să-i bată cu putere. Iuţi mersul. Covorul îi înăbuşi sunetul paşilor, astfel încât Cassie nu-l auzi apropiindu-se. Nu că ar fi avut intenţia să se furişeze.

Observă că mai multe sertare ale biroului erau întredeschise.

Toate în afară de cel de jos, pe care îl ţinea încuiat. Erau deschise doar puţin, ca şi cum fuseseră deschise şi apoi închise în grabă.

Iar el ştia că nu le lăsase aşa. Rareori folosea sertarele biroului, iar atunci când o făcea, era foarte atent să le închidă până la capăt, alminteri biroul căpăta un aspect dezordonat.

Cassie era aşezată comod pe scaunul Symbiosis, din piele neagră, scriind ceva pe un blocnotes mare, galben.

— Cassie.

Femeia tresări, cu un ţipăt.

— O, Dumnezeule! Să nu mai faci asta!

Îşi puse o mână pe piept.

— Îmi pare rău, spuse el.

— O, Doamne... Eram adâncită în gânduri... Nu, eu ar trebui să-mi cer iertare, n-ar trebui să mă aflu aici. Bănuiesc că am cam încălcat limitele...

— E în regulă, spuse el, încercând să lase impresia că vorbeşte serios. Ea păru dintr-odată conştientă de faptul că lăsase toate sertarele întredeschise şi începu să le împingă pentru a le închide complet.

— Căutam nişte foi de hârtie şi ceva de scris, se justifică ea. Sper că nu te superi...

— Nu, spuse el. Totul e în regulă.

— Îmi venise o idee şi trebuia s-o notez fără întârziere - mi se mai întâmplă.

— Idee?

— În fine... vreau să scriu ceva... într-o bună zi, dacă voi reuşi vreodată să-mi pun tâmpeniile în ordine.

— Ficţiune?

— A, nu. Nonficţiune. E şi-aşa prea multă ficţiune în viaţa mea. Sper că nu te superi că am trecut pe aici în seara asta. Am sunat, să ştii, dar Marta mi-a spus că eşti la serviciu, iar Lucas şi cu mine ne-am luat cu vorba şi mi-a zis că îşi bate capul cu nu ştiu ce poezie. S-a dovedit a fi una dintre poeziile despre care chiar ştiam câte ceva. Aşa că am...

— Hei, spuse Nick. Tu faci adevărate miracole. Mi-e teamă însă că sosirea mea a întrerupt totul.

— Vrea să scrie primele câteva paragrafe din referatul trimestrial la literatură lirică. Să vadă încotro merge cu interpretarea.

— Ai multă răbdare cu el, concluzionă Nick. *Eşti nemaipomenită,* ar fi vrut el să spună.

Poate că la asta se rezuma totul. Venise să-l ajute pe Lucas să descifreze o poezie oarecare a lui Robert Frost.

— Ai predat vreodată?

— Ti-am mai spus, replică femeia. Am făcut cam tot ce se putea face. Lumina spoturilor din tavan se reflecta în părul ei, făcându-l să strălucească. Arăta ca un copil al străzii, doar că pielea ei nu era atât de transparentă. Părea mai sănătoasă. Petele întunecate de sub ochi dispăruseră.

— „Gândeşte că măcar atât de l-ar putea învăţa/Poate de ajutor pe lume tot ar fi cuiva”, mai adăugă ea.

— Poftim?

Cassie clătină din cap:

— E doar un vers din *Death of a Hired Man.* E o poezie despre căminul familial. Despre familie, chiar.

— Şi despre adevărata semnificaţie a Crăciunului?

— Voi, ăştia din familia Conover..., râse ea. Ce mă fac eu cu voi?

— Aş avea eu câteva sugestii, glumi Nick, cu o expresie ce s-ar fi dorit lacomă. Dumnezeule, tu chiar eşti bună la toate, nu?

— Asta spui tocmai *tu?* Masculul alfa? Geniul universal?

— Aş vrea eu. S-ar putea să fiu directorul general cu cele mai mari probleme la matematică din ţara asta.

— Există vreun sport la care să nu te pricepi?

Nick se gândi o clipă:

— N-am învăţat niciodată să călăresc.

— La jocul cu potcoave nu te descurci?

— Ăla nu e un sport.

— Pun pariu că ştii să tragi cu arcul.

— Cât de cât.

— La trageri te pricepi?

Lui Nick îi îngheţă sângele în vine. După o fracţiune de secundă, clătină uşor din cap, părând nedumerit. Timp de o clipă, privirea lui rătăci în gol.

— Ştii tu, continuă Cassie. Trageri la ţintă, sau cum le spune. În poligon.

— Nu, răspunse el, auzindu-şi nonşalanţa studiată din glas ca de la mare distanţă.

Se lăsă pe un scaun Windsor cu şezut din împletitură de papură, care tot timpul părea să-i lase aşchii pe fund. Când se mutaseră aici, Laura interzisese fără drept de apel fotoliul vechi din piele. Mobilă studenţească, decretase ea atunci. Se frecă la ochi, încercând să ascundă groaza care pusese stăpânire pe el dintr-odată.

— Îmi pare rău, se scuză el. Sunt epuizat. Am avut o zi grea.

— Vrei să-mi povesteşti?

— Nu acum. Iartă-mă. Vreau să spun, mulţumesc de întrebare, dar rămâne pe altădată. Aş prefera să vorbesc despre orice altceva în afară de problemele de serviciu.

— Să merg să-ţi pregătesc cina?

— Ştii să găteşti?

— Nu, recunoscu ea râzând scurt. Ţi-am oferit deja una dintre cele trei specialităţi ale mele. Dar sunt sigură că Marta a lăsat ceva şi pentru tine în bucătăria aia bântuită a voastră.

— Bântuită?

— A, da. Am dat nas în nas cu antreprenorul tău când am sosit aici şi m-a pus la curent cu toate detaliile picante.

— Ţi-a explicat cumva şi de ce le ia angajaţilor lui o veşnicie să monteze un blat de bucătărie?

— Nu arunca vina pe ei. Din câte am auzit, tu eşti ăla care îi scoţi din minţi. S-a plâns că nu reuşeşte să obţină aprobările când are nevoie de ele şi aşa mai departe.

— Îmi cere să iau prea multe afurisite de decizii. Chiar nu am timp pentru aşa ceva. Şi nu vreau să fac ceva greşit.

— Ce înţelegi prin „greşit”?

Nick tăcu o clipă, după care explică:

— Laura ştia foarte clar ceea ce dorea.

— Iar tu vrei ca totul să fie exact aşa cum a plănuit ea. Ca şi când ai face totul în memoria ei.

— Te rog nu începe cu psihanaliza acum.

— Dar poate că, în acelaşi timp, ţi-e teamă să termini, pentru că, odată ce construcţia se va termina, se va încheia şi un alt capitol...

— Cassie, putem schimba subiectul?

— La fel cum se întâmplă cu Penelopa, în *Odiseea.* Ea ţese un văl în timpul zilei, pe care îl destramă la căderea nopţii. Aşa, vălul nu se mai termină niciodată. Ea îi amână la nesfârşit pe cei care o cer în căsătorie şi astfel îşi arată respectul faţă de Ulise cel răposat.

— Nici măcar nu ştiu despre ce vorbeşti.

Nick trase adânc aer în piept.

— Ba eu cred că ştii.

— Doar că, înţelegi, am ajuns la un punct în care chiar vreau ca toată mizeria asta să se termine odată! Asta a fost marele ei proiect şi, mă rog, poate că atâta vreme cât totul

era în plină desfăşurare, îmi imaginam că ea încă mai e aici şi se ocupă de el. Ceea ce nu are nici o logică, dar totuşi... Chestia e că acum vreau ca toate foliile astea de plastic să dispară, nu mai vreau să văd containerul ăla de gunoi aici, nici şantierul, nimic. Vreau ca asta să fie o *casă.* Nu un proiect. Nu o lucrare în desfăşurare. Doar casa unde locuieşte familia Conover. Ce-a mai rămas din ea, adăugă Nick după o clipă de tăcere.

— Am înţeles, spuse Cassie. Atunci, de ce nu mă scoţi la cină, undeva? Un surâs fugar îi rătăci pe buze. Un rendez-vous, adăugă ea.

75

Traversară parcarea hotelului Grand Fenwick ţinându-se de mână. Era o noapte răcoroasă, fără nori, iar stelele străluceau. Cassie se opri o clipă, înainte să ajungă la porticul de la intrare, şi ridică privirea.

— Ştii, când aveam şase sau şapte ani, prietena mea cea mai bună, Marcy Stroup, mi-a spus că, de fapt, fiecare stea e sufletul cuiva care a murit.

Nick mormăi ceva.

— Nici eu n-am crezut. Apoi, la şcoală, am învăţat că fiecare stea e, de fapt, o minge de foc, şi că e posibil ca unele dintre ele să aibă sisteme solare proprii. Mi-amintesc că ne-au vorbit la şcoală despre felul în care mor stelele, cum în doar câteva miimi de secundă nucleul unei stele se năruie şi întreaga stea explodează - o supernovă uriaşă şi apoi neantul... Şi am început să plâng. Chiar acolo, în banca mea din clasa a şasea. Nu ţi se pare o nebunie? În noaptea aceea i-am povestit tatălui meu totul, iar el mi-a spus că

asta e calea firească a tuturor lucrurilor din Univers. Că oamenii mor, şi stelele mor - aşa trebuie, să lase loc pentru altele noi.

— Aha...

— Tati a spus că, dacă n-ar muri nimeni, niciodată, n-ar mai fi loc pe planetă ca să se nască bebeluşii. A spus că, dacă nu s-ar sfârşi nimic, nimic n-ar mai putea să înceapă vreodată. Şi mi-a mai spus că la fel e şi în ceruri - că uneori o lume trebuie să se sfârşească, pentru ca altele noi să se nască. Îl strânse de mână. Haide, mi-e foame.

Holul restaurantului Grand Fenwick era mochetat cu ceea ce se dorea a fi un covor englezesc de modă veche, ţesut pe gherghef lat; avea multă mobilă de piele, supradimensionată, aranjată în „spaţii de conversaţie" - cam cât vreo zece sufragerii adunate la un loc. Frânghii de catifea pe stâlpi de susţinere separau restaurantul propriu-zis de hol. Meniul oferea specialităţi la mare căutare în anii 1950, precum raţă cu portocale şi somon cu sos olandez, dar în principal fripturi, pentru clienţii de modă veche care cunoşteau numele diferitelor tipuri de feliere a cărnii: Delmonico, porterhouse, Kansas City. Localul mirosea a trabucuri - şi nu neapărat din cele scumpe; mirosul se infiltrase în fiecare colţişor, precum sosul într-o salată.

— Au peşte, spuse Nick, scuzându-se, în timp ce erau conduşi la o masă din colţ.

— Şi de ce-mi spui mie asta? Crezi că fetele nu mănâncă şi carne roşie?

— Aşa e, am uitat: tu mănânci. Atâta vreme cât nu e prea în sânge.

— Exact.

Cassie comandă o fleică bine pătrunsă, iar Nick un muşchi de vită în sânge. Amândoi cerură salate.

După ce Nick îşi mâncă salata, o privi pe Cassie, zicând:

— Îţi propun o şedinţă de brainstorming. Eu comand întotdeauna salată. Dar tocmai am realizat un lucru: nu-mi place în mod deosebit salata.

— Nu e chiar soluţia ultimei teoreme a lui Fermat, spuse Cassie, dar ne descurcăm noi cumva. Nu-ţi place salata. E la fel ca şi cu ceaiul.

— Exact. Beau ceai. Laura îl făcea, iar eu îl beam. Aceeaşi poveste. Comand salate. Dar ştii? Nu mi-a plăcut niciodată ceaiul şi nu mi-a plăcut niciodată salata.

— Şi tocmai ai realizat chestia asta.

— Da... Întotdeauna a fost aşa, doar că, nu ştiu de ce, n-am conştientizat aceste lucruri până acum. La fel e şi cu... mâncarea chinezească. Nu-mi place în mod deosebit. Nici n-o detest. Doar că nu e pe gustul meu.

— Ei, acum te-ai pornit, văd. Altceva?

— Altceva? OK. Vinetele. Cine dracu' a hotărât că vinetele sunt comestibile? Nu sunt toxice, asta am înţeles. Dar oare tot ce nu e toxic e bun de mâncat? Presupunând că aş fi fost un om al cavernelor, dacă nu mi-era extraordinar de foame şi aş fi muşcat dintr-o vânătă, gătită sau nu, n-aş fi spus: „Oau! O nouă senzaţie în materie de gust! Am descoperit o chestie care se mănâncă!”, ci, mai degrabă, „Ei bine, sigur nu mori din chestia asta. Nu te mai deranja să bagi săgeata în ea”. E ca... Nu ştiu... Frunzele de arţar. Probabil că se pot mânca, dar de ce ai face-o?

Cassie îl privea atent.

— Parcă tu te plângeai că nu mă cunosc suficient de bine pe mine însumi, spuse Nick, trăgând absent de colţurile feţei de masă.

— Nu mă refeream chiar la asta.

— Trebuie să încep şi eu de undeva.

Femeia râse. El îi simţi mâna mângâindu-i interiorul coapsei, pe sub faţa de masă. Cu afecţiune, fără vreun substrat sexual.

— Lasă vinetele. Ai încredere în tine - tu ştii ce este cel mai important pentru tine. Nu toată lumea realizează asta. Copiii tăi, familia ta... Ei sunt totul pentru tine, nu?

Nick dădu din cap aprobator. Simţea un nod în gât, din cauza tristeţii.

— Pe vremea când jucam hochei, reuşeam să mă motivez, zicându-mi că, cu cât muncesc mai mult, cu cât mă antrenez mai din greu, cu cât *joc* mai bine, cu atât mă voi descurca mai bine. Era adevărat. Sau destul de adevărat. Cam aşa stau lucrurile în multe situaţii. Munceşti mai mult, reuşeşti mai mult. În hochei, se spune că trebuie să pui mult suflet - să dai tot ce poţi. Şi totuşi, nu se poate spune acelaşi lucru despre familie, despre rolul de tată. Cu cât încerc mai mult să mă apropii de Lucas, cu atât el se opune mai tare. Tu ai reuşit să dărâmi zidul de forţă, eu nu pot.

— Asta pentru că te cerţi mereu cu el, Nick. Întotdeauna încerci să vii cu argumente, iar el nu e dispus să le audă.

— După cum se uită la mine, cred că puţin i-ar păsa dacă trăiesc sau mor.

— Lucrurile nu stau chiar aşa. Lucas ţi-a vorbit vreodată despre moartea Laurei?

— Niciodată. Bărbaţii Conover nu prea le au pe-astea cu etalarea sentimentelor, înţelegi?

Nick privi în jurul lui, prin încăperea întunecoasă, şi fu surprins să-l vadă pe Scott McNally aşezat la câteva mese distanţă. Privirile li se intersectară, iar Scott îi făcu semn cu mâna. La aceeaşi masă cu el era un bărbat înalt, greoi, cu faţă îngustă şi bărbie proeminentă. Nick îl văzu pe Scott vorbindu-i în grabă companionului său de la masă, făcând gesturi către el. S-ar fi zis că Scott delibera dacă să aştepte desertul sau să rezolve ce avea de rezolvat. În cele din urmă, decise că e de preferat a doua variantă. Cei doi bărbaţi se ridicară de la masa lor şi veniră la masa lui Nick.

— Cine-şi închipuia că o să te întâlnesc aici, spuse Scott, bătându-l pe Nick pe umăr. Nu ştiam că ăsta e unul dintre localurile pe care le frecventezi.

— Nici nu este, îl lămuri Nick. Scott, ţi-o prezint pe amica mea, Cassie.

— Încântat de cunoştinţă, Cassie, spuse Scott. Iar acesta este Randall Enright. Scott făcu o pauză, apoi adăugă: Randall mă ajută să înţeleg unele aspecte legale ale restructurării financiare. Detalii tehnice anoste. Pentru oricine în afară de mine, desigur. Pentru mine, e un fel de *Conan barbarul* cu tabele de calcul.

— Îmi pare bine să te cunosc, Randall, spuse Nick.

— Iar mie nu mai puţin, răspunse jovial bărbatul cel înalt.

Sacoul de la costumul său era deschis la nasturi, iar înainte de a da mâna cu Nick, el îşi puse ochelarii în buzunarul de la piept.

— Analizăm contractul cu Fisher Group? se interesă Nick.

— Sincer să fiu, nu cred că e cazul să ne grăbim cu chestia asta, spuse Scott.

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine, aş zice eu.

— Păi, ce pot să spun? spuse Scott, făcându-şi de lucru cu o şuviţă de păr de deasupra urechii stângi şi schimbând direcţia privirii. Tu eşti şeful.

— Şedere plăcută în Fenwick, îi ură Cassie avocatului. Când vă întoarceţi la Chicago?

Bărbatul cel înalt făcu un schimb rapid de priviri cu Scott.

— Cel mai devreme mâine, spuse el.

— Să aveţi o cină plăcută! le ură Nick, dându-le vag de înţeles că ar fi cazul să plece.

Curând, sosiră nişte platouri albe, grele, cu fripturile comandate de ei, fiecare însoţită de o lingură de piure de spanac şi de un cartof. Nick o privi pe Cassie:

— De unde ştiai că trebuie să se întoarcă la Chicago?

— După eticheta Hart, Schaffner & Marx de pe interiorul sacoului lui. E evident că trebuie să fie vreun mare avocat,

din moment ce ia o cină de lucru cu directorul tău financiar. Cassie intui întrebarea din privirea lui şi adăugă: Şi-a dat ochelarii jos pentru că sunt ochelari de citit. Şi încă nu primiseră listele cu meniul. Fără îndoială, e vorba despre o cină de afaceri.

— Înţeleg.

— Iar Scott n-a fost prea fericit să ţi-l prezinte. A făcut-o strategic, dar adevărul este că şi el a ales să ia cina aici din acelaşi motiv pentru care ai ales şi tu: pentru că e un local perfect retras, unde nu te-ai aştepta să întâlneşti vreun cunoscut.

Nick zâmbi forţat, incapabil să nege adevărul evident.

— Şi mai e şi replica aia cu „tu eşti şeful”. Atitudinea de răzvrătire mascată. O replică însoţită întotdeauna de un asterix. „Tu eşti şeful”. Iar asterixul spune: „Deocamdată”.

— Devii puţin melodramatică. Nu crezi că e posibil să exagerezi cu interpretarea?

— Dar tu te-ai gândit că e posibil să nu vezi ce se petrece chiar în faţa ochilor tăi?

— Nu-i exclus să ai dreptate, admise Nick.

Îi povesti despre călătoria secretă a lui Scott în China şi despre felul în care acesta încercase să acopere totul cu o minciună, spunând de fapt că pleacă la o fermă agroturistică din Arizona.

— Ei, vezi? conchise Cassie cu o ridicare din umeri. Te joacă pe degete.

— Cu siguranţă, aşa pare.

— Dar tu îl placi, nu?

— Mda... Sau poate ar fi mai corect să spun că l-am plăcut. E nostim, e un maestru al cifrelor... Suntem prieteni.

— Ei, aici e problema ta. Asta ţi-a luat ochii. Dar aşa-zisa ta „prietenie” cu Scott nu prea l-a împiedicat pe el să-ţi înfigă cuţitul în spate, nu?

— Aşa e.

— Nu se teme de tine.

— Ar trebui?

— Absolut. Pe tine să te ştie de frică, nu pe ăla - cum l-o fi chemând - ăla din Boston, care a absolvit Yale.

— Todd Muldaur. La drept vorbind, Todd este cel care deţine controlul, iar Scott ştie asta. Adevărul e că mă surprinde atitudinea lui. Eu l-am adus aici, prin urmare m-aş fi aşteptat la un minimum de loialitate din partea lui.

— Tu reprezinţi o problemă pentru Scott. Un limitator de viteză. Un impediment. El a decis că tu eşti o parte a problemei şi nu una a soluţiei. El vrea să fie asociat, nu subaltern.

— Aici nu sunt convins că ai dreptate - de fapt, el nu este lacom şi nici materialist.

— Oamenii asemenea lui Scott McNally... Pentru ei ideea nu e să-şi facă o anumită situaţie sau să atingă un anumit nivel de confort. Parcă-mi spuneai că poartă şi acum aceleaşi cămăşi pe care le purta când era student, nu?

— Prin urmare, indiferent ce ar urmări el, nu e vorba de bani. Am înţeles.

— Greşit. N-ai înţeles. El reprezintă o anume tipologie. Oamenii ca el nu-şi propun să se bucure de lucruri pe care le pot cumpăra cu bani. Nu sunt pasionaţi de vinuri fine sau de maşini puternice. În acelaşi timp, sunt nişte concurenţi de temut. Iar acum vine şi explicaţia: *Banii sunt metoda lor de a ţine scorul.*

Nick se gândi la Michael Milken, la Sam Walton şi la alţi asemenea miliardari care, la prima vedere, păreau nişte indivizi oarecare. Locuiau în ferme micuţe, construite pe două planuri, fiind complet obsedaţi de majorarea, zi după zi, a veniturilor din casele de bani. Îşi aminti că auzise la un moment dat cum că Warren Buffet trăia ca un sărăntoc, în aceeaşi căsuţă de la periferia oraşului Omaha, pe care o cumpărase în 1958 cu treizeci de mii de dolari. Se gândi apoi la casa absolut banală a lui Scott şi la sumele de bani

pe care le deţinea acesta. Poate că, până la urmă, Cassie avea dreptate.

— Scott McNally e hotărât să câştige runda asta, ca să poată lua parte apoi la jocurile cu mize mari, continuă Cassie.

— Chestia asta se predă după poziţia lotus sau înainte?

— Bun, hai atunci să te întreb altceva... Ce crezi că vrea să devină Scott McNally când o să se facă mare?

— Ce vrei să spui?

— Vrea să vândă scaune şi fişete sau vrea să ajungă expert financiar la Fairfield Partners? Ce i s-ar potrivi cel mai bine?

— Ai dreptate.

— Caz în care mi se pare firesc să-ţi pui următoarea întrebare: pentru cine munceşte el, de fapt?

Nick zâmbi strâmb.

Ea se ridică în picioare.

— Mă întorc imediat.

Nick o privi croindu-şi drum către toaleta femeilor şi îi admiră curbele fundului. Nu stătu prea mult acolo. La întoarcere, ea trecu pe lângă masa lui Scott şi se opri acolo pentru o clipă. Îi spuse ceva avocatului, apoi se aşeză lângă el preţ de o clipă. Râdea, ca şi cum el făcuse o remarcă amuzantă. Câteva clipe mai târziu, Nick îl văzu pe avocat înmânându-i ceva. Continuând să râdă, Cassie se ridică de pe scaun şi se întoarse la locul ei.

— Despre ce a fost vorba? se interesă Nick.

Cassie îi oferi cartea de vizită a avocatului.

— Vezi ce hram poartă, bine?

— Te-ai mişcat repede. Nick se uită în treacăt pe cartea de vizită şi citi: „Abbotsford Gruendig”.

— N-am făcut decât să întreţin raporturile de bună vecinătate, spuse Cassie.

— Apropo, să ştii că văd foarte bine ce e în faţa ochilor mei, spuse Nick. Tu eşti în faţa mea. Te văd foarte bine şi îmi place ceea ce văd.

— Dar, după cum spuneam, nu vedem lucrurile aşa cum sunt ele, vedem lucrurile aşa cum suntem noi.

— Teoria se aplică şi în cazul tău?

— Se aplică în cazul tuturor. Ne minţim pe noi înşine pentru că doar aşa putem să încheiem ziua cu bine. Vine însă o vreme când minciunile obosesc şi ele şi abandonează lupta.

— Asta ce vrea să mai însemne?

Cassie îl privi drept în ochi, iscoditor:

— Spune-mi adevărul, Nick. Care este motivul real pentru care poliţia a fost la tine acasă?

76

Preţ de o clipă, Nick rămase fără cuvinte.

Nu-i povestise lui Cassie despre percheziţia făcută de poliţie în casa şi curtea lui - o întâmplare mult prea importantă pentru a omite să o menţioneze măcar în treacăt. Mai ales dată fiind legătura cu tatăl ei. Şi Lucas, şi Julia ştiau că poliţia căutase urme ale lui Andrew Stadler. Doar că nu ştiau adevăratul motiv.

— Lucas ţi-a spus, zise Nick pe o voce neutră.

Încercă să-şi menţină pulsul constant şi să respire regulat. Luă cu furculiţa o bucată de friptură, pentru care însă îi pierise toată pofta.

— L-a îngrozit de-a dreptul.

— Ei bine, la momentul respectiv ai fi zis că i se pare tare amuzant. Cassie, ar fi trebuit să-ţi povestesc despre asta,

dar ştiam că subiectul o să te întristeze. N-am vrut să aduc vorba despre tatăl tău...

— Înţeleg..., spuse ea. Înţeleg şi apreciez preocuparea ta. Femeia se juca cu o lingură. Adăugă: Ei chiar cred că *tatăl meu* era cel care te urmărea?

— E doar o posibilitate, spuse Nick. Dacă mă întrebi pe mine, aş zice că poliţia încă bâjbâie. Înghiţi cu greutate. Hei, probabil chiar se întreabă dacă am ceva de-a face cu treaba asta.

Ultimele cuvinte ieşiră precipitat, nu aşa cum le auzise rostite în mintea lui.

— Cu moartea lui, adică, spuse Cassie prudentă.

Nick mormăi ceva.

— Şi e posibil să ai ceva de-a face?

Nick nu reuşi să vorbească imediat. Nu se uită în ochii ei - nu găsi curajul să o facă:

— Ce vrei să spui?

Ea puse lingura jos, aşezând-o cu grijă alături de cuţit.

— Dacă ai fi crezut că e posibil ca el să fi făcut toate nebuniile alea, poate că ai fi intervenit cumva. Să-l ajuţi să apeleze la asistenţă specializată... Femeia se întrerupse brusc. Pe de altă parte, reluă ea, astea sunt întrebări pe care mi le pun şi mie. De ce nu l-am *convins* să apeleze la ajutor specializat? De ce n-am intervenit cumva? Mă tot întreb dacă aş fi putut face ceva care să fi schimbat cursul lucrurilor. Se presupune că Stratton oferă toate acele programe nemaipomenite de sănătate mintală, dar dintr-odată ele nu au mai fost disponibile pentru tatăl meu - un adevărat cerc vicios, nu? Din cauza unei boli mintale, ajungi să demisionezi şi astfel îţi pierzi dreptul de a beneficia de tratament pentru respectiva boală mintală. Nu e corect.

Nick repetă, circumspect:

— Nu e corect.

— Iar din cauza acestor decizii - decizii pe care le-am luat şi eu, şi tu, şi Dumnezeu ştie câte alte persoane - tatăl meu e mort acum.

Cassie plângea acum, cu lacrimile şiroind pe ambii obraji.

— Cassie, începu Nick.

Îi luă mâna într-a lui şi nu mai spuse nimic. Mâna ei părea mică şi palidă într-a lui. Apoi, în mintea lui Nick încolţi un gând care îl făcu să se simtă străbătut de fiori de gheaţă. Mâna lui, mâna cu care încerca să o consoleze pe Cassie, era aceeaşi mână care ţinuse pistolul.

— Dar vrei să-ţi spun ceva? îl întrebă femeia şovăielnic. Când am aflat veştile despre... ştii tu...

— Ştiu.

— M-am simţit de parcă mă izbisem de un zid de piatră. Dar, Nick... Am simţit atunci şi altceva. Am avut un sentiment de *uşurare.* Înţelegi?

— Uşurare, repetă Nick mecanic.

— Toate spitalizările, toate recidivele, toată agonia prin care trecuse... O durere care nu e resimţită fizic, dar care prin asta nu e mai puţin reală... Nu-i plăcea locul în care se afla - lumea aceea în care, din ce în ce mai mult, se simţea *obligat* să trăiască. Nu era lumea ta sau lumea mea, era lumea lui, Nick - o lume rece şi înspăimântătoare.

— Trebuie să fi fost un adevărat infern, pentru amândoi.

— Iar într-o bună zi, el dispare. Apoi aflu că a murit. *Ucis* - mort prin împuşcare, Dumnezeu ştie de ce. Dar a fost aproape ca o binecuvântare. Te-ai gândit vreodată că lucrurile se întâmplă cu un motiv anume?

— Cred că unele lucruri se întâmplă dintr-un motiv anume, spuse Nick rar. Dar nu toate. Nu cred că Laura a murit dintr-un motiv anume. Pur şi simplu, aşa a fost să fie. Pentru ea. Pentru noi. Ca o cărămidă care cade din cer şi te lasă lat.

— Tu vrei să spui că se mai întâmplă şi rahaturi pe lumea asta. Cassie îşi şterse cu palmele lacrimile de pe chip. Dar

lucrurile nu se rezumă niciodată la atât. Se întâmplă tot felul de mizerii, ele îţi schimbă viaţa şi apoi ce faci? Mergi mai departe ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Sau alegi să le ţii piept?

— Eu aleg prima variantă.

— Mda... Înţeleg. Cassie îşi trecu o mână prin părul ţepos. Ştii, e o parabolă a lui Schopenhauer, numită *Die Stachelschweine* - porcii spinoşi. E vorba despre nişte porci spinoşi; e iarnă, aşa că ei se înghesuie unul în altul să-şi ţină de cald. Dar, evident, dacă stau prea înghesuiţi, se rănesc unul pe celălalt.

— O alegorie cât se poate de reală, spuse Nick.

— Exact. Prea departe şi îngheaţă de frig. Prea aproape şi încep să sângereze. Toţi suntem aşa. La fel se întâmplă cu tine şi cu Lucas.

— Mda, corect, el chiar e un porc spinos.

— Pentru că trebuie să vă spun că voi, băieţii Conover, sunteţi mai bine apăraţi decât un castel medieval. Aveţi şanţul cu apă, cazanul cu ulei opărit, fortăreaţa principală... Gata de luptă, nu? Sper că aveţi suficiente provizii în cămară.

— Perfect, draga mea. Dacă tot vezi lucrurile mult mai clar decât mine, hai să te întreb ceva. Cât de mult ar trebui să-mi fac griji în legătură cu fiul meu?

— Păi, destul. Fumează canabis, după cum ştii şi tu. Probabil se afumă de vreo două ori pe zi. Ceea ce poate afecta serios abilitatea de concentrare.

— De *două* ori pe zi? Eşti sigură?

— E clar ca lumina zilei! Are două sticluţe de Vişine în măsuţa de toaletă. Are odorizant pentru haine în şifonier...

Nick părea nedumerit.

— Deodorant pentru haine. Se pulverizează pe îmbrăcăminte ca să îndepărtezi mirosul de iarbă. Plus că mai are şi nişte foiţe de tutun în coşul de gunoi. Din care

să-şi facă ţigări, înţelegi? Toate astea sunt chestii caracteristice pentru un fumător obişnuit de marijuana.

— Isuse! exclamă Nick. Are doar şaisprezece ani.

— Şi o să facă şaptesprezece. Apoi optsprezece. Şi nici atunci n-o să fie mai uşor.

— Dacă-l vedeai cu un an în urmă, ţi s-ar fi părut de nerecunoscut. Era un atlet simpatizat de colegi, absolut normal.

— Întocmai ca tatăl lui.

— Mda, mă rog... Mama mea n-a murit când aveam eu cincisprezece ani.

— Ceea ce e şi mai rău este că nu puteţi discuta despre asta.

— E doar un copil. Îi e greu să discute despre astfel de lucruri.

Cassie îl cercetă atent.

— Ce e?

— Nu mă refeream doar la Lucas, spuse ea încet. Vorbeam despre tine.

Nick respiră adânc.

— Îţi plac metaforele? Uite una şi de la mine. Îl ştii pe coiotul acela din desene animate care goneşte întotdeauna pe marginea prăpastiei?

— Da, Nick. Wile E. Coyote. Ciudat model de urmat pentru directorul general al Acme Industries[59], dacă mă întrebi pe mine.

— Şi e undeva în gol, dar continuă să dea din picioare şi chiar înaintează fără probleme. Dar apoi... Priveşte în jos şi cade ca un bolovan. Morala poveştii? *Orice ar fi, nu privi niciodată în jos.*

---

59 Corporaţie fictivă, menţionată în mai multe desene animate, filme şi seriale americane, cu precădere în serialul de desene animate Wile E. Coyote. Ulterior s-a spus că ACME ar fi, de fapt, acronimul pentru A Company that Makes Everything - O companie care produce orice. (n.tr.)

— Minunat, spuse Cassie cu o voce aspră. Absolut minunat. Ochii ei scânteiară: Ai observat că Lucas nici măcar nu te poate privi? Iar tu abia dacă te uiţi la el. De ce oare?

— Dacă aduci iar vorba despre porcii ăia spinoşi, eu am plecat.

— Şi-a pierdut mama şi are nevoie disperată să stabilească nişte legături cu tatăl lui. Dar tu nu eşti prin preajmă, şi chiar şi atunci când eşti, nu eşti *cu el.* Tu nu eşti genul care să te exprimi prin cuvinte, nu? El are nevoie de tine ca de un tămăduitor, dar tu nu faci faţă acestui rol: nu ştii cum. Şi cu cât se simte mai izolat, cu atât e mai pornit împotriva ta şi cu atât mai frustrat eşti tu.

— Psihologul de serviciu, spuse Nick. Alta din „lecturile" tale fanteziste. Interesantă deducţie, totuşi.

— Nu, îl contrazise ea. Nu e o deducţie. În mare, el mi-a spus toate astea.

— El ţi-a *spus?* Nici măcar nu-mi pot imagina chestia asta.

— Era drogat, Nick. Era drogat, a început să plângă şi aşa am aflat.

— Era *drogat?* În prezenţa ta?

— Am aprins un joint împreună, recunoscu Cassie zâmbind pe jumătate. L-am împărţit. Şi am avut o discuţie lungă. Mi-aş dori să-l fi auzit şi tu vorbind. Are multe pe cap. Multe lucruri pe care nu a fost în stare să ţi le împărtăşească. Multe lucruri pe care ar trebui să le auzi.

— Tu ai fumat marijuana cu *fiul* meu?

— Da.

— Asta e un gest al dracului de iresponsabil! Cum ai putut să faci asta?

— Ho, prr! Tati, îţi scapă imaginea de ansamblu.

— Lucas are o problemă cu mizeriile astea. Tu ar fi trebuit să-l ajuţi. Nu să-l încurajezi, fir-ar a dracului de treabă! El te admiră!

— I-am spus să se lase de fumat iarbă, măcar în serile din timpul săptămânii. Cred că l-am convins.

— La dracu'! Chiar nu pricepi nimic, nu? Puţin îmi pasă dacă tu ai avut o copilărie zdruncinată. Aici e vorba despre *fiul* meu. Un adolescent de şaisprezece ani, care are o problemă cu drogurile. Ce parte nu ţi-e clară în povestea asta?

— Nick, ai grijă, spuse ea, pe o voce şoptită, aspră. Chipul ei se îmbujorase puternic, dar expresia îi rămăsese bizar de impenetrabilă, ca o mască împietrită. Eu şi cu Luke am avut o discuţie foarte deschisă şi onestă, continuă ea. Mi-a mărturisit tot felul de lucruri.

Acum, Cassie se întoarse spre el, aruncându-i priviri întunecate.

Nick era sfâşiat între furie şi teamă, dorind să o admonesteze pentru ceea ce făcuse, drogându-se împreună cu Lucas. Dar, în acelaşi timp, îi era teamă de ceea ce ar fi putut afla ea din discuţia cu Lucas.

Lucas, cel care ar fi putut - sau nu - să audă focuri de armă într-o noapte.

Care ar fi putut - sau nu - să asiste fără voia lui la o discuţie între tatăl său şi Eddie, când aceştia încercau să stabilească ce se petrecuse într-adevăr în noaptea aceea.

— Cum ar fi? reuşi el să îngaime.

— Tot felul de lucruri, şopti ea pe un ton sumbru.

Nick închise ochii, aşteptând ca inima să-şi încetinească ritmul. Când deschise din nou ochii, ea nu mai era acolo.

77

Iconiţa care semnala primirea unui nou e-mail sălta pe monitorul lui Audrey. Mesajul era de la Kevin Lenehan, specialistul în electronică.

Audrey se duse direct acolo, aproape în fugă.

— Care crezi tu că ar fi cel mai bun restaurant din oraş? o întrebă Kevin.

— Nu ştiu... Poate Terra? N-am fost niciodată acolo.

— De Taco Gordito ce zici?

— De ce mă întrebi?

— Pentru că îmi eşti datoare cu o cină. Ţi-am spus că înregistrarea de pe hardul ăsta a început la ora trei şi optsprezece minute, în dimineaţa zilei de miercuri, şaisprezece, nu? După intervalul care te interesează atât de mult pe tine...

— Ce-ai găsit?

— Hard drive-ul are două partiţii, da? Una pentru imaginile digitale, cealaltă pentru softul pe baza căruia operează sistemul. Bărbatul se întoarse spre monitorul computerului, mişcă mouse-ul şi dădu un clic pe ceva. Apropo, sistemul e foarte şmecher, adăugă el. E pe bază de internet.

— Adică?

— Tipul ăsta al tău putea să-şi monitorizeze camerele de la birou.

— Şi ce-ţi spune ţie chestia asta?

— Nimic. Ziceam şi eu aşa... În fine, uită-te aici.

— Pentru mine asta nu înseamnă nimic. E doar o listă lungă de cifre.

— Nu le ai cu tehnica, nu? Îl pui pe soţul tău să programeze videorecorderul?

— Nici el nu se pricepe.

— Nici eu. Nimeni nu se descurcă la capitolul ăsta. Carevasăzică... Avem aici log-urile întregului conţinut arhivat.

— Adică ziua de cincisprezece?

— Exact. Log-ul acesta spune că, de fapt, înregistrarea a început în ziua de marţi, cincisprezece, la ora douăsprezece şi patru minute, înţelegi? Nu cu vreo cincisprezece ore mai târziu.

— Deci ai găsit mai multe imagini video?

— Aş vrea eu... Nu, nu eşti atentă. Cineva trebuie să fi intrat în sistem ca să reformateze secţiunea de hard drive unde se fac înregistrările, apoi a repornit maşinăria, înregistrând peste vechea înregistrare, astfel încât *să pară* că sistemul a pornit de la zero la ora trei şi cât o fi fost în dimineaţa de miercuri. Dar log-ul de aici ne spune că sistemul a fost pornit cu cincisprezece ore mai devreme. Cu alte cuvinte, primul conţinut a fost arhivat la ora douăsprezece din ziua respectivă. Numai că, atunci când dai clic pe fişierul propriu-zis, ţi se spune că „fişierul nu este disponibil”.

— A fost şters?

— Exact.

Audrey se uită fix la monitor.

— Eşti absolut sigur de chestia asta...

— Dacă sunt sigur că sistemul a început înregistrarea la ora douăsprezece în ziua anterioară? Da, sunt al dracului de sigur!

— Nu. Te întrebam dacă eşti sigur că nu poţi recupera conţinutul.

— Păi... practic s-a evaporat.

— Mare păcat!

— Hei, pari nu ştiu cum... Dezamăgită. Eu credeam că o să sari în sus de bucurie. Ai vrut dovada că o parte din înregistrare a fost ştearsă. Acum o ai!

— Ai citit vreodată cartea *Din fericire,* când erai copil?

— Mama m-a pus să mă uit la *One Life to Live* şi la *General Hospital.* Tot ce ştiu despre viaţă am învăţat din serialele TV De-aia sunt singur.

— Cred că am citit-o de o mie de ori. În ea e vorba despre un băieţel pe nume Ned, care e invitat la o petrecere-surpriză, dar, din păcate, petrecerea e la 1 500 de kilometri distanţă. Din fericire, un prieten îi împrumută un avion, dar, din nefericire, motorul explodează.

— Auuu! Detest când se întâmplă chestii de-astea.

— Din fericire, în avion e o paraşută.

— Dar, din nefericire, are arsuri grave pe nouăzeci la sută din suprafaţa corpului şi nu reuşeşte să deschidă paraşuta? Ca să vezi cum îmi merge mintea...

— Şi cazul ăsta e la fel: din fericire, din nefericire...

— Cam aşa se poate descrie şi viaţa mea sexuală, spuse Kevin. Din fericire, fata merge acasă cu Kevin. Din nefericire, ea se dovedeşte a fi o lesbiană cu convingeri feministe radicale, care nu vrea decât să afle cum se foloseşte Photoshop-ul.

— Mulţumesc, Kevin. Audrey se ridică de pe scaun: Fac cinste cu prânzul la Taco Gordito.

— Cu cina, spuse Kevin ferm. Aşa ne-a fost înţelegerea.

78

Telefonul lui Nick începu să sune chiar atunci când intra cu maşina în parcare - în dimineaţa asta, cu aproape o jumătate de oră mai târziu decât de obicei.

Era Victoria Zander, vicepreşedinta Departamentului de Cercetare a condiţiilor de lucru din cadrul companiei Stratton, care suna de la Milano.

— Nick, începu ea, sunt la *Salonul Internaţional de Mobilă* de la Milano şi sunt atât de supărată că abia pot să vorbesc.

— Bun, Victoria, trage adânc aer în piept şi spune-mi ce s-a întâmplat.

— Vrei să-mi explici, te rog, care e treaba cu Dashboard-ul?

Dashboard-ul era unul dintre noile proiecte majore ale companiei Stratton, de dezvoltarea cărora se ocupa Victoria - un portofoliu de pereţi şi partiţii de sticlă modulară, flexibilă. Un proiect foarte interesant, frumos conceput, de care Victoria era extrem de încântată. Şi Nick era, la rândul lui, foarte încântat, dar din motive absolut pragmatice - nu mai exista nimic asemănător pe piaţă şi era cu siguranţă un proiect sortit succesului.

— Ce vrei să spui prin „care e treaba”?

— După timpul şi banii pe care le-am investit în acest proiect, acum... Pur şi simplu nu are *sens!* „Toate cheltuielile majore de investiţie sunt sistate temporar”... Ce vrei să spui cu asta? Măcar dacă mă anunţai şi pe mine în prealabil...

— Victoria...

— Nu văd cum aş putea continua să lucrez pentru Stratton în condiţiile astea. Chiar nu văd! Ştii, cei de la Herman Miller mă curtează de vreo doi ani şi, sincer, cred că acolo este o atmosferă mult mai bună pentru...

— Victoria, aşteaptă puţin. Calmează-te, bine? Acum ia spune-mi: cine ţi-a spus că proiectul Dashboard a fost amânat?

— Chiar voi! Tocmai am primit e-mailul de la Scott.

„Ce e-mail?” fu Nick cât pe ce să întrebe. În loc de asta, spuse:

— Victoria, mi se pare că se pierde semnalul. Te sun eu imediat.

Închise telefonul, trânti portiera maşinii şi plecă în căutarea lui Scott.

— Nu e aici, Nick, îl anunţă Gloria. Avea o întâlnire.

— O întâlnire unde? se interesă Nick.

Femeia ezită:

— Nu mi-a spus.

— Sună-l pe mobil, te rog. Chiar acum.

Gloria ezită din nou:

— Îmi pare rău, Nick, dar mobilul lui nu are semnal în uzină. Acolo e.

— În *uzină?* Care din ele?

— Fabrica de scaune. E... În fine, îi prezintă cuiva fabrica.

Din câte ştia Nick, Scott coborâse în fabrică de cel mult două ori până atunci.

— Cui?

— Nick, eu... Te rog...

— Ţi-a cerut să nu spui nimic.

Gloria închise ochii şi încuviinţă din cap:

— Îmi pare rău... E o situaţie delicată...

„Situaţie delicată? Eu sunt directorul general al companiei, fir-ar a dracului de treabă!” se gândi el.

— Nu-ţi face griji, îi spuse el femeii cu blândeţe.

Nick nu mai vizitase fabrica de scaune de aproape trei luni. Era o vreme când trecea pe acolo o dată pe lună, uneori şi mai des, doar ca să verifice cum merg lucrurile, să pună întrebări, să asculte plângerile oamenilor, să afle ce rezerve mai erau pe stoc. De asemenea, controla parametrii de calitate la fiecare post, în principal pentru a da un exemplu, gândindu-se că, dacă el acorda atenţia cuvenită graficelor calitative, şi directorul fabricii va face acelaşi lucru, şi la fel şi toţi cei care i se succedau ierarhic.

Vizita uzina aşa cum obişnuia să facă şi Bătrânul Devries înaintea lui - numai că pe vremea bătrânului aceste vizite nu se numeau ca acum, „plimbări Gemba”[60]. Expresia

60[60]Concept preluat din managementul japonez. Acţiunea *Gemba walk* (plimbarea Gemba) presupune interacţiunea directă dintre conducere şi atelierele de fabricaţie. (n.tr.)

fusese importată de Scott, împreună cu conceptul de Kaizen[61] şi o grămadă de alţi termeni japonezi pe care Nick nu şi-i mai amintea acum şi care, pentru el, sunau ca denumirile unor sortimente de sushi.

Disponibilizările transformaseră plimbările prin fabrică într-o adevărată corvoadă. Simţea ostilitatea oamenilor când trecea printre ei. Era de neconceput - şi pentru el, şi pentru oricine altcineva - faptul că Bătrânul Devries construise toate acele fabrici, iar el venise să le distrugă.

Dar ştia că, probabil, ar fi trebuit să-şi reia vechile obiceiuri - şi aici, şi în celălalt complex de producţie, situat la vreo şaisprezece kilometri depărtare. Avea să revină la obiceiul vizitelor lunare, îşi făgădui el.

Dacă mai avea ocazia.

Dacă fabricile mai erau acolo.

Observă indicatorul mare şi alb din faţa clădirii construite din cărămidă roşie, indicator pe care scria ZILE DE LA ULTIMUL ACCIDENT. Lângă el, era un panou negru cu leduri roşii, care afişa cifrele 322. Cineva tăiase cuvântul ACCIDENT şi mâzgălise peste el, cu un marker negru gros, cuvântul DISPONIBILIZĂRI.

Intră pe poarta vizitatorilor şi simţi de îndată mirosul acela vechi, atât de familiar, de sudură şi aliaj pentru lipit, de metal încins. Mirosul acela îl purtă înapoi în timp, pe vremea când îl vizita pe tatăl său la fabrică, amintindu-i de verile acelea cu zile caniculare, din perioada liceului şi a colegiului, pe care le petrecea muncind pe brânci.

Fata aceea durdulie care stătea în spatele vechiului birou uzat pentru a oferi ochelari de protecţie, a-i întâmpina pe vizitatori şi a răspunde la telefoane avu o reacţie uşor întârziată:

— Bună dimineaţa, domnule Conover.

---

61 De asemenea un concept preluat din mediul de afaceri japonez, *Kaizen* se poate traduce ca „îmbunătăţire continuă, susţinută”. (n.tr.)

— 'Neaţa, Beth.

O chema Beth-nu-ştiu-cum - un nume italienesc. Nick semnă în registru şi observă că Scott semnase, şi el, cu douăzeci de minute mai devreme, înaintea altei persoane, a cărei semnătură era ilizibilă.

— O, Doamne... Şi dumneavoastră, *şi* domnul McNally în decurs de o oră. Se întâmplă ceva despre care ar trebui să ştiu şi eu?

— Nu. De fapt, eu am venit să-l caut pe domnul McNally. Ai idee pe unde este?

— Nu, domnule. Dar a venit însoţit de un vizitator.

— Ai reţinut cumva numele individului?

— Nu, domnule.

Părea jenată, ca şi cum simţea că nu-şi făcuse treaba cum se cuvine. Însă Nick n-o putea învinui pentru faptul că nu verificase foarte atent identitatea oaspetelui adus de directorul financiar.

— Ţi-a spus cumva Scott unde se duc?

— Nu, domnule. S-ar fi zis că domnul McNally o conduce pe persoana respectivă într-un tur de recunoaştere.

— Brad e cu ei?

Brad Kennedy era directorul fabricii, cel care însoţea VIP-urile în tururi de recunoaştere.

— Nu, domnule. Să-i comunic lui Brad că l-aţi chemat?

— Nu, Beth, e în regulă.

Nick îşi puse o pereche de ochelari de protecţie, din aceia care te făceau să arăţi ridicol.

Uitase cât de asurzitor era locul acela. Nouăzeci de mii de metri pătraţi de metal care huruie, zdrăngăne, bufneşte. Când intră pe etajul principal, neabătându-se de la „culoarul verde”, aşa cum era denumit - hotarul acela vopsit cu verde, pe care te puteai simţi în siguranţă, ferit de stivuitoarele electrice care traversau culoarele în sus şi în jos, cu viteză mare - simţi podeaua cutremurându-se. Asta însemna că presa de o mie de tone care ştanţa baza

panoului de control al scaunelor Symbiosis era în funcţiune. Uimitor era însă faptul că presa respectivă se afla în celălalt capăt al etajului, dar, cu toate acestea, tot o puteai simţi.

Locul acela îl făcea să simtă o mândrie fără margini. Aici era adevărata inimă a companiei Stratton - nu în clădirea aceea ostentativă a sediului general, cu cubiculumurile ei cu panouri îmbrăcate în plasă argintie, cu monitoarele acelea plate şi cu toate cuţitele care ţi se înfigeau pe la spate. Ritmul inimii companiei era vuietul regulat al dihaniei aceleia de o mie de tone, ale cărei vibraţii le simţeai pe şira spinării, în timp ce treceai prin fabrică. Inima bătea aici, unde încă mai existau câteva dintre acele maşini cu alimentare hidraulică, antice, periculoase, care puteau îndoi oţel gros de doi centimetri, exact ca acela cu care lucrase tatăl lui odinioară; un monstru într-o continuă agitaţie, care putea oricând să-ţi smulgă mâna, dacă nu erai atent. De fapt, tatăl lui chiar îşi pierduse vârful degetului inelar în fălcile acelei maşinării verzi antice, ceea ce îl făcuse să simtă mai degrabă ruşine decât furie, ştiind că totul se întâmplase din vina lui. Probabil tatăl lui Nick simţise atunci că, după atâţia ani de colaborare armonioasă, maşina fusese dezamăgită de el.

În timp ce înainta, îl căuta din priviri pe Scott şi cu cât îl căuta mai mult, cu atât se enerva mai tare. Ideea că Scott, subalternul lui, un individ pe care chiar el îl angajase, avea îndrăzneala să sisteze proiecte, să blocheze fonduri, să schimbe furnizorii fără a se consulta în prealabil cu Nick - toate acestea dovedeau o insubordonare de cea mai joasă speţă posibilă.

În această uzină, patru sute de muncitori cu ora, împreună cu alţi vreo sută de salariaţi, produceau scaune pentru fundurile înveşmântate în costume Armani ale investitorilor bancari şi ale directorilor coaliţiilor de speculanţi la Bursă, sau pentru popourile art-directorilor ce se fâţâiau de colo-colo în haine Prada.

Fusese întotdeauna impresionat de curăţenia aceea desăvârşită care domnea permanent în uzină, fără scurgeri de ulei, fiecare zonă fiind marcată clar cu indicatoare care atârnau deasupra. Fiecare sector avea propriul panou de siguranţă, marcat cu verde într-o zi fără incidente neplăcute, cu galben într-o zi cu accidente minore şi cu roşu în cazul unui accident care impunea spitalizare. Slavă Domnului, se gândi el sumbru, că nu avea astfel de indicatoare şi acasă. Oare ce culoare era folosită pentru a semnala moartea?

Căuta doi bărbaţi îmbrăcaţi în costume business. N-ar fi trebuit să fie prea greu de remarcat, printre toţi bărbaţii aceia (şi câteva femei) ce purtau blugi, tricouri şi căşti de protecţie.

Pe monitoarele TV apăreau sistematic tot felul de mesaje - un şir constant de cuvinte de propagandă sau menite să menţină moralul oamenilor: FAMILIA STRATTON SE PREOCUPĂ DE SOARTA FAMILIEI TALE - IA LEGĂTURA CU CONSULTANTUL TĂU PENTRU INDEMNIZAŢII. Sau: FIECARE INSPECTOR ESTE CLIENTUL NOSTRU. Iar apoi: STRATTON ÎL SALUTĂ PE JIMM VEENSTRA - UZINELE FENWICK - 35 DE ANI DE MUNCĂ.

Un aparat de radio cânta din toate puterile melodia *Shadows* a formaţiei Fleetwood Mac în atelierul de producţie în serie, unde erau asamblate scaunele Symbiosis. Nick împrumutase acest proces de la Ford, iar apoi îi cam forţase pe muncitori să îl accepte, aceştia opunându-se oricărei tentative de a li se simplifica şi mai mult munca. Le plăcea să construiască ei înşişi scaunul, de la început până la sfârşit. Şi cine i-ar fi putut condamna? Preferau vechiul sistem salarial, pe număr de unităţi construite. Acum, un scaun era asamblat la fiecare cincizeci şi patru de secunde, pe măsură ce un reflector traversa un ciclu de la verde, la portocaliu şi mai apoi la roşu, culoare ce le indica muncitorilor că trebuie să încheie procesul.

Uzina producea zece mii de scaune Symbiosis pe săptămână.

Nick trecu în fugă pe lângă modulul de spălare care curăţa urmele de ulei de pe carcasele de control ale scaunelor, după care le împingea zornăind către containerul portocaliu în care erau livrate. Nu rezistă să nu încetinească puţin pasul, pentru a admira maşinăria robotizată, recent achiziţionată, care lua grămada de sârmă deja tăiată pe dimensiune şi îndreptată, făcea cinci îndoiri perfecte, după care tăia - totul în douăsprezece secunde. În dreptul unei prese care făcea tuburi din bobine de oţel de doi metri şi jumătate, pentru stivele de scaune, dormea un individ cu nişte dopuri verzi în urechi - aflat, evident, în pauză.

Supervizorul de pe etajul respectiv, Tommy Pratt, îl văzu, îi făcu cu mâna şi veni în fugă spre el. Nick nu putu să-l evite politicos.

— Hei! Domnule Conover! Tommy Pratt era un bărbat mic de înălţime, care arăta de parcă fusese până nu demult mai mare, dar între timp fusese compactat: totul la el era dens - până şi părul: o claie deasă de bucle şatene. Nu v-am mai văzut coborând pe aici de la o vreme, adăugă el.

— N-am putut să mai stau la distanţă, spuse Nick, ridicând vocea pentru a se face auzit peste vacarmul din uzină. L-ai văzut pe Scott McNally?

Pratt dădu din cap afirmativ şi arătă cu degetul către celălalt capăt al platformei.

— Mulţumesc, strigă Nick.

Indică apoi printr-un gest al bărbiei un container portocaliu, în care erau stive întregi de role negre pentru scaune. O privelişte deloc obişnuită - noul sistem de control al inventarului conceput de Scott elimina posibilitatea existenţei unor rezerve. Păstrarea unui surplus de inventar

constituia un păcat capital în religia denumită „Lean Manufacturing”[62].

— Ce e cu astea? se interesă el.

— Mda... Domnule Conover, am cam avut probleme cu practic fiecare al doilea lot de astfel de role. Ştiţi, sunt piese de proastă calitate...

— Serios? Asta chiar e o noutate. O să rog pe cineva să ia legătura cu Lenny, de la Peerless... Nu. De fapt, o să-l sun chiar eu.

Peerless, o companie cu sediul în St. Joseph, Michigan, producea role de scaune pentru Stratton dintotdeauna. Nick îşi aminti vag că primise vreo două mesaje telefonice de la Lenny Bloch, directorul general de la Peerless.

— Păi, nu, domnule, zise Pratt. Am schimbat furnizorul luna trecută. E o companie chinezească, pare-mi-se...

— Da?

— Necazul este, domnule, că, pe vremea când lucram cu Peerless, dacă primeam un lot nesatisfăcător - ceea ce nu prea s-a întâmplat - ei ne trimiteau un transport nou, practic peste noapte. Acum, transportul se face cu vaporul, ştiţi şi dumneavoastră, durează o veşnicie...

— Cine a schimbat furnizorii?

— Păi, din câte-mi amintesc, Brad a spus că Ted Hollander a insistat. Brad a încercat să se opună, dar, ştiţi, ni s-a impus de sus să reducem cheltuielile şi aşa mai departe...

Ted Hollander era vicepreşedintele Departamentului de Control şi achiziţii şi, în acelaşi timp, unul dintre subalternii direcţi ai lui Scott McNally. Nick strânse puternic din dinţi.

---

62 Practică de producţie în care cheltuirea de resurse pentru orice alt scop în afară de crearea de valoare pentru client (valoarea fiind definită ca orice fel de caracteristică sau proces pentru care clientul este dispus să plătească) este considerată risipă inutilă, fiind eliminată. (n.tr.)

— O să mai discutăm pe tema asta, spuse el pe un ton de cordialitate corporatistă. Când le spun băieţilor să ţină bugetul în frâu, unii din ei au tendinţa de a întrece măsura.

Nick se întoarse să plece, însă Pratt îl prinse de cot.

— Ăă... Domnule Conover, încă ceva. Sper că nu vă deranjez cu insistenţa mea... N-aş vrea să credeţi că veniţi aici doar ca să vă cicălim...

— Ce este?

— E vorba despre afurisita aia de Slear Line. Am fost nevoiţi să o oprim de două ori de când a început schimbul, azi-dimineaţă. Nu face decât să gâtuie toată producţia.

— Linia aia e mai bătrână decât mine.

— Tocmai despre asta este vorba. Tipul de la întreţinere ne tot spune că ar fi cazul s-o înlocuim. Ştiu că face o căruţă de bani, dar nu cred că avem de ales.

— Am încredere în părerea ta, spuse Nick cu blândeţe.

Pratt îl privi întrebător: se aştepta la o discuţie în contradictoriu.

— Nu mă plâng, se justifică el. Vreau doar să spun că nu mai putem amâna lucrurile foarte mult.

— Sunt convins că ştii ce ai de făcut.

— Nu de alta, dar nu ni s-a aprobat solicitarea, continuă Pratt. Oamenii dumneavoastră au spus că deocamdată nu e momentul pentru aşa ceva. Au motivat ceva legat de sistarea temporară a cheltuielilor de investiţie...

— Cum adică, „oamenii mei”?

— Am înaintat cererea oficială luna trecută. Acum vreo două săptămâni am primit refuzul de la Hollander.

— Nu îngheaţă nimeni cheltuielile de investiţie, bine? Suntem în afacerea asta pe termen lung. Nick clătină din cap. Unii oameni chiar dau dovadă de exces de zel. Scuză-mă.

Doi bărbaţi îmbrăcaţi în costum, purtând ochelari de protecţie, treceau prin „supermarket” - zona în care piesele de schimb erau depozitate pe intervale. Mergeau cu pas

grăbit, iar unul din ei - Scott - flutură uşor din mână atunci când părăsiră platforma. Nick se întrebă ce anume îi povestea Scott celuilalt bărbat - acelaşi pe care îl cunoscuse cu o seară în urmă.

Avocatul din Chicago care, chipurile, îl consilia pe Scott în privinţa structurării afacerilor. Bărbatul căruia Scott - cel care nu mai trecuse prin atelierul de producţie de mai bine de un an - îi oferea acum un tur de recunoaştere al fabricii, într-o manieră atât de discretă, aproape confidenţială.

Desigur, nu exista nici un motiv suficient de plauzibil pe lumea asta pentru care un director financiar să facă un tur de recunoaştere prin vreuna din fabricile Stratton. Nick se gândi să încerce să-i prindă din urmă, dar hotărî în final să nu-şi mai bată capul. Nu simţea nevoia să fie minţit din nou.

79

Nu avea nici un e-mail de la Cassie. Nu că ar fi aşteptat vreunul, dar spera totuşi să primească un semn. Realiză că îi datora scuze, aşa că tastă următoarele cuvinte:

Unde a dispărut micul meu porc spinos?

N.

Apoi ajustă unghiul monitorului cu ecran plat, deschise programul de navigare pe internet şi intră pe Google. Tastă numele lui Randall Enright, precum şi numele firmei lui de avocatură, de pe cartea de vizită pe care Cassie o obţinuse de la el în seara precedentă.

Abbotsford Gruendig avea birouri în Londra, Chicago, Los Angeles, Tokyo şi Hong Kong - printre altele. „Cu peste două mii de avocaţi, în douăzeci şi cinci de birouri din întreaga lume, Abbotsford Gruendig oferă servicii globale corporaţiilor naţionale şi internaţionale, instituţiilor şi organizaţiilor guvernamentale”, se pretindea pe pagina principală de internet a firmei.

Nick tastă numele lui Randall Enright. Acesta apăru, într-o listă de nume, pe o pagină cu titlul FUZIUNI ŞI ACHIZIŢII. Urmau alte fraze stereotipe:

Avocaţii noştri corporatişti sunt lideri pe segmentul de Fuziuni şi Achiziţii, fiind specializaţi în principal pe tranzacţii jurisdicţionale. Ei pot oferi consultanţă în ceea ce priveşte condiţiile de acordare a licenţei şi respectarea legislaţiei, fiind în măsură să furnizeze servicii legale locale la nivelul a peste douăzeci de jurisdicţii. Printre clienţii noştri se numără multe corporaţii de renume din domeniile telecomunicaţiilor, apărării şi prelucrării.

Bla, bla, bla. Urmau alte flecăreli în aceeaşi notă. Dar asta îl făcea pe Nick să fie al dracului de sigur că intenţia lui Scott nu era câtuşi de puţin aceea de a se pune la curent cu noile reglementări contabile. Altceva punea el la cale.

Stephanie Alstrom, avocatul intern al companiei Stratton, purta un costum de culoare bleumarin, o bluză albă şi un lanţ masiv de aur, pe care îl alesese, probabil, cu intenţia de a părea mai autoritară. În loc de asta, lanţul şi cerceii asortaţi o micşorau, făcând-o să pară de-a dreptul minusculă. Părul ei cărunt era tuns scurt; femeia avea riduri profunde în jurul gurii, iar pungile de sub ochi erau şi ele destul de pronunţate. Avea în jur de cincizeci de ani, dar arăta cu douăzeci de ani mai bătrână. Poate că aşa ajungeai după nişte decenii de practică a avocaturii corporatiste.

— Ia loc, o invită Nick. Îţi mulţumesc că ai trecut pe aici.

— Pentru puţin. Părea îngrijorată. Pe de altă parte însă, când nu părea ea îngrijorată? Voiai să afli ceva despre Abbotsford Gruendig? se interesă ea.

Nick dădu din cap afirmativ.

— Nu ştiu exact ce anume doreai să afli, este însă vorba despre o importantă firmă internaţională de avocatură, cu birouri de reprezentanţă pretutindeni în lume. O fuziune între o firmă britanică, cu tradiţie, şi una germană.

— Şi tipul ăla, Randall Enright?

— Avocat specializat în fuziuni şi achiziţii, vorbeşte fluent dialectul mandarin. Un adevărat avocat de succes. Expertul în avocatură al Chinei, a petrecut ani la rând lucrând la reprezentanţa lor din Hong Kong, până ce soţia lui l-a obligat să se mute înapoi în State. Te superi dacă te întreb de unde interesul ăsta brusc?

— Mi-a trecut pe la urechi numele lui, atâta tot. Acum, ia spune-mi: ce ştii despre Stratton Asia Ventures?

Ea încruntă din sprâncene.

— Nu cine ştie ce... O subsidiară pe care a înfiinţat-o Scott. Nu m-a consultat niciodată în această privinţă.

— E ceva neobişnuit?

— Noi trecem în revistă tot felul de contracte, dar nu ne ţinem de capul nimănui. Am presupus că apelează la un biroul local de consultanţă, din Hong Kong.

— Uită-te puţin pe asta, te rog.

Nick îi înmânã femeii e-mailul trimis de Scott lui Martin Lai, în Hong Kong, cel pe care Scott încercase să îl şteargă.

— Zece milioane de dolari viraţi către un cont din Macao, continuă Nick, în timp ce ea se uita peste hârtii. Ce-ţi spune ţie asta?

Ea se uită la Nick, după care coborî privirile rapid.

— Nu ştiu ce anume mă întrebi.

— Îţi vine în minte vreo circumstanţă plauzibilă pentru care zece milioane de dolari ar fi viraţi către un cont nenominal din Macao?

Femeia se îmbujoră.

— Nu vreau să împart calomnii în stânga şi în dreapta, Nick... Chiar nu vreau să fac speculaţii.

— O faci pentru că ţi-am cerut eu, Steph.

— Rămâne între noi doi?

— Absolut. Nu voi mai spune nimănui altcuiva.

După o clipă de ezitare, femeia spuse:

— Una din două: Macao este unul dintre acele paradisuri fiscale. Băncile de acolo sunt folosite de către liderii chinezi pentru conturi secrete, tot aşa cum dictatorii detronaţi din lumea a treia folosesc Insulele Cayman.

— Interesant... Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?

Femeia se simţea vizibil stingherită.

— Delapidare. Sau mită. Dar, din partea mea, astea sunt doar speculaţii, Nick.

— Înţeleg.

— Şi nu spui mai departe.

— Ţi-e teamă de Scott, nu-i aşa?

Stephanie se uită în jos, la masă, ochii ei rătăcind neliniştiţi în stânga şi în dreapta, dar nu rosti nici un cuvânt.

— Scott e angajatul meu, zise Nick.

— Pe hârtie, probabil, spuse ea.

— Poftim?

Pentru Nick, remarca ei veni ca o izbitură în plex. Bărbatul se simţi ca şi cum i s-ar fi tăiat răsuflarea.

— Conform organigramei, da, Scott este subalternul tău, Nick, explică ea grăbit. Asta e tot ce-am vrut să spun.

80

— Am ceva pentru tine, îl anunţă Eddie prin telefon.

— Ne vedem în zece minute, în mica sală de conferinţe de pe etajul meu, stabili Nick.

Eddie ezită:

— De fapt, ce-ar fi să cobori tu la mine la birou?

— De ce?

— Poate că am obosit să tot iau liftul până acolo.

Singurul lucru mai rău decât jocul ăsta imbecil şi meschin, se gândi Nick, ar fi fost să se lase prins în el.

— Bine, spuse el scurt şi închise.

— Ai idee câte e-mailuri trimite Scott? începu Eddie, lăsându-se pe spate în scaunul său.

Avea un scaun nou, observă Nick, unul dintr-o gamă premium, ediţie superlimitată, de scaune Symbiosis, capitonate cu piele Gucci, extrem de catifelată.

— Omul ăsta e un generator întruchipat de mesaje electronice nesolicitate, continuă Eddie.

— Regret deranjul pe care ţi l-am creat, spuse Nick.

Observă, de asemenea, că Eddie avea şi un calculator nou, cu cel mai mare monitor cu ecran plat pe care îl văzuse el vreodată.

— Mai înainte de toate, tipul e dependent de Levitra[63]. O cumpără de pe internet. Presupun că nu vrea ca medicul lui să afle - ştii tu, trăim într-un oraş mic şi aşa mai departe...

— Asta chiar nu mă priveşte pe mine.

— Mai cumpără şi înregistrări cu conţinut sexual. *Cum să fii mai bun în pat. Măreşte-ţi performanţele. Sex pe viaţă...*

---

63 Medicament folosit în tratamentul disfuncţiei erectile (n.tr.)

— La dracu'! izbucni Nick. Asta e treaba lui, nu vreau să aud aşa ceva. Pe mine mă interesează doar problema *noastră.*

— Problema noastră, repetă Eddie. Se îndreptă de spate, se întinse după un dosar gros cu coperţi din carton manila şi îl lăsă să cadă cu un zgomot surd în faţa lui Nick. Iată ceva care ţine foarte mult de problema noastră. Ai măcar cea mai vagă idee despre cine este Cassie Stadler?

— Iar începi? îl repezi Nick. Nu-ţi mai băga nasul în nenorocitele mele de e-mailuri, că altfel...

Eddie ridică brusc ochii, privind drept în ochii lui Nick:

— Că altfel ce?

Nick clătină din cap, fără să răspundă.

— Exact! Acum suntem legaţi unul de celălalt ca doi gemeni siamezi, Nick, băiatule. Pe umerii mei atârnă siguranţa amândurora. Ai înţeles?

Inima lui Nick bătea mai-mai să-i sară din piept, iar el îşi muşcă buza de jos.

— Ca să ne fie foarte clar, continuă Eddie cu o cadenţă în glas: Nu-ti citesc afurisitele alea de e-mailuri. Nu-i nevoie să le citesc. Uiţi că-ţi pot supraveghea casa de pe computerul meu.

— Să-mi supraveghezi *casa?* Nick clătină din cap. Ce?

Eddie ridică din umeri.

— Camerele tale de securitate transmit imagini pe internet, către serverul companiei, ştii foarte bine. Văd cine vine şi cine pleacă. Şi o văd pe femeiuşcă asta *tot* venind şi plecând.

— Nu ţi-am dat permisiunea să mă spionezi, clar?

— Acum vreo două săptămâni, cerşeai ajutorul meu. Într-o bună zi, destul de curând chiar, o să-mi mulţumeşti. Ştii că gagica asta a petrecut opt luni într-o clinică psihiatrică?

— Da, spuse Nick. Numai că au fost şase luni şi nu a fost vorba de nici o „clinică psihiatrică”. A fost internată cu o

depresie, după ce câţiva prieteni de-ai ei de la facultate au fost ucişi într-un accident. Şi? Ce-i cu asta?

— Ştii că pe ultimii şase ani nu există vreo dovadă privind plata asigurărilor sociale pentru fătuca asta? Ceea ce înseamnă că n-a avut nici o slujbă? Nu ţi se pare ciudat?

— N-am de gând s-o angajez ca vicepreşedintă a Departamentului de Resurse Umane. De fapt, n-o angajez pe nici un post. E instructor de yoga. Câţi instructori de yoga îşi plătesc regulat contribuţia la asigurările sociale, ia zi-mi?

— Stai, că n-am terminat. „Cassie” nici măcar nu e numele ei adevărat.

Nick ridică din sprâncene.

Eddie zâmbi satisfăcut.

— Helen. Numele ei real este Helen Stadler. „Cassie” nu apare pe certificatul ei de naştere. Nu a existat o schimbare legală de nume. E total inventat.

— Şi ce? Unde vrei să ajungi cu asta?

— Am o presimţire în ceea ce o priveşte, spuse Eddie. Ceva nu miroase a bine. Am mai vorbit despre asta, ştiu, dar îţi mai spun o dată: nu contează cât de dulce e prada. Nu merită riscul.

— Tot ce ţi-am cerut eu ţie era să afli ce pune la cale Scott McNally.

După câteva secunde de tăcere apăsătoare, Eddie îi înmânã lui Nick un alt dosar.

— Aşadar... Ştii documentele alea codificate pe care le-au descoperit băieţii mei?

— Aşa...?

— Băieţii le-au spart pe toate. De fapt, e vorba despre un singur document, cu mai multe ciorne, care a tot circulat între Scotty şi nu ştiu ce avocat din Chicago.

— Randall Enright.

Eddie îl privi surprins.

— Exact.

— Despre ce e vorba?

— Să mă ia dracu' dacă înţeleg! Aberaţii juridice.

Nick începu să răsfoiască documentele. Multe dintre ele erau marcate ca CIORNĂ sau SPRE A FI MODIFICAT. Documentele erau încărcate cu termeni din jargonul juridic şi abundau în cifre - rodul demonic al cooperării dintre o minte de avocat şi una de contabil.

— Poate că vinde date confidenţiale din companie, îşi dădu Eddie cu presupusul.

Nick clătină din cap.

— Scott al nostru? În nici un caz! Nu vinde informaţii confidenţiale.

— Nu?

— Nu! spuse Nick, simţind din nou că nu mai are aer. Vinde compania cu totul!

81

— De ce ai încredere în mine? vru să ştie Stephanie Alstrom.

Se întâlniseră într-una dintre sălile mai mici de conferinţă de pe etajul ei. În compania asta nu puteai avea parte de nici un pic de intimitate, realizase Nick. Toată lumea ştia cine cu cine se întâlnea. Toată lumea putea trage cu urechea.

— Ce vrei să spui?

— Scott îţi înfige cuţitul pe la spate, în condiţiile în care tot tu l-ai angajat şi pe el.

— Probabil e instinctul, nu ştiu. De ce mă întrebi? Şi tu complotezi împotriva mea?

— Nu, zâmbi femeia. Nick n-o mai văzuse zâmbind până acum şi constată că zâmbetul îi rida chipul într-un fel ciudat. Cred doar că ar trebui să mă simt flatată, mai adăugă ea.

— Mă rog, instinctul meu a mai dat greş din când în când. Dar nu poţi privi pe toată lumea cu neîncredere, spuse Nick.

— Aici ai dreptate, zise ea, punându-şi o pereche de ochelari cu lentile bifocale. Aşadar, ştii pe ce ai pus mâna, da?

— Un acord definitiv de achiziţie, spuse Nick. Răsfoise sute de contracte asemănătoare în cariera lui şi, chiar dacă limbajul juridic îl deruta foarte tare, învăţase să-şi facă drum prin păienjenişul acela de termeni goi de sens, pentru a descifra punctele-cheie. Fairfield Equity Partners ne vinde către nu ştiu ce firmă cu sediul în Hong Kong, care se numeşte Pacific Rim Investors, rezumă el.

Stephanie clătină uşor din cap.

— Eu nu asta înţeleg de aici. E ciudat. În primul rând, în lista de active nu apare nici măcar o singură menţiune în ceea ce priveşte vreo fabrică, vreo uzină sau vreun angajat. Dacă aveau de gând să păstreze ceva din toate astea, detaliile trebuiau să figureze aici. Apoi, în paragraful Reprezentanţă şi Garanţii, se specifică faptul că clientul este direct răspunzător pentru orice costuri, obligaţii etc., care decurg din închiderea fabricilor de pe teritoriul american sau din concedierea angajaţilor. Aşadar, lucrurile sunt cât se poate de clare. Pacific Rim cumpără doar numele Stratton. Şi se descotoroseşte de orice altceva.

Nick o privi neîncrezător.

— N-au nevoie de fabricile noastre. Au destule în Shenzhen. Dar... toţi banii ăştia pentru *un nume?*

— Stratton înseamnă clasă. Un nume american cu tradiţie, o firmă de încredere, sinonimă cu eleganţa şi trăinicia. În plus, preiau şi reţelele noastre de distribuţie. Ia gândeşte-te un pic: pot fabrica orice acolo, la un preţ

derizoriu, apoi îi aplică respectivului produs o siglă cu numele Stratton şi îl vând la preţ de produs de lux. Nici o firmă americană n-ar fi făcut o asemenea afacere.

— Şi cine sunt ăştia de la Pacific Rim Investors?

— N-am idee, dar o să mă interesez pentru tine. S-ar părea că, până la urmă, Randall Enright nu lucra pentru Fairfield. El reprezintă cumpărătorul. Firma Pacific Rim.

Nick dădu din cap gânditor. Acum înţelegea de ce Scott îl condusese pe Enright într-un tur al fabricii. Enright se afla în Fenwick pentru a face o analiză la faţa locului, în numele unei firme cu sediul în Hong Kong, care nu putea veni în vizită, dat fiind că dorea să păstreze discreţia.

— Puteau măcar să te anunţe şi pe tine, comentă femeia.

— Ştiau că o să explodez de furie.

— Probabil tocmai de aceea l-au numit pe Scott în consiliul de administraţie. Asiaticii cer întotdeauna să se întâlnească cu forurile superioare. Dacă Todd Muldaur ar fi crezut vreo clipă că demiterea ta ajută la ceva, cu siguranţă te-ar fi concediat până acum.

— Exact.

— De regulă, un potenţial cumpărător intră în panică dacă directorul general al companiei pe care o vizează este concediat chiar înaintea unei vânzări. Toată lumea întinde antenele. Unde mai pui că tu deţii multe dintre relaţiile-cheie. Cea mai înţeleaptă mişcare din partea lor era să te izoleze complet. Ceea ce au şi făcut.

— Până acum aveam impresia că Todd Muldaur este un tâmpit, dar acum mi-am schimbat părerea: e idiot de-a binelea. Ai putea să-mi explici şi mie acest contract adiţional?

Colţurile gurii ei ridate coborâră într-o grimasă.

— N-am mai văzut aşa ceva până acum. Pare a fi un fel de stimulent pentru încheierea afacerii. Din câte îmi dau seama, e o modalitate de a urgenta semnarea contractului,

de a grăbi lucrurile. Dar e doar o presupunere. E de preferat să discuţi cu cineva care ştie exact despre ce e vorba.

— Cum ar fi...? Scott este singura persoană cunoscută care înţelege hăţişurile astea.

— O fi el bun, dar nu e singurul, spuse Stephanie. Mai ţii legătura cu Hutch?

82

Nick începuse să fie îngrozit de ieşirile în public.

Nu era vorba despre mersul la serviciu - cu toate că şi asta presupunea o oarecare doză de efort: trebuia să intre în pielea lui Nick Conover, director general de companie, o persoană încrezătoare, prietenoasă, sociabilă. Asta în timp ce un val toxic de anxietate ameninţa să i se prelingă prin toţi porii. Dar când venea vorba de festivităţile şcolare, de cumpărături sau de ieşirea cu clienţii la restaurant, lui Nick îi venea din ce în ce mai greu să-şi ţină masca aceea bine fixată pe chip.

Lucrurile care altădată erau doar stânjenitoare, poate puţin dureroase - să întâlnească oameni pe care compania îi concediase, să schimbe câteva cuvinte politicoase, deşi tensionate, cu ei, sau, în general, să se simtă ca un paria în acest oraş - deveniseră acum aproape insuportabile. Oriunde mergea, cu oricine se întâlnea, Nick se simţea de parcă ar fi avut o reclamă luminoasă atârnată de gât, reclamă ale cărei becuri, portocalii şi ieftine, afişau intermitent cuvântul CRIMINAL.

Chiar şi în seara asta, când era un spectator ca oricare altul la recitalul de pian al Juliei. Recitalul acela pe care ea îl aşteptase şi de care se temuse multă vreme. Se ţinea într-

una dintre vechile săli de spectacol din oraş, Aftermath Hall - un teatru vechi, cu miros de mucegai, care fusese construit pe la 1930. Un pian de concert Steinway, pe o scenă galbenă, de lemn, cortină de catifea roşie, scaune asortate, tapiţate cu aceeaşi catifea roşie, dar care aveau nişte spătare incomode din lemn.

Îmbrăcaţi în sacouri micuţe, cu cravate, sau în rochiţe, copiii treceau în fugă prin hol, animaţi de o energie nervoasă. Doi băieţei afro-americani, cu sacouri şi cravate, stăteau alături de sora lor mai mare, îmbrăcată într-o rochie albă cu fundă - o privelişte neobişnuită în Fenwick, dat fiind numărul foarte mic de persoane de culoare din localitate.

Tresări văzând-o acolo pe sora Laurei. Abby era cu vreo doi ani mai mare ca Laura, avea la rândul ei doi copii, fiind căsătorită cu un tip care avea un fond fiduciar, dar nici un pic de personalitate. Individul pretindea că e romancier, dar în cea mai mare parte a timpului juca tenis şi golf. Abby avea ochii albaştri şi limpezi ai Laurei şi acelaşi gât de lebădă. Totuşi, în locul buclelor şatene spiralate ale Laurei, părul şaten al lui Abby era drept, lucios şi îi cădea până la umeri. Era mai reţinută, avea un aer mai nobil, era mai puţin abordabilă. Nick n-o agrea în mod deosebit. Probabil sentimentul era reciproc.

— Hei, o salută el atingându-i cotul. Drăguţ din partea ta că ai venit. Julia o să fie încântată.

— A fost frumos din partea Juliei să mă invite.

— Ea te-a invitat?

— Pari surprins. Nu tu i-ai spus?

— Eu nu-i pot spune ce să facă, ştii şi tu asta. Ce-ţi face familia?

— Bine. Copiii tăi sunt în regulă?

Nick ridică din umeri.

— Uneori da, alteori nu. Le e tare dor de tine.

— Serios? Ţie nu, în schimb.

Imediat, femeia îşi temperă puţin replica printr-un zâmbet, care însă nu părea foarte sincer.

— Fii serioasă! Tuturor ne lipseşti. Cum se face că nu ne-am mai văzut în ultima vreme?

— Of, suspină ea, a fost o adevărată nebunie.

— Cum aşa?

Ea clipi des, părând stingherită. În cele din urmă zise:

— Uite, Nick, nu-mi e deloc uşor... De când cu...

— Hei, e-n regulă, se grăbi Nick să o întrerupă. Tot ce voiam să-ţi spun e să nu ne ocoleşti.

— Nu, Nick, spuse Abby, înclinând capul, coborând vocea şi privindu-l cu o sclipire în ochi care nu prevestea nimic bun. Doar că... ori de câte ori mă uit la tine... Femeia privi în jos, după care ridică din nou ochii spre el: Ori de câte ori mă uit la tine mi se face silă.

Nick se simţi ca şi cum tocmai primise o lovitură în piept.

Copii mici şi mari treceau în fugă pe lângă el, în haine de gală, plini de emoţiile de dinaintea spectacolului. Cineva interpreta o partitură complicată la Steinway. Ai fi zis că e un profesionist pe care îl puteai asculta la Carnegie Hall.

Trupul gol al Laurei pe masa pliantă cu roţi, după îmbălsămare; Nick plângând în hohote în timp ce o îmbrăca; rugămintea lui, onorată cu o oarecare reţinere de antreprenorul de la pompe funebre. Nick, incapabil să-i privească chipul de ceară - o imitaţie verosimilă a pielii ei, altădată strălucitoare - gâtul şi obrazul pe care i-l dezmierdase de atâtea ori.

— Crezi că accidentul s-a petrecut din vina mea, aşa e?

— Chiar nu văd rostul pentru care am mai discuta despre asta, spuse Abby, privind în pământ. Unde e Julia?

— Probabil îşi aşteaptă rândul la pian.

Nick simţi o mână pe umăr, se întoarse şi rămase uluit la vederea lui Cassie. Inima lui prinse aripi.

Ea se ridică pe vârfurile picioarelor şi îi dădu un sărut fugar pe buze.

— Cass... Isuse, habar nu aveam...

— Nu aş fi ratat spectacolul pentru nimic în lume.

— Tot Julia ţi-a poruncit şi ţie să vii aici?

— Mi-a *spus* despre recital, ceea ce e cu totul altceva. Aş spune că recitalul de pian al fiicei intră în categoria obligaţiilor de familie, nu crezi?

— Sunt... Oau!

— Haide... Practic, fac parte din familie. În afară de asta, sunt şi un mare fan al pianului clasic. Nu ştiai asta despre mine?

— Oare de ce nu te cred?

Ea îşi duse buzele în dreptul urechii lui ca să-i şoptească ceva, iar respiraţia ei fierbinte îl făcu să simtă fiori de plăcere:

— Îţi datorez scuze.

Apoi se făcu nevăzută, înainte ca Nick să aibă ocazia de a o prezenta.

— Cine e noua ta prietenă?

Vocea lui Abby - bruscă, aspră şi rece, cu o umbră de sarcasm.

Nick îngheţă.

— Numele ei e... Cassie. Adică ea e...

Adică ea e... cine? Nu e o prietenă? Doar o parteneră de sex? A, e fiica tipului pe care l-am ucis - ca să vezi, ce coincidenţă nostimă! Spune-i asta lui Craig, soţul tău - pretins scriitor. Dă-i un subiect despre care să scrie.

— E frumoasă.

Sprâncenele arcuite ale lui Abby, pleoapele coborâte, licărind de dispreţ.

El dădu din cap aprobator, simţindu-se extrem de inconfortabil.

— Şi totuşi, nu prea pare a fi genul lui Nick Conover. Este... artistă sau ceva?

— Mai pictează din când în când. Predă yoga.

— Îmi pare bine că ai din nou întâlniri.

Vocea lui Abby n-ar fi putut suna mai fals.

— Mda... Mă rog...

— Hei! Doar a trecut un an, nu? spuse ea zglobiu, vocea ei având totuşi inflexiuni reci, aspre şi sacadate. Ai voie să-ţi dai întâlniri, mai adăugă ea zâmbind victorioasă, fără măcar a se mai strădui să-şi ascundă satisfacţia răutăcioasă.

Nick nu ştiu ce să mai spună.

În timp ce Audrey se apropia, LaTonya îi ţinea o prelegere în toată regula unui suflet bătut de soartă, gesticulând impetuos cu degetul arătător şi etalându-şi unghiile lungi de culoarea mărgeanului - un set autoadeziv de manichiură franţuzească, pe care insistase îndelung ca Audrey să-l încerce - ce păreau a fi nişte instrumente periculoase. Purta o rochie largă de culoarea fructului de avocado şi cercei mari, zornăitori.

— Exact, spunea ea. Pot să câştig foarte uşor o sută cincizeci de dolari pe oră, participând la aceste sondaje online. Stând acasă, în pijamale. Sunt plătită doar ca să îmi exprim *opiniile!*

Când o văzu pe Audrey, se lumină la faţă.

— Şi eu care credeam că lucrezi, spuse ea, cuprinzând-o pe Audrey într-o îmbrăţişare voluptuoasă. Nu-mi spune că e şi Leon aici! mai adăugă ea.

LaTonya păru că uitase de discursul ei de vânzări, pentru că victima rămăsese liberă să plece.

— Nu ştiu unde este Leon, mărturisi Audrey. Nu era acasă când am trecut eu.

— Mmm, *hmm,* mormăi LaTonya cu subînţeles. Ceea ce ştiu eu sigur este că nu s-a dus la muncă.

— Ştii ceva ce nu-mi spui? întrebă Audrey, jenată de disperarea pe care o lăsase să i se ghicească în glas.

— Despre Leon? Tu chiar crezi că-mi spune el mie ceva?

— LaTonya, sora mea, spuse Audrey, apropiindu-se mai mult de ea. Îmi fac griji pentru el.

— Tu îţi faci prea multe griji pentru bărbatul ăsta. Nu merită!

— Nu asta am vrut să spun. El e... ei bine, lipseşte prea des de-acasă.

— Mulţumeşte-le stelelor tale norocoase pentru asta!

— Noi... n-am mai avut o viaţă intimă de foarte multă vreme, reuşi Audrey să spună, cu mare greutate.

LaTonya clătină din cap.

— Nu cred că vreau să aflu toate detaliile sordide din viaţa fratelui meu - mă înţelegi, sper.

— Nu, eu... Ceva se întâmplă, LaTonya. Înţelegi ce vreau să spun, nu?

— S-au agravat problemele lui cu băutura?

— Nu despre asta e vorba, cel puţin nu cred... Doar că dispare prea des de acasă.

— Crezi că nemernicul ăla te înşală, aşa-i?

Lacrimile inundară ochii lui Audrey. Ea dădu din cap aprobator, presându-şi buzele una de alta.

— Vrei să discut eu cu el? O să-i retez afurisitele alea de boaşe!

— Mă descurc eu, LaTonya...

— Nu care cumva să eziţi să mă chemi, auzi tu? Lepădătura aia leneşă habar n-are ce comoară are lângă el!

83

Inima lui Audrey se frânse atunci când fiica lui Nicholas Conover interpretă primul preludiu din *Clavecinul bine-temperat.* Nu era vorba doar de faptul că fetiţa nu cântase

prea bine - mai multe note redate stângaci, o tehnică nu foarte şlefuită, o interpretare mecanică. Camille, pe de altă parte, mai-mai că subjugase întregul public cu valsul acela de Brahms - cântase perfect, cu multă pasiune, făcând-o pe Audrey să nu-şi mai încapă în piele de mândrie. Femeia se gândea mai degrabă la ceea ce urma să i se întâmple Juliei Conover. Fetiţa asta, care nu se simţea deloc în largul ei în rochia pe care o purta, îşi pierduse mama - suferinţă pe care n-ar trebui s-o îndure nici un copil, niciodată. Iar acum era cât pe ce să-şi piardă şi tatăl.

În numai câteva zile, tatăl ei avea să fie arestat, acuzat de crimă. Singurele clipe în care fetiţa avea să-şi mai vadă părintele rămas în viaţă erau cele din timpul vizitelor supravegheate, în arest, când tatăl ei va fi îmbrăcat cu o salopetă portocalie, stând în spatele unui geam antiglonţ. Viaţa copilei avea să fie complet distrusă în urma unui proces public de omucidere; va auzi în permanenţă bârfe răuvoitoare, va adormi plângând în fiecare noapte... şi cine va fi alături de ea, s-o învelească şi să-i ureze noapte bună? O doică plătită? Era îngrozitor să concepi aşa ceva.

Iar apoi, tatăl ei va fi trimis după gratii. Fetiţa asta frumoasă, care nu era o pianistă prea priceputâ, dar care radia de farmec şi naivitate... Viaţa ei avea să se schimbe pentru totdeauna. Poate că Andrew Stadler fusese victima unei crime, dar fetiţa asta era, la rândul ei, o victimă, iar acest gând o umplea pe Audrey de durere şi de presimţiri rele.

În timp ce doamna Guarini, profesoara, îi mulţumi publicului pentru prezenţă şi îi invită pe toţi să rămână la o mică gustare, Audrey se întoarse şi îl văzu pe Nicholas Conover.

Bărbatul ţinea în mână o cameră video. Lângă el stătea o tânără frumoasă, iar lângă ea se afla chipeşul băiat al lui Conover, Lucas. Audrey avu o reacţie întârziată,

recunoscând-o deodată pe femeie, care tocmai atunci puse mâna pe gâtul lui Conover, dezmierdându-l cu familiaritate.

Era Cassie Stadler.

Fiica lui Andrew Stadler.

Mintea ei începu să lucreze febril. Nu ştia ce să creadă, nu ştia ce să înţeleagă din asta.

Nicholas Conover să aibă o aventură cu fiica bărbatului pe care îl ucisese!

Audrey avu senzaţia că un şir întreg de uşi tocmai se dăduseră de perete.

84

Trebuia să se întâmple, de vreme ce amândoi sosiseră la birou cam la aceeaşi oră.

Nick şi Scott se evitaseră sistematic unul pe celălalt. Chiar şi la şedinţele la care participau amândoi, atitudinea lor era cordială în public, însă nu mai schimbau cuvinte de complezenţă, înainte sau după.

Dar acum nu prea mai puteau să se evite. Nick aştepta în faţa uşii ascensorului, în timp ce Scott se apropia.

Nick rosti primele cuvinte:

— Bună dimineaţa, Scott.

— Bună dimineaţa, Nick.

Urmă un lung moment de tăcere.

Din fericire, li se mai alătură cineva - o femeie care lucra la Departamentul Recuperări creanţe. Ea îl salută pe Scott, care era şeful ei, apoi rosti timid un „Bună” în direcţia lui Nick.

Toţi trei urcară în tăcere, fiecare dintre ei urmărind schimbarea cifrelor pe afişajul ascensorului. Femeia coborî la etajul trei.

Nick se întoarse către Scott.

— Carevasăzică, ai fost cam ocupat în ultima vreme, spuse el.

Vorbele lui căpătaseră o rezonanţă mai crâncenă decât intenţionase.

Scott ridică din umeri.

— Nu mai mult ca de obicei...

— Să înţeleg că activitatea ta obişnuită presupune şi masacrarea unor proiecte noi, aşa cum este Dashboard?

O secundă de tăcere încordată, apoi:

— De fapt, doar l-am amânat.

— Nu ştiam că fişa postului tău include responsabilităţi privind dezvoltarea noilor produse.

Scott şovăi o clipă, ca şi cum s-ar fi gândit să evite întrebarea, după care răspunse:

— Orice cheltuială de o asemenea amploare mă priveşte în mod direct.

Liftul anunţă cu un clinchet sosirea la etajul unde se aflau birourile conducerii.

— Ei bine, spuse Scott cu un vizibil sentiment de uşurare, discuţia asta nu se va opri aici, sunt convins.

Nick întinse mâna către panoul de comandă al liftului şi apăsă pe butonul de oprire de urgenţă, gest care avu drept rezultat imediat oprirea deschiderii uşilor şi declanşarea unui semnal de alarmă, ce răsună înăbuşit în puţul liftului.

— Ce dracu' îţi...?

— În tabăra cui eşti tu, Scott? întrebă Nick cu un calm sălbatic, înghesuindu-l pe Scott într-un colţ al cabinei. Tu ai cumva impresia că eu nu ştiu ce se întâmplă aici?

Nick se pregăti sufleteşte pentru eschivările şi ironiile obişnuite. Faţa lui Scott căpătă o culoare vineţie, iar ochii i se măriră, dar Nick citi furie pe chipul lui, nicidecum teamă.

„Nu se teme de tine”, remarcase Cassie.

— Aici nu e vorba de tabere, Nick. Nu e un joc între două echipe de cartier.

— Vreau să mă asculţi cu atenţie. Rolul tău aici nu este să blochezi sau să „amâni” proiecte, să schimbi furnizorii sau, până la urmă, să faci vreo schimbare, de orice fel, fără să mă consulţi pe mine mai întâi. Ne-am înţeles?

— Nu e atât de simplu, replică Scott pe acelaşi ton, în timp ce ochiul stâng începu să i se zbată într-un tic nervos. Eu iau decizii cât e ziua de lungă...

Alarma liftului continua să sune.

Nick coborî vocea până ce aceasta deveni aproape o şoaptă:

— Tu pentru cine îţi închipui că lucrezi? Orice decizie pe care o iei, orice ordin pe care îl dai şi care nu intră în aria ta de competenţă va fi revocat. De către mine. În mod public, dacă e nevoie. Vezi tu, Scott, fie că îţi place sau nu, tu lucrezi pentru mine, îi aminti Nick. Nu pentru Todd Muldaur, nu pentru Willard Osgood... Ci pentru mine. Ai înţeles?

Scott îl privea ţintă, ochiul lui stâng zbătându-se nebuneşte. În cele din urmă zise:

— Adevărata întrebare este pentru cine îţi închipui *tu* că lucrezi. Amândoi lucrăm pentru cei care sunt împuterniciţi temporar să deţină această companie. E foarte simplu. Problema ta e că n-ai înţeles niciodată asta. Vorbeşti despre conducerea acestei companii de parcă ţi-ar aparţine. Dar am veşti pentru tine. Nu tu eşti proprietar aici, tot aşa cum nu sunt nici eu. Te crezi mai bun decât mine pentru că te-ai înduioşat până la lacrimi când au început disponibilizările? Tu vorbeşti mereu despre „familia Stratton”. Dar ascultă la mine, Nick. Asta nu e o familie. E o afacere. Figura ta dă bine în faţa analiştilor de pe Wall Street. Dar simplul fapt că arăţi bine în izmene nu face din tine un supererou!

— Ajunge, Scott!

— Fairfield ţi-a oferit cheile maşinii, Nick. Nu ţi-a dat maşina cu totul!

Nick trase adânc aer în piept.

— Există un singur şofer.

Ticul lui Scott devenise mai pronunţat. Nick observă o venă pulsându-i la tâmplă.

— În caz că nu ţi-ai dat seama, continuă Scott, lucrurile s-au mai schimbat pe aici. Nu poţi să mă dai afară.

Încercă să întindă mâna în căutarea butonului de urgenţă, pentru a face ca uşile liftului să se deschidă. Dar Nick se răsuci cu o mişcare rapidă, pentru a bloca mâna lui Scott.

— Ai dreptate, spuse el. Nu te pot concedia. Dar ţi-o spun cât se poate de clar: câtă vreme mai sunt eu aici, nu vei purta nici un fel de negocieri privind vânzarea acestei companii.

Un zâmbet firav apăru pe faţa lui Scott, în timp ce el continuă să îl privească în ochi pe Nick. Aşa se scurseră mai multe secunde. Singurul sunet care spinteca liniştea era zbârnâitul alarmei.

— Perfect, spuse Scott glacial. Tu eşti şeful.

Însă tonul acestor cuvinte îi aminti lui Nick de felul în care tălmăcise Cassie refrenul preferat al lui Scott: cuvântul acela nerostit, *deocamdată.*

85

Se întoarse tulburat la biroul lui şi începu să-şi verifice căsuţa de e-mail. Alţi nigerieni care căutau să-şi distribuie milioanele furate. Alte oferte pentru adăugare de

centimetri, împrumuturi de bani sau achiziţionare de calmante.

Îl sună pe Henry Hutchens şi stabili o întâlnire la o cafea sau la un prânz mai timpuriu a doua zi. Apoi încercă din nou să dea de Martin Lai, acasă, în Hong Kong, unde era în jur de ora nouă seara. De această dată, Martin Lai răspunse:

— A, domnul Conover, da, mulţumesc, mulţumesc, spuse el, extrem de încordat. Îmi pare foarte rău că nu v-am returnat apelurile. Am fost într-o călătorie, domnule.

Nick ştia că omul nu spunea adevărul. Oare Lai, surprins fiind de primirea unui apel de la însuşi directorul general al companiei, apucase să ia legătura cu Scott, care îl avertizase să nu răspundă?

— Martin, am nevoie de ajutorul tău într-o chestiune importantă.

— Da, domnule. Desigur.

— Ce îmi poţi spune despre un transfer în valoare de zece milioane de dolari, virat de Stratton Asia Ventures către un cont nenominal din Macao?

— Domnule, eu nu ştiu nimic despre asta, veni mult prea repede replica lui Lai.

— Asta înseamnă că nu ştii în ce scop a fost făcut transferul?

— Nu, domnule, e prima oară când aud despre asta.

Încerca să muşamalizeze totul. Probabil Scott luase deja legătura cu el.

— Martin, mi s-a atras atenţia asupra acestei nereguli financiare, pe care o consider destul de îngrijorătoare. M-am gândit să te întreb dacă ştii ceva despre asta, înainte de lansarea unei investigaţii oficiale de către Comisia de Monitorizare.

— Nu, domnule, stărui Lai. N-am auzit despre aşa ceva.

În timp ce Nick continua să privească monitorul calculatorului, vocea lui Marjorie răsună prin intercom. În

aceeaşi fracţiune de secundă, pe monitor apăru un mesaj instant.

— Nick, spuse Marjorie, te-au sunat din nou de la liceu.

Nick oftă adânc.

Mesajul era de la Stephanie Alstrom:

Nick, am ceva info pentru tine. Vorbim?

— Tot Sundquist? o întrebă el pe Marjorie, tastând în acelaşi timp:

Treci acum pe la mine pe la birou.

— Mi-e teamă că da, confirmă Marjorie. Şi de data asta... în fine, pare extrem de serios.

— Of, Dumnezeule! exclamă Nick. Poţi să-mi faci legătura?

Stephanie Alstrom se pregătea să coboare din lift, tocmai atunci când Nick se pregătea să urce. Îi făcu semn să rămână în cabină şi, de îndată ce se închiseră uşile, îi spuse:

— Mă grăbesc foarte tare. Probleme personale. Ce ai aflat, Steph?

— E vorba despre Pacific Rim Investors, răspunse ea. După câte se pare, este un consorţiu, al cărui partener din umbră - sponsorul anonim - este un membru de bază al AEP, Armata de Eliberare a Poporului Chinez.

— Şi de ce dracu' ar dori *armata* chineză să cumpere Stratton?

— Capitalism, pur şi simplu. Au cumpărat mii de corporaţii străine, de regulă prin intermediul unor firme-fantomă, pentru a evita derapajul politic. Mă întreb dacă Willard Osgood ştie asta. El stă undeva la dreapta lui Attila Hunul.

— Mă întreb şi eu, spuse Nick. Dar nu există persoană mai conservatoare decât Dorothy Devries. Şi poţi fi convinsă că ea habar nu are.

86

— Nick, ştiu că eşti o persoană extrem de ocupată, începu Jerome Sundquist, conducându-l pe lângă fotografiile înrămate ale campionilor internaţionali la tenis. Dar, dacă există cineva care să îţi datoreze scuze, acela este chiar fiul tău.

Vorbea tare, pentru ca Lucas să-l poată auzi.

Băiatul stătea pe unul dintre scaunele cu tapiţerie de culoarea cămilei, dispuse lateral. Părea mai mic, era adus de spate, aproape ghemuit. Purta un tricou gri pe sub o cămaşă cadrilată şi nişte pantaloni de trening care aveau fermoar deasupra genunchiului, pentru a putea fi transformaţi în pantaloni scurţi - nu că Lucas i-ar fi purtat aşa vreodată.

Nu ridică privirile atunci când intră Nick.

Nick rămase în picioare, cu impermeabilul pe el - de data asta era pregătit să înfrunte vremea mizerabilă, avea chiar şi o umbrelă la el - şi spuse, adresându-i-se lui Lucas:

— Ai comis-o din nou, aşa-i?

Lucas nu răspunse.

— Povesteşte-i tatălui tău, Lucas, îl îndemnă Sundquist, în timp ce se aşeză la biroul lui extrem de mare.

Nick se întrebă în treacăt în sinea lui cum se făcea că, cel mai adesea, în ordinea naturală a lucrurilor, oamenii cu cele mai mari birouri şi cele mai mari cabinete nu erau nişte persoane atât de influente.

Apoi îşi zise că, deşi Jerry Sundquist conducea un simplu liceu dintr-un orăşel din Michigan, în momentul de faţă el era la fel de puternic în viaţa familiei Conover ca şi Willard Osgood.

Lucas îi aruncă directorului o privire cu ochi congestionaţi, după care privi din nou în jos, la propriile picioare. Plânsese oare?

— Ei bine, dacă el nu are curajul să-ţi spună, am s-o fac eu, spuse Sundquist, lăsându-se pe spate în scaunul său. De fapt, părea chiar să savureze momentul, se gândi Nick în sinea lui. Ţi-am spus că urmează să fie exmatriculat cu următoarea ocazie când va fi prins fumând, explică directorul.

— Am înţeles, spuse Nick.

— Şi, dacă nu mă înşel, ţi-am mai spus şi că, în cazul în care găsim droguri, vom lăsa poliţia să efectueze o anchetă.

— Droguri?

— Consiliul de administraţie al liceului a hotărât unanim cu câţiva ani în urmă că orice elev care foloseşte, distribuie sau asupra căruia se găseşte marijuana în incinta acestei instituţii va fi suspendat, arestat şi va fi supus unei audieri în vederea exmatriculării.

— Arestat, spuse Nick, simţind deodată un fior rece pe şira spinării, ca şi cum tocmai intrase într-o cameră frigorifică.

Lucas nu plângea. Era drogat.

— Anunţăm poliţia şi îi lăsăm să iniţieze o anchetă. Şi trebuie să-ţi spun că statul Michigan e foarte dur cu minorii asupra cărora se găseşte marijuana. Probabil că amenda de două mii de dolari nu înseamnă prea mult pentru tine, Nick, dar am întâlnit judecători care acordă chiar şi minorilor verdicte pornind de la eliberare condiţionată şi până la patruzeci şi cinci de zile de închisoare, uneori mergându-se chiar până la un an.

— Jerry...

— Legea statului Michigan ne obligă să anunţăm poliţia locală, ştiai asta? La numărul MCL 380-13-08. Nu avem de ales.

Nick dădu din cap aprobator, apoi îşi puse o mână pe frunte şi începu să se maseze pentru a alunga migrena care îl cuprinsese. Dumnezeule! se gândi el. Exmatriculare? Nu mai exista alt liceu pe o rază de şaizeci de kilometri. Şi ce şcoală particulară l-ar fi primit pe Lucas, cu un asemenea dosar? Cum s-ar fi descurcat Laura într-o situaţie ca asta? Ea ştia să gestioneze mult mai bine ca el situaţiile de criză.

— Jerry, aş vrea să discutăm. Între patru ochi. Fără Luke.

Sundquist nu avu altceva de făcut decât să-i adreseze lui Lucas un semn din bărbie, pentru ca acesta să se ridice rapid în picioare, ca din puşcă.

— Aşteaptă în foaierul corpului profesoral, îi mai spuse el lui Lucas, înainte ca acesta să iasă. Apoi, întorcându-se către Nick: Îmi pare rău. Nu-mi place că sunt nevoit să te pun în situaţia asta.

— Jerry, începu Nick aplecându-se înainte în scaunul său. Pentru o clipă, îşi pierdu şirul gândurilor. Dintr-odată, nu mai era un părinte cu prestigiu, preşedinte şi director general al celei mai mari companii din oraş. Era un puşti de liceu care stăruia pe lângă director. Continuă: Şi eu sunt la fel de furios ca şi tine pe toată povestea asta. Probabil chiar mai mult decât tine. Şi sunt de acord că trebuie să-i dăm de înţeles că purtarea lui este complet inacceptabilă. Dar e prima dată când se întâmplă.

— Mă cam îndoiesc că e prima dată când consumă marijuana, spuse Sundquist, privindu-l pieziş. Însă oricum ar sta lucrurile, politica instituţiei noastre impune toleranţă zero în astfel de situaţii. Opţiunile noastre sunt strict limitate în această privinţă.

— Nu e vorba despre o armă, iar el nu e tocmai un traficant. Vorbim despre o simplă ţigară cu marijuana, corect?

Sundquist încuviinţă cu o mişcare a capului.

— În vremurile astea nici nu e nevoie de mai mult.

— Jerry, trebuie să ai în vedere prin ce a trecut copilul ăsta în ultimul an, cu moartea Laurei.

În glasul lui se simţea o notă de implorare, care îl făcu pe Nick să se jeneze.

Directorul părea de neclintit în decizia lui. De fapt, părea aproape satisfăcut. Nick simţi că îl cuprinde furia, dar realiză în acelaşi timp că furia era soluţia cea mai neinspirată în cazul de faţă.

Respiră adânc şi continuă:

— Jerry, îţi cer un pic de clemenţă. Dacă pot face ceva pentru liceul ăsta, pentru sistemul şcolar... Dacă e ceva ce poate face Stratton...

— Îmi propui cumva o *mită?* întrebă Sundquist, muşcând din cuvinte.

— Sigur că nu, se grăbi Nick să nege, deşi amândoi ştiau foarte bine că exact despre asta era vorba. Un discount serios la achiziţionarea de mobilier putea ajuta liceul să economisească sute de mii de dolari pe an.

Sundquist închise ochii şi clătină din cap cu tristeţe.

— Asta e sub demnitatea ta, Nick. Ce fel de lecţie crezi că îi dai fiului tău, dacă îi laşi de înţeles că beneficiază de tratament preferenţial doar pentru că tatăl lui este ceea ce este?

— Ceea ce discutăm acum rămâne între noi, spuse Nick.

Nu-i venea să creadă că tocmai îi oferise mită directorului liceului. Putea oare să decadă mai mult decât atât? Şpaga - asta era moneda de schimb în lumea lui Scott McNally şi a lui Todd Muldaur. Nu a lui.

Jerome Sundquist îl privea acum cu o expresie nouă pe chip - una de dezamăgire sau poate chiar dispreţ.

— O să pretind că n-am auzit, Nick. Dar sunt dispus să îi acord circumstanţe atenuante, dată fiind moartea mamei sale. Trebuie să înştiinţez poliţia că avem de gând să gestionăm acest incident noi înşine, iar ei vor lăsa lucrurile în grija noastră. Îi dau lui Lucas o suspendare pe cinci zile, iar în această perioadă, precum şi în restul anului şcolar, îl voi trimite la şedinţe de consiliere psihologică. Însă data viitoare voi apela direct la poliţie.

Nick se ridică în picioare, se duse până la biroul lui Sundquist şi-i întinse acestuia mâna.

— Mulţumesc, Jerry, spuse el. Cred că decizia ta este cea corectă şi apreciez acest lucru.

Dar Sundquist nu vru să-i strângă mâna.

Zece minute mai târziu, Nick şi Lucas ieşiră împreună pe uşile de sticlă ale liceului. Ploaia cădea acum de-a binelea - era sezonul ploilor sau aşa ar fi trebuit -, iar Nick îi ţinu umbrela lui Lucas, care se feri de ea, înaintând cu paşi mari prin ploaie, cu capul sus, de parcă ar fi vrut să se ude până la piele.

Lucas păru să ezite înainte de a urca pe locul din faţă, ca şi cum ar fi vrut s-o ia la sănătoasa. În timp ce maşina îşi croia cu grijă drumul prin parcare, iar mai apoi pe Grandview Avenue, liniştea era încărcată de tensiune.

Lucas nu mai era euforic. Era lucid şi tăcut, dar tăcerea lui nu era una neutră. Era una sfidătoare, precum cea a prizonierului de război hotărât să nu dezvăluie nimic altceva decât numele, gradul şi numărul matricol.

Şi tăcerea lui Nick era tăcerea cuiva care avea multe de spus, dar se temea de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă începea să vorbească.

Lucas întinse mâna la butonul radioului şi potrivi frecvenţa pe un post ce difuza rock alternativ, dând volumul foarte tare.

Nick îl opri imediat, apostrofându-l:

— Eşti mândru de tine?

Lucas nu spuse nimic, mulţumindu-se să privească fix în faţa sa, în timp ce ştergătoarele de parbriz se mişcau încolo şi încoace într-un ritm hipnotizant.

— Ştii ceva? Asta i-ar fi frânt inima mamei tale. Ar trebui să te simţi uşurat că nu mai e printre noi ca să vadă ce-ai ajuns.

Se lăsă din nou tăcerea. De data asta, Nick aştepta un răspuns. Era pe punctul de a continua, când Lucas spuse, cu o voce seacă:

— Cred că ai avut tu grijă de asta.

— Şi asta ce-ar vrea să însemne?

Lucas nu răspunse.

— Ce *dracu'* vrea să însemne asta?

Nick realiză că începuse să strige. Văzu câţiva stropi din propria lui salivă pe parbriz. Trase maşina la marginea drumului, puse o frână bruscă şi se întoarse să-l privească în ochi pe Lucas.

— *Tu* cam ce crezi că înseamnă? răspunse Lucas cu o voce joasă, şovăielnică, fără a-i întâlni privirile.

Nick îl privi cu ochi mari, neîncrezător.

— Ce încerci să spui? şopti el, adunându-şi tot calmul de care mai era în stare.

— Nu contează, spuse Lucas, făcând cu mâna stângă un gest de lehamite.

— Ce încerci să spui?

— N-am de unde să ştiu, tată. Eu nu am fost acolo.

— Ce te-a apucat, Lucas?

Ştergătoarele de parbriz se mişcau încoace şi încolo, încoace şi încolo, iar Nick auzi ţăcănitul regulat al semnalizatorului, care nu se oprise. Întinse mâna şi îl opri. Ploaia uda geamurile maşinii, dându-le senzaţia că se aflau amândoi într-o colibă, în mijlocul unei furtuni teribile, şi că nu erau în siguranţă.

— Uite ce e, Luke, reluă Nick, acum n-o mai ai pe mama. Mă ai doar pe mine. Îţi doreşti să fi fost altfel. Şi eu îmi doresc acelaşi lucru. Dar trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a depăşi o situaţie critică.

— Nu am creat eu situaţia critică.

— Nimeni nu a „creat" situaţia critică, spuse Nick.

— Tu ai omorât-o pe mama, spuse Luke - atât de încet, încât, pentru o clipă, Nick nu fu sigur dacă Lucas chiar rostise acele cuvinte.

Nick se simţi ca şi cum cineva i-ar fi smuls inima din piept şi i-ar fi strâns-o cu toată puterea.

— Nu pot face asta acum. Nu pot discuta cu *tine.*

„Voi, băieţii Conover, sunteţi mai bine apăraţi decât un castel medieval."

— Mie îmi convine.

— Nu, spuse Nick. Nu, uită ce-am spus. Respira cu greutate, ca şi cum tocmai încheiase o cursă de opt sute de metri sprint. Bun, continuă el, ascultă-mă. Ceea ce s-a întâmplat cu mama ta în noaptea aceea - Dumnezeu ştie că noi doi am mai vorbit despre asta...

— Nu, tată. Vocea lui Lucas era tremurândă, dar fermă. Noi doi n-am vorbit niciodată despre asta. Tu doar *aduci vorba.* Nu discuţi problema asta. Asta este regula casei. Nu vorbim despre acest subiect. *Tu* nu vorbeşti. Tu discuţi doar despre cât de neisprăvit sunt eu. *Asta* e subiectul tău preferat.

Ferestrele începuseră să se aburească. Nick închise ochii.

— În ceea ce o priveşte pe mama ta: Nu trece nici o zi în care să nu mă întreb dacă puteam face ceva - orice - ca să fi schimbat lucrurile.

— N-ai spus niciodată...

Ochii lui Lucas erau umezi, iar vocea lui era groasă, înăbuşită de lacrimi.

— Camionul ăla a apărut de niciunde, începu Nick, dar apoi se opri brusc. Era prea dureros. Luke, ce-a fost a fost. N-a depins de mine şi n-a depins nici de tine.

Lucas rămase tăcut timp de câteva clipe.

— Dracu' să-l ia de concurs de înot!

— Lucas, nu încerca să găseşti vreo noimă în toată povestea asta. Nu încerca să uneşti punctele, ca şi cum ar exista vreo logică. Pur şi simplu, *s-a întâmplat.*

— N-am fost în vizită la ea. Cuvintele lui Lucas erau nedesluşite, fie din cauza drogului, fie din cauza emoţiilor. În spital, explică el. După aceea.

— Era în comă. Deja murise, Luke.

— Poate că m-ar fi auzit.

Vocea lui devenise subţire şi stridentă.

— Ştia că o iubeşti, Luke. Nu avea nevoie să i se amintească asta. Oricum, nu cred că şi-ar fi dorit ca tu să ţi-o aminteşti aşa. N-ar fi mâhnit-o faptul că tu n-ai fost acolo. S-ar fi bucurat. Chiar cred asta. Întotdeauna ai fost pe aceeaşi frecvenţă cu ea, cu sentimentele ei. Ca şi când ar fi existat o frecvenţă radio anume, pe care doar voi doi o puteaţi auzi. Ştii ceva, Luke? Eu cred că poate tu eşti singurul dintre noi care a făcut exact aşa cum ar fi dorit ea.

Lucas îşi îngropă faţa în palme. Când vorbi din nou, vocea lui suna ca şi cum s-ar fi auzit de la mare distanţă:

— De ce mă urăşti atât de mult? Pentru că semăn atât de tare cu ea, şi nu poţi suporta asta?

— Lucas, spuse Nick. Era hotărât să nu scape lucrurile de sub control. Vreau să mă asculţi. Vreau să auzi ce am de zis. Zicând acestea, Nick închise ochii strâns, adăugând: Nimic în viaţa mea nu e mai preţios ca tine. Vocea îi era aspră şi rostea cuvintele cu dificultate, dar reuşi să le rostească: Te iubesc mai mult decât viaţa mea.

Îşi strânse fiul în braţe; la început, acesta înmărmuri, neştiind ce să facă, dar apoi, dintr-odată, îl înconjură pe

Nick cu braţele şi îl strânse cu toată puterea, aşa cum făcea tatăl lui pe vremea când Lucas era copil.

Nick simţi convulsiile ritmice ale durerii, expiraţiile sacadate şi îi trebuiră câteva clipe până să-şi dea seama că Lucas nu era singurul care plângea.

87

Telefonul sună, iar Audrey ridică receptorul fără să se mai gândească.

— Doamna detectiv Rhimes?

O voce suavă, de femeie, care rostea cuvintele rar şi atent. Inima lui Audrey se opri în loc.

— Da, eu sunt, spuse ea, cu toate că fusese extrem de tentată să spună: Nu, mă tem că doamna detectiv Rhimes este în concediu.

— Doamnă detectiv, aici Ethel Dorsey.

— Da, doamnă Dorsey, spuse Audrey, înmuindu-şi glasul. Ce mai faceţi?

— Atât cât se poate, după moartea fiului meu Tyrone. Dar îi mulţumesc bunului Dumnezeu că încă îi am alături pe cei trei minunaţi fii ai mei.

— Sunt atât de multe lucruri pe care nu le putem înţelege, doamnă Dorsey, spuse Audrey. Dar în Scripturi se spune că aceia care seamănă lacrimi vor culege cântece de bucurie.

— Eu ştiu că El ia act de lacrimile noastre şi le adună în sticla Lui.

— Aşa este. Fără îndoială.

— Dumnezeu e milostiv.

— Întotdeauna, răspunse Audrey mecanic.

— Doamnă detectiv, regret că vă deranjez, dar mă întrebam dacă aţi mai făcut ceva progrese în ancheta legată de fiul meu.

— Nu, îmi pare rău. Deocamdată nu. Dar continuăm să facem săpături.

Minciuna o făcu să se ruşineze.

— Vă rog să nu vă daţi bătută, doamnă detectiv.

— Sigur că nu, doamnă Dorsey.

În ultimele câteva săptămâni, în mintea ei abia dacă-şi mai făcuse loc un gând pasager legat de acest caz. Era profund recunoscătoare pentru faptul că doamna Dorsey frecventa o altă biserică, din oraşul vecin.

— Ştiu că faceţi tot posibilul.

— Da, aşa este.

— Dumnezeu să vă dea putere, doamnă detectiv.

— Şi dumneavoastră, doamnă Dorsey. Şi dumneavoastră.

Închise telefonul, plină de amărăciune, fiind mai mult decât jenată de faptul că îi dăduse femeii speranţe deşarte. Telefonul sună din nou, imediat.

Era Susan Calloway, femeia cu vocea lipsită de personalitate, de la laboratorul poliţiei statului din Grand Rapids. Expertul în arme de foc care se ocupa de baza de date IBIS. Vocea ei era puţin schimbată, iar Audrey realiză că ceea ce auzea era felul reţinut, moderat al femeii de a-şi exprima entuziasmul.

— Ei bine, chiar cred că am ceva pentru dumneavoastră, o anunţă femeia.

— Aţi găsit o potrivire.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult...

— O, nu vă faceţi griji...

— Dar secţia de poliţie din Grand Rapids a tărăgănat mult lucrurile. Adică, nu le-am cerut decât să verifice gloanţele de la „Obiecte găsite” şi să trimită o maşină şaptesprezece străzi mai încoace, să mi le aducă. Ai crede că le-am cerut să omoare pe cineva...

Audrey chicoti politicos.

— Dar aveţi o potrivire, îi aminti ea.

Femeia de la laborator părea indiscutabil stăpânită de entuziasm.

— Fără îndoială, adevărata problemă e că respectivul caz nu mai aparţine nimănui. Vreau să spun că e de acum şase ani, iar ambii detectivi s-au retras din poliţie, din câte mi s-a spus. Întotdeauna există o scuză.

— Mie-mi spuneţi?! râse Audrey.

— În orice caz, gloanţele pe care le-au adus la noi se potrivesc cu cele din cazul dumneavoastră. Sunt marca Rainier, cu cămaşă de alamă, aşa că muniţia este diferită. Dar striaţiile sunt identice.

— Cu alte cuvinte, avem o identificare pozitivă.

— Da, avem o identificare pozitivă.

— Arma...?

— Asta nu vă pot spune cu certitudine. Dar aş zice, fără teama că mă înşel prea tare, că este un Smith & Wesson de calibru 38. Din păcate, astfel de speculaţii nu sunt admise la tribunal.

Femeia citi numărul de înregistrare al glonţului la secţia de poliţie din Grand Rapids.

— Aşadar, cei din Grand Rapids ar trebui să aibă toate informaţiile de care am eu nevoie, conchise Audrey.

— Sincer, nu ştiu ce ar mai avea să vă comunice cei de acolo, în afară de ceea ce v-am spus eu deja. Aşa cum am spus, ambii detectivi s-au retras din poliţie.

— Chiar şi aşa, numele lor mi-ar fi de ajutor.

— A, mă rog, dacă asta e tot ce doriţi să aflaţi, vă pot da eu aceste informaţii. Cel puţin, numele detectivului care a gestionat cazul. E chiar aici, în rubrica de observaţii.

Laboranta tăcu un răstimp, iar Audrey era cât pe ce să-i ceară numele, când femeia vorbi din nou, făcând-o pe Audrey să-i îngheţe sângele în vene.

— Scrie aici că respectivul caz a fost predat de un anume detectiv Edward J. Rinaldi, spuse expertul IBIS. Dar tot aici scrie că el s-a retras din poliţie, aşa că probabil această informaţie n-o să vă fie de prea mare ajutor. Îmi pare rău.

PARTEA A CINCEA
NU EXISTĂ ASCUNZĂTOARE

88

Mulligans - fără apostrof - era un local de pe Bainbridge Road, în Fenwick, celebru pentru al său sos Bolognese - subiect al unui articol cu margini îngălbenite, decupat din *Fenwick Free Press,* care te întâmpina chiar de la intrare. Titlul era unul specific stilului tâmp, calamburesc, al ziarului: „Un subiect cărnos”. Aici venea Nick, la trei dimineaţa, după balurile de sfârşit de an. Frank Mulligan murise demult. Acum, patronul localului era un individ care trecuse prin liceu cu câţiva ani înaintea lui Nick şi Eddie, Johnny Frechette, şi care fusese închis la Ionia pentru trafic de droguri.

Nick nu mai trecuse pe aici de ani buni şi remarcă acum că localul avea un aer stătut. Mesele cu blat aveau un model textil estompat, decolorat aproape complet în zonele în care, de-a lungul timpului, se tot trântiseră şi târâseră căni şi farfurii. Acum se servea micul dejun şi pretutindeni mirosea a cafea, sirop de arţar şi bacon, toate amestecate într-o singură aromă: Eau du Local.

Eddie părea să le cunoască pe chelneriţe. Probabil că venea des aici la micul dejun. Erau aşezaţi într-un colţ, departe de fereastră. În afara câtorva persoane care luau masa la bar, localul era gol.

— Arăţi ca dracu'! îl gratulă Eddie.

— Mersi, răspunse Nick iritat. Şi tu la fel.

— Ei bine, n-o să vrei să auzi asta.

Nick îşi ţinu respiraţia.

— Ce s-a întâmplat?

— Au identificat arma.

Tot sângele se scurse de pe chipul lui Nick.

— Ai zis că ai aruncat-o.

— Asta am şi făcut.

— Atunci cum e posibil?

Cei doi tăcură brusc atunci când o chelneriţă parfumată în exces sosi cu o cană de filtru şi le turnă cafea în cănile albe, groase.

— Astăzi dispun de tot felul de şmecherii balistice, îi explică Eddie.

— Nu înţeleg ce încerci să-mi spui.

Nick luă o înghiţitură rapidă din cafeaua lui neagră, opărindu-se la limbă. Poate că *nu dorea* să înţeleagă încotro bătea Eddie.

— Au potrivit gloanţele cu arma.

— Au potrivit gloanţele cu *ce,* mai precis? Nick deveni conştient că ridicase cam mult vocea, aşa că o coborî numaidecât: *Nu există* armă, nu? Ai spus că nu mai e!

— E, s-ar părea că nu mai au nevoie de nici o armă. Eddie deschise vreo două cutiuţe de lapte condensat şi le deşertă în cana cu cafea, amestecând până ce lichidul dinăuntru căpătă o culoare gri, deloc plăcută ochiului. N-au nevoie decât de gloanţe, continuă el, pentru că au acum o nouă bază de date computerizată - nu mai ştiu cum îi zice... Probabil au potrivit gloanţele găsite în cadavrul lui Stadler cu cele din cazul de acum câţiva ani, de unde am şi făcut rost de armă... De unde dracu' vrei să ştiu eu? Sursa mea nu a intrat în detalii.

— Cine e sursa ta?

Eddie înclină capul într-o parte.

— Las-o baltă!

— Eşti absolut sigur? Fără urmă de îndoială?

— Hei, asta e realitatea. Obişnuieşte-te cu ea!

— Dumnezeule, Eddie! Ai spus că totul era în regulă! Vocea lui Nick se schimbă brusc: Ai spus că arma nu era

înregistrată pe numele tău. Ai... ai spus că ai ridicat-o de la scena unei crime şi că nu e înregistrată nicăieri.

Expresia aceea, de regulă încrezătoare, a lui Eddie, fusese înlocuită acum de o stinghereală palidă, asudată, deconcertantă:

— Aşa am crezut. Dar uneori mizeriile astea îţi mai scapă de sub control, amice.

— Nu pot să cred! spuse Nick, rămas aproape fără voce. La dracu'! Nu-mi vine să cred! Ce dracu' facem acum?

Eddie puse cana cu cafea înapoi pe masă şi îi aruncă lui Nick o privire glacială.

— Nu facem absolut nimic. Nu spunem nimic, nu recunoaştem nimic, nu scoatem nici o afurisită de vorbuliţă! Ne-am înţeles?

— Dar dacă ei... Ei ştiu că arma folosită de mine este cea pe care ai luat-o tu...

— Vor încerca să pună lucrurile cap la cap, dar nu au totul bătut în cuie. Probabil pot dovedi că gloanţele care l-au ucis pe Stadler sunt de la arma aceea, dar nu pot dovedi că eu am luat-o. Toate dovezile pe care le au sunt circumstanţiale. Nu au descoperit absolut nimic când au făcut percheziţia la tine acasă - toată mascarada aia a fost o tactică de intimidare. Nu au martori. Au o grămadă de nimicării criminalistice, iar acum au mai găsit şi arma asta, dar până la urmă toate sunt probe circumstanţiale. Aşa că tot ce pot face ei acum este să bage frica în tine, ca tu să începi să ciripeşti, înţelegi? Tocmai de aceea îţi spun toate astea. Vreau să fii pregătit. Nu vreau ca isteţii ăia să-ţi trântească toate informaţiile astea şi să te facă să te înmoi ca o cârpă, bine? Trebuie să fii tare ca o stâncă.

Eddie luă o înghiţitură de cafea, fără să-l scape din priviri pe Nick.

— Nu ne pot aresta pur şi simplu? Poate că nici nu e nevoie ca noi să spunem ceva...

— Nu. Dacă nici unul din noi nu spune absolut nimic, n-o să aresteze pe nimeni.

— Tu nu spui nimic, nu-i aşa? şopti Nick. Tu n-ai de gând să spui nimic...

Lui Eddie îi încolţi un zâmbet pe chip - un zâmbet care se lăţi treptat şi care lui Nick îi dădu fiori. Comportamentul lui Eddie aproape că trăda tendinţe sociopate; ceva pierise din privirea lui.

— Acum începi să înţelegi, spuse el. Vezi, tu, Nick... La o adică, ei nu dau doi bani pe mine. Eu sunt doar un individ mărunt, de la paza unei companii - un nimeni. Tu, pe de altă parte, eşti directorul general pe care îl dispreţuieşte toată lumea din oraşul ăsta. Pe ei nu-i interesează să-mi pună mie amărâta asta de piele-n băţ. Tu eşti comoara pe care o vânează. Tu eşti miza cea mare, înţelegi?

Nick aprobă cu mişcări rare din cap. Camera începuse să se învârtă uşor în jurul lui.

— Singurul fel în care poate să iasă la iveală treaba asta, continuă Eddie, este dacă tu vorbeşti. Poate tu te hotărăşti să te joci cu poliţiştii de-a „Hai să facem o înţelegere”. Să încerci să dai lovitura de unul singur - să te pui pe tine la adăpost şi să mă scoţi pe mine la înaintare. Asta ar fi o greşeală *imensă* din partea ta, Nick, băiete. Pentru că eu o să aflu. Dacă ai şi cea mai mică discuţie de tatonare cu indivizii ăia, o să-mi ajungă la urechi în câteva *secunde,* Nick - să nu te îndoieşti de asta! Crede-mă, am antenele bine întinse pe acolo. Iar avocatul meu se va înfiinţa în biroul procurorului atât de repede, că n-o să ştii ce te-a lovit, şi le va face o ofertă pe care ei n-o s-o rateze în ruptul capului!

— *Avocatul* tău...? îngăimă Nick.

— Vezi, tu, Nick... Hai să ne fie foarte clar pentru ce mă acuză ei pe mine. Se numeşte „obstrucţionare” şi nu e mare lucru. Dacă eşti la prima abatere, hai să zicem că primeşti şase luni, cel mult - asta în caz că te arestează.

Dar la mine nu va fi cazul. Nu, dacă accept să le spun toată tărăşenia, să depun mărturie în faţa marelui juriu şi la proces. Pentru că, vezi tu, în felul ăsta ei pun mâna pe un *criminal.* Şi cu ce mă aleg eu? Sunt liber. Nici măcar cu eliberare condiţionată. E lucru sigur, Nick!

— Dar n-ai fi în stare de asta, nu? întrebă Nick. Îşi auzi propria voce, care părea să vină de foarte departe. N-ai face niciodată asta, nu?

— Aş face-o doar dacă schimbi regulile jocului, prietene. Doar dacă vorbeşti. Deşi, trebuie să ţi-o spun, ar fi trebuit să fac asta din prima clipă. De ce am fost de acord să vin să te ajut în noaptea aceea... habar n-am. Probabil pentru că am o inimă largă. Să ajut un prieten vechi care intrase într-un mare rahat. Ar fi trebuit să-ţi spun atunci: îmi pare rău, prietene, nu-i de mine. Şi să rămân în patul meu. Uite cu ce mă aleg dacă sunt băiat finuţ! Măcar ar fi trebuit să te denunţ cu mult timp în urmă. Să negociez, să închei o înţelegere... Nu ştiu de ce n-am făcut-o. Oricum, ce-a fost a fost. Dar hai să ne înţelegem: *Nu* am de gând să mă duc la fund pentru asta. Dacă încerci să închei o înţelegere, dacă vorbeşti, ei bine, din clipa aia o să acţionez exclusiv în interesul meu! Lui Nick i se tăiase răsuflarea.

— N-am de gând să scot vreun cuvânt, promise el.

Eddie îi aruncă o căutătură piezişă şi zâmbi, de parcă savura întreaga situaţie.

— Tot ce ai tu de făcut, Nick, este să ţii lucrurile sub control, iar noi doi - tu şi cu mine - vom fi cât se poate de bine. Ţine-ţi afurisita aia de gură închisă, nu intra în panică şi vom ieşi cu bine din rahatul ăsta.

Chelneriţa se întoarse, cu cana de filtru în mână.

— Vă mai torn cafea? îi întrebă ea.

Nici Eddie, nici Nick nu răspunseră într-o primă fază, după care Nick spuse rar, fără să se uite la ea:

— Cred că totul e în regulă.

— Chiar aşa, întări Eddie. Totul e în regulă. În perfectă regulă.

89

Din câte putea Nick să-şi dea seama, Fenwick Racquet Club nu era genul de loc unde se juca mult tenis. Dar pentru Henry Hutchens - Hutch, aşa cum îl ştia toată lumea - acest club devenise în mod evident o casă departe de casă. Hutch fusese director financiar la Stratton pe vremea când postul lui se numea, mai puţin pompos, „revizor". Lucrase pentru Bătrânul Devries timp de un sfert de secol, iar atunci când Nick preluase controlul, Hutch ajutase la întocmirea rapoartelor financiare în vederea vânzării companiei către Fairfield. Şi se descurcase foarte bine. Atitudinea lui era invariabil curtenitoare, poate puţin prea formală. Iar când Nick venise în biroul lui - pentru că aşa procedase, mersese el în biroul lui Hutch, nu îl chemase pe acesta la el - ca să-i spună că Fairfield dorea să îl înlocuiască totuşi cu un om de-al lor, Hutch nu rostise nici un cuvinţel de protest.

Nick îi spusese adevărul despre Fairfield. Cu toate acestea, ştiau amândoi că, dacă Nick s-ar fi opus într-adevăr, Fairfield ar fi cedat.

Dar Nick nu obiectase. Hutch era un revizor contabil de şcoală veche - extrem de competent, ce-i drept. Dar Fairfield avea grămezi de ingineri financiari, foarte bine pregătiţi, gata oricând să-ţi ţină prelegeri despre avantajele calculaţiei costurilor pe activităţi şi despre sistemele de contabilitate cu valoare economică adăugată. Ei îl percepeau pe Hutch ca pe un individ cu orizonturi înguste; el

nu folosea cuvinte precum „strategic”. Pe de altă parte, Scott McNally era un tip pe care cei de la Fairfield îl agreau şi, în plus, era unul dintre cei care puteau să-l ajute pe Nick să ajungă cu Stratton la nivelul superior. *Nivelul superior...* Fusese o vreme când Nick nu se mai sătura de expresia asta. Acum, clişeul avea izul stătut al prânzului de ieri.

— A trecut multă vreme de la ultimul pahar, Nick, spuse Hutch atunci când Nick i se alătură la o masă din incinta clubului. Bărbatul ridică un pahar de martini şi zâmbi strâmb, dar nu se ridică în picioare. Bei ceva cu mine? mai întrebă el.

Hutch avea genul acela de culoare roşiatică în obraji, care, de la distanţă, îţi lăsa impresia că omul e sănătos tun. De aproape însă, Nick remarcă vasele capilare inflamate de alcool. Până şi transpiraţia lui părea să aibă miros de gin.

— E cam devreme pentru mine, răspunse Nick.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu era nici măcar ora prânzului!

— Da, *desigur,* replică Hutch cu mormăitul acela caracteristic. Tu eşti un om care munceşte. Ai un *birou* la care trebuie să ajungi. Şi o mulţime de angajaţi care *depind* de tine...

Hutch sorbi cu nesaţ ultimii stropi din pahar şi îi făcu semn chelnerului să îi aducă altul.

— Cel puţin deocamdată, simţi Nick nevoia să pună punctul pe i.

Hutch îşi împreună mâinile, zicând:

— Cu toate astea, eşti pe cai mari. Concedieri... Toată lumea vorbeşte despre concedieri. Probabil că cei din Boston sunt extaziaţi. Şi când te gândeşti că umilul de mine a fost primul dintr-un lung şir de sacrificaţi... E o adevărată onoare!

Nick păli.

— Compania îţi datorează enorm, Hutch. Eu, personal, întotdeauna am avut sentimente de recunoştinţă faţă de tine.

— O, fii serios! Nu oricine are privilegiul să-i vândă funie propriului călău. Mulţumesc, Vinnie, mai spuse el, când i se aduse un alt pahar plin cu băutură.

Chelnerul, un bărbat la vreo şaizeci de ani, cu gâtul sugrumat de papionul roşu impus de ţinuta obligatorie a clubului, dădu din cap cu amabilitate.

— Un suc de roşii ar fi nemaipomenit, ceru Nick.

— I-ai surprins pe mulţi, să ştii, continuă Hutch. Bărbatul vârî în gură măslina din cocteil şi mestecă dus pe gânduri. N-aş vrea să mă lase puterile, adăugă el făcând cu ochiul.

— Ce s-a întâmplat a fost greu pentru toată lumea. Mulţi oameni nevinovaţi au avut de suferit. Sunt perfect conştient de asta.

— N-ai înţeles, explică Hutch. Nu mă refeream la concedieri. Voiam să spun că nu toată lumea a văzut în tine un potenţial director general. Un om de bază al companiei, da, fără îndoială. Dar nu tocmai croit pentru biroul de sus.

— Mă rog. Nick privi în jurul lui, remarcând şemineul din piatră neşlefuită, feţele de masă albe şi mocheta roşie cu model care acoperea podeaua dintr-un perete în celălalt. Adăugă: Presupun că Bătrânul Devries...

— Milton n-a avut nici o legătură cu toate astea, spuse Hutch tăios. Dacă ar fi vrut, Milton te-ar fi numit el însuşi preşedinte sau director de operaţiuni - una din funcţiile care i se succedau în ierarhie. Aşa se obişnuieşte în cazul unui moştenitor de drept al conducerii unei corporaţii. Dar nu asta a fost intenţia lui.

— Se prea poate, admise Nick, străduindu-se să se abţină de la alte comentarii.

— Îi era *drag* de tine. Tuturor ne era. Dar când a venit momentul luării unei decizii, ei bine... Hutch privi iscoditor în adâncimile fluide ale cocteilului său. Milton te considera

puţin cam imatur. I se părea că aduci prea mult cu genul şmecherului de campus. Că eşti tipul de om prea dornic de popularitate pentru a te impune ca un adevărat lider. Hutch ridică privirile, explicând: A crezut că nu ai instinctul acela de asasin. Ca să vezi ironia dracului!

Chipul lui Nick era roşu ca focul.

— Pentru că tot eşti un fin cunoscător al ironiilor, s-ar putea să-ţi placă asta. Zicând acestea, Nick desfăcu fermoarul mapei sale din piele neagră şi îi înmână lui Hutch contractul pe care Eddie îl descărcase din căsuţa de e-mail a lui Scott.

— Ce-i ăsta?

— Ce-ar fi să-mi spui tu?

„Asta dacă nu cumva eşti prea beat ca să înţelegi ceva”, îşi zise Nick în sinea lui.

Hutch apucă ochelarii de citit - nişte lentile convexe cu rame subţiri - şi începu să răsfoiască documentul. De vreo câteva ori bătu darabana cu degetele pe foile de hârtie, chicotind sec.

— Fir-aş al naibii! zise el în cele din urmă. Înţeleg că asta nu e opera ta...

— A mea, nu.

— Milton! De-ai mai trăi tu acuma... Stratton are mare nevoie de tine! Hutch îşi puse deoparte ochelarii de citit şi scoase sunete de nemulţumire resemnată. Pacific Rim Investors..., mai spuse el. Iar apoi: Nici măcar nu pot pronunţa numele ăsta... e malaysian cumva? Dumnezeule mare! Ridică privirile, mijind ochii: Aşadar, s-a zis cu parteneriatul vostru perfect. După câte se pare, cavalerii albi au venit călare din Boston doar ca să trimită Stratton-ul pe apa Fluviului Galben.

Nick îi povesti ce aflase de la Stephanie Alstrom, cum că adevăratul proprietar ar fi Armata de Eliberare Populară Chineză.

— O, ăştia da oameni cu bani! exclamă Hutch vesel. Nici că se putea mai bine! Cu toate că, în vremurile noastre, nu e tocmai frumos să le-o tragi comuniştilor în halul ăsta, nu-i aşa?

— Să le-o tragi?

— Dacă rapoartele astea financiare sunt reale, înseamnă că la Stratton totul merge strună. Dar eu am bănuiala că sunt umflate ca baloanele de săpun.

„Cosmetizăm o realitate hidoasă”, se gândi Nick la discuţia avută cu Scott nu cu multă vreme în urmă.

— Dacă aş avea acces la cele mai recente rapoarte de profituri şi pierderi, şi *dacă* n-aş fi beat mort, şi *dacă* mi-ar păsa câtuşi de puţin, ţi-aş putea face o schemă simplificată a acestui document, suficient de clară ca s-o poţi înţelege până şi tu. Hutch luă o înghiţitură din paharul lui şi continuă: Dar chiar şi în situaţia în care mă aflu eu acum, îţi pot spune cu certitudine că cineva a exagerat cu cosmetizările. În primul rând, v-aţi folosit fondurile de acoperire a eventualelor pierderi din ultimul an profitabil pentru a vă acoperi noul val de deficit. Asta se numeşte contabilitate fictivă; şi ştim amândoi cum au stat lucrurile cu compania aia care a fost prinsă făcând aşa ceva nu demult, trebuind mai apoi să plătească daune de trei miliarde de dolari pentru a îndrepta lucrurile. Nu-i frumos să te joci cu obligaţiile financiare neonorate.

— Dar nu înţeleg care e rostul, îşi exprimă Nick nedumerirea. De îndată ce vor afla adevărul, noii proprietari o să le trântească rapid celor de la Fairfield un proces de toată frumuseţea!

— A, dar vezi tu, băiete, acum vine partea cea mai frumoasă: nu au dreptul să intenteze proces.

— De ce nu?

— Aici există o clauză non-litigiu foarte ingenioasă, spuse Hutch, bătând hârtia cu degetul. Odată încheiată afacerea, nu mai este permisă intentarea de procese privind vreuna

dintre reprezentările şi garanţiile stipulate în contract etc. etc. etc.

— Şi ce Dumnezeu i-ar putea convinge pe cumpărători să accepte o asemenea clauză?

— Cred că explicaţia e limpede ca lumina zilei, spuse Hutch, ridicând din nou privirea de pe hârtie. E chiar aici, în contractul adiţional. Garantarea achitării unei sume cu şapte cifre către un beneficiar - fără îndoială un oficial guvernamental chinez care are posibilitatea de a urgenta achiziţia.

— Adică mită.

— Pui problema foarte *brutal,* fiule. Chinezii au o minunată tradiţie de a oferi plicuri roşii cu *hong bao* - bani care poartă noroc - pentru a porni cu dreptul în anul nou lunar.

— Zece milioane de dolari reprezintă o sumă imensă de bani purtători de noroc pentru un singur om.

— Într-adevăr. Dar ca să strecori cu uşurinţă o afacere ca asta prin greoaia birocraţie chineză, fără să ai parte de tărăgănări nesfârşite - ei bine, asta nu ţi se pare un adevărat chilipir?

— Mai e destul până la Anul Nou chinezesc, nu?

— Acum începi să înţelegi. Asta dacă nu cumva găseşti tu un alt motiv pentru care Stratton i-ar vira tipului ăstuia banii într-un cont din Macao. De unde, fac pariu, banii au fost transferaţi fără întârziere într-un alt cont, de la Banca de Comerţ din Labuan.

— Labuan?

— Labuan este o insulă în largul coastei malaysiene. Are două firicele de nisip şi o enormă industrie de servicii financiare off-shore. Pe lângă bancherii din Labuan, bancherii elveţieni par mici copii. În mare, acela este locul preferat de cleptocraţii chinezi pentru a-şi ţine la ciorap veniturile obţinute pe căi necinstite.

— Habar nu aveam.

— Şi sunt convins că ei mizau pe asta. Copiii cuminţi nu ştiu nimic despre Labuan. Şi cu siguranţă nici nu-şi virează banii acolo.

— Dumnezeule mare! exclamă Nick. Câţi oameni sunt implicaţi în chestiunea asta?

— E imposibil de estimat, cu toate că nu e nevoie decât de două contrasemnături pentru a duce totul la bun sfârşit. Un reprezentant din partea corporaţiei - ăsta ar fi tânărul şi simpaticul vostru director financiar - şi un partener din conducerea Fairfield. Ce-i drept, toată treaba asta pare cam de mântuială, dar presupun că avem de-a face cu doi tineri foarte grăbiţi. Există *o mulţime* de oameni grăbiţi în vremurile noastre. Eşti sigur că nu bei ceva cu mine?

— Încă mai aştept sucul de roşii, spuse Nick. S-ar părea că durează grozav de mult timp până e gata.

— O, Doamne! exclamă Hutch pe o voce şoptită. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Mă îndoiesc că are rost să-l mai aştepţi, dat fiind că Vinnie e chelnerul care ar trebui să te servească. Presupun că te-ai obişnuit cu chestiile de genul ăsta.

— Ce vrei să spui?

Hutch aruncă o privire către chelner şi ridică din umeri cu subînţeles.

— A, nimic, doar că l-ai dat afară pe fra'su.

90

Audrey îl sună pe Bugbee pe mobil. Era la Burger Shack, localul unde îi plăcea să meargă să ia prânzul. Abia dacă o putea auzi, pe fundalul unui zgomot asurzitor de râsete, zornăieli de farfurii şi muzică rock de proastă calitate.

— Când te întorci? îl întrebă ea de mai multe ori.
— Sunt în pauza de prânz.
— Îmi dau seama. Dar e ceva important.
— Ce anume?
— Ar fi mai bine să vii încoace.
— Am spus că mai poate să aştepte.
— Nu, nu mai poate, spuse ea.
— Voi fi la Burger Shack în următoarele...
— Ne vedem acolo, îl anunţă Audrey şi închise telefonul înainte să-i dea colegului ei ocazia să protesteze.

Bugbee trecu repede peste sentimentul acela de orgoliu rănit din cauza faptului că prânzul lui cu băieţii - trei poliţişti în uniformă, toţi cam de aceeaşi vârstă cu el - fusese întrerupt.

Se scuză, ridicându-se de la masă, după care se retrase cu Audrey într-un separeu liber.

— Gata, exclamă el după ce Audrey îi povesti despre identificarea armei. I-am prins!

— Încă ne aflăm pe un teren nesigur, încercă ea să îl tempereze. Dovezile sunt circumstanţiale.

El o seceră cu o privire plină de ostilitate. Cravata lui hidoasă era „ornată” cu o pată mare de ketchup, care reuşea să o înfrumuseţeze.

— Ce dracu' mai aştepţi? Poate să descoperi jurnalul lui Nick Conover, cu o însemnare specială din seara aceea, în care să spună: „Da, eu i-am făcut felul individului - eu şi cu Eddie”?

— Noi facem nişte conexiuni pe care nu ştim dacă procurorul ne va permite să le facem.

— Despre ce dracu' conexiuni vorbeşti acolo? scrâşni el.

Audrey se gândi pentru o clipă să-i ceară să înceteze cu injuriile acelea, dar hotărî că nu era momentul.

— Ştim că asta înseamnă că Eddie Rinaldi şi Nick Conover au fost în spatele acestei crime.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu încă...

— Vrei, te rog, să taci puţin? Meritase să spună asta, fie şi numai pentru a vedea expresia uluită a lui Bugbee. Continuă: Arma care a fost folosită pentru uciderea lui Stadler a mai fost folosită şi acum şase ani, într-un caz la care a lucrat Eddie Rinaldi şi la care nu a fost descoperită arma crimei. Dar oare asta dovedeşte dincolo de orice îndoială faptul că Rinaldi a sustras arma atunci, în Grand Rapids? Cazul ăsta e încă plin de goluri.

— Serios? Eu nu cred asta. Şi nici tu n-o crezi.

— Ce credem noi e una, iar ceea ce-l va convinge pe procuror să deschidă procesul e cu totul altceva. Cu atât mai mult cu cât vorbim despre un caz important, în care este implicat directorul general al unei corporaţii de renume şi unul dintre directorii săi.

— Hai să-ţi spun eu ceva: dacă îl supunem pe Eddie la un test cu poligraful, o să se dea de gol.

— Nu e obligat să accepte un test cu detectorul de minciuni.

— Dacă se vede pus în situaţia de a fi acuzat de crimă cu premeditare, urmând să fie închis pe viaţă, fără drept de eliberare condiţionată, crede-mă, o să accepte! Bugbee se lăsă pe spate pe scaunul lui, savurând momentul. E grozav... La dracu', e chiar grozav! exclamă el.

Zâmbi, moment în care Audrey realiză că era pentru prima oară când îl vedea zâmbind cu o satisfacţie sinceră. Pe chipul lui însă, zâmbetul acela nu dădea bine - nu părea natural, era ca o tulburare în ordinea firească a lucrurilor. Obrajii lui căpătaseră riduri profunde, precum o ţesătură apretată prea tare.

— Conover nu va accepta un test cu poligraful, spuse Audrey. Şi hai să recunoaştem: încă nu ştim sigur care din ei a apăsat pe trăgaci, mai adăugă ea.

— Dă-o dracu' de treabă! Îi acuzăm pe amândoi de crimă cu premeditare şi lămurim mai târziu lucrurile. Care vine

primul să-l toarne pe celălalt obţine înţelegerea şi asta e! Aşa se rezolvă lucrurile!

— Nici măcar nu ştiu dacă o să ajungem până acolo - asta în eventualitatea în care vom convinge procurorul să emită un mandat...

— Păi du-te să cauţi un procuror. Haide, ştii doar regulile jocului...

— Lui Noyce n-o să-i placă deloc...

— Mai dă-l în mă-sa pe Noyce! Ţi-am mai spus: e cazul nostru, nu al lui.

— Chiar dacă, insistă ea. Nu ştiu... Nu vreau să dau totul peste cap.

Bugbee începu socoteala pe degetele de la mâna stângă, pornind de la degetul mare:

— Am identificat tipul de gazon, avem afurisita aia de înregistrare ştearsă - de pe camera de supraveghere, ştim că alarma lui Conover s-a declanşat la ora două dimineaţa, după care a urmat apelul acela telefonic disperat - îl avem pe schizofrenicul ăla care l-a atacat pe suspect în repetate rânduri, iar acum am identificat şi arma. Bugbee ridică triumfător cele cinci degete: Ce dracu' mai vrei, mai mult decât atât? Eu zic să-i dăm bătaie!

— Vreau să mă consult cu Noyce mai întâi.

— Vrei să fugi la tăticu'? Bugbee clătină din cap: Încă nu te-ai prins că Noyce nu e prietenul nostru?

— Ce te face să spui asta?

— Păi, mai uită-te şi tu în jurul tău. Cu cât ne apropiem mai mult de directorul general de la Stratton, cu atât Noyce ne pune mai multe bete în roate, corect? Nu e de acord ca noi să ne luăm de şeful cel mare. Nu m-ar surprinde să aflu că Stratton îl are cu ceva la mână.

— Fii serios.

— Sunt al dracului de serios! Ceva nu e deloc în regulă cu felul în care individul ăsta le tot ia apărarea.

— Trebuie să fie foarte prevăzător cu un caz de o asemenea amploare.

— Atitudinea lui a întrecut demult limitele unei simple precauţii. Ai văzut că, atunci când am percheziţionat apartamentul lui Rinaldi, deşi l-am luat complet pe nepregătite, am descoperit că două din armele lui dispăruseră ca prin minune din rastelul acela, ca şi cum cineva l-ar fi avertizat înainte?

— Sau poate că s-a descotorosit de ele imediat după ce el sau Conover l-au omorât pe Stadler, sugeră Audrey. Ori, de ce nu, poate Conover l-a sunat, i-a spus că vine o echipă să-i percheziţioneze casa, iar Eddie s-a dus repede acasă, pentru a se descotorosi de probe.

— Mda, oricare din variante e plauzibilă. Teoretic. Apoi realizezi dintr-odată că Noyce încearcă să-ţi facă viaţa grea şi să-ţi încarce programul cu alte rahaturi, ca să nu mai ai timp să te ocupi de cazul ăsta aşa cum se cuvine. Uite ce e, Audrey: eu nu am încredere în individul ăsta.

— Este prietenul meu, Roy, spuse ea cu jumătate de glas.

— A, serios? întrebă Bugbee. Eu n-aş fi atât de sigur.

Audrey nu mai răspunse.

91

Vila lui Dorothy Devries de pe Michigan Avenue, din East Fenwick, nu mai părea atât de mare precum şi-o amintea Nick, dar nu era exclus să fi fost chiar mai întunecoasă de această dată. Afară, frontoanele şi streşinile ascuţite aduceau foarte tare cu stilul gotic al Familiei Addams. Înăuntru, podelele de lemn erau băiţuite într-o nuanţă ciocolatie, fiind parţial acoperite cu covoare orientale roşii

ca sângele. Mobila era fie dintr-un mahon închis la culoare, fie era acoperită cu damasc de culoare închisă. Femeia ţinea draperiile trase, iar Nick îşi aminti că ea îi spusese odată că lumina putea decolora ţesăturile. Luciul translucid al pielii ei palide era cel mai sclipitor lucru din casă.

— Parcă spuneai că vrei ceai? îl întrebă ea, privindu-l cu ochii mijiţi. Stătea aproape nemişcată într-un scaun Queen Arine, tapiţat cu o stofă de culoare grena. Deasupra lor era un candelabru pe care ea îl ţinea stins în mod intenţionat.

— Nu, mulţumesc, refuză el.

— Te-am întrerupt, spuse ea. Continuă, te rog.

— Păi, în mare, situaţia este aşa cum am descris-o. Am muncit din greu amândoi - şi tu, şi eu - pentru a încheia vânzarea către Fairfield, şi am făcut acest lucru dorind să păstrăm compania moştenită de la tatăl tău. Şi de la soţul tău.

— „Moştenire”, repetă ea. În întunericul acela, Nick nu-şi putea da seama dacă rochia ei era gri-antracit sau albastră. Un cuvânt care sună bine, mai spuse ea.

— Şi o mare realizare, adăugă Nick. Ea păru să se însenineze. Harold Stratton a creat o companie care s-a descurcat la fel de bine ca - sau poate chiar mai bine decât - oricare alta. Şi a făcut asta chiar aici, în Fenwick. Apoi, soţul tău a făcut în aşa fel încât Fenwick să devină un reper în rândul corporaţiilor americane. Dorothy comandase o biografie lucioasă - un omagiu adus soţului ei, Milton, tipărită pe cont propriu, cu exemplare distribuite pe scară largă. Nick ştia că femeia se simţea întotdeauna măgulită, chiar la auzul celor mai linguşitoare laude referitoare la importanţa istorică a tatălui ei. Aşadar, continuă Nick, perspectiva de a vedea Stratton-ul făcut pachet şi trimis tocmai în Orientul Îndepărtat... Ei bine, cred că l-ar şoca de-a dreptul. Eu, unul, ştiu că sunt consternat. Nu e corect. Nu e corect faţă de Fenwick şi nu e corect faţă de Stratton.

Doamna Devries clipi des.

— Înţeleg că îmi spui toate astea cu un motiv anume...

— Da, normal.

— Sunt numai urechi, Nicholas.

Îi rostise numele întreg, de parcă ar fi avut de-a face cu un elev de gimnaziu - chiar puţin cam necopt pentru toate cele trei silabe.

— Tu deţii o parte din acţiunile companiei. Faci parte din consiliul de administraţie. M-am gândit că, dacă aş putea obţine sprijinul tău, ulterior am putea să ne susţinem împreună cauza în faţa celorlalţi. Aşa, ar înţelege şi ei că nu e vorba doar de un director care încearcă să se ţină cu dinţii de funcţia sa. Pentru că afacerea asta... Ei bine, dacă vrei părerea mea sinceră, ar fi un adevărat dezastru. Chinezii nu dau doi bani pe utilajele noastre de producţie. Le au pe-ale lor. Aşa că o să disece compania, o să vândă utilajele la preţ de nimic, iar angajaţilor rămaşi o să le dea hârtiile de punere pe liber.

— Asta e o perspectivă sumbră asupra lucrurilor.

— Situaţia în sine e sumbră.

— Ei bine, tu cam ai tendinţa de a deveni melodramatic. Şi nu ţi-o spun ca pe o critică. Dar, pe de altă parte, nu ai venit aici să te consulţi cu mine, nu?

— Ba tocmai ăsta e motivul pentru care am venit.

— Pentru că nu te-am auzit cerând opinia mea. Te-am auzit expunându-ţi-o pe a ta.

— M-am gândit că ar fi cazul să te pun la curent cu ce se întâmplă, explică Nick, perplex. Să aflu cum vezi tu lucrurile. Făcu o pauză, apoi completă: Îmi doresc să obţin... sprijinul şi îndrumarea ta.

Femeia zâmbi şters.

— Nu mai spune....

Nick o studie atent şi simţi că îl ia cu furnicături: „Oare ea aflase înainte ca eu să vin aici?”

— Trebuie să recunosc că sunt oarecum uimită să aud disertaţia ta bazată pe sentimente, mai degrabă decât pe

raţiune şi pe ideea de profit. Pentru că, vezi tu, nu-mi aduc aminte ca tu să fi apelat la mine pentru sprijin şi îndrumare atunci când ai luat hotărârea să desfiinţezi linia Stratton Ultra. Cea care era, fără îndoială, una dintre *moştenirile* cele mai onorante ale soţului meu. Îmi place cum sună cuvântul, mai adăugă ea, cu voce şoptită.

Nick nu spuse nimic.

— Şi nu-mi amintesc ca tu să fi solicitat sprijinul şi îndrumarea mea atunci când ai hotărât să concediezi cinci mii de angajaţi, târând astfel prin noroi numele Stratton, continuă femeia. Asta după ce Milton a muncit din greu să facă din acest nume un simbol a ceea ce avea mai bun Fenwick-ul. Şi asta era tot o parte din moştenirea lui, Nicholas.

— Dorothy, tu însăţi ai votat în favoarea concedierilor.

— De parcă era în puterile mele să opresc tăvălugul care se pornise! Dar, te rog, nu mă înţelege greşit! Nu mă plâng. Am vândut firma. Ea le aparţine acum aproape în întregime celor de la Fairfield Partners. Aşa că trebuie să ne comportăm foarte profesionist în situaţia de faţă.

— Cu tot respectul, Dorothy... Nu te deranjează câtuşi de puţin ideea că Stratton va fi deţinută de... de guvernul chinez? De comuniştii chinezi?

Dorothy Devries îl seceră cu o privire de gheaţă.

— Te rog! Tocmai *tu* spui asta? Afacerile sunt afaceri. Familia mea a câştigat bani buni când am făcut vânzarea către Fairfield, iar acum ar urma să câştigăm ceva mai mult din vânzarea către acest consorţiu.

— Dar... Pentru numele lui Dumnezeu! Nick nu putu să nu remarce expresia de pe chipul ei. Tu ştiai despre toate astea, aşa-i? o întrebă el.

Ea refuză să-i răspundă.

— Nicholas, mă crezi sau nu, eu nu ţi-am oferit postul lui Milton pentru ca tu să distrugi integritatea companiei sale. Şi totuşi, asta ai făcut. I-ai pus cruce cu toată strategia aia a

ta cu Biroul Viitorului - praf în ochi! Te-ai descotorosit de tot ceea ce avea compania asta mai autentic şi mai solid şi ai adus, în schimb, un dram de poleială şi un maldăr de mucava. Milton ar fi fost de-a dreptul îngrozit. Dar presupun că nu te pot condamna pe tine fără să mă condamn, în primul rând, pe mine însămi, nu? Doar *eu* ti-am oferit cheile de la biroul conducerii.

— Aşa e, reuşi Nick să îngaime în cele din urmă. Şi de ce ai făcut-o?

Dorothy rămase tăcută un răstimp.

— Aşa cum probabil îţi închipui, mărturisi ea după o vreme cu un zâmbet încordat, de multe ori îmi pun şi eu aceeaşi întrebare.

92

Audrey promisese să-l ţină pe Noyce la curent cu tot ce se întâmplă - aici era problema. Analizând situaţia la rece, ea ştia că avea dreptul să meargă direct la biroul procurorului ca să solicite un mandat de arestare pentru Conover şi Rinaldi, fără ca măcar să-l anunţe pe Noyce. Ştia asta. Dar nu i se părea corect să-l dea la o parte cu totul. A-l ţine pe Noyce la curent cu evoluţia cazului era o chestiune de amabilitate. Îi spusese despre identificarea armei de îndată ce aflase şi nu vedea nici un motiv pentru care să înceapă să-i ascundă informaţii tocmai acum. Asta l-ar fi scos din sărite, dar, ceea ce era şi mai rău, l-ar fi jignit profund, iar Audrey nu dorea aşa ceva.

Când intră în biroul lui Noyce, auzi muzică în surdină. Audrey recunoscu melodia *Mood Indigo,* a lui Duke Ellington - un solo de trompetă.

— Louis Armstrong? întrebă ea.

Noyce încuviinţă cu o mişcare a capului, absorbit.

— Ellington şi Armstrong au înregistrat melodia asta dintr-o singură sesiune. Incredibil!

— Cu siguranţă!

— Ştii, The Duke se descurca de minune să compună sub presiunea termenelor-limită. În seara de dinaintea unei sesiuni de înregistrare, a aşteptat ca mama lui să termine de gătit cina, după care s-a dus la pian şi într-un sfert de oră a dat gata o piesă pe care a intitulat-o *Dreamy Blues.* În seara următoare, trupa lui a cântat-o la radio, într-o emisie în direct de la Cotton Club. Mai târziu, el i-a schimbat numele în *Mood Indigo.* Noyce clătină din cap, aşteptă ca melodia să se încheie, după care opri CD player-ul. Cu ce te pot ajuta? o întrebă el pe Audrey.

— Cred că dispunem de suficiente probe pentru a-i aresta pe Conover şi pe Rinaldi.

Noyce făcu ochii mari, în timp ce Audrey continuă cu explicaţiile. Apoi, la fel de repede, ochii i se îngustară.

— Audrey, dă-mi voie să te invit la o îngheţată.

— Încerc să mă abţin de la...

— Ei bine, n-ai decât să te uiţi la mine. În ultima vreme mi-a fost tare poftă de o îngheţată din acelea cu căpşune şi sos de ciocolată, de la Dairy Queen.

Noyce se înfrupta cu poftă dintr-o porţie mare, cremoasă, de îngheţată de vanilie, stropită din belşug cu un sos dens de căpşune delicioase, în vreme ce Audrey încerca să-şi abată privirile în altă direcţie, pentru că îngheţata arăta nemaipomenit, iar voinţa ei era slabă când venea vorba de dulciuri, mai ales la o oră din mijlocul după-amiezii.

— Crede-mă, nu vrei să-ţi pui pielea la bătaie pentru o arestare nefondată, Aud, îi spuse sergentul Noyce, cu o urmă de căpşune în colţul gurii. Îţi dai seama cu cine ai de-a face, nu?

— Crezi că Nicholas Conover e un om atât de influent?

— E un tip puternic şi cu dare de mână, dar, mai mult decât atât, el lucrează în prezent pentru o companie tip holding cu sediul în Boston, care o să facă tot ce-i stă în putinţă ca să-şi protejeze investiţia. Iar dacă asta presupune că trebuie să dea în judecată secţia de poliţie din Fenwick, Michigan, fii sigură că dispun de resursele necesare să o facă. Ceea ce înseamnă că te vor da în judecată. Şi pe noi odată cu tine.

— Dar nu putem exclude nici varianta cealaltă, sublinie femeia. Stomacul ei începuse să protesteze şi saliva de poftă. E posibil ca reprezentanţii holdingului din Boston să fie deranjaţi de faptul că unul dintre preşedinţii lor este acuzat de crimă cu premeditare şi, astfel, să se descotorosească de el.

Noyce nu ridică ochii de la îngheţata lui.

— Şi eşti dispusă să mizezi pe teoria asta?

— Dacă am convingerea reală că Rinaldi şi Conover au fost implicaţi în această crimă şi dacă găsesc un procuror care să mă susţină, cum poate fi vorba de o arestare nefondată?

— Nu înseamnă decât că suntem mai mulţi care intră la apă. În plus, ascultă-mă pe mine - n-o să convingi un procuror să-ţi semneze mandatul de arestare până nu e sigur că poate câştiga procesul. Şi mi-e teamă că încă păşim pe un teren nesigur în această privinţă.

— Dar gândeşte-te la dovezile pe care le avem până acum, Jack...

Noyce ridică privirile.

— Perfect, Aud. Hai să analizăm un pic dovezile astea. Care zici tu că e proba zdrobitoare? Arma? Carevasăzică, afli că Rinaldi a lucrat la nu ştiu ce caz în Grand Rapids, iar arma de atunci iese brusc la iveală în cazul de acum.

— Şi nu e o coincidenţă. Rinaldi are reputaţia unui poliţist corupt.

— Ei, aici trebuie să fii foarte atentă: asta ştii doar din auzite. Poliţiştii bârfesc tot timpul, îşi înfig cuţitul pe la spate unii altora - doar ştii asta mai bine decât oricine altcineva. Oftă. Nimeni n-o să-ţi permită să defilezi cu aşa ceva. Dacă vrei să susţii că el a luat arma - perfect! Dar nu ai nici o dovadă că aşa s-a şi întâmplat.

— Nu, dar...

— Priveşte lucrurile din perspectiva unui avocat al apărării. Arma folosită în Grand Rapids a apărut aici? Aşa, şi tu chiar crezi că e prima oară când o armă este folosită în Grand Rapids şi aici? Şi traficanţii noştri de droguri de unde crezi că fac rost de arme? Flint, Lansing, Detroit, Grand Rapids... Şi alea trebuie să vină de undeva...

Audrey rămase tăcută, privindu-l pe Noyce cum ia cu lingura din îngheţata cremoasă, atent să prindă un strop de sirop de căpşune la fiecare înghiţitură.

— De fapt, continuă Noyce, sunt şanse mult mai mari ca vreo lichea din Fenwick să fi cumpărat o armă de la vreo altă lepădătură din Grand Rapids. Scuză-mi limbajul elevat, Audrey.

— Dar chestia cu hidroînsămânţarea - potrivirea gazonului...

— Un indiciu al dracului de şubred pentru o crimă cu premeditare, nu crezi?

Disperarea lui Audrey creştea cu fiecare clipă:

— Apelul pe mobil despre care Conover a minţit într-o primă fază...

— Ţi-am mai spus: poate chiar a încurcat ziua. Audrey, tot ce fac eu acum este să mă pun în postura avocatului diavolului, înţelegi?

— Dar până şi sistemul de alarmă al lui Conover... înregistrarea din noaptea aceea a fost ştearsă şi putem *dovedi* acest lucru.

— Puteţi dovedi că a fost ştearsă sau puteţi dovedi că sistemul s-a resetat, ştergând înregistrarea iniţială? E o diferenţă destul de mare...

Evident, Noyce vorbise cu Kevin Lenehan.

— Aici ai dreptate, cedă ea.

— Unde mai pui că atât tu, cât şi Bugbee, aţi discutat cu vecinii şi nici unul dintre ei nu a auzit vreo împuşcătură în noaptea aceea.

— Jack, ai idee cât de departe sunt casele din cartierul Fenwicke una de alta? Plus că un glonţ de calibrul 38 nu este atât de răsunător.

— Audrey, ascultă-mă. Nu aveţi sânge, nici armă, nici amprente, nici martori. Până la urmă, aveţi ceva?

— Avem un mobil şi o ocazie favorabilă. Un bărbat care avea antecedente de violenţă, care deţinea o armă şi care îl urmărea pe directorul general de la Stratton...

— Neînarmat, din câte ştim noi până acum...

— Situaţia e cu atât mai albastră pentru Conover dacă Stadler nu era înarmat.

— Plus că tu cu guriţa ta mi-ai spus că individul nu avea antecedente de comportament violent. „Blând ca un mieluşel”, parcă asta e expresia pe care ai folosit-o? Audrey, ascultă-mă: dacă aveai un caz solid împotriva tipilor ăstora, nimeni nu era mai fericit decât mine. Mi-ar plăcea la nebunie să-i arestez pentru o asemenea crimă, îţi dai seama! Dar nu vreau să se ducă totul de râpă. Nu vreau să acţionăm în pripă.

— Eu *ştiu* că avem un caz solid, stărui Audrey.

— Ştii ce eşti tu? În adâncurile sufletului tău, eşti o optimistă incurabilă!

— Aici n-aş băga mâna în foc.

— Oricine îl iubeşte pe Dumnezeu aşa cum o faci tu trebuie să fie un optimist. Dar vezi tu, aici e adevărul cel trist. Cu cât lucrezi mai mult în meseria asta, cu atât e mai greu să-ţi păstrezi optimismul. Martorii îşi retractează

vorbele, vinovaţii sunt puşi în libertate, iar cazurile nu mai ajung să fie rezolvate. Pesimism, cinism - astea sunt în ordinea naturală a lucrurilor. Audrey, ţi-am povestit vreodată despre cazul pe care l-am avut de rezolvat la începuturile carierei mele în poliţie? O femeie împuşcată în cap în propria casă, un soţ infidel inconsecvent - îl tot prindeam cu minciuna la alibiuri, pe care le tot schimba. Cu cât îl urmăream mai îndeaproape, cu atât eram mai convinşi că el apăsase pe trăgaci.

— Dar nu fusese el, conchise ea, nerăbdătoare.

— Ştii de ce îşi tot schimba alibiul? Se pare că, la momentul respectiv, se tăvălea prin pat cu cumnată-sa. Tipul ăsta n-a vrut în ruptul capului să recunoască faptul că o înşela pe nevastă-sa, nici măcar atunci când s-a văzut acuzat de crimă cu premeditare. Ticălosul ăla n-a clacat până aproape de stabilirea datei procesului. Şi ştii ce a omorât-o pe nevastă-sa? Un glonţ rătăcit, care a pătruns din întâmplare pe fereastra deschisă - o încăierare armată care s-a încheiat cât se poate de prost. N-a fost tocmai ziua ei norocoasă. Sau poate cu asta te alegi atunci când locuieşti într-un cartier rău-famat. Un lucru care nouă ni se părea atât de evident s-a dovedit a fi complet neadevărat atunci când am început să despicăm firul în patru.

— Înţeleg ce vrei să spui, Jack, spuse Audrey în timp ce îl privea curăţând ultimele resturi de îngheţată, încântat că şi cea din urmă linguriţă conţinea cantităţi egale de îngheţată şi căpşune. Dar noi am despicat deja firul în patru.

— Un nebun este găsit într-un container de gunoi la adăpostul pentru câini, cu cocaină falsă asupra lui - îmi pare rău, dar firul principal pe care trebuia să mergeţi era acela al unei crime legate de droguri. Nu aveaţi de ce să bănuiţi un director general de companie, care are atâtea de pierdut. Ştii zicala: în Texas, când auzi zgomot de copite, nu te gândeşti la zebre. Trebuie să te gândeşti la cai. Iar eu am impresia că tu alergi după zebre.

— Nu despre asta...

— A, cu siguranţă ar fi mult mai interesant să descoperi o zebră, şi nu un cal, dar întotdeauna trebuie să cântăreşti probabilităţile. Pentru că, până la urmă, timpul tău este foarte limitat. Cum o cheamă pe femeia aia care te sună săptămână de săptămână?

— Ethel Dorsey?

— Tyrone e fiul ei, probabil ucis într-o afacere cu droguri, nu? Cât timp i-ai acordat acelui caz?

— În ultima vreme n-am prea avut când să mă ocup de el.

— Aşa este, n-ai avut când. Şi după cum te cunosc eu, pun pariu că simţi că ai dezamăgit-o pe Ethel Dorsey.

— Eu..., se bâlbâi ea.

— Eşti bună în meseria ta şi ai potenţialul necesar pentru a deveni un detectiv de excepţie. Poţi face diferenţa. Dar gândeşte-te numai câte alte cazuri solicită atenţia ta. Iar ziua nu e suficient de lungă, nu?

— Am înţeles.

Audrey era extrem de tulburată; ceea ce spunea el era perfect adevărat.

— Şi mai e un caz în care aş vrea să te implici. Nu în locul acestuia, ci pe lângă el. Un caz care, cred eu, îţi va da ocazia să străluceşti cu adevărat. În loc să te tot împotmoleşti în crima asta de la adăpostul pentru câini. Carevasăzică: Jensen are luni procesul cu jaful Hernandez, dar, cum el pleacă în concediu, aş vrea să te ocupi tu de caz.

— Dar nu era Phelps partenerul lui? Eu am făcut o singură reexaminare...

— Phelps şi-a luat o învoire pentru probleme personale. Am nevoie de tine aici. Iar procurorul a solicitat o discuţie preliminară vineri.

— Vineri? Bine dar asta e... peste două zile!

— Te descurci tu. Ştiu că poţi.

Audrey era confuză, dar, mai mult decât orice, era deprimată.

— Ştii, spuse ea pe o voce abia şoptită, ce ai mâncat tu acolo arăta tare bine. Ce să cer?

93

Marta veni în holul de la intrare, ţinând un şervet de bucătărie în mâinile ude. Fără îndoială, auzise cele două bipuri discrete ale sistemului de alarmă, atunci când Nick deschisese uşa. Undeva, pe fundal, se auzeau nişte hohote de râs de fetişcană.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Nick.

Marta clătină din cap.

— Totul e în regulă, răspunse ea cu năduf, deşi tonul ei lăsa să se înţeleagă că lucrurile stăteau exact pe dos.

— E vorba despre Luke?

Marta luă o poziţie rigidă.

— Domnişoara Stadler s-a autoinvitat.

— A! spuse Nick. Foarte bine.

Marta ridică din umeri nemulţumită: pentru *ea* nu era foarte bine.

— Să înţeleg că e vreo problemă? vru să ştie Nick.

Şi, până la urmă, de unde atitudinea asta de Doamnă Danvers[64]?

---

64 Menajera despotică, dar extrem de devotată memoriei stăpânei sale decedate, din romanul *Rebecca*, al scriitoarei Daphne du Maurier. (n.tr.)

— Doar că în ultima vreme îmi e din ce în ce mai greu să ţin evidenţa celor care fac parte din familie şi a celor care nu.

Era o invitaţie la o discuţie cât se poate de serioasă, pe care Nick o refuză tăcut.

În camera de recreere le găsi pe Cassie - îmbrăcată cu un tricou mult prea mare, inscripţionat cu marca Stratton, şi cu o pereche de blugi negri - şi pe Julia, care purta o ţinută pe care Nick nu o mai văzuse până atunci: un trening turcoaz din velur. Aducea tare mult cu stilul J.Lo. Pe fund avea scris, dintr-o parte în alta, cuvântul „Apetisant”.

Rămase în prag şi le privi, fără a fi observat.

— Nu e nimic murdar în chestia asta! spunea Cassie.

— Balcoane murdare, balcoane murdare, spunea Julia, prostindu-se.

— Pe măsură ce te maturizezi, corpul tău suferă modificări. Băieţii par mai puţin indecenţi. Începi să-ţi percepi corpul ca pe ceva intim, devii mai conştient de trăsăturile tale. Toată lumea trece prin asta. E la fel de natural precum cerealele musli.

Julia chicoti la auzul unei asemenea idei, în acelaşi timp neliniştită şi încântată.

— Nu pot să sufăr cerealele musli, preciză ea.

— Principalul este să nu te gândeşti că e ceva despre care să nu poţi vorbi. Să nu ai impresia că e nu ştiu ce chestie ciudată şi ruşinoasă, bine? Sânii nu sunt sfârşitul lumii. Coşurile, pe de altă parte...

Urmă o nouă serie de chicoteli, mai puţin agitate şi mai îndrăzneţe.

Aveau o Discuţie Serioasă. Nick se simţi cuprins de un sentiment de uşurare, amestecat cu o uşoară invidie pe intimitatea ce părea să se fi creat între Cassie şi Julia. Nu demult îi mărturisise lui Cassie că era îngrozit de perspectiva unei discuţii „ca între fete” cu fiica lui; dacă ar fi fost pus el însuşi în situaţia respectivă, discuţia s-ar fi

încheiat, cel mai probabil, cu un sentiment teribil de stânjeneală, de ambele părţi. Marta, în ciuda blugilor ei strâmţi, era foarte afectată şi jenată în discuţiile despre sex, motiv pentru care îl anunţase pe Nick că ea nu considera sub nici o formă că ar fi de datoria ei să discute cu Julia despre subiecte precum menstruaţia.

Cassie, pe de altă parte, aborda acest subiect foarte natural, ca şi cum nu era cine ştie ce - cumva, chiar fără a *face* din el prea mare caz. Ceva din vocea ei gravă şi argumentele de bun-simţ păstrau toată discuţia pe un făgaş realist, pragmatic şi confortabil. Sau, în fine, în măsura în care putea fi confortabil pentru o puştoaică aiurită şi rânjită în vârstă de zece ani.

— Multe lucruri se schimbă, multe nu, îi spunea Cassie Juliei. Dar să nu uiţi un lucru: orice s-ar întâmpla în viaţa ta, vei rămâne întotdeauna fetiţa lui tata.

Nick îşi drese vocea, apoi i se adresă Juliei:

— Bună, scumpo!

— Tati!

Fetiţa se ridică şi îi sări în braţe.

— Unde e fratele tău?

— E sus. Lucrează.

— Îmi pare bine să aud asta. Şi tu de unde ai hăinuţele astea?

— Mi le-a cumpărat Cassie.

— A, da?

Trening de velur? Îi lăsa până şi burtica la vedere. Avea doar zece ani, pentru numele lui Dumnezeu!

Cassie se uită la el şi ridică din umeri cu modestie.

— *Toţi* copiii de clasa a cincea mă consideră un guru în materie de modă, spuse ea.

După ce Julia plecă în camera ei, Nick o privi pe Cassie şi ridică din umeri.

— Apropo, mulţumesc. Înţeleg că ai avut o discuţie cu ea, ca între fete. Pentru tatăl ei n-ar fi fost deloc ceva uşor.

— Copila asta e o dulceaţă, Nick. Important e că ea ştie că tu vei fi întotdeauna tăticul ei şi că o vei iubi întotdeauna.

— Rămâi la cină?

— Nu pot, răspunse ea.

— Alte planuri?

— Nu, doar că... Ştii? Era o zicală care spunea că musafirii sunt ca peştele - încep să se împută după... nu mai ştiu câte zile.

— Şi crezi că Julia te consideră un musafir? Sau Luke?

Ea nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Înţelegi, nu?

— Rămâi. În plus, mi-ar prinde bine să aud părerea ta în legătură cu ce se întâmplă la birou.

— Ai venit la persoana potrivită, spuse ea. Măseaua de minte din Fenwick, Michigan.

Nick îi relată întâlnirea cu Dorothy Devries.

— Oricum, ea nu mai deţine controlul, spuse Cassie. Parcă spuneai că Todd Muldaur ia deciziile.

— Tocmai aici e problema.

— „Cine e tăticul tău?" Asta e întrebarea mea preferată.

— Da... Tu şi Shaft.

— Aşadar... Cine e tăticul lui Todd Muldaur?

Nick ridică din umeri.

— Willard Osgood este preşedintele consiliului de administraţie de la Fairfield Partners. Dar s-ar părea că în ultima vreme a devenit un tată absent.

— Willard Osgood... Tipul cu ochelarii aceia gen fund de sifon, gata oricând să-ţi dea un sfat prietenesc în materie de investiţii, nu? Am citit profilul acela pe care mi l-ai arătat, în revista *Fortune.* La el trebuie să te duci.

— Pentru ce? Nu văd care ar putea fi rostul...

— Corectează-mă dacă greşesc, dar eu am impresia că Osgood se consideră o figură paternă în adevăratul sens al expresiei. Or, ceea ce-mi spui tu aici nu pare a fi stilul lui...

— Adevărat, admise Nick. Dar vremurile se schimbă. Chipul viitorului e probabil Todd Muldaur.

— Vezi, eu asta nu pricep. Felul în care a fost ţinut totul la secret... Nu poate fi vorba doar de dorinţa de a-ţi ascunde *ţie* toate detaliile... Nu cumva ei încearcă să-i ascundă ceva şi lu' Tăticu'?

— Hmmm... Nu m-am gândit la asta.

— Dar e posibil, nu?

— Da, e posibil.

— Aşa că, probabil, ar trebui să mergi direct la Osgood.

— Şi dacă te înşeli? Dacă el ştie tot ce se petrece?

— Gândeşte-te care sunt opţiunile tale în acest moment. Adevărata întrebare e: „Şi dacă eu am dreptate?”

94

Iconiţa căsuţei de e-mail a lui Audrey începuse să salte, anunţând primirea unui nou mesaj. Era de la Kevin Lenehan, de la Biroul Judiciar. Audrey deschise imediat mesajul, după care o luă practic la goană către Judiciar.

— Ia ghici de ce te-am chemat? spuse el.

— Ai recuperat-o. Înregistrarea.

— Nici vorbă! Ţi-am spus, ăleia i-ai pus cruce!

— Atunci?

— E ceva nemaipomenit. Am observat codul ăsta aici. Face trimitere la un server FTP, cu o programare prestabilită.

— Poţi să-mi explici?

— Sigur. Anumite evenimente care pot fi arhivate - începând cu alarme şi până la mişcări detectate cu ajutorul

senzorului - sunt trimise automat către un server FTP, prin adresa IP stabilită anterior.

— Kevin, îl întrerupse Audrey, uşor exasperată, asta nu se prea poate numi explicaţie, corect?

— Mai ştii cele unsprezece minute de înregistrare pe care le căutai? Cele pe care le-am crezut complet şterse? Ei bine, ele au fost şterse de aici, de pe cameră. Dar nu înainte de a fi transferate pe internet către reţeaua LAN a companiei Stratton... Scuză-mă, către computerele companiei, adică. Cu alte cuvinte, trebuie să existe o copie de rezervă la Stratton. Acum e suficient de clar?

Audrey zâmbi.

— Poţi intra în reţeaua Stratton de aici - pe internet sau mai ştiu eu cum?

— Dacă eram atât de bun, crezi că mă mulţumeam cu o meserie ca asta?

Ea ridică din umeri.

— Dar du-mă la Stratton şi ştiu eu unde să caut.

95

Mersese o oră cu maşina până la Aeroportul Internaţional Gerald R. Ford, după care urmase un zbor de cinci ore până la Aeroportul Logan - un loc plin de forfotă, care părea la fel de populat ca întregul Fenwick. Nick îşi croi drum pe lângă un restaurant Legal Seafoods, o librărie W.H. Smith şi un magazin de gadgeturi Brookstone, înainte să ajungă la scara rulantă ce ducea către terminalul de transport. În mulţimea de şoferi în livrea, zări un bărbat cu pielea măslinie, îmbrăcat cu un blazer albastru şi cu pantaloni

largi de culoare gri, care avea în mână un carton pe care scria NICHOLAS CONVER. Destul de aproape.

Fairfield Partners era principalul chiriaş al unei clădiri imense, cu faţadă de sticlă şi granit, de pe Federal Street, chiar în inima Bostonului. Birourile lui Willard Osgood se aflau la etajele treizeci şi şapte şi treizeci şi opt. Zona de recepţie era toată decorată cu catifea gri-porumbel şi cu influenţe de pădure tropicală, iar Nick se aştepta să aibă la dispoziţie suficient timp pentru a-i studia detaliile în tihnă, în timp ce făcea anticameră în aşteptarea audienţei la Marele Om. Spre surpriza lui însă, recepţionera cu părul blond-roşcat îl invită să intre imediat. Nick se întrebă dacă nu cumva întârziase. Însă după o privire rapidă la ceasul de la mână, se convinse că, cel mult, venise cu câteva minute mai devreme.

Când trecu dincolo de pragul uşii de sticlă, Nick fu imediat întâmpinat de o altă femeie cu părul blond. Aceasta avea, în plus, şi nişte ochelari cu rame roşii din plastic.

— Domnule Conover, îl abordă ea. Aţi călătorit bine?

— Da, răspunse Nick.

— Pot să vă ofer ceva? Apă, sifon, cafea?

— Nu, mulţumesc, spuse Nick făcând eforturi să ţină pasul cu ea.

— Îmi pare rău că Todd e plecat. Sunt sigură că ar fi dorit să vă salute dacă ar fi ştiut că veniţi.

„Sunt convins”, îşi zise Nick în sinea lui.

— Păi eu zic că ar fi bine să vă consultaţi cu domnul Osgood înainte de a-l anunţa pe Todd sau pe altcineva că am trecut pe aici.

— Da, domnule, spuse ea repede. Sigur că da.

Birourile de la Fairfield Equity Partners erau înalte şi aveau pereţi de sticlă - două etaje într-unul singur. De-a lungul pereţilor, Nick observă mai multe coperte de reviste înrămate, care îl înfăţişau pe Willard Osgood - cu o undiţă în mână pe coperta revistei *Field & Stream,* sau purtând un

costum albastru şi o cravată galbenă, pe coperta publicaţiei *Forbes.* Faţa pătrată, cu ochelari, a lui Osgood, şi expresia aceea veşnic mulţumită şi îngrijorată în acelaşi timp erau mereu identice, ca şi cum capul lui fusese prelucrat în Photoshop şi lipit pe două modele diferite.

În cele din urmă, femeia făcu un gest către o canapea din piele cafenie, situată în ceea ce părea o vastă zonă de aşteptare, şi îi spuse:

— Luaţi loc. Eu o să vă las acum.

Nick îşi răsuci gâtul pentru a se uita înjur. Cuprinse cu privirea biroul mare de sticlă şi diferitele trofee de pescuit de pe perete. Trecură câteva clipe până să-şi dea seama că se afla chiar în biroul lui Willard Osgood. Se uită pe fereastră, pe două laturi ale încăperii, şi văzu în depărtate portul Boston, iar dincolo de el, nişte insule micuţe, pline de tufişuri.

Câteva clipe mai târziu, însuşi Willard Osgood îşi făcu apariţia în încăpere: chipul acela pătrat, pe care soarele, vântul şi ploile îşi puseseră amprenta, ochelarii gen fund de sifon... Ai fi zis că tocmai fusese desprins de pe una din copertele de mai devreme. Nick se ridică în picioare şi realiză că Osgood era cu câţiva centimetri mai înalt decât el.

— Nick Conover, exclamă Osgood cu o voce răsunătoare, lovindu-l prieteneşte pe umăr. Sper că ai observat ce fel de scaun am la biroul meu.

Zicând acestea, Osgood arătă spre scaunul Stratton Symbiosis.

Nick zâmbi forţat.

— Ţi-a plăcut atât de tare, încât ai cumpărat întreaga companie.

Osgood ridică din sprâncenele dese.

— Oare a fost o decizie corectă?

— Eu sper că eşti în continuare mulţumit de scaun. Stratton încă mai este o companie bună.

— Atunci ce dracu' faci tu aici, în Beantown[65]?

— Am venit să îţi solicit ajutorul în rezolvarea unei probleme.

Expresia lui Osgood oscila între jovialitate şi nedumerire.

— Dă-mi voie să-mi pun scaunul Stratton la treabă, spuse el după câteva clipe, îndreptându-se spre masa lui de lucru. Nick se aşează pe un scaun, în faţa lui. Întotdeauna gândesc mai bine când stau în fund, explică Osgood.

Nick trecu direct la subiect:

— Din câte îmi amintesc, atunci când ai venit la Fenwick, ne-ai spus că preferi să păstrezi pentru totdeauna proprietăţile pe care le achiziţionezi.

— A, făcu Osgood, părând să înţeleagă despre ce e vorba. Clipi de câteva ori, îşi puse braţele încrucişate pe birou şi apoi îşi drese glasul: Nick, pare-mi-se că ţi-am spus atunci şi că regula mea numărul unu este să nu pierd niciodată bani.

„Osgood ştia că Todd urma să vândă compania, realiză Nick acum. Aşa că, probabil, Cassie se înşelase. Dar ştia el chiar tot?”

— O regulă pe care s-ar părea că Todd Muldaur a uitat-o. În caz că a învăţat-o vreodată, spuse Nick.

— Todd a avut un an greu, replică Osgood fără întârziere, părând uşor iritat. Există însă nişte explicaţii destul de plauzibile pentru eşecurile lui.

— Mda, mă rog, „cine se scuză se acuză”, cum tot ţie îţi place să spui...

Osgood zâmbi, etalând un şirag orbitor de faţete dentare de porţelan.

— Văd că se răspândeşte Evanghelia...

---

65 Beantown („Oraşul fasolei") este una dintre poreclele date oraşului Boston, capitală a statului Massachusetts, din Statele Unite. Porecla îşi are originile în trecut, pe vremea când negustorii din această zonă făceau comerţ cu fasole gătită cu melasă din import. (n.tr.)

— Dar nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva una dintre scuze este aceea că nimeni nu supraveghează prăvălia. În orice caz, Todd asta dă de înţeles. El spune că ai căpătat obiceiul să petreci mult timp departe de birou. Că poate ai ajuns să fii mai interesat de pescuitul la muscă decât de marjele de profit.

Osgood zâmbi cu gura până aproape de urechi.

— Sper că n-ai crezut asta.

— Nu ştiu ce să mai cred.

— Ceea ce vor să spună locţiitorii mei, desigur, este că vremea mea a trecut. Lor aşa le place să creadă, pentru că asta ar însemna că a sosit vremea lor. Osgood se lăsă pe spate în scaunul său, dar, bineînţeles, scaunul Stratton Symbiosis, ergonomie fiind, nu-i permitea să se lase complet pe spate, aşa cum o putea face în scaunele de generaţie veche. Hai să-ţi spun eu o poveste. Dar să n-o mai spui altcuiva, bine?

Nick dădu din cap afirmativ.

— Acum vreo doi ani l-am luat pe Todd cu mine în Islamorada, Florida, pentru migraţia anuală a peştelui argintiu. Cum era de aşteptat, el a venit cu un băţ de undiţă Sage nou-nouţ şi cu o mulinetă Abel. Ca să nu mai zic că îşi pusese o centură de piele, cu un peşte pe cataramă. Bărbatul râse din toată inima, continuându-şi relatarea: Este un băiat foarte sigur pe el - mi-a spus că a pescuit deseori la muscă la nu ştiu ce cabană de fiţe din Alaska - genul de loc cu preparate culinare rafinate şi cu saună, unde ghidul doar că nu te şterge la fund. Aşa că eu i-am cedat binevoitor locul şi l-am privit ore întregi aruncând undiţa. Bietul de el a ratat lovitură după lovitură. Frustrarea lui creştea, firul de la mulinetă i se tot înfăşură, iar muştele îl tot loveau la spate. Osgood clipi de câteva ori şi reluă: În cele din urmă, am hotărât că mă distrasem destul. M-am ridicat în picioare şi am desfăşurat treizeci de metri de aţă de undiţă. Imediat ce am zărit un banc de peşte apropiindu-

se, am aruncat musca. Peştii au mâncat, după care un peşte argintiu de doi metri a fost aeropurtat. Mă urmăreşti? Un banc de peşte, o singură încercare, o singură azvârlire - un peşte adus pe barcă.

— Bravo, spuse Nick, savurând povestea, dar întrebându-se, în acelaşi timp, care era morala ei.

— Vezi tu, nu cred că Todd a înţeles că secretul nu e în preţul costisitor al echipamentului sau în eleganţa pantalonilor purtaţi în afara serviciului. Tot ce contează este timpul pe care l-ai petrecut dând la peşte. Trebuie s-o faci iar şi iar. E nevoie de ani buni de practică. Nu există substitut pentru asta.

— Cum se găteşte peştele argintiu?

— O, Dumnezeule! Nu, nu se mănâncă. Asta e partea cea mai frumoasă. Îi dai drumul. Tot farmecul stă în luptă.

— Aha, făcu Nick. Nu pare genul meu de sport.

— Din câte am înţeles eu, şi frumuseţea hocheiului stă tot în luptă. Şi, în final, nu te alegi nici măcar cu un peşte.

— Presupun că e şi asta o manieră de a privi lucrurile.

— În orice caz, ai dreptate. Todd a cam făcut ceva greşeli. Vreo două mize îndrăzneţe...

— Aş zice că expresia „a dat cu oiştea în gard” ar fi mai potrivită în cazul de faţă.

Osgood nu era deloc amuzat.

— Sunt perfect conştient de ceea ce se întâmplă, spuse el tăios.

— Crezi? Mă cam îndoiesc.

Nick se aplecă şi scoase din servietă un dosar, pe care îl împinse apoi până în cealaltă latură a biroului. Osgood îl deschise, îşi ridică ochelarii pe frunte şi examină documentele. Nick observă că ridurile orizontale de pe fruntea lui Osgood erau egal distanţate şi drepte, mai-mai c-ai fi zis că sunt trasate cu rigla.

Osgood ridică privirile pentru o clipă.

— Mi-aş dori ca el să nu fi procedat astfel...

— Astfel, cum?

— Să nu te fi dat la o parte. Nu aşa îmi place mie să fac lucrurile. Mie îmi place să trag direct la ţintă. Acum înţeleg de ce ai venit să discuţi cu mine. Înţeleg de ce eşti supărat.

— A, nu, se grăbi Nick să-l contrazică. Înţeleg perfect de ce Todd n-a vrut ca eu să aflu. La dracu', doar ştia foarte bine că eram - sunt - împotriva unei asemenea vânzări. Chiar dacă nu stă în puterea mea să o opresc, probabil că i-a fost teamă că am să fac scandal, poate chiar că am să fac totul public. Era mai bine să încheie afacerea fără ca eu să ştiu, s-a gândit el, astfel ca, până să pun eu lucrurile cap la cap, totul să fie deja rezolvat. Să fiu pus în faţa faptului împlinit.

— Cam aşa ceva. Dar, după cum spuneam, o astfel de metodă nu mă reprezintă.

— Todd avea nevoie de o infuzie rapidă de capital, care să-l ajute să readucă firma pe linia de plutire după toate afacerile lui eşuate cu semiconductori. Iar o ofertă publică iniţială poate dura o veşnicie. Am înţeles.

— I-am spus lui Todd că tu eşti o persoană rezonabilă, Nick. Tot ce-ar fi trebuit să facă era să-ţi vorbească deschis.

— Poate că ar fi trebuit să discute deschis *cu tine.* Să-ţi spună, de pildă, cine e zâna cea bună din spatele firmei Pacific Rim Investors. Deşi probabil s-a gândit că tu, cu convingerile tale politice, n-ai să vrei să auzi de unde vin banii. Aici, Nick făcu o pauză, după care adăugă: De la AEP.

Osgood clipi indiferent.

— E vorba despre Armata de Eliberare a Poporului, îi explică Nick. Armata comuniştilor chinezi.

— Ştiu despre cine e vorba, i-o tăie Osgood sec. N-aş fi ajuns unde sunt astăzi dacă nu-mi făceam temele conştiincios.

— Ştiai asta? rămase Nick uluit.

— Dumnezeule mare, *normal* că ştiam. Nu e nimic ilegal în toată treaba asta, prietene.

— Comuniştii chinezi..., stărui Nick, în speranţa că va obţine efectul scontat, iar cuvintele magice vor reuşi să-i zgârâie auzul bătrânului cu convingeri de dreapta.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu... Aici e vorba despre mobilier de birou. Nu despre rachete Patriot, arme nucleare sau mai ştiu eu ce. Ci despre birouri, scaune şi fişete. Nu s-ar putea spune că îi vindem duşmanului funia cu care să ne pună gâtul în ştreang!

— Dar te-ai uitat bine pe cifrele furnizate de Todd celor de la Pacific Rim Investors?

Osgood împinse dosarul din faţa lui.

— Eu nu fac micromanagement. Nu mă uit peste umărul partenerilor mei. Nick, avem amândoi foarte mult de lucru...

— S-ar putea să vrei s-o faci. Pentru că vezi tu, situaţia financiară pe care le-a furnizat-o Todd este o făcătură. Ea a fost pusă la punct de către directorul meu financiar, Scott McNally, care se pricepe destul de bine să cosmetizeze adevărurile hidoase.

Urmă o nouă dezvelire a tabletelor de porţelan.

— Nick, poate că tu ai stat puţin cam mult prin Vestul Mijlociu, dar te asigur că aici nimeni nu va juca rolul lui Jimmy Stewart din *Domnul Smith merge la Washington*[66].

— Eu nu vorbesc despre moralitate, Willard. Vorbesc despre ilegalitate.

Osgood flutură din mână a lehamite în direcţia lui Nick.

— Există tot felul de metode de a măslui cifrele. Oricum, în contract avem stipulată o clauză non-litigiu, care ne acoperă în caz că îi apucă remuşcările ulterior.

---

66 Original: *Mr. Smith Goes to Washington*. Film american din 1939, în regia lui Frank Capra, cu James Stewart în rolul principal. Guvernatorul unui stat american este nevoit să aleagă un nou candidat pentru Senat. În ciuda presiunilor la care este supus, el îl alege pe Jefferson Smith - un sportiv idealist, cu priză la public, a cărui naivitate îl transformă într-o victimă sigură a manipulărilor politice. (n.tr.)

— Carevasăzică, ştii şi despre asta, conchise Nick inexpresiv.

Privirea fixă a lui Osgood părea să îl străpungă.

— Conover, uite ce e: tu iroseşti acum timpul preţios al amândurora, încercând să refaci o cale deja bătătorită. Faptul e consumat. Sesiunea de reclamaţii s-a încheiat. Acum ia spune: asta a fost? Ne putem retrage? Osgood se ridică în picioare, apăsând pe un buton al intercomului: Rosemary, vrei, te rog, să îl conduci pe domnul Conover?

Dar Nick nu se ridică de pe scaun.

— Încă n-am terminat, spuse el.

96

Directorul de Tehnologia informaţiei de la Stratton Corporation nu părea genul pasionat de calculatoare, se gândi Audrey. Era o femeie înaltă, respectabilă, pe nume Carly Lindgren, care îşi purta părul foarte lung şi frumos, de culoare şaten-roşcat, legat strâns. Era îmbrăcată cu un costum bleumarin peste un maiou de mătase oliv, având un colier de aur împletit şi cercei asortaţi.

Fusese nevoie de un singur telefon pentru ca Audrey să obţină o întâlnire cu doamna Lindgren, căreia îi spusese, pur şi simplu, că era vorba despre „o anchetă a poliţiei”. Însă de îndată ce îi prezentase femeii mandatul de percheziţie, Audrey o văzuse pe doamna Lindgren bătând în retragere, ca o tigroaică încolţită. Examinase documentul ca şi cum i-ar fi căutat defecte, cu toate că puţini erau aceia care ştiau, într-adevăr, ce să caute; în orice caz, mandatul fusese completat cu atenţie. Era pe cât de cuprinzător reuşise Audrey să-l convingă pe procuror să i-l semneze,

deşi tot ce dorea ea să găsească erau imaginile video arhivate pe reţeaua Stratton, provenind de la sistemul de securitate instalat la domiciliul lui Nicholas Conover.

Doamna Lindgren îi puse pe Kevin Lenehan şi pe Audrey să aştepte într-o încăpere din afara biroului ei, până ce dădu o serie de telefoane alarmate către toţi superiorii ei - directorul Departamentului IT, directorul Departamentului Tehnologic... De aici, Audrey pierdu şirul tuturor celorlalţi. Concluzia era însă că doamna Lindgren nu prea avea de ales.

După vreo douăzeci de minute, lui Kevin i se oferi un scaun şi un computer într-un birou gol. Audrey nu avea altceva de făcut decât să îl urmărească. Privind în jurul ei, văzu un poster albastru inscripţionat cu litere albe - ceva despre „Familia Stratton”, un fel de declaraţie de misiune. Scaunele pe care se aşezaseră erau deosebit de confortabile - Audrey observă că erau scaune Stratton. La ei, la Cazuri penale, nici vorbă de aşa ceva! Kevin introduse un CD în computer şi instală un program. Îi explică femeii că era vorba despre un soft de vizualizare pe care îl descărcase de pe site-ul aceleiaşi companii care fabricase sistemul video digital de la domiciliul lui Conover. Acesta avea să le permită să vizualizeze şi să capteze imaginile video.

— Ştii unde să cauţi? îl întrebă ea îngrijorată.

— Era în setările sistemului video, îi răspunse Kevin. În fişierul în care era stocat, cu dată, oră şi tot. Fără probleme!

Audrey simţi un uşor fior de anticipare, pe care încercă să şi-l tempereze, spunându-şi că nu-şi avea rostul. Era convinsă că uciderea lui Andrew Stadler avea să apară în acele unsprezece minute de înregistrare. Asta dacă într-adevăr exista aici o copie de rezervă.

Oare cât de des putea spera un detectiv de la Criminalistică să dea peste o asemenea probă, într-o

carieră întreagă? O imagine digitală surprinsă chiar în timpul comiterii unei crime? Aproape că nici nu puteai spera la aşa ceva. Audrey refuza să-şi permită să spere la un aşa noroc, pentru că dezamăgirea avea să fie cruntă.

— Pot să vă ajut cu ceva, doamnă detectiv?

Ridicând privirea, Audrey îl văzu pe Eddie Rinaldi stând în cadrul uşii şi îşi simţi inima tresăltând. De unde stătea ea, din unghiul acela, Rinaldi părea înalt, lat în spate şi puternic. Purta un sacou sport închis la culoare şi o cămaşă neagră, fără guler. Zâmbea, dar ochii îi sclipeau, plini de răutate.

— Domnule Rinaldi, spuse ea.

Chiar şi atunci când vorbea cu persoane suspecte de crimă, Audrey păstra de regulă un ton politicos. Dar refuza să fie cordială în discuţia cu acest om. Ceva din felul lui de a fi - ceva nedefinit - o agasa teribil pe Audrey. Poate de vină era aerul lui atotştiutor, aroganţa lui sau poate sentimentul pe care îl încerca Audrey - cum că el adora să o joace pe degete.

— Carevasăzică, aveţi un mandat de percheziţie pentru reţeaua companiei, corect?

— Chiar vă rog să-l verificaţi.

— Nu, nu, nu. Sunt convins că aţi pus toate punctele pe *I* şi toate liniuţele pe *T.* Sunteţi o femeie foarte meticuloasă, se vede asta.

— Mulţumesc.

— De fapt, poate că „meticulos” e un termen prea elegant. Obsedată, poate? S-ar părea că încă mai căutaţi înregistrarea camerelor de supraveghere de la domiciliul şefului meu.

— A, sistemul se află deja în custodia noastră.

Audrey se gândi o clipă să-i spună că ştiau că înregistrarea fusese ştearsă, doar pentru a-i vedea reacţia, dar asta ar fi însemnat să-i ofere nişte informaţii pe care el n-ar fi trebuit să le ştie.

Kevin mormăi:

— Încă puţin...

Rinaldi aruncă o privire curioasă către Kevin, ca şi cum numai ce-l observase. Apoi o privi din nou pe Audrey. N-ar fi putut părea mai indiferent.

— Tot nu pricep ce anume speraţi să găsiţi, spuse Rinaldi.

— Eu am sentimentul că ştiţi foarte bine, replică Audrey.

— Aşa este. Ştiu.

— Da?

— Da. Câteva cadre cu nu ştiu ce dement bătrân, hoinărind pe peluza şefului meu în miez de noapte. Dar, presupunând că o să găsiţi ceea ce căutaţi, la ce o să vă ajute?

Audrey se aplecă spre calculatorul la care lucra Kevin. Acesta înclină monitorul spre Audrey, care miji ochii, fără a vedea vreo imagine, după care văzu cuvintele: „ŞTERS ŞI AICI”, pe un document de pe monitor.

— Excelent! spuse Audrey dând din cap aprobator. Bună treabă! Se întinse către tastatură şi tastă cuvintele: „CÂNTĂ-MI ÎN STRUNĂ!” Apoi spuse cu voce tare: Minunat, Kevin. Poţi mări puţin rezoluţia?

— A, da, sigur, intră el în joc. Am un soft integrat de prelucrare a imaginilor digitale, care va elimina efectele de mişcare şi va reduce imperfecţiunile imaginii. Un filtru de frecvenţă ar trebui să separe crominanţa de luminanţă. Puţină scanare şi puţin deinterlacing[67] şi obţinem o imagine frumoasă şi clară. Cu programul ăsta nu întâmpinăm nici un fel de problemă.

Kevin mai apăsă câteva taste, iar documentul dispăru de pe monitor înainte ca Rinaldi să aibă ocazia să arunce o privire.

---

67 Proces de convertire a materialelor TV pe monitorul unui calculator, pentru optimizarea imaginii. (n.tr.)

Însă aici era chestia ciudată. Eddie Rinaldi nu se mişcase din locul unde se afla; nici măcar nu se obosise să se uite la monitor. Părea absolut dezinteresat de ceea ce se petrecea. Dar nu, nu asta era explicaţia, realiză Audrey. Rinaldi era extrem de sigur pe el. Ştia ce descoperise Kevin, respectiv că înregistrarea de rezervă fusese ştearsă de pe reţeaua LAN a Stratton, tot aşa cum fusese ştearsă de pe videorecorderul sistemului de supraveghere de la domiciliul lui Conover. Iar această siguranţă de sine tocmai îl dăduse de gol.

97

Nick simţi că mâinile îi tremurau uşor. Şi le aşeză în poală, pentru ca Osgood să nu observe.

— Willard, nu mă înţelege greşit. Nu am nici un interes să lupt împotriva ta. Aş prefera mai degrabă să colaborez cu tine în problema asta. Tu vrei să salvezi fondurile pe care le administrează Todd, iar eu îmi doresc să salvez compania. Amândoi vrem să câştigăm bani.

Osgood îşi puse ochelarii la loc şi îi aruncă lui Nick o privire îngheţată, rămânând în picioare în spatele biroului său. Mormăi ceva.

— Sigur, eu nu te cunosc, reluă Nick. Dar îmi dau seama că nu îţi stă în fire să joci la noroc. Nick observă că femeia blondă cu ochelari roşii se strecurase în birou, pregătită să-l conducă afară, iar acum rămăsese undeva în spate, aşteptând semnalul. Coborî vocea, pentru ca ea să nu îl poată auzi: Aşa că atunci când Scott Mc Nally şi Todd Muldaur bagă o şpagă de zece milioane de dolari în buzunarele unui oficial guvernamental chinez, ca să se

asigure că afacerea este dusă la bun sfârşit - ei, aici eu am impresia că ei depăşesc o limită pe care tu nu eşti dispus s-o depăşeşti.

— Despre ce dracu' vorbeşti acolo?

Osgood îşi puse palmele pe blatul de sticlă al biroului şi se aplecă înainte, ameninţător.

— Procedând astfel, oamenii ăştia îţi pun compania în primejdie. Zvonurile se răspândesc întotdeauna. Şi apoi, întreaga ta firmă va fi expusă unui mare pericol. Nick deschise braţele larg. Tot ce ai aici. Tot ce ai construit într-o viaţă întreagă de muncă. Iar eu mă întreb dacă tu crezi că merită să îţi asumi un asemenea risc, când există şi alte metode de a obţine ce vrei.

— Rosemary, se răsti Osgood. Scuză-ne, te rog. Mai rămânem câteva minute. După ce secretara se retrase, bătrânul se aşează din nou. Despre ce dracu' şpagă vorbeşti acolo?

— Stratton Asia Ventures, spuse Nick.

— Nu ştiu nimic despre toate astea.

Oare era sincer? Sau era doar precaut?

— Totul este chiar aici, în faţa ta - ultimele două pagini din grămada aceea de hârtii. Cum crezi că a reuşit Todd să încheie afacerea asta într-o lună şi nu într-un an? Poţi să-i spui stimulent, momeală sau mită - însă oricum i-ai spune, vorbim despre o încălcare flagrantă a Legii practicilor de corupţie în străinătate. Şi e exact genul de expunere pe care nu ţi-l permiţi.

După felul în care Osgood înşfăcă din nou dosarul pentru a-l reexamina, Nick înţelese că toate aceste veşti erau complet noi pentru el. Osgood îşi ridică din nou ochelarii pe frunte şi se aplecă deasupra hârtiilor.

După câteva minute, ridică din nou privirile. Chipul lui inflexibil păru să prindă culoare. Era ca trăsnit.

— Isuse! exclamă el. S-ar părea că n-ai fost singurul ţinut în ceaţă.

— M-am gândit eu că Todd nu-ţi spunea chiar tot, zise Nick.

— Bine, dar e *stupid,* fără doar şi poate!

— Uneori, oamenii disperaţi fac lucruri stupide. Sincer să fiu, într-un fel mă dezgustă tot ce se întâmplă. Compania mea valorează cu mult mai mult decât dă Pacific Rim Investors pe ea. Chiar nu văd de ce ar trebui să i se dea cuiva mită ca să uşureze tranzacţia.

— Fir-ar a dracu' de treabă! izbucni Osgood.

— Poate că tu te pricepi la peştii argintii, Willard, dar cred că aici avem de-a face cu un ditamai peştele de pradă!

Furia lui Osgood părea să ardă mocnit.

— Mi se pare mie că absolventul meu de Yale tocmai s-a băgat într-un rahat mai mare ca el...

— Presupun că s-a gândit că nu păzea nimeni prăvălia...

Dantura perlată a lui Osgood se dezvelise acum mai degrabă într-un rânjet decât într-un zâmbet.

— Din când în când, se găsesc unii care îşi închipuie că reuşesc să-l ducă de nas pe bătrân. Poate că au citit prea multe profiluri ale mele în revista *Parade.* Dar întotdeauna ajung să realizeze greşeala pe care o fac.

Nick înţelese acum cât de înfricoşător putea deveni Osgood, odată ce îi cădea masca aceea blândă de pe faţă - era un adversar într-adevăr de temut.

— Mulţi oameni te-au subestimat şi pe tine, spuse Osgood. Bănuiesc că eu sunt unul dintre ei. Aşadar, ia spune-mi: care e planul tău?

98

— Tati! Julia alergă în braţele lui Nick, de îndată ce acesta intră în casă. Te-ai întors!

— M-am întors. Bărbatul puse jos servieta extensibilă şi o ridică în braţe pe fetiţă, simţind imediat un uşor junghi în zona lombară. Hopa! N-o mai putea ridica în braţe aşa, ca pe un copil. Ce face scumpa mea? o întrebă el.

— Bine.

Era singurul răspuns pe care îl ştia Julia. Întotdeauna era bine. La şcoală era mereu bine. Totul era cât se poate de bine.

— Unde e fratele tău?

Copila ridică din umeri.

— Poate în camera lui? Ştii că Marta a plecat acum vreo două ore spre Barbados? A spus că se duce să-şi viziteze familia...

— Ştiu. M-am gândit că are şi ea nevoie de o pauză. Excursia în Barbados este un cadou din partea noastră, a tuturor. Unde este Cassie?

Cassie acceptase cu mult entuziasm să vină să aibă grijă de copii.

— E aici. Tocmai mă învăţa nişte mişcări de yoga.

— Unde e?

— În biroul tău, poate?

Nick ezită un moment. Tot acolo. Dar nu avea ce să găsească acolo. Era cazul ca el să înceteze cu suspiciunile.

— Are o surpriză pentru tine, îl anunţă Julia cu un zâmbet poznaş şi cu ochii ei căprui larg deschişi. Dar nu pot să-ţi spun despre ce e vorba, mai adăugă ea.

— Pot să ghicesc?

— Nu.

— N-am dreptul nici măcar la o singură încercare?

— Nu! îl repezi ea. E o *surpriză!*

— Bine. Nu-mi spune. Dar eu am o surpriză pentru *tine.*

— Ce este?

— Ce-ai zice dacă am pleca în Hawaii?

— *Ce?* Nu se poate!

— Ba se poate! Plecăm mâine-seară.

— Şi cu şcoala cum rămâne?

— O să vă învoiesc, pe tine şi pe Luke, pentru câteva zile. Atâta tot.

— Hawaii! Nu-mi vine să cred! Maui?

— Maui.

— În acelaşi loc ca data trecută?

— Acelaşi loc. Am rezervat chiar aceeaşi vilă pe plajă. Julia îl cuprinse cu braţele şi strânse cât putu de tare.

— Vreau să înot din nou pe sub apă, începu Julia, să iau lecţii de hula... Vreau să fac o ghirlandă de flori. Şi de data asta trebuie să învăţ să fac windsurfing. Nu sunt destul de mare?

— Eşti destul de mare, desigur.

Laurei îi fusese teamă să o lase să încerce data trecută.

— Luke a spus că-mi arată el cum se face. Tu o să mai faci scufundări?

— Cred că am şi uitat cum se face.

— Dar surfing? Pot să învăţ şi surfing?

Nick râse.

— O să ai timp pentru toate lecţiile astea?

— Mai ţii minte când am găsit şopârla aia la noi în cameră şi i s-a rupt coada? O, ce bine! E super!

Nick se îndreptă spre bucătărie, ca să scurteze drumul către biroul lui, dar se opri în cadrul uşii.

În locul foliilor obişnuite de plastic atârnate în bucătărie, văzu acum un fel de barieră de hârtie. Privi mai îndeaproape. Nişte hârtie de împachetat fusese lipită de-a curmezişul intrării, din podea până în tavan şi dintr-un stâlp al uşii în celălalt. O fundă lată, albastră, se intersecta pe

hârtie, ca la un cadou. Hârtia, remarcă Nick, avea pe toată suprafaţa imagini micuţe cu Superman zburând înveşmântat în mantia sa.

— Cu toate că acum arăţi mai degrabă a Clark Kent.

Vocea lui Cassie. Braţele ei se strecurară în jurul taliei lui; femeia îl sărută pe ceafă.

— Ce e asta?

El se întoarse, o cuprinse în braţe şi îi aplică un sărut zdravăn pe buze.

— O să vezi. Cum a fost în Boston?

— Să spunem doar că instinctele tale s-au adeverit.

Cassie dădu din cap afirmativ. Petele acelea întunecate îi apăruseră din nou sub ochi. Părea sleită, epuizată.

— Ei, o să aduci tu lucrurile pe făgaşul normal. O să vezi. Nu e prea târziu.

— Vedem noi. Acum pot să-mi deschid cadoul?

Ea înclină din cap şi schiţă un gest prin care îl invita să o facă.

Nick găuri cu pumnul ambalajul de hârtie. Bucătăria era scăldată în lumină - fiecare bec era aprins, răspândind o lumină orbitoare. Insula de bucătărie cu blat de granit era perfectă - arăta exact precum cea pe care i-o schiţase Laura odată.

— Isuse! exclamă Nick.

Intră în bucătărie cu paşi rari, studiind cu atenţie tot tabloul care i se arăta în faţa ochilor; rămăsese mut de uimire. Trecu o mână peste blatul insulei. Deasupra erau şi dulapuri suspendate şi toată familia putea sta în jurul insulei. Exact aşa cum dorise Laura.

Pipăi cantul.

— Muchie rotunjită?

— Semirotunjită.

El se întoarse să o privească pe Cassie şi îi văzu zâmbetul mulţumit.

— Cum dracu' ai reuşit să faci asta?

— N-am făcut-o eu, Nick. Vreau să spun că e posibil să fi moştenit talentul tehnic al tatălui meu, dar nu sunt chiar atât de pricepută. Ştiu însă cum să obţin ce vreau. Femeia ridică din umeri cu modestie: Până la urmă nu le-a luat decât o zi întreagă de lucru. Dar eu am fost nevoită să mă rog de ei cu cerul şi cu pământul ca să-i aduc aici să lucreze şi să termine până la sfârşitul zilei.

— Dumnezeule! Faci adevărate miracole, spuse Nick admirativ.

— Pur şi simplu, îmi place să termin ce am început. Asta-i tot. Sau, mă rog, ce a început soţia ta. Făcu o pauză, apoi spuse cu o voce abia şoptită: Nick, o să poţi vorbi vreodată despre moartea ei?

El închise ochii un timp, înainte de a începe să vorbească. Apoi îi deschise şi trase aer în piept.

— Pot încerca, cel puţin. Lucas avea un concurs de înot. Era şapte şi jumătate, dar se întunecase deja, ştii? Prima săptămână din decembrie. Se întunecă devreme. Conduceam către Stratford, deoarece concursul urma să aibă loc la liceul de acolo. Ne aflam pe şoseaua Stratford-Hillsdale - cea pe care o mai folosesc uneori şoferii de camioane pentru a ieşi pe autostrada interstatală.

Nick închise ochii din nou. Se afla din nou în maşină, în noaptea aceea întunecată - un coşmar pe care îl retrăise doar în vis şi chiar şi atunci doar pe frânturi. Continuă să vorbească, pe o voce înceată, monotonă, lipsită de orice fel de inflexiune:

— A apărut o remorcă de camion care mergea în direcţia opusă. Individul de la volan băuse vreo două beri, iar carosabilul era acoperit cu polei. Laura conducea - ura să conducă pe timp de noapte, dar am rugat-o eu, pentru că aveam de dat câteva telefoane pe mobil. Asta sunt eu - omul companiei, întotdeauna la datorie. Ne certam, nu mai ştiu de ce, iar Laura era supărată şi nu mai era atentă la drum. N-a văzut remorca depăşind liniile alea duble

galbene şi intrând pe sensul nostru, până când a fost prea târziu. A... a încercat să tragă de volan, dar n-a reuşit s-o facă la timp. Rulota a intrat în noi cu toată viteza.

Nick deschise ochii, continuând:

— Partea ciudată e că n-ai fi zis că am fost loviţi atât de tare. Nu a fost o coliziune precum cele oribile din filme, când se întunecă imaginea. A fost o izbitură zdravănă, cam ca atunci când te dai în maşinuţele alea care se tamponează. S-a auzit un zgomot... ca un fel de scârţâit dogit. N-am avut nici un traumatism cervical. Nu mi-am pierdut cunoştinţa. Nimic de genul ăsta. M-am întors către Laura şi am urlat: „Poţi să-ţi crezi de ce e-n stare individul ăsta?" Iar ea n-a zis nimic. Atunci am observat că parbrizul din dreptul ei se fisurase complet. Şi că avea nişte cioburi mici de sticlă pe frunte. Ceva îi sclipea în păr. Dar sânge nu era deloc, sau aproape deloc. Poate cel mult un firicel sau două. Arăta bine. Ca şi cum tocmai aţipise.

— Nu puteai face nimic, şopti Cassie.

Nick ştia că avea ochi umezi pentru că i se tulburase vederea.

— Dar erau *sute* de lucruri pe care aş fi putut să le fac. Să fi ales orice variantă şi Laura era acum în viaţă. Ştii, înainte de a pleca de acasă în seara aceea, Laura era pe punctul de a da un telefon, iar eu am obligat-o să închidă. I-am spus că ne făcea să întârziem. I-am spus că era ridicol să piardă un sfert de oră fardându-se şi parfumându-se pentru un afurisit de *concurs de înot.* I-am spus că, măcar de data aia, nu mai aveam să întârziem. I-am spus că vreau să găsesc un loc bun la tribune, ca să înţeleg şi eu ce dracu' se petrece acolo. Acum, adevărul e că, dacă aş fi lăsat-o să dea telefonul acela, noi n-am mai fi avut accident. Dacă nu m-aş fi grăbit eu aşa de tare, chiar am fi ajuns la destinaţie. Şi pentru numele lui Dumnezeu! Nu mă obliga nimeni să dau telefoanele alea nenorocite din maşină în seara respectivă. De parcă nu mai puteau aştepta până

dimineaţă! Aş fi putut conduce eu - adică, ştii, doar eu conduceam mai bine, eram amândoi conştienţi de asta, ea *detesta* să conducă. N-ar fi trebuit să mă cert cu ea în timp ce se afla la volan. A, şi aici vine cireaşa de pe tort: ea a vrut să luăm Suburbanul. Eu i-am zis că o să avem probleme mari cu parcarea. Am insistat să luăm sedanul. Dacă am fi plecat cu Suburbanul, poate că ea ar fi supravieţuit impactului. Şi ăsta e doar începutul unei liste foarte lungi. Aş fi putut face o mulţime de lucruri altfel. În săptămânile de după moartea ei, am devenit expert în subiectul ăsta. Am întors lucrurile pe toate feţele în mintea mea. Trebuia să particip la *Ştii şi câştigi!* Mulţumesc, Alex, o să aleg categoria *Accidente rutiere fatale,* pentru o sută de dolari.

Cassie devenise palidă la faţă şi îşi trecea degetele prin păr. Nick se întrebă dacă îl mai asculta.

— Hemoragie intracerebrală, continuă el. A murit la spital a doua zi.

— Eşti un om tare bun.

— Nu, zise Nick. Dar mi-aş dori să fi fost.

— Eşti atât de altruist...

— Tu n-ai de unde să ştii, Cassie. Bine? Tu nu ştii ce *am luat* eu de la alţii, ce am făcut eu. Nu ştii...

— Mi-ai oferit o familie.

„Şi ţi-am luat-o pe a ta.” Nick o privi pe Cassie vreme îndelungată. Se simţea ridicol acum pentru că o suspectase de intenţii ascunse şi pentru că se temuse că ea urmărea de fapt să dezgroape adevărul în legătură cu cele întâmplate tatălui ei.

Pe de altă parte, era evident că nu se pricepea să-i citească pe oameni din priviri. Din multe puncte de vedere, se înşelase asupra lui Osgood. Şi se înşelase chiar asupra lui Scott. Cât despre Todd Muldaur - ei bine, pe Todd îl citise de la bun început, aşa că, în ceea ce-l privea, nu avusese parte de vreo surpriză. Şi Eddie? Dacă analiza lucrurile la

rece, Nick nu era deloc surprins să afle că Eddie n-ar fi ezitat să-i tragă preşul de sub picioare.

Dar Cassie? Nu ştiuse ce să creadă despre ea. Şi poate că nici acum nu o cunoştea chiar atât de bine. Poate că sentimentul lui copleşitor de vinovăţie şi covârşitoarea ei putere de seducţie îl împiedicau să vadă lucrurile clar. Fără îndoială, ea era puţin instabilă din punct de vedere emoţional. O tulburare bipolară şi vestea că tatăl tău a fost ucis... Combinaţia era aproape fatală.

Se întrebă cum avea să reacţioneze Cassie atunci când el avea să-şi mărturisească fapta.

Nu avea importanţă dacă Eddie încheia sau nu vreo înţelegere cu poliţia. Avea să-l lase pe Eddie în voia soartei sale meschine.

După ce el şi copiii aveau să se întoarcă din Hawaii, Nick avea de gând să-i spună lui Cassie adevărul. După care urma să-i mărturisească adevărul şi detectivului Rhimes.

Ştia că îl aştepta o arestare. Pentru că, indiferent dacă procurorul decidea că fusese sau nu vorba despre autoapărare, Nick omorâse totuşi un om!

În Boston, după întâlnirea cu Willard Osgood, Nick luase un taxi până la sediul Ropes & Gray - o importantă firmă de avocatură unde lucra un prieten de-al său, ca avocat al apărării pentru cazurile de omucidere. Un tip foarte deştept, pe care îl cunoscuse pe când era student la Universitatea din Michigan. Nick îi povestise acestuia cele întâmplate, întreaga poveste.

Bineînţeles, avocatul fusese şocat. Îl avertizase pe Nick că se afla într-un mare rahat şi că nu avea cum să iasă din situaţia asta cu capul sus. Îi spusese că putea spera, cel mult, ca juriul să decidă în favoarea unei crime prin imprudenţă şi că, dacă era într-adevăr norocos, putea să se aleagă doar cu vreo doi ani de închisoare. Dar nu era deloc exclus să se aleagă cu mai mult - cinci, şapte, poate chiar zece ani, dat fiind că mai era şi chestiunea mutării

cadavrului - falsificarea probelor fizice. Dacă Nick era dispus să meargă până la capăt, avocatul îi spusese că îi va face rost de un specialist local şi că va înainta o petiţie prin care să solicite judecarea cazului în Michigan, *pro hoc vici*[68] - orice însemna asta. Avea să aranjeze detaliile predării lui Nick şi să încerce să negocieze condiţiile cu procurorul din Fenwick. Şi îi mai spusese că o să-i ceară o grămadă de bani în avans.

Şi totuşi, ce avea să se întâmple cu el era aspectul cel mai puţin important. Dar ce avea să se aleagă de copiii lui? Oare mătuşa Abby era dispusă să îi ia în grija ei?

Asta era problema cea mai chinuitoare, partea care îl îngrozea de-a dreptul.

Dar ştia că aşa era corect să procedeze până la urmă - cu toate că avusese nevoie de multă vreme ca să-i vină mintea la cap. Era ca în visul acela pe care îl avusese nu demult, cel cu cadavrul zidit în peretele din pivniţă, care îşi trădase ascunzişul eliminând fluidele putrefacţiei. Nick nu mai putea ţine secretul acela oribil în el.

Aşa că după vreo săptămână, după ultima vacanţă petrecută alături de copii, Nick avea să-i mărturisească lui Cassie adevărul. Începuse deja să repete, în mintea lui, cum avea să-i spună totul.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

— M-am gândit mult şi am luat nişte decizii.

— Cu privire la companie?

— Nu, nu e vorba despre asta. În viaţa mea sunt alte lucruri care contează.

O umbră de îngrijorare se ivi pe chipul ei.

— E ceva grav?

— Nu, spuse el, clătinând din cap.

---

68 Termen din domeniul legislaţiei, folosit cu referire la situaţia în care unui avocat i se acordă în mod excepţional permisiunea de a-şi exercita meseria în alt stat decât cel pentru care i s-a eliberat licenţa. (n.tr.)

— E ceva grav pentru noi?

— Nu. Nu e vorba chiar despre noi.

— „Nu e vorba chiar despre noi...” - asta ce-ar vrea să însemne?

— Vom discuta la momentul potrivit. Dar nu acum.

Cassie îşi aşează mâna pe mâna lui. Nick îi luă mâna într-a lui şi o strânse cu blândeţe. Mâna femeii era mică şi tremurândă. A lui era mare şi fermă.

Mâna care îl ucisese pe tatăl ei.

— Cass, noi plecăm mâine, spuse el. Mergem în Hawaii pentru câteva zile. Am luat deja biletele.

— Hawaii?

— Maui. Laurei îi plăcea locul acela mai mult decât oricare altul. E o staţiune grozavă, pe care eu şi Laura am descoperit-o înainte să avem copiii. Aveam propria noastră vilă, chiar pe plajă, cu piscină proprie - nu că ar fi nevoie de aşa ceva - şi oriunde priveam în jurul nostru nu vedeam decât Oceanul Pacific.

— Sună nemaipomenit...

— Înainte de moartea Laurei, mergeam cu toată familia acolo an de an. Asta era marea noastră extravaganţă. Aceeaşi vilă de fiecare dată - Laura avea grijă să fie aşa. Mă gândesc la vremurile acelea ca la o perioadă de fericire desăvârşită, pentru noi toţi. Îmi amintesc că ultima oară când am fost acolo, eu şi cu Laura eram în pat, iar ea s-a întors către mine şi mi-a spus că ar vrea să dea cu fixativ peste întreaga zi şi să o păstreze pentru totdeauna.

— Dumnezeule, sună minunat, Nick...

În ochii ei apăruse o uşoară licărire. Părea extrem de calmă.

— Am sunat la agenţia de turism la care apelam atunci şi - ca prin minune - mi s-a spus că vila respectivă este disponibilă.

— Eşti sigur că vrei să te întorci într-un loc pe care ei îl asociază atât de mult cu Laura? Poate ar fi de preferat o

călătorie într-un loc cu totul nou - ştii tu, în care să creezi noi amintiri...

— S-ar putea să ai dreptate. Ştiu că n-o să fie la fel. Va fi trist, într-un fel. Dar va fi un nou început. Un lucru bun - să mergem acolo ca o familie, să fim împreună din nou. Şi n-o să existe presiunea discuţiilor, a rezolvărilor unor „situaţii de criză" sau mai ştiu eu ce... Mergem acolo doar ca să ne jucăm pe plajă, să facem tot felul de lucruri, să mâncăm ananas şi pur şi simplu *să trăim.* N-o să fie la fel, dar o să fie *ceva.* Şi va fi ceva de care să ne amintim cu toţii atunci când se vor schimba lucrurile - pentru că ele au să se schimbe, fără îndoială.

— Copiii pot lipsi de la şcoală, da? Nu e nici o problemă...

— Deja am luat legătura cu şcoala şi le-am spus celor de acolo că o să-i învoiesc pe Julia şi pe Lucas timp de câteva zile. La naiba! Am luat până şi biletele de la aeroport când am ajuns!

Zicând acestea, Nick scoase un plic din buzunarul de la piept, apoi scoase biletele din el şi le flutură prin faţa lui Cassie ca pe nişte cărţi câştigătoare.

Zâmbetul lui Cassie se stinse într-o clipită.

— Trei bilete...

Îşi retrase mâna.

— Doar familia. Eu şi copiii. Nu cred că am mai făcut asta vreodată. Doar noi trei, plecând undeva pentru câteva zile...

— Doar familia..., repetă Cassie într-o şoaptă răguşită.

— Cred că e important pentru mine să încerc să restabilesc nişte legături cu copiii. Vreau să spun... Tu te înţelegi cu ei mai bine decât mine, ceea ce e nemaipomenit. Dar rolul meu aici s-a estompat - într-un fel, te-am delegat pe tine să-mi iei locul, ca şi cum eu aş fi directorul general al acestei familii sau mai ştiu eu ce... Şi nu-i corect. Eu sunt tatăl lor, fie că mă pricep sau nu să fac

faţă în rolul ăsta... Şi e responsabilitatea mea să fac tot posibilul pentru ca noi să redevenim o familie.

Chipul lui Cassie era transfigurat, ciudat de încordat, ca şi cum fiecare muşchi de pe faţa ei se tensionase.

— O, Dumnezeule! Cassie, îmi pare rău, spuse Nick, îmbujorându-se, jenat de lipsa de consideraţie de care dăduse dovadă. Ştii cât de mult însemni tu pentru noi.

Pleoapele lui Cassie fluturară într-un fel ciudat, iar Nick văzu venele de pe gâtul femeii pulsând. Ai fi zis că face eforturi serioase să se stăpânească - sau poate să-şi stăpânească reacţii care depăşeau cu mult voinţa ei.

Bărbatul zâmbi trist.

— Luke şi Julia - ei sunt principala mea grijă, ştii... Şi nu ştiu când vom mai avea o asemenea ocazie.

— Doar familia.

Ca sunetul pe care îl făceau două pietre grele frecându-se una de alta.

— Eu cred că ne va prinde tare bine, tu nu?

— Vrei să fugi...

— Exact.

— Vrei să evadezi.

Vocea ei era ca o incantaţie.

— Cam aşa ceva.

— Să scapi de mine.

— Ce? Dumnezeule, *nu!* Ai înţeles complet greşit! Aici nu e vorba...

— Nu. Cassie clătină din cap încet. Nu. Nu există ascunzătoare. Nu există ascunzătoare acolo...

Valuri de adrenalină inundară venele lui Nick.

— *Ce-ai spus?*

Un zâmbet ciudat apăru pe chipul ei.

— Nu asta a scris pe pereţii casei cel care te urmărea? Aşa mi-a spus Julia.

— Da, spuse Nick. Exact astea au fost cuvintele.

— Simt că se va întâmpla o nenorocire, Nick.

— Haide, Cassie, nu vorbi prostii...

— E ca în cartea lui Daniel, nu? Regele Babilonului organizează un mare ospăţ şi, chiar în toiul petrecerii, el vede deodată o mână misterioasă care apare şi începe să scrie un mesaj tainic şi ciudat pe tencuiala zidului. Iar regele, înspăimântat de moarte, îl cheamă la el pe profetul Daniel, care îi spune că acel mesaj înseamnă că zilele regelui s-au încheiat, că Babilonul e deja istorie, iar regele va fi ucis.

Chipul lui Cassie era lipsit de expresie.

— Bun, acum chiar începi să mă sperii...

Deodată, privirea ei îşi recăpătă luciditatea şi întâlni privirile lui Nick.

— Poate că ar trebui să fiu recunoscătoare. M-am înşelat, m-am înşelat în multe privinţe. E *umilitor.* Umilitor să ţi se arate că ai greşit. La fel a fost şi cu familia Stroup... Dar e atât de necesar, totodată. Ascultă, fă cum crezi că e mai bine. Fă cum e cel mai bine pentru familia ta. Nimic nu e mai important decât asta.

Nick deschise braţele.

— Cassie, vino încoace.

— Eu zic că e mai bine să plec, decise ea. Cred că am făcut destul. Tu nu crezi?

— Cassie, te rog, protestă Nick. Nu te înţeleg...

— Pentru că pot face mult mai mult. Fără zgomot, ea ieşi din bucătărie, cu paşi atât de uşori încât ai fi zis că pluteşte. Pot face mult mai mult, repetă ea.

— O să discutăm, Cassie, spuse Nick în urma ei. După ce ne întoarcem.

Cassie îi aruncă o ultimă privire, peste umăr.

— *Mult* mai mult.

99

Duminică dis-de-dimineaţă, înainte de biserică. Audrey se afla în bucătărie, având în faţă o cană de cafea şi nişte pâine prăjită unsă cu unt, în timp ce Leon dormea. Se uita peste facturi, întrebându-se cum vor reuşi să se descurce, acum că ajutorul de şomaj al lui Leon era pe terminate. De regulă, Audrey achita întreg soldul contului de pe cardul de credit în fiecare lună, dar acum avea să fie nevoită să plătească doar soldul debitor minim. Se mai întreba şi dacă n-ar fi totuşi cazul să renunţe la opţiunile suplimentare ale pachetului de cablu TV. Ea aşa ar fi vrut, cu toate că Leon nu avea să fie prea încântat de perspectiva renunţării la canalele de sport.

Telefonul ei mobil începu să sune. Un număr cu prefixul 616: Grand Rapids.

Era un locotenent pe nume Lawrence Pettigrew, de la secţia de poliţie din Grand Rapids. Cel care îi vorbise pentru prima oară despre Edward Rinaldi. Audrey îi dăduse mai multe telefoane în ultimele câteva zile şi nu era dispusă să renunţe. Noyce lăsase să se înţeleagă foarte clar că nu dorea ca ea să se intereseze în Grand Rapids despre Rinaldi, dar Audrey nu avea de ales în situaţia de faţă.

— Cu ce vă pot fi de ajutor, doamnă detectiv? întrebă Pettigrew. Copiii mei aşteaptă să-i scot în oraş la o clătită, credeţi că am putea rezolva repede?

Individul nu era un fan al lui Edward Rinaldi, prin urmare ea ştia că o nouă întrebare despre Rinaldi avea să aibă acelaşi efect ca apăsarea unui buton pentru a asista la împroşcarea unui jet de vitriol. Dar Audrey nu avea nici un motiv să creadă că omul cunoştea detaliile unui caz de trafic de droguri de mult uitat şi, ce-i drept, nu foarte important.

Nu le cunoştea.

— Din punctul meu de vedere, Rinaldi a plecat, adio şi n-am cuvinte! spuse el. Nu se poate spune că îi făcea cinste uniformei.

— A fost dat afară?

— Forţat să-şi dea demisia, mai precis. Dar, dacă aş fi în locul dumneavoastră, nu l-aş vorbi de rău pe Eddie Rinaldi acolo, în Fenwick.

— E directorul de la paza companiei Stratton, asta vreţi să spuneţi?

— Da, da, în fine... Dar nu despre asta este vorba. Parcă spuneaţi că lucraţi la Secţia Cazuri penale?

— Exact.

— Păi, fir-aş al naibii! Dacă vreţi să aflaţi toate detaliile sordide despre Eddie Rinaldi, aţi putea să-l întrebaţi pe Jack Noyce. Dar, dacă mă gândesc mai bine, poate că n-ar fi tocmai indicat...

— Nu cred că sergentul Noyce ştie atât de multe despre Rinaldi.

Râsul lui Pettigrew fu brusc şi exploziv

— Noyce îl cunoaşte ca pe propriile buzunare, stimată doamnă. Garantat! Jack a fost partenerul lui Eddie.

Audrey simţi că nu mai are aer.

— Sergentul Noyce? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

— Părtaş la nelegiuiri, cum îmi place mie să spun. Nu mă înţelegeţi greşit, doamnă detectiv... Cum spuneaţi că vă cheamă?

— Rhimes...

Audrey simţi fiori pe şira spinării.

— Ca pe LeAnn Rimes, cântăreaţa? Bărbatul fredonă fals: „Cum aş putea trăi fără tine...?”

— Se scrie altfel, pare-mi-se.

— O tipă bine totuşi, ce mai contează numele...

— Aşa am auzit, da. Noyce... Noyce era cunoscut ca un poliţist corupt, asta încercaţi să-mi spuneţi?

— Cred şi eu! Doar trebuie să existe un motiv pentru care a fost deportat în Siberia, nu?

— Siberia?

— Nu mă înţelegeţi greşit, scumpă doamnă. Dar de unde privesc eu lucrurile, nu e nici o diferenţă între Fenwick şi Siberia.

— Şi Noyce a fost... forţat să-şi dea demisia?

— Tipii ăia sunt ca două picături de apă. N-am idee cine a furat mai mult, dar aş zice că s-au orientat amândoi foarte bine. Se lucrează mai bine în echipă, aşa că amândoi sunt dispuşi să privească în partea cealaltă. Eddie era pasionat de arme, iar Jack - de electrocasnice, componente stereo şi alte asemenea, dar amândoi iubeau banul.

— Amândoi..., începu ea, dar nu mai avu curajul să continue.

— A, şi doamnă detectiv LeAnn?

— Audrey...

În venea să vomite, ar fi vrut să pună capăt acestei conversaţii, să meargă să verse, iar apoi să se înfăşoare într-un pled şi să se ducă înapoi la culcare.

— Doamnă dragă, dacă aş fi în locul dumneavoastră, nu aş aminti numele meu de faţă cu Noyce. Individul e un supravieţuitor şi va vrea să dea uitării trecutul, dacă înţelegeţi ce vreau să spun...

Audrey îi mulţumi, apăsă pe butonul de încheiere a apelului, după care făcu exact ce ştia că o să facă. Se năpusti în baie şi îşi goli conţinutul stomacului, acidul cafelei provocându-i arsuri pe gâtlej. Apoi se spălă pe faţă. Tot ce îşi mai dorea acum era să se acopere cu vechea pătură albastră, de pe canapeaua din sufragerie. Dar era timpul să plece la biserică.

100

Prima Biserică Abisiniană a Noului Canon era o clădire de piatră, altădată grandioasă, care treptat, de-a lungul anilor, se deteriorase. Pernuţele de catifea din strană, care aveau mare nevoie să fie înlocuite, fuseseră peticite în prea multe locuri cu bandă adezivă, înăuntru era întotdeauna frig, fie vară, fie iarnă. De vină erau pereţii şi pardoseala de piatră, asta pe lângă faptul că fundaţia clădirii era degradată şi încălzirea adecvată a interiorului cavernos ar fi costat o avere.

În dimineaţa asta, publicul era destul de redus ca număr, aşa cum era, de altfel, în majoritatea duminicilor, cu excepţia zilelor de Paşte şi de Crăciun. Erau chiar şi câţiva albi rătăciţi: vreo doi obişnuiţi ai locului, care păreau să găsească aici mijloacele de subzistenţă pe care nu le găseau în congregaţiile albilor. Familia LaTonyei nu venise, ceea ce nu era deloc o surpriză, de vreme ce ei veneau aici doar de câteva ori pe an. La începuturile căsniciei lor, Leon o însoţea pe Audrey la biserică, până când o anunţase că aşa ceva nu era pentru el. Nici măcar nu ştia dacă în dimineaţa asta soţul ei dormea până târziu sau dacă făcea altceva - orice ar fi fost acel altceva.

Leon era doar unul dintre motivele pentru care Audrey îşi simţea astăzi inima împovărată. Mai era şi Noyce. Vestea aceea o bulversase complet. Se simţea trădată de acest om, care fusese prietenul şi susţinătorul ei şi care îşi ascunsese până acum adevărata faţă. Asta o dezgusta foarte tare.

Însă oricât ar fi tulburat-o această nouă descoperire, ea o şi elibera, în acelaşi timp. Pentru că acum nu mai avea motive să sufere pentru că îl trăda, pentru că îşi continua ancheta fără ştirea lui, pentru că se ferea de el. Ştia că într-

adevăr nu avea de ales. Indiferent dacă Stratton Corporation îl avea cu ceva la mână pe Jack Noyce, dacă el îi dezvăluise fostului său partener detalii legate de desfăşurarea anchetei - sau dacă era pur şi simplu compromis, încolţit, de lucrurile pe care le ştia Rinaldi despre el - cert era că el încercase să pună beţe în roate anchetei. Se gândi din nou la nenumăratele discuţii pe care le avusese cu el despre acest caz, la sfaturile pe care el le împărţea cu atâta generozitate. La felul în care o avertizase să acţioneze cu mare grijă, atenţionând-o că nu dispunea de suficiente probe pentru a-i aresta pe Conover şi pe Rinaldi. Şi cine putea şti ce altceva mai făcuse pentru a încetini ritmul investigaţiei, pentru a o împiedica să înainteze? Oare ce resurse blocase el pe tăcute? Oricare ar fi fost adevărul, Audrey nu-i putea spune lui Noyce că ea şi Bugbee erau pe punctul de a obţine un mandat de arestare pe numele directorului general şi al directorului de la paza companiei Stratton. Noyce nu trebuia să afle absolut nimic, altminteri cu siguranţă l-ar fi anunţat pe Rinaldi şi ar fi făcut tot ce-i stătea în putinţă pentru a împiedica arestarea.

Dar aici, cel puţin, Audrey se simţea împăcată cu sine, primită cu braţele deschise şi iubită. Toată lumea îi dădea bună dimineaţa, chiar şi oameni cărora nu le ştia numele - domni galanţi, tineri politicoşi, tinere încântătoare, mame grijulii şi bătrâne drăguţe, cu părul alb. Maxine Blake era îmbrăcată în alb din cap până în picioare şi purta o pălărie bogat împodobită, care arăta cam ca o găleată întoarsă, cu nişte rămurele albe care ieşeau din ea şi o înconjurau, precum inelele unei planete. Bătrâna o cuprinse în braţe pe Audrey, apăsând-o la pieptul ei enorm şi învăluind-o într-un nor de parfum, căldură şi dragoste.

— Dumnezeu e bun, spuse Maxine.

— Tot timpul, răspunse Audrey.

Slujba începu cu o întârziere de mai bine de douăzeci de minute. „După ora persoanelor de culoare”[69], spunea gluma. Componenţii corului - îmbrăcaţi în splendidele lor robe roşu cu alb - se îndreptară spre altar, bătând din palme şi cântând „Există un drum către Rai”. După aceea fură acompaniaţi de orga electrică, apoi de trompetă şi tobă, după care Audrey începu şi ea să cânte, împreună cu majoritatea celorlalţi. Îşi dorise întotdeauna să cânte într-un cor, însă vocea ei nu avea nimic special. Şi totuşi, observase ea, unele dintre femeile din cor aveau voci subţiri şi de cele mai multe ori cântau fals. Unele aveau nişte voci spectaculoase, ce-i drept. Cât despre bărbaţi, cei mai mulţi dintre ei cântau pe o tonalitate răsunătoare de bas, însă tenorul cânta mai degrabă fals.

Ca întotdeauna, pastorul Jamison îşi începu predica strigând: „Dumnezeu e bun!” la care toată lumea răspunse: „Întotdeauna”. Repetă şi lumea răspunse din nou. Predicile lui erau întotdeauna rostite din inimă, de regulă inspirate, şi nu ţineau niciodată foarte mult. Nu se remarcau prin originalitate, însă. Audrey auzise că pastorul le lua de pe internet, de pe site-urile baptiste care postau modele de predici. La un moment dat, când i se imputase lipsa de originalitate, pastorul Jamison replicase: „Mulg o mulţime de vaci, dar îmi aleg propriul unt”. Lui Audrey îi plăcuse răspunsul lui.

Astăzi, el spunea povestea lui Iosua şi a armatelor din Israel care duceau războiul cel drept, luptându-se cu cinci dintre împăraţii Canaanului pentru cucerirea pământului făgăduinţei. Povestea cum împăraţii îi făcuseră jocul lui Iosua, intrând în bătălie împreună.

Cum că nu Bunul Dumnezeu purta acest război, ci poporul lui Israel. Cei cinci împăraţi încercaseră să se

---

69 Expresie folosită de americani cu referire la clişeul conform căruia persoanele de culoare întârzie frecvent. (n.tr.)

ascundă într-o peşteră, dar Iosua poruncise ca intrarea în peşteră să fie astupată. Iar după ce bătălia a fost câştigată, Iosua i-a scos pe împăraţi din peşteră, din locul lor de ascunzătoare, şi i-a umilit, poruncindu-le căpeteniilor sale să-şi pună picioarele pe grumajii lor. Pastorul Jamison spunea că nu există ascunzătoare. „Nu ne putem ascunde de Dumnezeu, afirma el. „Singurul refugiu unde nu ajunge Dumnezeu este Iadul.”

Aceste cuvinte o făcură să se gândească, aşa cum făcuse de multe ori, la Nicholas Conover şi la inscripţia aceea care fusese scrisă în mod repetat pe pereţii interiori ai casei lui. Nu există ascunzătoare.

Putea fi o perspectivă înspăimântătoare, aşa cum, fără îndoială, Conover aflase pe pielea lui. Nu există ascunzătoare... În faţa a ce? În faţa unui adversar fără chip, a unui urmăritor? În faţa vinovăţiei sale, a păcatelor sale?

Bine, dar aici, în biserică, cuvintele „nu există ascunzătoare” se doreau a fi o dojană aspră, însă, în acelaşi timp, încurajatoare.

Cu vocea sa cea mai impunătoare, pastorul recită din Pilde 28: „Cel ce îşi ascunde păcatele nu propăşeşte, iar cel ce le mărturiseşte şi se lasă de ele va fi mântuit”.

Şi pentru că fiecare dintre predicile pastorului Jamison era concepută în aşa fel încât să poarte un mesaj pentru absolut oricine din congregaţia sa, Audrey se gândi la Nicholas Conover. La împăratul care se ascundea în peştera sa.

Dar nu exista ascunzătoare. Andrew Stadler avusese dreptate, nu?

Pastorul Jamison şopti ceva către cor, care trecu direct la o interpretare plină de viaţă a cântecului *Aici nu există ascunzătoare.* Solista era Mabel Darnell, o femeie corpolentă, care cânta şi se balansa precum Aretha Franklin şi Mahalia Jackson la un loc. Organistul, Ike Robinson, era chiar în faţă, la vedere, nu pitit pe undeva, aşa cum era de

regulă organistul în alte biserici pe care le vizitase Audrey. Era un bărbat la vreo optzeci de ani, cu părul alb şi pielea închisă la culoare, cu o privire plină de expresivitate şi un zâmbet încântător.

Purta un costum alb şi arăta precum Contele Basie[70] - aşa i se păruse lui Audrey întotdeauna.

„M-am dus la stâncă să-mi ascund chipul, cânta Mabel, bătând din palme, dar stânca mi-a strigat: «Nu există ascunzătoare!»„

Degetele durdulii ale Contelui Basie alergau de la un capăt la altul al claviaturii, făcând sincope, transformând totul într-o muzică ritmată de jazz, iar restul corului îi ţinea isonul la „stâncă", „chipul", „mi-a strigat" şi „nu există ascunzătoare nu există ascunzătoare nu există ascunzătoare".

Audrey simţi un fior străbătându-i trupul, un freamăt uşor care îi traversa şira spinării, ca un şoc electric.

În clipa în care corul îşi încheie cântarea, în timp ce coardele orgii încă răsunau, vocea pastorului Jamison bubui: „Prieteni, nici unul dintre noi nu se poate ascunde de Dumnezeu. «Şi împăraţii pământului, şi domnii, şi căpeteniile oştilor, şi bogaţii, şi cei puternici, şi toţi robii, şi toţi slobozii - vocea lui crescu treptat, până ce amplificatoarele protestară cu un sunet strident - s-au ascuns în peşteri şi în stâncile munţilor»„. Aici, vocea lui coborî până la şoaptă: „«Strigând munţilor şi stâncilor: căderi peste noi şi ne ascundeţi pe noi de faţa Celui ce şade pe tron şi de mânia Mielului. Că a venit ziua cea mare a mâniei lui; şi cine are putere ca să stea pe loc?»„

Pastorul făcu o pauză, pentru a da de înţeles congregaţiei sale că slujba se terminase. Apoi îi invită pe cei care doreau să vină la altar, pentru o clipă de rugăciune personală. Ike

---

70 William „Count" Basie (1904-1984) - pianist american de muzică de jazz, organist, lider de orchestră şi compozitor. (n.tr.)

Robinson, care ieşise din rolul Contelui Basie, cânta acum încet la orga sa, în timp ce vreo zece-douăsprezece persoane se ridicară din strană şi îngenunchează în faţa altarului; dintr-odată, Audrey simţi impulsul de a face acelaşi lucru, deşi nu mai făcuse asta de la moartea mamei ei. Urcă acolo şi îngenunche între Maxine Blake şi pălăria ei cu enormele inele de Saturn, şi o altă femeie, Sylvia-nu-ştiu-cum, al cărei soţ murise de curând, în urma unor complicaţii ale unui transplant de ficat, lăsând-o singură cu patru copii mici.

Sylvia-nu-ştiu-cum trecea printr-o perioadă înfiorătoare. Iar Audrey? Ce motive avea ea să se plângă? Problemele ei erau infime, dar îi împovărau sufletul, aşa cum fac mereu problemele minore, până ce problemele cu adevărat importante îşi fac loc în viaţa ta şi le înlătură pe cele mici.

Ştia că lăsase ca furia ei faţă de Leon să mustească înlăuntrul ei şi îşi amintea cuvintele din Efeseni 4:26: „Soarele să nu apună peste mânia voastră, nici nu daţi loc diavolului”. Şi mai ştia că era momentul să dea drumul mâniei acumulate şi să-l înfrunte pe soţul ei odată pentru totdeauna.

Ştia că durerea şi dezamăgirea ei faţă de Jack Noyce ar fi putut să nu se vindece niciodată, dar asta nu avea să o împiedice să facă ceea ce se cuvenea să facă.

Se gândi la biata fetiţă a lui Nicholas Conover şi avu în faţa ochilor imaginea copilei bâjbâind pe clapele pianului - chipul acela frumos şi dornic de afecţiune. Fetiţa care nu demult îşi pierduse mama, iar acum urma să-şi piardă şi tatăl.

Iar gândul ăsta era cel mai chinuitor dintre toate: să ştie că avea s-o lase orfană pe copila aceea.

Începu să plângă - un plâns care îi zguduia umerii şi făcea ca lacrimile fierbinţi să-i curgă şiroaie pe obraji. Cineva o mângâia pe umăr şi o consola, iar Audrey se simţi iubită.

La ieşirea din biserică, în lumina mohorâtă a zilei, Audrey îşi scoase mobilul din poşetă şi îl sună pe Roy Bugbee.

101

Auzi bârâitul gutural al motorului unei maşini intrând pe alee. Leon? Nu, maşina lui Leon nu suna aşa. Leon bătea străzile ca un motan în călduri. Şi asta într-o zi de duminică. Audrey simţi un val de indignare, de hotărâre interioară.

Dădu la o parte perdeaua vaporoasă din camera din faţă. Bugbee. Rânjetul acela răutăcios.

— Până la urmă, te-ai hotărât să acţionezi, aşa-i?

Îl invită în camera din faţă, unde el se aşeză pe scaunul lui Leon, iar Audrey în faţa lui, pe canapea. Piciorul lui Bugbee se lovi de ceva şi vreo două sticle maronii se clătinară.

El se uită în jos.

— Tragi la măsea, Aud? Presiunea a devenit insuportabilă pentru tine?

— Nici măcar nu-mi place gustul berii, spuse ea, jenată. Deci?

— A apărut o problemă.

— O, nu!

— E de bine. Prietenul nostru Eddie s-a hotărât să-l înfunde pe Conover.

— Ce înseamnă asta, mai exact?

— Vrea să facă un aranjament.

— Ce anume ţi-a spus?

— Nici pe dracu'! Doar că e posibil să aibă nişte informaţii care ne-ar putea interesa.

— Trebuie să ne arate marfa.

— Mai întâi vrea să facă înţelegerea. Pun pariu că e amestecat şi el în treaba asta.

Ea se gândi o clipă.

— Şi dacă el a apăsat pe trăgaci, şi nu Conover?

— Asta e situaţia! Dacă îl denunţă pe Conover pentru complicitate, îi avem la mână pe amândoi!

— A aflat despre identificarea armei.

Se auzi un alt motor de maşină pe alee. Trebuia să fie Leon.

— I-ai spus tu ceva? Pentru că eu n-am suflat o vorbă.

Ea clătină din cap şi îi povesti de telefonul primit din Grand Rapids.

— Dracu' să-l ia pe Noyce! izbucni Bugbee. Ce ţi-am spus eu ţie?

— Ce mi-ai spus?

— Nu mi-a plăcut niciodată de el.

— Asta pentru că nici el nu te place pe tine.

— *Touché.* Dar nu asta voiam să spun. El şi Eddie Rinaldi se au cu ceva la mână unul pe celălalt. Acum s-ar părea că-l avem cu ceva la mână pe Noyce.

— Eu, una, n-am de gând să intru în jocul ăsta, declară Audrey ferm.

— Isuse! izbucni Bugbee. Ce dracu' rost are să te comporţi ca o mironosiţă într-un moment ca ăsta?

— Ce-ar fi să-ţi explic mai pe înţelesul tău? Dacă tu vrei să-l înfrunţi deschis pe Noyce, n-ai decât! Eu n-am nimic împotrivă. Dar eu pun pariu că el ştie că noi am aflat.

— Crezi?

— Ştie că am luat legătura cu cei din Grand Rapids. Ştie că eu sap adânc. În orice caz, dacă tu vrei să îl joci pe degete mai târziu, mie chiar nu-mi pasă! Mi se rupe inima pentru el, dar în momentul ăsta nu mă gândesc decât la cazul pe care îl avem de rezolvat şi cum putem să-i dăm de cap. Eu mi-am propus să-l ignor, să-l evit, să pun la punct

toate formalităţile de arestare cât mai discret cu putinţă, ca să nu-i dau ocazia să îl anunţe pe Rinaldi.

Bugbee ridică din umeri, recunoscându-se învins.

— Şi să-ţi mai spun ceva: Eu nu vreau să închei o înţelegere cu Rinaldi.

— Asta e o idioţenie, protestă Bugbee. El e cheia noastră în acest caz.

— Doar tu o ţineai întruna cum că treaba e ca şi rezolvată, nu? De ce vrei acum să renunţi atât de uşor?

— Asta nu înseamnă că renunţ, spuse Bugbee.

— Serios? Eu vreau să-i acuz pe amândoi de crimă - juriul va decide dacă a fost cu premeditare sau fără. Aşa o să avem într-adevăr posibilitatea de a negocia. O să punem mai târziu lucrurile în ordine.

— Carevasăzică, acum crezi şi *tu* că treaba e ca şi rezolvată, aşa-i?

— Aproape. Mâine-dimineaţă la prima oră, o să iau din nou legătura cu psihiatrul lui Stadler.

— E puţin cam târziu pentru asta, nu crezi?

— Deloc. O să avem un as puternic în mânecă pentru procuratură dacă îl convingem să depună mărturie în sprijinul faptului că Stadler era bolnav mintal, poate chiar periculos. Dacă reuşim să obţinem aprobarea lui, vom obţine cu siguranţă mandatele de arestare.

— Parcă a refuzat deja să discute cu tine.

— Nu mă dau bătută.

— Nu-l poţi obliga.

— Nu, dar îl pot convinge. Sau pot încerca, măcar.

— Tu chiar crezi asta?

— Ce să cred?

— Că Stadler era periculos.

— Nu mai ştiu ce să cred. Presupun că Conover şi Rinaldi aşa au crezut. Dacă îl atragem pe psihiatru de partea noastră, avem mobilul crimei. Pe urmă, oricât ar fi de şmecher avocatul pe care şi-l găseşte Nick Conover, el o să

aibă un drum tare anevoios de străbătut. Iar odată ajunşi acolo, cu siguranţă n-o să mai avem nevoie de nici o înţelegere cu Eddie. Înţelegi?

— Adică aruncăm zarurile?

— Uneori trebuie s-o faci şi pe-asta! spuse ea.

— Tu nu vrei să-l perpeleşti pe Noyce la foc mic, aşa cum vreau eu?

Ea clătină din cap.

— Nu sunt furioasă. Sunt... Audrey reflectă o clipă: Sunt dezamăgită. Sunt tristă.

— Ştii ceva? Întotdeauna am fost de părere că voi ăştia, maniacii care îl veneraţi pe Isus, glumiţi într-un fel sau altul. Dar acum mi se pare că vorbeşti cât se poate de serios cu treaba asta, cu făcutul de bine. Să fii bun. Aşa e?

Ea râse.

— Nu să fii bun, Roy. Ci să încerci să fii bun. Tu ai impresia că Isus e un fel de... Audrey îşi căută cuvintele: Un fel de nătâng? Nu. Era un dur. Trebuia să fie.

Bugbee zâmbi, iar pielea din jurul ochilor lui făcu riduri. Audrey încercă să-i descifreze expresia de pe chip, nu era sigură dacă nu cumva întrezărise un uşor licăr de admiraţie.

— Isus, durul. Îmi place asta.

— Tu când ai fost ultima oară la biserică, Roy?

— A, nu. Nu începe cu astea. Hai să stabilim un lucru: Aşa ceva n-ai să vezi! Făcu o pauză, apoi: în afară de-asta, mi se pare că Isus cam are de lucru în propria ta ogradă.

Atinsă în punctul vulnerabil, Audrey nu răspunse.

— Îmi pare rău, spuse Bugbee după câteva secunde. Am întrecut măsura.

— Nu-i nimic, spuse ea. S-ar putea să ai dreptate.

102

Aerul era uşor răcoros, zilele de toamnă erau deja atinse de izul iernii care se apropia. Cerul era cenuşiu şi rău-prevestitor, ameninţând să rupă zăgazul norilor în orice clipă.

Totuşi, în sufragerie, unde citea Audrey, era cald, aproape sufocant. După plecarea lui Bugbee, ea făcuse focul în şemineu, primul din sezonul ăsta. Lemnul de pin se aprinsese imediat, lucru care o încântase, iar acum vreascurile trosneau tare, făcând-o să tresară în răstimpuri, pe când zăbovea la vreun pasaj care n-o lăsa să treacă mai departe.

Deschise Biblia la Evanghelia după Matei şi îşi deplânse prietenul pierdut. Se gândi, de asemenea, la Leon, şi la discuţia deschisă pe care urma s-o aibă cu el. Acum era şi mai hotărâtă să nu se lase pradă mâniei şi reproşurilor.

Noyce şi Leon... Nu semănau câtuşi de puţin, dar amândoi erau nişte bărbaţi slabi de înger. Leon era un om rătăcit, dar era omul pe care ea îl iubea. Ştia cât de pripită era în a-i judeca pe ceilalţi. Poate că venise vremea să înveţe să ierte. Acesta părea să fie sensul pildei robului nemilostiv din Evanghelia după Matei.

Unul dintre robii unui împărat îi datora acestuia o sumă mare de bani. Împăratul urma să-l vândă pe sclavul respectiv şi pe familia lui, pentru a recupera banii. Dar atunci când sluga a început să-l implore, împăratului i s-a făcut milă şi l-a iertat de datorie. Nu la multă vreme după aceea, robul a întâlnit un alt sclav al împăratului, care îi datora *lui* nişte bani. Şi ce a făcut el atunci? L-a înşfăcat pe datornic de gât şi i-a cerut numaidecât plata. Auzind acestea, împăratul l-a chemat la el pe ingrat şi i-a spus: „Rob viclean! Eu ţi-am iertat toată datoria, fiindcă m-ai

rugat. Oare nu se cădea să ai şi tu milă de tovarăşul tău, cum am avut eu milă de tine?”

Se auzi clinchetul unei chei răsucite în broasca uşii de la intrare.

Leon. Se întorsese de pe unde plecase fără să-i spună.

— A, bună, Piticule, o salută el de cum intră. Ai făcut focul. Ce bine!

Ea încuviinţă din cap.

— Ai plecat devreme.

— S-ar părea că o să plouă zdravăn afară.

— Unde ai fost, Leon?

El schimbă imediat direcţia privirii.

— Trebuie să mai ies din casă din când în când. Îmi face bine.

— Vino şi stai aici. Trebuie să vorbim.

— Hopa! spuse el. Astea sunt cuvinte pe care nici un bărbat n-ar vrea să le audă vreodată.

Cu toate acestea, el se aşeză pe scaunul lui preferat, părând extrem de stânjenit.

— Chestia asta n-are să mai continue, începu ea.

El dădu din cap afirmativ.

— Ei bine?

— Ei bine, ce? întrebă el.

— Am citit câte ceva din Biblie.

— Văd. Vechiul sau Noul Testament?

— Hmm?

— Din câte îmi aduc eu aminte de pe vremea când mergeam la biserică, Dumnezeul din Vechiul Testament e un tip destul de critic.

— Nici unul dintre noi nu e perfect, iubitule. Iar Biblia ne povesteşte şi despre situaţia în care Isus a refuzat să condamne o femeie adulteră, care era pe punctul de a fi omorâtă cu pietre.

— Unde vrei să ajungi?

— Vrei să-mi spui şi mie ce-ai de gând?

— A, spuse el cu un chicotit care crescu treptat în intensitate. Ştiu, adăugă el, în timp ce chicotitul acela se transformă într-un hohot în toată regula. Ţi-a băgat sor-mea idei tâmpite în cap?

— Ai de gând să-mi dai şi mie o explicaţie? Sau asta e ultima discuţie pe care o mai avem?

— Of, Piticule...

Bărbatul se ridică de pe scaunul său şi se aşeză lângă soţia lui pe canapea, cuibărindu-se aproape de ea. Audrey rămase uluită, dar nu îi întoarse îmbrăţişarea, ci stătu pur şi simplu acolo, nemişcată, mânioasă şi confuză. O sticlă se rostogoli sub canapea. Audrey întinse mâna şi o luă. O sticlă maro de bere. O ridică.

— Despre asta e vorba sau e o femeie la mijloc? vru ea să ştie.

El râdea, amuzându-se, iar furia ei creştea treptat.

— Ţie ţi se pare amuzant?

— Halal detectiv mai eşti şi tu! spuse el în cele din urmă. Aia e o sticlă de băutură răcoritoare.

— A... Ai dreptate, spuse ea, jenată.

— N-am mai băut nimic de şaptesprezece zile. N-ai remarcat?

— Oare?

— Iertarea este pasul al nouălea. Eu mai am mult până acolo.

— Pasul al nouălea?

— La pasul al optulea întocmim o listă cu toţi cei care au avut de suferit de pe urma noastră şi consimţim să ne reparăm greşelile faţă de ei. Şi asta va trebui să fac. Ştii că nu m-am priceput niciodată la liste.

— Tu... Cum de nu mi-ai spus până acum că te-ai înscris în programul Alcoolicilor Anonimi?

Acum venise rândul lui să se jeneze:

— Poate am vrut să mă asigur că nu e doar o hotărâre de moment...

— Of, iubitule, spuse ea, cu ochii înotându-i în lacrimi. Sunt atât de mândră de tine!

— Hei, Piticule! Nu e cazul să te umili prea tare în pene! Încă n-am trecut de cel de-al treilea pas.

— Care ce spune?

— Să fiu al dracu' dacă ştiu! mărturisi Leon.

Puse o mână mare, noduroasă, pe chipul femeii, îi şterse lacrimile şi se aplecă să o sărute. De data asta, Audrey îi răspunse la sărut. Aproape că uitase senzaţia aceea, cum era să-l sărute pe soţul ei, dar acum îşi amintea - era o senzaţie foarte plăcută.

Se ridicară amândoi şi se duseră în dormitor. Afară începu să plouă, dar în aşternutul lor era cald şi bine. De dimineaţă, ea avea să se trezească devreme şi să întocmească formalităţile pentru obţinerea mandatelor de arestare pe numele lui Eddie Rinaldi şi Nicholas Conover.

103

În drum spre biroul procurorului, Audrey auzi vocea lui Noyce strigând-o.

Bărbatul stătea în uşa biroului său, făcându-i semn să intre. Audrey se opri doar o clipă.

— Audrey, spuse el cu o voce schimbată. Trebuie să vorbim.

— Mă grăbesc, Jack. Îmi pare rău.

— Ce s-a întâmplat?

— Eu... Aş prefera să nu-ţi spun. Sprâncenele lui se ridicară a mirare.

— Audrey?

— Trebuie să plec, Jack. Îmi pare rău. El întinse mâna şi o atinse pe umăr.

— Audrey, începu el, nu ştiu exact ce ţi-au spus despre mine, dar... Ştia. Normal că ştia. Ea îl fixă cu o privire fermă.

— Te ascult, îi spuse.

Noyce trase aer în piept, se înroşi la faţă şi apoi zise:

— La dracu'! N-am nevoie de mila ta.

Se întoarse şi intră în biroul lui, iar ea grăbi pasul, văzându-şi de drum.

*

Obişnuitul rânjet batjocoritor al doctorului Aaron Landis se transformase într-o încruntătură de nedescris.

— Am mai discutat o dată despre asta, doamnă detectiv. Mi-aţi mai cerut şi în discuţia anterioară să încalc politica de confidenţialitate în cazul dosarului domnului Stadler. Dacă vă imaginaţi cumva că insistenţa dumneavoastră mă va face să-mi schimb...

— Sunt convinsă că sunteţi la curent cu *Principiile eticii medicale,* publicate de Asociaţia Psihiatrică Americană, în ceea ce priveşte confidenţialitatea.

— O, vă rog...

— Sub constrângerea legii, este permisă dezvăluirea de informaţii confidenţiale relevante în legătură cu un pacient.

— Dacă îmi amintesc bine, acolo este vorba despre o constrângere legală „expresă”. Aveţi cumva un ordin judecătoresc?

— Dacă ţineţi neapărat, voi face rost de unul. Dar acum fac apel la dumneavoastră nu în calitate de apărător al legii, ci ca om.

— Înţeleg că nu-i acelaşi lucru...

Ea ignoră ironia lui.

— Din punct de vedere etic, aveţi dreptul să depuneţi mărturie în legătură cu istoricul bolii lui Andrew Stadler, mai ales dacă aveţi interesul să ne ajutaţi să îl aducem pe asasinul lui în faţa justiţiei.

Pleoapele lui Landis se plecară, semn că era adâncit în gânduri.

— Ce legătură are una cu alta?

— Păi, vedeţi dumneavoastră, doctore Landis, l-am găsit pe asasinul lui Andrew Stadler.

— Şi cam cine ar fi acela?

Tonul lui flegmatic, atent calibrat, nu reuşi să ascundă o curiozitate firească.

— Asta nu vă pot spune până ce nu vor fi formulate acuzaţiile. Dar am să vă rog să depuneţi mărturie în sprijinul faptului că Andrew Stadler devenea, uneori, violent.

— N-am s-o fac.

— Domnule doctor Landis, nu înţelegeţi ce este în joc aici?

— Nu voi depune mărturie în acest sens, insistă Landis.

— Dacă refuzaţi să vorbiţi în apărarea acestui om, spuse Audrey, e posibil ca ucigaşul lui să rămână nepedepsit. Acest lucru chiar nu contează pentru dumneavoastră?

— Dumneavoastră vreţi ca eu să declar că Stadler avea manifestări violente, iar eu n-am de gând să declar aşa ceva. Nu pot. Nu pot spune ceea ce îmi impuneţi dumneavoastră să spun - pentru că nu este adevărat!

— Cum adică?

— N-am remarcat la el nici un fel de înclinaţii spre violenţă.

— Ce vă face să spuneţi asta?

— Eu nu v-am spus absolut nimic.

— Mă scuzaţi?

— N-aţi auzit nimic din toate astea de la mine. Se scărpină pe bărbie: Andrew Stadler era un om trist, profund tulburat. Un om cu multe frământări. Dar nu şi violent.

— Domnule doctor Landis, bărbatul care l-a ucis îl considera răspunzător de un atac extrem de sadic, respectiv eviscerarea unui câine - un animal de casă. De fapt, era acuzat de o serie de atacuri la domiciliul suspectului. Acesta, suntem convinşi, este şi motivul pentru care acest om l-a ucis pe Stadler.

Landis încuviinţă, cu un licăr de înţelegere în ochi.

— Da, admise el. Ar avea o oarecare logică.

— Ar avea?

— Dacă ar fi adevărat, da. Dar eu vă pot spune cu destul de multă certitudine că Andrew Stadler n-a făcut niciodată aşa ceva.

— O clipă! La ultima noastră discuţie spuneaţi ceva despre nişte furii bruşte, despre nişte scurte episoade psihotice...

— Într-adevăr. Descriam un sindrom pe care noi îl numim tulburare de personalitate Borderline.

— Bun, dar aţi spus că un schizofrenic precum Stadler ar putea manifesta această tulburare Borderline.

— Am întâlnit cazuri, desigur. Dar nu mă refeream la Andrew Stadler.

— Atunci la cine vă refereaţi, domnule doctor?

Medicul ezită.

— Domnule doctor, vă rog!

Zece minute mai târziu, cu răsuflarea tăiată, Audrey ieşi în goană pe uşa Spitalului Districtual, cu mobilul la ureche.

104

Şedinţa specială a consiliului de administraţie era programată să înceapă la ora 14, iar până la fără un sfert, cei mai mulţi dintre cei invitaţi să participe se strânseseră în anticamera îngustă. Scott sosise primul şi vrusese numaidecât să afle despre ce era vorba. Nick primise o grămadă de mesaje telefonice de la el, toate în această dimineaţă, dar nu răspunsese. Marjorie fusese instruită să-l ţină la distanţă de biroul lui Nick.

— Nick, spune-mi despre ce este vorba, insistă Scott.

Nick observă că avea o cămaşă nou-nouţă: albă, cu colţurile gulerului foarte apropiate, arătând a cămaşă Armani, complet diferită de cămăşile acelea uzate tip Oxford, cu colţurile gulerului prinse în nasturi, pe care Scott le purta de obicei. Haide, Nick, mai spuse el. Nu pot să dau replicile dacă nu cunosc scenariul, înţelege-mă!

— Eu mă gândeam că o să fim spontani.

— Spontani, repetă Scott. Combustie spontană. Avort spontan. Anevrism aortic spontan. Clătină din cap. Nu-mi place cuvântul ăsta!

Nick îşi lăsă capul într-o parte.

— Încercăm o strategie nouă, de data asta, spuse el, pe un ton voit enigmatic.

— Nu vreau decât să te ajut, Nick.

Avea o expresie posacă în ochii cu contur violaceu.

— Iar eu chiar contez pe ajutorul tău, spuse Nick. De fapt, poţi, te rog, să-mi aduci o Cola dietetică? Fără gheaţă, dacă e deja rece.

Scott părea pe punctul de a spune ceva, când Davis Eilers - îmbrăcat în nişte pantaloni kaki şi un tricou polo alb pe sub un sacou sport albastru - înconjură cu un braţ umerii lui Scott şi îl trase deoparte.

— Şi unde este ordinea de zi? îl întrebă Todd Muldaur pe Nick când anticamera începu să se aglomereze. Dan, Davis şi cu mine am sosit aici împreună, cu avionul privat de la Fairfield şi - ce să vezi! - nici unul dintre noi n-a primit ordinea de zi!

— A, avem şi o ordine de zi, fără îndoială, spuse Nick cu un zâmbet. Doar că n-a fost tipărită.

— Eu n-am mai auzit aşa ceva. O întrunire specială a consiliului de administraţie fără o ordine de zi tipărită? Todd făcu un schimb de priviri cu Dan Finegold, după care adăugă: Sper că nu e vorba despre o măsură de panică, îi spuse el lui Nick, însoţindu-şi vorbele cu ceea ce se dorea a fi o privire de îngrijorare sinceră în ochii săi prea albaştri.

Finegold îl strânse uşor de braţ pe Nick.

— Cu răbdarea treci şi marea, corect?

— Cum merge făbricuţa de bere? se interesă Nick.

— Nici că s-ar fi putut mai bine, spuse Finegold. Cel puţin pe partea de producţie. În momentul de faţă, categoria fabricilor artizanale este destul de aglomerată.

Nick coborî vocea, ca pentru a face o confidenţă:

— Drept să-ţi spun, Rolling Rock e mai pe gustul meu. Îmi place să beau o bere prin care pot să văd.

Nick scană încăperea până îl văzu pe Scott McNally, retras într-un colţ cu Davis Eilers. Nu avea nevoie să audă discuţia ca să-şi dea seama că Eilers încerca să obţină detalii preţioase de la Scott. Răspunsul lui Scott era evident, dată fiind seria aceea de ridicări de umeri nervoase şi de clătinări ale capului.

De data asta, Todd îl luă pe Nick de umăr şi i se adresă pe o voce şoptită, încordată:

— Destul de în scurt convocarea asta, nu crezi?

— Preşedintele consiliului de administraţie are autoritatea necesară pentru a convoca o sesiune extraordinară a consiliului, îi explică Nick sec.

— Dar care e afurisita aia de ordine de zi?

Nick zâmbi forţat, dar nu răspunse.

— Ciudat, tocmai mi-am amintit ce spuneai tu despre ţestoase şi supa de ţestoasă.

Todd ridică din umeri.

— Pe mine şi pe Dan nu ne-a deranjat să ne anulăm celelalte întâlniri, dar, la naiba, în seara asta e un meci Yankees-Red Socks. Amândoi am fost nevoiţi să renunţăm la bilete. Aşa că sper că o să merite sacrificiul, ce zici?

— Categoric. Fii sigur de asta. Numai că n-am reuşit să facem rost aşa, în scurt, de cafeaua aia bună. Va trebui să treci şi tu cu vederea unele amănunte.

— Începem să ne obişnuim, replică Todd cu un rânjet, care se frânse însă o secundă mai târziu. Sper doar că ştii ce faci, mai spuse el, înainte de a lungi gâtul şi a avea un lung schimb de priviri cu Scott.

Nick o văzu pe Dorothy Devries făcându-şi intrarea. Era îmbrăcată cu un costum cu fustă de culoarea albastru regal, cu nasturi mari, gen pompon. Avea gura pungă şi îşi făcea de lucru cu broşa de argint, cu o mână ca o gheară. Nick îi făcu un semn din cealaltă parte a încăperii - un gest din toată inima, căreia ea îi răspunse cu un surâs glacial.

Nick continuă să strângă mâinile celor veniţi la şedinţă, scoţând murmure de bun venit, până ce observă că Eddie Rinaldi se afla în încăpere. Eddie se strecură discret până la el, cu o privire impacientată:

— Ştii, afurisita aia de alarmă s-a declanşat din nou.

Nick mormăi:

— Nu pot... Poţi să vezi tu despre ce e vorba?

Eddie încuviinţă cu o mişcare a capului.

— O scurgere de gaze.

— O scurgere de *gaze?*

— Au sunat cei de la firma de securitate, apoi au revenit cu un telefon, zicând că o anume „Doamnă Conover” le-a spus că se descurcă, dar eu aş zice să merg să verific. Asta dacă nu cumva te-ai însurat fără să-mi spui şi mie.

Nick clătină din cap preocupat.

— Iar Marta e plecată din ţară.

— Prietena ta?

— Nu-i acolo. Copiii ar trebui să fi ajuns acasă deja.

Eddie puse o mână pe umărul lui Nick.

— Mă duc până acolo. Nu te joci cu o scurgere de gaze.

Eddie aruncă o privire amuzată prin încăpere, înainte să se strecoare afară.

— Ei bine, ce-ar fi să mergem să ne ocupăm locurile? propuse Nick.

I se adresase lui Todd, dar vorbise destul de tare încât toţi cei prezenţi să ia cuvintele sale ca pe o invitaţie.

După câteva minute, toată lumea se aşezase în jurul imensei mese din lemn de mahon din sala de consiliu. Scott îşi făcea de lucru cu ecranul de plasmă, ridicându-l şi coborându-l nervos, ca un copil jucându-se cu un robot transformer.

Nick nu se aşează în locul lui obişnuit, în capul mesei. Lăsă locul acela liber şi se aşează pe scaunul de lângă el. Făcu un semn discret către Stephanie Alstrom, care afişa obişnuita expresie de stinghereală. Femeia îşi sprijinea mâinile pe un dosar gros.

— Aş vrea să încep prin a vă da o veste foarte bună, spuse Nick. Atlas McKenzie este partenerul nostru. Au semnat contractul de dimineaţă.

— Păi asta e *nemaipomenit,* Nick, îl felicită Todd. Bravo ţie! I-ai convins tu însuti?

— Mi-ar fi plăcut să-mi pot asuma acest merit, spuse Nick. Însă în cazul de faţă a fost nevoie să intervină Willard Osgood însuşi.

— Serios? întrebă Todd indiferent. Asta e o tactică neobişnuită pentru el.

— S-a oferit el însuşi, explică Nick. Nu i-am forţat eu mâna.

— Serios? Presupun că îi place să ne arate că, din când în când, mai poate să dea lovitura. Expresia lui Todd oscila între amuzament şi condescendenţă. Rar mai găseşti unul ca el în zilele noastre...

— Aşa e! Nick apăsă pe butonul intercomului şi i se adresă lui Marjorie: Marjorie, cred că suntem cu toţii pregătiţi. Ai putea să-l anunţi pe musafirul nostru? Ridicând privirile, Nick continuă: Ei bine, nu am convocat această şedinţă extraordinară ca să mă fălesc cu veştile bune. Avem de discutat nişte chestiuni cât se poate de serioase, care au legătură cu viitorul acestei companii. Nick se opri o clipă, după care reluă: Câţiva dintre dumneavoastră m-aţi îndemnat să analizez serios costurile de fabricaţie. M-am opus, poate chiar prea înverşunat. Acum, privind în perspectivă, noi am hotărât să începem să diversificăm baza de fabricaţie. Stratton va externaliza producţia liniilor ieftine, a articolelor de bază. În prezent, ne aflăm în negocieri cu mai mulţi fabricanţi de peste ocean, inclusiv cu nişte candidaţi puternici din China. Este vorba despre o măsură care ne poate garanta că vom rămâne competitivi pe segmentul de piaţă cel mai sensibil la preţ.

Pe chipul lui Dorothy Devries mai-mai că încolţise un zâmbet superior. Todd şi Scott rămăseseră amândoi perplecşi, ca şi cum se aflau într-un tren care trecuse de destinaţia lor, fără a opri în staţie.

— Decizia este însă alta în ceea ce priveşte liniile de lux, cele care reprezintă nucleul identităţii brandului nostru, continuă Nick. Aceste produse vor continua să fie fabricate chiar aici, în Fenwick.

— Îmi cer scuze că intervin, îl întrerupse Todd, dregându-şi vocea. Dar observ că foloseşti cuvântul „noi” şi nu ştiu la cine te referi. Vorbeşti cumva despre întreaga echipă de management? Pentru că mulţi dintre noi suntem înclinaţi să credem că e puţin cam târziu pentru jumătăţi de măsură...

— Sunt conştient de asta, îl asigură Nick, după care adăugă, ceva mai tare: După cum unii dintre cei de faţă ştiu, iar alţii nu - şi până nu de mult eu mă număram printre aceştia din urmă - anumite persoane care reprezintă firma Fairfield au purtat negocieri pentru vinderea brandului Stratton către un consorţiu denumit Pacific Rim Investors, care deţine pachetul majoritar al acţiunilor unui mare fabricant de mobilier de birou, Shenyang Industries, cu sediul în Shenzhen.

Nick nu ştia la ce fel de reacţii de uimire să se aştepte mai exact, cert este însă că nu sesiză nici una. Nu auzi decât foşnetul hârtiilor sau câteva persoane dregându-şi vocea.

Expresia lui Todd trăda mulţumire de sine.

— Pot să spun şi eu câteva cuvinte?

— Absolut, fu de acord Nick.

Todd se întoarse uşor, adresându-se celorlalţi membri ai consiliului:

— Mai întâi de toate, vreau să îi cer scuze directorului general al acestei companii pentru faptul că nu l-am consultat în privinţa încheierii acestei afaceri. Noi, cei de la Fairfield, am studiat cifrele îndelung şi cu mare atenţie şi, sincer, am văzut în acest contract o mare oportunitate - una pe care nu ne permitem s-o ratăm. Stratton a intrat într-o etapă critică. Nick Conover - şi cu această ocazie aş vrea să-l laud pentru francheţea de care dă dovadă - ne-a explicat foarte clar, la fiecare pas, că există anumite opţiuni pe care, pur şi simplu, nu le poate lua în consideraţie. Ei bine, noi îi respectăm punctul de vedere. Şi, cu siguranţă, apreciem excelenta muncă depusă în interesul companiei. Dar aceasta este o situaţie în care managementul nu poate avea ultimul cuvânt. Făcu o pauză de efect, apoi: Cea mai mare laudă pe care i-o pot aduce unui manager este să spun că pune mult suflet în ceea ce face. Todd se întoarse să îl privească pe Nick: Fără îndoială, acest lucru este

perfect adevărat în ceea ce te priveşte, Nick. Dar atunci când o firmă ajunge într-un punct de cotitură critic, trebuie făcute nişte alegeri dificile - iar ele nu mai trebuie să fie făcute cu *sufletul.*

Todd se lăsă pe spate în scaunul său Stratton de culoare neagră, părând mai viclean cu fiecare clipă.

— Asta înseamnă să treci printr-o perioadă de criză, spuse el, străduindu-se inutil să-si ascundă mulţumirea de sine. Aşa sunt dăscăliţi toţi cei de la McKinsey încă din prima zi. Cuvântul chinezesc pentru „criză" combină ideogramele cu semnificaţiile „pericol" şi „oportunitate".

— Nu mă îndoiesc, spuse Nick cu răceală. Iar cuvântul chinezesc pentru „externalizare" combină ideogramele pentru „pierdut" şi „slujbă".

— Îţi datorăm enorm, spuse Todd pe un ton plin de generozitate. Să nu crezi că nu-ţi suntem recunoscători. Sunt convins că vorbesc în numele *tuturor* atunci când afirm că apreciem tot ce i-ai oferit companiei Stratton. Numai că a venit timpul să mergem mai departe.

— Ştiu că ţie *ţi-ar plăcea* să vorbeşti în numele tuturor. Dar poate că unii dintre noi preferă să-şi exprime singuri punctul de vedere.

Acestea fiind zise, Nick se ridică în picioare şi făcu un uşor semn din cap către bărbatul înalt, cu ochelari, care tocmai îşi făcuse apariţia în încăpere.

Willard Osgood.

105

Staţia centrală de monitorizare a Cartierului Rezidenţial Fenwicke deservea şi alte trei comunităţi îngrădite din

Fenwick şi împrejurimi - Safe Harbor, Whitewood Farms şi Catamount Acres. Era o clădire joasă, fără ferestre, situată într-o zonă obscură, cu magazine şi restaurante fast-food pe marginea şoselei. Ar fi putut fi la fel de bine un depozit. Era înconjurată de un gard de plasă şi singurul element distinctiv era numărul străzii. Audrey ştia că lucrurile stăteau astfel din motive de securitate. Undeva în spate erau două imense generatoare diesel de urgenţă.

Ori de câte ori ai îndoieli, fă rost de un mandat. Nu puteai miza pe bunăvoinţa oamenilor de a coopera, nici măcar în caz de urgenţă, aşa că Audrey sunase să solicite un mandat de percheziţie şi pusese să-i fie trimis prin fax la staţia centrală de monitorizare, în atenţia directorului general al unităţii. Toate datele necesare existau la dosar, la secţia de poliţie.

Directorul adjunct de operaţiuni, Bryan Mundy, era un bărbat într-un scaun cu rotile, care se dovedise a fi extrem de cooperant. De asemenea, era o persoană foarte volubilă, ceea ce era enervant, însă Audrey dădea din cap şi zâmbea cu amabilitate, îndemnându-l pe tăcute să se grăbească. Se prefăcea a fi interesată, dar nu foarte.

Conducând-o printr-un labirint de cubiculumuri, unde mai multe persoane - femei, în cea mai mare parte - stăteau în faţa computerelor având căşti la urechi, el îşi manevra scaunul cu abilitate şi se lăuda cum că de aici se asigura şi monitorizarea alarmelor de incendiu de la un număr considerabil de firme şi locuinţe din zonă.

Povestea că erau conectaţi printr-o adresă de internet securizată la multele camere şi gherete de pază pe care le monitorizau; că puteau vizualiza live, de la distanţă, imaginile preluate de toate camerele, printr-un browser Web. În timp ce traversară o altă zonă, unde alte persoane - în majoritate bărbaţi, de această dată - se uitau la nişte imagini video pe monitoarele calculatoarelor, omul îi povesti cu mândrie şi cu nesfârşite detalii despre filigranul

digital de pe fişierele video, care asigură autentificarea pe baza aşa-numitului algoritm MD5, acesta garantând faptul că imaginea nu fusese alterată în timpul transferului.

Audrey nu înţelegea mai nimic; reţinu însă faptul că Bryan Mundy putea fi o resursă foarte bună, odată ce cazul avea să ajungă la tribunal.

Bărbatul îi mai mărturisi că se gândise şi el să-şi aleagă o slujbă ca apărător al legii, dar, în cele din urmă, balanţa înclinase în favoarea salariului din sectorul privat.

— Aici sunt stocate evenimente petrecute cu până la treizeci de zile în urmă, explică el atunci când pătrunseră într-o altă zonă, ticsită cu rasteluri mari cu servere şi diverse suporturi de stocare a datelor. Aveţi noroc, mai adăugă el. Tot ce depăşeşte această perioadă este trimis spre a fi înmagazinat în condiţii de deplină siguranţă.

Audrey îi comunică data care o interesa, iar el trase spre el cutia neagră cu suporturi de stocare a datelor, în interiorul cărora erau mai multe hard drivere conţinând fişiere video digitale cu copii de siguranţă. Îi găsi lui Audrey fişierul corespunzător intervalului dintre ora 12 şi ora 6 seara, din ziua în care fusese ucis câinele lui Nicholas Conover. Audrey obţinuse data şi ora de la secţie. Mundy îi arătă cum să identifice fişierele în funcţie de numărul camerei, dar ea îi spuse că nu ştia care anume era camera pe care o căuta. Putea fi, practic, orice cameră situată de-a lungul gardului de perimetru al cartierului Fenwicke, al cărei senzor de mişcare ar fi putut fi declanşat în respectivul interval de timp.

Şi, se gândi ea, oricine se strecurase în interiorul sau în afara cartierului Fenwicke, în intervalul din preajma măcelăririi câinelui lui Conover.

— Discul ăsta suscită foarte mult interes, observ..., spuse Bryan Mundy. Jurnalul de logare spune că directorul de la paza Stratton Corporation a venit aici acum ceva vreme şi a preluat câteva capturi video de pe el.

— Există vreo arhivă cu cadrele pe care le-a copiat?

Mundy clătină din cap, lovindu-şi absent dinţii cu un beţişor de lemn portocaliu.

— A spus că lucrează pentru Nicholas Conover, directorul general de la Stratton. Dorea să afle dacă avem vreo înregistrare din zona casei lui Conover, dar n-a avut noroc. Se pare că locuinţa lui Conover este la o distanţă destul de mare faţă de gard.

Lui Audrey nu-i luă mult să descopere o siluetă înaltă, greoaie, într-o haină care fâlfâia, purtând nişte ochelari cu rame groase, surprinsă în timp ce se apropia de gard, în imaginile captate de camera 17.

— Exact asta căuta şi el - directorul de la pază...

Da! Aşa ajunseseră el şi Conover la concluzia că Stadler fusese cel care măcelărise câinele.

Dar, după felul în care Stadler îşi întindea gâtul, după cum cerceta împrejurimile cu privirea, după întreg limbajul corpului său, Audrey realiză că el urmărea pe cineva. Nu privea în urma sa, nu-i era teamă că ar fi putut să fie urmărit. Cu siguranţă, el *urmărea* pe cineva.

Audrey ştia pe cine urmărea el. Speculaţiile doctorului Landis căpătau acum un sens limpede şi înfiorător.

— Chestia asta se poate derula înapoi cu încetinitorul? întrebă ea.

— Nu se poate derula înapoi singură, îi explică Mundy, plescăind din buze cu beţişorul în gură.

— Şi atunci cum pot vedea imaginile anterioare?

— Aşa, zise bărbatul, după care poziţionă cursorul pe imagine şi dădu dublu clic.

— Să dăm înapoi... nu ştiu... să spunem cu cincisprezece minute şi să vedem de acolo.

— Ştiţi ce camere vă interesează?

— Nu, din păcate. Oricare dintre ele, cu cincisprezece minute înainte să apară tipul ăsta.

Mundy îi făcu setările necesare şi se dădu înapoi, lăsând-o să caute printre imagini. Curiozitatea învinsese politeţea: el rămăsese acolo, să caşte gura, ca şi când n-ar fi avut altceva mai bun de făcut.

Din fericire, nu erau prea multe imagini de parcurs, de vreme ce înregistrarea era declanşată de senzorul de mişcare.

Cu şapte minute înainte ca Andrew Stadler să se caţere pe gardul din jurul proprietăţii Fenwicke, grăbindu-se de parcă ar fi fost în febra unor căutări disperate, Audrey descoperi o altă siluetă. Aceasta era mai mică, purta o jachetă de piele şi se mişca agil şi cu un scop bine determinat.

Cuvintele doctorului Landis fuseseră următoarele: „Stadler obişnuia să-şi întrerupă periodic medicaţia. Soţia lui nu a reuşit să rămână căsătorită cu el - ceea ce e de înţeles - şi şi-a abandonat copila, după care, câţiva ani mai târziu, a luat-o de la tatăl ei. O rană psihică ce s-ar fi putut vindeca, dacă fata n-ar fi moştenit o predispoziţie genetică”.

Când silueta în geacă de piele se apropie de gardul de fier forjat, îşi întoarse faţa către cameră, ca şi cum ar fi pozat. Zâmbi.

Chipul ei se zărea acum clar.

Cassie Stadler.

„Helen Stadler”, o corectase doctorul Landis pe Audrey.

„Şi-a schimbat numele în Cassie la un moment dat, în adolescenţă. I s-a părut a fi un nume mai interesant. Poate că i-a plăcut asocierea cu numele Cassandra - eroina greacă înzestrată cu darul profeţiei, căreia nimeni nu-i acorda atenţie.”

Ea fusese cea care intrase de mai multe ori prin efracţie în casa lui Nicholas Conover, pentru a picta pe pereţi inscripţii cu graffiti, ameninţătoare şi rău-prevestitoare. În

urma cronometrării, devenise clar faptul că fata fusese cea care omorâse câinele familiei Conover.

Nu tatăl ei, care o urmărise la casa lui Conover, tot aşa cum o urmărise, probabil, de multe ori până atunci.

Pentru că ştia că fiica lui era bolnavă.

Andrew Stadler ştia că Cassie suferea de această tulburare şi vorbea în mod obsesiv despre acest subiect cu doctorul Landis, învinovăţindu-se.

Cu mâini tremurânde, Audrey scoase mobilul şi îl sună pe doctorul Landis. Răspunse robotul acestuia. După semnalul sonor, ea începu să vorbească.

— Domnule doctor Landis, aici este detectivul Rhimes. Trebuie să discut urgent cu dumneavoastră.

Doctorul ridică receptorul.

— Mi-aţi spus că Helen Stadler era obsedată de ideea familiei pe care n-a avut-o niciodată, spuse Audrey, fără să-şi mai spună numele. Familii din care n-ar fi putut niciodată să facă parte, familii care o excludeau...

— Da, da, o întrerupse psihiatrul. Unde vreţi să ajungeţi?

— Domnule doctor, spuneaţi ceva despre o familie care locuia peste stradă de familia Stadler, unde Cass... Helen obişnuia să se joace tot timpul în copilărie. Cu o fetiţă pe care o considera prietena ei cea mai bună... Îşi petrecea tot timpul la ea acasă, până când familia acelei fetiţe s-a supărat şi i-a cerut să plece?

— Da.

Vocea doctorului Landis devenise gravă.

— Andrew Stadler a fost chestionat cu mulţi ani în urmă în legătură cu un incendiu domestic cu consecinţe tragice, care a avut loc peste drum de casa sa, şi în care a decedat o întreagă familie - familia Stroup. Din câte se pare, el îi ajutase cu mai multe reparaţii. A fost...?

— Da. Andrew a spus că fiica lui îi moştenise talentul tehnic şi o învăţase să repare tot felul de lucruri. Într-o noapte, după ce familia aceea îi ceruse să nu mai vină pe

acolo, ea s-a strecurat în casa lor pe uşa de la pivniţă, a deschis conducta de gaze şi, în drum spre ieşire, a aprins un băţ de chibrit.

— Dumnezeule mare! N-a fost acuzată niciodată.

— Am fost aproape sigur că asta nu era decât o fantezie de-a lui Andrew, o manifestare a obsesiei sale paranoide faţă de fiica lui. Până la urmă, cine ar fi suspectat un copil de doisprezece ani? Autorităţile au crezut că vinovatul era Andrew, dar, după câte se pare, alibiul lui s-a dovedit solid în urma anchetei. Ştiţi, ceva similar s-a petrecut şi la Universitatea Carnegie Mellon, în timpului primului an de studenţie al lui Helen. Andrew mi-a spus că fiica lui făcea parte dintr-o comunitate de fete şi că făcuse o oarecare obsesie pentru respectiva comunitate, considerând-o un fel de familie surogat. Mult mai târziu, mi-a spus el, a aflat despre o teribilă explozie de gaz care a avut loc la casa comunităţii respective, explozie în care au fost ucise optsprezece femei. Asta se întâmpla în aceeaşi noapte în care Helen s-a întors de la Pittsburgh, destul de afectată de faptul că una dintre fetele din comunitatea din care făcea parte spusese ceva prin care o făcuse să se simtă respinsă.

— Eu... Trebuie să plec, domnule doctor, spuse ea, punând capăt convorbirii.

Bryan Mundy îşi împinsese scaunul lui cu rotile până în dreptul ei şi îi făcea semne.

— Apropo de coincidenţe, începu el. Vorbeam despre casa lui Conover, când - ce să vezi? Tocmai am primit o alertă de pe sistemul acela - să tot fie zece, cincisprezece minute...

— O alertă?

— Nu, nu e vorba despre vreun hoţ sau ceva... Detectorul de gaz. Probabil vreo scurgere de gaze. Dar proprietăreasa a spus că are totul sub control.

— Proprietăreasa?

— Doamna Conover.

— Nu există nici o doamnă Conover, spuse Audrey, cu inima zbătându-i-se în piept.

Mundy ridică din umeri.

— Aşa s-a prezentat..., mai spuse el.

Dar Audrey o luase deja la goană către uşă.

106

Todd sări imediat în picioare, urmat de Eilers şi Finegold. Chipurile lor aveau o expresie de cordialitate îngrijorată.

— Vă deranjează dacă particip şi eu? întrebă Osgood pe un ton aspru.

— Willard! exclamă Todd. Habar nu aveam că vii şi tu. Se întoarse către Nick: Vezi? Implicarea personală. Unii oameni nu se dezmint niciodată!

Osgood îl ignoră, ocupând scaunul liber din capătul mesei de consiliu.

— N-o să se încheie nici o vânzare, anunţă Nick. Vânzarea este prejudicioasă atât pentru Stratton, cât şi pentru Fairfield. Şi noi am analizat cifrele - când spun „noi”, mă refer la Willard şi la mine - şi aceasta este concluzia la care am ajuns.

— Pot să spun şi eu ceva? întrebă Todd.

— Aici este vorba despre o oportunitate, interveni Scott. E o ocazie cu care nu ne mai întâlnim a doua oară.

— O oportunitate? întrebă Nick. Sau un pericol? Făcu o pauză, întorcându-se spre Stephanie Alstrom: Stephanie, ne spui câteva cuvinte? Ştiu că nu ţi-am acordat suficient timp pentru a pregăti o prezentare în PowerPoint, dar poate te descurci cu metoda tradiţională.

Stephanie Alstrom începu să sorteze foliile cu documente din dosarul ei, făcând trei stive separate alături.

— Aici este principala învinuire şi legea penală referitoare la încălcările cele mai flagrante, începând cu legile federale, începu ea pe tonul cel mai sec posibil. Aici este Legea mituirii demnitarilor străini, din 1999, Art. 43, şi Legea internaţională antimită şi pentru concurenţă loială din 1998, şi - o, Doamne! - clauzele antifraudă ale legilor vizând titlurile de valoare, Paragraful 10(b) din Legea schimburilor de titluri din 1934 şi Regulamentul 10b-5. Şi, deşi încă nu am parcurs cum se cuvine precedentele juridice, trebuie să luăm în calcul Paragraful 13(b)(5) din Legea schimburilor şi Regulamentul 13b2-l. Femeia părea din ce în ce mai tulburată. Şi, desigur, trebuie să avem în vedere Paragrafele 13(a) şi 13(b)(2)(A) din Legea Schimburilor, precum şi Regulamentele 12b-20 şi 13a. De asemenea, ar mai fi...

— Cred că am înţeles cum stau lucrurile, spuse Nick calm.

— În mare, cam asta mi-a spus şi Dino Panetta înainte să plec din Boston, tună Osgood.

— E ridicol, protestă Todd. Sângele îi revenise în obraji. Prea mult sânge. Continuă acuzator: Acestea sunt nişte afirmaţii complet nefondate, cu care nu sunt de acord...

— Todd? Pe chipul colţuros al lui Osgood apăru o expresie plină de furie. Dacă *tu* vrei să dai la peşte cu părţile tale intime pe post de momeală e una; dar să nu îndrăzneşti să pui compania în pericol! Toată noaptea m-am chinuit să găsesc răspunsul la o întrebare: oare unde am greşit? Apoi, de dimineaţă, am aflat răspunsul: Nu eu am greşit. Tu ai greşit. Ai ignorat politica companiei şi ai pariat o sumă imensă pe microcipuri - cu mult mai mare decât ar fi trebuit - şi, în consecinţă, întreaga firmă era cât pe ce să dea ortu' popii. Apoi te-ai gândit tu că ţi-ai putea salva pielea - şi pe a noastră - punând la cale o vânzare rapidă şi

murdară. Îţi căzuse o pleaşcă pe cap şi ai considerat că nu ai de dat socoteală nimănui. Ei bine, nu e chiar aşa! Osgood lovi cu palma în masă, accentuând fiecare cuvânt în parte: NU... E... CHIAR... AŞA! Ochii lui aruncau fulgere din spatele ochelarilor tip fund de sifon. Reluă: Pentru că ai pus firma Fairfield Equity Partners într-o situaţie juridică potenţial dezastruoasă. Nu-i exclus ca în următorii cinci ani avocaţii de la Comisia pentru Schimburi şi Valori Mobiliare să-şi stabilească tabăra în Federal Street şi să ia dosarele noastre la puricat. Tu ţi-ai pus în minte să prinzi peştele cel mare şi nu ţi-a mai păsat dacă ai băgat barca într-un afurisit de recif, doar ca să-ţi atingi scopul!

— Eu zic că vezi lucrurile dintr-o perspectivă mult exagerată, spuse Todd pe un ton linguşitor. Fairfield nu e în nici un pericol.

— Ei, aici ai al dracului de multă dreptate, replică Osgood. Fairfield Equity Partners este dincolo de orice suspiciune.

— Perfect, spuse Todd nu foarte sigur pe el.

— Exact, reluă Osgood. Pentru că firma noastră a acţionat într-o manieră responsabilă. A demonstrat că nu a luat parte la aceste fărădelegi. De îndată ce ne-au fost aduse la cunoştinţă abaterile săvârşite, am pus capăt oricăror relaţii cu capii afacerii - *foştii* capi, ca să le spunem lucrurilor pe nume - şi am luat toate măsurile necesare ca să ne disociem de răufăcători. Ceea ce înseamnă că am iniţiat inclusiv o acţiune juridică împotriva lui Todd Erickson Muldaur. Ai încălcat clauza proastei administrări din contractul tău cu Parteneriatul, ceea ce înseamnă - şi sunt convins că ştii şi tu asta - că partea ta se întoarce în fondul de capital.

— Glumeşti, spuse Todd, clipind de parcă ar fi avut un fir de praf în spatele uneia dintre lentilele sale albastre de contact. Mi-am investit toţi banii în Fairfield. Nu poţi declara pur şi simplu că...

— Ai semnat acelaşi contract pe care l-am semnat cu toţii. Acum nu facem decât să punem în practică prevederile sale. E singura modalitate prin care le putem demonstra celor de la FBI că suntem oameni de cuvânt. Poţi contesta decizia noastră - şi sunt convins c-o vei face. Dar cred că vei afla pe pielea ta că cei mai mulţi dintre avocaţii foarte buni vor dori să primească o parte grasă din onorariul lor în avans. Iar noi am intentat deja un proces separat împotriva ta şi a complicelui tău, Scott McNally, solicitând daune în valoare de o sută zece milioane de dolari. Am cerut ca judecătorul să plaseze în custodie fondurile pe care încercăm să le recuperăm, în aşteptarea unei hotărâri judecătoreşti, şi am primit semnale că are intenţia să facă întocmai.

Chipul lui Scott arăta ca o mască mortuară. Trăgea mecanic de o şuviţă de păr de la tâmplă. Ascultându-l pe Osgood, Nick se surprinse privind pe fereastră la iarba dulce carbonizată. Nu mai arăta ca un covor negru, lipsit de viaţă, remarcă el. Iarba nouă începuse să încolţească. Firicele verzi, minuscule, îşi făceau acum loc din pământul negru.

— Asta e o nebunie! izbucni Todd într-un vaiet piţigăiat, de parcă i-ar fi smuls cineva unghiile cu cleştele. Nu poţi face asta. Nu accept să fiu tratat astfel, Willard. Mi se datorează măcar un pic de respect. Sunt partener cu drepturi depline la Fairfield de opt ani de zile. Nu sunt un... un afurisit de *somn* cu care te joci de-a prinselea...

Osgood se întoarse către Nick.

— Ei, uite, aici are dreptate. Doar nu poţi să-l confunzi pe el cu un somn. Vezi tu, unul este un animal care stă pe fundul apei şi se hrăneşte cu hoituri...

— Iar celălalt e un peşte, completă Nick. Am înţeles. Aş mai avea de adăugat un lucru legat de afaceri. Privi la cei din jurul mesei. Acum, că viitorul companiei Stratton este

pe mâini sigure, aş dori să profit de această ocazie pentru a-mi prezenta demisia.

Osgood se întoarse să-l privească în ochi, uluit:

— *Ce face?* O, Dumnezeule!...

— Urmează să mă confrunt cu o problemă... juridică... şi nu vreau să stric reputaţia companiei.

Bărbaţii şi femeile din jurul mesei de consiliu păreau la fel de uluiţi ca şi Osgood. Stephanie Alstrom începu să clatine din cap.

Dar Nick se ridică în picioare şi îi strânse ferm mâna lui Osgood.

— Stratton a trecut prin destule neplăceri. Când vom face anunţul oficial, vom spune, pur şi simplu, că domnul Conover şi-a dat demisia „pentru a petrece mai mult timp alături de familie”. Nick făcu un semn discret cu ochiul, adăugând: Un pretext care are, în plus, meritul de a fi adevărat. Acum, pe mine vă rog să mă scuzaţi.

Nick se ridică în picioare şi ieşi din încăpere cu paşi mari şi încrezători. Pentru prima oară după mult timp, avu un sentiment real de uşurare.

Marjorie plângea, privindu-l cum îşi strânge fotografiile de familie înrămate. Telefonul ei suna în continuu, dar ea nu îl băga în seamă.

— Nu înţeleg, se plânse ea. Cred că îmi datorezi o explicaţie.

— Aşa e, ai dreptate. Nick întinse mâna către sertarul de jos al biroului lui şi scoase de acolo grămăjoara aceea de bileţele adezive prinse cu bandă de cauciuc, cu scrisul Laurei pe ele. Dar, înainte de asta, îmi găseşti şi mie o cutie?

Femeia se întoarse şi, trecând pe lângă biroul ei, ridică receptorul telefonului. Câteva secunde mai târziu, ea băgă capul pe după panoul despărţitor, cu o expresie sumbră:

— Nick, se întâmplă ceva la tine acasă...

— Se ocupă Eddie de asta.

— Păi, chestia e că... la telefon era o femeie pe nume Cathy sau Cassie, care suna de la tine de acasă. N-am înţeles numele - vorbea repede, cu o voce panicată. Spunea că trebuie să te duci acolo cât de repede poţi. Nick, nu sună deloc bine...

Nick scăpă fotografiile înrămate pe birou şi o rupse la fugă.

În drum spre parcare, el apelă numărul de acasă şi lăsă telefonul să sune îndelung.

Nu răspunse nimeni, iar asta era ciudat. Cassie tocmai telefonase de acolo... Şi, la urma urmei, ce dracu' căuta ea acolo? Plus că amândoi copiii ar fi trebuit să ajungă deja acasă, pentru a-şi face ultimele pregătiri, amândoi fiind extrem de încântaţi de perspectiva excursiei. Chiar şi Lucas, în felul lui morocănos - sau, cel puţin, aşa credea Nick.

Dar telefonul suna, iar şi iar, şi căsuţa vocală prelua apel după apel.

Bun, de cele mai multe ori Lucas nu răspundea la telefonul de acasă, preferând să lase căsuţa vocală să preia apelurile. Dar Julia răspundea mereu. Ea adora să vorbească la telefon. Şi Cassie... Numai ce sunase. Ciudat.

Nici un răspuns.

Mobilul lui Lucas? Nu-şi amintea numărul, avea prea multe numere în minte, iar la acesta nici măcar nu suna atât de des. Apăsă pe butonul verde de iniţiere apeluri al telefonului său, afişând astfel ultimele zece numere formate.

Iată-l, LUCAS MOBIL. Oare Marjorie îl introdusese în memorie? Probabil. Apăsă butonul TRIMITE, în timp ce gonea prin parcare. Vreo doi angajaţi îi făcură cu mâna în semn de salut, dar Nick nu avea timp de amabilităţi.

„La dracu', hai odată, răspunde la nenorocitul ăla de telefon! Ţi-am spus că ţi-l confisc dacă nu răspunzi, doar aşa ne-a fost înţelegerea...”

Telefonul sună de câteva ori, după care auzi vocea înregistrată a fiului lui, cu timbrul în schimbare - un mesaj concis şi plin de emfază, de numai câteva cuvinte:

„Hei, aici Luke. Care-i treaba? Lasă un mesaj.”

Urmă un bip, apoi se auzi o voce de femeie: „Vă rugăm să lăsaţi mesajul dumneavoastră după semnalul sonor. Pentru a trimite o carte de vizită, apăsaţi cifra unu...”

Nick închise telefonul. Inima îi bătea cu putere - şi nu din cauza alergăturii. Se scotoci prin buzunare în căutarea brelocului cu cheile maşinii şi apăsă pe buton pentru a o deschide, exact atunci când ajunse în dreptul portierei.

Părăsind parcarea cu scrâşnet de pneuri, Nick încercă numărul lui Eddie.

Nici un răspuns.

— Nu e aici, spuse Bugbee. Semnalul mobilului începu să se piardă... Unităţi de patrulare, dar nici urmă de Cassie Stadler acasă.

— E acasă la Conover, îl informă Audrey. Scurgere de gaze.

— Ce?

— Mă duc acolo acum. Vino şi tu. Chiar acum. Anunţă pompierii.

— Ştii sigur că e acolo?

— A răspuns la telefon când au sunat cei de la serviciul de monitorizare a alarmei. Du-te acolo, Roy. Chiar acum.

— De ce? întrebă Bugbee.

— Pleacă! Şi adu şi întăriri.

Audrey întrerupse convorbirea, evitând o discuţie în contradictoriu.

Scurgere de gaze. Familia Stroup - vecinii lui Cassie de pe vremea când ea avea doisprezece ani...

În drum spre ieşire, a aprins un băţ de chibrit.

Casa comunităţii de fete de la Carnegie Mellon, pe vremea când ea era studentă în primul an...

Au murit optsprezece tinere.

Familiile în care vrusese cu disperare să se integreze. Şi care o respinseseră una câte una.

Apoi, Audrey sună la biroul lui Nicholas Conover de la Stratton Corporation, dar i se spuse că bărbatul nu era acolo.

— Spuneţi-i că este urgent, insistase ea. E o problemă de siguranţă. Casa lui.

Atunci, vocea secretarei îşi pierduse fermitatea:

— Tocmai a plecat într-acolo, doamnă detectiv.

Firma de securitate?

Nick nici măcar nu-şi mai amintea numele ei.

O scurgere de gaze? Încercă să-şi imagineze ce însemna acest lucru. Se întâmplă ceva în casă, copiii simt miros de gaz, poate le pică fisa şi ies dracului afară din casă - de-asta nu răspunde nimeni la telefonul fix. Dar cum rămâne cu mobilul lui Lucas?

Să presupunem că, grăbindu-se să iasă din casă, a uitat telefonul înăuntru. Cu siguranţă, aceasta trebuia să fie explicaţia.

Şi Eddie?

Omul ăla trăia cu telefonul lipit de ureche. Şi atunci de ce dracu' nu răspunsese nici el?

În douăsprezece minute putea ajunge la porţile Proprietăţii Fenwicke. Asta presupunând că prindea toate semafoarele pe verde. Ambală motorul, apoi încetini un pic, păstrând o limită de maximum şaisprezece kilometri la oră peste viteza legală. Un poliţist cu exces de zel ar fi putut să-l oprească şi să încetinească şi mai mult lucrurile, chiar dacă Nick i-ar fi spus că e vorba despre o urgenţă. Iar dacă mai punea şi permisul şi talonul la socoteală, nu era exclus

ca poliţistul să decidă că trebuia să facă lucrurile şi mai pe îndelete, odată ce vedea numele posesorului.

Conduse tot drumul într-o stare de concentrare maximă, fără a da prea mare atenţie traficului din jurul lui, nedorindu-şi decât să ajungă acasă mai repede. În tot acest timp, continuă să apese pe butonul de reapelare automată, pentru a stabili legătura cu mobilul lui Eddie, dar nu obţinu nici un răspuns.

Avu un oarecare sentiment de uşurare atunci când opri în dreptul gheretei de pază. Nu văzu în jur nici un vehicul de urgenţă, nici o maşină de pompieri sau altceva - probabil nu era cine ştie ce.

Până la urmă, o scurgere de gaze nu era totuna cu un incendiu.

Oare copiii, Eddie şi Cassie fuseseră cu toţii afectaţi de gazele toxice şi de aceea nu putuseră să răspundă la telefon? Nick nu ştia dacă gazul natural putea avea un asemenea efect.

— Bună ziua, domnule Conover, îl salută Jorge din spatele geamului blindat al gheretei.

— E o urgenţă, Jorge, strigă Nick.

— Directorul dumneavoastră de la pază, domnul Rinaldi, a venit deja aici.

— Cu cât timp în urmă?

— Staţi să verific registrul...

— Nu-i nevoie. Deschide poarta, Jorge.

— Se deschide, domnule Conover.

Şi chiar se deschidea, îngrozitor de încet. Înainta milimetric.

— Nu poţi să-i măreşti un pic viteza? întrebă Nick. Jorge zâmbi încurcat şi ridică din umeri.

— Ştiţi şi dumneavoastră cum e cu poarta asta... Îmi pare rău... E şi prietena dumneavoastră aici.

— Prietena mea?

— Domnişoara Stadler? A venit şi dânsa. Acum vreo oră, cred... „Oare copiii au chemat-o pe Cassie aici? se întrebă el. De ce nu m-au sunat pe mine? Doar ştiu cum să dea de mine. E mai comod să o sune pe Cassie, nu?”

— Fir-ar a dracului de treabă! izbucni Nick, plin de frustrare. Grăbeşte mizeria aia odată!

— N-am cum să fac asta, domnule Conover. Îmi pare rău... Nick apăsă acceleratorul până în podea, iar Suburbanul se înclină în faţă, lovind barele solide, din fier, ale porţii. Se auzi un zgomot de metal îndoit, iar Nick ştiu că nu era de la poartă. Până şi nenorocitul ăsta de Suburban nu e altceva decât o cutie de tablă, se boţeşte ca un ghemotoc de folie de aluminiu. Numai aspectul e de el! La dracu'!

Cât despre poartă, aceasta nu se urni nici măcar cu un milimetru - îşi continuă pasul semeţ, impasibil, arogant, în acelaşi ritm afurisit.

Ochii lui Jorge se măriră de uimire. În cele din urmă, Nick consideră că poarta se deschisese suficient de larg ca să poată trece. Ambală din nou motorul şi auzi scârţâitul strident al metalului peste metal, în momentul în care maşina se şterse de stâlpul porţii. Reuşi totuşi să treacă, la limită.

VITEZA MAXIMĂ: 30km/h, scria pe indicator. Dracu' să-l ia!

Nici o maşină de pompieri pe stradă sau pe aleea din faţa casei. Nici o maşină de poliţie.

Poate că nu se întâmplase nimic. Reacţia lui era exagerată - nu exista nici o urgenţă, nici o scurgere de gaze, totul fusese o alarmă falsă.

Nu, dacă era o alarmă falsă, ar fi primit un răspuns până acum, măcar la unul din apelurile pe care le dăduse.

Existase, într-adevăr, o scurgere de gaze. Eddie venise, îi scosese pe copii afară, şi pe Cassie, îi salvase pe toţi, slavă Domnului că exista jigodia asta perfidă - „da, e o jigodie,

dar e jigodia *mea,* poate că până la urmă se dovedeşte a fi un prieten adevărat, poate chiar îi datorez scuze”.

GTO-ul lui Eddie era parcat pe alee, în spatele dubei. Şi Volkswagenul roşu decapotabil al lui Cassie era acolo. Ceva nu se lega. Cassie venise, venise şi Eddie, ambele maşini erau aici, plus duba. Asta înseamnă că nimeni nu i-a luat pe copii de aici, deci copiii sunt încă aici, Cassie la fel, Eddie la fel... Ce dracu'...?

Nick urcă în goană aleea cu dale de piatră care ducea până în faţa casei şi observă că toate ferestrele erau închise. De fapt, toată casa era închisă ermetic, de parcă toţi plecaseră deja, în vacanţă. Apropiindu-se de uşa de la intrare, Nick simţi miros de ouă stricate.

Mirosul de gaz.

Era adevărat. În plus, mirosul era destul de puternic dacă îl putea simţi de aici. Foarte puternic. Odorizantul acela care se adaugă la gazul natural, ca să ştii când e vorba despre o scurgere.

Uşa de la intrare era încuiată, ceea ce era puţin ciudat în cazul în care toată lumea ar fi fugit de acolo. Dar Nick nu insistă asupra acestui amănunt, în momentul de faţă neavând decât o singură preocupare. Apucă repede brelocul şi descuie uşa.

Întuneric. Strigă:

— Hei! E cineva aici?

Nici un răspuns.

Mirosul de ouă stricate era copleşitor. Aducea, probabil, destul de mult cu mirosul unui sconcs. Un val de miros, extrem de înţepător, care-ţi provoca greaţă.

— Hei?

Acum se auzeau nişte zgomote înăbuşite. Nişte bufnituri surde? De sus? Nu-şi putea da seama, casa era foarte solidă. Intră în bucătărie, dar nici acolo nu era nimeni.

Auzi nişte izbituri îndepărtate, dar apoi şi sunetul unor paşi undeva, în apropiere, iar Cassie îşi făcu apariţia, călcând rar. Părea extenuată - o epavă.

— Cass, slavă Domnului că eşti aici! Unde sunt copiii?

Ea continua să se apropie, cu paşi rari, aproape şovăitori, ţinând o mână la spate. Avea pleoapele grele de somn şi nu se uita la el - privea undeva, departe, în gol.

— Cass?

— Da, răspunse ea în cele din urmă. Slavă Domnului că sunt aici!

Dar tonul ei era plat, aproape impasibil.

Nick auzi un sunet mecanic, strident, venind de undeva. Ce dracu' ar fi putut fi?

— Unde sunt ceilalţi?

— Sunt în siguranţă, spuse ea, dar vocea ei părea stinsă, ca şi când n-ar fi fost sigură de ce spune.

— Eddie unde e?

Femeia ezită.

— E... bine şi el.

Rostise cuvintele cu greutate.

Nick făcu un pas spre ea s-o ia în braţe, dar ea se dădu un pas înapoi, clătinând din cap.

— Nu, spuse ea.

— Cassie?

Simţi un fior de spaimă, înainte ca mintea lui să-i înţeleagă rostul.

— Trebuie să ieşi de aici. Trebuie să deschidem nişte ferestre, să sunăm la pompieri. Dumnezeule, este extrem de periculos - chestia asta e incredibil de inflamabilă. Unde sunt Luke şi Julia?

Sunetul acela era tot mai rapid, tot mai ascuţit, iar Nick realiză că sursa era un dispozitiv de pe blatul de bucătărie - un mecanism pe care îl mai văzuse şi înainte: o cutie mică, galbenă, cu nişte tuburi de metal flexibile, care ieşeau din ea. Oare ce era şi ce căuta acolo?

— Mă bucur că ai sosit acasă, Nick. Ochii femeii erau încercănaţi, arătând ca nişte găuri negre. Aruncau săgeţi dintr-o parte în alta. Dar eu ştiam că ai să vii, continuă ea. Tăticul îşi protejează familia. Tu eşti un tătic bun. Nu ca tăticul meu. El nu m-a protejat niciodată.

— Cassie, o întrerupse Nick. Ce s-a întâmplat? Pari foarte speriată.

Femeia încuviinţă din cap.

— Sunt îngrozită.

Nick simţi fiori de gheaţă şi i se făcu pielea găină. Văzu în ochii ei aceeaşi privire absentă pe care o mai văzuse şi înainte, ca şi cum ea se retrăsese undeva, departe, unde nimeni n-o putea ajunge.

— Cassie, o întrebă el pe un ton blând, dar ferm în acelaşi timp, deşi se simţea sleit pe dinăuntru: Unde sunt copiii mei?

— Sunt îngrozită de *mine însămi,* Nick. Şi tu ar trebui să fii la fel.

Îşi duse mâna stângă la buzunarul cămăşii de jeans şi scoase de acolo un obiect pe care Nick îl recunoscu ca fiind bricheta Zippo a lui Lucas. Bricheta aceea ornamentată cu un craniu năpădit de păianjeni şi înconjurat de pânze de păianjen - bricheta unui adevărat fumător de canabis. Cassie deschise capacul cu o mişcare scurtă, cu o singură mână, iar degetul ei mare atinse rotiţa de aprindere.

— *Nu!* strigă Nick. Ce faci acolo, eşti *nebună?*

— Haide, Nick, doar *ştii* că sunt. Chiar nu ştii să citeşti inscripţia de pe perete? Cassie începu să cânte încetişor: „O, m-am dus la stâncă să-mi ascund chipul, dar stânca mi-a strigat: «Nu există ascunzătoare!»”

— Unde sunt, Cassie?

Sunetul acela electronic, care crescuse constant în intensitate, devenise de-acum un ţipăt strident, uniform, care aproape că-ţi străpungea timpanele. Nick îşi dădu seama unde mai văzuse cutia aceea galbenă: la subsol,

acolo unde o amplasase angajatul de la compania de gaze. Un detector de gaz combustibil. Al cărui rol era acela de a te avertiza în cazul unei scurgeri de gaze. Semnalul de alarmă devenea mai intens şi mai rapid, pe măsură ce creştea concentraţia gazului în aer. Un ţipăt uniform anunţa o cantitate periculoasă de gaze. Suficientă pentru ca totul să ia foc. Cineva adusese dispozitivul de la subsol, iar acum Nick ştia cine.

— Ţi-am spus că sunt în siguranţă, repetă ea pe o voce fără inflexiuni. Cealaltă mână - cea pe care o ţinuse la spate - veni acum în faţă, ţinând strâns uriaşul cuţit Henckels de tăiat carne, din oţel carbon, luat din suportul de cuţite din bucătărie.

Inima lui Nick bătea acum nebuneşte. „O, Dumnezeule mare, se gândi el. Şi-a pierdut minţile. Doamne-Dumnezeule, ajută-mă."

— Cassie, spuse el, apropiindu-se mai mult de ea, cu braţele deschise larg, ca pentru a o îmbrăţişa.

Dar ea ridică cuţitul şi îl îndreptă spre el. Apoi, cu mâna stângă, ridică şi bricheta, cu degetul mare pe cremene, zicând:

— Stai pe loc, Nick!

Chipul paznicului se ivi de după geamul blindat al gheretei de la intrarea pe proprietatea Fenwicke.

Vocea lui zbieră prin intercom:

— Da?

Femeia îi arătă scurt insigna de poliţist.

— E o urgenţă de competenţa poliţiei, explică ea sec.

Paznicul se uită la insignă prin geam şi activă de îndată poarta de acces.

— Isuse, Cassie, te rog, *nu...*

— Of, chiar detest partea asta..., spuse ea, şi chiar în clipa aceea Nick observă pata aceea roşie, încă umedă, de pe lama cuţitului.

Poarta înaltă, din fier forjat, începu să se deschidă. Însă atât de lent... Agonizant de lent. Audrey bătu darabana cu degetele pe volan, iar în cele din urmă spuse:

— Vă rog, faceţi ceva să grăbiţi chestia asta. Nu e timp de pierdut.

— Îmi pare rău, n-am cum s-o fac să se deschidă mai repede, spuse paznicul. Asta e ritmul în care funcţionează. Îmi cer scuze...

— Pune cuţitul jos, Cassie, o îndemnă Nick, făcând eforturi să-şi păstreze calmul, cu o voce blândă şi persuasivă în acelaşi timp.

— Când o să fiu gata, Nick. Sunt foarte obosită. Nu vreau decât să termin ce am început. Trebuie să se termine totul...

— Să termini ce ai început..., repetă Nick, ca prostit. Te rog, Cassie... Ce ai făcut cu ei? Spaima creştea în el ca marea în timpul fluxului.

„Te rog Dumnezeule nu copiii o nu Isuse nu."

— Cu cine? întrebă ea.

„Nu te rog asta nu Dumnezeule mare nu copiii."

— Cu... familia mea.

— A, e în regulă, Nick. Aşa cum ar trebui să fie o familie. În siguranţă. Protejată.

— Te rog, Cassie, şopti el, cu un nod mare în gât şi cu ochii plini de lacrimi fierbinţi. Unde îmi sunt copiii?

— Sunt la loc sigur, Nick.

— Cassie, te rog spune-mi că sunt...

Nick se opri. Nu putea rosti cuvintele *în viaţă,* nici măcar nu-şi putea permite să le gândească, pentru că alternativa era de nesuportat.

Ea îşi lăsă capul într-o parte, ciulind urechile.

— Nu-i auzi? Cum bubuie în uşă? Sunt închişi la loc sigur, în subsol. Îi auzi şi tu, ştiu că îi auzi.

Într-adevăr, acum că femeia îi atrăsese atenţia, Nick realiză că se auzeau nişte bufnituri îndepărtate. Uşa de la subsol? Aproape că răsuflă uşurat, iar genunchii i se încovoiară. Îi încuiase în subsol. Erau în viaţă, acolo jos.

De unde venea gazul.

— Unde e Eddie? mai reuşi el să îngaime.

„O, Dumnezeule, te rog... Dacă Eddie e acolo jos, cu ei, o să-i scoată el afară, o să găsească el o modalitate, poate să doboare o uşă încuiată, eventual s-o deschidă cu ceva... Al dracului subsol fără geamuri! Grilajul de aerisire e prea mic ca să se caţere şi să poată ieşi pe acolo. Dar o să găsească el o cale...”

Cassie clătină din cap.

— El nu e acolo jos. Nici în el n-am avut încredere niciodată.

Femeia agită bricheta, iar craniul îl privi chiorâş pe Nick.

— Nu face asta, Cassie. O să murim cu toţii. Te rog, Cassie, nu face asta...

Ea continuă să agite bricheta, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, cu degetul mare pe rotiţa de aprindere.

— Nu eu l-am chemat aici. Eu te-am chemat *pe tine.* Eddie nu face parte din familie.

Privirile lui Nick cercetară frenetic bucătăria şi se opriră asupra unei forme ce zăcea pe peluza din dreptul uşilor bucătăriei. Prin geamurile de sticlă ale ferestrei franţuzeşti, Nick recunoscu trupul lui Eddie.

Văzu pata întunecată de sânge de pe pieptul cămăşii lui de culoare deschisă.

Poziţia contorsionată. Unghiul nefiresc al braţelor.

Înţelese... Şi numai asta îl opri să nu strige.

Audrey era exasperată de ritmul lent cu care se deschidea poarta. Parcă o făcea intenţionat; ai fi zis că rezidenţii cartierului Fenwicke nu se grăbeau niciodată; că graba, pentru ei, era o sfidare a bunei-cuviinţe.

„Mişcă-te odată!” strigă în sinea ei.

Apucă strâns volanul, lovind uşor cu piciorul pedala de acceleraţie.

„Mai repede!”

Ştia ce avea să se întâmple, ce avea de gând sufletul acela rătăcit. Ce mai făcuse şi înainte. Într-un fel sau altul, Cassie Stadler pătrunsese în locuinţa familiei Conover - în fine, asta nu putea fi prea complicat, nu? Ea şi Conover deveniseră intimi. Poate că ea chiar avea o cheie. Şi apoi se întâmplase ceva care îi declanşase starea aceea, care o făcuse să se simtă respinsă. După spusele doctorului Landis, Cassie Stadler avea o personalitate tip borderline, cu o componentă psihotică periculoasă. Exista o obsesie a familiei, a acceptării, iar respingerea îi provoca întotdeauna o furie iraţională, de nestăpânit.

Cassie Stadler urma să transforme casa familiei Conover în cenuşă.

Audrey se rugă să nu fie copiii acasă. Era începutul după-amiezii - poate că ei se aflau încă la şcoală. Poate că locuinţa era goală. Aşa, cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla era să fie distrusă casa.

Poate că totuşi nu era nimeni acasă. Se rugă să fie aşa.

— Pune bricheta jos, iubito, o imploră Nick, cu o voce mieroasă, cu toată falsa afecţiune de care se simţea în stare. E vorba despre Maui? Pentru că nu te-am invitat şi pe tine?

Dracu' să-l ia de cuţit! O să se repeadă la ea, să i-l smulgă din mână!

Şi bricheta? Nu era nevoie decât de o scânteie de la Bic-ul ei. Se putea întâmpla absolut accidental. La asta trebuia să fie atent.

— De ce m-ai invita pe mine într-o excursie cu familia, Nick? Vreau să spun... E doar pentru familie, nu? Eu nu fac parte din familie...

El înţelese. Îşi dădu seama acum că n-o cunoştea, că n-o cunoscuse niciodată, că văzuse în ea doar ce dorise să vadă.

Doar asta îi spusese şi ea, nu? „Nu vedem lucrurile aşa cum sunt ele”, zisese ea odată, citând pe cineva. „Vedem lucrurile aşa cum suntem noi.”

Dar ajunsese s-o cunoască destul de bine ca să înţeleagă ce voia să spună ea acum.

Audrey simţi mirosul de gaz de îndată ce coborî din maşină.

Văzu toate celelalte maşini de pe alee, două dintre ele aparţinându-i lui Nicholas Conover. Pe cealaltă n-o recunoscu. Nu era a lui Bugbee. El era în celălalt capăt al oraşului. Avea să-i ia ceva până să ajungă aici. Audrey speră ca el să se descurce să sosească aici cât mai repede, cu sirenele şi girofarurile pornite.

Instinctul îi spuse să nu intre pe uşa din faţă. În astfel de momente, trebuia să-şi asculte instinctul.

Îşi scoase revolverul din tocul prins pe umăr, pe sub sacou, şi începu să traverseze vasta întindere de gazon, uimitor de verde, îndreptându-se către spatele casei, pe unde putea intra neobservată.

Alese aripa dreaptă a casei, unde îşi amintea că se afla bucătăria. În timp ce ocolea casa, observă o siluetă stând în picioare, în bucătărie - o siluetă micuţă, subţire; ştiu că era Cassie Stadler.

Iar apoi zări trupul întins pe peluză.

Ghemuindu-se, o luă la fugă, apropiindu-se de trupul acela.

O privelişte însângerată, teribilă. Isuse! Era Edward Rinaldi, care arăta de parcă tocmai i se scoseseră măruntaiele.

Ochii lui, deschişi, fixau un punct anume; o mână i se încolăcea pe lângă abdomen, cealaltă era întinsă în direcţia bucătăriei. Cămaşa bej, îmbibată de sânge, era traversată de crestături, ca de la un cuţit.

Cea mai mare parte a pieptului cămăşii era plină de sânge, care se prelingea pe gazonul cel verde.

Audrey se lăsă în genunchi, pentru a-i lua pulsul.

Nu ştia ce să creadă.

Dacă exista puls, acesta era atât de slab încât ea nu-l putea simţi. Poate că exista puls. Sau poate că nu.

Îi pipăi vena jugulară, dar nu simţi nimic; atunci ştiu cu siguranţă că bărbatul era mort.

Nu mai avea ce face pentru el. Puse pistolul jos, scoase mobilul şi îl sună pe Bugbee, care îi răspunse de la prima sonerie.

— Cheamă medicina legală, îi spuse ea. Şi o maşină de la morgă.

Îi era teamă aşa cum nu-i mai fusese niciodată până atunci - şi asistase la nişte scene de-a dreptul terifiante de-a lungul carierei. Se ridică şi o luă la fugă către spatele casei.

— Dumnezeule, nici măcar nu gândeam! spuse Nick, clătinând din cap. Îmi doream atât de tare să ies cu copiii din oraş, să plecăm cu toţii în vacanţă, încât am dat totul peste cap. Adică... Ce mai, am dat-o rău de tot în bară!

— Nick, acum nu mai are rost! îl întrerupse ea.

Însă Nick zări un licăr în ochii femeii, de parcă şi-ar fi dorit să-l creadă.

— Nu, vorbesc serios... Vreau să spun... Cum ar putea fi asta o adevărată vacanţă de familie fără tine? Iubito, tu ai devenit o parte importantă a familiei, ştii? Dacă n-aş fi fost atât de tulburat de tot ce s-a întâmplat în ultima vreme la birou, aş...

— Nick, *ajunge!* spuse ea, de data asta ceva mai tare, cu o voce încă iritată. Te rog!

— Încă mai putem fi o familie, Cass. Mi-ar plăcea să fim o familie. Ţie nu?

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— O, Nick, am mai trecut prin asta, să ştii. Recunosc deja tiparul.

— Ce tipar?

Inima lui Nick începu să bată nebuneşte, pentru că văzu cum licărul acela slab de speranţă din ochii ei se întunecă dintr-odată, ca o ultimă pâlpâire a unui foc mocnit.

— Primele semne. Întotdeauna e la fel. Te acceptă alături de ei, te fac să simţi că eşti părtaş la tot ce se întâmplă, după care întotdeauna intervine ceva. Există o limită pe care n-o poţi depăşi niciodată. Un zid de piatră. Aşa a fost şi cu familia Stroup.

— Familia Stroup?

— Într-o bună zi, ca din senin, mi-au spus că nu pot să tot vin pe capul lor, că petrec prea mult timp acolo. S-a tras linia. Ei fac parte din familie, tu nu. Poate că aşa trebuie să fie. Dar eu ştiu că nu mai pot trece încă o dată prin asta. E prea mult.

— Aici te înşeli, iubito, spuse Nick. Nu e prea târziu. Încă mai putem fi o familie.

— Uneori, o lume trebuie să se sfârşească. Pentru ca altele noi să se poată naşte.

Şi sunetul acela electronic, constant, care-i spărgea urechile...

Audrey luă în calcul - după care respinse - varianta de a pătrunde în casă pe uşile franţuzeşti care duceau în bucătărie. Nu. Trebuia să se apropie pe furiş. Se repezi la celelalte uşi, dar şi acestea erau încuiate. Chiar nu exista o intrare prin subsol, nişte uşi de pivniţă, ceva...?

Nu, nu părea să existe nimic din toate astea.

Un fâsâit o făcu să se îndrepte către capătul celălalt al casei, lângă gardul piscinei. Acolo văzu nişte ţevi - conducte de gaze, realiză ea. Un fel de obiecte metalice zăceau pe pământ, lângă suportul pentru ţevi şi o cheie franceză. Erau nişte supape sau ceva asemănător. Fuseseră scoase şi poate de aceea fâsâitul acela era atât de puternic, ca şi cum presiunea fusese dată la maximum.

Cu siguranţă, conductele de gaz duceau la subsol - Audrey ştia asta, pentru că acolo erau întotdeauna.

Peste fâsâitul acela, auzi un strigăt. Venea dinspre un grilaj aflat la vreo şase metri distanţă.

Audrey alergă înspre grilajul acela şi îşi lipi faţa de el. Mirosul metalic, puturos, al gazului îi făcu silă.

— Hei! strigă ea.

— Aici, jos! Suntem jos!

Era vocea unui adolescent. Să fi fost fiul lui Conover?

— Cine-i acolo? întrebă Audrey.

— Lucas. Şi sora mea. Ea ne-a încuiat aici.

— Cine?

— Căţeaua aia nebună. Cassie.

— Unde este tatăl vostru?

— Nu ştiu. Numai că... La dracu'! Ne ajuţi şi pe noi? O să *murim* aici jos!

— Păstrează-ţi calmul, îl îndemnă Audrey, cu toate că ea numai calmă nu era. Ascultă-mă, Lucas, continuă ea. Ajută-mă. Poţi să mă ajuţi, da?

— Tu cine eşti?

— Sunt detectivul Rhimes. Ascultă-mă. Cum se simte sora ta?

— E... e speriată, cum dracu' ar putea să se simtă?

— Julia, nu?Julia, mă auzi?

O voce speriată, de copil:

— Da.

— Ai suficient oxigen?

— Ce?

— Vino aici, lângă grilajul ăsta, scumpo. Fă în aşa fel încât să respiri cât mai mult aer din afară. O să fie bine, o să vezi.

— Bine, acceptă fetiţa.

— Lucas, ascultă-mă. Există vreun bec de control acolo jos?

— Bec de control?

— Te afli cumva lângă boiler? De regulă, boilerul are un bec de control aprins, iar dacă acel bec aprinde norul de gaz, toată casa o să sară în aer. Trebuie să-l opreşti.

— Nu e nici un bec de control. Glasul lui se auzea slab, de departe, ca şi cum se dusese să verifice. Nu e nici un bec de control, repetă el. Probabil că l-a stins ea, pentru ca gazul să nu se aprindă prea repede.

„Deştept puştiul”, se gândi Audrey.

— Bun. Există vreun robinet de închidere pentru ţeava de gaz? Ar trebui să fie pe perete, pe unde intră conductele de gaz.

— Le văd.

— Vezi robinetul?

Se auzi zgomot de paşi.

— Nu. Nu văd nici un robinet.

Audrey oftă, încercă să gândească.

— E deschisă vreuna dintre uşile de intrare în casă?

— Nu... nu ştiu... De unde să ştiu? replică băiatul.

— Cred că sunt toate încuiate. Există vreo cheie ascunsă pe aici, pe afară? Nu ştiu, poate sub o piatră sau ceva?

Audrey auzi un clinchet de chei, după care un breloc micuţ, de oţel, apăru printre canalele grilajului.

— Foloseşte-o pe a mea, spuse băiatul.

Se auzeau bufnituri din subsol, agitaţie, însă zgomotele erau de natură să-l liniştească pe Nick, pentru că ştia că totuşi copiii erau în viaţă. Acum, în cele câteva secunde de linişte, Nick desluşi slab vocea lui Lucas, care striga. Erau în viaţă. Şi doreau cu disperare să iasă de acolo.

— O să sun la United chiar acum, se oferi Nick. O să te urc în avionul nostru, indiferent cât ar costa. Şi la clasa business, dacă vrei, deşi probabil vrei să călătoreşti cu noi, la clasa economic. În acelaşi timp, Nick se gândea: „Nu ridica receptorul, nici măcar de formă. Telefonul ar putea aprinde gazul”. Îşi aminti că citise undeva despre o femeie care avusese o scurgere de gaze şi care ridicase receptorul să sune la 911, moment în care se formase un arc electric de la circuitul telefonic şi toată casa sărise în aer. Copiilor le-ar plăcea tare mult, continuă el să aducă argumente. Doar ştii şi tu asta, iubito.

— Te rog, Nick...

Se juca alene cu bricheta, în timp ce, ţinut în mâna cealaltă, cuţitul atârna neglijent la picior.

Ar fi putut să se repeadă la ea şi s-o trântească la pământ. Asta dacă era atent şi alegea momentul potrivit...

— Acum te cunosc, spuse ea pe un ton plat. Pot vedea prin tine.

Discret, fără nici un pic de zgomot, Audrey răsuci cheia în broasca uşii din spate şi împinse uşa la perete.

Se auzi un ton de avertizare. Alerta sistemului de alarmă. Tocmai îi anunţase sosirea.

Aici, mirosul acela puturos era de-a dreptul copleşitor.

Mergea cu paşi rari, încercând să se orienteze. Nu-şi amintea foarte bine configuraţia casei, dar apoi auzi nişte voci - de bărbat şi de femeie - şi ştiu încotro s-o ia.

Oare femeia aceea dezechilibrată îl luase pe Conover ostatic?

Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci sunetul acela de avertizare al alarmei, care se auzise la intrarea lui Audrey, ar fi putut să-i atragă atenţia, s-o sperie, poate chiar s-o determine să facă ceva nesăbuit. Cheia franceză, conductele de gaze... Toate acestea îi dădeau de înţeles lui Audrey că Cassie Stadler - ea trebuia să fie! - deschisese conducta pentru a umple casa cu gaz, la fel cum procedase şi în cazurile anterioare.

Acum nu mai avea decât să aprindă un chibrit, iar casa urma să sară în aer. Aşa se omora şi pe ea, şi pe copiii din subsol, şi pe Audrey. Dar oare de ce n-o făcuse până acum? Audrey începea să înţeleagă.

Cassie Stadler umplea casa cu gaz - asta se întâmpla deja de ceva vreme. Poate că aştepta ca gazul să ajungă în fiecare colţişor al casei. Pentru ca astfel să obţină cea mai puternică explozie posibilă. Da. Chiar asta aştepta.

Copiii. Ei erau principala preocupare a lui Audrey în acest moment. Trebuia să-i elibereze.

O izbitură într-o uşă, undeva în apropiere, îi indică încotro s-o ia. Era o uşă de pe hol. Îi auzi pe copii - sau poate era doar Lucas - lovind întruna uşa.

Cu mişcări repezi, Audrey răsuci zăvorul cu un clic metalic, satisfăcător, şi trase de uşă s-o deschidă. Băiatul se rostogoli afară şi se întinse pe podea cât era de lung.

— Ssst, şopti Audrey. Sora ta unde este?

— Chiar aici, spuse Lucas, iar copila ieşi repede afară, plângând, cu chipul îmbujorat.

— Acum plecaţi, îi îndemnă Audrey. Amândoi. Arătă spre uşa deschisă: Fugiţi!

— Unde este tata? strigă Julia. Unde e?

— Tata e bine, o asigură Audrey, neştiind ce altceva ar fi putut să spună - trebuia să-i scoată odată de aici. Plecaţi! mai adăugă ea.

Julia o luă imediat din loc - deschise uşa de protecţie şi o rupse la fugă pe peluză; dar Lucas nu se urni din loc. Se uită la ea.

— Să nu tragi cu arma aia, spuse el. O să declanşeze explozia.

— Ştiu, spuse ea.

— Ce-a fost asta? întrebă Cassie.

— Ce anume?

— Sunetul ăla. Alarma. Tocmai a intrat cineva în casă.

— Eu n-am auzit nimic.

Cassie se întoarse încet, se uită de la o intrare la alta, în tot acest răstimp nescăpându-l din priviri pe Nick, asigurându-se că nu vine spre ea.

— Ştii, începu ea, privindu-l atent. E ciudat cum mi-am schimbat percepţia asupra ta de la o etapă la alta. Mai întâi te-am văzut ca pe un distrugător de familii. Cu siguranţă i-ai distrus viaţa tatălui meu atunci când l-ai concediat, prin urmare trebuia să te anunţ că nici tu nu eşti mai în siguranţă decât oricine altcineva.

— Inscripţia cu graffiti, spuse Nick, înţelegând. „Nu există ascunzătoare."

— Apoi am ajuns să te cunosc un pic mai bine şi m-am gândit că mă înşelasem. Am tras concluzia că eşti un om bun. Dar acum ştiu mai bine. Câteodată trebuie să ai încredere în prima impresie.

— Pune bricheta jos, Cassie. Nu vrei să faci asta. Hai să discutăm, hai să înţelegem cum stau lucrurile...

— Şi ştii ce m-a păcălit? Faptul că am văzut ce tătic bun erai.

— Te rog, Cassie...

În spatele ei era uşa care ducea în holul din spatele casei. Nick remarcă o uşoară schimbare de lumină, o umbră. O mişcare.

O siluetă care se apropia cu paşi rari.

Nick ştia că nu trebuie să întrerupă contactul vizual cu Cassie. Privi în ochii ei înroşiţi de plâns, în timp ce cu vederea periferică reuşi să desluşească silueta unei femei care înainta tiptil pe lângă perete, venind spre bucătărie.

Era detectivul, Audrey Rhimes.

„Nu întrerupe contactul vizual.” Se forţă să privească în ochii disperaţi, cu pleoape de plumb, ai lui Cassie - nişte fântâni fără fund, pline de suferinţă şi nebunie.

— Nu ca tăticul meu... Lui îi era teamă de mine, mă urmărea pretutindeni, nu voia să mă lase în pace. Dar el n-ar fi făcut niciodată pentru mine ceea ce ai făcut tu pentru copiii tăi.

— Te iubea, Cass, şi tu ştii foarte bine asta.

Glasul lui tremura puţin.

„N-o pierde din ochi pe Cassie.”

Detectivul Rhimes înainta tot mai încet.

— Erai foarte speriat în noaptea aceea. Am văzut asta din locul în care mă aflam, în pădure. Am auzit tot. Felul în care i-ai spus: „Stai pe loc!” şi „Încă un pas şi trag!”... Femeia clătină din cap: Nu ştiu ce ţi s-a spus despre el, dar pot să-mi imaginez. Schizofrenic, nu? Ai crezut că *el* era acela care ţi-a ucis câinele. N-ai ştiut că el nu încerca decât să-ţi dea un bileţel în care spunea că era nevinovat, nu? Ai crezut că vrea să scoată o armă. Aşa că ai făcut ceea ce se cuvenea făcut, ai ales calea curajului. Ţi-ai apărat familia. Ţi-ai protejat copiii. Ai apăsat pe trăgaci şi l-ai doborât - ai făcut ce ar fi făcut un adevărat tată. Ţi-ai protejat familia.

„O, Dumnezeule. I l-am luat pe tatăl ei de lângă ea, iar ea a ştiut tot timpul. A ştiut dinainte să mă cunoască.

I-am luat familia de lângă ea, iar acum ea o să-mi ia familia mea.”

Un fior teribil îi străbătu trupul.

Cassie dădu din cap aprobator, ridică mâna stângă - mâna cu bricheta -, iar Nick tresări puternic. Dar ea nu făcu decât să îşi şteargă nasul cu antebraţul stâng, scâncind.

— Da, eram acolo în noaptea aceea, Nick. Am ajuns prima. El mă urmărea - întotdeauna mă urmărea... Ştia că aveam de gând să-ţi fac o nouă vizită. Te-am *văzut,* Nick.

Cu coada ochiului, Nick o văzu pe poliţistă înaintând prudent, venind din ce în ce mai aproape, dar nu îndrăzni să-şi mute privirile de la Cassie, nici măcar cu un milimetru.

— Continua să vină spre tine, nu? Şi oricât îi spuneai tu să se oprească, el continua să vină, pentru că chiar nu înţelegea. Vocea ei deveni gravă, într-o imitaţie sinistră a vocii tatălui său: „Niciodată la adăpost! Niciodată în siguranţă!" Clătină din cap: N-am să uit niciodată privirea de pe chipul tău după aceea. N-am mai văzut niciodată un om atât de înspăimântat. Şi atât de trist...

— Cassie, eu... Dumnezeule, îmi pare foarte, foarte rău... Nu ştiu ce altceva să-ţi spun. O să suport consecinţele faptei mele. O să răspund pentru ce am făcut...

— Îţi pare rău? A, nu mă înţelege greşit, nu sunt *nebună.* Nu-ţi cere scuze. Ceea ce ai făcut tu a fost minunat. Ţi-ai protejat familia.

— Cassie, te rog...

— Normal că erai obligat să faci asta. O, mie-mi spui?! Nu mă înţelege greşit, îţi sunt recunoscătoare. Ştii, a fost o eliberare. Asta m-a făcut să mă simt liberă. Tatăl meu era prizonierul propriei minţi, dar şi eu am fost o prizonieră, până când tu m-ai eliberat. Şi atunci te-am întâlnit şi am văzut ce om puternic erai.. Un om bun, m-am gândit eu atunci. Aveai nevoie de o soţie, iar copiii tăi aveau nevoie de o mamă... Cu toţii am fi putut forma o familie.

— Încă mai putem deveni o familie.

Ea clătină din cap; cuţitul îi atârna neglijent într-o mână, în timp ce cu cealaltă îşi făcea de lucru cu bricheta. Zâmbi îndurerată.

— Nu, Nick. Ştiu cum se întâmplă în astfel de situaţii. Am trecut prin asta de nenumărate ori. Şi... Vocea i se sparse, chipul i se micşoră şi se zbârci şi începu să plângă de-

adevăratelea.... pur şi simplu nu mai pot trece din nou prin aşa ceva. Am obosit. Nu mai pot face asta din nou. Odată ce uşa se trânteşte în urma ta, n-o mai poţi deschide din nou. Nu mai e niciodată la fel. Înţelegi?

— Înţeleg, spuse Nick, apropiindu-se mai mult de ea, cu o expresie de compasiune blândă.

— Opreşte-te, Nick, îl atenţionă ea, ridicând bricheta în semn de avertisment, în timp ce se dădu un pas înapoi. Nu te apropia mai mult!

— Lucrurile se pot schimba, Cassie. În bine.

Din ochii încercănaţi ai femeii, lacrimile curgeau acum şiroaie.

— Nu, spuse ea. E timpul...

Şi Nick auzi zgomotul făcut de degetul ei la contactul cu rotiţa de aprindere.

109

Audrey asculta cu atenţie discuţia celor doi, în timp ce înainta către bucătărie. Auzea tot ce spuneau şi era ciudat cum, dintr-odată, i se părea atât de neimportant să-l audă pe Nicholas Conover mărturisindu-şi vina cu gura lui.

Reflectă la pasajul acela din Evanghelia lui Matei - pilda robului nemilostiv. Se gândi apoi la bileţelul lipit cu bandă adezivă pe monitorul calculatorului ei, cel pe care scria: „Nu uita: Noi lucrăm pentru Dumnezeu”.

Înţelese ce avea de făcut în privinţa lui Nicholas Conover. Arma care îl ucisese pe Andrew Stadler fusese furată cu ani în urmă de către Eddie Rinaldi, care zăcea acum mort pe peluză.

Un mort nu poate fi condamnat.

Dar lucrurile aveau să fie puse la punct mai târziu.

Acum trebuia s-o oprească pe Cassie Stadler.

Necazul era că situaţia de faţă nu corespundea nici unuia dintre tiparele pentru care fusese instruită. Se strecură pe lângă perete şi simţi răceala acestuia pe obraz. Puse mâna pe stratul neted de vopsea al cadrului uşii.

Oare Conover era conştient de prezenţa ei aici?

Ea aşa credea.

Auzea sunetul acela strident, constant, iar acum văzu şi de unde venea. Era un detector de gaz inflamabil, folosit pentru a măsura concentraţia gazului în aer. Sunetul acela constant însemna că gazul din aer ajunsese la nivelul optim de combustibilitate - nu mai ştia acum procentajele exacte, dar ştia că acestea se învârteau pe undeva în jurul valorii de 10%. Cassie Stadler aştepta ca aici, sus, aerul să atingă cea mai periculoasă concentraţie de gaz propan - nici mai mult, nici mai puţin.

Întotdeauna trebuie să gândeşti cu câteva mişcări în avans, îşi spuse ea. Ce s-ar fi întâmplat de pildă dacă, încercând s-o ia prin surprindere pe Cassie, mizând pe elementul-surpriză pentru a o pune la pământ şi a o dezarma, ar fi speriat-o, făcând-o să aprindă bricheta?

Un asemenea accident trebuia evitat cu orice preţ.

Audrey se strecură pe lângă masa din hol, atentă să nu se lovească de ea şi astfel să trântească veioza de alabastru pe podea. În cele din urmă, intră în cameră, fără a şti ce avea de făcut în continuare.

Ascultă cu atenţie, meditând.

Cremenea nu făcu scânteie la prima încercare. Cassie se încruntă, lacrimile curgându-i în şuvoaie pe obraji.

Detectorul de gaze ţipa ascuţit, iar în timpul ăsta ea cânta încetişor, cu vocea ei frumoasă, ritmată: „O, stâncă a strigat: şi eu ard - vreau s-ajung în Rai, aşa cum vrei şi tu”.

— Cassie, nu face asta.

— A fost decizia ta. Tu ai făcut ca lucrurile să ajungă aici.

— Am făcut o greşeală.

Ea privi peste umărul lui Nick şi văzu ceva.

— Luke?

— Cassie, spuse Lucas, traversând bucătăria şi îndreptându-se spre femeie.

— Luke, interveni Nick. Ieşi de aici.

— Ce cauţi aici, Luke? îl întrebă Cassie. V-am spus ţie şi Juliei să rămâneţi la subsol.

Audrey Rhimes reuşise cumva să intre pe uşa din spate; de aceea se declanşase tonul de avertisment. Reuşise să descuie uşa de la subsol, îi lăsase pe copii să iasă. Dar unde era Julia?

Probabil Lucas traversase coridorul din spate, prin camera de recreere, până la cealaltă intrare a bucătăriei.

— Ne-ai încuiat înăuntru, spuse Lucas, venind direct spre Cassie, oprindu-se chiar lângă ea. Ştiu că n-a fost cu intenţie. Dar am găsit cheia de rezervă.

„Ce dracu' făcea băiatul ăsta?”

— Luke, te rog, insistă Nick.

Dar Lucas nu îl băgă în seamă pe tatăl lui.

— Cassie, continuă el, atingând-o uşor pe umăr, mai ţii minte poezia aceea, la care m-ai ajutat? Scrisă de tipul ăla, Robert Frost? Îi zâmbi - cald, fermecător, stăruitor. „Hired Hand” sau „Hired Man”... Sau cum îi spunea...

Cassie nu îndepărtă mâna lui Lucas de pe umărul ei, observă Nick. Se întoarse să-l privească, iar expresia ei păru să se înmoaie un pic, se gândi bărbatul.

— „Acasă este locul unde, când trebuie să te duci, ei trebuie să te primească înăuntru”, declamă Cassie, cu o voce seacă.

Lucas încuviinţă din cap.

Privirea lui alunecă spre Nick pentru o fracţiune de secundă.

Nick observă acest lucru.

Lucas nu-l ignora câtuşi de puţin. Îi *făcea semne* tatălui său.

— Mai ţii minte ce mi-ai spus atunci? reluă Lucas. Privirile lui albastre, luminoase, le susţineau pe ale ei: Nimic nu e mai important decât familia. Ai spus că, până la urmă, la asta se rezumă totul. Asta ne defineşte ca oameni.

— Lucas, începu Cassie, iar în tonul ei se simţea o uşoară schimbare. În clipa aceea, Nick se aruncă spre ea, cu intenţia de a o pune jos...

... dar Cassie se răsuci, ca un şarpe, pe o parte, cu viteza unui animal de pradă, cu o agilitate ieşită din comun a braţelor şi picioarelor. El se izbi de ea, făcând-o să scape cuţitul din mână, dar ea reuşi să se eschiveze. Cuţitul căzu cu zgomot şi alunecă pe gresie.

Ea ţâşni în picioare, ridică bricheta la vedere, în aşa fel încât s-o poată vedea amândoi, şi spuse:

— Voi, băieţii Conover... Ce mă fac eu cu voi? Făcu o grimasă ciudată: Cred că a sosit vremea. Trebuie să plecăm acum. O lume trebuie să se sfârşească.

În spatele lui Cassie fu o mişcare bruscă.

„Trebuie să-i distrag atenţia."

— Cassie, spuse Nick. Uită-te la mine.

Privirile ei opace se intersectară cu ale lui.

— Eu nu mă mai ascund, Cass. Priveşte în ochii mei şi ai să vezi. Nu mă ascund.

Chipul ei radia. Era roşie în obraji şi strălucea, în clipele acestea fiind mai frumoasă decât o văzuse Nick vreodată. Era transfigurată. O uluitoare seninătate pusese stăpânire pe trăsăturile ei, în timp ce încerca să aprindă bricheta.

Ceva se desprinse din decor şi zbură prin spatele ei, izbind-o în cap - veioza albă de alabastru. Luată prin surprindere, Cassie se prăbuşi la pământ, ca secerată, iar bricheta alunecă sub frigider.

Un bolborosit înfiorător îi scăpă printre buze.

Chipul lui Audrey Rhimes era plin de broboane de sudoare. Se uita în jos, la veioza pe care încă o ţinea în mână, parcă nevenindu-i să creadă ceea ce tocmai făcuse.

Nick privea în gol, şocat. Simţea aroma slabă a parfumului de paciuli al lui Cassie, amestecată cu mirosul puternic de gaz.

— *Fugiţi!* strigă ea. Ieşiţi afară *acum!*

— Unde e Julia? întrebă Nick, pornind spre ieşire.

— E undeva, afară, răspunse Lucas.

— *Haideţi!* strigă Audrey. Orice - chiar şi cea mai mică scânteie poate declanşa explozia. Trebuie să ieşim cu toţii de aici, imediat, şi să lăsăm pompierii să-şi facă treaba. *Acum!*

Lucas o luă înaintea lui Nick, izbindu-se de uşa de protecţie înainte de a reuşi s-o deschidă, după care o ţinu deschisă pentru Audrey şi pentru tatăl lui.

Julia era în picioare, pe peluza din faţa casei, de-a lungul aleii, la o distanţă apreciabilă.

Nick fugi spre ea, o luă în braţe şi o săltă pe umăr, continuând să alerge. Lucas şi Audrey îl urmau îndeaproape. Se opriră cu toţii la marginea proprietăţii, exact în momentul în care Nick auzi vaietul puternic al sirenelor.

— Priviţi! strigă Lucas, arătând înapoi, către casă.

Nick văzu imediat ce indica băiatul. Era Cassie, care stătea în dreptul ferestrei, clătinându-se pe picioare, privindu-i, cu o ţigară atârnându-i în colţul gurii.

— *Nu!* urlă Nick, deşi ştia că ea nu-l putea auzi şi că, oricum, nu-l asculta.

Văzu un fulger orbitor, iar în clipa următoare întreaga casă se transformă într-o minge masivă de foc.

Pământul se cutremură, iar focul înghiţi casa aproape instantaneu, în întregime, aruncând în aer o grămadă de scântei şi valuri cenuşii de fum. Câteva secunde mai târziu, geamurile se sparseră, iar sticla glasvandurilor se

transformă în cioburi, în timp ce cadrele ferestrelor şi uşilor zburară prin aer; apoi, flăcările începură să scoată dâre de fum pe toate orificiile, înnegrind pereţii de piatră şi hornurile, învăluind cerul înnorat într-o terifiantă lumină portocalie, după care valuri de căldură începură să-i împresoare, arzându-le feţele în timp ce alergau. Julia ţipa, iar Nick o strângea în braţe în timp ce traversau în fugă aleea cea lungă.

Nick nu se opri până ce nu ajunseră în stradă, unde, rămas fără suflu după ce o cărase pe fiica sa, fu nevoit să se oprească. Se întoarse să mai arunce o privire către casă, dar tot ce mai vedea acum erau norii aceia groşi de foc şi fum. Sirenele maşinilor de pompieri nu se auzeau mai tare, nu se apropiau. Nick ştiu că maşinile fuseseră oprite din goana lor la poarta de intrare pe proprietate.

Pompierii nu vor mai avea cine ştie ce de salvat.

Nick o strânse şi mai tare pe Julia, adresându-i-se lui Audrey Rhimes:

— Înainte să mă prezint la poliţie pentru a... face faţă acuzaţiilor... aş dori să plec într-o mică vacanţă împreună cu copiii mei. Să petrecem măcar câteva zile împreună. Credeţi că e posibil?

Detectivul Rhimes îl privi iscoditor. Privirile li se intersectară. Chipul ei era impasibil, imposibil de citit.

După ceea ce păru a fi o pauză interminabilă, ea dădu din cap aprobator.

— Cred că se poate aranja.

Vreme de câteva clipe, Nick se uită la vâlvătaia aceea, după care se întoarse să-i mulţumească femeii. Dar aceasta pornise deja în josul aleii, către maşina de poliţie care tocmai parca în faţa unui convoi de maşini de pompieri. La volanul maşinii era detectivul cel blond.

Simţi ceva apucându-l strâns de cot - o strânsoare tremurândă, care cerea atenţie. Văzu că era Lucas. Împreună, uluiţi şi fără grai, priviră infernul acela timp de

alte câteva minute. Deşi după-amiaza era cenuşie şi mohorâtă, focul ardea atât de viu, încât lumina cerul într-un portocaliu sumbru - culoarea răsăritului.

EPILOG

În primele două zile, Nick nu facu prea multe în afară de somn. Se ducea la culcare devreme, se trezea târziu, trăgea câte un pui de somn pe plajă.

„Vila” lor, aşa cum i se spunea în staţiune, se afla chiar pe plaja Ka'anapali. Ieşeai pe uşă şi călcâi direct pe nisip. Noaptea, puteai auzi sunetul relaxant al valurilor lovindu-se de ţărm. Lucas, cel care dormea în mod normal până târziu, se trezea devreme, cu Julia, ca să meargă să înoate sau să facă nişte vizite pe sub apă. Fratele ei o învăţase chiar să facă surf. Până spre sfârşitul dimineţii, când se întorceau copiii la bungalow, Nick apuca să se trezească şi să-şi bea cafeaua pe verandă. Împărţeau o masă cu toţii - un mic dejun târziu sau un prânz mai devreme - după care copiii se duceau să înoate pe sub apă la Pu'u Keka'a, un recif vulcanic pe care vechii hawaieni îl venerau ca loc sacru, unde spiritele morţilor treceau din lumea asta în cea următoare.

El şi copiii mai discutau de una, de alta, dar rareori despre chestiuni serioase. Îşi pierduseră cam toate bunurile materiale, lucru pe care ei încă nu păreau să-l realizeze. Era ciudat faptul că nu aduseseră niciodată vorba despre asta.

De câteva ori încercase să găsească pretextul necesar pentru a discuta cu ei despre coşmarul juridic căruia trebuia să-i facă faţă imediat după ce soseau acasă; despre

probabilitatea unui proces şi despre arestarea lui care era aproape certă. Dar nu putea face asta, poate din aceleaşi motive pentru care nimeni nu era dispus să discute despre ziua în care casa lor se transformase în cenuşă. Nu dorea să le strice vacanţa - fără îndoială, ultima lor vacanţă împreună pentru mulţi ani de acum înainte.

Ai fi zis că se aflau toţi la surfing, pe valul perfect, şi, pentru moment, nu mai conta că undeva, în adâncimile apei de dedesubtul lor, pândeau creaturi mari, înspăimântătoare, cu dinţi mari şi ascuţiţi. Pentru că familia Conover era acolo sus, pe val, în lumina soarelui, şi toţi păreau să ştie, fără ca nimeni s-o spună cu voce tare, că secretul rămânerii la suprafaţă era să nu te gândeşti la monştrii care te pândeau de dedesubt.

Aşa că ei înotau în continuare, făceau surf şi mâncau. În cea de-a doua zi a vacanţei lor, Nick dormi prea mult la plajă şi căpătă nişte arsuri dureroase la urechi şi pe frunte.

Nu-şi adusese nimic de lucru - nu mai avea de lucru - şi îşi lăsase mobilul pe măsuţa de lângă pat, închis. Stătea întins pe plajă citind, meditând şi moţăind, scormonind cu degetele de la picioare în nisipul cenuşiu, extrem de fin, şi privind soarele cum sclipeşte deasupra apei.

În cele din urmă, în cea de-a treia zi, îşi reporni telefonul, pentru a găsi în memoria acestuia zeci de mesaje de la prieteni şi colegi de la Stratton, care auziseră sau citiseră în ziare despre ceea ce se întâmplase la reşedinţa Conover şi doreau să se asigure că Nick şi copiii erau în regulă. Nick ascultă mesajele, dar nu răspunse la nici unul dintre ele.

Unul era de la fosta lui asistentă, Marge Dykstra, care îl anunţa că gazeta din Fenwick publicase mai multe articole pe prima pagină, relatând că Fairfield Equity Partners fusese pe punctul de a vinde Stratton Corporation în China, închizând toate operaţiunile de pe teritoriul Statelor Unite şi concediind toţi angajaţii - asta până ce afacerea fusese blocată de către „ex-directorul general Nicholas Conover”,

care tocmai îşi anunţase demisia, „pentru a petrece mai mult timp alături de familie”.

Erau primele articole de presă favorabile pe care el - şi compania - le primeau după multă vreme. Marge subliniase chiar că era pentru prima oară în aproape trei ani de zile, când numele lui apăruse într-un titlu de ziar, fără cuvântul „tăiere” alături.

În cea de-a patra zi, Nick stătea pe un şezlong pe verandă, citind o carte despre ziua Z, pe care îşi propusese s-o citească de luni întregi şi pe care era hotărât să o termine acum, când auzi soneria îndepărtată a mobilului său. Nu se ridică de pe şezlong.

Un minut mai târziu, Lucas ieşi din bungalow cu telefonul în mână şi i-l aduse:

— E pentru tine, tată.

Nick ridică privirea, îşi folosi degetul arătător pe post de semn de carte şi luă telefonul din mâna lui Lucas, fără prea mare tragere de inimă.

— Domnule Conover?

Recunoscu imediat vocea şi simţi din nou nodul acela în stomac.

— Doamnă detectiv Rhimes, răspunse el.

— Regret că vă întrerup vacanţa cu familia.

— Nu face nimic.

— Domnule Conover, telefonul acesta este absolut confidenţial, de acord?

— De acord.

— Cred că ar trebui să-l rugaţi pe avocatul dumneavoastră să contacteze biroul procuraturii şi să negocieze o reducere a pedepsei.

— Poftim?

— Dacă sunteţi dispus să pledaţi vinovat pentru crimă din culpă - sau poate chiar numai pentru tentativă de falsificare a probelor - procurorul este de acord să recomande

eliberarea condiţionată, cu suspendarea executării pedepsei.

— *Cum?* Nu înţeleg...

— Presupun că n-aţi citit *Fenwick Free Press.*

— Pe aici, distribuţia presei cam lasă de dorit.

— Ei bine, domnule Conover, ştim amândoi că procurorul este un animal politic - din nou, vă atrag atenţia că discuţia aceasta rămâne între noi doi, înţelegeţi?

— Da, desigur.

— Şi s-ar părea că pe aici s-a schimbat climatul general. Vestea despre ceea ce aţi făcut pentru compania dumneavoastră... în fine, să spunem doar că procurorul nu e deloc convins că un juriu vă va declara vinovat. Apoi, la mijloc mai e şi moartea unuia dintre principalii noştri suspecţi, domnul Rinaldi. Procurorul n-ar prea vrea să se ajungă la proces. Femeia făcu o pauză. Alo? Alo?

— Sunt aici.

— Şi... Ei bine, a mai apărut un articol în ziar, în dimineaţa asta. Punând la îndoială felul în care poliţia a manevrat cazul Andrew Stadler.

— Adică?

— A, sunt sigură că unele detalii vă sunt cunoscute. Că nu s-a făcut nimic pentru ca urmăritorul dumneavoastră să fie oprit sau ca... ea să fie ţinută sub observaţie. A devenit, paremi-se, evident că dacă poliţia n-ar fi fost atât de neglijentă, cazul acesta n-ar fi escaladat aşa. Am fost nevoită să-l anunţ pe procuror că, inevitabil, mărturia mea ar scoate la iveală şi mai multe nereguli. Şi nimeni din această secţie nu-şi doreşte aşa ceva.

Trecu vreme îndelungată până ce Nick reuşi să vorbească din nou. În cele din urmă, zise:

— Eu... Şi dumneavoastră ce părere aveţi despre toate astea?

— Eu nu sunt în măsură să comentez. Mă întrebaţi dacă am sentimentul că s-a făcut dreptate?

— Cam aşa ceva, da.

— Aş zice că putem amândoi să ne dăm seama că decizia procurorului de a renunţa la cea mai mare parte a acuzaţiilor este motivată de criterii politice. Cât despre dreptate? Audrey Rhimes oftă: Nu ştiu ce dreptate poate fi făcută în acest caz, domnule Conover. Cu siguranţă, nu cred că dreptatea ar avea de câştigat dacă cei doi copii ai dumneavoastră ar ajunge să sufere şi mai mult decât suferă deja. Dar aceasta este doar părerea mea personală.

— Îmi daţi voie să vă mulţumesc?

— Nu aveţi de ce să-mi mulţumiţi, domnule Conover. Nu încerc decât să aleg calea cea dreaptă. Rămase tăcută preţ de câteva clipe, după care reluă: Dar poate că, în cazul de faţă, *nu există* o cale dreaptă. Poate că nu se pune atât problema de a alege calea cea dreaptă, cât mai degrabă de a încerca să ocolim calea greşită.

Nick puse mobilul jos şi multă vreme nu făcu altceva decât să privească lumina soarelui dansând pe întinsul albastru al apei.

Urmări pescăruşii ţipând şi prăvălindu-se din văzduh, valurile năpustindu-se spre ţărm şi apoi retrăgându-se, spuma pierind în nisip.

Câteva minute mai târziu, Lucas şi Julia ieşiră împreună din bungalow şi anunţară că vor să plece într-o mică excursie, să exploreze pădurea tropicală şi cascadele din apropiere.

— Bine, spuse Nick. Dar, Luke... Vreau s-o supraveghezi îndeaproape pe sora ta.

— Dar, tată, are aproape unsprezece ani, protestă Lucas. Vocea lui părea să devină şi mai gravă.

— Tati, nu sunt un bebeluş, interveni şi Julia.

— Nu vreau să faceţi mai ştiu eu ce tâmpenii - cum ar fi să plonjaţi de pe cascade..., îi avertiză Nick.

— Nu-mi da idei, spuse Lucas.

— Şi nu părăsiţi poteca. În unele zone e noroi şi se alunecă, aşa că fiţi atenţi.

— Tată! Lucas îşi dădu ochii peste cap, plictisit, după care porniră amândoi pe cărarea străjuită de palmieri. Câteva secunde mai târziu, se întoarse spre Nick: Hei, poţi să-mi dai douăzeci de parai?

— Pentru ce?

— În caz că ne oprim să mâncăm ceva pe drum.

— Bine.

Nick scoase două hârtii de douăzeci de dolari din portofel şi i le întinse lui Lucas.

Îi privi îndepărtându-se. Erau amândoi bronzaţi deja. Părul creţ al Juliei flutura sălbatic în adierea brizei. Picioarele fetei erau lungi şi subţiri, ca de mânz; nu mai era o fetiţă, dar nu devenise încă o femeie. Lucas, tot mai înalt şi mai lat în spate, purta nişte bermude de surfer şi un tricou alb, care strălucea orbitor în lumina soarelui şi care era încă şifonat după ce stătuse în valiză.

În timp ce Nick privea pierdut în urma lor, Lucas se întoarse deodată.

— Tată?

— Ce este?

Un pescăruş ţipă la vederea unui peşte şi plonjă în apă.

Lucas îl privi preţ de câteva clipe.

— Vino şi tu cu noi.

MULŢUMIRI

Nu, Stratton Corporation nu este o versiune fictivă, uşor deghizată, a companiilor Steelcase sau Herman Miller - după cum foarte bine ştie oricine lucrează acolo. Dar le sunt recunoscător câtorva oameni-cheie, angajaţi ai acelor minunate companii, care au înţeles diferenţa dintre realitate şi ficţiune şi au acceptat să mă lase să-mi bag nasul prin treburile lor, să dau o raită prin birourile şi fabricile lor şi să pun tot felul de întrebări nepoliticoase, impertinente şi aparent lipsite de orice relevanţă. La Steelcase, Inc., în Grand Rapids, Michigan, am primit un ajutor nepreţuit de la Debra Bailey, director de comunicare corporatistă, şi de la Jeanine Hill, manager de relaţii publice. Am vizitat o mulţime de companii până acum, dar n-am întâlnit niciodată un personal PR atât de deschis, onest, ospitalier şi... al dracului de *prietenos!* În plus, Deb Bailey, făcând încă o dată dovada unei gazde desăvârşite, mi-a oferit şi un tur al oraşului Grand Rapids, care mai-mai că m-a făcut să-mi doresc să mă mut acolo! O impresie deosebită mi-a lăsat preşedintele şi directorul general al Steelcase, Jim Hackett, care mi-a oferit cu generozitate timpul şi opiniile sale în ceea ce priveşte provocările (atât personale, cât şi profesionale) pe care le presupune conducerea unei corporaţii, modernizarea ei şi traversarea unor perioade cu adevărat dificile. Frank Merlotti Jr.,

preşedinte al filialei Steelcase America de Nord, mi-a povestit ce înseamnă să ajungi să conduci cea mai mare companie din oraşul în care ai copilărit. La Herman Miller din Zeeland, Michigan, Bruce Buursma mi-a oferit o prezentare fascinantă a minunatului sediu al acestei companii. Rob Kirkbride de la *Grand Rapids Press,* mi-a împărtăşit o interesantă perspectivă jurnalistică asupra acestor companii. Din nefericire, în nici unul dintre aceste locuri nu am întâlnit pe cineva care să semene măcar de departe cu Scott McNally.

Cei mai mulţi dintre directorii generali şi directorii financiari cu care am discutat în timpul muncii de documentare pentru *Omul companiei* preferă să-şi păstreze anonimatul. Ei ştiu foarte bine cine sunt, iar eu le mulţumesc pentru că mi-au acordat timpul lor preţios în interesul acestei opere de ficţiune. Prietenul meu, Bill Teuber, director financiar al EMC Corporation, a contribuit în nenumărate feluri la acest proiect, inclusiv prin aceea că mi-a explicat pe îndelete cu ce naiba se ocupă un director financiar. Colegul meu de an de la Yale, Scott Schoen, senior director de management la Thomas H. Lee Partners din Boston, şi-a rezervat cu amabilitate din timpul destinat încheierii unei afaceri extrem de importante, pentru a mă ajuta să fac o descriere cât mai elaborată a firmei fictive Fairfield Partners şi a maşinaţiunilor sale. Apropo, nici acolo nu am descoperit vreun Todd Muldaur.

Şi de această dată, vechiul meu prieten Giles McNamee, director de management al McNamee Lawrence & Co., s-a dovedit un complice-cheie - dincolo de orice posibilă incriminare, însă - în născocirea unor intrigi financiare extrem de încâlcite. Apreciez complicitatea şi generozitatea de care a dat dovadă. Mike Bingle de la Silver Lake Partners mi-a fost de un imens ajutor în rezolvarea a tot felul de probleme pe care le ridică o intrigă complicată. (Îi sunt recunoscător lui Roger McNamee de la Elevation Partners

pentru că ne-a făcut cunoştinţă.) Nell Minow, fondator al Corporate Library, mi-a explicat cum funcţionează (sau nu) consiliile de administraţie corporatiste.

Multe mulţumiri experţilor în probleme de securitate corporatistă - nici unul nu aducea măcar de departe cu Eddie Rinaldi. Îi adresez mulţumirile mele, printre alţii, lui George Campbell, fost director de securitate la Fidelity Investments; de asemenea, nu îl voi trece cu vederea pe genialul Jon Chorey, inginer-şef la Fidelity Security Services, Inc. Bob McCarthy, de la Dedicated Micros, mi-a explicat chichiţele sistemelor de supraveghere video digitală, la fel cum au făcut-o şi Jason Lefort de la Skyway Security şi în special Tom Brigham de la Brigham Scully. Îi mulţumesc, de asemenea, lui Rick Boucher de la Seaside Alarms, South Yarmouth, Massachusetts. Skip Brandon, fost asistent director adjunct la FBI şi partener fondator al firmei internaţionale de consultanţă de securitate Smith Brandon - sursă valoroasă şi totodată prieten, de la romanul *Ora zero* - mi-a furnizat nişte uimitoare informaţii de culise privind spălarea de bani şi firmele tip paravan. Şi, o dată în plus, avocatul Jay Shapiro, de la Katten Muchin Zavis Rosenman, a fost omul meu de bază în ceea ce priveşte legislaţia penală. Dacă aş intra în vreun bucluc, precum Nick, l-aş angaja pe Jay fără să stau pe gânduri.

Chiar şi o anchetă obişnuită a unui caz de omucidere se poate dovedi complicată, dar, în încercarea mea de a-i îngreuna cât mai mult sarcina lui Audrey Rhimes, sunt convins că i-am scos din minţi pe specialiştii în omucideri la care am apelat. Cele mai profunde mulţumiri lui Dean Garrison, de la Biroul Judiciar al Secţiei de Poliţie din Grand Rapids - scriitor, expert în arme de foc şi observator cu un caustic simţ al umorului în ceea ce priveşte ciudăţeniile muncii de poliţist. Îi mulţumesc, de asemenea, detectivului Kenneth Kooistra - un legendar anchetator criminalist, recent pensionat din cadrul Departamentului Cazuri penale

al Secţiei de Poliţie din Grand Rapids. Poveştile sale de război sunt fascinante, iar generozitatea sa - fără limite. Soldatul Ryan Larrison, examinator de arme de foc în cadrul poliţiei statului Michigan, m-a ghidat cu răbdare prin caracteristicile extrem de complexe ale Sistemului Integrat de Identificare Balistică. Le mulţumesc, de asemenea, lui Gene Gietzen de la Biroul de Consultanţă Judiciară din Springfield, Missouri; lui George Schiro de la Laboratorul de Criminalistică Acadiana, din New Iberia, Louisiana; sergentului Kathy Murphy de la Departamentul de Poliţie Cambridge; şi detectivului Lisa Holmes, de la Poliţia din Boston. Medicul Stanton Kessler a fost din nou principala mea sursă de informaţii privind procedurile de autopsie şi detaliile legate de patologie. Discuţiile cu Mike Hanzlick privind riscurile pe care le presupune gazul natural au fost, la rândul lor, foarte instructive.

A trecut ceva vreme de când eram un adolescent de şaisprezece ani - şi, din câte se pare, mi-am reprimat toate amintirile din acea perioadă. Prin urmare, în ceea ce îl priveşte pe Lucas, am avut norocul să pot apela la observaţiile tranşante ale lui Eric Beam şi Stefan Pappius-Lefebvre - doi tineri în acelaşi timp charismatici şi clari în exprimare (deşi, din păcate, nici pe departe într-atât de furioşi şi dezorientaţi din punct de vedere social, pe cât mi-aş fi dorit eu, pentru a corespunde scopurilor mele). Pasajele referitoare la viaţa de familie a lui Nick şi, în particular, la relaţia sa cu Luke, se bazează în mare parte pe observaţiile lui Michael Gurian, terapeut şi autor al bestsellerului *The Wonder of Boys.*

În ceea ce priveşte tainele pescuitului la muscă, prietenul meu Allen Smith s-a dovedit o sursă de nădejde; pentru detaliile referitoare la hochei, îi rămân îndatorat lui Steve Counihan, jucător de tenis profesionist şi vedetă a hocheiului. Îi aduc din nou mulţumirile mele lui Kevin Biehl - documentarist talentat, care m-a ajutat în munca la această

carte, dar şi la alte câteva lucrări ale mele -, precum şi minunatei mele foste asistente, Rachel Pomerantz. Le mulţumesc, de asemenea, unor buni prieteni de-ai mei, care şi-au adus, la rândul lor, contribuţia la acest proiect: Joe Teig şi Rick Weissbourd. Fratele meu, medicul Jonathan Finder, a colaborat cu sfaturi de natură medicală; sora mea mai mică, Lisa Finder, bibliotecar-documentarist la Hunter College, a ajutat la documentare; iar sora mea cea mare, Susan Finder, avocat în Hong Kong, a verificat informaţiile referitoare la China. Îi sunt recunoscător, ca întotdeauna, minunatei mele impresare, Molly Friedrich, şi asistentului său, Paul Cirone, de la Aaron Priest Agency, pentru sprijinul lor constant, ca şi pentru contribuţiile lor editoriale, extrem de utile.

Acum, în ceea ce priveşte editura care îmi publică lucrările, St. Martin's Press - Dumnezeule! Mare noroc am să mă fi alăturat unei echipe editoriale atât de entuziaste şi le mulţumesc tuturor celor de acolo, cu precădere directorului general John Sargent, editorului Sally Richardson, lui Matthew Shear, John Cunningham, George Witte, Matt Baldacci, Christina Harcar, Nancy Trypuc, Jim DiMiero, Alison Lazarus, Jeff Capshew, Brian Heller, Ken Holland, Andy LeCount, Tom Siino, Rob Renzler, John Murphy, Gregg Sullivan, Peter Nasaw, Steve Eichinger, precum şi celor de la Audio Renaissance: Mary Beth Roche, Joe McNeely şi Laura Wilson.

Cât despre minunatul meu editor, Keith Kahla... Ce pot să spun? Eşti cel mai bun!

Fiica mea, Emma, a fost principala sursă de inspiraţie în ceea ce priveşte viaţa fetelor de zece ani - de la baseball şi până la *The Sims.* În freneticele ultime luni de muncă la *Omul companiei,* ea a fost nevoită să-mi tolereze absenţele îndelungate. Dar în tot acest timp mi-a adus bucuroasă limonadă la studioul meu din Truro şi mi-a susţinut întotdeauna moralul. Ea şi soţia mea, Michele Souda, au

fost principalul meu sprijin, pe toată perioada scrierii acestei cărţi.

Încă o dată vreau să-i mulţumesc, mai presus de orice, fratelui meu Henry Finder, director editorial al săptămânalului *The New Yorker:* un inepuizabil generator de idei, un neobosit căutător de idei, un inegalabil editor în primă şi ultimă instanţă. N-aş fi putut reuşi fără tine.

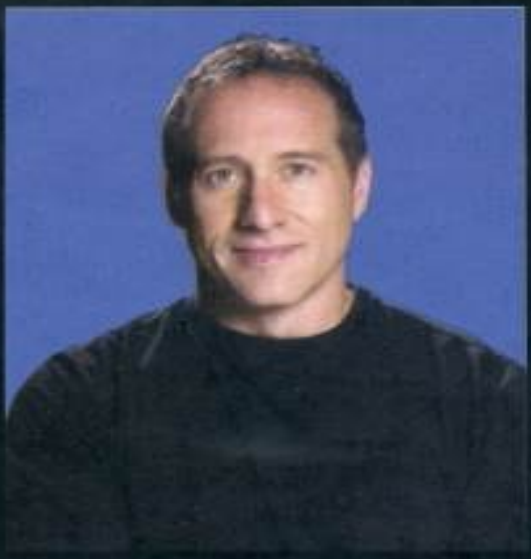

Nick Conover este președintele unei importante corporații și tată văduv cu doi copii mici, însă, brusc, întreaga lui lume începe să-i scape de sub control. Viața personală îi este pusă în pericol când un urmăritor fără chip începe să-i amenințe familia. La serviciu, descoperă o conspirație împotriva lui, în care sunt implicați cei mai apropiați colegi. Nick nu mai știe dacă există cineva în care să poată avea încredere – inclusiv noua femeie din viața lui.

Când tot ceea ce contează pentru el este pus în balanță, Nick își descoperă puteri despre care nici nu știa că le deține. Dușmanii lui nu realizează cât de tare va lupta ca să-și salveze compania – și nici cât de departe poate merge ca să-și protejeze familia.

editura rao

COMANDĂ CĂRȚI RAO PRIN SMS
Trimite un SMS
cu textul „RAO" la 1815
Detalii pe www.raobooks.com
SEPTEMBRIE 2010 – SEPTEMBRIE 2011

ISBN 978-606-8251-54-7

www.rao.ro
www.raobooks.com